

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

**CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS**

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS OCTAVUS.

L I P S I A E

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCCXXIX.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

TILDEN, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΤΟΝ α)

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΣΝΟΤΜΕΝΟΝ.

Ed.
Reitz;
T. III.
p. 99.

ARGUMENTUM.

Scriptus hic acerbissimus libellus adversus divitem quendam, qui, licet ingenio et doctrina destitutus, cum magna tamen cupiditate egregiam sibi bibliothecam coëmerat. Quam ambitionem et inutilem curam Lucianus, nescio quo modo ab illo laceſſitus, intercepto forsitan, quem ipse Lucianus venatus fuerat, libro, adeo cum inhumanissima libidine et indignissimo vindictae studio perstringit, ut tum literarum ignorantiam, tum ingenii tarditatem, tum denique vitae quoque impuritatem ac spurcitiam adversarii petulantissime ludificetur.

Καὶ μὲν ἐναντίον ἐστὶν οὐ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷός μὲν 1
γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δοῖεν, σπουδῇ συνωνού-
μενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω
γῶν, καὶ ἑλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο.
κάλλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὦνῃ, ἀλλὰ πιστεύει τοῖς ὡς
ἐγγενὲς ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπισφεν-

α) ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΤΟΝ.] „Πρὸς τὸν ἀν — Schol. Non habent articulum Fl. Fr. J. Hag. Par. Bas. etc.“

ADVERSUS INDOCTUM

ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiosè pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter tibi

evenit, et ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: et Mercurio immolant te invento, qui talia

Lucian. Vol. VIII.

A

- p. 99. δομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ θησαυρὸς ἑτοιμος τοῖς καπῆλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γὰρ σοι διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια, τίνα δὲ φαῦλα, καὶ ἄλλως σαφρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρωσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο,
- p. 100. καὶ συμβούλους τοὺς σέας b) ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; c) ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ d) τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, 2 τίς, ἢ ποία διάγνωσις; "Ἰνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρικέναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰόλιμος Ἀττικὸς οὖν ἐπιμελεία τῇ πάσῃ γράψαιεν, e) σοὶ τί ὄφελος, ὦ Θαυμασίε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότε τὸ κάλλος αὐτῶν, οὔτε χρησαμένῳ ποτέ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὄρῃς τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατακόρως, καὶ ἀναγινώσκεις ἔνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθάνοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἱκανόν, ἦν μὴ εἰδῇς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων,

b) σέας] „cf. *Th. Mag.* h. v. Σῆς marg. A. 1. W.“ c) παραλαμβάνεις] „Et sic *Th. Mag.* cum Edd.“ Maluerat Guyet. παραλαμβάνοις. Vid. Adnot. d) ἢ] deest in B. 3. alterum autem τοῦ in Gorl. e) γράψαιεν] *ἔγραψαν* vult Bel. aut *γράφειεν* ἂν, temere, ut solet in talibus.

mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut unde tu dignoscere posses, qui sint veteres et multi pretii, qui autem viles et temere futiles; nisi ex eo, quod exesi et pertusi sunt, iudices, et consiliarias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, et certae fidei, quae aut qualis a te profisciscatur dijudicatio? Ut autem tibi dem, ipsa illa te judicare posse, quae Callinus pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura

scripserint: quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usurus sis, non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum? Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, et sane ad satietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perlegis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam vitiumque uniuscujusque eorum, quae scripta sunt, agnoscas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis ordo

ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ ἀπηκρίβω- p. 101.
ται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ παρακεκομμένα f).
Τί οὖν; φῆς καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, 3
ἢ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ
ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβὼν; Ἐλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν
αἱ θεαὶ λέγονται, οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ δια-
τριβὰς τοιαύτας g) ἡμῖν h) ἐν παισὶν ἐποιοῦ δ) σοὶ καὶ k)
μηνῆσθαι Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκείναι γὰρ τῷ l) ποιμένι
μὲν οὐκ ἂν ὤκησαν φανῆναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ,
καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, ὡς δὲ
σὺ m), (καὶ μοι, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος, ἄφες ἐν τῷ παρ-
όντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφῶς εἰπεῖν,) οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι
ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης
μυῖρόν η) n) ἂν ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπῆλ-
λαξαν o) ἂν τῶν τοιούτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν

f) παρακεκομμένα] „Et sic. Coll. cum Edd.“ Deinceps quae
sequuntur, duce Schmiestero destinxī, quum prius sic distincta
legerentur: Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα etc. inulto incommodius.
g) τοιαύτας] „Nil mutant Fl. Fr. J. Par. etc. Tās αὐτάς
Marcil.“ h) ἡμῖν] „H μὴν Menag. Nihil abit a vulg. Fl.“
i) ἐποιοῦ] ἐποίου B. 1. et 3. k) σοὶ καὶ] σοὶ δὲ καὶ Marcil.
l) τῷ] omittit 2954. probante Belino. m) δὲ σοὶ] δὲ σοὶ
Bip. commate adiecto. δὲ σοὶ item cum commate Reitz. δὲ σοὶ
cum colo A. 1. et 2. δὲ σοὶ; interrogative B. 1. et 3. et sic
Schm. nisi quod δὲ σοὶ; haud levi errore. n) μυῖρόν η)]
μυῖρόν conj. Guyet. o) ἀπῆλλαξαν] ἀπῆλασαν conj. idem
Guyet.

verborum, quae ad rectam
regulam scriptor exegerit,
quae sublestae fidei, parum
genuina, adulterata. Quid
igitur? haecce etiam dicis,
licet non didiceris, tamen
nobis scire? Unde? nisi
forte a Musis lauri ramum,
ut ille pastor, accepisti.
Nam Heliconem, ubi com-
morari Deae dicuntur, nec
audisti, puto, unquam, ne-
que ibi puerili aetate mora-
tus es. Tibi ne meminisse

quidem Musarum fas est.
Illae enim pastori apparere
non sunt dedignatae, duro
homini et hirsuto, et mul-
tum in corpore solem prae-
se ferenti. Tali vero, qualis
tu es, homini (et, per ego
te Libanitidem, permitte in
praesens, ne diserte dicam
omnia) ne prope quidem
venire, bene novi, unquam
dignentur: sed pro lauro,
murtea virga, aut malvae
foliis, flagellatum relin-

p. 102. Ὀλμειὼν p), μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἀπερ ἡ ποιμνίους διψῶσιν, ἢ ποιμένων q) στόμασι καθαροῖς πόσιμα. καίτοι, οὐδέ, εἰ καὶ r) πάνυ ἀναίσχυτος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεις ἂν ποτε εἰπεῖν, ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ ἐμὲ λησέ σοι πώποτε s) τῆς ἐν χρῶ πρός τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ ι) δεῖνι ξυνε-
4 φοίτας. Ἀλλ' ἐνὶ τούτῳ u) μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ x) κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ y) δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ρήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μεταγεγραμμένα εὐρέθη z) καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ a), ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ

p) Ὀλμειὼν] „Spir. leni J. Fl. et Hesiod. Sine spir. Ald. Par. Salm. etc. Adspirate Gesn. et Strab.“ q) ποιμένων] „rescripsi ex L. V. 2. Salm. (adde B. 1. et 5.) Ποιμνίων enim cett. male.“ r) καὶ] vulgo omissum, monente Belino, restituerunt Bip. et Schm. c. 2951. in quo tamen mala fide Schmiederus refert deesse οὐδέ, quippe male captis Belini verbis. s) πώποτε] ποτε 2954. ι) ἢ τῷ] „H sὺ τῷ Th. Mag. (imo Th. Marcil.) melius.“ Imo pejus. Sic enim strictior existeret oppositio, qua nihil ab h. l. alienius. u) τοῦτῳ] „τοῦτο male Fl.“ x) τῷ] „τὸ male Fl.“ y) κατὰ] „καὶ Graev. κατὰ Fl. In vulgato conspirant cett. Mox h̄e recte Fl. J. Hag. Salm. εἶχε Par.“ z) εὐρέθη] In plurimis et vett. et recentt. εὐρέθη cum jota subscr. quod tacite emendavit Schm. Pro μεταγεγραμμένα Duckero ad Aristoph. Eqq. v. 1375. (Ed. Dindorf.) magis placuit μεταγεγραμμένα. a) κτήσῃ] „omisit Fl.“

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, fontes gregibus sitientibus alioquin. et puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, et catenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed

uno hoc solo omnia te illa jam emensurum (*emendaturum*) speras, multis libris comparandis. Hactenus sane habe tibi collecta illa Demosthenis *exemplaria*, quae sua manu scripsit orator, et illa Thucydides, quae a Demosthene et ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat

τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος p. 102.
 αὐτὰ ἐπικαθεύδης, ἢ ξυγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος
 περυσστῆς; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, καὶ
 χρούσα ἔχη σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν
 τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων
 οἶσθα οὐδέν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ᾠτα. ὡς
 εἰ γε τὸ κεκτῆσθαι τὰ β) βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέ- p. 103.
 φαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν
 ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγο-
 ρᾶς ἦν σπρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς
 δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλίοις ἤρισεν ἂν περὶ
 παιδείας, τσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἄλλ' εἰ γε
 διελίγχειν ἐθέλοις c), ὅψει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς
 παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν φωνὴν, ὥσπερ
 σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν
 τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο
 ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων προιάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ
 καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν 5

b) τὰ] „abest ab FL^a c) ἐθέλοις] „ἐθέλεις Fl. minus recte.“

accessio? etsi substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *etiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, et legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum. librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, et vestrum solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos

superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Vorum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, et quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant. Cujus igitur boni causa illos emis,

- p. 103. ἀγαθοῦ ὧν ἡ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ d) τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πεπαιδευῆσθαι, τοσαῦτα περιχοῦσας παλαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι· μᾶλλον δέ, ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γοῦν, ἢ ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐτεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτήσαιο τοὺς Τιμοθέου αἰλούς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἑπτὰ ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα e) διὰ τοῦτο καὶ αὐτεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος, οὐκ ἐπισταμένῳ χρῆσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὖγε ἀνένευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου κτησάμενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθὼν. τί δ', εἴ τις τοῦ Ἡρακλέους τὰ τόξα κτήσαιο f), μὴ Φιλοκτήτης ὧν, ὥς δύνασθαι ἐντείνασθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπίσκοπα g) τοξεῦσαι, τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι h) τι ἔργον τοξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα i) δὴ καὶ ὁ κυβερνῆν οὐκ εἰδώς, καὶ ἰππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ
- p. 104.

d) εἰ καὶ μὴ] Sic vulgo Edd. Sed corrigendum videtur εἰ μὴ καὶ. Et sic jam video etiam placuisse Car. Frid. Hermannō in Commentario ad Quom. Hist. Conscr. p. 30. e) ἄρα] ἄρα B. 1. et 3. f. κτήσαιο] κτίσαιο A. 2. quamquam paullo superius recte eadem dedit κτήσαιο et κτησάμενος. g) ἐπίσκοπα] Sic pro vulg. ἐπὶ σκοποῦ edidi e Gori. et marg. A. 1. monente etiam Fritzschio Quaestist. p. 189. quem fugisse videtur, idem jam Balino placuisse Vers. Toim. IV. p. 265. h) ἐπιδείξασθαι] „Constanter ita legi addit Solanus.“ i) ταῦτα] Vulg. ταῦτα. Vid. Adnot.

nisi ipsas quoque librorum capsas eruditas esse putas, quae tot veterum virorum scripta contineant? Ac mihi respondo sodes: vel potius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea, quae interrogabo. Si quis tibiarum inflandarum ignarus, Timothei tibias emat aut Ismeniae, quas hic septem talentis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui

ex arte illis uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel Marsyae aut Olympi tibias quis possideat, canat, nisi didicerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas habens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, et collineare ad metam; quid hic tibi videtur? an perfecturus opus sagittatore dignum? Rennis hoc quoque. Eadem ratione qui gubernare nescit, et equestrem rationem non

μὲν ναῦν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς κάλλος, p. 104.
καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην, ὃ δὲ ἵππον
πῆσαιτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον k), ἐλέγ-
χτο αὖν, οἶμαι, ἐκάτερος οὐκ εἰδώς, ὃ, τι χρῆσαιτο l)
ἐπαιτέρω. ἐπινεύεις m) καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ τοῦτό μοι
ἐπίνυσον, εἴ τις, ὥσπερ σὺ, ἀπαιδευτος ὦν ὠνοῖτο πολλὰ
βιβλία, οὐ σκώμματα, οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτοῦ
ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἐλεγχος γάρ, οἶμαι, p. 105.
εἰς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος εὐθύς τὸ προχει-
ρότατον ἐκείνο ἐπιφθέγγεται, τί κοινὸν n) κυνὶ καὶ βαλα-
νίῃ; Καὶ o) ἐγένετό τις οὐ προπολλοῦ p) ἐν Ἀσίᾳ πλου- 6
σας ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέρους τοὺς
πόδας, ὑπὸ q) κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας, ἐπειδὴ ποτε
διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος τοίνυν τοῦτο
μὲν ἔλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυστυχίαν

k) κοππαφόρον] „ex emendatione Solani. Κοπποφόρον Fl.
Par. Hag. marg. A. 1. Καπποφόρον J. B. 1. Salm. etc.“
l) χρῆσαιτο] ἄν χρ. Bel. jubet. in) ἐπινεύεις] „Sic. Fl.
Fr. B. 1. Par. Hag. Salm. Ἐπινεύεις J. et marg. A. 1.“
n) κοινόν] abest a Gorl. Vid. Adnot. o) Καὶ] „Nil mu-
tant Edd. Καὶτοι vult Marcil.“ Omnino deleri malit Solan.
p) προπολλοῦ] Sic junctim A. 1. et 2. ut De Salt. c. 27.
De Electr. c. 1. e. a. Vulg. πρὸ πολλοῦ. q) ὑπὸ] ἀπὸ vulgo.
Correxī e conj. quam occupaverat Bekinus. Verba vicina ἀπο-
τμηθεὶς et ἀποσαπέντας genuerunt importunam vocem.

exercuit, si iste quidem
pulcherrimam navem acci-
piat, rebus omnibus ad de-
cus pariter ac firmitatem
elaboratam pulcherrime;
hic vero equum emat Me-
dicum, aut centauri de stir-
pe, aut coppa insignem:
deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti
possint. Annuis etiam hoc?
Crede ergo, et hoc etiam
mihi annue, si quis, qualis
tu, indoctus homo, multos
emat libros; nonne dicteria
hic in ruditatem suam con-
tra se ipsum elicit, et pu-

blicat? Quid annuere hic
etiam cunctaris? Clarum
enim istud est argumentum,
videntiumque unusquisque
statim illud, quod maxime
in promptu esse solet, sub-
jicit, *Quid commune cani
et balneo?* Et fuit non ita
pridem in Asia aliquis vir
dives, calamitate quadam
utroque pede truncatus, qui
ex frigore, puto, sphacelo
essent corrupti, cum per
nivem iter ei faciendum
fuisset. Huic ergo misera-
bilis ille casus obvenit: quod
infortunium uti consolare-

- P. 105. ξυλίνους πόδας πεποίητο r), καὶ τούτους ὑποδύμενος, ἐβάδιζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας s) γὰρ καλλίστας θωνεῖτο νεοτμή-
τους t) αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὥς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ u)
τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ· οὐ ταῦτά x) οὖν καὶ σὺ ποιεῖς;
χολὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνούμενος δὲ
χρυσοὺς ἐμβάτας y), οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπους ἐμ-
7 περιπατήσκειν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον
P. 106. ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτω σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν
βῆτα z) τῆς Ἰλιάδος θραυσθίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξε-
τάξειν· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποιήται δὲ τις αὐτῷ
δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ
λελωβημένος. ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης a) ὁ χοιροῦτος, εἰ
λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶμι ὅτι αὐτίκα διὰ τοῦ-
το b) καὶ καλὸς ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-

r) πεποίητο] *ἔπεπ.* B. 1, Vid. Adnot. ad Pro Imagg. c. 3. Tom. VI. p. 455. s) κρηπίδας] Sic vet. Edd. Sed κρηπίδας Reitz. et recentt. Vid. Adnot. ad Catapl. c. 15. T. III. p. 614. t) νεοτμήτους] νεοκμήτους conj. Gesn. u) αὐτῷ] αὐτῷ sola A. 2. x) ταῦτά] Vulg. ταῦτα. Vid. Adnot. y) χρυσοὺς ἐμβάτας] „Legend. χρυσοὺς ἐμβάδας addit Solanus.“ Vid. Adnot. z) βῆτα] *δευτέρην* Gorl. a) ὁ Θερσίτης] „non comparat in FL.“ b) διὰ τοῦτο] *διατοῦτο* junctum, pro more suo, A. 1, et 2.

tur, ligncos sibi pedes fece-
rat; iisque subligatis, ser-
vis simul innixus, incede-
bat. At hoc factitabat ridi-
cule, quod crepidas semper
pulcherrimas emebat, re-
centi opere, et multum sibi
negotii circa illas habebat,
ut quam pulcherrimis sem-
per calceis ornata haberet
ligna illa, hoc est, suos
pedes. Non igitur eadem tu
facis? mentem qui habeas
claudam et siculneam, au-
reos vero tibi cothurnos
compares, in quibus vix

rectis pedibus aliquis ince-
dat. Quandoquidem vero
inter alios Homerum etiam
emisti saepe, capiat aliquis
et legat tibi secundum Ili-
adis librum, cujus reliqua
examinare noli; nihil enim
eorum ad te. Fingitur autem
ab illo concionari ridiculus
undique homo, distorto
corpore atque debili. Ille
ergo Thersites, talis, Achil-
lis arma si capiat, putasne
illum propterea statim et
pulchrum simul et fortem
futurum, et trajecti saltu

πηθήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσῃ δὲ αὐτοῦ c) τὸ p. 106.
 ῥεῖθρον τῷ φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἔκτορα,
 καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον, μηδὲ
 φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν εἴποις.
 ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ τῇ ἀσπίδι,
 καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ
 κράτει, ὅποτε d) ἀνανεύσει, δεικνὺς τοὺς παραβλῶπας
 ἔκείνους αὐτοῦ e) ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων
 τῷ τοῦ μεταφρένου κυριώματι, καὶ τὰς κνημῖδας ἐπισυ-
 ρόμενος, καὶ ὅλως, αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δη- p. 107.
 μουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ σὺ
 πάσχων, οὐχ ὕψος, ὅποταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ
 ἔχῃς πάγκαλον, πορφυρεῖν f) μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυ-
 σοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις g) δὲ αὐτὸ βαρβα-

c) αὐτοῦ] αὐτὸ 3011. αὐτῷ 2954. probante *Bel.* d) ὅποτε]
 Sic 2954. et 3011. quorum vestigia secutus *Belinus* maluit εἰ
 ποτε, sine justa causa. Vulgo scribebatur ὅποταν. quod etsi
 cum Optativo junctum non careat exemplis, vid. *Jov. Trag.*
 c. 27. et *Scrib.* c. 11. *Varr. Lectt.* hoc tamen locos ex initio
 sequentis verbi corruptum videtur; quare, si ab auctoritate
 Codicum recedere liceret, ad meum arbitrium scribere malletm
 ὅποι' ἀνανεύσει. e) αὐτοῦ] „αὐτῷ marg. A. 1.“ Sic relatum
 in *Ed. Reitz.* Sed *Schmiederus* hanc variam lectionem, nescio
 an consulto, et recto, opinor, vel judicio, vel casu, ad supe-
 riora, αὐτοῦ τὸ ῥεῖθρον transtulit. f) πορφυρεῖν] „Sic
 emendavit *Solanus.* Πορφυρεῖν *Edd.* vulgo.“ g) ἀναγιγνώ-
 σκεις] ἀναγιγνώσκεις reponendum statuit *Fritzsch.* Quaestat.
 p. 202. Sed idem postea prudentior factus in Praef. ad *Ed.*
Alexandri aliorumque *Luciani* libellorum p. XXVI. intellexit
 defendi posse vulgatam, si obiectes *anaoionthon* confertasque
 locum *Saturu.* c. 11. Plura alia huius modorum metabaseos
 exempla vide supra ad c. 1.

fluminis aquas Phrygum
 caede infecturum? inter-
 fecturumque Hectorem, at-
 que ante illum Lycaonem
 et Asteropacum, qui neque
 humeris ferre fraxineam
 illam *Achillis* hastam pos-
 sit? Non sane dixeris. Sed
 risum quoque debeat, clau-
 dicans sub scuto, et prae-
 gravitate pronus prolabens,
 ac sub galea, si quando

suspiciat, strabos illos ocu-
 los ostendens, et illa dorsi
 curvitate thoracem elevans,
 trahensque ocreas, qua re
 pudorem et artificii et do-
 mino armorum objiciat.
 Idem vero tibi quoque usu
 venire non vides, cum li-
 brum in manu habes pul-
 cherimum, pelle purpurea,
 aurco umbilico, ornatum;
 legis autem ita, ut pronun-

- p. 107. ρίζων, καὶ καταισχύων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελῶμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι πολάκων ἐπαινούμενος· οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιστρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δέ σοι διηγήσασθαι τι Πυθοῖ γενόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῇ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας, αὐτίκα ἰδὼν αὐτῇ ἀδύνατον *h)* εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε πρὸς ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιθάρα δὲ καὶ ᾧδῇ ῥαδίως κρατήσιν ἐπέισθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινοῦντων, καὶ βοῶντων, ὅποτε καὶ τὸ μικρότατον ἐκείνος ἀνακρούσαιτο. ἦκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφούς τὰ τε ἄλλα λαμπρός, καὶ δὴ καὶ ἰσθῆτα χρυσόπαστον ποιησάμενος *i)*, καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλιστον, ὡς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι ἰσομεγέθεις
- p. 108. τῇ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυῖς τι χρῆμα

h) ἀδύνατον] ἀδύνατα 2954. prava correctio. Supple potius νικῆσαι ex antecedd. *i)* ποιησάμενος] faciendum sibi curaverat, sive, quod non minus bene dicas, fecerat. cf. supra c. 6. ξυλλίους πόδας πεποίητο. Monetur hoc non tam ob *Belinum*, qui utroque loco *Gesneri* interpretationem admodum ridicule ridiculam vocat, quam ob *Jacobsium* et *Seagerum*, quorum ille στολισάμενος conjecit, hic πορισάμενος, neuter necessitate adactus. Praeterea vide, qua vi jungas στέφανον cum notione verbi στολισάμενος.

tiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus cruditis, laudantibus autem, qui tecum sunt, adultatoribus, qui tamen et ipsi ad se invicem conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adjecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui nequo ad robur, neque ad

celeritatem natura aptus esset: cithara vero et cantu facile se victurum, persuaderi sibi a sacerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, et coronam ex aurea lanro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi essent aequali fructus illius magnitudine. Citharam au-

εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν, χρυσοῦ μὲν τοῦ ἀκηράτου p. 108. πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ k) λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀρφείως ἐντετορευμένων l)· θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν. Ἐπεὶ δ' οὖν 9 ποτε καὶ ἦκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέρους αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ᾄδειν, καὶ μετὰ θέσπιν τὸν Θηβαῖον οὐ φαυλῶς ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται οὖν ὅλος m) περιλαμβόμενος τῇ χρυσῇ, καὶ τοῖς σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορφύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἔσθῃτος, ἢ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διαφαίνετο. τοῦτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατὰς, ἐπειδὴ ποτε καὶ ᾄσαι καὶ κιθαρίσασαι πάντως ἴδει, ἀνακρούεται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ αὐσύντακτον, ἀπαρρῆγγυνσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεισὼν τῇ κιθάρᾳ, ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπὸ προυσόν τι, καὶ λεπτόν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τοὺς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ

k) καὶ] „omisit Fl.“ l) ἐντετορευμένων] ἐντετορευμένων 2954. et 5011. quod magis placuit *Belino*, mihi vero ad omnem citharae descriptionem minus quadrare videtur. m) ὅλος] „ὅλος J. et V. 2. Prius reliquae.“ Vid. *Adnot.*

tem ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine et pretio, ex auro totam solido, sigillisque et gemmis variis ornatam, cum Musao inter alia et Apollo et Orpheus insculpti essent: ingens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando venisset dies certaminis, tres erant, quorum media canendi sors exiit Evangelo, et quidem post Thebanum Thespin, qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens totus, et smaragdīs, et beryllīs, atque hyacinthis. Decora quoque vestimenti purpura,

inter aurum interlucens. His omnibus cum ante perculisset theatrum, et admirabili expectatione spectatores implevisset, ac tandem canere etiam et citharam pulsare omnino oporteret: pulsare incipit inconcinnum quiddam et incongruum; abruptit autem chordas simul tres, vehementius justo in citharam dum irruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, fla-

- p. 108. τὴν μὲν, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτε περ καὶ γελοιότατος ὤφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματαμένους ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ σὺλ-
 p. 109. λέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας η)· (ἐξεπεπτώ-
 10 κεισαν γὰρ, καὶ κείνης ξυμμαστιγουμένης ο) αὐτῷ.) Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἡλείος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλλίνους δὲ κόλλοπας ρ) ἐπι-
 κειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκρυύτετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάρτην ἐμπομπέυσαντος τῇ κιθάρα, καὶ ταῖς σφραγίσιν ἐκείναις. καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσοῦν δάφνην περίκει-
 σαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλὴν τοῦτό γε μόνον ὦνῃσο q) τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλεούμενος

η) σφραγίδας] Correxī vulgatum σφραγίδας ad σφραγῖς c. 8. et 10. Cf. Alex. c. 20. Varr. Lectt. Non magis sibi ipse Lucianus constiterat locis Philops. c. 24. et 38. e vulgata lectione. Producendam autem esse mediam syllabam arguit Jov. Trag. c. 35. senarius a verbo σφραγίδα incipiens. ο) ξυμμαστιγουμένης] „ξυμμαστιγουμ. male B. 1.“ ρ) κόλλοπας] „recte Edd. praeter J. et V. 2. quae κόλλοπας“ His addē etiam A. 2. q) ὦνῃσο] „ὦνῃσω Schol.“ Vid. Adnot.

gris caesum theatro ejicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularet una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cujus lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona

drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, et lege artis tractasset citharam, vicit, et praconio ornatus est, et derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua et sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem, Evangelē, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe* (nactus es), quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exosus omnibus

ἐπὶ τῇ ἡτις ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισοῦμενος πρόσεται διὰ τὴν p. 109.
 αἰτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν r) τρυφήν. περὶ ε) πόδα
 δὴ σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον σοι γε οὐδ' ὀλίγον
 μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοι-
 το, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διηγήσασθαι σοι πάσαι γενό- 11
 μενον. Ὅτε τὸν Ὀρφεά διεσπάσαντο αἱ Θραῖται, φασί,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσοῦ-
 σαν, ἐμβληθῆναι ι) εἰς τὸν Μέλανα κόλπον *), καὶ ἐπιπλεῖν
 γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ υ), τὴν μὲν ἄδουσαν Θρηῖνόν τινα
 ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος x), τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηγεῖν
 τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς καὶ οὕτω μετ' ὧδῃς p. 110.
 προστενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ κῆκείνους ἀνελομένους τὴν μὲν
 κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα περ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἔστι·
 τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ
 ἐπὶ πολὺ γε σώζεσθαι αὐτήν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον 12
 τὸν τοῦ Πιττακοῦ τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας
 πυρθανόμενον γ), ὡς ἐκῆλει z) μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ,

r) καὶ περιττὴν] absunt ab Gorl. ε) περὶ] „Ita bene Ald.
 J. Hag. Par. B. 1. (et 3.) Salm. Hug. Fl. L. et marg. A. 1.“
 ι) ἐμβληθῆναι] ἐκβληθῆναι Gorl. υ) εἰς τὸν Ἑβρον —
 τῇ λύρᾳ] „Haec et seqq. a λύρᾳ ad λύρᾳ desunt in Fl.“
 *) Μέλανα κόλπον] Sic e vers. Gesneri, e conj. Belini et
 Codicis Gorl. lectione, praeceunte Schmiedero, scripsi pro
 μέλανα κόλπον, quod vulgo legebatur. x) ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ,
 ὡς λόγος] „ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ λόγῳ marg. A. 1.“ γ) πυρθανό-
 μενον] „Ita Fl. B. 1. (et 3.) Hag. etc. Πυρθανόμενον J. et Fr.
 Forsan πυθόμενον voluere.“ z) ἐκῆλει] ἐκῆλει A. 2. sola per
 errorem.

propter artis illam expertem
 atque supervacuum luxu-
 riam. Apprime tibi Evan-
 gelus ille congruit, quate-
 nus plane non curas risum
 spectatorum. Neque vero
 intempestivum fuerit Les-
 biam tibi fabulam enarrare
 antiquam. Cum Orpheum
 Thressae mulieres discer-
 psissent, caput illius una
 cum lyra in Hebrum de-
 lapsum in sinum Melana
 delatum esse, ajunt; atque
 innatasse caput lyrae, ca-

nens, ut ferunt, threnum
 de Orpheo, cui lyra, ventis
 chords impellentibus, suc-
 cinuerit, et sic cum cantu
 appulsam Lesbo: illosque
 sublatum caput sepeliisse,
 ubi nunc Baccheum illis est,
 lyram vero Apollinis in
 templo dedicasse, ubi diu
 servata sit. Interjecto tem-
 pore Neanthum Pittaci ty-
 ranni filium, qui istaec de
 lyra audisset, ut animalia,
 et plantas, et saxa demulse-
 rit, ac post Orphei mortem,

- p. 110. καὶ λίθους, ἐμελῳδεῖ δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφείως συμ-
φορὰν, μηδενὸς ἀπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος
ἐμπροσθεῖν, καὶ διαφθεύραντα τὸν ἱερέα μεγάλους χρήμασι,
πειθῆσαι ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν
τοῦ Ὀρφείως λαβόντα δὲ, μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει
χρησθαι, οὐκ ἀσφαλὲς οἶσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλ-
που α) ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ
προχειρισάμενον κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς,
ἄτεχνον καὶ ἄμουσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα
θεσπέσια ὑπηγήσειν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάντας καταθέλ-
ξειν, καὶ κηλήσειν, καὶ μακάριον εἶσεσθαι, κληρονομήσαν-
τα b) τῆς Ὀρφείως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας τοὺς
p. 111. κύνας πρὸς τὸν ἥχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι), διασπάσα-
σθαι αὐτόν· ὡς τοῦτο γοῦν ὁμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ
μόνους ἐφ' c) ἑαυτὸν ξυγκάλεσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ
σαφέστατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θείγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ
τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόνον ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεῖ παρὰ τῆς

a) κόλπου] Sic tacite Reitz. et recentt. cum B. 1. et 3. Sed
κόλπον A. 1. et 2. cf. infra Disp. c. Hesiod. c. 2. ubi Gori.
servavit veram lectionem et cum eo Schm. et Fritzsch. Alia
loca vide ad Piscat. c. 36. Tom. III p. 580. Sed mallem nunc
tum illic, tum etiam Alex. c. 39. restituisse formulam vulga-
rem. b) μακάριον εἶσεσθαι, κληρονομήσαντα] μακά-
ριος Is. κληρονομήσας 2954. et Gori. male. c) ἐφ'] ὑφ'
male Fl."

nemine illam tractante, ce-
cinerit, in cupiditatem illius
habendae incidisse, corru-
ptoque magna vi pecuniae
sacerdoti persuasisse, ut
subjecta alia simili, Orphei
sibi lyram daret. Cum vero
accepisset, interdiu quidem
in urbe ea uti non satis tu-
tum putasse; noctu vero
illa sine condita solum pro-
gressum esse in locum sub-
urbanum, eaque deprompta,
pulsasse et perturbasse fides
adolescentem artis et Musa-
rum expertem, qui spera-

ret, carmina quaedam divi-
na reddituram esse lyram,
quibus delinire omnes ac
mulcere cum posset, beatum
se fore Musicae Orphei he-
redem; donec convenientes
ad sonum canes, multos
autem ibi fuisse, miserum
laniaverint. Hactenus ergo
Orphei simile fatum habuis-
se, ut solos in se convocaret
canes. Ubi illud quidem
manifestissime apparuit, non
lyram fuisse, quae demul-
serit, sed artem et cantum,
quae sola eximia Orpheo a

μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμεινον p. 111.
 τῶν ἄλλων βαρβρίων. Καὶ τί σοὶ τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13
 Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις,
 καὶ εἰ ἐστὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχρον τοῦ Στωϊ-
 κοῦ, κεραμεοῦν ὄντα, τριςχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε
 γὰρ, οἶμαι, κἀκείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ
 ἀναγιγνώσκουσι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν
 ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος εἶσεσθαι τῇ θαυμαστῇ
 ἐκείνῳ γέροντι. Χθὲς δὲ καὶ πρῶν ἄλλος τις τὴν Πρω- 14
 τίως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἤλατο εἰς
 τὸ πῦρ, ταλάντου κἀκείνος ἐπρίατο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κει-
 μῆλιον τοῦτο, καὶ δεικνυσιν, ὥς Τεγεάται τοῦ Καλυδωνίου
 τὸ δέσμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστά τοῦ Γηρυόνου d), καὶ p. 112.
 Μεμφῖται τῆς Ἰσιδος τοὺς πλοκάμους. αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ
 θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ
 καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαιμόνως διά-
 κισσαι, βακτηρίας εἰς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος.
 Λίγεται γὰρ καὶ Διονύσιον τραγωδίαν ποιῆν φαύλως πάνυ, 15
 καὶ γελοίως, ὥστε τὸν Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν εἰς

d) Γηρυόνου] „Sic Fl. Fr. Ald. J. Hag. 1. et 2. B. 1. (et 3.)
 Par. Salm. Amst.“ Vid. Adnot.

matre contigerant. Caete-
 rum lyra supellex erat non
 melior barbitis aliis. Et
 quid Orphea tibi aut Nean-
 thum narro, cum nostra
 aetate fuerit, et forte ad-
 huc sit, qui Epicteti Stoici
 lucernam fictilem tribus
 drachmarum millibus eme-
 rit? Sperabat, puto, ille
 etiam, si noctu ad illam
 lucernam legeret, continuo
 sapientiam Epicteti adstitu-
 ram sibi per quietem, seque
 similem seni admirabili fu-
 turum. Heri vero et nudius
 tertius alius quis Cynici
 Protei baculum, quē de-

posuerat, cum in ignem
 desiliret, talento ipse quo-
 que emit, et habet pignus
 illud atque ostentat, ut
 Tegeatae Calydonii apri
 exuvias, et Geryonis ossa
 Thebani, et Memphitae
 cincinnos Isidis. Ipse vero
 admirabilis rei dominus,
 vel ipsum te inscitia atque
 impuritate vicerit. Vide,
 quam infelicitate te habeas,
 baculo in caput [incussos]
 revera indigens. Dicitur
 etiam Dionysius tyrannus
 scripsisse tragœdiam, male
 sane et ridicule, adeo ut
 saepe propter eam in Lan-

- p. 112. τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν, οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τὸν πυθόμενος ὡς ἐγγελάται e), τὸ Δισχύλου πυξίον, εἰς ᾧ ἐκείνος ἔγραψε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ f), ὥτετο ἐνθιος ἔσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον κἀκεῖνο τὸ Δωρικὸν, ἦκεν *) ἡ Διονυσίου γυνή, καὶ πάλιν· οἶμοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ
- p. 113. τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν. ταῦτο μὲν γε πρὸς σέ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον εἴη τῷ Διονυσίῳ g). καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι 16 αὐτοῦ h) ἔδει ἐκείνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βιβλία, καὶ ἀνατυλίττεις i) αἶι, καὶ διακολλῆς k), καὶ περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοῦς ἐντιθεῖς l),

e) [ἐγγελάται] „Hoc pertinaciter servant Edd. Ἦγγελάται adscript. marg. J.“ f) αὐτὸ] καὶ αὐτὸς ὥτετο conj. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 586. sq. Sed inetur vulgatam Fritzsche. Quaest. p. 109. *) τὸ Δωρικὸν, ἦκεν] τὸ· Δωρὶς τίθνηκεν conj. C. F. Hermann. Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 54. g) εἴη τῷ Διονυσίῳ] Sic e conj. reddiderat Gesn. quātm conjecturam confirmat Gorr. omissa particula ἣ, quātm vulgo post εἴη inseruerant. Omittit et Schm. h) αὐτοῦ] αὐτῷ marg. Cod. 2954. favente Belino. In eod. Cod. δι' αὐτὸ est pro διὰ τοῦτο. i) ἀνατυλίττεις] Sic Graev. marg. A. 1. W. Gorr. et 2954. qui postremus Codex certe ἀνυλίττεις exhibet pro vulg. ἀνυλίττεις. k) διακολλῆς] διασκολῆς B. 3. l) ἐντιθεῖς] Sic correxi vulgatum ἐντίθεις, pro quo in Gorr. est ἐντίθης, ut Guyet. voluerat. Vid. Adnot.

tumias inciderit Philoxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo derideri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quodam ad poetice studio inde animaretur. Verum enimvero in illis ipsis tabellis longe etiam magis ridicula scripsit, quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier*: et illud, *Hei conjugem quam commodam de-*

perdidi! nam istuc etiam de pugillaribus: et illud, *Stulti sibi illudunt enim mortalium*. Atque hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio, ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper, et glutinas, et circumcidis, et croco cedroque inungis, et pelles circumdas, et apponis umbilicos, quemnam vero fructum illorum captu-

ὡς δὴ τί m) ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνν γοῦν ἤδη βελτίον p. 113.
 γιγνέσθαι διὰ τὴν ὠνὴν, ὅς τοιαῦτα n) μὲν φθέρῃ . . .
 μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς οὐδ'
 εἰπεῖν καλόν· μῖσος δὲ ἄγριόν, φασί ο), παρὰ πάντων
 ἔχεις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιοῦτους ἀπειργάζετο τὰ
 βιβλία, φυγῇ φευκτέον ἂν ἦν διμπορότατόν p) ἀπ' αὐτῶν. p. 114.
 Δυσὶν δὲ ὄντοι, αἱτ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιο, 17
 λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζήλων τῶν
 ἀρίστων, καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μήτε ἐκείνα, μήτε
 ταῦτα φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο,
 ἢ τοῖς μουσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλχαις οἰκήσεις,
 καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσαι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ οὐ κακίον 18
 αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (αἰεὶ
 δὲ τι πάντως ἔχεις), ἔροιτο, οὐ τινος, ἢ ῥήτορος, ἢ ξυγ-
 γραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδώς,
 πρῶτος q) εἶποις τοῦτό γε· εἰτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν

m) ὡς δὴ τί] Sic, monente Fritzsche Quæstst. p. 151. re-
 scripsi pro vulg. ὡς δὴ τι. n) ὅς τοιαῦτα] Bel. et legi
 jussit et ipse interpretatus est sic: — διὰ τὴν ὠνὴν; οὐ τοιαῦτα
 μὲν φθέρῃ. perversissime. ο) φασί] „Sic J. Par. aliaque
 φασὶ Pl.“ p) ὅτι πορότατόν] ὅτι πορρ. duabus vocibus
 P. 1. et 3. q) πρῶτος] ῥῶτος vult Bel. et deinceps εἶπος ἄν.
 In ῥῶτος jota, olim ommissum, cum Schm. subscripsi, ut cou-
 staret sibi Lucianus.

rus? Nempe melior omnino
 jam ipsa illa emtione factus
 es, qui sic dicas, *ut libri*
praecipiant? Quin piscibus
 magis mutus es. Vivis au-
 tem, ut neque dicere hone-
 stum sit, sed *immane*, ut
 in proverbio est, *odium*
 omnium sustines propter
 impuritatem. Itaque si ta-
 lem libri efficerent, curri-
 culo quam longissime fu-
 giendum ab illis erat. Cum
 vero duo fere sint, quae a
 veteribus parare sibi possit
 aliquis, ut et dicere possit,
 et facere, quae oportet,
 optimorum acumulatione, et

fuga deteriorum: si neque
 istuc, neque hoc utilitatis
 percepisse aliquem inde ap-
 pareat, quid aliud, quam
 exercitationes muribus pa-
 rabit, aut habitacula blattis,
 aut servis plagas, tanquam
 istorum negligentibus?
 Quomodo vero turpe esse
 illud negabis, si quis te
 videns in manu librum ha-
 bere (semper autem om-
 nino habes aliquem), inter-
 roget, cujus aut oratoris,
 aut historici, aut poetæ sit?
 tu vero, qui ex titulo noris,
 placide illud certe respon-
 decas: deinde vero, ut solent

- p. 114. ξυνουσία προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ r) τι, ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων; σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μηδὲν ἔχοις εἰπεῖν, οὐκ εὖξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν, κατὰ 19 σταντοῦ ὁ Βελλεροφόντης s) περιφέρων τὸ βιβλίον; Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαιδευτὸν τινα βιβλίον κάλλιστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας t), οἶμαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διεγούμενον τὰ τοῦ Πενθείως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγανῆς u) ἔργον, ἀρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινὸν ἐστὶ τῷ Πενθεῖ
- p. 115. ἀπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, οὐπω καὶ τήμερον εὖρεῖν δεδύνημαι, τίνος ἔνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ τὴν ὥνῃν τῶν βιβλίων· ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ'

r) ἐπαινοῖ] ἐπαινῶ ac deinde αἰτιῶτο — ἀποροῖς — ἔχεις jubet Bel. quippe non videns, protasin, ab εἴ τις etc. suspensam, pertinere usque ad verba οὐκ εὖξῃ etc. s) τὴν γῆν, κατὰ σταντοῦ ὁ Βελλ.] Ita haec correxi ad locum, qui plane ejusdem est sententiae, Pro Merc. Cond. c. 3. recte monente Fritzsche Quaeest. p. 158. ante quem tamen jam interpolationem emendaverat Jacobsius. Olim scilicet legebatur: τὴν γῆν κατὰ σταντοῦ, ὡς ὁ Βελλ. Verum ὡς ornittit Gork. Priora in Coll. ita ordinata leguntur: οὐκ εὖξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι ταῦτα. Ceterum post haec et sequentem narrationem Wielandius suspicatur nonnulla excidisse, quibus facilius haec inter se necerentur. Quid vero, si haec verba: Δημήτριος — πολλάκις, quum omnino male etiam cum sqq. cohaereant, alieno loco inserta putes? Quamquam ejus generis saltus non semper perhorruit auctoris ingenium. t) Βάκχας] „Βάπτας Fl. male, quod tamen et adscriptum marg. A. 1.“ u) Ἀγανῆς] Ἀγανῆς B. 3.

talia in consuetudine familiarum ad longos sermones procedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi scripta sunt; tu vero consilii inops non habebas, quod dicas: non tibi tum deliscere tellurem optabis, qui librum contra te, ut *literas* Bellerophon-tes, circumferas? Cynicus Demetrius cum videret Corinthii indoctum quendam, qui librum legeret pul-

cherrimum, Bacchas, puto, Euripidis, esset autem *in ea parte fabulae*, ubi nuntius Penthei factum enarrat, et opus Agavae; raptum librum discerpsit, dicens, *Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam a te saepe*. Diu autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperire possum, cujus rei causa tantum studii in emendis libris colloces. Utilitatis enim aut usus

αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθείη τις τῶν καὶ x) ἐπ' ἐλάχιστόν σε ρ. 118
 εἰδῶν. οὐ μᾶλλον, ἢ φαλακρὸς ἂν τις πρίταιο κτένιον γ),
 ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητήν, ἢ παλλακὴν
 ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄρο-
 τρον. ἀλλὰ μὴ z) ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
 καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν
 σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλίσκεις;
 καὶ μὴν ὅσα γε καὶ α) Σύρον ὄντα b) εἰδέναι, εἰ μὴ
 σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
 ενεγράφας, ἀπολωλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν
 προὔτιθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ c) ἐκίνο πεπει- 20
 σμένος d) ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἰ e),
 καὶ ἐράσιμος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς,
 οἷος οὐχ ἕτερος f), ἀνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύεις g)

x) καὶ] vulgo omissum Inseruerunt Bipp. monente Belino a
 2954. et 3011. Secutus et Schm. γ) κτένιον] „κτένιος Fl.“
 Sic etiam Gorl. et 2954. z) μὴ] πῇ conj. Sol. Vid. Aduot.
 a) καὶ μὴ] „non habet Fl.“ b) Σύρον ὄντα] εἰσῳγῆται 2954.
 c) δὴ] „restitui ex L. et Fl. Δεῖ Edd. cett. male.“ d) πε-
 πεισμένος] Sic Gorl. 2954. et 3011. pro vulg. πεπεισμένον.
 Mox: ὅς ποτε καὶ ἐκείνο ἐπέλαθης. Et sic fere dici solet, ubi
 agitur de persona, quae ad credendum aliquid adducatur.
 e) εἰ] „εἶναι Fl. et marg. A. 1.“ Suspicio suppositam alteram
 syllabam e aequante copula. f) οὐχ ἕτερος] „Sic pleraque
 recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος Fl.“ cum Fl. faciunt Gorl.
 2954. et 3011. g) ὡς ἀληθεύεις] „ὡς εἰ ἀληθεύεις marg.
 A. 1.“

cujusquam ex illis perci-
 piendi caussa fieri, nemo
 putaverit, qui vel minimam
 tui notitiam habuerit; non
 magis, quam calvus pecti-
 nem emerit, aut speculum
 caecus, aut surdus tibici-
 nem, aut pellicem castratus,
 aut mediterraneus remum,
 aut aratrum gubernator.
 Verum ostentationem forte
 divitiarum ea res habet, et
 hoc vis declarari omnibus,
 te in ea etiam, quae nullam
 tibi utilitatem afferant, ta-
 men do multa illa affluentia

aliquid impendere? Verum
 enimvero, quantum ego
 etiam, Syrus homo, scire
 potui, nisi te ipse in illas
 senis istius tabulas per frau-
 dem inscripsisses, jam per-
 isses fame, et auctionem
 librorum tuorum proposnis-
 ses. Relinquitur nempe illud,
 te inductum ab adulatoribus,
 uti credas, non modo pul-
 chrum te esse atque amabi-
 lem, sed doctum, atque
 oratorem, et historicum,
 qualis nemo alius, libros
 emere ideo, ut laudes illo-

- p. 115. τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν. φασὶ δὲ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δέλπῳ, κῆκείνους χερσαίων βατράχων δίκην διψῶντας, κεκραγένας h), ἢ μὴ i) πίνειν, ἣν μὴ διαφύγῃσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥῆστος εἰ τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε κῆκεῖνο
- p. 116. ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τι νεώμοιόθης k) τὴν ὄψιν, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφιλιππος ἐκείνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἰ τις
- 21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τῷ ψεύδῳ l) τεταγμένων. Καὶ τί θαυμασιόν, εἰ τοῦτο ἔπαθες, ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βᾶδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύρρον φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμασιὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοίος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν m)

b) κεκραγένας] Sic Schm. e Fl. et Codd. Gorl. 2954. et 5011. pro vulg. ἐκκεραγένας. i) ἢ μὴ] καὶ μὴ conj. Guyet. Vid. Adnot. k) νεώμοιόθης] „νέμοιός τις Fl.“ l) τὸ ψεύδος] τοῦ ψεύδους corrigi voluit Bel. Sed vide Adnot. m) τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο: δις διὰ πασῶν] „Sic redditum Luciano ex L. et V. 2. quae diς tantum omisit. Celt. male: τῶν Μουσῶν τοῦτο, διὰ πάντων.“

rum asseras. Ajunt vero, te illis recitare in conviviis, atque illos terrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, et credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sicut commenticius ille Alexander, et fullo ille Pseudo-Philippus, et qui proavorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero,

et si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus, et habitum, et vultum illius, cui assimilare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem aliquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Mu-

τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρου εἰκόνα, p. 116.
καὶ ὁμοῦς ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν
μορφὴν. ἀλλ' ἔνεκα μὲν δὴ τούτων ὑβρίζεται μοι εἰς τὸν
Πύρρον, ὅτι σε εἶκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ - P. 117.
του, καὶ πάνυ σοι πρόπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω διέκειτο
ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς
ὅστις οὐ ξυνετίθεται, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις
ἐν Λαρίσσει προσβῦτις n) ξένη αὐτῷ τὰληθὲς εἰποῦσα
ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης· ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας
αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου,
καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤροτο, τίνοι ὅμοιοι
εἴη, πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλεξάνδρον ἤξειν αὐτήν·
ἡ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα ο), Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ
μαγίῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσσει, Βατρα-
χίῳ p), μάγιερος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὴ ὡς τι 22
μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναιδῶν εἴκας, οὐκ

a) προσβῦτις] Olim προσβῦτις, ut et alibi, e. g. Tox. c. 22.
etc. o) ἐπισχοῦσα] ἐπιδοῦσα conjecit amicus Belini, nar-
rante ipso Belino Vers. Tom. IV. p. 85. in not. At cf. c. 10. in.
p) Βατραχίῳ] Addebatur vulgo ὄνομα. Sed in marg. J.
adscriptis Solan. τοῦνομα. Recte omiserunt Fl. et Gori. Unde
et ego expuixi. Schm. uncis inclusit.

nicorum illud summum in-
tervallum, distaret. Vidi
enim Pyrrhi etiam imagi-
nem. Et tamen putabat in
te expressam Alexandri for-
mam. Sed hactenus in Pyr-
rhum fui injurius, quod te
illi, quantum ad hanc rem,
comparavi. Quod autem
sequitur, etiam tibi maxime
conveniret. Cum enim ita
animum induxisset Pyrrhus,
eaque de se ipse crederet;
nemo erat, quin accederet
illius sententiae, et in so-
cietatem hujus morbi veni-
ret, donec quaedam Larissae
anus peregrina, verum di-

cendo, ista ipsum pituita
liberavit. Pyrrhus enim,
postquam ostendisset illi
imaginem Philippi, et Per-
diccae, et Alexandri, et
Cassandri, aliorumque re-
gum, interrogabat, cui ipse
similis esset? persuasum
omnino habens, venturam
ad Alexandrum. At illa diu
cunctata, *Batrachioni*, in-
quit, *coquo*. Etenim erat
aliquis in urbe Larissa Ba-
trachion nomine, coquus,
Pyrrho similis. Tu sane cui
de cinaedis illis, saltatorum
libidini servientibus, similis
sis, non equidem dixerim:

9. 118. ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρῶμένην εἶε καὶ νῦν μαίνεται δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνη τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα οὐκ οὐκ θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ βιβλία 9) σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ γωθίας ἐγὼ μὴ πάσαις κατεῖδον. σοφὸν γάρ, ὥς γοῦν οἶε, τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθαι ταῦτα, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκείνος ἀκούσειεν, ὥς ὡνῇ βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν

23 βραχὺ παρ' αὐτοῦ ἔσεσθαι σοι νομίζεις. Ἄλλ', ὃ καταπύγων, οἶε τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὥς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδέναι, ρίος μὲν σου ἂ μεθ' ἡμέραν βίος, οἷοι δὲ σοι πύτοι, ὅποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα, ὥς ὅτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστιν, ὥς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ

9) περὶ τὰ βιβλία] Vulgo περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλ. Delevi vocem τοιαῦτα praeceunte Fl. Orta videtur spuria vox e superioria verbum verbis: τοῖς τὰ τοιαῦτά σε etc.

te vero furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus ista de imagine, illud plane scio. Non itaque mirandum est, te malum adeo pictorem eruditus videri velle similem, et his fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nugar? Manifesta enim causa tui circa libros studii, licet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem putas, hoc tuum commentum est, et spes non parvas caedo ro concepisti, si Imperator ista audiat, vir sapiens, et in honore habens

eruditionem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut emas libros, et conducas multos, brevi te tempore ab ipso impetraturum speras omnia. Sed putasne, impudice, tam copiose illum mandragora perfusum, ut haec quidem audiat, nesciat vero idem, qualis sit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae noctes, cum quilibet et cujus aetatis hominibus cubes? Nescis, multas esse aures, oculos regis multos? Tua autem facta ita sunt aperta, ut caeci etiam atque surdis innotuerint. Si enim vocem mod

καὶ φθίγγαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ r) λουόμενος ἀποδύσαιο, P. 118.
 μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ s), οἱ δ' οἰκείται μόνον ἢ
 ἀποδύσονται σου, τί οἶτι, μὴ αὐτίκα ἴσασθαι πάντα σου
 πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπέ γοῦν μοι καὶ τόδε,
 εἰ Βάσσος t) ὁ ὑμέτερος ἐκείνος σοφιστής, ἢ u) Βάταλος P. 119.
 ὁ αὐτήτης, ἢ ὁ κναιδος Ἑμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
 θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ λαινε-
 σθαι x), καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν
 ἐκείνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῇν περιβαλλόμενος, καὶ
 ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶτι φαίνεσθαι τοῖς ὄρῳσιν;
 Ἡρακλῆα εἶναι γ) αὐτόν; οὐκ, εἰ γε μὴ z) χύτραις λημῶν-
 τις τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντημαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βᾶδιμα, καὶ βλέμμα, καὶ φωνή, καὶ τράχηλος

r) καὶ] „neglexit Fl.“ s) δοκεῖ] „Docti J. sola.“ cum sola
 A. 2. t) Βάσσος] Βύσσας conj. Schm. e Pseudol. c. 3. Sed
 vid. not. u) ἢ] Vulg. καὶ. Sed ἢ 3011. ἢ καὶ 2954. x) λαι-
 νεσθαι.] Sic vulgatum μαινεσθαι correxi, conspirantibus com-
 pluribus viris doctis, ut Markland. ad Max. Tyr. p. 659.
 Jacobs, aliquoties prolata sententia, ut in Additamm. Ani-
 madv. ad Athenaeum p. 110. denique Seagero Dis. Class.
 Vol. XIX. p. 27. Sed Beliquis, quem offenderet inutilis, qui
 ipsi videbatur in λαινεσθαι et παρατίλλεσθαι inesse, pleonas-
 mus, maluit μαινεσθαι. At cf. Cynic. v. 14. quem locum
 suppediavit Seager. Ceterum etiam Jacobo ad Toxar. p. 150.
 vox μαινεσθαι videbatur corrupta esse; addit tamen: „ἵπσι ἐπι-
 τασιν τῆς ἐπιθυμίας eadem significatam esse velis, ut Pseudol.
 21. Diall. Merr. VIII. 3. vid. Spanhem. ad Callimach. Hymn.
 in Cer. 30.“ At locorum Luciani collatorum diversam esse in-
 dolem, patebit, opinor, accuratius conferenti. y) εἰνα.] τῶν
 B. 3. miro errore. z) μὴ] Sic necessario correxi antiquum
 errorem καὶ, notante Fritzsche. Quaest. p. 202.

mittas, si enim exuaris in balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si servi modo tui exnantur: quid putas? nonne statim manifesta futura tuarum secreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si vester ille, Bassus, Sophista, aut Batalus tibicen, aut cinacodus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis scripsit, quomodo laevigari, velli, pati et agere ista de-
 ceat; si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Herculemne illud esse? Non, nisi forte totas ollas lippiant. Sexcenta enim sunt, quae testimonium adversus illum habitum perhibeant, inces-
 sus, conjectus oculorum, et scripsit, quomodo laevigari, - vox, et cervix infracta, et

- ρ. 119. ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστίχη, καὶ φῦκος;
 οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν,
 θάττον ἢ πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ ἓνα
 κίναιδον. εἴτα ἢ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον οὐκ ἂν ἐκρυψε,
 σὺ δ' οἷε λήσειν α) σκεπόμενος β) βιβλίῳ; ἀλλ' οὐ δυνατόν.
 προδῶσει γὰρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσ-
 24 ματα. Τὸ δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς
 ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ'
 αὐτοῦ γ), καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου λαμβάνειν. σὺ δ' οἷε
 συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσεσθαι σοι τὸν Ἀττικόν,
 καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους; οὐκ δ), ἀλλ' ὤμους
 ρ. 120. τινὰς ἀνθρώπους ἐπιτρίποντάς ε) σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι,
 καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσσοντας· δέον ἔτι νῦν σω-
 φρονήσαντα ς) ἀποδοῦσθαι μὲν τινι τῶν πεπαιδευμένων τὰ
 βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον γ) ταύτην
 οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γαῦν
 25 ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ κἀκεῖνα περὶ δύο

α) λήσειν] λίσσιν B. 1. et 3. β) σκεπόμενος] „σκεπτόμενος
 male Fl.“ γ) αὐτοῦ] Sic Reitz. et recentt. pro vulg. αὐτοῦ.
 δ) οὐκ] „omittit Fl.“ ε) ἐπιτρίποντάς] „ἐπιτρίποντά Fl.“
 ς) σωφρονήσαντα] „Ita dedit Solanus ex Fl. Habet et Salm.
 Σωφρονήσαντα B. 1. J. Par. Σωφρονίσαντα Hag.“ Eadem va-
 riatione, quamquam in oppositum finem, est Abdic. c. 15. γ)
 νεόκτιστον] „νεόκτιστον Fl. sola.“

cerussa, et mastiche, et
 fucus, quibus vos ornamini.
 Et omnino facilius, quod
 est in proverbio, quinque
 sub axilla elephantos tegas,
 quam unum cinaedum. Tum
 leonina talem non tegat: tu
 vero speras futurum, uti
 libro tectus delitescas? Sed
 fieri id quidem non potest.
 Prodent enim te ac detegent
 reliqua indicia vestra. Quod
 caput est, ignorare mihi
 videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse petendas,
 sed a se ipso unicuique, at-
 quo a quotidiana vita sua,

sumendas. Tu vero putas,
 advocatum tibi communem
 testemque futurum Atticum,
 et Callinum librariorum? Non,
 sed crudeles quosdam homi-
 nes, qui te obtrent, ubi
 Dis visum erit, et ad ex-
 tremum paupertatis adigent:
 qui debebas vel nunc ad
 sanitatem revocatus vendere
 eruditorum. alicui libram
 istos, et cum his recens
 aedificatam illam domum,
 ac reddere mangonibus par-
 tem certe de multis, quae
 illis debentur. Etenim in
 duobus istis studiosissime

πάντα h) δεινῶς ἐσπούδασας, βιβλίον τε τῶν πολυτελέων p. 120.
 πῶς, καὶ μερακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν
 ὤν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάνν σπουδάζεται, καὶ θηρεύε-
 ται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἄμφω διαρκεῖν. σκόπεε
 τοῖνυν, οἷς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφείμενον
 τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν,
 καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους, ὡν ἡ δ' ὅμως i), μὴ ἐπιλει-
 ποῦσιν σε τῶν οἰκοθεν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων,
 οἷς ἀνδρῶν k) ἀπειθοῦσιν, ἣν μὴ λάβωσιν ἅπαντα, ἐξα-
 γορεύσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ
 πρῶτον αἰσχιστα περὶ σοῦ διηγείτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτε
 καὶ δῆγματα l) ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγωγε καὶ μάρτυρας ἂν
 παραιομένην τοὺς τότε παρόντας, οἷς ἡγανάκτησα, καὶ p. 121.
 οὗτου πλὴγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ
 καλεῖσθ' ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων,
 καὶ ἄλλον, ταῦτά καὶ λόγοις m) διηγουμένους. πρὸς δὴ

h) ταῦτα] ταῦτά conj. Reitz. Sed Seager. καὶ γὰρ κίεϊνα
 ἐν ἀρχαῖς καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. Vid. Adnot. i) ὡν ἡ δ'
 ὅπως] ὡρεῖσθαι, ὡπως conj. et reddidit Gesn. Audacius Jacobs.
 καὶ τοὺς ὑπ. ἔχειν, οὗς ὡν δούλους. Vid. Adnot. k) οἷς ἀκτιν-
 δεύον] Vulg. οἷς οὐδ' ἀνδρῶν. Omisi οὖν, praeunte Fl.,
 nuncius inclusit Schm. Sed Gesn. legit οὖν. Vid. Adnot. l)
 δῆγματα] Sic Marcil. Bel. et Cod. Gorl. pro vulg. δέγματα.
 Vid. Adnot. m) λόγοις] „Sic Edd. omnes. Λοιποῖς Marcil.
 ὅτε ὁλοῖς conj. Jacobs. Vid. Adnot.

elaborasti, in libris magni
 pretii exquirendis, et in
 adolescentibus exoletis, jam-
 que robustis coëmendis:
 eamque rem calide admo-
 dum tractas et venaris.
 Fieri autem non potest, ut
 homo pauper utrique studio
 par sis. Vide ergo, quam
 divina res sit consilium.
 Deinde enim, te, relictis,
 te nihil ad te pertinent,
 ut tantum morbo vacare,
 ut illius ministros pretio
 vacare; ne, deficientibus
 in his, liberos homines ar-
 meas, quibus nempe non

aeque ac servis periculosum;
 nisi acceperint omnia, eli-
 minare ea, quae post com-
 potationem a vobis fiunt.
 Qualia nuper turpissima de
 te scortum illud essutiebatur,
 qui etiam morsus ostenderet.
 Ac possum ego testes etiam
 praebere, qui tum aderant,
 quam indigne tulerim, et
 tantum non plagis hominem
 mulcaverim, tuam vicem ni-
 mirum iratus: praesertim
 cum alium quoque testem
 advocaret similem, et alium,
 eadem multis verbis enarran-
 tes. Ad haec igitur, vir bone,

- p. 121. ταῦτα, ὦ γὰρ, ταμειῦον τὰργύριον, καὶ φύλαττε, ὡς οἶκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πᾶσιν ἔχῃς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπίσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυτοτρα-
- 26 γεῖν μαθοῦσα. Τὸ δ' ἔτερον ῥάδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαιδευσαι, ἄλλῃ σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους ἔχῃς τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνυ σοφὸν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ σὺδὲν καὶ σοι ἐνδια-
- 27 τριβεῖν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατῶμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ p. 122. ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀριστοτέλους; τὰ Ἀντιλόχου n); τὰ Ἰππώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλιστα σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον;

n) Ἀντιλόχου] Ἀρχιλόχου conj. Guyet. probantibus La Croze et Belina.

repone tibi pecuniam, et serva, ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non superemis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione,

librorum ista multitudo factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnissed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic mihi, an Aeschini etiam contra Timarchum orationem legis? An illi quidem nosti omnia, c unumquodque illorum agno

τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Εὐπολὶν ὑποδίδουκας; ἀνέγνως p. 122.
καὶ τοὺς ο) Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἴτ' οὐδὲν σου τὰ καὶ
παθίκετο, οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν
καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς p) ἔχων
ἄπειq) τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις; πότε
δὲ ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς εἴωρακε ποι-
εῖντα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος r) ἤδη
ἐκτελούς; ἢ πρὸ τῶν λόγων s), ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους,
μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδὲν; Ἀφες δὲ t) τὰ βιβλία, 28
καὶ μόνα ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' p. 123.
ἐκείνα, αἰδεσθῆναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ
ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν·

Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,

Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε φθογγὴν ἀφῇ.

Eurip.
Hippol.
v. 417.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴθι u),
αὐτοῦ μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι x) κατακλείδας ἔχε, καὶ καρποῦ
τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανὸν σοι καὶ τοῦτο. προσάψῃ

ο) τοὺς] Vulgo τὰς. Vid. Adnot. p) τίνα ἀπὸ ψυχῆς] τίνα
κατὰ ψυχὴν conj. Gesn. τίνα ἐπὶ ψυχῆς Seager. Vid. Adnot.
q) ἄπει] „Ἄπει Fl. et L. male. Prius Ald. J. etc. Ἄπη
vult Solan.“ r) ἐπιτεταμένος] „ἐπιτεταγμένος Fl. sola,
quod et adscivit marg. A. 1.“ s) λόγων] ἔχων conj. Solan.
δόρπων Belin. λύχων Seager. t) δὲ] „Sic Edd. omnes. Δὴ
vult Marciil.“ u) ἴθι] „bene Fl. Fr. Hag. Par. aliaesque.
ἴοθι male J.“ x) οἴκοι] „Οἶκον Fl.“

scis? Aristophanem et Eu-
polin egisti? legisti etiam
fabulam totam Βάπτας? Tum
nihil ea, quae ibi sunt, te
movere, neque in te agno-
scens illa crubuisti? Itaque
vel maxime illud admiretur
aliquis, quo tandem animo
libros attingas? quibus illos
evolvas manibus? quando
illos legas? Interdiu? At
nemo te vidit hoc facere.
Sed noctu? Utrum, cum
jam istis intentus es? An
ante studia, immo ante te-
nebras, nihil quidquam
istorum audes? Quin tu

relinquis libros, et tnam
solum rem agis! Quamquam
nec istuc amplius oportebat,
sed Euripidis illam Phae-
dram revereri, indignantem
pro mulieribus, ac dicen-
tem:

*Tenebras nec horret ulla
lecti conscias,*

*Vocemve, si gravis pro-
rumpat, parietum.*

Sin omnino perseverare in
morbo tibi decretum est,
abi, eme libros, et domi
conclusos tibi habe, et frue-
re gloria possessionis. Satis
tibi hoc quoque. Sed noli

P. 123. δὲ μὴδέπω, μὴδὲ ἀναγνῆς, μὴδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μὴδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὥς μάτην ταῦτά μοι λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ γ)

P. 124. ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδὲν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσθαι z), οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ'

29 ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἶει θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῇ πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι τῶν ἱατρῶν τὸ αὐτὸ σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρεῖς α) ποιοῦμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολλήτους· ὁπόταν b) δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέῃ, οἱ μὲν οὐδὲ ὅπως χρὴ μεταχειρῆσθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δὲ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότομον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων, τοῦ τᾶλλα μεστὸν, ἀπήλλαξε τῆς ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ

y) σὺ γὰρ] σὺ δὲ γὰρ 2954. z) ὠφελῆσθαι] ὠφελείσθαι idem Cod. a) ἀργυρεῖς] ἀργυρεῖς vulgo priores, solenni vitio. b) ὁπόταν] ὅταν 2954.

unquam illos attingere, nec lege, nec linguae isti tuae veterum virorum orationes et poemata subjicito, quae nihil tibi mali fecerint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse. Etenim tu emes, et nihil uteris, et deridebere ab eruditis, quibus utilitatem percipere satis est, non e pulchritudine librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone et sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posso inscitiam; tegique ista opi-

nione, percellique *posso* homines librorum multitudinem; ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, et cucurbitas argenteas sibi faciunt, et scalptra auro ferruminata: cum vero his utendum est, illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de caetero rubigine obsitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem

καὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους p. 124. ἰπρίσκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας c), καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας πλήθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγάλα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότες. ἀλλὰ τὸ γελοιοτάτον ἐκείνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν d) αὐτῶν, πρὸς δὲ p. 125. τὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλῳ μὲν δεηθέντι χρήσεως ἂν τὰ βιβλία· 30 χρήσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ φάτῃ κατακειμένης e), ἥ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τὸ γε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα κατὰ πτυστα καὶ ἐπὶ νεῖδιστα ποιεῖς, αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις.

c) μαχαιρίδας] „μαχαιριδων marg. A. 1. W.“ Sic per errorem, ut mihi videtur, narratur in Ed. Reitz. Aut enim recte scriptum μαχαιριδων referendum ut varia lectio ad inferius μαχαιριδίων, aut ano loco posita varia lectio scribenda μαχαιρίδιον. Et sic revera h. l. legi voluit Pierson. ad Moerid. Auicist. p. 260. cf. Adnot. d) γελτοσιν] γελτωσιν A. 1. 2. B. 1. 3. Correctum vitium in Reitz. et recent. e) κατακειμένης] „κειμένης Fl.“

comparem, tonsores mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, novaculam, et cultellos, et speculum modicum habere; imperitos autem atque indoctos multitudinem cultellorum exponere, et specula magna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis usn venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se curent, ad illo-

rum vero specula accedentes, disponant comas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis libros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini unquam commodasti, sed facis, quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere, qui potest, patitur. Haec in praesens de solis libris libere apud te disputo: de aliis, quae despuenda et flagitiosa facis, saepe in posterum audies.

p. 125. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΠΑΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ
ΔΙΑΒΟΛΗ α).

ARGUMENTUM.

Agit auctor de delatione, quippe maxima tum publicarum, tum domesticarum, rerum peste. Initio quaestionis facto ab ejus origine et causis, cur tam facile ei credi soleat, descendit in ejus naturam, consilia, artes, opportunitates, monetque postremum, quomodo optime ei occurratur.

1 Δεινόν γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν τοῖς b) ἀνθρώποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα καταχέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου βίον ἐπηλυγάζουσα c). ἐν σκότει γοῦν πλανωμένοις πάντες εἰκόκαμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὁμοία πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προσπταλόντες ἀλόγως, τὸ δὲ d) ὑπερβαίνοντες, οὐδὲν δέον, καὶ τὸ μὲν

a) ΔΙΑΒΟΛΗ] „Bene sic Fl. Διαβολῇ etiam B. 1. Salm. ΔΙΑΒΟΛΗ male J. Par. Hag. Ald. Fr.“ b) τοῖς] quod vulgo aberat, restituit Schm., morente Belino, e 2954. et Aug. 3. c) ἐπηλυγάζουσα] Sic pro vulg. ἐπισκιάζουσα accipit e certissima Scholii lectione, assentientibus etiam Piersono ad Moer. Attic. p. 164. et Belino in vers. d) τὸ δὲ] „Ita J. V. 2. L. et Ms. Bär. Tēde Edd. cett.“ Imo τῷ δὲ Ald. 1. 2. et Bas. 1. 3.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DELATIONI.

Grave sane malum ignorantia, et incommodorum plurimum caussa hominibus, quae velut caliginem quandam rebus offundat, et obscurret verum, et umbram vitae uniuscujusque objiciat. Per

tenebras enim oherrantibus similes sumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est, progredimur, non videntes quod ante pedes

αἰσιόων καὶ ε) παρὰ πόδας οὐχ ὀρώντες, τὸ δὲ πόρρω καὶ f) p. 126.
 κίμπον διεστηκός, ὡς ἐνοχλοῦν g) δεδιότες. καὶ ὅλως, ἐφ'
 ἑκάστου τῶν πραγματοποιμένων οὐ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαί-
 νοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις h)
 ἀγορεύει εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον i) παρέσχηται, τοὺς
 Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πιλοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλή-
 ρια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων
 κακῶν εὐροὶ k) τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τρα-
 γικῷ τινος δαίμονος l) κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ
 ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ ἐς m) τὰς οὐκ ἀληθεῖς
 κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολὰς. ὑφ' ὧν ἤδη καὶ
 οἱ ἀνάστατοι γέγονασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πα- p. 127.
 τέρεις τε κατὰ παιδῶν ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν
 ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γειναμένων, καὶ ἐρασταὶ
 κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλὰ δὲ καὶ n) φίλαι συνεκόπησαν,
 καὶ οἴκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πιθανό-

- e) καὶ] „abest in B.“ παραπόδας una voce A. 1. 2. f) καὶ]
 „iterum abest in B.“ g) ἐνοχλοῦν] „ἐνοχλοῦντες B. male.“
 h) τραγῳδιοδιδασκάλοις] „τραγῳδιδ. B. male.“ i) τοιοῦ-
 του] „τοιοῦτο B.“ k) εὐροὶ] „εὐρη Fl.“ l) τραγικῷ τι-
 νος δαίμονος] Sic Schm. ex Aug. 2. 3. et B. pro vulg. τρ.
 δαίμονος τινος. m) ἐς] Sic Schm. ex Aug. 2. pro vulg. εἰς.
 n) καὶ] „omittit B. et mox iterum.“

est; quod vero procul est,
 et longe distat, tanquam
 molestum quiddam metuen-
 tes. Atque in universum, in
 unoquoque negotio labi mul-
 tum non intermittimus; li-
 cet infinita jam tragoedia-
 rum scriptoribus scribenda-
 rum fabularum argumenta
 haec res praeberit, Labda-
 ci Pelopisque progeniem, et
 eorum similia. Pleraque
 enim fere, quae in scenam
 ascendunt, mala inveniat
 aliquis ab ignorantia, velut
 tragico quodam daemone,

subministrata. Dico autem
 istuc cum ad alia respiciens,
 tum maxime ad alienas a
 vero contra familiares at-
 que amicos delationes: qua-
 rum opera jam et eversae
 domus sunt, et urbes vasta-
 tae funditus, patresque in
 furorem acti contra liberos,
 et contra fratres germani,
 et liberi adversus parentes,
 et contra amatores suos
 amasii. Multae vero etiam
 amicitiae rescissae, et con-
 fusae domus sunt ab illa
 calumniarum probabili spe-

- F. 119. ἐπικεκλησμένους, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστίχη, καὶ φῦκος,
 οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν,
 θάττον ἢ πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψεας, ἢ ἔνα
 κίναιδον. εἶτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον οὐκ ἂν ἔκρυψε,
 σὺ δ' οἷε λήσειν a) σκεπόμενος b) βιβλίῳ; ἀλλ' οὐ δυνατόν.
 24 ματα. Τὸ δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς
 ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ'
 αὐτοῦ c), καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου λαμβάνειν. σὺ δ' οἷε
 συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσεσθαι σοι τὸν Ἀττικόν,
 καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους; οὐκ d), ἀλλ' ὠμούς
 F. 120. τινὰς ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντάς e) σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι,
 καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσσοντας· δέον ἔτι νῦν σω-
 φρονήσαντα f) ἀποδοῦσθαι μὲν τινι τῶν πεπαιδευμένων τὰ
 βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον g) ταύτην
 οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνθραποδοκαπήλοις μέρος γούν
 25 ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ κἀκεῖνα περὶ δύο

a) λήσειν] λύσειν B. 1. et 3. b) σκεπόμενος] „σχεπτόμενος
 male FL.“ c) αὐτοῦ] Sic Reitz. et recentt. pro vulg. αὐτοῦ.
 d) οὐκ] „omittit FL.“ e) ἐπιτρίψοντάς] „ἐπιτρίψοντά FL.“
 f) σωφρονήσαντα] „ita dedit Solanus ex FL. Habet et Salm.
 Σωφρονήσαντα B. 1. J. Par. Σωφροῖσαντα Hag.“ Eadem va-
 riatione, quamquam in oppositum finem, est Abdic. c. 15. g)
 νεόκτιστον] „νεόκτητον FL. sola.“

cerussa, et mastiche, et
 fucus, quibus vos ornamini.
 Et omnino facilius, quod
 est in proverbio, quinque
 sub axilla elephantos tegas,
 quam unum cinaedum. Tum
 leonina talem non tegat: tu
 vero speras futurum, uti
 libro tectus delitescas? Sed
 fieri id quidem non potest.
 Prodent enim te ac detegent
 reliqua indicia vestra. Quod
 caput est, ignorare mihi
 videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse petendas,
 sed a se ipso unicuique, at-
 que a quotidiana vita sua,

sumendas. Tu vero putas,
 advocatum tibi communem
 testemque futurum Atticum,
 et Callinum librariorum? Non,
 sed crudeles quosdam homi-
 nes, qui te obterrent, ubi
 Dis visum erit, et ad ex-
 tremum paupertatis adigent:
 qui debebas vel nunc ad
 sanitatem revocatus vendere
 eruditorum alicui libros
 istos, et cum his recens
 aedificatam illam domum,
 ac reddere mangonibus par-
 tem certe de multis, quae
 illis debentur. Etenim in
 duobus istis studiosissime

πάντα *h*) δεινῶς ἐσπούδασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελέων *p. 120*:
 πῶς, καὶ μειρακλίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν
 ἐνῆν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πᾶν σπουδάζεται, καὶ θηρεύε-
 ται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἄμφω διαρκεῖν. σκόπεε
 τοίνυν, οἷς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιῶ γὰρ σε ἀφήμενον
 τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν,
 καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους, ὧν δ' ὅμως *i*), μὴ ἐπιλει-
 πόντων σε τῶν οἰκοθεν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων,
 οἷς ἀκλῦνον *k*) ἀπειθοῦσιν, ἣν μὴ λάβωσιν ἅπαντα, ἐξα-
 γορεύσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ
 πρώην αἰσχιστα περὶ σοῦ διηγείτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἐπὶ
 καὶ δῆγματα *l*) ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγωγε καὶ μάρτυρας ἂν
 παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἡγανάκτησα, καὶ *p. 121*:
 οἷον πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ
 μάλιστα ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων,
 καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις *m*) διηγουμένους. πρὸς δὴ

h) ταῦτα] ταῦτα conj. Reitz. Sed Seager. καὶ γὰρ κικέρινα
 ἐν ἀρχαῖς καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. Vid. Adnot. *i*) ὧν δ'
 ὅπως] ὠνίσθαι, ὅπως conj. et reddidit Gesn. Audacius Jacobs.
 καὶ τοῖς ὑπ. ἔχει, οὗς ὧν δούλους. Vid. Adnot. *k*) οἷς ἀκλ-
 ῦνον] Vulg. οἷς οὐδ' ἀκλῦνον. Omisi οὖν, praecunte Fl.,
 uncis inclusit Schm. Sed Gesn. legit οὖν. Vid. Adnot. *l*)
 δῆγματα] Sic Marcil. Bel. et Cod. Gorl. pro vulg. δέγματα.
 Vid. Adnot. *m*) λόγοις] „Sic Edd. omnes. Λοιποῖς Marcil.”
 Οὐκ οἷοις conj. Jacobs. Vid. Adnot.

elaborasti, in libris magni
 pretii exquirendis, et in
 adolescentibus exoletis, jam-
 que robustis coëmendis:
 eamque rem calide admo-
 dum tractas et venaris.
 Fieri autem non potest, ut
 homo pauper utrique studio
 par sis. Vide ergo, quam
 divina res sit consilium.
 Censeo enim, te, relictis,
 quae nihil ad te pertinent,
 alteri tantum morbo vacare,
 et illius ministros pretio
 emere; ne, deficientibus
 servis, liberos homines ar-
 cessas, quibus nempe non

aeque ac servis periculosum;
 nisi acceperint omnia, eli-
 minare ea, quae post com-
 potationem a vobis fiunt.
 Qualia nuper turpissima de
 te scortum illud effutiebat,
 qui etiam morsus ostenderet.
 Ac possum ego testes etiam
 praebere, qui tum aderant,
 quam indigne tulerim, et
 tantum non plagis hominem
 mulcaverim, tuam vicem ni-
 mirum iratus: praesertim
 cum alium quoque testem
 advocaret similiū, et alium,
 eadem multis verbis enarran-
 tes. Ad haec igitur, vir bone,

9. 118. ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρῶμένην εἶναι καὶ νῦν μαίνεται·
δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάννυ σαφῶς οἶδαι.
οὐκ ἔστι θαυμαστόν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος ὢν, καὶ
τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς
τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος
γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ βιβλία 9) σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ
κωδείας ἐγὼ μὴ πάλας κατεῖδον. σοφὸν γὰρ, ὡς γοῦν οἶσι,
τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ
πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθαι ταῦτα, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ
παιδείαν μάλιστα τιμῶν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκείνος
ἀκούσειεν, ὡς ὧν ἡ βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν
23 βραχεῖ κατ' αὐτοῦ ἔσσεσθαι σοὶ νομίζεις. Ἄλλ', ὦ κατα-
πύγων, οἷε τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ,
ὡς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδέναι, ρίος μὲν σου
ὁ μεθ' ἡμέραν βίος, οἷοι δὲ σοὶ πότοι, ὅποια δὲ νύκτες,
καὶ οἷοις καὶ ἡλίκους ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα, ὡς ὧτα
καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ
ἔστιν, ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ

9) περὶ τὰ βιβλία] Vulgo περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλ. Delevi vocem
τοιαῦτα praecunte Fl. Orta videtur spuria vox e superioria ver-
bis; τοῖς τὰ τοιαῦτα αἰ etc.

te vero furorem robustum
nunc adhuc furere videri
omnibus ista de imagine,
illud plane scio. Non itaque
mirandum est, te malum
adco pictorem eruditus vi-
deri velle similem, et his
fidem habere, qui eo te no-
mine laudant. Et quid ista
nugor? Manifesta enim
caussa tui circa libros stu-
dii, licet ego prae tarditate
non olim perspexerim. Sa-
piens enim, ut quidem pu-
tas, hoc tuum commentum
est, et spes non parvas ea
de ro concepisti, si Impe-
rator ista audiat, vir sa-
piens, et in honore habens

eruditionem maximo. Si
vero ista de te ille audiat,
ut emas libros, et conducas
multos, brevi te tempore
ab ipso impetraturum speras
omnia. Sed putasne, im-
pudice, tam copiose illum
mandragora perfusum, ut
haec quidem audiat, nesciat
vero idem, qualis sit diurna
vita tua, quales tuae pota-
tiones, quae noctes, cum
qualibus et cujus aetatis ho-
minibus cubes? Nescis, mul-
tas esse aures, oculos regis
multos? Tua autem facta
ita sunt aperta, ut caecis
etiam atque surdis innotue-
rint. Si enim vocem modo

καὶ φθίξαι μόνον, εἰ γὰρ καὶ γ) λουόμενος ἀποδύσαιο, p. 118.
 μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ ε), οἱ δ' οἰκείται μόνον ἢ
 ἀποδύσονται σου, τί οἶε, μὴ αὐτίκα ἔσθαι πάντα σου
 πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπέ γοῦν μοι καὶ τόδε,
 εἰ Βάσσος ι) ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστής, ἢ υ) Βάταλος p. 119.
 ὁ αὐτήτης, ἢ ὁ κίναϊδος Ἑμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
 θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ λαινε-
 σθαι ς), καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν
 ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῇν περιβαλλόμενος, καὶ
 ῥόπαλον ἔχων βαδίζῃ, τί οἶε φαίνεσθαι τοῖς ὄρωσιν;
 Ἡρακλῆα εἶναι γ) αὐτόν; οὐκ, εἰ γε μὴ ζ) χύτραις λημῶν-
 τες τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βᾶδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ φωνή, καὶ τράχηλος

γ) καὶ] „neglexit Fl.“ α) δοκεῖ] „δοκοῖ J. sola.“ cum sola
 A. 2. ι) Βάσσος] Βύσσας conj. Schm. e Pseudol. c. 3. Sed
 vid. not. υ) ἢ] Vulg. καὶ. Sed ἢ 3011. ἢ καὶ 2954. ς) λαι-
 νεσθαι] Sic vulgatum μαινεσθαι correxi, conspirantibus com-
 pluribus viris doctis, ut Markland. ad Max. Tyr. p. 659.
 Jacobs, aliquoties prolata sententia, ut in Additam. Ani-
 madv. ad Athenaeum p. 110. denique Seagero Diss. Class.
 Vol. XIX. p. 27. Sed Belius, quem offenderet inutilis, qui
 ipsi videbatur in λαινεσθαι et παρατίλλεσθαι inesse, pleonas-
 mus, maluit μαινεσθαι. At cf. Cynic. v. 14. quem locum
 suppediavit Seager. Ceterum etiam Jacobo ad Toxar. p. 150.
 vox μαινεσθαι videbatur corrupta esse; addit tamen: „nisi ἐπι-
 τασιν τῆς ἐπιθυμίας eadem significatam esse velis, ut Pseudol.
 21. Diall. Merr. VIII. 3. vid. Spanhem. ad Callimach. Hymn.
 in Cer. 30.“ At locorum Luciani collatorum diversam esse in-
 dolem, patebit, opinor, accuratius conferenti. γ) εἶνα:] τῶν
 B. 3. miro errore. ζ) μὴ] Sic necessario correxi antiquum
 errorem καὶ, notante Fritzsche. Quaest. p. 202.

mittas, si enim exuaris in
 balneo; quin, ne exuaris
 ipse, si videtur, si servi
 modo tui exuantur: quid
 putas? nonne statim mani-
 festa futura tuarum secreta
 noctium? Dic igitur mihi
 hoc etiam, si vester ille,
 Bassus, Sophista, aut Ba-
 talus tibicen, aut cinacrus
 Sybaritanus Hemitheon, qui
 nobiles illas leges vobis
 scripsit, quomodo laevigari,

velli, pati et agere ista de-
 ceat; si, inquam, illorum
 aliquis leonina pelle indu-
 tus, cum fusti ambulet;
 quid visum iri putas spe-
 ctantibus? Hercule mne il-
 lum esse? Non, nisi forte
 totas ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae te-
 stimonium adversus illum
 habitum perhibeant, inces-
 sus, conjectus oculorum, et
 vox, et cervix infracta, et

- P. 119. ἐπικεκλασμένους, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστίχη, καὶ φύκος;
 οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παρομίαν,
 θάττον ἢ πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψεας, ἢ ἓνα
 κίναιδον. εἶτα ἢ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον οὐκ ἂν ἔκρυψε,
 σὺ δ' οἷε λήσειν α) σκεπόμενος β) βιβλίω; ἀλλ' οὐ δυνατόν.
 προδώσει γὰρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσ-
 24 ματα. Τὸ δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς
 ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ'
 αὐτοῦ γ), καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου λαμβάνειν. σὺ δ' οἷε
 συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσεσθαι σοι τὸν Ἀττικόν,
 καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους; οὐκ δ), ἀλλ' ὁμοῦς
 P. 120. τινὰς ἀνθρώπους ἐπιτρίποντάς ε) σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι,
 καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσσοντας· δέον ἔτι νῦν σω-
 φρονήσαντα ς) ἀποδόσθαι μὲν τιμὴν τῶν πεπαιδευμένων τὰ
 βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον γ) ταύτην
 οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπῆλοισι μέρος γαῦν
 25 ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ κἀκεῖνα περὶ δύο

α) λήσειν] λύσειν B. 1. et 3. β) σκεπόμενος] „σκεπόμενος
 male Fl.“ γ) αὐτοῦ] Sic Reitz. et recentt. pro vulg. αὐτοῦ.
 δ) οὐκ] „omittit Fl.“ ε) ἐπιτρίποντάς] „ἐπιτρίποντά Fl.“
 ς) σωφρονήσαντα] „ita dedit Solanux ex Fl. Habet et Salm.
 Σωφρονίσαντα B. 1. J. Par. Σωφρονίσαντα Hag.“ Eadem va-
 riatio, quamquam in oppositum finem, est Abdic. c. 15. ζ)
 νεόκτιστον] „νεόκτιστον Fl. sola.“

cernssa, et mastiche, et
 fucus, quibus vos ornaminī.
 Et omnino facilius, quod
 est in proverbio, quinque
 sub axilla elephantos tegas,
 quam unum cinacudum. Tum
 Icomina talem non tegat: tu
 vero speras futurum, uti
 libro tectus delitescas? Sed
 fieri id quidem non potest.
 Prodent enim te ac detegent
 reliqua indicia vestra. Quod
 caput est, ignorare mihi
 videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse petendas,
 sed a se ipso unicuique, at-
 quo a quotidiana vita sua,

sumendas. Tu vero putas,
 advocatum tibi communem
 testemque futurum Atticum,
 et Callinum librariorum? Non,
 sed crudeles quosdam homi-
 nes, qui te obterant, ubi
 Dis visum erit, et ad ex-
 tremum paupertatis adigent:
 qui debebas vel nunc ad
 sanitatem revocatus vendere
 creditorum alieni librorum
 istos, et cum his recens
 aedificatam illam domum,
 ac reddere mangonibus par-
 tem certe de multis, quae
 illis debentur. Etenim in
 duobus istis studiosissime

ταῦτα *h*) δεινῶς ἐσπούδασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν *p. 120:*
 πησιν, καὶ μεираκίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν
 ὤνην, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάνυ σπουδαίεται, καὶ θηρεύε-
 ται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἄμφω διαρκεῖν. σκόπει
 τοῖνυν, οἷς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφόμενον
 τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἐτέραν νόσον θεραπεύειν,
 καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους, ὧν ἡ δ' ὅμως *i*), μὴ ἐπιλει-
 πόντων σε τῶν οἰκοθεν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων,
 οἷς ἀκίνδυνον *k*) ἀπελθοῦσιν, ἣν μὴ λάβωσιν ἅπαντα, ἐξα-
 γορεύσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ
 πρώην αἰσχίστα περὶ σοῦ διηγεῖτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἐπεὶ
 καὶ δῆγματα *l*) ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγωγε καὶ μάρτυρας ἂν
 παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἡγανάκτησα, καὶ *p. 121:*
 ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ
 μάλιστα ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων,
 καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις *m*) διηγουμένους. πρὸς δὲ

h) ταῦτα] ταῦτα conj. Reitz. Sed Seager. καὶ γὰρ κίεῖνα
 ἐν ἀγείρας· καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. Vid. Adnot. *i*) ὧν ἡ δ'
 ὅμως] ὠρεῖσθαι, ὅπως conj. et reddidit Gesn. Audacius Jacobs.
 καὶ τοὺς ὑπ. ἔχειν, αὐτὸς ὧν δούλους. Vid. Adnot. *k*) οἷς ἀκί-
 νδυνον] Vulg. οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον. Omisi οὖν. praecunte Fl.,
 uncia inclusit Schm. Sed Gesn. legit οὖν. Vid. Adnot. *l*)
 δῆγματα] Sic Marcil. Bel. et Cod. Gorl. pro vulg. δέγματα.
 Vid. Adnot. *m*) λόγοις] „Sic Edd. omnes. Λογοῖς Marcil.”
 Οὐκ ὀλίγοις conj. Jacobs. Vid. Adnot.

elaborasti, in libris magni
 pretii exquirendis, et in
 adolescentibus exoletis, jam-
 que robustis cōmendis:
 eamque rem calide admo-
 dum tractas - et venaris.
 Fieri autem non potest, ut
 homo pauper utrique studio
 par sis. Vide ergo, quam
 divina res sit consilium.
 Censeo enim, te, relictis,
 quae nihil ad te pertinent,
 alteri tantum morbo vacare,
 et illius ministros pretio
 emere; ne, deficientibus
 servis, liberos homines ar-
 cessas, quibus nempe non

aeque ac servis periculosum,
 nisi acceperint omnia, eli-
 minare ea, quae post com-
 potationem a vobis fiunt.
 Qualia nuper turpissima de
 te scortum illud effutiebat,
 qui etiam morsus ostenderet.
 Ac possum ego testes etiam
 praebere, qui tum aderant,
 quam indigne tulerim, et
 tantum non plagis hominem
 mulcaverim, tuam vicem ni-
 mirum iratus: praesertim
 cum alium quoque testem
 advocaret similium, et alium,
 eadem multis verbis enarran-
 tes. Ad haec igitur, vir bone,

p. 121. ταῦτα, ὦ γὰρ θεέ, ταμειῶν τὰργύριον, καὶ φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπίσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἄπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυτοτρα-

26 γεῖν μαθοῦσα. Τὸ δ' ἔτερον ῥάδιον, τὸ μηκέτι ἀνείσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαιδευσαι, ἄλλης σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους ἔχῃς τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνν σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γιγνέσθαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ σὺδὲν καὶ σοὶ ἐνδια-

27 τριβεῖν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατῶμενος. Ἰδέως δ' ἂν καὶ p. 122. ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου n); τὰ Ἰππωνάκτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλιστα σοὶ τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον;

n) Ἀντιλόχου] Ἀρχιλόχου conj. Guyet. probantibus La Croze et Belina.

repone tibi pecuniam, et serva, ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Neo enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non superemis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione,

librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnīs, sed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic mihi, an Aeschinis etiam contra Timarchum orationem legis? An illa quidem nosti omnia, et unumquodque illorum agno-

τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Εὐπολὸν ὑποδίδουκας; ἀνέγνως p. 122.
καὶ τοὺς ο) Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἰτ' οὐδὲν σου τὰ καὶ
παθίκετο, οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν
καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς p) ἔχων
ἄπει q) τῶν βιβλίων, ὅποιας αὐτὰ χερσὶν ἀνελίτεις; πότε
δὲ ἀναγινώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς εἶώρας ποι-
οῦντα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος r) ἤδη
ἐκείνους; ἢ πρὸ τῶν λόγων s), ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους,
μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ t) τὰ βιβλία, 28
καὶ μόνα ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' p. 123.
ἐκεῖνα, αἰδισθῆναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ
ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν·

Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,

Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε φθογγὴν ἀφῆ.

Eurip.
Hippol.
v. 417.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσοι διέγνωνσται, ἴθι u),
αἰνοῦ μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι x) κατακλείσας ἔχε, καὶ καρποῦ
τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανὸν σοι καὶ τοῦτο. προσάψῃ

ο) τοὺς] Vulgo τὰς. Vid. Adnot. p) τίνα ἀπὸ ψυχῆς] τίνα
ποτὶ ψυχὴν conj. Gesn. τίνα ἐπὶ ψυχῆς Seager. Vid. Adnot.
q) ἄπει] „Ἄπει Fl. et L. male. Prius Ald. J. etc. Ἄπει
vult Solan.“ r) ἐπιτεταμένος] „ἐπιτεταγμένος Fl. sola,
quod et adscivit marg. A. 1.“ s) λόγων] ἔχων conj. Solan.
δόξαν Belin. λύγων Seager. t) δὲ] „Sic Edd. omnes. Δὴ
vult Marcil.“ u) ἴθι] „bene Fl. Fr. Hag. Par. aliaesque.
Τοῖς male J.“ x) οἴκοι] „Οἶκον Fl.“

scis? Aristophanem et Eu-
polin egisti? legisti etiam
fabulam totam Βάπτας? Tum
nihil ea, quae ibi sunt, te
movere, neque in te agno-
scens illa erubuisti? Itaque
vel maxime illud admiretur
aliquis, quo tandem animo
libros attingas? quibus illos
evolvas manibus? quando
illos legas? Interdiu? At
nemo te vidit hoc facere.
Sed noctu? Utrum, cum
jam istis intentus es? An
ante studia, immo ante te-
nebras, nihil quidquam
istorum audes? Quin tu

relinquis libros, et tnam
solum rem agis! Quamquam
nec istuc amplius oportebat,
sed Euripidis illam Phae-
dram revereri, indignantem
pro mulieribus, ac dicen-
tem:

*Tenebras nec horret ulla
lecti conscias,*

*Vocemve, si gravis pro-
rumpat, parietum.*

Sin omnino perseverare in
morbo tibi decretum est,
abi, eme libros, et domi
conclusos tibi habe, et fruc-
re gloria possessionis. Satis
tibi hoc quoque. Sed noli

P. 123. δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνώης, μηδὲ ὑπαγάγης· τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταυτὰ μοι λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ γ)

P. 124. ὦνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδέν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσθαι z), οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ'

29 ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἶε θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῇ πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτὸ σοι ποιῶσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρᾶς α) ποιούμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολλήτους· ὁπόταν b) δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέῃ, οἱ μὲν οὐδὲ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δὲ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότομον εὖ μάλα ἡκονημένον ἔχων, ἰοῦ τᾶλλα μεστὸν, ἀπήλλαξε τῆς ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ

γ) σὺ γὰρ] σὺ δὲ γὰρ 2954. z) ὠφελῆσθαι] ὠφελείσθαι idem Cod. a) ἀργυρᾶς] ἀργυρᾶς vulgo priores, solenni viuo. b) ὁπόταν] ὅταν 2954.

unquam illos attingere, nec lege, nec linguae isti tuas veterum virorum orationes et poemata subijcito, quae nihil tibi mali fecerint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse. Etenim tu emes, et nihil uteris, et deridere ab eruditis, quibus utilitatem percipere satis est, non e pulchritudine librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone et sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posso

nione, percellique posse homines librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, et cucurbitas argenteas sibi faciunt, et scalptra auro ferruminata: cum vero illis utendum est, illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de caetero rubigine obsitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem

καὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους p. 124. ἐπισκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας c), καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθείς καὶ ἰδιώτας πλῆθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγάλα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ γελοιοτάτον ἐκείνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν d) αὐτῶν, πρὸς δὲ p. 125. τὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ οὐ τοίνυν ἄλλῃ μὲν δεηθέντι χρήσεως ἂν τὰ βιβλία· 30 χρήσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ βιβλίῳ πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ φάτιγῃ κατακειμένης e), ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τὸ γε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρῴρησάξομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονειδίσια ποιεῖς, αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις.

c) μαχαιρίδας] „μαχαιριδων marg. A. 1. W.“ Sic per errorem, ut mihi videtur, narratur in Ed. Reitz. Aut enim recte scriptum μαχαιριδων referendum ut varia lectio ad inferius μαχαιριδίων, aut suo loco posita varia lectio scribenda μαχαιριδίων. Et sic revera h. l. legi voluit Pierson. ad Morrid. Auicist. p. 260. cf. Adnot. d) γείτοσιν] γείτοσιν A. 1. 2. B. 1. 3. Correctum vitium in Reitz. et recent. e) κατακειμένης] „κειμένης Fl.“

comparem, tonsores mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, novaculam, et cultellos, et speculum modicum habere; imperitos autem atque indoctos multitudinem cultellorum exponere, et specula magna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis usui venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se curent, ad illo-

rum vero specula accedentes, disponant comas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis libros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini unquam commodasti, sed facis, quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere, qui potest, patitur. Haec in praesens de solis libris libere apud te disputo: de aliis, quae despicienda et flagitiosa facis, saepe in posterum audies.

p. 125. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΠΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ
ΔΙΑΒΟΛΗ α).

A R G U M E N T U M.

Agit auctor de delatione, quippe maxima tum publicarum, tum domesticarum, rerum peste. Initio quaestionis facto ab ejus origine et causis, cur tam facile ei credi soleat, descendit in ejus naturam, consilia, artes, opportunitates, monetque postremum, quomodo optime ei occurratur.

1 Δεινόν γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν τοῖς β) ἀνθρώποις αἰτία, ὥςπερ ἀχλὺν τινα καταχέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου βίον ἐπηλυγάζουσα γ). ἐν σκότει γούν πλανωμένοις πάντες εἰκόκαμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὁμοία πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προσπταλόντες ἀλόγως, τὸ δὲ δ) ὑπερβαίνοντες, οὐδὲν δεόν, καὶ τὸ μὲν

α) ΔΙΑΒΟΛΗ] „Bene sic Fl. Διαβολῇ etiam B. 1. Salm. ΔΙΑΒΟΛΗ male J. Par. Hag. Ald. Fr.“ β) τοῖς] quod vulgo aberat, restituit Schm., moxente Belino, e 2954. et Ang. 3. γ) ἐπηλυγάζουσα] Sic pro vulg. ἐπισκιάζουσα scripsi e certissima Scholii lectione, assentientibus etiam Piersono ad Moer. Antic. p. 164. et Belino in vers. δ) τὸ δὲ] „Ita J. V. 2. L. et Ms. Bär. Tῷδε Edd. cett.“ Imo τῷ δὲ Ald. 1. 2. et Bas. 1. 3.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DELATIONI.

Grave sane malum ignorantia, et incommodorum plurimum causa hominibus, quae velut caliginem quandam rebus offundat, et obscurat verum, et umbram vitae uniuscujusque objiciat. Per

tenebras enim oberrantibus similes sumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est, progredimur, non videntes quod ante pedes

αλγσίον καί ε) παρὰ πόδας οὐχ ὀρώντες, τὸ δὲ πόρρω καὶ f) p. 126.
 κάμπον διεσπικτός, ὡς ἐνοχλοῦν g) δεδιότες. καὶ ὅλως, ἐφ'
 ἑκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαί-
 νοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις h)
 εἰφορμαῖς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον i) παρέσχηται, τοὺς
 Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλή-
 σια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων
 κακῶν εὐροὶ k) τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τρα-
 γικῷ τινος δαίμονος l) κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ
 ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ ἐς m) τὰς οὐκ ἀληθεῖς
 κατὰ τῶν συνηθῶν καὶ φίλων διαβολάς. ὑφ' ὧν ἤδη καὶ
 οἴκοι ἀνάστατοι γέγονασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πα- p. 127.
 τίρεις τε κατὰ παιδῶν ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν
 ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γενημένων, καὶ ἐρασταὶ
 κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλὰ δὲ καὶ n) φιλίαι συνεκόπησαν,
 καὶ οἴκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πιθανό-

- e) καὶ] „abest in B.“ παρὰ πόδας una voce A. 1. 2. f) καὶ] „iterum abest in B.“ g) ἐνοχλοῦν] „ἐνοχλοῦντες B. male.“
 h) τραγῳδιοδιδασκάλοις] „τραγῳδιδ. B. male.“ i) τοιοῦ-
 τον] „τοιοῦτο B.“ k) εὐροὶ] „εὐρη Fl.“ l) τραγικῷ τι-
 νος δαίμονος] Sic Schm. ex Aug. 2. 3. et B. pro vulg. τῷ
 δαίμονος τινος. m) ἐς] Sic Schm. ex Aug. 2. pro vulg. εἰς.
 n) καὶ] „omittit B. et mox iterum.“

est; quod vero procul est,
 et longe distat, tanquam
 molestum quiddam metuen-
 tes. Atque in universum, in
 unoquoque negotio labi mul-
 tum non intermittimus; li-
 cet infinita jam tragoedia-
 rum scriptoribus scribenda-
 rum fabularum argumenta
 haec res praebuerit, Labda-
 ci Pelopisque progeniem, et
 horum similia. Pleraque
 enim fere, quae in scenam
 ascendunt, mala inveniat
 aliquis ab ignorantia, velut
 a tragico quodam daemone,

subministrata. Dico autem
 istuc cum ad alia respiciens,
 tum maxime ad alienas a
 vero contra familiares at-
 que amicos delationes: qua-
 rum opera jam et eversae
 domus sunt, et urbes vasta-
 tae funditus, patresque in
 furorem acti contra liberos,
 et contra fratres germani,
 et liberi adversus parentes,
 et contra amatores suos
 amasii. Multae vero etiam
 amicitiae rescissae, et con-
 fusae domus sunt ab illa
 calumniarum probabili spe-

2 τῆτος. Ἰν' οὖν ὡς ἤκιστα περιπίπτωμεν ο) αὐταῖς, ὑπο-
 p. 127. δεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς,
 ὁποῖόν τι ἐστὶν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται p), καὶ
 ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλας
 ταύτην προὔλαβε q) τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐ καὶ οὗτος δια-
 βληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον r), ὡς μετεσχηκῶς Θεοδότα
 τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς οὐχ ἐωράκει ποτὲ
 τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν, ὅστις ἦν, ἐγίνωσκεν, ἡ
 καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου s) τινὰ ὑπαρχόν εἶναι, τὰ κατὰ
 p. 128. τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμένον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων
 τις Ἀντίφιλος τοῦνομα, ὑπὸ φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τι-
 μῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας, κατέειπεν αὐτοῦ
 πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὥς εἴη t) κεκοινωνηκῶς τῶν ὄλων,
 καὶ ὡς θάσσαιτό τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστιώμενον Θεο-
 δότα, καὶ παρ' u) ὄλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινο-
 λογούμενον· καὶ τέλος, ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ

ο) περιπίπτωμεν] Sic vulgo Edd. nec non Reitz. licet in hac notatione: „περιπίπτωμεν] admissi ex Fl. J. περιπίπτωμεν vulgo cum Cod. B.“ p) ἄρχεται] „Ἐρχεται male B. et marg. A. 1. W.“ q) προὔλαβε] προὔλαβε 2954. r) τὸν Πτολεμαῖον] Articulum, qui vulgo aberat, restituerunt Bip. et Schm. e 2954. 3011. et Aug. 3. „Πτολεμαίου B.“ s) Πτολεμαίου] „Πτολεμαῖον B.“ t) εἴη] ἢ vult Belin. et mox ἐθίσαιτο. u) καὶ παρ'] „Haec et sqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt.“

cie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat apud Ptolemaeum, ut qui conjurationis illius, quam Tyri conflaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas, noverat, nisi

quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum esse, cui Phoenice commissae esset. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi honorem, quo apud regem erat, et artis obrectatione, illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset conscius, et, esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theodota, et quam dñu duraret convivium, caput cum ipso conferentem. Breviter, defecisse Tyrum et Pelu-

τὴν τοῦ Πηλουσιου x) κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβου- p. 128.
λῆς γιγνέναι. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν καὶ τὰλλ' οὐ 3
κάρτα γ) φρενέρης τις ὦν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τε- p. 129.
θραμμένος, οὕτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς z) τῆς
παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λο-
γισάμενος a), μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ'
ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τηλικαύτην b) προδοσίαν ζωγράφος
καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὄντινόν c)
τῶν ὁμοτέχνων τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, εἰ d)
ἐξεπλευσεν Ἀπελλῆς ἐς e) Τύρον, ἐξέτασας, εὐθὺς f) εἰς f)

x) τὴν τοῦ Πηλουσιου] Articulum alterum, quem olim omise-
rant, restitui e 2954. et Aug. 3. probante Jacobo Quaestat Lucianu.
Spec. I. p. 5. Licet ante Τύρου non male sit omissus. γ) ὡς ἂν
καὶ τὰλλ' οὐ κάρτα] Vulgo: ὡς ἂν κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πάν
φρ. et sic Schm. sed hand dubie corrupte. Jam in B. est: ὡς ἂν
κατὰ ἄλλ' οὐ πάν φρ. in Graev. vero Cod. ὡς ἂν κάρτα ἄλλ'
οὐ πάντι. Unde Solan. conj. ὡς ἂν καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πάν φρ.
adsentiente Koenio ad Gregor. Cor. p. 467. Schäf. Sed Aug.
3. habet: ὡς ἂν κάρτα τ' ἄλλ' οὐ πάν φρ. et Aug. 2. ὡς ἂν
κάρτα γ' ἄλλ' οὐ πάν φρενέρης ὦν, omissio τις. Denique Gori.
et 3011. exhibent: ὡς ἂν κάρτα οὐ φρ. Ego, vulgatae vestigiis
quam firmissime insistens, πάνν tamen, ut manifestum glosse-
ma, ejeci, et κάρτα in hujus locum substitui. Et sic plane
Gesnerus, nisi quod is casu, opinor, magis, quam ratione,
ductus τὰλλα scripsit pro vulg. τὰλλ', in quo apostropho ob-
servando etiam Codices fere consentiunt. z) πρὸς] ὑπὸ 2954. et
Aug. 3. a) λογισάμενος] „ουλλογισάμενος.“ b) τηλικαύ-
την] Sic codd. B. Aug. 3. et Gori. Vulgo τοιαύτην. c) παρ'
ὄντινόν] „παρά τιν οὖν B.“ d) εἰ] ὡς εἰ vulgo. Sed ὡς,
quod Solano et Gesnero redundare visum erat, vere abest ab
Aug. 2. et recte omisit Schm. e) ἐς] Sic ex Aug. 3. Schm.
pro vulg. εἰς. f) εἰς] „fade adspirat Schol. non Edd. no-
strae.“ Vid. Adnot. Τοπαράπαν in prioribus verbis A. 1. et 2.
ut solent, una voce.

sium captam de Apellis con-
silio, indicavit. Ptolemaeus,
vir alioquin etiam non ad-
modum prudens, sed adula-
tioni innutritus tyrannicae,
adeo ad absurdam calumniam
exarsit et perturbatus est,
ut nihil eorum, quae in
mentem venire debebant,
reputans, neque, aemulum

esse delatorem, neque, mi-
norem esse pictorem, quam
qui tantam proditionem
sustinere posset, enim prae-
sertim, qui beneficio illius
affectus, et omnibus artis
ejusdem hominibus praecla-
tus esset; quin neque ex-
plorato ante, navigassetne
omnino Tyrum Apelles?

- p. 130. *μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον
 κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην, καὶ εἰ γε μὴ
 τῶν συνελημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου
 ἀναίσχυντι, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλὴν κατελέσας, ἔφη μη-
 δενὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπειτέμνητο ἂν
 τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, οὐ-
 4 δὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονῶς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω
 λέγεται g) αἰσχυνθῆναι h) ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸν μὲν
 Ἀπελλὴν ἑκατὸν τάλαντοισι ἐδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον
 δουλεύειν αὐτῷ παρέδωκεν i). ὁ δὲ Ἀπελλῆς, ὧν παρεκιν-
 p. 131. δύνευσε μεμνημένος, τοιαῦδ' ἐνι εἰκόνι ἡμύνατο τὴν διαβο-
 5 λήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων,
 μικροῦ δεῖν τοῖς τοῦ Μίδου προσεικότα, τὴν χεῖρα προτείνων
 πόρρωθεν ἔτι προσιούσῃ τῇ Διαβολῇ. περὶ k) δὲ αὐτὸν
 ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἀγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις.
 ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Διαβολή, γύναιον ἐς ὑπερβολὴν
 πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκνημένον, οἷον δὴ l)*

g) λέγεται] „An ἤρχετο; Coll.“ h) αἰσχυνθῆναι] Sic Schm.
 e Codd. Ox. B. G. Gorl. 3011. Aug. 2. et marg. A. 1. W. Sed
 μεταγῶναι in Edd. vet. et Aug. 3. in quo tamen supra scri-
 ptum γο. αἰσχυνθῆναι. i) παρέδωκεν] Vulg. παραδίδωκεν,
 minus recte. Illud habent B. et Aug. 2. in quo altero etiam
 pro αὐτῷ legitur αὐτόν. k) περὶ] παρὰ vult *Seager*, cuius
 mutationis non modo necessitatem, sed ne caussam quidem,
 plane pervideo. l) δὴ] δὴ B. Gorl. 3011. Aug. 2. prave.

furere statim vellet, et cla-
 more impleret regiam, in-
 gratum clamans, et insidia-
 torem, et conjuratum. Et
 nisi comprehensorum ali-
 quis, indigne ferens illam
 Antiphili impudentiam, et
 miseri Apellis misericordia
 motus, dixisset, nihil quid-
 quam caussae ipsi secum
 fuisse, capite plexus Tyrio-
 rum mala ipse luisset inno-
 cens. Ptolemaeus itaque
 adeo dicitur actorum pudore
 tactus esse, ut centum
 talentis donaret Apellem, et

in servitutem illi Antiphili-
 lum traderet. Apelles au-
 tem periculi sui memor tali
 pictura delationem illam ul-
 tus est. Ad dextram vir se-
 det, ingentes aures habens,
 parum abest, quin Midae
 auriculis similes, proten-
 dens manum e longinquo
 adhuc accedenti Delationi.
 Circa illum vero stant mu-
 lieres duae, Ignorantia, ut
 mihi videtur, et Suspicio.
 Accedit ab altera parte De-
 latio, pulcherrima ultra fi-
 dem muliercula, sed cali-

ἦν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ p. 151.
 ἰδοῦσα καιομένην ἔχουσα, τῇ ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινα τῶν τριχῶν
 σφύρουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρ-
 τυρόμενον τοὺς θεοὺς. ἡγείται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, p. 152.
 ὡς δὲ δορυκῶς, καὶ ἰοικῶς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκλη-
 ρώσαι. τοῦτον γοῦν m) εἶναι τὸν Φθόνον ἃν τις εἰκάσειε.
 καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς δύο παρομαρτοῦσι n), προτρέπουσαι,
 καὶ περιδτελλούσαι, καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολὴν. ὡς
 δέ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ἥ μὲν
 Ἐπιβουλὴ (τις ο) ἦν, ἥ δὲ Ἀπάτη· κατόπιν δὲ ἡκολούθει
 πάνυ πενθικῶς τις ἐσκευασμένη, μελανέμων, καὶ κατεσπα-
 ραγμένη, Μετάνοια δὲ p) καὶ q) αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο
 γοῦν ἐς τοῦπίσω δακρύνουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν
 Λήθειαν προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὗτος r) μὲν οὖν Ἀπελλῆς p. 153.
 τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμίμησάτο. Φέρε δὲ s) 6
 καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφιεσίου ζωγράφου

m) γοῦν] οὖν Aug. 2. et 3. Omnino abest a B. u) παρο-
 μαρτοῦσι] „παρομαρτοῦσαι male B.“ Μαρτυροῦσαι Schol.
 cum varia lectione ὁμαρτοῦσαι. Similiter 3011. μαρτυροῦσαι, et
 in marg. ὁμαρτοῦσαι. o) τις] recte Solano suspectum nolui
 tamen omnino ejicere. p) δὲ] „non habet Cod. B.“ q) καὶ]
 εἶναι conj. Jacobs. quod sane aptius est, quam importunum
 illud καὶ, quod non video, qua ratione satis concoqui, aut recte
 ferri possit. r) οὗτος] Sic ex Aug. 2. pro vulg. οὗτω, quod,
 etsi per se haud improbum, probiori tamen postponendum
 videbatur. s) δὲ] δὴ Aug. 3. superscripto tamen δέ.

fuscuscula, et emota, ut quæ
 furorē atque iram osten-
 dat, sinistra manu accensam
 faciem gestans, altera juve-
 nem quendam trahens ca-
 pillis, manus caelo tenden-
 tem, testantemque Deos.
 Præcedit vir pallidus et de-
 formis, acutum cernens, si-
 milis eis, qui a magno mor-
 te exarnerunt. Hunc Li-
 rem esse, facile aliquis
 rejecerit. Verum aliae
 quoque duæ sequuntur hor-
 tes, et componentes, or-
 tesque Delationem. Ut

vero mihi illas quoque in-
 dicavit Mystagogus *atque*
interpret imaginis, altera
 quidem Insidiarum quaedam
 erat, altera Fallacia. A ter-
 go sequebatur lugubri quæ-
 dam habitu, pullata, lacera:
 Poenitentia hæc dicebatur.
 Respiciebat enim retrorsum
 lacrimans, et cum pudore
 omnino intuebatur acceden-
 tem Veritatem. Atque ille
 suum periculum pictura ex-
 pressit Apelles. Age vero
 nos etiam, si videtur, se-
 cundum Ephesii pictoris

p. 133. τέχνην, διελθωμεν ε) τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὄρω τινα περιγράφαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γένοιτο φανερωτέρα υ). Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον x) ληληθυῖα, ἐκ τοῦ μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμωδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. καθ' ἕναστω

p. 134. αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν γ), οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνώμενα.

7 Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ z), ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐστι, πᾶσιν, οἷμαι, γνώριμον. οὐδεὶς γάρ, ὢν ἀγαθός, κακῶν αἰτίος γένοιτο α) τῷ πλησίον. ἀλλ' ἐστὶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιῶσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικού-

ε) διελθωμεν] διελκωμεν A. 2. casu temerario. υ) γένοιτο φανερωτέρα] Sic e 2954. et Aug. 3. mouente *Belino* explevit locum *Schmied*. Olim enim deerat φανερωτέρα et legabatur male γιγνέσθαι. *Scagerus* recens actorum ignorans ant minus curans coniecit ἀκριβεστέρῃ γιγνέσθαι. x) τὸν κατηγορούμενον] „τοῦ κατηγορουμένου B.“ γ) ἐπισκοπήσωμεν] ἐπισκοπήσωμεν B. 3. z) δὲ δὴ] μὲν δὴ Aug. 2. δηπου loco δὴ, sed inserto που, Aug. 3. α) γένοιτο] γένοιτο ὃν vult *Bel*. *Schmiederus* mallet ἂν ἀγαθός, sed rectius foret οὐδεὶς γάρ ἂν, ὢν ἀγαθός etc. et sic, opinor, ipse auctor scripsit.

artem ea, quae insunt delationi, persequamur, cum fine quodam illam antè descripserimus. Sic enim clarior nobis fuerit pictura. Est ergo delatio accusatio quaedam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni parti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit nostae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoediis, personae, delatoris, ejus, quem defert, et illius, apud

quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus, puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum suis in amicos benefactis non accusandis aliorum in-

της b) αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκί- p. 134.
 βῶν, δοῖσαν εὐνοίας προσλαβόντες c). Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος 8
 ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρω-
 μένοις ἐπιζημιός, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμο-
 λογήσει τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι d), καὶ τὸ μὴδὲν πλέον, p. 135.
 δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν,
 ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώ-
 μενος, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν, σφειτε-
 ρίζων, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὅτια, καὶ ἀπο-
 γράπτων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβυστα κατα-
 κενεῖται αὐτὰ, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπλησμένα; ἐσχά-
 τος ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὡς φαίνεται ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν
 πεποθειῶν, οἷον e) ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορκον ποιη-
 μένοι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ
 ἐν τῇ εὐνοίᾳ ἴσην τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρως ἂν
 ὁ τοῦ δευτέρου λόγος παρατεθείς, θατέρου χεῖρων ἢ ἀμεί-
 νων φανῇ. πρὶν δὲ γε ἀντιξείασαι τὴν ἀπολογίαν τῇ p. 136.

b) ἀδικούντες] „recepī ex B. Cod. et Fl. Ἀδικούντας Edd.
 αὐτ.“ c) προσλαβόντες] „Et hoc ex B. et Fl. restitutum,
 pro vulgato προσλαβόντας.“ Προλαβόντας Aug. 2. d) ἅπαντι]
 πᾶσι Aug. 2. e) οἷον] οἷον 2954. Aug. 2.

invidia, conciliandaque illis
 invidia, bene audire, et
 benevolentiae sibi parare
 opinionem. Tum vero quam
 injustus sit talis homo, et
 iniquus, et impius, et noxius
 illis, qui se utuntur, discere
 facile est. Quis enim eat
 iustitias, aequalitatem in una-
 quaque re, et nihil plus
 sibi arrogandi moderatio-
 nem, justitiae munera esse;
 sed inaequalitatem, et plus
 sibi sumendi audaciam in-
 iustitiae? At qui delatione
 clanculum utitur contra ab-
 sentes, quomodo non plus
 iusto, totum nempe audito-

rem, sibi vindicat, cuius
 aures occupet, atque obtu-
 ret, et alteri orationi plane
 reddat impervias, quippe
 ante jam a delatione opple-
 tas? Extremae id quidem
 injuriae, ut optimi etiam
 legislatorum dixerint, uti
 Solon et Dracon, qui juris-
 jurandi religione obstrinxe-
 rint iudices, ad similiter
 utrosque audiendos, aequa-
 lemque his, qui judicantur,
 tribuendam benevolentiam,
 donec comparata alterius
 caussa, vel deterior altera
 vel melior appareat. Ante
 vero quam comparata esset.

- p. 136. κατηγορία, παντελῶς ἀσεβῆ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο ἔσθθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτήσαι τοὺς θεοὺς εἴποιμεν, εἰ τῷ μὲν f) κατηγορῶν μετ' ἀδείας, ἃ θέλει, λέγειν ἐπιτρέποιμεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὧτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψηφίζοιμεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι g). ὥστε οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὄρκον τὸν δικαστικόν, φαίη τις ἂν γίνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δὲ τῷ h) μὴ ἀξίόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, παραινούντες οὕτω δικάσας καὶ ἀμερεῖς i)
- p. 137. ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν k) τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. φησὶ δὲ l), [Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν m) μῦθον ἀκούσης n)] ἡπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους o) τινάς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ

f) μετ'] „non habet B.“ g) κεχειρωμένοι] κεχημένοι 2954.
 h) εἰ δὲ τῷ] εἰ δὲ τῷ male B. 3. i) ἀμερεῖς] διμερεῖς Aug. 2. fortasse melius: *sententias utraque parte audita latas.*
 k) ἐπαγαγεῖν] „ἐπαγεῖν B.“ l) δέ] δὴ Aug. 2. m) ἀμφοῖν]
 „ἀμφω B. Cod. Schol. et FL.“ *Ἦρ' ἂν ἀμφοῖν etc. conj. Jens.*
 „ἀμφω etiam Gorl. et Aug. 2. 3. Sed μῦθον Aug. 2. n) ἀκούσης]
 „ἀκούσεις FL.“ Sic etiam Aug. 2. 3. o) ἀκρίτους]
 „ἀμνήτους B.“

crimini defensio, impium plane et profanum fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accusatori sine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur non ex justo, neque ex lege, neque ex judicialis jurisjurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur legislatores,

cum jubent sic justa et in neutram partem propensa iudicia facere; poeta optimus indicendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem: [*Judicium cave ferre, prius quam dixit uterque.*] Nov erat enim, puto, ille etiam, cum multa sint injusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec injustius, quam si sine iudicio, et indicta caussa quidam damnentur: quod omni studio delator conatur effli-

διαβάλλον ἐπιχειρεῖ ποιεῖν, ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλό- p. 137.
 μνον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ p. 158.
 λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρούμενος. Καὶ γὰρ καὶ p) 9
 ἀπαρρησίαστος καὶ δειλὸς ἅπας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐ-
 δὲν ἐς τοῦμφανὲς q) ἄγων, ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς
 ποθεν r) τοξέων, ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατὸν εἶναι, μηδὲ
 ἀνταγωνίσασθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου s)
 διαφθείρεσθαι. ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὑγιὲς τοῦς
 διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἰ τίς γε τάληθ' ἡ κατηγοροῦντι ἐαυτῷ
 ξυμπίσταιται t), οὗτος, οἶμαι, καὶ ἐς ι) τὸ φανερὸν ἐλέγχει u),
 καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ· ὥσπερ οὐδεὶς ἂν
 ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾶν δυνάμενος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπά-
 τη χρῆσαιτο κατὰ τῶν πολέμιων. Ἰδοὶ δ' ἂν τις τοῦς 10
 τοιοῦτους μάλιστα ἐν τε βασιλείων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς p. 159.
 τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας εὐδοκίμουντας,
 ἐνθα πολὺς μὲν ὁ φθόνος, μυρίαι δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι

p) καὶ] Hoc alterum καὶ, quod vulgo abest, restitui ex Aug. 5.

q) τοῦμφανὲς] Sic Schm. tacite ex B. pro vulg. τὸ ἐμφ.

r) ποθεν] Sic A. 1. 2. et B. 1. πόθεν B. 5. Reitz. Bip. πο-
 θεν Schm. ex Aug. 2. et 3. s) πολέμου] πολέμων conj. et
 reddidit Bel. tenuius quam verius. t) ξυμπίσταιται] Sic

Schm. ex Aug. 2. pro vulg. συνπ. ι) ἐς] idem ex eodem pro
 vulg. ἐς. u) ἐλέγχει] Sic B. Gorl. et Aug. 5. pro vulg.
 διελέγχει.

cere, indemnatum obijciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, et clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi intercepti. Etenim fiducia in dicendo expers et meticulosus unusquisque hujus farinae homo nihil aperte molitur, sed, instar collocatorum in insidiis, ex obscuro alicunde jaculatur, ut neque contra consistendi in acie facultas sit, neque repugnandi; sed inopia consilii et belli ignorantia percundum: quod quidem maximo est

indicio, sani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi conscius sit, illo, puto, etiam aperte convincit, et ad rationem dicendam vocat, et oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, insidiis nunquam et fraude contra hostes temere utatur. Videas vero tales maxime in regum aulis, et principum atque potentium virorum amicitiiis florere, ubi invidia multa, suspiciones

p. 139. δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑπαθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μέλ-
 ζους ἐλπίδες x), ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ
 τὰ μίση ἐπισφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίας κακοτεχνέστεραι.
 πάντες οὖν ἀλλήλους ὁξὺ διδόμεναι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομα-
 χεῦντες ἐπιτηροῦσιν, εἴ πού τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο
 τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος,
 παρωθεῖται, καὶ παραγωνίζεται τὸν πλησίον y), καὶ τὸν
 πρὸ αὐτοῦ z), εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα
 p. 140. ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ παρα-
 σέσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον, αἰμίως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολα-
 κευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώ-
 τερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως, ὁ α) φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ
 τοῦ Ὀμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι b)

Ison.

II. XVIII,

309.

Ξυρὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν c) κτανέοντα κατέκτα.

τοιγαροῦν ὡς οὐ d) περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὕντος, ποι-
 κίλλας κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπιννοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπι-
 σφαλεστάτη ἐστὶν ἢ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ

x) ἐλπίδες] „deest in B.“ y) πλησίον] „πόλεμον marg. A. 1.“
 z) αὐτοῦ] „ἑαυτοῦ B.“ a) ὁ] „Articulum addunt J. et V. 2.
 Omittunt B. Cod. et Edd. Fl. Fr. Par. Salm. etc.“ b) ὅτι]
 τοι addunt 3011. Gori. et Aug. 3. c) τὸν] „τε Homer.“ d) οὐ]
 ὁ B. 3.

sexcentae, adulationumque
 et delationum argumenta
 quam plurima. Ubi enim
 spes semper majores, ibi
 etiam graviiores invidiac, et
 odia periculosiora, et male-
 ficientiores obtrectiones.
 Quare intentis se invicem
 speculantur oculis, et tan-
 quam gladiatores observant,
 si quam nudam corporis
 partem conspiciant, dumque
 unusquisque primus esse cupit,
 detrudit et cubito di-
 movet alterum, eumque,
 qui ante se est, si possit,
 detrahit et supplantat. Hic
 vir bonus statim videlicet

eversus trahitur, expelli-
 turque tandem cum ignomi-
 nia: floret contra ea, qui
 plus adulando valet, et ad
 malas id genus artes est
 probabilior. In universum
 vincit, qui alterum occu-
 pat, veraque deprehendun-
 tur Homericæ illæ:

*Nam communis amat cas-
 dentem caedere Mavors.*

Igitur cum de rebus non
 parvis certamen sit, varia
 comminiscuntur contra se
 invicem compendia, quo-
 rum celerrimum et pericu-
 losissimum est dolatio, quæ
 initium sumit ab invidia aut

φθόνου ἢ μίσους εὐέλπιδος ε) λαμβάνουσα· οὐκ ἐνδοξότερα δὲ, p. 140.
καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
αἰτία. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἄπλοῦν ἐστὶ τοῦτο, ὥς 11
ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δὲ p. 141.
ὑγίαιας, ἀκριβοῦς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. οὐ γὰρ
ἂν τοσαῦτα ἐβλαπτεν ἢ διαβολῇ, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρώ-
πον ἐγίνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυε f) τὴν πάντων ἰσχυροτέραν
ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ
μυρία ἄλλα παρεσκευάστο κατὰ τῶν ἀποκόντων. Διαβάλλε- 12
ται μὲν οὖν ὥς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ
τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ
τῷ δ' g) ἐπιτοξάζονται, καθάπερ τε κώλυμα καὶ ἐμπόδιον
προσφώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτος αὐτὸς εἶσεσθαι,
τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπολιορκήσας, καὶ τῆς φιλίας ἀπο-
στεινυάμενος, οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπὶ h)
τῶν δρομέων γίνεται. καί κ' ἔτι γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεύς,

ε) ἢ μίσους εὐέλπιδος] Vulg. ἡμισυέλπιδος, ad quod not.
Reitz. „Nil mut. Edd. neque cod. B. ἢ μίσος (sic) ἢ ἐλπίδος
fors. legend. adpinxit aliquis margini.“ Vid. infra adnot. f)
κατίσχυε] Sic scripsi e Coll. et Schol. pro vulg. κατίσχυσι.
g) τῷ δ'] τὸν δὲ O. et Fl. Ceterum separatim τῷ δ' in prio-
ribus erat editum. h) ἐπὶ] ὑπὸ Reitz. et recent. e mero ar-
bitrio Solani.

odio spei pleno, sed mise-
riores longe tragicosque
exitus, et multis refertos
calamitatibus, inferens. Ve-
rum enimvero non parvum,
neque simplex quiddam hoc
est, ut suspicetur aliquis,
sed arte multa, nec ingenio
paucio, exquisitaque cura
indigens. Neque enim tan-
tum noceret delatio, nisi
probabili quadam ratione
fieret: neque valeret ali-
quid, contra valentio-
rem omnibus veritatem, nisi al-
lectamenti plurimum, et
probabilitatis, et sexcenta

alia ad audientes machina-
retur. Desertur ergo ut
plurimum ille, qui maximo
in honore est, atque ob id
ipsum eorum, quos post se
reliquit, invidiae expositus.
In hunc enim tela omnes
dirigunt, tanquam obstacu-
lum quoddam atque impe-
dimentum ipsum intuentes,
dum putat unusquisque,
primum sese futurum, ex-
pugnato illo principe, et do-
amicitia regis amoto. Quale
quid in gymnico etiam cer-
tamine fit in cursoribus.
Nam ibi quoque bonus cur-

- p. 142. τῆς ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον i) τοῦ πρόσω
ἐφάμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, κἀν k)
τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν
κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς l) πολυπραγμο-
νεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπο-
γνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν
ἐτράπετο m). καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἀπαντος σκοπεῖ, ὅπως
τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ n) ἐμποδίσας, ἐπιστομιεῖ, ὥς, εἰ
τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως ο)
δὲ τούτοις, κἀν p) ταῖς φιλλαῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων
p. 143. γίγνεται q)· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ
ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρπάσθη·
οἱ δὲ ἀγαπῶνται r), καὶ φίλοι s) δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους
13 βλάπτειν ἔδοξαν. Τό τε ἀξιοπίστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὥς
ἔτυχεν ἐπεισοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἔστιν ἔργον,

i) μόνον] θεῖ μόνον Aug. 2. et mox κακουργῶν et πολυπραγμονῶν, minus concinne. k) κἀν] „recte J. Salm. (Aug. 1. 7.) κἀν male Par. (B. 1. 5.) καὶ etiam male Cod. B.“ l) τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς] κατὰ τῶν συναγωνιστῶν conj. Guyet. m) ἐτράπετο] ἂν ἐτρ. conj. Jacobs. probabiliter. Nec minus probabiliter mox corrigas ἂν ἡρπάσθη, pro vulg. ἀνηρπάσθη. n) ἢ] „καὶ B.“ o) ὁμοίως] „ὁμοίως male FL.“ Ὅμοιον mallet Schmied. p) κἀν] κἀν etiam h. l. B. 1. et 3. q) εὐδαιμόνων τούτων γίγνεται] Sic e Cod. B. quem sequitur interpretatio Latina. Vulgo aberat τούτων. r) ἀγαπῶνται] ἀγαλλοῦνται, κ. φ. δ., ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους id. correxit et reddidit Bel. s) φίλοι] „φίλον B. Cetera desunt usque ad ἀξιοπίστον, ex quo πίστον tantum adscivit.“

sor, ubi primum decidit repagulum, solum anteriora petens, et ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abjecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum cursorem sufflaminet,

ut qui, si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicitiiis beatorum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, et si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur et videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt alios. Fidem autem delationi non temere exco- gitant, sed in eo omni cla-

δεδοκίμασι τε προσάψαι ι) ἀπορδόν, ἢ καὶ υ) ἀλλότριον. ὡς p. 143.
 γούν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ
 χιῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατη-
 γορίας, ὅσον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακία,
 τὸν πλούσιον δὲ οἷς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προ-
 δοτικόν. Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει 14
 τῆς διαβολῆς τὰς διαφορὰς x). καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρό- p. 144.
 πον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν
 γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, φασι γ), τῇ
 γυναικὶ σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδῶν ἐς αὐτήν, ἰστέ-
 ναξε z). καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀγῆς α),
 καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ
 διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ b) μέγα φρονῇ,

- ι) προσάψαι] „προσάψεται B.“ n) ἢ καὶ] „recepti ex marg.
 A. 1. et V. 2. et J. Μηδὲ Par. Salm. Amst. Μηδὲ Fl. Ald.
 Fr. Hag. aequae male. Μηδ' B.“ Sed A. 2. ἦ καὶ exhibet cum
 Junt. x) διαφορὰς] *diabolus* conj. *Bel.* sed melius censor
 Ed. *Wolf.* in *Ephemeridd.* Jenenss. a. 1792. no. 106. ἀφορμάς,
 probante etiam *Schm.* qui conferri jubet c. 1. quamquam ne-
 que hac opus est emendatione. γ) φασι] „Sic restituit *So-*
lanus. Vulgo φησι.“ In B. erat φῆ per compend. pro φᾶ.
 z) ἰστέναξε] Sic Ang. 2. Gori. et B. probante *Fritzsch.*
Quaestst. p. 202. sq. Vulg. ὑπεστέρναξε, pro quo ὑπεστέρναξε con-
 jecerat *Reitz.*, poterat etiam ἀντοτ. Verum omnino primam
 syllabam esse delendam, probabile est ob vocem ἀπιδῶν, unde
 illa huc translata. α) ἀγῆς] „Sic B. Cod. ut *Toll.* voluit.
 Ἀγδῶ; Edd.“ Hoc servato *Fritzschius* l. 1. sequentia sic refra-
 genda statuit: καὶ ὅλως ἐρωτικαὶ τινες καὶ μοιχικαὶ etc. b) τοῦ-
 τῳ] „τοῦτο per compend. B.“

borant studio, veriti, ne
 quid absonum affingant aut
 alienum. Quare plerum-
 que iis, quae insunt huic,
 quem calumniari volunt, in
 pejorem partem detortis,
 crimina faciunt non impro-
 babilia: medicum, ut hoc
 utar, calumniantur venesi-
 cum, divitem vero tanquam
 dominationis appetentem;
 ministrum denique domina-
 tionis suspectum prodicionis
 faciunt. Interdum vero
 ipse, qui audit, diversam

calumniandi rationem sub-
 jicit, ut maligni, ad ipsius
 se mores dum componunt,
 scopum feriant. Si enim
 zelotypum esse videant, *In*
coena, inquam, *innuit*
uxori tuae, et intuitus eam
ingemuit: vicissim ad illum
Stratonice respexit non sane
injucunde, et vultu omnino
amatorio. Et praesto sunt
 quaedam etiam aliae de
 ipsius adulteriis calumniae.
 Si vero valeat poetica fa-
 cultate, eaque in re sibi

- p. 144. μὰ Δί' c), ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ δέσσυρε, καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα d). πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ, καὶ φιλόθειον, ἄθιος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν
 p. 145. ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθύς μύωπι δια τοῦ αὐτοῦ τυ-
 πκίς, διακρίκνυται, ὡς τὸ εἰκός, καὶ ἀπέστραπται τὸν φίλον,
 15 οὐ περιμένοντας τὸν ἀκροβῆ ἔλεγχον. Ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπικροοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνά-
 μена προκαλίσσασθαι e) τὸν ἀκροώμενον καὶ ἔνθα τρατός f)
 ἔστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ' ἐκεῖνο g) τοξεύουσι, καὶ
 ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό h), ὥστε τῇ παρατυχίᾳ ὀργῇ τε-
 ταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀληθείας
 ἀλλὰ κἄν θίλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειπαι i) τῷ
 παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς ἀληθεῖ k) προκατελημμένον.
 16 Ἀνυσιμώτατον γὰρ τὸ l) εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεραντίον m)

c) μὰ Δί'] γῆ μὰ Δί' jabet legi Fritsch. Quaest. p. 58. d) καὶ κακοσύνθετα] καὶ κακὰ, καὶ ἀσύνθετα Ang. 2. e) προκαλίσσασθαι] προκαλεῖσθαι 2954. f) τρατός] „ex emendatione Toll. quam recepit etiam Amst. Ἠρώτος Edd. vulgo male.“ g) ἐκείνο] „Recte sic Ed. Toll. et Amst. Ἐκείνον male cett.“ Ἐκείνων etiam pejus B. 3. h) αὐτό] „Bene sic Pell. Αὐτὸν Edd. male, ne Tolliana quidem excepta.“ i) προσέειπαι] προέειπαι 2954. k) ἀληθεῖ] „ἀληθῇ Fl. ἀληθείᾳ Toll.“ l) τὸ] Vulg. ἐν τῷ. Unde Jens. conj. ὅντως. Verum omnino abem importuna vox ὅν a Codd. Gorl. Aug. 3. et B. Quare nos quoque ejecimus, auctore Solano. m) τὸ ὑπεραντίον] „τῷ ὑπεναντίῳ B.“

placeat, *Per Jovem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus, et traduxit, et immodulatos esse dixit, et male compositos*. Apud religiosum autem atque pium, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et neget providentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, ut facile est ad intelligendum, et aversatur amicum, non exspectata accurata demonstratione. Talia enim

omnino excogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, et feriunt: adco ut praesenti ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; sed etiamsi causam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, jam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profecto genus ca-

τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε η) καὶ παρὰ Πτο- p. 146.
 λιμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθῆντι, ἐγένετό τις, ὃς διέ-
 βαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδαρ τε πίνει, καὶ
 μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διωνυ-
 σίοις. καὶ εἰ γε μὴ κληθεῖς ο) ἔωθεν ἐπινεῖ τε πάντων p. 147.
 ὁρώμετων, καὶ λαβὼν τυραννίδιον p), ἐκυμβάλισέ τε q)
 καὶ προσωρεγίσατο, ἀπολώλει ἂν, ὥς οὐχ ἠδόμενος τῷ βίῳ
 τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστῆς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς
 Πτολεμαίου τρυφῆς. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ μεγίστη τότε ἂν 17
 ἀπασῶν r) διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ p. 148.
 προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαι-
 στίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλεξάνδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι s)
 καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι
 τὸν τετελευτηκότα. εὐθύς οὖν νεώς τε ἀνέστησαν t) αἱ πό-
 λεις, καὶ τιμένῃ καθιδρύετο, καὶ βωμοί, καὶ θυσίαι, καὶ
 ἑορταὶ τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος

η) ὅποτε] „ὥς ποτε vult Toll. Sed nil mutant Edd. nec B.“
 ο) κληθεῖς] „recte B. Cod. Fl. Fr. Par. etc. κληθεῖς male
 J. cum V. 2.“ et A. 2. p) τυραννίδιον] „τυραννίδιον
 male B.“ q) τε] „omittit B.“ r) τότε ἂν ἀπασῶν] „ποτὲ
 πασῶν ἂν B. ἂν ποτὲ ἀπ. Fl. Vulgatum tenent cett.“ Cum B.
 faciunt Gori. et Aug. 2. cum Fl. autem Aug. 3. s) πρὸς-
 θεῖναι] προσθεῖναι Aug. 2. t) ἀνέστησαν] „ἀνήστασαν
 marg. A. 1.“ Sed ἀνίστασιν A. 2.

Iamniae, quod contrarium
 est audientis cupiditati:
 cum etiam apud Ptolemaeum
 illum, qui Dionysus appel-
 latus est, fuerit, qui defer-
 ret Platonium Demetrium,
 quod aquam biberet, et so-
 lus muliebrem vestem non
 indueret Dionysiis. Et nisi
 ille vocatus mane bibisset in
 conspectu omnium, et Ta-
 rentinula indutus saltasset
 cum cymbalis; perierat ho-
 mo, qui non delectaretur
 vita regis, sed aemulatione
 quadam ductus, sententiis,
 vitae, luxuriae Ptolemaei

contradiceret. Apud Alex-
 andrum vero maximum
 omnium crimen dictum es-
 set, si quis neque colen-
 dum sibi neque adorandum
 sumsisset Hephaestionem.
 Cum enim decessisset, He-
 phaestion, prae amore illius
 Alexander reliquae suae
 hoc etiam adstruere magni-
 ficentiae voluit, et Deum
 suo suffragio facere de-
 functum. Statim ergo et
 templa excitare urbes, et
 loca consecrari et arae, at-
 que sacrificia, festisque dies
 novo Deo parari, sanctissi-

- p. 148. ὄρκος ἦν ἅπασιν υ), 'Ηφαιστίων· εἰ δὲ τις ἡ μειδιᾶσαι πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνν εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἡ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μει-
ρακιώδη ταύτην τοῦ 'Αλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεξέκαιον x)
εὐθύς, καὶ ἀνέζωπύρουν, ὄνειράτα διηγούμενοι τοῦ 'Ιφαι-
στίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα γ) προσάπτοντες
p. 149. αὐτῇ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθνον παρέδωκ,
καὶ ἀλεξικάκῃ θεῷ. ὁ δὲ 'Αλέξανδρος ἡδεῖο τε ἀκούων, καὶ
τὰ τελευταῖα ἐπίθενε, καὶ μέγα ἐφρόνει z), ὡς οὐκ οὐ θεοῦ
παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους α)
τοῖσιν οἰόμεθα b) τῶν 'Αλεξάνδρου φίλων παρὰ c) τὸν και-
ρὸν ἐκείνον ἀπολαῦσαι τῆς 'Ιφαιστίωνος θεωότητος; δια-
βληθέντας, ὡς οὐ τιμῶσι τὸν κοινὸν ἀπάντων θεὸν, καὶ
διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκ-
18 πεσόντας. Τότε d) καὶ 'Αγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν

υ) ὄρκος ἦν ἅπασιν] „ἅπασιν ἦν ὁ ὄρκος B.“ x) προσεξέ-
καιον] „ἐξέκαιον male B.“ γ) ἰάματα] ἰκκα Aug. 2. unde
Schmied. conj. ἐκασματα. z) ἐφρόνει] „εὐφρόνει male Par.“
Sic etiam Bas. 1. et 3. a) πόσους;] „ὄσους B.“ b) οἰώ-
μεθα] Sic Schm. ex Aug. 2. pro vulg. οἰόμεθα, cuius loco in
B. oīn. cf. Fritzsche. Quacstis. p. 198. c) παρὰ] „Et sic Fl.
cum cett.“ πρὶ vel κατὰ mallet Bel. At παρὰ cum accusativo,
ut per, durationem temporis haud raro significare, quis est
quem fugiat? d) Τότε] „Ότε B. recte, ait Solan.“

mnique omnibus iurjuran-
dum esse Hephæstion. Si
quis vero subrideret ad ista,
aut non satis religiosus esse
videretur; mortis illi poena
erat proposita. Excipientes
porro puerilem hanc Ale-
xandri cupiditatem adula-
tores, magis statim eam in-
coenderunt, excitaruntque,
qui immissa sibi ab Hephæ-
stione insomnia narrarent,
praesentiamque sibi illius
oblatam, et sanationes quas-
dam illi tribuerent, vulga-
rentque edita ab illo oracu-
la. Tandem sacrificarunt

velut Assessori Depulsori-
que malorum Deo. His
audiendis delectari Alexan-
der, ac tandem credere, et
placere sibi, qui non Dei
modo filius esset, sed facere
etiam posset Deos. Quot
ergo amicis Alexandri pu-
temus eo tempore, male
expetiisse Hephæstionis di-
vinitatem? cum deferren-
tur, ut qui non colerent
communem omnium Deum,
ejiciendi ea caussa, atque
benevolentia regis exciden-
tes. Tum etiam Agathocles
Samius, qui ordines duxerat

παρ' Ἀλεξάνδρου, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν p. 149.
 παγκαθείρχθῃ λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριῶν τὸν
 Ἡφαιστίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν λέγεται βοηθῆσαι
 Περδικκας, ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν e) θεῶν, καὶ
 κατὰ Ἡφαιστίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ p. 150.
 τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, φέισασθαι Ἀγαθο-
 κλέους. οὐ γὰρ ὡς f) ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
 κρῦσαι g), ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύσαντα h).
 Ἡ γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε 19
 πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν
 πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπάκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ
 τοῦ τειχοῦς προσίσκων i) οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐνθα k) ἀφύλακτόν
 τι μέρος ἢ σαθρὸν αἰσθάνονται l), ἢ ταπεινόν, ἐπὶ τοῦτο
 πάσῃ δυνάμει m) χωροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρεισδύναι καὶ ἐλπεῖν
 δυνάμενοι· οὕτω καὶ οἱ διαβαλλόντες, ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι

- e) τῶν] Abest articulus a B. et Aug. 2. 3. f) ὡς] abest ab
 Aug. 2. et mox οὐδὲ itidem. g) δακρῦσαι] Vulg. δακρύσαι.
 b) μνημονεύσαντα] Sic Schm. e B. 3011. Gorl. Aug. 2. 3.
 et Ed. Fl. pro vulg. μνημονεύοντα. i) προσίσκων] προσέρχεται
 Gorl. προέρχεται Aug. 2. et Aug. 3. supra vulgat. cum nota γρ.
 h) ἐνθα] Sic Schm. e conj. Gesn. et Cod. Aug. 3. pro vulg.
 ἐν ᾧ. Conjecerat Gesnerus etiam ἢ ἂν, vel ἢ πρ. l) αἰσθάν-
 ται] „αἰσθόρται B.“ Sic etiam Aug. 2. et 3. male. m) δυν-
 αμί] μηχανῇ Aug. 2.

apud Alexandrum, et in
 honore fuerat, parum ab-
 fuit, quin cum leone con-
 cluderetur, delatus nempe,
 ut qui sepulcrum Hephae-
 stionis praeteriens flevisset.
 Verum succurrisse illi dici-
 tur Perdiccas, dejerans per
 omnes Deos, ipsumque adeo
 Hephaestionem, venanti si-
 bi apparuisse manifestum
 Deum, ac iussisse dicere
 Alexandro, parceret Aga-
 thoeli; neque enim quod
 eodem non haberet, vel tan-
 tem de mortuo, sed ve-
 teris consuetudinis memo-

ria, flevisse. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum invenere apud Alexandrum, cum ad illius se affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, et praerupta, et tuta murorum accedunt hostes, sed si qua incustoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt, aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe facillime subire, et capere urbem possint: sic delatores, quaecunque im-

p. 150. τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσασθρον, καὶ εὐεπίβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος, ἐκπολιορκῶσι, μηδενὸς ἀντιπαττομένου n), μηδὲ ο) τὴν ἔφοδον αἰσθανομένου p). εἴτ' ἰπειδὰν ἐντὸς ἅπαξ τῶν τειχῶν q)

p. 151. γίνονται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ καίουσι r), καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς ἀλικομένης ψυχῆς, καὶ ἐξη-

20 δραποδισμένης ἔργα εἶναι. Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀκούοντος s) ἢ τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτοκία, καὶ προσλιπάρηαις, καὶ ἀναιχουντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥαδιουργήματα· ἡ δὲ μέγιστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενῆς, μᾶλλον δὲ ἀδελφῇ τις οὔσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννάδας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένος, ὅς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας προσβολάς t). καὶ ταῦτα, ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

n) ἀντιπαττομένου] Sic Schm. ex Aug. 2. pro vulg. ἀντιτασσ. cf. c. 22. ο) μηδὲ] „Μὴ δὲ Edd. veti. ut semper.“ p) αἰσθανομένου] Sic Schm. e conj. Solani et Cod. Aug. 3. in quo Codice supra scriptum: γρ. αἰσθομένου. sic enim vulgo legebatur. q) τῶν τειχῶν] Articulum, qui vulgo aberat, adscripsi, praeunte Schmiedero, e Codd. 2954. Aug. 2. et 3. r) καίουσι] παλοῦσι Bas. 3. s) ἀκούοντος] „ἀπόρτος] sic Fl. Fr. Hag. Par. etc. et B. Ἀκούοντος J. et V. 2.“ Prior his Ald. 2. ἀκούοντος exhibuerat, quod Belino et Schmiedero probatum non dubitavi recipere. Cf. mox τῇ ἁλώσει τοῦ ἀκούοντος. Castellum scilicet expugnandum delatori non est, qui desertur, absens, sed apud quem is desertur audientem. t) πρὸς βολάς] Sic ex emendatione docti Anonymi in Ephemeridd. literariis Jenens. a. 1792. n. 106. p. 166. Vulgo enim legebatur διαβολάς, cuius loco διατριβάς scriptum in Ald. 2. Junt. et marg. A. 1. W. Vid. Adnot.

becillam viderint animi, vitiosamque partem, et superatu facilem, hanc oppugnant, huic machinas adhibent, et expugnant denique, cum obiciat se nemo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum semel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, cacduntque, et abigunt, qualia nempe victo animo, et in servitutem redacto, fieri probabile est. Machinae

autem illis contra audientem frans, et mendacium, et perjurium, et improba assiduitas, et impudentia, et sexcenta alia maleficia. Maxima autem omnium adulatio est, cognata vel soror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, et adamantino muro sic munitum pectus habet, quin concedat adulationis incursibus: cum praesertim velut cuniculis quibusdam

ὑψαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐν- 21
δοθεν δὲ πολλὰι προδοσὶαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέ- p. 151.
γουςαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπειῶσαι, καὶ πάντα τρόπον τῇ
αἰώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶτον μὲν, τὸ
φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ
ἀψίκομον υ). ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμά-
των ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδᾶ x) p. 152.
καὶ πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα, καὶ μετὰ ὑπονοίας ἀκούοντες γ).
οἶδα γοῦν τινες οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ
τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς z) πτεροῖς κνωμένους. Ἐπειδὴν 22
τοίων ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι προσπείσωσι,
κατὰ κράτος αἰρουῖσιν, οἶμαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὲς ἡ νίκη
γένοιτο α), μηδενὸς ἀντιπαρουτατιόμενου, μηδὲ ἀμυνομένου
τὰς προσβολὰς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος b) ἑαυτὸν
ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλλομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος.

υ) ἀψίκορον] „Sic J. Ald. Fr. Hag. Salm. Adspirare Fl. Bas.
(1. et 3.) Par.“ x) λαθρηδᾶ] „Constans lectio, ait Solan.
Ald. 2. tamen aliter, v. not. Gesn.“ γ) πρὸς τὸ οὖς λεγόμε-
να καὶ μετὰ ὑπονοίας ἀκούοντες] Sic, Reitzio et
Belino probantibus scripsi e conj. Solani et Gesneri, qui po-
sterior tamen τ' οὖς pro τὸ οὖς maluit. Vulgo enim in Edd.
et B. erat: πρὸς τὰς λεγόμενας καὶ μετὰς ὑπ. ἀν. nisi quod in
una Ald. 2. legitur: ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδᾶ καὶ πρὸς τὰς λα-
θρηδᾶ λεγόμενας καὶ μετὰς ὑπονοίας ἀκούς. Tollii conjecturam
vide in annot. z) τοὺς] „τοῖς B.“ a) γένοιτο] γίνετα vel
γένοιτ' ἂν conj. Bel. b) ἐκόντος] ἐκόντως Bas. 1. et 3.

fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero proditioes multae hostem adjuvant, quae manum praebent, et portas aperiunt, et omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; et illud celere eorum, quae vix attigimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones spectamus. Gaudemus enim, scio quomodo, universi

audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, et plena sunt suspicionum. Novi enim quosdam, quorum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec diffieilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, suae se sponte dedat; qui vero petitur,

- p. 152. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως αἰλούσης, καθεύδοντες οἱ δια-
 23 βαλλόμενοι φρονέονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν,
 p. 153. οὐκ εἰδὼς τὰ γεγενημένα, προσέρχεται τῷ φίλῳ παιδρὸς,
 ἅτε μηδὲν φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος c), καὶ τὰ συνήθη
 λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ἐκηδευόμενος d).
 ὁ δὲ, ἦν μὲν ἔχῃ e) τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρη-
 σιαστικὸν, εὐθὺς ἐξέρρηξε f) τὴν ὀργήν, καὶ τὸν θυμὸν
 ἐξέχεε, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαν προσεέμενος g), ἔγνω μὲν
 24 τὴν κατὰ τοῦ φίλου παρωξυμένους h). Ἦν δὲ ἀγεννέστερος
 καὶ ταπεινότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδῶ τοῖς χεί-
 λουσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρή-
 p. 154. καὶ, ὡς ὁ ποιητὴς φησι, βυσσοδομεῖ τὴν ὀργήν. οὐ δὲ i)
 Hom. ἐγὼ οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνθα-
 saepius. κόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν k), καὶ τὸ μῖσος ἐν
 αὐτῷ l) κατὰκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐν

c) συνεπιστάμενος] „ἐπιστάμενος B.“ d) ἐκηδευόμενος]
 „Ita Edd. et B. ἐκιδευόμενος V. 2.“ quod placuit Belino, sine
 justa causa. e) ἔχῃ] „ἔχει B.“ f) ἐξέρρηξε] „διέρρηξε Coll.“
 g) προσεέμενος] Vulg. προαισθόμενος. Sed προσεεόμενος
 marg. Junt. Requirebatur, quod e conj. Solani et Gesneri
 jam restitutum vides. h) παρωξυμένους] „παρωξυμένος B.
 Nil mutant Edd.“ Cf. adnot. ad Diall. Deor. V, 3. Tom. II.
 p. 295. i) δὲ] δὲ καὶ Aug. 2. k) χολήν] ὀργήν Gorl. l) ἐν
 αὐτῷ] „ἐαυτῷ sine ἐν Pl.“

ignoret insidias. Velut enim capta noctu urbe, dormientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, et consueta loquiturque ac facit, undique insidiis circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat, ac liberalitatis, et fiduciae, statim erumpit iram, et impetum animi effundit, tandem-

que admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse. Si vero minus generosus sit atque humilior, admittit ille quidem, et summis labris arridet; sed idem odit, et clanculum frendit dentibus, et, ut ait poeta, iram tenet alta mente repostam. Qua sane re nihil equidem injustius esse arbitror, aut servilis, commorso labio, clanculum alere bilem, et conclusum intra se augere odium, aliud sub pectore

φροσίν, ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκριτόμενον *m*) ἱλαρῶ καὶ *p*. 154.
 κωμικῶ προσώπῳ, μάλ᾽ ἀπεπαυθῆ τινα καὶ πένθους *n*)
 γήμουσαν τραγῳδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὴν *p*. 155.
 πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλον δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομέ-
 νῳ, ποιῆται ὁμοίως *o*). τότε γὰρ οὐδὲ *p*) φωνὴν ἀκούειν
 ἐν δέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ
 ἀξιώπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης φιλίας
 προτιληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλαὶ πολλάκις
 ἐν τοῖς φιλιότατοις μίσους, παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλ- *p*. 156.
 λους λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἐνοχὸς ἐστὶ,
 ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πει-
 ρόμενος τὴν διαβολὴν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἀν-
 τολήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι *q*) ἡ κατηγορία,
 κρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκοῦσι δὲ μάλιστα φί-
 λους ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμφῆραι
 προαιρούμενοι, ὅτε ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν
 ἐμειοτάτων ἀπέσχοιτο. Εἰσὶ δὲ τινες, οἳ καὶ μάθωσιν 25.

m) ὑποκριτόμενον] „recepti ex V. 2. et B. et marg. A. 1. Προ-
 κριτούμενον Edd. cett.“ *n*) πένθους] „restitui ex J. Omis-
 sum enim in cett. et B.“ *o*) ὁμοίως] ὁμῶς Casel. et Gesn.
p) οὐδὲ] Sic repositum e marg. A. 1. pro vulg. οὐτε. Vid.
 Adnot. *q*) αὐτόθι] „Sic Edd. fere omnes et B. Αὐτόθι J.
 et V. 2. ac marg. A. 1.“

tectum habere, aliud vero
 dicere, atque simulare, sub
 hilari et comica persona,
 tristem plenamque luctus
 tragoediam. Maxime vero
 ita afficiuntur, cum delator,
 qui olim amicus videtur
 fuisse ejus, quem defert,
 (tamen) hoc facit. Tum
 enim neque vocem audire
 amplius volunt eorum, quos
 calumnia petiit, dum causam
 dicunt: quod fide dignam
 accusationem ex longa,
 quam putant, amicitia prae-
 sumunt, neque hoc cogitant,
 multas saepe inter amicissi-
 mos causas odii incidere,

quae fugiant alios. Non-
 nunquam etiam, quorum
 aliquis ipse reus est, eorum
 accusare occupat alium, ef-
 fugere ita criminationem
 tentans. Atque in univer-
 sum inimicum criminari
 nemo ausit. Fidem enim
 statim amittit delatio, quae
 causam manifestam habeat.
 Sed illos aggrediuntur, qui
 maxime videntur amici, qua
 re suam adversus audientes
 benevolentiam ostentatum
 eunt, qui ipsorum utilitatis
 causa ne familiarissimis
 quidem parcant. Sunt vero,
 qui etiam, cum deinde di-

p. 156. ὕστερον ἀδίκως διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνῃς, ὧν ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι r) προσέειπαι, οὐδὲ προσβλέπειν-τολμῶσιν s) αὐτοὺς t), ὥσπερ ἡδικοῦμενοι,

26 ὅτι μὴδὲν ἀδικοῦντας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλήσθη ὑπὸ τῶν οὕτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπιστευμένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντία,

p. 157. Τεθναίης, (φθολῆς,) ὧς Προῖτε u), ἡ κάκτανε x) Βελλε-
Hom.
ll. 164. ροφόντην,

"Ὅς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ ἐθέλουσιν"

αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπι-
τίμιον σωφροσύνης ὑποσχών, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχου γ) γυναικὸς ἐπιβεβουλευμένος. ἡ δὲ Φαίδρα, z) κακείνη τὰ ὅμοια κατεμποῦσα τοῦ προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδὲν,

r) οὐδ' ἔτι] „ex emendatione Solani. Οὐδέ τι Edd. priores.“ In Bas. 1. et 3. una voce editum οὐδέτι, quod convenit cum Solani emendatione. s) προσβλέπειν-τολμῶσιν] „Ila Solani rescripsit ex B. Vulgo inverse: τολμῶσι προσβλέπειν.“ t) αὐτοὺς] „αὐτοῖς male Fl.“ Sic etiam Aug. 2. et 3. cf. Alex. c. 42. Ergo non quidem male αὐτοῖς per se h. l. scriptum dixerim cum Solano. Omnino respicias velim quae de hujus generis verbis compositis disserui Tom. II. p. 60. sq. u) Προῖτε] Vulg. Προῖτε. Correximus ex Homero. x) κάκτανε] „Al. male κάκτανε Coll.“ Κάκτανε male B. 3. y) μάχου] „μάχης Thom. Mag.“ Et sic Aug. 3. z) Φαίδρα] Vulgo Φαίδρα.

dicerunt, injuria delatos apud se amicos, tamen vecundia quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam excusationis, nec adspicere illos audent, tanquam injuria affecti eo ipso, quod nihil injuste egisse illos deprehenderunt. Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ita temere et sine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice Bellerophontem,

Qui nostrum invitas voluit conscendere lectum: cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tulisset. Et parum absuit, quin in certamine cum chimaera periret juvenis, qui hanc mercedem retulit suae temperantiae, et pudoris adversus hospitem, ut libidinosae mulieris insidiis peteretur. Phaedra autem, ipsa quoque similia cum detulisset contra suum privignum, effecit, ut execrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil

Ἄ θεοί, οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον. Ναί, φήσιν τις. ἀλλ' 27
 ἀξιόπιστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων α) ἀνὴρ, τὰ τε ἄλλα p. 157.
 δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν β) προσέχειν
 αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν γ) τοιοῦτο δ) κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν
 τοῦ Ἀριστείδου ἔστι τις δικαιοτέρος; ἀλλ' ὅμως κακῆϊνος p. 158.
 συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον,
 ἥς, φασιν ε), ἐκείνος, πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμέ-
 νος. δίκαιος μὲν γάρ, ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους, Ἀριστείδης,
 ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολήν f) εἶχε, καὶ ἡγάπα
 τινὰς g), καὶ ἐμίλει. Καὶ εἰ γὰρ ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ 28
 Παλαμήδους λόγος, ὁ h) συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ι)
 τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλὴν κ) καὶ ἐπέδρανε ὑπὸ
 φθόνου φαίνεται συντεθεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίου, καὶ
 φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκός· οὕτως
 ἐμφυτὸν ἅπασιν ἀνθρώποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. p. 159.

- α) διαβάλλων] διαβυλὼν Ang. 2. β) ἐχρῆν] „χρῆν B.“
 γ) μηδὲν ἂν] μηδένα vel μηδὲν ἂν conj. Belin δ) τοιοῦ-
 το] „τοιούτου B.“ ε) φασιν] „φησιν Vulgo male φασιν, sed
 φ. i per compendium B. Fl. Fr.“ Ζς φησιν ἐκείνος vult Bel.
 τῆς πρὸς ἐκείνον πολ. φ. ὑπ. Seager. Vid. Adnot. f) χολήν]
 „Bene sic Par. Amat. χολήν male Salm. Fl. B. 1. et 2. χολάν
 Ald. Fr. et Hag. sine puncto subscripto, item B.“ In Bas. 3.
 est χολήν. g) τινὰς] „τινὰ Fl. et B.“ Sic etiam Aug. 2. 3.
 et Gori. h) ὁ] „sine articulo B.“ ι) κάτ] κἄν B. 1. et 3.
 κ) ἐπιβουλὴν] ἐπὶ βουλὴν Ald. 2.

nefandum cum patrasset. Sane quam! dicit aliquis. Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui justus caetera et prudens esse videatur: et oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale malefscium commiserit. Numquid ergo est aliquis Aristide justior? Sed tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, et concitavit una populum, eodem nempe, ajant, quo iste, civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet justus, si cum aliis

comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, et bilem habebat, et amabat quosdam atque oderat. Et, si vera est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissimus, et aliis rebus optimus, machinationem illam atque insidias invidia composuisse deprehenditur contra virum consanguineum, et amicum, et qui ad ejusdem societatem periculi una navigaverat. Adeo insitum est hominibus omnibus in tali re peccare. Quid

- 29 Τί γάρ ἄν τις ἦ τὸν Σωκράτην λέγει, τὸν ἀδίκως πρὸς
 p. 159. τοὺς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἀσβήν καὶ ἐπίβουλον;
 ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλεκλύ-
 τας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους;
 μυρία γὰρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη
 30 γινώριμα. Τί οὖν χοῖν καὶ l) ποιεῖν τὰν γε νοῦν ἔχον-
 τα m), ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι,
 καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ περὶ Σιυρήνων μύθῳ ἠνέξατο n), παρα-
 πλέειν κελύσας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων
 ἡδονάς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνίδην αὐτὰ
 p. 160. ἀναπεταννύειν τοῖς πάθει o) προειλημμένους, ἀλλ' ἐπιστή-
 σαντα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἄπασι τοῖς λεγομένοις,
 τὰ μὲν ἄξια προσέλαθαι καὶ παραβάλλεσθαι p), τὰ φανῶλα
 δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
 μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι q), τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν
 31 διάνοιαν ἀνεφειγμένα ἔξν. Ἐπειδὴν τοίνυν r) τοιαῦτα προσή-
 τις λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ s) χοῖν τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν.

l) χοῖν καὶ] Vulgo χοῖνας. Conjecerunt Guyet. χοῖν, Gesn.
 χοῖν, Reitz. χοῖν καὶ. Vid. Adnot. m) ἔχοντα] „Et hoc et
 ἀμφισβητοῦντα esse in omnibus Edd. ac B. adlevit Solanus.“
 n) ἠνέξατο] Sine jota subscr. Reitz. et recenti. o) πάθει.]
 „πάθεις male Fl.“ p) παραβάλλεσθαι.] περιβάλλεσθαι
 conj. Guyet. q) „καθιστάναι“ „καθιστάναι Fl. et B.“ Sic
 etiam Aug. 2. et 3. r) τοίνυν] „omisit B.“ s) αὐτοῦ]
 „ἐαυτοῦ B.“

enim de Socrate dicamus, injuste delato apud Athe-
 nienses pro impio atque in-
 sidiatore? vel de Themisto-
 cle, aut Miltiade, post tan-
 tas victorias prodicionis
 Graeciae suspectos? Infinita
 enim numero sunt exempla,
 et pleraque fore jam cognita.
 Quid ergo facere par est
 prudentem, cum de (ali-
 cujus) virtute aut veritate
 disceptat? Quod, puto, Ho-
 merus etiam fabula de Sire-
 nibus obscure significavit,
 praeternavigare jubens per-
 niciosas illas auditionum

voluptates, et obturare au-
 res, nec ita temere illas
 pandere iis, qui perturba-
 tione quadam sunt occupati:
 sed apponere curiosi janito-
 ris instar rectam rationem
 his, quae dicuntur, omni-
 bus, quae admittat digna
 admissione, atque assumat,
 mala autem excludat repel-
 latque. Ridiculum enim fue-
 rit, domus quidem janitores
 constituere, aures autem ac
 mentem apertas sinere. Cum
 igitur dicens talia aliquis ac-
 cesserit, ipsum per se ex-
 plorare negotium oportet,

μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, p. 160.
 μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσῳ γάρ τις πιθανώτε-
 ρος, τοσούτῳ ἐπιμελειστέρας ι) δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δεῖ
 τοῖσιν πιστεῦειν υ) ἄλλοτριᾷ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει x) τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον τῆς
 ἀληθείας, ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν φθόνον γ),
 καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἐλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν z οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμένον, p. 161.
 πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κεκινημέ-
 τον α), Ἑράκλεις, ὡς μερακιῶδες, καὶ ταπεινὸν, καὶ
 πάντων οὐχ b) ἥκιστα ἄδικον. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων 32
 αἷσιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ ἐν σκοτῷ
 ποιεῖν τὸν ἐκάστου τρόπον c). ὡς εἴ γε θεῶν τις ἀπο-
 καλύψειεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἴχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς d) τὸ
 βάραθρον e) ἡ διαβολή, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφω-
 τισμένῳ τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

ι) ἐπιμελειστέρας] „ἐπιμελίστατον B.“ υ) πιστεῦειν] „neg-
 lectu B.“ x) μίσει] „μισῶν B.“ γ) φθόνον] λόγον conj.
 Guyet. z) μισεῖν] „μισῶν iterum B.“ α) κεκινημένον]
 αἶσιον addi vult Guyet. b) οὐχ] „non comparat in B.“ c)
 τρόπον] βίον Aug. 3. sed superser. γρ. τρόπον. d) ἐς] „καὶ
 ἐς B.“ e) ἐς τὸ βάραθρον] abundi ab Aug. 2.

neque aetate considerata di-
 centis, neque vita alia, ne-
 que ea, quae in sermonibus
 illius forte inest, solertia.
 Quo enim quis probabilior
 est, eo curiosiore explora-
 tione opus habet. Non
 oportet igitur credere alie-
 no iudicio, vel odia potius
 accusantis, sed examen ve-
 ritatis sibi servare, suamque
 sibi invidiam delatori red-
 dere, et, qua quisque mente
 sit, in claram lucem pro-
 trahere, ac sic demum vel
 amare vel odisse, prout
 quemque probaveris. Prius

autem hoc facere prima
 permotum delatione, quam
 puerile est, bone Hercules!
 et humile, et non minime
 inter omnia inhonestum. At
 harum rerum omnium caus-
 sa, quam principio diceba-
 mus, ignorantia, et quod
 mores uniuscuiusque in ob-
 scuro sunt. Quae cum ita
 sint, utinam Deorum aliquis
 vitas nostras aperiat! ired
 sane fuga praecepta in bara-
 thrum delatio, locum nempe;
 rebus a veritate collu-
 stratis, non iam habitura.

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ α).

ARGUMENTUM.

Rhetor quidam, Timarchus, ut videtur, nomine (vid. cap. 27. ibique nott.) et idem fortassis iste indoctus scriptoris nostri popularis, adversus quem primus hujus tomi libellus conscriptus est, (vid. adnot. ad cap. 3.) homo nequissimus, a Luciano nostro contumelioso quondam nomine ἀποφρᾶς dictus, hujus vocis insolentiam riserat. Quare Lucianus jam hoc famoso libello miserimum homunculum maxima cum acerbitate ita perstringit, ut ostendat non solum probam esse vocem ἀποφρᾶς, ignorantissimum vero eum, qui usum ejus ignoret; sed etiam vere vim ejus cadere in teterrimi hominis vitam et naturam.

1. Ἀλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τοῦνομα τὴν Ἀποφράδα, παντὶ που
p. 162. δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἡτιῶ βάρβαρον εἶναι με τὴν φωνὴν
ἐπ' αὐτῇ b), εἰπόντα ὑπὲρ c) σοῦ, αἷς ἀποφράδι ὁμοίως
εἶης d); (τὸν γὰρ τρόπον e) σου, νῆ Δία, μέμνημαι, ἐ-

a) ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ] „Junt. et V. 2. solae et Schol. hoc addunt. Cett. non habent, nec M.“ b) ἐπ' αὐτῇ] glossema videntur Guyeto, sine idonea causa. c) ὑπὲρ] „περὶ Fl. et marg. A. 1. ex eadem, credo.“ d) εἶης] ἂν praefigi pro consueta sua temeritate vult Bel. e) τὸν γὰρ τρόπον] „restitui ex W. Fl. Bas. 1. (imo Bas. 3. nam prima habet vulgatain.) Τῶν γὰρ τρόπων enim Ald. Hag. Par. Salm. etc. minus recte.“

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

Verum enimvero ignotum nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse te Apophradi, hoc est, atro diei similem? (Memini enim

πας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ f) παντάπασιν ἀνήκοος p. 162.
 ἴσα τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ
 δοῦλεται εἶναι g), διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ
 Ἀρχιλόχου ἐκείνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ
 συνιληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλοχον,
 Πάριον h) τὸ γένος, ἄκδρα κομιδῇ i) ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα k) λυπήσειν ἐμελλε τοὺς περιπετεῖς l) ἐσομένους τῇ
 χολῇ m) τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκείνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν
 παύτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰλη-
 φῖναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὃ Ἀρχίλοχος,
 γύσει μὲν λαλῶν ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης· ὁπόταν δὲ
 καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. καὶ σὺ δὴ,
 ἔφη, ὃ κακὸδαίμων ἄνθρωπε, τί βουλόμενος ποιητὴν λάλῃς p. 163.
 παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν n), αἰτίας ζητοῦντα, καὶ ὑποθέ-

f) εἰ μὴ καὶ] εἰ καὶ μὴ 2954. g) εἶναι] omittit 2954. pro-
 bante *Belino* ob cap. 12. et alia ejusdem generis loca. Sed
 ipse persuasit sibi, non opus esse a vulgata recedere. h) Πά-
 ριον] Πάριον 2954. i) κομιδῇ] κομιδῇ sine jota subscr.
 vet. Edd. ante *Bip.* item mox cap. sq. k) ὅτι μάλιστα]
 „Sic *Par. J.* (A. 2, B. 1. 5.) Ὅτι μάλιστα junctim *Fl. Hag-
 Salm.* (et A. 1.)“ l) περιπετεῖς] „περιπεθεῖς *Menag.* et
Cuyet. conjiciunt. Nihil mutant Edd. nec M.“ *Προπετεῖς* conj.
Bel. m) χολῇ] „recte W. et *Schol.* ut voluit *Palm.* ac res
 ipsa clamat. Σχολῇ Edd. misere.“ n) ἐπὶ σεαυτὸν] „ἐαυτῷ
 sine ἐπὶ *Fl.* quod etiam adscivit marg. A. 1.“ Sic etiam 2954.

profecto, tuos me mores
 tali diei assimilare) si omni-
 no nomen illud intelligeres?
 Ego vero, Apophras quid
 sibi velit, paullo post te
 docebo. Jam vero illud tibi
 Archilochi dicam; *Cicadam*
alisprehendisti! si quidem
 jamborum quendam poëtam
 nosti Archilochum, Parium
 genere, virum omnino libe-
 ram, et fiducia quadam uti
 solitum, nec cunctantem
 maledicere, si vel maximo
 laesurus videretur eos, qui

in bilem jamborum suorum
 incidissent. Hic igitur, cum
 male ipsi a quodam ex illo
 genere dictum esset, dice-
 bat, alis prehensam ab eo
 esse cicadam, ipsum se ci-
 cadae comparans Archilo-
 chus, strepero natura sua,
 etiam nemine cogente, *anē-
 mali*, si vero etiam ala pre-
 hendatur, clamanti sonan-
 tius. *Sic tu*, inquebat, *in-
 felix*, quid tibi vis, cum
*loquacem in te poëtam con-
 citas, occasiones et argu-*

- 2 σεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά ο) σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, εὐ,
 p. 163. μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκότων ἑμαυτὸν ρ) πόθεν q);
 πολλοῦ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία r) αὐνειδῶς ἰάμβων ἄξια
 βεβηκμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ αὐτὸ εἶναι ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς
 διακρίσαι, προσπαρκαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν
 Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ τῶν προσόν-
 των σοι πακῶν. οὕτω σὺ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ
 βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοκίδην s), καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ
 τὸν Βουπάλον t), τοὺς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ εἶπε θεῶν τις
 ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφροδι
 λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν u) καταφανέστερος γένου
 πομπῇ ἀκαίδευτος ὢν, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν
 ποσὶν ἄγνωτον, ἀρχὴν δὲ εὐλογον παράσχους τῶν κατὰ σοῦ
 λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἰκοθέν σε ἀκριβοῶς εἰδότε,
 καὶ μηδὲν ὑποσσελουμένῳ x) τὸ μὴ οὐχὶ πάντα ἐξεπνῖν
 p. 164. μᾶλλον δὲ κηρύξαι γ) ἃ πράττεις νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν

o) Ταῦτά] „Ταῦτα Edd. priores.“ p) ἑμαυτὰν] ἑαυτὸν Gori.
 q) πόθεν;] „Nihil mutant Edd. nec M.“ r) μυρία] μυρίων
 acrius fore putat Deager. Ippo contraria ratio acrior, si hoc
 unice nunc quaeratur. s) Ὀροδοκίδην] „Ὀροδοκίδην Fl. Ὀρο-
 δοκίδην W. Vulgatum tenent Edd.“ Ὀροδοκίδην Gori. t) Βου-
 πάλον] „Βουπόλον male Fl.“ u) Σκυθῶν] σκυθίων conj.
 Kuster. x) ὑποσσελουμένῳ] „ὑποσσελουμένῳ Fl.“ γ) κη-
 ρύξαι] κηρύξαι priores.

menta jambis quaerentem? Haec ipse quoque tibi com-
 minor, non profecto, quasi
 Archilochus me comparem;
 unde enim? multum sane
 ab eo absum; sed quod novi
 sexcenta tua facinora jambis
 digna, quibus ne ipse qui-
 dem sufficere mihi Archilo-
 chus videtur, etiamsi Simo-
 nidem et Hipponactem ad-
 vocet, ut secum vel unum
 eorum, quae tibi insunt,
 malorum carmine descri-
 bant: adeo tu pueros in
 omni impuritate ut videan-
 tur effecisti Orodoccidem,
 et Lycambem, et Bupalum,

jamborum illorum argumen-
 ta. Ac videtur Deorum ali-
 quis in labia tuum adduxisse
 tibi risum de dicta a me
 Apophrade, ut ipse quidem
 manifestius; quam Scythae,
 ruditatis omnium rerum
 convinceretur, qui commu-
 nia ista, et quae ante pedes
 sunt, ignores; occasionem-
 que et principium praeberes
 contra te scribendi viro
 libero, quique te domo
 inde accurate novit, neque
 metuat quidquam, quo mi-
 nus omnia proferat, vel
 praeconio vulget potius,
 quaecumque, praeter multa

ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν ἑκείοις. Καίτοι 2) 3
 μάλιστα ἴσως, καὶ περιστὸν, ἐν παιδείας νόμῳ παρόρροιά- p. 164.
 ζισθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτὰς ποτε βελτίων γένοιτο
 πρὸς τὴν ἐπιτέμνησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κἀνθαρος μεταπεισθῆναι.
 ἂν, μηκέτι τοιαῦτα α) κυλινδεῖν, ἀπαξ αὐταῖς αὐνήθησε
 γεόμενος. οὔτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν ἀγκοῦντα ἔτι τὰ
 ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέμων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν b)
 παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς c), οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς
 εἰ οἶδὲ δᾶ τινας τοῦ ἀποδύσαντος τὴν λεοντῆν, ὡς φανε-
 ρὸς γένοιτο καθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ἱππεβορέων
 ἀρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι d), ἢ ἐς τοσοῦτον Κυμαῖος εἴη, ὡς,
 μὴ ἰδὼν, εὐθὺς εἰδέναι ὄντων ἀπάντων ὑβριστότατόν τε
 ὄντα, μὴ περιμείνας ἀγκωμένον προσέτι ἀκούειν. οὔτοι
 πέλει καὶ πρὸς e) ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλὰς
 κεκέρυκται τὰ αἶ, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς
 ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα f). p. 165.

- 2) Καίτοι] χαίτοι male J.⁴ Ibidem Ald. 2. a) τοιαῦτα]
 τὰ αὐτὰ mallet Schmied. b) ἑαυτὸν] „Et sic Fl. cum ceti.“
 c) οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς] „Nil mutant Edd. nec M.“ Οὐχ
 ὁπως ἀσφ. Bel. minus apic. d) ἦκοι] οἶκοι 2954. e) πρὸς]
 πρὸ Bel. et Schm. e 2954. et Gori. Vld. Adnot. f) Μίσθων-
 να] „Sic Edd. et M. Fors. Ἰμυσθῶνα.“

illa antiqua, nunc etiam
 noctu atque interdiu per-
 petras. Quamquam vanum
 fortasse et supervacuum
 fuerit, libertate illa, quae
 eruditos decet, apud te uti;
 neque enim ipse unquam a
 reprehensione fias melior,
 non magis, quam scara-
 bacus dediscat volvere talia,
 cum semel iis assueverit;
 neque puto quemquam esse,
 qui adhuc ignoret, quae
 audeas, quaeque senex ho-
 mo in te ipsum designes.
 Non ita securus, non ita
 obscure impurus es: neque

opus est, qui leoninam tibi
 detrahat, ut appareat, te
 asinum esse, nisi quis forte
 ab Hyperboreis inde modum
 ad nos venerit, aut adeo
 sit Cumanus, ut non ad
 primum statim conspectum
 cognoscat, asinorum te om-
 nium esse insolentissimum,
 neque exspectet, dum ru-
 dentem etiam audiat; adeo
 olim et a me, et apud om-
 nes, et saepe, tua vita
 praeconio vulgata est; et
 famam eo nomine non par-
 vam habes supra Ariphe-
 dem, supra Sybaritam Mi-

p. 165. ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκείνον g) Βάσταν h), τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ζητήον δὲ ὁμοίως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ 4 αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ παρακλητήριος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἰς, ὁ Ἑλεγχος, φίλος Ἀληθείᾳ καὶ Παρρησίᾳ θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος i) τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδοῖσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότος, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν προεισελθῶν k) οὗτος διηγῆσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ πρόλογον καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἑλεγγε, ὅρα ὅπως ἴσαφως προδιδάξης τοῖς ἀκούοντας, οἷς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίων τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα l) μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγούμενος, ἵλεως ἅπιθι ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα ἡμῖν κατὰ

g) ἐκείνον] omittit Gorl. h) Βάστα] „Et hoc Edd. atque M. Βάσσον adscripsit Solanus.“ i) ἀσημότατος] ἐπισημότατος 2954. k) προεισελθῶν] προσελθὼν 2955. l) ταῦτα] αὐτὰ 2955.

sthonem, supra Chium illum Bastam, illum similibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem. Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unna, Elenchus, amicus Veritati et Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui et novit omnia, et diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos ac-

cedere, et enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod ajunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam injuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, et aperte exposueris, propitius e vestigio discedere hinc poteris, et

λαίμ)· μιμησόμεθα γὰρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, p. 166.
 ὡς παρήσσιας τε καὶ ἀληθείας ἔνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαι
 α) n). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινέσης ο), ὃ φίλτατε
 Ἐλεγε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῶς· οὐ
 γὰρ ἄξιον θεῶν ὄντι ἐπὶ στόμα p) σοι ἔλθειν τοὺς περὶ
 τῶν αὐτῶ καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος 5
 ἔναι λέγων, ὃ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν
 ποτὶ ἦτε, λόγον τινα πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξό-
 μενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι,
 ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίων, οἶμαι,
 μίγειν τῆς ἐν q) Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, οἷτι
 λγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτέ, καὶ Εὐφορ- p. 167.
 ρος γεγενῆσθαι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ r) κατὰ τὸν Αἰ-
 σῶπου κολοιόν, συμφορητὸς ὧν ἐκ ποικίλων s) ἀλλοτριῶν
 πτερῶν. βουλόμενος δὴ t) μὴ ἔωλα δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐ-

u) κατάλιπε] Sic Edd. vett. cum Codd. 2955. et 3011. Sed
 κατάλιπε Reitz. Bip: et Schm. e W. n) μηδένα αἰτιά-
 σασθαι σε] „Nil mutare Edd. nec M. addit Solanus.“
 Αἰτιάσθαι tantum habet 2955. o) ἐπαινέσης] ἐπαινέσεις
 2955. et 3011. Totum locum sic refinxit Belinus: μήτε δὲ
 μίον πρὸς αὐτῶν ἐπαινεθῆσθαι, admodum improbabili-
 ter. p) στόμα] „Recte sic M. Fl. Hag. Par. Salm. etc. Στόματος
 J. et marg. A. 1.“ q) ἐν] „Neglexit praepositionem W.“
 r) αὐτῷ] „Sic W. J. et marg. A. 1. Αὐτοῦ Hag. Par. Salm.
 Fl. Bas. 1. (et 3.) Ald. (1. et 2.) Fr.“ s) ποικίλων] „ποι-
 κίλων J. et Ald.“ t) δὴ] δὲ Bas. 3.

reliqua nobis permittere.
 Te enim imitabimur, et
 convincemus eum in pleris-
 que, ut libertatis veritatis-
 que neglectae nemo te accu-
 sare possit. Neque vero me
 laudaveris apud illos, Elen-
 chie carissime, neque, isti
 quae insunt, temere effun-
 das. Neque enim dignum
 fuerit, tibi, qui Deus es,
 in os venire sermones de
 rebus adeo despuendis. Ni-
 mirum iste, qui Sophistam
 se esse ait, ista jam loquitur
 Prologus, Olympiam, venit

aliquando, orationem olim
 conscriptam habiturus in
 panegyri. Erat autem argu-
 mentum libelli, Pythagoras
 prohibitus ab aliquo, Athe-
 niensium puto, sacris Eleu-
 siniis interesse, tanquam
 Barbarus, quod ipse dicti-
 taverat Pythagoras, se quon-
 dam Euphorbum fuisse. Erat
 porro oratio illa ad Aesopi-
 cas corniculae instar con-
 sarcinata ex multis pennis
 alienis. Cum autem vellet
 non antiqua videri dicere,
 sed velut ex tempore propo-

- p. 167. τοσχεδιάζειν α) τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δέεται τῶν συνηθῶν
 τινός (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ
 πολλὰ), ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν
 Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε,
 καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγό-
 6 ρου ἐκείνου λόγον x). Ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πᾶν
 ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει γ), συνείρων, οἷον εἰκός, ἐκ
 πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ οὔτε μάλιστα z)
 p. 168. ἡ ἀναισχυντία οὐσα α) ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὤρεγε, καὶ
 συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκούντων.
 καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρία ἐκείνον μεταξὺ ἀποβλέποντες,
 ὑπεδῆλουν, ὥς οὐ λείληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ραδιουργ-
 γίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες, τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην
 τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν- τοῦτο μόνον ἔργον ἔχοντες
 ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχουσι δ) πρὸς τὸ δια-
 γιγνώσκειν, ὅτου ἑκάστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκί-

α) αὐτοσχεδιάζειν] „σχεδιάζειν Coll. et Schol.“ x) τὸν —
 λόγος] „τὸν receptum ex W. Τῶν Edd. pessime, quum ta-
 men λόγος mox haberent. Τῶν — ἐκείνου λόγος FL Ἐκείνου
 Edd. cett. et M.“ Τῶν ὅπ. Πυθ. ἐκείνου λόγος 2954. et Corl.
 e quibus ἐκείνου, pro ἐκείνου, probatur Belino. γ) ὑποκρί-
 σεις] ἀποκρίσει Bas. 3. z) μάλιστα] μεγίστη conj. Guyet.
 α) οὐσα] παρούσα conj. Gean. b) ἔχουσι] „ἔχουσι FL
 Nihil a vulgata. abit M.“ ἔχουσι etiam 2954.

nere, quae de libro edidice-
 rat: rogat sodalium ali-
 quem (erat ille Patrensis,
 in causis multum versatus
 homo), cum argumenta po-
 neret dicendi, Pythagoram
 ut ipse deligeret. Idque facit
 homo, ac persuadet theatro,
 ut audire vellent homines
 illam pro Pythagora oratio-
 nem. Postea iste in actione
 valde improbabilis, qui con-
 necteret orationem, qualem
 videri necesse est a longo
 inde tempore commentatam
 et meditatam, etsi quam
 maxime praesens homini

impudentia pro illo pugna-
 ret, et manum illi porrige-
 ret, et certamen illius adju-
 varet. Risus interim multus
 apud auditores, cum alii
 in Patrensem illum intuen-
 tes, subindicarent, auxilium
 istius imposturae ab illo
 praestitum non latere: alii
 vero, qui agnoscerent quae
 dicebantur, toto, quo au-
 diebant, tempore illud unum
 agebant, ut alter alterius
 memoriam tentaret in agno-
 scendo, cujus esset utrum-
 quodque eorum Sophistarum,
 qui paullo ante nostram ae-

ῥησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις ῥαλέταις σοφιστῶν. Ἐν δὲ 7.
 τούτοις ἄπαισι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας ἦν ἐν P. 168.
 τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἐμὲλλε γελᾶν ἐφ' οὕτω
 περιφανεῖ, καὶ ἀπιδάσθαι, καὶ ἀναίσχυντον πολήματι; καὶ
 πῶς c); (ἔστι δὲ ἀκρατῆς d) γέλωτος) ὁ μὲν τὴν φωνὴν
 ἐντρέψας εἰς μῆλος, ὡς ἤετο, θογγόν τινα ἐπηύλει τῷ
 Πυθαγόρῃ, ὁ δὲ τοῦτε δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον καταγίξων
 πειρώμενον e) ὁρῶν f), ἀνεκάνχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς
 οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεὶς. τοῦτο ἐξεπολέμωσα g)
 τότε αὐτοὺς ἐναγχοσι. Ἐνθένδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή. 8
 μᾶλλον δὲ ἢ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη, ἐν ᾗ οἱ
 Ῥωμαῖοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὐχονται τὰ αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαν-
 τος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ h) τοῦ P. 169.
 βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πε-
 πιστεύσαντι τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρη-
 ματίζων τοῖς εὐχόμενοις. ἐν τῇ αὐτῇ τοῖσιν ἑορτῇ καὶ ἱερο-
 μνησίᾳ, ὁ τότε γέλῳσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ i) τῷ ὑπα-

e) καὶ πῶς;] καὶ πῶς priores, partim cum interrogationis nota, partim continuo orationis nexu. d) ἀκρατῆς] „ἀκρατῆς male Coll. Vulgatum tuetur M.“ e) πειρώμενον] „recte M. Fl. Par. etc. Πειρώμενον male J. Ald.“ et quidem utraque Ald. f) ὁρῶν] ἰδὼν 2954. g) ἐξεπολέμωσα] „ἐξεπολέμωσα Coll. Vulgatum servant M. et Fl.“ Ἐξεπολέμωσα Schol. Sed ἐξεπολέμωσεν αὐτοὺς sine τότε 2954. h) θύουσιν Νουμᾶ] „θύουσιν ἄμα W. male.“ i) ἐπὶ] „ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Tñd Edd. et M.“

tatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui rident, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit. Qui enim non rideret ausu tam manifesto, et improbabili atque impudenti? Quis, inquam? Est autem aliquis risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagorae: at hic poeta meus, in suaves cachinnos solvi, asinum videns citharam tracta-

re conantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni, vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more, et ipsi vota quaedam pro toto anno, et sacra faciunt, a Numa rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olympiae insititium illum Pythagoram, cum vi-

- p. 169. βολυμαίῃ Πυθαγόρῃ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατάπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑποκριτὴν (ἐτυγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβοῶς εἰδὼς αὐτοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαρίαν τοῦ βίου, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιεῖν κατέληπτο), "Ὡρα κ) ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον τοῦτο θέαμα, ὃς φανεῖς εἶκε τὴν ἡδίστην ἡμέραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιῆσειν. τοῦτ' λ) ἀκούσας ὁ σοφιστής, τὴν ἀποφράδα, ὡς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου γέλωτος ἡμύνετο, ὡς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀποφράς· τί θαί μ) τοῦτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα ν) τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὕτε ἤκουσα πώποτε, οὐτ' ἂν συνίην ποτέ ο), τι καὶ λέγει ο).
- 9 Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τούτου διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλωτα ρ). ἐλελήθει δὲ καθ' αὐτοῦ q) τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδευσίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ

κ) ὦρα] ὦρα Bas. 3. λ) τοῦτ'] „ταῦτ' marg. A. 1.“ μ) θαί] Sic Schm. ex W. pro vulg. δέ. ν) ἄρα] ἄρα Bas. 1. et 3. ο) λέγει] „Ita dedit Solanus ex W. λέγοι. Edd. priores.“ ρ) γέλω] „Constare lectionem notat Solanus.“ q) καθ' αὐτοῦ] „Sic dedi ex Par. Κατ' αὐτοῦ cett. et M.“

deret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histrionem, cuius etiam mores accurate nosset, et reliquam vitae istius libidinem atque impuritatem, quaeque facere diceretur, et in quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devitemus infelicis occursus hoc spectaculum, qui sua praesentia jucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur facturum. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tanquam peregrinum et alienum Graecis nomen

statim risit, et prioris illius risus nomine virum ultius est, ut quidem sibi videbatur, et apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas? an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras? Equidem nec audiui unquam, neque intelligebam unquam, quid sibi velit. Talia iste contra hunc meum se disputare opinabatur, multumque Apophradi risum conflabat, ignarus nempe, ultimum se hoc ruditatis contra se indicium proferre.

ἴδε τὸν λόγον r) συνίγραψεν, ἐμὲ s) προεισπέμψας ὑμῖν, p. 170.
 ὡς δέξαιμε τὸν αἰοῖδιμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων
 ἀγροῦντα, καὶ ὁπόσα κἄν t) οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ
 τῶν καπηλείων εἶδεῖν u). ταῦτα μὲν ὁ Ἑλεγχος. Ἐγὼ δὲ 10
 (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος
 ἂν εἶην, τὰ ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν
 σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα
 δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἴτα
 ἕξῃς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν
 Ἑξίῳ νῦν, ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς,
 καὶ κορυφῇ, καὶ κορωνίς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν
 περὶ κορυφῆς, Ἰλιεύς ὢν, τραγῳδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη
 σοὶ ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακὰ. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μη- 11
 δέω· περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπέ γάρ μοι πρὸς p. 171.
 Πανδήμου α), καὶ Γενετυλλίδος γ), καὶ Κυβήβης z), πῇ
 σοι μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοῦνομα εἶναι ἔδοξεν ἢ
 ἀποφράς; νῆ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ

r) τὸνδε τὸν λόγον] „τὸν λόγον τόνδε W.“ s) ἐμὲ] ὁ ἐμὲ
 conj. Guyet. t) κἄν] ἂν καὶ conj. idem. u) εἶδεῖν] εἶδέ-
 ται 2054. x) Πανδήμου] „τῆς addit Solanus non dicens
 unde.“ y) Γενετυλλίδος] „Γενετυλλίδων male J. et marg.
 A. 1.“ z) Κυβήβης] „Recte sic J. Κυβέβης male Edd. cett.
 et M.“

*Hac igitur caussa hunc li-
 bellum conscripsit ille poeta
 meus, qui me ad vos prae-
 misit, ut ostendat, nobilem
 Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de
 officinis etiam et cauponis
 homines norunt. Ista qui-
 dem Elenchus. Ego vero
 (jam enim ipse suscepi quod
 reliquum est fabulae) jure
 meo jam possem ista velut
 e Delphico tripode dicere,
 quid in patria egeris, quid
 in Palaestina, quid in Ae-
 gypto, quid in Phoenice et
 Syria, quid deinde in Grae-
 cia et Italia: ac super om-*
Lucian. Vol. VIII.

nia, quae nunc Ephesi, quae
 quidem maxime capitalia, et
 fastigium amentiae tuae, et
 imposita moribus tuis coro-
 nis. Cum enim, quod est in
 proverbio, *Iliensis ipse tra-*
goedos conduxeris; jam de-
 cebat tua te mala audire.
 Sed potius ista nondum: de
Apophrade autem prius.
 Nam dic mihi, per ego te
 Vulgivagam, et Genitricu-
 lam, et Cybeben oro, quare
 tibi reprehensione aut risu
 dignum *Apophrudis* nomen
 visum est? Ita sane. - Nec
 enim erat Graecorum pro-
 prium; sed alicunde quasi

- p. 171. ποθεν α) ἐπεισχωμάσαν β) αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοῦς ἢ Θρᾶκας, ἢ Σκυθας ἐπιμειξίας. σὺ δὲ ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀθηναίων ἐξέκλεισας τοῦτο εὐθύς, καὶ ἐξεκήρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρβυρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀττικοὺς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὥς τουτὶ τοῦνομα, φαῖεν ἂν οἱ γε σοὺ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥστε θᾶπτον ἂν τὸν γ) Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀποφάναις, καὶ ἐπὶ ἡλυδας εἶναι δ) τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὴν
- p. 172. ἀποφράδα δειξίας οὐκ οἰκίαν καὶ αὐτόχθονα τῆς Ἀττι-
 12 κῆς. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐστίν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταῦτά τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ μόνον ἐκεῖνοι τὴν μιαν, καὶ ἀπεικτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτὸν, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμαθήκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφράς ἡμέρα, ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγῶγμοι αἱ δίκαι

α) ἀλλὰ ποθεν] Sic Edd. vet. Sed ἀλλὰ ποθεν male Reitz. et recent. b) ἐπεισχωμάσαν] „Nil mutant Edd. nec M.“ Mutari tamen vult *Belinus* in ἐπεισχωμάσαν. Sic bellissimam vocem longe invenustior exterminaverit. γ) τὸν] Vulgo omis- sum articulum e Cod. 2954. probante *Belino* restituerunt *Bip* et *Schm.* d) εἶναι] abest a *Gorl.*

comissatum venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nosti enim Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, et praeconio de Graeco solo ejecisti. Hinc risus, quod barbare loquor, et peregrinum in morem, et terminos Atticos egredior. Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia, dixerint: adeo ut citius *Erechtheum* et *Cecropem* peregrinos atque adve-

nas esse Athenis ostendas, quam *Apophrada* demonstres non domesticam esse indigenamque Atticae. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui homines, appellant. *Apophrada* autem soli isti, atrum, et abominandum, et infaus- tum, et inauspicatum, et similem tibi diem. Ecce jam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in jure aliquis conveniri potest, neque sacra

οὐκ, μήτε τὰ ἱερὰ ε) ἱερουργῆται, μήθ' ὅλως τι τῶν P. 172.
αἰῶν τελῆται, αὐτὴ ἀποφρὰς ἡμέρα. Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο 13
ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ ἂν *) ἡττηθέντες μάχαις
μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ
τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους καὶ ἀκύρους τῶν ἐννόμων
πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, πῇ Δία. . . καίτοι ἄκαιρον ἴσως,
καὶ ἔξωρόν γε ἦδη, γέροντα ἄνδρα μεταπαιδεύειν, καὶ
ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴδὲ τὰ πρὸ τούτων εἰδόμενα.
πάνυ γοῦν τοῦτ' ἐστὶ τὸ λισπὸν, καὶ ἐκμάθῃς αὐτὸ, πᾶν
ἡμῖν εἰδὼς ἔσθ. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα
τὰν f) ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου,
καὶ ἄθλια τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δέ, οὐδὲ βουλη-
θεὺς ἂν ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ τοῦτο καὶ μόνον ἀπάντων
τοῦτομα. Ἔστω, φησὶ g) τις· ἄλλα καὶ τῶν παλαιῶν 14
ὁνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' οὐ, ὅποσα αὐτῶν μὴ P. 173.
ἐννήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοὰς, καὶ

e) ἱερὰ] omissum in Ald. 2. lapsu hypothetae. *) ἂν] abest
a Codd. 2054. 3011. et Gori. librorum vel incuria, vel in-
scientia. f) καὶ f) „καὶ Fl.“ καὶ ἀγνοῆσαι conj. Guyet. Vid.
Adnot. g) φησὶ] „Nil mutant Edd. et M. Leg. φησὶ.“ Vide
omnino Adnot.

peraguntur, neque omnino
rerum, quas faustas esse
volumus, quidquam peragi-
tur: illa dies *Apophras* est.
Illud vero alijs aliisque de
causis receptum est. Aut
enim magnis superati prope-
liis, deinde dies hosce, qui-
bus talia illis evenerant,
nefastos esse constituerunt,
quibus nihil legitimae action-
is, ita quidem ut ratum
deinde esset, posset suscipi:
aut etiam, per Jovem....
quamquam intempestivum
forte, et serum nimis jam,
inter instituere senem ho-
minem, ac de novo docere
senem, qui neque ea, quae

praecedunt, noverit. Nimi-
rum, credo, hoc est *solum*
reliquum: et hoc si discas,
futurum ut omnia deinde
noveris. Unde enim, mi
homo? Reliqua enim si
ignores, condonandum fue-
rit, quae extra communem
quasi viam, et plebejis in-
cognita: sed *apophrada*, ne
si velis quidem, aliter dixe-
ris. Unum nempe hoc et
solum omnium nomen. Esto,
dicit forte aliquis. Sed de
veteribus quoque nominibus
alia dicenda sunt, alia mi-
nus: quae nimirum non
usitata vulgo, ne perturbe-
mus audientes, auresque

p. 175. τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. Ἐγὼ δέ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σέ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἡμάρτον, ἐχρῆν γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ὡς h) ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλήσιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶττιαν συνεῖναι χορή. εἴτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετέλει, 15 οὕτως αἰεὶ, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἴπω ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σε διαταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ρητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διέξιόν i). μᾶλλον δέ, οὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σὺ μοι ἕνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃ κ). καίτοι, ὅστις γέρων ὦν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγροῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ

h) ὡς] Sic Solanus correxerat vulgatum ἦως, in quo tamen Reitzius et recentt. non sunt probissimum iudicium secuti. Sed vide, quo jure deinceps vulgo legatur ἐκμάθης pro eo, quod debebat, ἐκμάθοις. i) διέξιόν] „Bene sic plurimae διέξιόν J.“ k) στάθῃ κ)] „στάχθων W. male.“

eorum, quibuscum versamur, vulncremus. Ego vero, bone vir, peccavi, ad te ista de te dicens: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent jucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus. Dicerem

etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi et ex ratione te perturbaturus essem, peregrina tibi et incognita poetarum, ac rhetorum, et historicorum nomina recensendo. Potius ne ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non usum eo nomine, aureus, ajunt stabia Olympiae. Etsi, quisquam senex et devexa ac tate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, et in Isthmo Corin-

Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτῃ ἐν τῇ Πελοπον- p. 173.
 ἡσ, μὴ εἶδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκείνῳ σοι λέγειν, ὡς τὸ 16
 ἢ ὄνομα ἦδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἤτιάσω· p. 174.
 ἡρε δὴ καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα,
 αὐτὸς δὲ πρόσχε τὸν ταῦν, εἰ μὴ πάνν ὀλίγον σοι μέλει τοῦ
 ἡδὲν εἶδέναι. οἱ πάλας l) πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρ-
 ραυαν ἐς τοὺς σοι ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε (ἦσαν γὰρ
 καὶ τότε, ὡς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς m) τὰ ἦδη, καὶ
 παροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον)· καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν
 πρὸς εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς
 τοιαύτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην n), ὅτι τὰς ἐκκλησίας,
 δορυβώδης ῥήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην, ὅτι
 ὡς οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, κακῆϊνος ἐν ταῖς ἐκκλη-
 σιαῖς ἐπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπου-
 δὴν τοῦ δήμου. μὴ ο) δῶς οὖν καμοὶ, πρὸς Ἀδωνίδος,
 τὰς αὖτε παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, p. 175.

- l) οἱ πάλας] *El*, quod vulgo praefixerant, deest in *Fl.* et
Codd. W. 2954. 3011. et *Gorl.* et uncis inclusit *Schm.* m) *ες*
 abest a 2954. culpa, opinor, librarii, ob praecedentis voculae
 exitum. Injuria igitur omisit *Schmiederus*, monitus a *Belino*.
 n) *Λυπάην*] *Λυπάην* conj. *Guyet.* *Λύπου* *Gesn.* cum quo
 fecerunt *Bel.* et *Wiel.* interpretes. Sed *Λυπάην* exhibet *Gorl.*
 o) *μὴ*] „delet *Marcil.* adest in *Edd.* et *M.*“

nam, et Spartam in Pelo-
 ponnese. Reliquum illud
 certe tibi fuerit, uti dicas,
 nomen quidem te scivisse,
 sed usum intempestivum a
 me esse reprehensum. Age
 scitur, pro hoc etiam, ut
 par est, caussam dicam: tu
 vero animum adverte, si
 non nimis parum tua refer-
 re pntas, nihil seire. Anti-
 quum multa id genus ante nos
 fuerunt in tui similes suae
 aetatis (fuerunt
 tam tam quoque, ut vero-
 simile est, abominandi qui-
 moribus, et impuri, et
 nefica vita): et alius Co-

thurnum quendam appella-
 vit, vitam illius depingens,
 quae talibus calceamentis
 comparari posset; alius Ra-
 biem, quod conciones tu-
 multuosus orator perturba-
 ret; alius Septimum, quod
 ut pueri septimis *cujusque*
mensis diebus, sic ille in
 concionibus luderet, ride-
 retque, ac ludibrio sibi se-
 riam rem populi haberet.
 Nonne igitur mihi etiam
 hoc, per Adonidem, dede-
 ris, uti comparem hominem
 undique malum, flagitio
 omni innutritum, inauspi-
 cato diei atque infausto?

- 17 ἡμέρα δυσφήμων καὶ ἀπαισίων; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χολοὺς
 p. 175. τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα, εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν
 αὐτοὺς. καὶν εἴ τις βράχην ἢ εὐνοῦχον ἴδῃ, ἢ πίθηκον,
 εὐθὺς ἐξῶν τῆς οἴκας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπαιρ-
 χεται, οὐκ ἀγαθὰς μαρτυνόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκείνας
 πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσ-
 φήμῳ κληρονομίᾳ. ἐν ἀρχῇ δέ, καὶ ἐν θύραις, καὶ p)
 ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἅπαντος ἔτους, εἴ τις
 ἴδῃ κίναιδον, καὶ ἀπόρρητα ποιοῦντα, καὶ τάσχοντα,
 ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ q), καὶ ἀπερρώγῳτα, καὶ μανονουχί
 τοῦνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα,
 p. 176. ἐπιλοκκον, ὀλεθρον, κύφωνα, βάραθρον, μὴ φύγη, μὴ
 18 εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρα; Ἄλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος;
 οὐκ ἂν ἔξαρκος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν,
 ὅσῃ καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλ-
 λυται σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἴ καὶ περι-
 βόητος, εἰ δὲ κατ' ὁμόσε χωρήσεις, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοι-
 οῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἔρεῖς; τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς;

p) καὶ] abest a Gori. q) τοῦτῳ] „τούτου W.“

Nos etiam claudos dextro pede aversamur, et maxime si mane illos videamus: et si quis aut exsectum (*spadonem*) videat aut castratum, aut siniam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscenum primum amen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinaedum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque et

vietum, et tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatorem, perjurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet? Verum nonne talis tu es? Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non perit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus et famosus. Si vero manum conserere velis, ac negare, talem esse; quibus fiden dictorum facies? civibus tuis? inde enim inciper

(ἐκείθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον) ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρῶτας σου τροφὰς r), καὶ ὡς παραδούς σεαυτὸν s) τῷ εὐθροφῷ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριεφθείρου t) πάντα ὑπη-
 μῶν, ἄχρη δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου τοῦτο, ῥάκος πολυσαχιδὲς
 ἐργασάμενος, ἐξέωσε. Ἀἰκείνα μέμνηται u), ὡς τὸ εἰκός, 19
 ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐνεανιεύου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινό-
 μενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ
 σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, οὐδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὃ, τι
 τοῦτομα τῷ δράματι· ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάννυ, χρυσᾶς ἐμ-
 βίδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα τυραννικὴν, προεισπέμπου, εὐ- p. 177.
 μένιαν αἰτήσων παρὰ τοῦ θεάτρον, στεφάνους κομίζων,
 καὶ πρότερον ἀπῶν, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν
 ῥήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τοῦτο ἦν πύθωνται ποτε τὰ
 τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, Eurip.
 δύο μὲν ἡλίους ὄραν δοκοῦσι, δισσᾶς δὲ Θήβας. καὶ πρὸ- Bacch.
 χειρον ἅπασιν εὐθύς τὸ, 'Εκεῖνος, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκεῖνα; v. 915.
 τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τοπαρά-

r) τροφὰς] „Nil mutant Edd. nec M. Τροφὰς C.“ s) σεαυ-
 τόν] „σαντόν W.“ εὐντόν Gorl. t) συμπεριεφθείρου]
 συμπεριεφθέρου conj. Solan. u) μέμνηται] „Bene Edd.
 longe plurimae et M. Μέμνηται male V. 2. sibi Solanus, sed
 fluctuante scriptura.“ Μέμνηται etiam Bas. 1. et 3.

aequum est. Sed norunt illi
 prima tua alimenta, et quo-
 modo deditus tua voluntate
 perditō illi militi cum illo
 corruptus fueris, in omni-
 bus ei subserviens, donec
 te lacerum, quod ajunt,
 pannum cum effecisset, exe-
 git. Etiam illa meminerunt,
 ut probabile est, quomodo
 in scena adolescentem to
 validum ostenderis, cum
 saltatoribus accommodares
 operam tuam, et dux gregis
 esse postulares. Nemo enim
 te prius in theatrum prodi-
 bat, neque, quod nomen
 cunct fabulae, indicabat.

Sed tu decenti habitu, au-
 reis indutus calceis, veste-
 que tyrannica, praemitte-
 bare, benevolentiam peti-
 turus a theatro, coronas
 ferens, discedens cum plau-
 su, jam tum honoratus ab
 illis; sed modo orator ac
 sophista. Itaque cum au-
 dient quondam talia de te
 illi, illud sane, quod est in
 tragoedia, duo sibi soles vi-
 dere videbuntur ac Thebas
 duplices: atque in prom-
 tu statim erit omnibus, *Iste-
 ne? qui tum? post ista?*
 Itaque ipse, prudenti sane
 consilio, omnino non acce-

- P. 177. παν x); οὐδ' ἐπιχωριάσεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φεύγεις ἐκὼν πα-
 τρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλήν γ), ἀλλὰ
 καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ
 ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλα
 ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἐστί x) σοι. καίτοι
 τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθείης σὺ; τί δ' ἂν
 αἰσχρὸν a) ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ
 κτήματα εἶναι σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκείνο
 P. 178. πυργίον, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως b) πίθον, τὴν Διὸς αὐλήν
 εἶναι πρὸς αὐτό. τοὺς μὲν δὴ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς
 μεταπίσειας ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυρώτατόν σε
 20 ἡγεῖσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν
 τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ
 λέγοις c) μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἱπαιτίον βεβιωσθαι d) σοι.
 Ἰσράκλεις, ἡ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν e),
 ὅτε τὸν Ταρσόθεν ἦκοντα ἐκείνον νεανίσκον ἀπαγαγῶν...

x) τοπαράπαν] Sic, ut solent, Ald. 1. et 2. cf. De Luct. c. 2. et 21. et alibi. Vulgo se junctim τὸ παράπαν. γ) ἀργαλήν] „ἀργαλίαν W. Nil abit a vulgato Fl.“ z) ἐστὶ] ἔστι priores omnes, minus accurate. a) αἰσχρὸν] αἰσχρότερον mallet Bel. quamquam non damnaus vulgatam. b) Σινωπέως] „Consentiunt Edd. et M.“ c) λέγοις] λέγεις 2955. d) βεβιωσθαι] βεβιωσαι idem. e) εἶδεν] εἶναι εἶδεν idem.

dis ad illos, neque in ista regione versaris, sed sponte exsulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima et maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe redargui, et versari cum scientibus et recordantibus antiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu verereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos magnas tibi esse, mi-

seram illam turriculam adeo, ut Sinopensis dolium cum illa comparatum Jovis aula esse vidcatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas, quo minus omnium te putent impurissimum, commune totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abduxisti... Verum etiam

ἀλλὰ καὶ ἀναδέρειν f) αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ p. 178.
 ἴσαι γε, καὶ μέμνηται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ
 μὲν ἐς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκείνον δὲ, ὁλοθα ὅ,
 τι g) καὶ ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσιμων τις εἴη h).
 Ἀλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν 21
 Συρίᾳ θαυμαστοὺς ἄθλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι φεύγον-
 τα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπῆλων διωκόμεγον,
 παρ' ὧν ἐσθῆτας πρλυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες.
 ἀλλ' οὐκ ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύννοδον, οὐδὲ, μὰ
 Δι', ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
 ἦ τε ἀκολασίᾳ γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχροεργία σοι ἐκεῖ ἐπι-
 मानεστέρα i), καὶ τοῦνομα ἐπὶ τούτοις μείζον, καὶ ἐπὶ
 πᾶσι ἀκάλυπτος ἢ κεφαλὴ· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι
 ἕξιόν τι γιγνομένην μηδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι k), καὶ βοη-
 θὸς l) ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς p. 179.
 ἀρίστοις Ῥωμαίων. τοῦνομα δὲ αὐτὸ θύσεις ἀποσιωπῆσαι

f) ἀναδέρειν] „Sic Edd. et M.“ g) ὅ, τι] „Recte sic W.
 Par. (et Bas. 3.) „Oti male pleraeqne.“ h) τις εἴ] Tò στόμα
 addit 2955. quod Schmiederus suspicatur ad cap. 27. pertinere.
 i) ἐπιμανεστέρα] ἐπιφανεστέρα conj. Kuster. et Gesner.
 k) ἐργάσασθαι] „εργασθαι marg. A. 1.“ Sic etiam Gorl.
 et 2955. probante Belino. Sed nec opus est, et scribendum
 certe erat ἐργάσθαι. l) καὶ βοηθός] „Τῆς male Amst. sola
 Καὶ cum cett. etiam M.“

detegere ista turpe forte
 mihi fuerit. Interim norunt
 et meminere, qui tum ad-
 stiterunt, ac te conquin-
 scentem viderunt, illum au-
 tem, facientem illud, quod
 tu nosti, nisi omnino obli-
 viosus es. Sed Aegyptii
 forte te ignorant, qui post
 praeclara illa in Syria cer-
 tamina fugientem ob ea,
 quae dixi, te receperunt,
 cum vestiarii te mercatores
 persequerentur, a quibus
 emitas vestes pretiosas ha-
 bebas pro viatico. Sed nec

minorum tibi Alexandria
 conscia est, nec oportebat,
 ita me Jupiter, illam An-
 tiochia inferiorem judicari.
 Verum libido magis nuda,
 et turpitudine flagitiorum fu-
 riosa magis, et major pro-
 pter ista celebritas, et super
 omnia caput apertum. Unus
 solus neganti tibi credidit,
 nihil te tale fecisse; et
 auxilio tibi fuit, ultimus,
 qui te conduxit, vir inter
 principes Romanorum. No-
 men ipsum tacere mihi per-
 mitted, idque cum sciant

p. 179. μοι, καὶ ταῦτα, πρὸς πάντας ἰδόντας, ὧν λέγω. ἐκείνος τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμηθέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἦνίκα σε κατέλαβε τοῦ μεσσηρίου τοῦ οἰνοπόου τοῦ Οἰνοπλόου m) ἐν γόνασι κεείμενον, τί οἶε; ἐπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον n), αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἴ γε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ καθάρσιόν γε, ὥς φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.

22 Ἀχαῖα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ο) ὅναυό γε τῆς εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκείνο λέγω, ὅπερ ἀληθέστατον, ὥς p) οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου ἤδεισαν· καίτοι καίνον ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας πρὸς-

23 ἱμαθίς q). Οὐ περὶ r) πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ, εἰπέ μοι, ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ φιλῆσαι τῇ σιόματι προσέτι ἀξιώσεως s) ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς

m) Οἰνοπλόου] „Οἰνοπλόου penultima brevi W.“ n) τοιοῦτον] τοιοῦτῳ mallet Belin. Sed nil opus. o) καὶ] abest a Bas. 3. p) ὥς] restitui e L. et Fl. Vulg. πῶς. q) πρὸς-ἱμαθίς] εἰς-ἱμαθίς 2955. r) περὶ] „παρὰ Schol. Fl. et Coll. Vulgatum tuetur M., qui et mox οὖν cum cell.“ s) ἀξιώσεως] „ἀξιώσεως W. Fl. et marg. A. 1.“

omnes, quem designem. Ille igitur quot alias res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid attinet dicere? Sed cumprehendisset te pueri pocilatoris Ocnopionis in genibus jacentem, quid putas? credititne tibi, te non esse talem, ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe sententiam suam, qui statim domo te ejiceret, et purgamina quaedam, ut ajunt, post excessum tuum circumferret.

Ergo Achaja quidem et omnis Italia tuorum plena facinorum, et partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, illud equidem dico, quod est verissimum, quam non admiraturi tum essent, si priora tua nosset. Verum etiam novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti. Nonne ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apophrada* vocari? Sed quid, per Jovem, etiam osculum offerre nobis adhuc

ἔργοις; τοῦτο γαῦν τὸ ὑβριστότατον ποιῆς, καὶ μάλιστα p. 180.
 πρὸς οὓς ἤκιστα ἔχρην, καὶ τοὺς ὀμιλητάς, οἷς ἱκανὰ ἦν
 ἐκείνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν, τὸ
 βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἄκρι-
 τον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντη ι) ἄμουσον, καὶ τὰ τοιαῦτα·
 φιλήσας δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὃ ἀλεξίκακον· ἀσπίδα
 μᾶλλον ἢ ἐχίδναν φιλήσαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κινδύ-
 νευμα, καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἱατρὸς εἰς κληθεὶς, ἐπήμυνεν·
 ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ φιλήματος, καὶ u) τοῦ ἰοῦ ἐκείνου, τίς
 ἂν ἡ ἱεροῖς ἢ βρωμῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς ἐπακού-
 σαιεν ἔτι εὐχομένον; πόσων περιρρόαντηρών, πόσων ποτα-
 μῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας x) τῶν ἄλλων 24
 ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα
 ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδώς, ἥσυχνό-
 μην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρνηθεῖην ἂν· σὲ δὲ
 οὐδεὶς· ἡτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους γ) λέγοντα, καὶ τρο-
 πομάσθλητας, καὶ ῥησιμετροῖν, καὶ Ἀθηναῖ, (τὸ Ἀθηνῶν

ι) πάντη] Sic cum jota Edd. vet. Sed πάντη Reitz. et recentt.
 u) καὶ] κατὰ καὶ 2955. x) κατεγέλας] καταγέλας conj.
 Fritzsch. Quaestat. p. 203. tenuius, credo, quam verius.
 γ) βρωμολόγους] βρομαλόγους voluit Guyet.

audes post isthaec facinora?
 hoc enim facis contumelio-
 sissime, et illis maxime,
 quibus minime oportebat,
 tuis sodalibus, quos satis
 erat illa sola oris tui mala
 exhaustire, nomina barbara,
 vocem asperam, nihil dis-
 cretum, nihil ordinatum, a
 Musis aliena omnia, et quae
 his similia sunt. Osculum
 autem te ferre insuper, ab-
 sit, Depulsor malorum! na-
 tricem aut viperam osculari
 potius est. Morsus hic peri-
 culum, et dolor, quem ad-
 vocatus depellit medicus.
 A tuo vero osculo, et isto

veneno, quis ad templa ac-
 cedat vel altaria? Quis Deus
 amplius precantem exau-
 diat? quot adspersionibus,
 quot fluminibus opus erit?
 Ao talis ipse cum esses, ri-
 sisti alios de nominibus ao
 verbis, facinora talia ac
 tanta perpetrans? Verum
 ego, si nescissem *Apophra-*
da, pudore afficerer potius,
 tantum abest, ut me usum
 eo nomine, negem: at te
 nemo nostrum adhuc accu-
 savit, cum *verbicrepos* di-
 ceres, et *morefuitiles*, et
vocimetiri, et *Athenurio*
 (h. e. Athenas cupio), et

- p. 180. ἐπιθυμῶ *z*), καὶ ἀνθοκρατεῖν *a*), καὶ σφενδακίζειν *b*), καὶ
 p. 181. χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπι-
 τριψειν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐ-
 ρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἱαλέμων τινὸς ποιητῶν
 κατορωρυγμένα, εὐρωτός καὶ ἀραχνίων μεστὰ, ἥπου ἐκ
 τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι,
 25 καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια. Ἐπεὶ *c*) δὲ τοῦ στόματος
 ἐμνήσθην, τί φαίης ἂν, εἴ σε ἡ γλῶττα ἐς *d*) δικαστή-
 ριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδικήματος, ἡ *e*),
 τὸ μετριώτατον, ὕβρεις διώκοι, λέγουσα, Ἐγὼ σε, ὦ
 ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα, καὶ βίον
 δέονμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις εὐδοκιμεῖν
 ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ Ἀντίοχον *f*), εἴτα μετὰ
 μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα· μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλα-

z) τὸ Ἀθηναῶν ἐπιθυμῶ] Absunt haec a *Fl.*, et jure pro
 glossemate habentur *Guyeto* et *Solano*, et sic notata in *Ed.*
Schm. *a*) ἀνθοκρατεῖν] „Sic *J. Bas.* 1. (et 3.) *Par. Hag.*
Salp. etc. Ἀνθοκρατεῖν *Fl.* ex qua se id quoque adscivisse
 notat marg. *A.* 1. Ἀνθοκρατεῖν *W.*“ Sic etiam 2954. unde
Belin. ἀντικρατεῖν (*écouter à son tour*) coniecit. In *Gorl.*
 desunt omnia ab *v.* καὶ Ἀθηναῶν usque ad ἀνθοκρατεῖν. *b*)
 σφενδακίζειν] „σφενδακίζειν *Fl.* Vulgato favet *M.*“ *c*) ἐπεὶ]
 „bene *M.* et *Edd.* plurimae. Ἐπὶ male *J.*“ Et sic *Ald.* 2.
d) ἐς] Sic pro vulg. ἐς *Schm.* ex *W.* *e*) ἡ] καὶ legi jubet
Fritzsche. Quaest. p. 203. Omnino haec sic transponi posse
 videntur *Gesnero*: ὕβρεις ἡ, τὸ μ., ἀδικήματος. Sed vid. *Adnot.*
f) Ἀντίοχον] Vulg. Μητιόχον. Sed *Μητιόχον* marg. *A.* 1. et
Ed. Fl. Veram lectionem vidit *Solanus* et probavit *Wielan-*
dus. Vid. *Adnot.*

floripotentem esse, et σφεν-
 δακίζειν, et χειροβλημᾶσθαι.
 Male te malum hominem
 dicendi arbiter Mercurius
 ipsis tuis cum verbis con-
 terat! Ubi enim librorum
 ista invenis? In angulo for-
 te Ialemorum poetarum cu-
 jusdam defossa, rubiginis
 et araneorum plena, aut
 forte de Philaenidis tabulis,
 quas prae manu habes; te
 tamen ac tuo ore dignissima.
 Cum vero in mentionem

oris incidi, quid dicas, si
 tecum in jus vocato lingua
 (ita enim ponamus) inju-
 riae, aut minimum contu-
 meliae agat, dicens, *Ego te,*
ingrate, pauperem et om-
nium inopem cum accepis-
sem, et victus indigum,
primo in theatris ut floreres
effeci, quae modo Ninum te,
modo Antiochum, et paullo
deinde post Achillem con-
stituerim. Postea syllabas
colligere docentem pueros

βίβειν διδάσκοντα, μακροῦ χρόνου ἔβουσκον, ἤδη δὲ καὶ τοὺς p. 181. ἀλλοτρίους τούτους λόγους ὑποκρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκῆν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικούτου g) ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάτεις ἐπιτάγματα αἰσχίστα, καὶ ὑπουργίας p. 182. καταπτύστους; οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ ἐπιορκεῖν, καὶ τοὺς τοσοῦτους ὕδλους καὶ λήρους διαντεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμῖν; ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἔα· ἀλλὰ μόνη σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μαινομαι h), καὶ ἀντὶ i) γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι δείγνομαι, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύεις τοσοῦτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτακται. ὡς ὠφέλε ἀμέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτεροι γοῦν μοι k) αἱ γλῶτται τῶν τὰ τέκνα κατεδεδουκότων. Πρὸς θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν 26

g) τηλικούτου] τοιοῦτον 2954. h) μαινομαι] „bene Salm. et Amst. solae. Μαίνομαι male J. Hag. Par. Bas. 1. (et 3.) Fr. Fl. Ald.“ i) ἀντὶ] „Nil mutant Edd. nec M. „An τί vult Gron. k) μοι] μου reponi jubet Fritzsche. Quaest. p. 151. sq. Sic certe Gesnerus reddiderat. At μοι mihi est me iudice, quemadmodum etiam Micyllo visum.

diu alui. Jam vero, alienas agens orationes, sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae nihil ad te pertineat, conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi objicias, quod ita mecum agis, et imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera, mentiri, pejerare, tot nugas et deliramenta exhaustire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu neque noctibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola

tibi facio omnia, et conculcor, et contaminor. Et pro eo quod lingua nata sum, ut manu uti me decrevisti: meque tanquam alienam contumeliose tractas, et tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati, aliis membris a natura injectum est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exsecet! Beatiores enim me (iudice) sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros devorarunt. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermo-

- p. 182. αὐτῇ φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πώγωνά συνήγορον ἐπικα-
 λισαμένη, τί ἂν ἀποκρίναιτο αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ καὶ
 πρὸς τὸν Γλαῦκον ἔναγχος εἶρηται σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ
 ᾗδῃ τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ τούτῳ ἔνδοξος ἐν βραχεῖ
 καὶ γνώριμος ἅπασι γιγνέσθαι, πόθεν ἂν l) οὕτω περι-
 βόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενος; ἀγαπητὸν δὲ ὁπώσοῦν m)
- p. 183. κλεινὸν καὶ ὀνομασιτὸν εἶναι. εἰτα καταριθμήσειν n) αὐτῇ
 τὰς πολλὰς σου προσηγορίας, ὁπόσας κατὰ ἔθνη προσελη-
 φας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρασας
 ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἡγανάκτεις.
- 27 Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδodάφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾗ δὲ, νῆ τὴν
 Ἀθηναῶν, αἰσχύνομαι διηγείσθαι· ὥστε τό γε ἐπ' ἐμοί,
 ἀσαφὲς ἐστὶ ἔστω. ἐν Παλαιστίνῃ δὲ, φραγμός, ἐς τὰς
 ἀκάνθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι, ὅτι ἐνυττε μεταξύ· ἐστὶ γὰρ
 ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνάγχη, πρόδηλον τοῦτο·
 μικροῦ γοῦν φασιν ἀποπνιγῆναι σε ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρ-

l) ἂν] γὰρ conj. Guyet. οὖν Reitz. Vid. Adnot. m) ὁπώσοῦν] ὁπώσοῦν Bas. 1. et 3. n) καταριθμήσειν] Conjecturas VV. DD. vid. in Adnot. Variationis nihil in Edd. vidi, nisi quod αὐτῇ in Bas. 3. pro αὐτῇ, haud dubie casu potius, quam con-
 sulto, editum.

nem sumens lingua, et ad-
 vocatam sibi adsciscat bar-
 bam tuam, quid illi respon-
 deas? Illa nempe, quae
 etiam ad Glaucum nuper a
 te dicta sunt, de perpetrato
 jam facinore expostulantem,
 te hac ipsa re nobilem brevi
 tempore et conspicuum om-
 nibus factum. Unde enim
 tantum celebritatis dicendo
 consecutus esses? Optabile
 autem est, quacunque de-
 mum ratione celebrem esse
 atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas
 tuas appellationes, quas per
 gentes accepisti. Qua in re

miror, te Apophrade audita
 indignatum esse, illis autem
 nominibus non fuisse offen-
 sum. In Syria rhododaphne
 vocatus es: qua vero caussa,
 ita me Pallas amet! enarra-
 re pudet; itaque, quantum
 ad me, obscurum porro sit:
 in Palaestina vero aepes,
 propter harbae spinas arbi-
 tror, quae interea pungeret,
 tum enim adhuc eam rado-
 bas: in Aegypto angina,
 quod manifestum est; pa-
 rum enim abfuisse ajunt,
 quin suffocarcere, cum in
 nautam quendam, de iis,
 qui trium velorum naves

μένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπεσὼν ἀπέφραξέ σοι τὸ ο) στόμα. p. 183.

Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτεστοι, ἀνιγματοῶδες οὐδέν, ἀλλὰ γράμματος p) ἐνὸς προσθήκη τιμήσαντες σε, Ἀτιμαρχὸν ὀνόμαζον· ἔδει γὰρ κἀκείνου τι περιττότερον προσεῖναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δέ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκείνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τοῦ Ὀμήρου φασφῶσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχροφυλίαν ἐπεθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἐκείσθ' μεθύων ἦδη, κισσύβιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπὸ—p. 184. μισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλὸν, εὖ μάλα ἠκουημένον, ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπήει, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν.

Hom.

Il. XI,

233.

Ibid.

V, 293.

Κἀκείνου μὲν ἄμαρτε, παραὶ q) δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.

Αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη r) παρὰ νείατον ἀνδρεωῖνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν s). V, 293. σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπαύσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἐνὶ πλατύτατον κερηνῶς, ἡνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ τὴν γνά-

o) τὸ] Sic ex Edd. vett. rescripsi. Sed Reitz. μὲν, per errorem manifestum, quem tamen Bipp. et Schm. repetierunt. p) ἀλλὰ γράμματος] ἀλλ' ὀνόματος 2954. q) παραὶ] „Sic dedi ex M. et Hom. Παρὰ Edd. Luciani.“ r) ἐξεσύθη] „ἐξελύθη] Sic Edd. et M. Ἐξελύθη Hom. v. not. Ἐξεσούθη marg. A. i. male duplicato σ.“ Vid. adnot. s) ψυχρολογεῖν] αἰσχρολογεῖν conj. Guyet.

habent, incidisses, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenienses quidem, viri optimi, nulla circuitiope usi, sed unius te literae additione honorantes, Atimarchum [*principem* [*infamium*]] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia autem, vah! Heroicum illud cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum apparatus, ad Homericæ fabulae imitationem peragere impuritatem velles. Atque ipse quidem

jacebas ebrius jam, poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Adolescens vero mercede conductus, rectum gestans vectem probe acutum, te velut Ulysses aliquis invasit, ut extero-braturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorum vertitur hasta,

Cuspisque ad menti extremas elabitur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigide dicere. Tu vero Cyclops, aperto ore, et quam poteras latissime hians, buccas tibi ab illo

- p. 184. θόν μᾶλλον δέ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύταις, καὶ
 πηδαλίοις, καὶ ἰστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὐτιν.
 καὶ ταῦτα εἰώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἰτά σοι ἐς τὴν
 ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον
 28 ἐνέφευγες. Τοιοῦτοῖς δὴ καὶ τοσοῦτοῖς ὀνόμασι πλουτῶν,
 αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις,
 ἐπειδὴν κἄκεῖνα λέγῳσιν ε) οἱ πολλοί, λεσβιάζειν σε καὶ
 φοινικίζειν; ἄρα υ) καὶ ταῦτα ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς,
 p. 185. καὶ οἶε τάχα που ἐπαινέσθαι πρὸς αὐτῶν; ἡ ταῦτα μὲν
 διὰ τὸ σύντεροφον οἶσθα, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώτα μέ-
 νην ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομά-
 των; τοιγαροῦν οὐ μεμπτὰς ἡμῖν τίρεις τὰς δίκας, ἀλλὰ
 μέχρι καὶ τῆς γυναικωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶν γοῦν
 ἐπειδὴ τινὰ γάμον ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα
 ἐκπεπυσμένη πάντα x) ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν
 29 προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. Εἰτα
 ἐν τοιοῦτοῖς ὅτι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾷς, καὶ τῶν
 ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοῖά σοι

ε) λέγῳσιν] „λέγουσιν W. quod verum credo.“ υ) ἄρα] ἄρα
 Bas. 1. et 3. x) πάντα] ταῦτα 2954.

exproecari patiebaris, vel
 potius ut Charybdis, ipsis
 cum nautis et gubernaculis
 ac velis, totum glutire Utin
 cupiens. Atque haec alii
 quoque videbant praesentes.
 Deinde postridie illius diei
 sola tibi pro defensione
 ebrietas, confugiebasque ad
 merum. His ergo talibus
 ac tantis cum nominibus
 abundes, *Apophradis* te pu-
 det? Per Deos dic mihi,
 quid tibi est animi, cum
 etiam illa vulgus ait, Lesbio
 te et Phoenicio morbo la-
 borare? Numquid ista quo-
 que, ut *Apophrada* ignores,
 et putas forte illis te lau-

dari? An ista quidem, ut
 familiaria tibi, nosti, *Apo-
 phrada* autem solam ut
 ignotam respuis, et tuorum
 catalogo nominum excludis?
 Haec cum ita sint, non le-
 ves nobis poenas luis, sed
 ad Gynaeconitidem usque
 celebraris. Nuper enim
 cum nuptias quasdam Cyzici
 ambire auderes, bene edocta
 de omnibus optima illa mu-
 lier, *Non admiserim*, inquit,
*virum, qui virum ipse quae-
 rat.* Deinde cum hic loci
 sint res tuae, nomina curas,
 et rides, et despuis alios?
 Merito sane. Nec enim,
 qualia tu, dicere omnes

λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, p. 185.
ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαίνας αἰ-
τῶν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαρανῶ κρίνοντα φά-
ται, τριγλώχινι λόγῳ καθηρημέναι αὐτὸν τὰς προϋχούσας
πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαινώσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ
εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶτῃ γὰρ καὶ λύχρον
ἄψας ἐζητεῖς ἀδελφὸν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα· καὶ ἄλλα
μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνήσθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ p. 186.
οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευσον. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο
πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἴτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουσίου λέ-
γων, Ἀπέκτεινεν, ἔφη, θάτερον τῶν πενήτων. γελασάντων
δὲ, ὡς τὸ εἶκος, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ,
καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὐμενουν γ), ἔφη,
ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. εἰς τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν
μηνῶν, καὶ τὸ ἀννημεῖα, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύ-
νειν z), καὶ ὅσα ἄλλα κατὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. A 30
μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια

γ) οὐμενουν] Sic Edd. vet. Οὐμενοῦν Reitz. et recentt. z)
ἐκχύνειν] ,ἐκχύνas Coll. Vulgatum tenet Fl. et M."

possumus. Unde? Quis ita
audax in verbis, ut contra
tres ptoechos pro gladio tri-
dentem poscat? aut ut
Theopompum de Tricarano
judicantem dicat, *tricuspile*
oratione destruxisse eminen-
tes urbes: et rursus, *extri-*
dentasse illum [tridente illo
expugnasse] *Graeciam*, et
esse in dicendo *Cerberum*?
Nuper quidem etiam accen-
sa lucerna quaerebas fra-
trem quendam, puto, per-
ditum: et sexcenta alia,
quorum neque meminisse
operae pretium est, prae-
terquam istius solius, quod
auditores referebant. *Dives*
aliquis, puto, et duo pau-
peres inimici erant. Deinde,

cum de divite diceres, *In-*
terfecit, ajebas, *θάτερον*
pauperum [alterum, τὸν
ἕτερον]. Ridentibus autem,
ut facile est ad credendum,
qui aderant, emendatarus
peccatum tuum, et reposi-
turnus, in quo peccatum
erat, *Non ita volebam*, di-
cebas, *sed interfecit ἄτερον*.
Omitto antiqua illa τριῶν
μηνῶν, [trium duorum men-
sium] et ἀννημεῖα, [pro νη-
μεῖα, tranquillitas a ven-
tis] et illud πέταμαι, [vo-
lo] et ἐκχύνειν, [effundere]
et quae alia pulchra tuis
in orationibus efflorescunt.
Quae enim paupertate sti-
mulante facis, illa ego, o
fave Adrastea! nemihī ex-

- p. 186. φίλη, οὐκ ἄν τινι ὀνειδίσαιμι. συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις λαβῶν
 πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν,
 p. 187. εἴτα ἐπιώρησεν, ἢ μὴν μὴ παρεληφέναι· ἢ εἴ τις ἀναισχύν-
 τως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ τε-
 λωνεῖ. οὐ δὴ α) λέγω ταῦτα. φθόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξάπαν-
 τος β) ἀμύνεσθαι γ) τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι φορη-
 τὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν
 τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυντίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἰ δ) γέ τι
 καὶ ἐπαινέσαι μοι ε) δώσεις, πᾶν ἀστεῖως ὑπὸ σοῦ πε-
 πραγμένον, ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς f) τὸ
 δισκόρακος g) ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαργάσας τοῦ ἀνσῆ-
 τρου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὃ δὲ διὰ τὸν
 Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πενήτην καὶ ἐπτακοσίαις ἐξέ-
 31 τισε, κατασοφισθεῖς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα
 ἐκὼν ἀφήμι σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πρᾶττε μὲν

a) οὐ δὴ] „Sic Edd. et M. Fors. οὐδὲ, adlevit Solan.“ b) ἐξά-
 παντος] Sic una voce Ald. utraque. cf. Anachars. c. 17. 20.
 e. a. ἐξ ἅπαντος Bas. 1. et 3. Reitz. et recentt. c) ἀμύνε-
 σθαι] ἀμύνεσθαι 2954. d) εἰ] ἔν conj. Bel. bene quidem:
 sed non opus est, ubi post δώσεις interpungas, quod in priori-
 bus Edd. neglectum video. Nexum sententiarum recte reddidit
 Gesnerus. e) ἐπαινέσαι μοι] „Marg. A. 1. Ven. 2. et J.
 ἐπαινέσαιμι, sine μοι. sed reliquae quod edidimus, cum M.“
 f) οἶσθα, ὡς] εἰδὼς conj. Guyet. g) δισκόρακος] „Δισκό-
 ρακος W. Fl. Bas. 1. et 2. Δισκ. cett.“ At Bas. 1. et 3, plane
 exhibent δισκ., et sic quidem falsa est Reitzii narratio.

probraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde perjurio interposito abneget; aut si quis impudenter roget, vel mendicet potius, et spoliēt alios vestibus, et telonium humile exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud jam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidinis effundere impudentiae tuae lucra. Verum

si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nostri quomodo, bis Coracis [corvi] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta et septingentas drachmas astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adjicio. Illud vero solum adjicio. Agē istaec, ut lubitum

πάντα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαις τὰ τοιαῦτα ἐς p. 187.
 αὐτὸν παροινῶν, ἐκείνα δὲ μηκέτι, ἄπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον p. 188.
 ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐστὶν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ
 φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἄπτεσθαι.
 ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο ἴστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, φιλήματα· καὶ
 ταῦτα, πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασαμέ-
 νους τὸ στόμα. καὶ περὶ δὲ ἅπαξ φιλικῆς παραινήσεως
 ἡρξάμην, καὶ ἐκείνα, εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρω χρῆσθαι τὰς
 πολιὰς, καὶ τὸ πιττοῦσθαι μένα ἐκείνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος
 τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευτέον· εἰ δὲ μηδὲν νο-
 σὸς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρά, καὶ λῆτα, καὶ ὀλε-
 ιθῆρα ἐργάζεσθαι, ἢ μηδὲ ὀρᾶσθαι θέμις; ἐκεῖνό σοι μό-
 νον σοφόν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ μηκέτι μελαινέσθαι, ὡς προ-
 κάλυμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. φείδου δὲ αὐτῶν πρὸς Διὸς,
 κὲν ἢ) τούτῳ, καὶ μάλιστα τοῦ πάγωνος αὐτοῦ, μηδὲ
 μίανης ἔτι, μηδὲ ὕβρισης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτὶ γε, καὶ σὺν
 σότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θη- p. 189.
 ρῶδες. Ὅρῳ, ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρί- 32

h) καὶ] καὶ Bas. 1. et 3. ut solent, manifesto etiam vitio.

facit, nec desine ebrios in
 te ipsum furores exercere.
 At illud, *quod dicere nolo*,
 ne amplius. Apage. Neque
 enim fas est ad eandem
 mensam vocare, qui ita se
 instituunt, et amicitiae illis
 poculum propinare, et eos-
 dem attingere cibos. Verum
 nec illud fiat, *quod* post
 sermones solet, oscula; ea-
 que apud illos, qui paullo
 ante ipsum tibi os ut *Apo-*
phras [obscœnum, detesta-
 bile] fieret, effecere. Et
 quando semel amice te co-
 hortari coepi, etiam illa, si
 videtur, aufer, ut unguento
 ungas canos, ac vellas ista
 sola. Si quis enim morbus

urget, totum corpus curan-
 dum est: sin tale nihil æg-
 rotas, quid sibi vult, quod
 pura, et levia, et lubrica
 facis, quae nec videri fas
 est? Illud solum in te sa-
 piens, cani, et quod non
 amplius niger es. Itaque
 velum sit *paters* tuae im-
 puritatis. Parce sane illis,
 per Jovem, vel hactenus,
 et inprimis barbae ipsi, nec
 amplius illam pollue, vel
 contumeliose tracta. Si ve-
 ro minus *hoc potes*, certe
 noctu et in tenebris *fac*,
quae facis: interdiu enim,
 apage, nimis ferum et bel-
 limum est. Vides, quanto
 melius tibi fuisset non mo-

p. 189. *ταν ἔαν, μηδὲ καταγελᾶν τῆς ἀποφράδος, ἥ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἥ ἔτι προσδεῖ τινος; ὡς τὸ γε ἐμὸν οὐποτ' ἑλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθα ὡς ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω, δέον, ὃ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος ἰ), ὑποπτήσσειν, εἴ τις ἀνὴρ θαυρὺς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυρος, θριμὺ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδος, ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γὰρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὦρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀποφράς ἐκτε-
Eurip. *Bacch.* *Εὐριπίδης λέγειν εἶωθεν, Ἀχαιῶν στομάτων, καὶ ἀφρο-
 ν. 385. σύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται.**

i) *κίναϊδος*] „Sic et M. cum Edd.“ Vid. Adnott.

visse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *detestabilisque* totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes (*cinaede*), metu trepidare, si quis vir hirsutus, et, ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? For-

te jam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* et illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam et griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumnieris, nisi jam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit *Apophras*. Tibi nimis imputabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet, *Effrenis oris, et stuporis impii solet esse finis infortunium.*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

p. 190.

ARGUMENTUM.

In hac declamatione laudat auctor divitis cujusdam viri oecum, i. e. conclave, ad eruditorum virorum conversationes et recitationes habendas eleganter, artificiose et magnifice extractum; idque facit duplici fortasse consilio, ut tum se posteriori, tum auditoribus praelectiones suas more tum consueti quam urbanissime commendat. Est autem haec laudatio duarum partium: primum ipse auctor ostendit, oratoris animum oeci pulchritudine maxime excitari et adjuvari; deinde vero λόγος, personae vicibus fungens adversantis quidem illius auctori, neque tamen inimicae, demonstrat oecum pulcherrimum rhetori tum impedimento, tum detrimento, maxime esse solere; sed tanto magis velle, ut auditores recitationi attentas praebeant aures et hac indulgentia auctoris animum paullo audaciq̃rem in difficillimo genere suscepto adjuvent et confirmant.

Εἰς Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύνῳ λούσασθαι, 1
καὶ διὰ τὴν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βα-
τύν, καὶ προσηνῶς ὄξυν, καὶ νήξασθαι ἡδύν, καὶ θερμούς
τοῦ ποταμοῦ, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν ἐνόησεν
ἐν αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λουτροῦ ἀποσχέσθαι·
ἀλλ' ἐπεὶ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον, καὶ κάλλει κάλλιστον,
καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ χρυσῷ στιλπνότερον, καὶ γρα-

DE OECO.

ergo Alexander lavare in
oeco cupiit, cum pul-
chrum videret et pelluci-
dum amnem, et sine peri-
culo profundum, et blande
calidum, et ad natandum
conducendum, et frigidum ae-
re; adeo ut videatur mihi

ne praesenti, quidem morbi,
quem inde nactus est, peri-
culo a lavandi voluptate re-
vocari potuisse: oecum au-
tem aliquis conspiciatus ma-
gnitudine ingentem, et spe-
cie pulcherrimum, et luce
multa hilarem, et fulgentem

- p. 190. φαῖς ἀνθρόρατον, οὐκ ἂν ἐπιθυμήσεις λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τούτους διατρέβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἑλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλήσσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα καὶ αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι; ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισαι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἄναυδος, ἢ φθόνῳ σιωπᾷ ἔγνω-
 2 κῶς; Ἡράκλεις, οὐ φιλοκάλαν τινὸς, οὐδὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἄμουσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιούν, καὶ τῶν καλλίστων ἀποξενούν, καὶ μὴ συνιέναι, ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδῶταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ περιμενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὀροφὴν ἀνακύβαι, καὶ τὴν χεῖρα
 p. 191. ἐπισείσαι, καὶ καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὀρᾷ τὰ καλὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψει

ab auro, et picturis floridum, non concupiscat orationem (si haec fortio illius sit professio) in eo habere, et in illo probari, et claritatem sibi in eo parare, et clamoribus eum implere, et quantum licet, et ipse para illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, et admiratus solum, abeat, surdum relinquens et orationis suas expertem, neq̃ allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis istius, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, et stu-

por quidam circa pulchra, ipsasque insuper Musas, rebus jucundissimis so indignum judicare, et alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec intelligere, non eandem circa spectacula legem esso imperitiis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis sufficiat commune illud, videre solum, et circumspicere, et circumferre oculos, et ad lacunar suspicere, et movere ab admiratione manum, et tacite oblectar praeter metu, ut quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui vero eruditus pulcherrarum rerum spectator est, non, puto

μήν καρποσάμενος τὸ τερπνόν, οὐδ' ἂν ὑπομῖναι ἄφωνος p. 191.
 διατῆς τοῦ κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε,
 καὶ ἐνδιατρίψαι, καὶ λόγοι ἀμείψασθαι τὴν θέαν. Ἡ δὲ 3
 ἐμβαῖν, οὐκ ἐπαινος τοῦ οἴκου μόνον (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως
 καὶ τῇ νησιώτῃ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλειω οἰκίαν
 ἐπερεκπιπλῆχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ, τὸν ἐλέ-
 φαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ
 καλόν τι ἄλλο ἐωρακότι), ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῇ, καὶ
 τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων ἐπιδειξιν ποιήσασθαι,
 μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γένοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα
 ἐπιρῆδιστον, οἶμαι, οἷκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων
 ἐκκεπηταμένος, καὶ ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστός ὢν, ἥρέμα
 καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηγῶν, καὶ τοῖς λεγομέ-
 ναις παρακολουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς φω-
 νῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δέ,
 ὡς ἂν τις εὐμαθὴς ἀκροατῆς, διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα,
 καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιού-
 μνος πρὸς αὐτά· οἶόν τι πάσχουαι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν
 καμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς φωνῆς ἐπανιούσης

utis habeat oculis tantum
 fructum illius jucunditatis
 percipere, neque sustineat
 tantus pulchri spectator
 esse; sed tentabit, quantum
 potest, immorari spectaculo,
 et oratione illud quasi pen-
 sare. Pretium vero illud
 non laus modo conclavis.
 Hoc forte insulanum illum
 adolescentulum decuerit, ut
 admiratione domus Menelai
 percellatur, et cum caele-
 stium rerum pulchritudine
 par atque aurum illius
 comparet, ut qui nihil in
 terra pulchrum aliud vide-
 at. Sed ipsum illud dicere
 pro, et, convocatis prae-
 clarissimis hominibus, ora-
 tionis facultatem ostendere,

id ipsum, inquam, pars
 forte laudis fuerit. Ac res
 meo judicio jucundissima,
 pulcherrimus oculus ad ac-
 cipiendam orationem aper-
 tus, laude et faventium vo-
 cibus plenus, placide et ipse
 antrorum instar resonans,
 et subsequens quae dicun-
 tur, et ultima vocis proten-
 dens, extremisque orationis
 immorans, vel potius ut
 docilis auditor memorans,
 quae dicta sunt, laudansque
 dicentem, et aliquid non
 alienum a Musis reddens.
 Quale quiddam excelsis ru-
 pibus accidit, quae tibi-
 arum pastoricarum cantum re-
 sonant, redeunte per reper-
 cussionem voce, et in se

- p. 191. κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν α) ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τοὺς ᾄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρηνοῖς
 4 κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἑνδοθεν. "Ἐμοί"
 p. 192. οὖν b) δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελεία ἢ τοῦ λόγου γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ
 4 τε καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θέας. σχεδὸν γὰρ εἰς αὐτὴν διὰ τῶν ὠφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλάν. εἶτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν c) ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ d) τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύμεν, τὴν ὅψιν τῶν ὄπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδν αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτης μὲν ἀπέχρησε πλάτανος εὐφυῆς e), καὶ πόα εὐδαλῆς
 p. 193. καὶ πηγὴ διαυγῆς, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ· πάνταυθα καθεζόμενος, Παῖδρου τε τοῦ Μυρρῖνουσιόου κατεκρινεύετο,

a) αὐτῇ] Sic Reitz. et recentt. e conj. Guyeti et convenienter cum interpretatione Micylli, pro vulg. αὐτῇ. b) "Ἐμοί" οὖν] Vulgo Edd. ὁ μοι γού. Sed Reitz. cum recentt. ἰμο γού ex Fl. L. marg. A. 1. et V. 2. Ὁμοίως Pell. c) κοσμήσαν] κοσμήσασα conj. Guyet. d) ἢ] ἢ conj. Bel. imprudenter. Rectissime reddit Gesnerus, quem non debebat Belinus vilipendere. e) πλάτανος εὐφυῆς] πλατάνου εὐφυῆς Gorl.

ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusvo, in mediis alicubi praeceptis habitantem, et intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, et ad orandum excitari, quasi subjiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem dein-

de emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, et cum tentandi caussa illa induisset, elatum esse et quasi alatum ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat platanus bene nata, et herbiflora, et fons pellucidus parum *distans* ab Ilisso: atque ibi assidens Phaedrus Myrrhinusium dissimulata sermonibus sapientiae lusi-

καὶ τῶν Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού- p. 193.
 σας ἐκάλεε, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν,
 συμπεριληφόμενας f) τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
 ἡσχύνετο γέρον ἄνθρωπος παρακαλῶν παρθένους, συνεσο-
 μένας g) τὰ παιδερυστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ
 ἂν οἰώμεθα h) καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ 5
 κατὰ γε σκιάν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ ὑπο-
 δοχὴ, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν βασιλείας
 λέγης τὴν χρυσῇν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτελείᾳ μόνῃ
 τὸ θαῦμα· τέχνη δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον,
 ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ συνεῖργαστο, οὐδὲ κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ,
 ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόνος
 τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ
 οὐδαμοῦ προσῆν· οὐδὲ i) γὰρ ἔμελε k) τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν
 καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ

f) συμπεριληφόμενας] συνεπιληφόμενας conj. Guyet. ad sen-
 sum manifestum haud dubie accommodatus. Assentitur etiam
 C. F. Hermann. Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 101.
 g) συνεσομένας] „Sic Fl. Fr. Par. Hag. Salm. Bas. 1. et
 2. (et 3.) Συνησομένας J. et V. 2. Συνησομένας Pell. Forz.
 surop — adlevit Solanus.“ h) οἰώμεθα] οἰόμεθα mallet
 Schafer. Melett. p. 60. probante Jacobo ad Toxar. p. 159.
 Rectius, opinor, tueretur vulgatam Fritzscheius Quaestst. p. 198.
 i) οὐδὲ] „οὐδὲν Pell.“ k) ἔμελε] „Sic Salm. et Amst.
 ἔμελλε cell.“

et Lysiae, Cephalii filii, ora-
 tionem redarguit, et Musas
 vocavit, ratus, in illud de-
 sertum venturas, adjuturas-
 que illam de amore dispu-
 tationem. Nec puduit ho-
 minem senem vocare vir-
 gines, audituras de puero-
 rum amore sermones: in
 locum autem adeo pulchrum
 non putemus etiam non vo-
 catas illas venire? Atqui
 non umbram modo habet,
 aut platani pulchritudinem,
 hoc diversorium, etiamsi
 relicta ista ad Iliassum, illam

Regis auream dicas. Istius
 enim in solo pretio inerat
 miraculum: ars vero, aut
 pulchritudo, aut delectatio,
 aut commensurata propor-
 tio, non una elaborata aut
 permixta auro erat: sed
 barbaricum spectaculum, di-
 vitiae solum, quibus invi-
 derent spectantes, beati pos-
 sidentes judicarentur. Laus
 autem inerat nusquam. Ne-
 que enim pulchra curabant
 Arsacidae, neque ad dele-
 ctationem hominum visui
 exponere sua solebant, ne-

- p. 193. ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινεῖσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκπληγῇσονται. οὐ φιλόκαλοι γάρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ 6 θάρβαροι. Τούτου δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφθαλμούς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονείαν l), ἢ βασιλικὴν μεγαλυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυοῦς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτω μὴ ἐν τῇ ὄψει ἢ κρίσει, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις m). τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἢ ἀρχή), καὶ τὸν ἥλιον ὑπερνύψαντα n) εὐθύς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπέπλασθαι o) ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυ-
 p. 194. ρῶν p), καθ' ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντι ἐποίουν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ τοῦ μήκους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμον q), καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον r), καὶ πρὸς ὥραν ἐκάστην εὐστοχον s), πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάν-

l) ἀλαζονείαν] vulg. ἀλαζονίαν, vetus vitium. m) λεγομένοις] βλέπομένοις vult Seager. At refer τὰ λεγόμενα ad dictam modo κρίσιν, et intellige judicia, effata quasi, oculorum. n) ὑπερνύψαντα] „ὑποκύναντα Fl.“ o) ἐμπέπλασθαι] ἐμπέπλασθαι Bas. 1. et 3. p) θυρῶν] θυρίδων conj. Guyet. q) εὐρυθμον] εὐρεθμον Reitz. cum Bas. 1. et 3. Emendarunt recent. monente Belino: quemquam jam in Ald. utraque recte erat editum. r) ἐλεύθερον] „Forsan αἰθριον, ad-pictum margini J.“ s) εὐστοχον] „recepī ex J. marg. A. 1. et L. Εὐ ἔχον Edd. vulgo.“

que curabant, landaturine essent spectatores; sed id solum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, sed divitiarum studiosi sunt barbari. Hujus autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos *exacta est*, neque ad Persicam superbiam, aut jactationem regiam, neque pauperem solum, sed ingeniosum spectatorem postulat, cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratiocinatio etiam dicta conseruat. Quod enim pul-

cherrimam diei partem spectat (est autem pulcherri-ma, et amabilissima pars principium), et tollentem statim caput solem excipit; quod valvis apertis luce ad satietatem repletur; quo positu templa faciebant antiqui: quod longitudo latitudini, et utrisque altitudo decora proportionem respondet; quod fenestrae sunt liberae, et ad unamquamque partem anni recte dispositae: qui non jucunda haec omnia et digna laudibus?

τα, καὶ ἐπαίνοιον ἄξια; Ἐπεὶ δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς 7
 ὀροφῆς ἐν τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπείριστον, καὶ τῷ ε) εὐκόσμη p. 194.
 τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμ-
 μετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ u) τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ἐπό-
 σον ἂν καὶ γυναῖκι σώφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσει ἐπισημότερον
 ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτὸς τις ὄρμος,
 ἢ περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ὠτειν ἐλ-
 λόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφαιτον τῆς κόμης συν-
 δίδουσα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῇ τε
 ἢ πορφύρᾳ· αἱ δὲ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι
 αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῇ τε ὅλην πορφυρεῖν, καὶ τὴν δειρὴν
 χρυσεῖν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγόν,
 καὶ τὸ ἐνδύον τῷ καλῷ προσθέσει τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ
 παραμυθούμεναι· ἡγοῦνται x) γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐτῶν y)
 στιλπνοτέραν φαίνεσθαι z), συναπολάμπουσιν τῷ χρυσῷ,
 καὶ τοῦ ποδοῦ τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσειν ὑπὸ χρυσοῦ
 σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι,

- i) καὶ τῷ] Vulgo καὶ τῷ. Illud jam Solano, ut videtur, de-
 sideratum reposui de meo, urgente linguae lege. u) περὶ]
 „Et sic Pl. cum reliquis.“ Magis placuisset Gesnero παρα.
 x) ἡγοῦνται] „Hγοῦν male Coll.“ y) „αὐτῶν] αὐταῖς Pl.“
 z) φαίνεσθαι] ἵσσεσθαι Coll. Vulgatum firman Pl. Fr. J.
 Par. etc.“

Insuper admiretur aliquis,
 quod in formoso lacunari
 nihil superfluum, in ornato
 nihil, quod reprehendi pos-
 sit, illa auri decora et com-
 mensurata distinctio, nihil
 habens in usu invidiosum;
 sed quantum etiam in mu-
 liere pudica et pulchra ad
 formam insigniorem red-
 dendam sufficiat, aut tenue
 circa collum monile, aut in
 digito anulus habilis, aut
 inaures in auribus, aut fi-
 bula quaedam, aut cohibena
 comam fluctuantem taenia,
 quae tantum addat formae,

quantum vesti purpura. At
 meretrices, praesertim si
 qua est deformior, et ve-
 stem totam purpuream, et
 collum sibi faciant aureum,
 ipso pretio venantes ille-
 cebras, et quod pulchritu-
 dini deest, extra apponen-
 dis, quae aliquam suavita-
 tem habent, solantes. Pu-
 tant enim, et brachium sibi
 candidius visum iri, aurum
 si una refulgeat; et pes
 quod minus circumscripto
 formosus est, illud occulta-
 tum iri sub aureo sandalio;
 ipsam faciem visum iri

p. 194. τῷ φαινοτάτῳ συναρώμενον. ἀλλ' ἐκείναι μὲν οὕτως. ἡ δὲ γε σάφρῳ γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκούντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσχρῆται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνειτο, οἶμαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε

p. 195. τοῦ οἴκου ὄροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ καθ' ἑαυτὴν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον ἐκδόσμηται, ἐς ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστήματος περιλαμβόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος α) ἀνθ' ὧν τῷ πυρὶ εἰ δὲ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φοβερός ἡμῖν ἴδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις οὐδ' ἄργον ἐνταῦθα τὸν χρυσόν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχραίννυσσι τῷ ἐρυθθήματι. ὁπόταν γὰρ τὸ φῶς προσπεσὼν ἐφάπῃται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινὸν τι ἀπαστρέπτουσι, καὶ διπλασίαν τοῦ ἐρυθθήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὴ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιάδε, Ὀμήρου τινὸς δεόμενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ἡ ὑπόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἡ αἰγλήεντα, ὡς

α) διαλείμματος] διαλήματος conj. Guyet.

amabiliorem, si una cum eo, quod splendidissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo. Verum modesta mulier auro, quantum satis est, et ad necessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque nudam ostendere erubescat. Igitur lacunar oeci hujus, vel caput potius, formosum quidem per se quoque, auro eatenus ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratum, et ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur.

Videat autem hic aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis causa reliquo ornatui adspersum; verum splendore etiam quodam jucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adjicit. Cum enim incidens lumen attingit aurum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oeci et fastigio proxima talia sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui illam aut altefastigiatam, ut Helenae thalamum, aut splendidam, ut

τὸν Ὀλυμπόν, εἶποι. τὸν δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν p. 195.
τοίχων γράμματα, καὶ τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ
ἐναργὲς ἐκάστου, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕαρος ὄψει
καὶ λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς. ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλήν
παρ' ὅσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραινεται, καὶ ἀλλάτ-
ται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τουτὶ δὲ τὸ ἕαρ αἰδίδιον,
καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ὥστε
μόνης τῆς ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ
τῶν βλεπομένων b). Τὰ δὲ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ 10
ἂν ἡσθεῖη βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθεῖη καὶ παρὰ p. 196.
τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον ὄν ἀπολε-
σθῆναι τῶν ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον c). γὰρ τε d) ἡ
ὄψις τῶν καλῶν, οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος
ἡδιον e) ἂν, οἶμαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μα-
λακοῦ, προσηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπέικον-
τος τῇ ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντε γοῦν

b) βλεπομένων] Vulgo in Edd. et Codd. δρεπομένων, unde
Marcil. conj. δερχομένων. rectius Gesn. βλεπομένων, assentien-
tibus Reitzio, Belino et Wytttenbachio Animadv. ad Plutarch.
Opp. Morr. Tom. I. p. 286. Ed. Lips. c) ἐπαγωγότατον]
ἀπαγ. Bas. 3. per errorem. d) τε] „τοι Fl. et marg. A. 1.
e) ἡδιον] „recepi ex L. et Salm. ἴδιον Edd. cett.“

Olympum, forte dicturus
esset. Ornatum vero re-
liquum, et picturas parie-
tum, et colorum pulchritu-
dinem, et evidentiam unius-
cujusque, accuratationemque,
et veritatem, ad aspectui ve-
ris, et prato florido compa-
rare rectum fuerit: nisi
quod ista deflorent, mar-
cescuntque, et mutantur,
ac pulchritudinem amittunt;
hoc vero perpetuum ver, et
nunquam marcescens pra-
tum, et flos aeternus, quem
solus attingat visus, et spe-
ctaculi illam suavitatem de-

metat. Haec igitur tanta
ac talia quis non cum vo-
luptate videat? aut quis
non cupiat, etiam praeter
vires, inter haec verba fa-
cere? qui sciat, turpissi-
mum esse non paria facere
his, quae videmus. Est
enim res illecebrarum plena
pulchrarum rerum adspe-
ctus, non in hominibus
modo, sed equus etiam lu-
bentius, puto, decurrat per
prorum campum ac mollem,
placide accipientem gressus,
et molliter pedi cedentem,
nec repellentem ungulas.

p. 196. τότε χοῖται τῷ δρόμῳ· καὶ ὅλον f) ἐπιδούς ἑαυτὸν τῷ
 11 τάχει, ἀμιλλᾷται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ
 ταῶς, ἥρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἔλθων, ὑπότις
 καὶ τὰ ἀνθή προέεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς
 ἂν εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βλαφὰς καθαρώτερα,
 τότε καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ g) περιστήσας,
 ἐπιδείκνυται τὰ ἀνθή τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν,
 ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμιλλαν.
 ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεύει h) τῷ
 κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν,
 ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαίνοντων i)
 ἡμέα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πάσχει
 δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς
 πτεροῖς, ἱριδὸς τινος ἕκαστον περιθεούσης. ὃ γὰρ τέως
 p. 197. χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὥφθη, καὶ τὸ

f) καὶ ὅλον] „Ὀλίγον δοῦς Fl. Al. ὀργίλον. al. ὀλίγον. Coll. Sed nostrae Edd. in vulgato consentiunt.“ g) αὐτῷ] αὐτῷ vulgo. Correxerat tacite Schmieder. Sic tamen etiam proximum αὐτοῦ corrigere debebat, ut errorem vulgatum. h) ἐκπομπεύει] „ἐκπομπεύει Fl. et marg. A. 1.“ i) μεταβαίνοντων] μεταβαλλόντων conj. Guyet. non quidem necessario.

Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum, totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchritudine certat. Ac pavo sub veris initia in campum veniens, cum flores etiam prodeunt non desiderabiliores tantum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, coloribusque purioribus; ipse quoque passis pennis ac soli ostensis, elata clauda et in orbem circa se erecta, suos itidem flores exponit, suarumque ver pennarum, prato velut ad certamen ipsum provocante.

Convertit se itaque et circumagit, et pulchritudinis suae quandam velut pompam agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus subinde ad lucem coloribus, et sensim in alios transeuntibus, atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet pennis, quorum unumquemque velut iris quaedam circūcit. Quod enim modo aëserat, hoc, modice illo inclinante, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem

ἐπὶ τῇ ἡλῳ κυανανγές, εἰ σκιασθείη; χλοανγές ἐστίν· οὕτω p. 197.
 μεταπομείται πρὸς τὸ φῶς ἢ πτέρωσις. Ὅτι μὲν γὰρ καὶ 12
 ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπι-
 πιάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἵστε, καὶ μὴ εἶπω ὅτε k),
 ἢ καὶ l) παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρόπλους τις εἴη,
 πάντως ἂν ἐθελήσει καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ περιπλεῦσαι,
 καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι
 τὴν μὲν αὖραν κούφως ἐπουριάζουσαν τὴν δὲ θόνην, τὴν
 δὲ αὖν προσηνῶς τε καὶ λείως ἐπ' ἄκρων ἡρέμα διολισθαί-
 νουσαν m) τῶν κυμάτων. Καὶ τοίνυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου 13
 τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμηθεῖς ἐς λόγους, καὶ λέγοντα
 ἐπιγείραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι n).
 ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πείπειμαι o), καὶ
 ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ p) ἱύγγοις
 ἢ Σειρήνος τῷ κάλλει ἐλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων,
 εἰ καὶ τίως ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς

k) ὅτε] Sic. vulgo Edd. omnes. Sed ὡς Reitz. et recentt. te-
 mere ex mera Solani conjectura. l) εἰ καὶ] εἰ μὴ scribi iubet
 Fritsch. Quaest. p. 202. ratione non sufficiente. m) διο-
 λισθαίνουσαν] δι-άνουσαν Schol. n) καὶ τοίνυν —
 παρασκευάσαι] pro spuris habuit Guyet. o) πείπειμαι]
 πείπομαι male Fl. p) ἀπὸ] ὑπὸ mallet Reitz.

splendor si inumbretur, vi-
 ridem lucem spargit: ita
 alium atque alium ornatum
 pennae illius ad lucem in-
 duunt. Quin ipsum etiam
 mare habere, quo nos alli-
 ciat, et cupidine quadam,
 cum tranquillum est, ad se
 trahat, vel me tacente no-
 stis; cum etiamsi aliquis
 plane mediterraneus sit et
 navigandi imperitus, tamen
 et ipse conscendere navim
 velit, et circumnavigare, et
 vultum discedere de terra,
 quae in primis si videat ab
 ara secunda leniter inflari

vela, navim autem blando
 levique motu per summos
 labi fluctus. Itaque huius
 etiam pulchritudo oeci apta
 est, quae impellat ad di-
 cendum, et dicentem ex-
 citet, et plausum illi omni
 ratione paret. Equidem his
 ipsis moveor, et jam sum
 motus, et in oecum dicendi
 caussa ingressus sum, tan-
 quam ab iynge quadam aut
 Sirene tractus a pulchritu-
 dine, spe non parva fretus,
 etiamsi ad hunc diem in-
 formis nostra fuit oratio,
 pulchram visum iri, velut

- 14 φανεῖσθαι, καθάπερ ἐοθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. "Ετερος
p. 197. δέ τις οὐκ ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς ἡ)
φησι, καὶ μεταξὺ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν
ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
λέγειν φησὶ με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτηδεύ-
p. 198. τερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γραφῇ καὶ
χρυσῇ κεκοσμημένον. αὐτὸ γάρ που τούναντίον ἀποβαίνειν.
μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπῃ λυσιτελέστερον
ἡγείται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου, καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ
μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε οὐδὲν δέομαι δις περὶ
τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, καὶ γὰρ σιω-
15 πῆσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεταστήσομαι. "Ανδρες
τοῖνυν δικασταί, φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν προσιπὼν ῥήτωρ
πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἶκον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ
λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξε-
λεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προς-
θήσειν μοι δοκῶ. ὅσῳ γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνεται,

q) ὦς] „ὅς vult Marcil. Nil mutant Edd.“

veste honesta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, et abrumpero dictionem conata est, tum postquam desii, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem oeci pictura et auro ornatam. Contrarium enim quodammodo evenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare commodiorem esse

putet dicenti vilitatem loci atque deformitatem. Me quidem orantem jam audistis: ergo non opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero jam progressa in medium dicat: tacebo interim ego, et paullulum illi decedam. Sic igitur oratio: Qui modo dixit orator, Iudices, multis et magno opere laudavit hunc oecum, suaque illum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur,

τεσφθε υπεραντιλος γ) τη του λεγοντος χρεια δειχθησεται. p. 198.
 και πρωτον γε επειδη γυναικων, και κοσμου, και χρυσου
 εκεινος εμνημονευσε, καμοι επιτρεψατε χρησασθαι τω πα-
 ραδειγματι. φημι γαρ ουν και γυναιξι καλαις ουχ οπως
 συλλαμβανειν ες το ευμορφότερον, αλλα και εναντιουσθαι
 τον κοσμον τον πολυν, οποταν των εντυγχανόντων εκαστος
 υπο του χρυσου, και των λιθων των πολυτελων εκπλαγεις,
 αντι του επαινειν η χρόαν δ), η βλέμμα, η δειρην, η πη-
 χυν, η δάκτυλον· ο δε ταυτ' αφεις, ες την σαρδοι, η τον ε)
 σμάραγδον, η τον ορμον, η το ψέλλιον αποβλέπει μ), ωστε
 αχθοιο αν εικότως παρορωμένη, δια τον κοσμον, ουν p. 199.
 αγόντων σχολήν επαινειν αυτην των θεατων, αλλα παριεργον
 αυτης ποιουμένων την θείαν. "Οπερ ανάγκη, οίμαι, παθεין 16
 και τον εν ουτω καλοις εργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει
 γαρ εν τῇ μεγέθει των καλων το λεχθέν, και αμαυροῦται, και
 συναρπάζεται, καθάπερ ει λύχρον τις εις πυρκαϊάν μεγα-

γ) υπεραντιλος] Sic Pell. Vulgo υπεραντιως, quod structurae
 vitium non amplius videbatur ferendum. δ) χρόαν] „χρῶα
 male Fl.“ ε) τὸν] „τὴν L. et Fl.“ η) ἀποβλέπει] ἀπο-
 βλέπη imperat Fritsch. Quaestat. p. 203. Nolim obsequi, ob
 μεταβάσιν structurae, quae intercessit praefixis huic sententiae
 voculis δ δέ.

tanto magis contrarius di-
 centis usui ostendetur. Ac
 primum, quandoquidem mu-
 lierum, et mundi, et auri
 mentionem iste fecit, etiam
 mihi, ut ea similitudine
 utar, permittite. Ajo enim
 ego, pulchris etiam mulie-
 ribus non modo nihil ad hoc,
 ut formosiores videantur,
 conferre, sed contrarium
 etiam esse mundum copio-
 sum, cum videntium unus-
 quisque ab auro et lapidibus
 pretiosis perculsus, pro eo,
 quod laudare debebat aut
 colorem, aut oculorum con-
 jectum, aut collum, aut
 brachium, aut digitum; re-

lictis hisce ad Sardam aut
 smaragdum, aut monile,
 aut armillam respicit; adeo
 ut illa habeat, quod indigne
 ferat, se propter mundum
 praetervideri, non habenti-
 bus otium ad eam laudan-
 dam spectatoribus, sed obiter
 tantum ad ipsam respicien-
 tibus. Quod quidem neces-
 sario etiam accidere arbitror
 illi, qui inter opera adeo
 pulchra dicendi facultatem
 velit ostendere. Delitescit
 enim, quidquid dicitur in
 magna vi rerum pulchrarum,
 et obscuratur, atque una
 abripitur, quasi lucernam
 quis magnum in incendium

- p. 199. λην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύσι. τοῦτο γοῦν φυλακτέον τῇ λέγοντι. καὶ προσέτι γε x) μὴν καὶ τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττειται, ἐν οὕτως εὐφώνῃ καὶ ἡχέοντι οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γάρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷον τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κλειυστάς ἢ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἦχον ἐπάδεν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γάρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ
 17 κατασιωπᾷ τὸ ἥττον. Καὶ μὴν καίκεϊνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιῆ γ). ἐκπλήττει γάρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχιστον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἔπειτα φεύγοι πρὸ
 p. 200. τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὕλων. τοῦτο
 Hom. δέ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκείνος,
 II. III,
 219. εὐμορφίας ἐλάχιστον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς

x) γε] „omittit Fl.“ y) ποιεῖ] „rescripsi ex Bas. 2. (cui accedit 3.) ac Pell. quum Edd. cett. ποιῆν haberent.“

injiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo et sonoro oeco dicentis. Resonat enim, et reclamat, et contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, et ad silentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod dicebat adversarius, excitari a pulchro

oeco dicentem, et alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, et cogitationem perturbat, facitque timidiorē, dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habitata non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat ante alios, cujus nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam habuisse pulchritudinis; po-

αἰδρεῖ φωνῇ ἑαυτὸν ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον p. 200.
φαίνεται τῶν λόγων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότε-
ρον ἐξετάσεως. ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος
αὐτοῦ διάνοιαν ἀσχολῆσθαι περὶ τὴν θεάν, καὶ τῆς φρον-
τιδος τὸ ἀκριβές ἐκλύειν, τῆς ὄψεως ἐπικρατυΐας, καὶ
πρὸς αὐτὴν 2) καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἐώσης.
ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον ἔρεϊν αὐτὸν, τῆς
φυγῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον α);
Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς τὴν 18
ἀκρόασιν παρτελημένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν b) τοιοῦτον οἶκον
παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται. καὶ οὐχ
οὕτω Δημόδοκος, ἢ Φῆμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ
Ὀρφεΐς τις λέγων ἔστιν, ὥστε ἀποσπάσαι τὴν διάνοιαν
αὐτῶν ἀπὸ τῆς θείας. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον
ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων
μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἰτοῦσι Hom.
ἔοικεν· ὅλος c) δὲ πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἔστιν, εἰ μὴ τύχοι^{Il. xxiii, 430.}
τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἡ ἐξ Ἀρείου

2) αὐτὴν] Olim αὐτῆς. Correx^{it} Reitz, monente Guyeto. a)
ἔπαινον] Θαυμὴ vel tale quid conj. Solan. b) τὸν] „Omit-
tit articulum Fl.“ c) ὅλος] „ὅλος marg. A. 1.“

tius imperito omnium homi-
ni se assimilassee, ut ipsius
pulchritudo orationis tanto
admirabilior ex ipsa ad il-
lam deformitatem compara-
tione appareret. Alioqui ne-
cesse est, ipsum dicentis
animum occupari in specta-
culo, et exquisitam illam
curam remittere, cum vincat
illa species, et ad se vocet,
atque attendere ad oratio-
nem non patiat. Quomodo
ergo fieri potest, ut non
omnino dicat deterius, oc-
cupato circa laudem eorum,
quae videntur, animo?
Omitto dicere, quod ipsi
etiam praesentes et ad au-

diendum assumti, cum in-
trant in talem oecum, spe-
ctatores fiunt pro auditori-
bus. Neque quisquam ita
vel Demodocus est, vel Phe-
mius in dicendo, vel Tha-
myris, vel Amphion, vel
Orpheus adeo, qui abstra-
here mentem illorum a spe-
taculo possit: verum unus-
quisque transmissio solum
limine, conferta illa pul-
chritudine circumfusus, ora-
tionem illam, sive auditio-
nem, nec omnino audire
videtur; sed totus est in his,
quae videntur, nisi quis
forte plane caecus sit, aut
noctu, ut illud Arcopagila-

- 119 πάγου βουλῇ, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν. "Οτι γὰρ οὐκ ἀξιό-
 p. 201. μαχον λόγων ἰσχὺς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων
 μῦθος παρατεθείς τῇ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν-
 ἐκεῖναι μὲν γὰρ ἐκήλουν d) τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦ-
 σαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας
 ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως, τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τις
 διατριβῆς· καὶ που τίς αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ
 μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαί-
 οτάτων τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν,
 εὐθύς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφώνους ἐποίει· ὥς δὲ ὁ
 μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίνοντο ἀπὸ τοῦ
 θαύματος. ὥστε καὶ ὄν ὑπὲρ τοῦ ταῶ λόγον εἶπε πρὸς
 ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰρησθαι νομίζω.
 καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν.
 καὶ εἰ γέ τις παραστησάμενος τὴν ἀηδονά ἢ τὸν κύκνον,
 ἄδειν κελύοι, μεταξὺ δὲ ᾄδόντων παραδείξειε τὸν ταῶ
 σιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ,
 μακρὰ e) χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ἄσμασιν. οὕτως
 20 ἄμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὄψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε,

d) ἐκήλουν] „ἀσφύλουν marg. A. 1. et Fl.“ e) μακρὰ] „Sic
 J. Par. Hag. etc. Μακρὸν Fl.“

rum consilium, audiat. Ne-
 que enim satis valere vim
 verborum, quoties cum visu
 pugnandum est, Sirenum
 etiam fabula, cum altera
 Gorgonum composita, doceat.
 Nam illae quidem praeter-
 navigantes mulcebant, ca-
 nendo et adulando carmini-
 bus, detinebantque appulsos,
 et mora omnino quadam
 opus illarum indigebat. Et
 aliquando aliquis praeter-
 navigavit, et inaudita prae-
 termisit illorum carmina. At
 Gorgonum pulchritudo, quae
 esset violentissima, et ad
 principes animae partes per-
 tineret, statim videntes extra

se rapiebat, faciebatque
 mutos: ut vero vult fabula,
 ac dicitur, lapidei prae ad-
 miratione facti sunt. Igitur
 et quae de pavone paullo
 ante ad vos iste dixit, ea
 pro me dicta arbitror. Et-
 enim illius quoque quod de-
 lectat, in specie inest, non
 in voce. Et si quis juxta
 collocatos hinc lusciniam et
 cygnum canere jubeat, hinc
 inter ipsum cantum tacen-
 tem ostendat pavonem; novi
 ego, transituram ad hunc
 mentem, longum valere jus-
 sis illorum cantibus: adeo
 invictum quid esse videtur
 ea, quae per visum voluptas

εἰ βούλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, p. 201.
 ὅς αὐτίκα μοι μαρτυρήσῃ, ὡς πολὺ επικρατέστερά ἐστι
 τῶν ἀκουομένων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ,
 προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου f) Ἀλικαρνασσόθεν
 κἀπειδὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖτω παρελθὼν, p. 202.
 ἀναδέξασθε g) δὲ αὐτὸν, ἴαστῃ πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθεῖα τὰδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
 μυθεῖται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα αὖν λέγῃ τουτέων πέρι,
 ὅψιν ἀκοῆς προτιμῶν. ὧτα γὰρ τυγχάνει ἔοντα ἀπιστότερα *Herodot.*
 ὀφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἃ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα *dot. I,*
 τῇ ὄψει ἀποδέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτερόεντα *8.*
 ἐσσι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν ἀποπτάμενα· ἡ δὲ
 τῶν ὁρωμένων τέρψις, αἰὲ παρσιῶσα, καὶ παραμένουσα,
 πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται. Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ **21**
 λέγοντι ἀνταγωνιστῆς, οἶκος οὕτω καλός, καὶ περιβλεπτός
 ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί· ὑμῖς γὰρ αὐτοὶ
 εἰ δικασταί, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν h), εἰς τὴν ὀροσφῆν

f) Λύξου] „Et sic Fl. cum celt. Σύλου vult Gron.“ Σύλου
 Censor in Actt. Erudd. a. 1704. p. 552. g) ἀναδέξασθε]
 ἀναδέξασθαι Bas. 3. typothetae, opinor, culpa. h) ἡμῶν]
 „restitui ex J. Salm. Fr. nam ὑμῶν Bas. 1. Fl. Par. Hag.
 aliaque male.“ Sed ἡμῶν etiam est in Ald. 2. et Bas. 3.

contingit. Et ego, si vultis,
 testem ad vos allegabo virum
 sapientem, qui statim testi-
 monium mihi perhibebit,
 multo, quae videntur, his,
 quae auditu percipiuntur,
 esse validiora. Et mihi tu
 jam, praeco, huc voca ipsum
 Herodotum, Lyxi filium,
 Halicarnasso. Et quondo,
 praeclare ille quidem, ob-
 iecutus est, in medium pro-
 gressus jam dicat testimo-
 nium. Patiemiini autem il-
 lum Jonice vobiscum pro
 more suo loqui: Vera ista
 haec oratio apud vos, judi-
 ces, loquitur, et credite illi,

quae in hanc sententiam
 dixerit, visum esse praefer-
 rendum auditui: aures enim
 oculis fere sunt infideliore.
 Auditis testem, quae dicat,
 ut primas tribuat visui. Me-
 rito sane. Verba enim alata
 sunt, et abeunt, et simul,
 dum prodeunt, avolant. Ve-
 rum delectatio ex his, quae
 videntur, adstans semper ac
 manens, subit omnino spe-
 ctatorem. Qui igitur non
 validus decenti adversarius
 sit oculus adeo pulcher, adeo
 spectabilis? Quin, quod
 maximum est, nondum dico.
 Vos enim ipsi, judices, dum

- p. 202. ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἰθαυμάζετε i), καὶ τὰς γρα-
φὰς ἐξητάζετε k), πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν
αἰσχυνθῆτε· συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε,
ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέ-
σεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ
τοῦ ἀρχαίου τὸ ὠφέλιμον l), ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ
πεπαιδευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκτίσας
ἀποβλέπητε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἷόν τε γράψω-
μαι m) ἀρτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἶμαι, ἀκού-
οντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με καὶ δι'
αὐτὸ ἐπαινέσαιτε n), καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσασθε, ὡς
καὶ ο) αὐτὸν ἐπιδέξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν
ἡδονήν. τὸ χυλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ χρω-
μάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τύπου p), συστήσασθαι τοσ-
22 αύτας εἰκόνας· ψιλὴ γὰρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων q). Ἐν
δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμείχεται πάθος
Αἰθιοπικόν, ὃ Περσεὺς τὸ κῆτος φονεῖ, καὶ τὴν Ἀν-

i) ἰθαυμάζετε] „Sic Edd. omnes recte.“ k) ἐξητάζετε]
„Ita erat in Fr. Fl. Par. Bas. 1. Hag. Salm. Ἐξετάζετε J.“
l) ὠφέλιμον] „bene Fl. Fr. Par. Salm. Amst. (et Bas. 3.)
Ἰσφελήμον male J. Hag. etc.“ m) γράψωμαι] „Et sic Fl.“
Vid. Jacob. ad Toxar. p. 134. n) ἐπαινέσαιτε] „ἐπαινίσσεται
Fl. et προτιμήσεται.“ o) ὡς καὶ] „ὡς μὴ καὶ Fl.“ p) τοῦ
τύπου conj. Marcil. q) λόγων] „λόγον Ald. (utraque) male.“

nos dicimus, lacunar respi-
ciebatis, muros admiraba-
mini, picturas examinaba-
tis, conversi ad singulas.
Neo est, quod vos pudeat.
Ignoscendum enim, si quid
humani vobis acciderit:
praesertim in argumentis
ita pulchris, ita variis. Ars
enim exquisita, et historiae
cum antiquitate utilitas, il-
lecebras habent vere, et eru-
ditis spectatoribus indigent.
Et ne omnino relictis nobis
eo respiciatis, age, quan-
tum ejus fieri potest, verbis
illa vobis depingam. Dele-

ctabimini enim, puto, iis
audiendis, quae spectanti-
bus admirationi sunt. Ac
forte illo ipso nomine me
laudabitis, et adversario
praeponetis, ut qui et ipse
ostendam oecum, et volupta-
tem vobis geminem. Diffi-
cultatem autem incepti mei
videta, qui audeam sine co-
loribus, et figuris, et loco,
tot imagines constituere.
Tenuis nempe est verborum
pictura. Igitur ad dextram
intransi Argolicae fabulae
Aethiopicus affectus per-
mixtus est. Perseus cetum

δρομέδαν καθαιρεί, καὶ μεταμικρὸν γ) γαμήσει, καὶ ἄπει- p. 203.
 ω, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας κ)
 πῆσσεως· ἐν βραχεὶ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμήσατο, αἰδῶ
 παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν ι) μάχην ἄνωθεν
 ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν, καὶ θηρίου ὄψιν
 ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις,
 καὶ δεδιγμένος τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαϊᾷ
 μὲν προδιδύνουσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ
 ἔλατι. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κήτους εἶδε τὴν Μίδουσαν, ἥδη
 λίθος ἐστὶ· τὸ δ' ὅσον ἐμψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται.
 Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον δρᾶμα υ) γέγραπται 23.
 δικαστότατον, οὗ τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου
 ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι λαβεῖν. (ἐκεῖνοι x) γὰρ ὁμοίαν
 ἔγραψαν τὴν γ) εἰκόνα.) Τὼ νεανία τῷ ἐταίρῳ, Πυλάδῃς p. 204.
 τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὁρέστης δοκῶν z) ἥδη τεθνήσκει, παρελ-

γ) μεταμικρὸν] Sic Ald. 1. et 2. cum Hag. vulgo μετὰ μικρὸν
 disjunctim. cf. Philops. c. 12. Tom. VII. p. 251. α) ἐπὶ
 Γοργόνας] ἀπὸ Γοργόνας vult Belin. argutus. ι) τὴν]
 „Articulo caret Fl.“ υ) δρᾶμα] Vulgo γράμμα. Sed δρᾶμα
 (sic) Gorl. Fl. et Schm. Probaverat et Reitz. x) ἐκεῖνοι]
 „Sic Edd. ἐκίνω vult Solan.“ γ) ἔγραψαν τὴν] „Sic dedi
 ex Fl. ἔγραψάντην cett.“ z) δοκῶν] Sic scripsi cum Fritsch.
 Quaest. p. 204. Vulgo enim δοκῶντε, unde Guyetus, Reitzius
 etc. fecerant δοκῶντε. Syllaba τε e sequentibus vocibus παρελ-
 θῶντε, λαθῶντε, huc videtur aberrasse. Harum autem vocum,
 quae olim hoc ordine legebantur: λαθῶντε τὰ βασίλεια, καὶ
 παρελθῶντε, sedes mutavi. Paullo violentiorem medelam ad-
 hibuerunt Guyet. et Gesner, quos vide in Adnott.

interficat, et liberat Andromedan, uxorem paullo post sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expressit artifex: pudorem virginis ac metum; inspicit enim pugnam desuper e scopulo: et ausum juvenis amatorium, et difficilem oppugnatu speciem belluae. Atque haec quidem irruiat spinis horrens, ac terribilis vultu: Perseus autem laeva

Gorgonem objicit, dextra ferit gladio; et qua parte vidit Medusam cecus, jam lapis est; qua adhuc vivit, fulce caeditur. Deinde post hanc imaginem, alius actus pictus est plenus justitiae, cujus animale exemplum ab Euripide vel Sophocle summisit pictor videtur, qui similem et ipsi pinxerunt imaginem: Juvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque Orestes, qui jam putabatur esse mortuus, atque

- p. 204. θόντε τὰ βασιλεία, καὶ λαθόντε, φρονέουσιν ἄμφω τὸν Αἰγισθοῦ. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐκ εὐνῆς τίνος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκ πεπληγμένοι τοῦ ἔργου, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ὅπη φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δὲ τι ὁ γραφεὺς ἐπινόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δεῖξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τοὺς
- 24 νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ φόνοι. Μετὰ δὲ τοῦτο θεὸς ἐστὶν εὐμορφός, καὶ μενιλάκιον ὄφραϊον, ἔρωτικῆς τις παιδιὰ· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρας καθήμενος α), ἀνέχει
- p. 205. λαγῶν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένην ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μειδιᾷ, τερπόμενος ἄμφοιν, καὶ τῷ παιδὶ παίζοντι, καὶ πειρομένῳ
- 25 τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ ταύτοις ὁ Περσεὺς πάλιν, τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκείνα τολμῶν, καὶ ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπousa τὸν Περσεῖα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασίαι, τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἐώρακέ πω, ἀλλ' b) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς Γοργόνος τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ

a) καθήμενος] καθιζόμενος Gorl. b) ἀλλ'] „inserui ex Fl. omissum erat in cett. Sed pro ἐώρακέ πω eadem Fl. habet ἐώρα σκέπων, quod etiam adscivit marg. A. 1. At nihili est. Pro πω Bas. 1. et 2. πατά.“ Sic etiam Bas. 3. Vid. Adnot.

sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vero jam occisa in cubili quodam seminuda jacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, et tanquam perpetratum jam praetercucurrit: sed immorantes pinxit juvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, et ado-

lescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, et alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, et puero ludente, et tentante capturam cane. Post ista iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, et Medusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam Gorgonis in clypeo suo ima-

πρόστιμόν τῆς ἀληθοῦς ὄψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, 26
 ἄνω τῆς ἀντίθυρος c), Ἀθηνᾶς ναὸς πεποιήται, ἡ θεὸς p. 205.
 λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆμα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' ὅλον ἂν
 γένοιτο εἰρήνην ἀγούσης θεοῦ πολεμικῆς. Εἶτα μετὰ ταύ- 27
 τὴν ἄλλη Ἀθηνᾶ, οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν d). p. 206.
 Ἡφαιστος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ γαυρεῖ καὶ τῆς διώ-
 ξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται. Ταύτῃ ἔπεται παλαιὰ τις ἄλλη 28
 γραφή. Ὀδυσσεὺς φέρει τὸν Κηθαλίωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ'
 αὐτοῦ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδόν, ἐποχούμενος. Καὶ 29
 ὁ Ἥλιος φανείς, ἰάται τὴν πῆρῳσιν, καὶ ὁ Ἡφαιστος
 Ἀημιόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦτο, 30
 δῆθεν μεμνηνὸς, ἅτε e) συστρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ
 θέλων· πάρεσι δὲ οἱ πρέσβεις ἦδη καλοῦντες. καὶ τὰ μὲν
 τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπῆνῃ, τὸ τῶν ὑπε-
 ζευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν θρωμένων· ἐλέγχεται δὲ
 ὁμῶς τῷ βρέφει. Παλαμήδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυπλίου, συνεῖς

e) τῆς ἀντίθυρος] „Nihil mutant Edd. et Coll.“ Vid. Adnott.
 d) πάλιν] „Interpunctio Gesneri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφή.
 πάλιν Ἠφ.“ e) ἅτε] Sic e conj. Guyeti et Gesneri. Olim
 ὅτε, quod Pell. mutat in ὅτε — μὴ θέλει. Sed nōte Bas. 2.
 narraute quidem Reitzio.

ginem: noverat nimirum,
 quanti constaret directo visu
 illam adspexisse. In medio
 pariete, superne, e regione
 januae aedicula Minervae
 facta est. Dea e candido
 marmore: habitus non bel-
 licus; sed qualis fuerit pa-
 cem agente Dea bellica.
 Tum post hanc Minerva
 alia, non marmor illa qui-
 dem, sed pictura rursus.
 Persequitur illam Vulcanus
 amator: illa se subducit,
 atque ex illa persecutione
 nascitur Erichthonius. Hanc
 sequitur vetus quaedam alia
 pictura. Caecus Orion fert

Cedalionem: hic vero insi-
 dens illi viam ad lucem
 monstrat. Oriensque Sol cae-
 citati illius medetur. Ad
 Vulcanus e Lemno rem in-
 spicit. Ulysses post ista,
 nempe furens, ut qui expe-
 ditionem suscipere cum
 Atridis nolit. Adsunt au-
 tem legati jam vocantes. Et
 simulatio ipsius satis illa
 quidem probabilis: currus,
 discrepantia jumentorum,
 eorum, quae agerentur,
 ignorantia. At deprehendi-
 tur tamen in puero. Pala-
 medes enim, Nauplii filius,
 intelligens quid ageretur,

- p. 206. τὸ γινόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεύσαι, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς ματίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ
- 31 λυεῖ τὴν ὑπόκρισιν. Ὑστάτη δὲ ἡ Μῆδεια γέγραπται, τῷ p. 207. ζήλω διακαῆς, τοὶ παῖδε ὑποβλέπουσα, καὶ τι θειὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τῷ δ' ἀθάλῳ καθήστον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα, ὁρῶντε
- 32 τὸ ξίφος ἐν ταῖν χερσίν. Ταῦτα πάντα, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεῖαν ἀποστρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγῶντε, καὶ μισησητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτοῦ συναγωνισησθε, καὶ ὡς οἶόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν. μύλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθεῖη οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συναγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος τῆς τοῦ οἴκου

raptum Telemachum interfecturum se minatur, stricto jam gladio, et adversus furoris simulationem iram et ipse vicissim simulat. At Ulysses ab hoc metu respicit, et fit pater, et simulationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata, pueros duos torum adspiciens, et dirum quiddam animo agitans. Jam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, iudices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, et ad specta-

culum avertant, solumque eum, qui dicit, relinquant? Atque ego ista persecutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitueris; sed uti potius adjuvetis ipsi certamen, et conniventes, quantum ejus fieri potest, verba illius audiat, perpensa nimirum operis difficultate. Vix enim vel sic potuerit, etiamsi non iudicibus vobis, sed sociis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto seco-

καλυτελειας νομισθῆναι· εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, p. 207.
μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν
αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾗ, βουλοίμην ἂν εὐδοκμεῖν.

putari. Quod vero pro ad- hujus oeci, quisquis est,
versario ista peto, nolite qui in eo dicit, velim pro-
mirari: ob amorem enim bari.

A R G U M E N T U M.

Somnio monitus gratulatur auctor Quintillo, patrōno suo, diem natalem ita, ut mittat ei tum gentium ac nationum prae ceteris longaevarum, tum singulorum nonnullorum hominum, regum, ducum, eruditorum omnis generis, qui ad extremam usque senectutem integris viribus vixerint, recensum; spem in Quintillo excitaturus, fore, ut ipse quoque, recta vivendi ratione usus, in salutem suorum et universi hominum generis longissimum vitae cursum peragere possit. Est autem haec prior pars de externis agens exemplis. Domesticorum, i. e. Romanorum et Italorum, indicem auctor in aliam differt occasionem.

- 1 Ὅναρ τι τοιοῦτο a), λαμπρότατε Κύντιλλε, κελυσθεῖς b) προσφέρω σοι c) δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθασο τῷ δευτέρῳ σου παιδί τοῦνομα· συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κελύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους, τότε

a) τι τοιοῦτο] Sic correxi vulgatum τι τοῦτο, divinante jam Gesnero, postea etiam Fritzschio Quaestat. p. 20. Frustra reluctati Reitz. et Abresch. Lectt. Aristat. p. 300. Sed ἀνέλπει, quod Gesnerus pro ὄναρ τι substitutum expressit, haud dubie non est Luciani. Nomen proximum Κύντιλλε ad legitimam accentus rationem exaravi, quemadmodum et sub finem libelli, ubi vid. Reitz. in Adnot. b) κελυσθεῖς] „κελυθεῖς Fl.“ c) προσφέρω σοι] „Bene Par. Bas. J. etc.“ Προσφέρωσι Hag.

L O N G A E V I.

Somnio monitus hoc (tale enim nomen poneris filio quid) facere, o Quintille tuo secundo, ac narraui clarissime, munus ad te deferō amicis. Sed quod conjicere Longaevos: somnio, non possem, quosnam Louinquam, quod olim vidi, gaevos tibi offerri Deus ju-

μὴν ἡδύαμην d) τοῖς θεοῖς ἐπιμήκιστον e) ὑμᾶς βιῶναι, σέ p. 208.
 καὶ αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σούς· τοῦτο συμφέρειν νομίζων
 καὶ οὐμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν
 πάντων αὐτῷ τε ἔμοι, καὶ πᾶσι f) τοῖς ἔμοις. καὶ γὰρ
 ἡμεῖς τε ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ θεός. Σκεπτόμενος 2
 δὲ κατ' ἑμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τοὺς p. 209.
 θεούς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας,
 κελύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην
 οὐν αἰσιωτάτην νομίζων τὴν γε τῶν σῶν γεγεθλίων ἡμέραν,
 δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι
 ἐν ὑγιαίνουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ
 αἶν καὶ ὄφελος γένοιτό τί σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν.
 τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπίς ἀγαθῇ, καὶ αὐτὸν g) ἐπι-
 μήκιστον h) δύνασθαι βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ
 παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνώλης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπι-
 μέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν,

d) ἡ δ' ἡδύαμην] „Sic pleraeq. *Εὐδύαμην Fl.*“ e) ἐπιμήκιστον]
 Sic jancium *Ald.* 1. 2. et J. quamquam in hac ἐπιμήκιστον, in
Ald. vero 2. *ἐπιμήκιστον*, utrumque typorum errore. In reli-
 quis, etiam in *Reitz.* et recent. *ἐπὶ μήκιστον*. Vide tamen mox
 c. 2. ibique *Adnot.* i) πᾶσι] „Nil mutant Edd. nec *Codd.*“
 g) αὐτὸν] Sic omnes vett. Edd. Sed αὐτὸν correxerunt
Maj. Reitz. et recent. injuria. h) ἐπιμήκιστον] „Sic ple-
 raque. *Ἐπὶ μήκιστον Fl. Bas.* 1. et 2.“ Adde *Bas.* 3.

beret: tum quidem vota
 Diis nuncupavi, ut quam
 longissime et tu vivas, et
 tui filii; utile id esse ratus
 cum universo hominum ge-
 neri, tum praeter caeteros
 et ipsi mihi et meis omni-
 bus: etenim mihi quoque
 bonum quiddam praesignifi-
 care videbatur Deus. Re
 autem mecum considerata,
 in cogitationem veni, vero
 esse simile, Deos, cum viro
 doctrinae studiis operato
 haec imperent, jubere, de
 arte tibi mea aliquid ut of-

feram. Hunc igitur auspica-
 tissimum ratus natalitiorum
 tuorum diem, dono tibi eos,
 qui ad longam senectutem
 pervenisse, cum sana mento
 et corpore integro, memo-
 rantur. Etenim duplex quae-
 dam tibi utilitas ex hoc li-
 bello nascatur: hinc animus
 alacris, et bona spes, fieri
 posse, ut ipse quoque vivas
 quam diutissime; hinc quae-
 dam *petita* ab exemplis di-
 sciplina, si cognoscas, ut
 quisque maxime et corporis
 sui et animi curam gesserit,

p. 110. οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ.

3 Νέστορα μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεάς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἑξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ ἰ) καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπιμήχι-
4 στον κ) βιώναι. Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται, διὰ τὴν διαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων. Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβεῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρ-
5 διαιωμένοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβεστέρον. Ἡδὴ δὲ καὶ ἔθνη

1) καὶ] „omittit Fl. et punctum post ἀνακείμενον ponit.“ κ) ἐπιμήχιστον] ἐπὶ μήκιστον Reitz. et recentt. ex Fl. et Bas. 1. (et 3.) satis inconstanter. Junctim, ut solent, Ald. 1. et 2. cum Hag.

ita ad longissimam senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque Nestorem, Achivorum sapientissimum, ad tria saecula extendisse aetatem, Homerus narrat, quem proponit nobis corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero vatem ad sex usque saecula produxisse vitam, ait Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum, et puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Commemorantur autem genera quoque hominum integra longaeva propter victus rationem

fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribae vocantur; Assyriorum autem et Arabum, qui interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; et qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum et dicatum Diis, apud Persas, et Parthos, et Bactros, Chorasmosque, et Arios, atque Sacas, et Medos, Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exercitium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Jam vero gentes etiam totae diu-

ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σήρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι p. 211.
 τριακοσίων ἔτη ἐτῶν, οἱ μὲν τοῦ αἵματος, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν
 αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως προστιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτη.
 ὑδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος λ) τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθώ-
 τας m) δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βιοῦν ἱστορή-
 ται· καὶ τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος.
 ταύτους μὲν καὶ κριθίνῃ ἄρτῳ χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας
 τοῦτο φάρμακον· οἷς γέ φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν,
 καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους
 ἐρῶμενας εἶναι. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων 6
 γενῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἅτινά φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον δια-
 γήγεσθαι χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ
 δὲ διὰ τὴν διαίταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἄμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι
 δικαίως τὴν ἐλπίδα ῥαδίως παρασχοίμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ
 κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι p. 212.
 γηγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι n), καὶ
 διαίτῃ τῇ ἐπιτηδαιωτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διείρεται 7
 δὲ τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γὰρ τὰ ἐπιτηδευ-

1) [ἔθνος] „Sic Pl. etc. praeter J. quae γένος cum Graec.
 γένος etiam marg. A. 1. W.“ m) Ἀθώτας] Vulg. Ἀθώτας.
 Correctum ex auctoritate Valckenarii ad Callimach. Elegg.
 Fragm. p. 139. Sed vid. Adnot. n) καθήκουσι.] „προσ-
 ἔχουσι marg. A. 1. W.“ Sic et Gorl.

tissime vivunt, ut Seres re-
 ferunt ad trecentos usque
 annos vitam proferre, cuius
 longae aenectutis causam
 alii aëri, terrae alii impu-
 tant, alii vero etiam rationi
 victus: aquam enim bibere
 universam gentem, ajunt.
 Athotas etiam ad triginta et
 centum annos vivere, lite-
 ris proditum est; et Chal-
 daeos supra centum annos
 fertur vivere, hos etiam
 pane hordaceo uti, acuti
 visus remedio: quibus nem-
 pe dicant ob talem victum
 reliquos etiam sensus supra

reliquos homines vigere.
 Sed haec de longaevis et
 generibus hominum et gen-
 tibus, quos longissimo du-
 rare tempore ajunt, partim
 propter terram et aërem,
 partim propter rationem
 victus, partim propter
 utrumque. Aequum autem
 est, ut facilem tibi spem
 injiciam, narrando, in omni
 solo, in aëre omni, longae-
 vos fuisse viros, exercita-
 tionibus convenientibus, et
 aptissima ad sanitatem vi-
 ctus ratione usos. Distrī-
 buam vero orationem primo

- p. 212. ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτόν γέ σοι τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ο) ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ p) εὐσεβισιαίη μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελειωτάτην ἀγαθοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδὼν καὶ σὺ, τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἔξω καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσεως γῆρας ὑγιεινὸν, καὶ μακρὸν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα
8 καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος Νουμάς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν
p. 213. Θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενη-
9 κοντα ἔτη λέγεται στερεότατα βιώσας. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ μετ' αὐ-

ο) στρατηγικούς] „στρατιωτικούς Marcil. Nil mutant Edd.“
p) καὶ] „ἢ Marcil. καὶ postea posito. Non addicunt libri.“
Vid. Adnot.

pro vitæ generibus viro-
rum, et initio quidem regii
fastigii viros, aut exerci-
tuum duces, commemorabo;
(quorum uno etiam pia ma-
gni augustique Imperatoris
nostri Fortuna in supremum
ordinem evecto, maximum
beneficium suo terrarum
orbi tribuit.) Sic enim re-
spiciens tu quoque ad lon-
gaevorum similes habitus ac
fortunas, senectutem sanam
longamque speraveris. faci-
lius; simulque aemulatus
eos, longissimam pariter
atque saluberrimam tibi vi-
tam eadem servata victus

ratione paraveris. Pompi-
lius Numa, felicissimus Ro-
manorum regum, et maxime
circa Deorum cultum occu-
patus, supra octoginta annos
vixisse memoratur. Servius
Tullius, rex et ipse Roma-
norum, supra octoginta iti-
dem vixisse refertur. Tar-
quinius vero, ultimus Ro-
manorum rex, exsul Cumis
cum, ageret, ultra nonage-
simum annum firmissima
valetudine dicitur perve-
nisse. Hi Romanorum reges,
quibus adjungam reliquos
etiam reges, longam senec-
tutem adeptos, et unius-

τῶς . . . γ) καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάστου. ἐπὶ τέλει δὲ p. 213.
 καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς εἰς μήκιστον γῆρας
 ἱκνομένους προσαναγράψω, προσθεῖς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ
 τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλείστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ
 ὁ ἄγχος ἡ ἱστορία τῶν διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα
 αἶρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τε-
 λίκους r) ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε
 καὶ λιπαρόν, τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης θεσπότην, γῆρας p. 214.
 ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ
 γέροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησίων s) βασιλεὺς, 10
 πενήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος
 ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
 ἑτῶν ἑνενήκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ
 Τημαιος ἱστοροῦσιν· Ἰέρων δὲ t) ὁ Συρακουσίων τύραννος,
 δύο καὶ ἑνενήκοντα ἑτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἑβδομήκοντα ἔτη, ὥςπερ Δημήτριός τε ὁ Καλ-

γ) καὶ μετ' αὐτοῦς] Haec verba vulgo ommissa inserui ex Fl.
 et Gorl. Sed plura etiam recte desideravit Solanus. r) τε-
 λίκους] τελείας Maj. edidit male. s) Ταρτησίων] „Ταρ-
 τησίων Edd. priores.“ Emendarat Majus. t) δὲ] τὲ Ald.
 utraque.

cujusque studia. In fine au-
 tem Romanos adscribam re-
 liquos, qui ad longissimam
 senectutem pervenere, ad-
 ditis etiam, qui in reliqua
 Italia diutissime vixerunt.
 Digna enim literis ratio re-
 futandi eos, qui istum aë-
 rem criminantur, historia.
 Quo meliorem nos quoque
 spem habemus, rata futura
 vota nostra, ut in longissi-
 mam et pinguem senectutem
 perveniat terrae totius at-
 que maris dominus, qui jam
 rex suum terrarum orbem

regit. Arganthonius ergo,
 Tartessiorum rex, quinquaginta et centum annos vixisse dicitur, ut volunt Herodotus historicus, et poeta Anacreon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tradunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo et nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos regnasset,

- p. 214. λατιανὸς υ), καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀτίας x) δὲ Σαυθῶν
 p. 215. βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρὸν πο-
 ταμὸν, ἔπεισεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυ-
 λης y) δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι
 ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα z) τελῶν ἔτη.
 Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν a) βασιλεὺς, καθά φησι Θεόπομπος,
 11 δύο καὶ ἐνενήκοντα ἔτων ἑτελεύτησεν. Ἀντίγονος δὲ ὁ
 Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ
 Φρυγίαν μαχόμενος Σέλευκον καὶ Λυσιμάχον, τραύμασι πολ-
 λοῖς περιπεσὼν, ἑτελεύτησεν ἑτῶν ἐνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ
 p. 216. ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἰερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμα-
 χος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώ-
 λετο μάχῃ, ἔτος b) ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησιν
 Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱανὸς
 δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μονοφθάλμου, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσ-
 σαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκον-

υ) Καλλιανὸς] Vulg. Καλλιστιανός. Sed Καλατιανός emen-
 darunt Guyet., Solan., Reitz., recentt. rectius etiam Καλλατια-
 νός duplici λ, Palmer. et alii, de quibus vide Adnot. x) Ἀτίας] Sic J. marg. A. 1. et Gorl. pro vulg. Ἀντίας, quod
 jam Steinhelms apud Majum ita, ut factum est, scribendum
 suspicatus erat. y) Βάρδυλης] „Sic omnes, praeter J., quae
 Βαρδύλλιος, quod etiam adscriptum marg. A. 1. V. 2. Βάρ-
 δυλος.“ z) ἐνενήκοντα] Inver. Schol. a) Ὀδρυσῶν] „Ita
 marg. A. 1. G. V. 2. et J. Ὀδρυσῶν reliquae.“ b) ἔτος] „eis
 ἔτος Pell.“

ut Calatianus Demetrius et alii perhibent. Ateas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum rex, ut refert Theopompus, duorum et nonaginta annorum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans

cum Seleuco et Lysimacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset unius et octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus, Macedonum rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octogesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor et quadraginta annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut Medius

τα, ὡς Μήδιός c) τε ιστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως p. 216.
 δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαίου μεγίστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπι-
 τροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα
 ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12
 γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰ-
 γύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη,
 ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν d) ἔτοιν τῆς τε-
 λευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπικλήσιν,
 ὅστις διεδέξατο e) τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλέ-
 ταιφος δὲ f), πρῶτος μὲν ἐκτίσαστο τὴν περὶ Πέργαμον
 ἀρχήν, καὶ κατέσχευεν, εὐνουῆχος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, p. 217.
 ὀγδοήκοντα ἔτων γινόμενος. Ἄτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς
 Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων, πρὸς
 ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο
 καὶ ὀγδοήκοντα ἔτων ἐξέλιπε τὸν βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ 13
 Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτιστής, Ἀντίγονον

c) Μήδιος] „Sic omnes libri nostri.“ d) δυοῖν] „δύο Fl.“
 e) διεδέξατο] „διδέξατο male Par.“ Communis error cum
 Ald. utraque et Hag. Similis est in Reitz. dedέξατο, quem
 correxerunt Bipp. et Schm. e Bas. 4. et Salm. cum quibus
 faciunt etiam Bas. 1. et 3. et Maj. f) ἀδελφῶν. Φιλέται-
 φος δὲ] Sic vulgo recte distinctum. Sed Reitz. et recent.
 βασιλεῶν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιφος etc. temere. Nomen autem
 regis vulgo in Edd. vet. prave editum Φιλάτειρος. Vid. Adnot.

refert, et scriptores alii. Sic etiam Antipater, Iolai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum et octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphii cognomen habuit, qui solus fratrum in pater-

no regno successit. Philaetærus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphii cognomen habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Pontii rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens

p. 217. τὸν μονόφθαλμον φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἰερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἰερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ ἴσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδίκκην μάχῃ ζωρηθείς, ἀνεσκολοπίσθη.

14 Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς δηλοῦσιν οἱ p. 218. Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γενόμενος ἐζητεῖ μὲν ἓνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὁμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθείς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανομοῦντα g) αὐτὸν αἰτιασάμενος, 15 ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων ἐπικληθείς, ἐφ' ὃν Κύρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσῃς ἐτελεύτησε νόσῳ h), ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἑτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δελίων ἱστορεῖ, τεσσάρων καὶ ἐνενήκοντα.

g) παρανομοῦντα] „παρανοοῦντα Fl.“ h) νόσῳ] Sic e Gori. pro vulg. νοσῶν.

in Pontum, mortuus est, cum vixisset quatuor et octoginta annos, ut refert Hieronymus, et scriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo et octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in proelio contra Perdiccam, et in crucem actus est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum

esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finit. Artaxerxes, Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, morbo finit annos natus sex et octoginta: ut vero Dino prodidit, quatuor et nonaginta. Artaxerxes, Per-

Ἀρταξέρξης ἕτερος, Περσῶν βασιλεὺς, ὃν φησιν ἐπὶ τῶν p. 218.
 κτέρων τῶν ἑαυτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς
 βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐπιβουλῇ τὰδε p. 219.
 τοῦ Γωσίθρου ι) ἐδολοφονήθη. Συναρθοκλῆς κ) δὲ ὁ Παρ-
 θίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονώς, ἀπὸ Σα-
 καραίων λ) Σκυθῶν καταχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ
 ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς,
 πρὸς ὃν Λούκουλλος μ) ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα
 ἔτων ἐτελεύτα νόσῳ. Ὑπασινης ν) δὲ ὁ Χάρακος, καὶ 16
 τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα
 ἔτων νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος ο) δὲ ὁ μεθ' ρ) Ὑπα-
 σινην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐτε-
 λεύτα νόσῳ. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ρ) ἔβδομος
 βασιλεύσας Χάρακος, ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα ἔτων καταχθεὶς
 τῶν Παρθῶν ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς

- ι) Γωσίθρου] „Γωσίθρου J. cum V. 2.“ κ) Συναρθοκλῆς]
 Συναρθοκλῆς conj. Wesseling. & Vaillant Imper. Arsac. pag.
 78. λ) Σακαραίων] Σαρακαύλων conj. Gesn. Σακαραίων
 Steinhil. Σακῶν καὶ Ἀριάνων, vel uno nomine Χανρανῶν Maj.
 μ) Λούκουλλος] „Λούκολλος Fl. Λούκολλος Fr. Nil mutant
 ceti.“ ν) Ὑπασινης] „Σπασίνης, et paullo post Σπασίνην
 rursus Par. Recte ceti. Τον —“. Πανσινης et Πανσινης Cod.
 Gorl. ο) Τήραιος] „Τέραιος male Amst. p) μεθ'] Sic
 Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. 4. Hag. Salm. Sed Reitz. et recentt.
 μετά, nescio unde. q) Τήραιον] „Sic Amst. Fr. Bas. 1.
 Par. Salm. Hag. Τέραιον Fl. Τέραιον J. Ald. V. 2.

earum rex alius, quem pa-
 rum snorum aetate regnas-
 e dicit Isidorus Characenus
 historicus, tres et nona-
 ginta annos cum vixisset,
 insidiis fratris sui Gosithrae
 periit. Sinarthocles, Par-
 thorum rex, annum jam
 regens octogesimum, ab Sa-
 caracis Scythis reductus,
 regnare coepit, regnavitque
 annos septem. Tigranes,
 Armeniorum rex, quicum
 bellus bellum gessit,
 annos et octoginta annos

natus fuit, cum morbo de-
 cederet. Hyaspasines, Cha-
 racis, et locorum Erythraco
 mari vicinorum rex, quinto
 et octogesimo anno ex mor-
 bo decessit. Teraeus, ter-
 tius ab Hyaspasine rex, duo
 et nonaginta annos cum vi-
 xisset, morbo finiit. Artabazus,
 a Teraeo septimus,
 qui Charace regnavit, sexto
 et octogesimo anno dedu-
 ctus a Parthis, regnum te-
 nuit. Et Mnascires, rex
 Parthorum, sex et noua-

- 17 Παρθυαίων ἔξ καὶ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ
 p. 220. Μάυρουσίῳ βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἄσανδρος
 δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα, ἵππομάχων
 καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἦττων ἐφάνη· ὥς δὲ ἑώρα τοὺς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ ρ) Σκριβωνίῳ προετιθεμένους, ἀποσχόμενος
 σιτιῶν, ἐτελεύτησε, βιούς ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γόαισος
 δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἡλι-
 κίας Ὀμάνων σ) τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεντεκα-
 δεκα καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ. Βασιλέας
 μὲν οὖν τοσοῦτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν.
 18 Ἐπεὶ δὲ καὶ φιλόσοφοι, καὶ πάντες τ) οἱ περὶ παιδείαν
 p. 221. ἔχοντες, ἐπιμέλειάν πως καὶ οἷτοι ποιούμενοι ἑαυτῶν, εἰς
 μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράψομεν υ) καὶ τούτων τοὺς
 ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν
 ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονώς τεσσαρῶν καὶ ἑκατὸν, ἀποσχό-

ρ) τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ] „Et sic Fl.“ Τοὺς ἑαυτοῦ ἐπὶ τὴν μά-
 χην conj. Guyet. Τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ vertit Gesn. σ) Ὀμάνων]
 Sic emendarunt vulgatum vitium O Mawon Gisb. Cuper., Me-
 nag. et Guyet. Ὀμανῶν Kuster. Reitz. et recentt. τ) πάν-
 τες] πάντως conj. et interpretatur Gesn. υ) ἀναγράψομεν]
 „ἀναγράφωμεν marg. A. 1. W.“

ginta annis vixit. Massinis-
 sa, Maurorum rex, nona-
 ginta annos implevit. Asan-
 der ille, qui a divo Augusto
 pro Ethnarcha rex Bospori
 renuntiatus fuerat, circa
 annum nonagesimum nullo
 neque equite neque milite
 deterior visus est. Cum
 vero videret, suos cives ad
 Scribonii se partes confer-
 re, inedia de vita exiit,
 quam ad tres et nonaginta
 annos produxerat. Goaesus,
 auctore Isidoro Characeno,
 ipsius aequali, Omanorum
 in turifera regione rex,

quindecim supra centum
 annos cum haberet, e mor-
 bo obiit. Tot reges lon-
 gaevos nobis tradiderunt,
 qui ante nos scripsere.
 Quando vero etiam philo-
 sophi, et omnino literarum
 cultores, qui curam et ipsi
 sui ipsorum *exquisitiorem*
 habent, ad longam senectu-
 tem pervenere; scribamus
 etiam de his, quotquot in
 literarum monumenta relati
 sunt, et primos quidem phi-
 losophos, Democritus Abde-
 ritanus, annos natus qua-
 tuor supra centum, absti-

μενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ ὁ μουσικὸς, ὡς φησιν p. 221. Ἀριστοξένος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἳ τινες τῶν κληθέντων ἐπὶ σοφῶν ἰγίνοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς 19 Στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὅκτω καὶ ἐνενήκοντα, ὄν p. 222. φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς x); καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα οὗτος γεγονώς ἔτη, φῦμα γ) ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, προσενγκάμενος τροφήν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἡλείουν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δελφίνου z) μὲν υἱός, Ἀρχελαίου δὲ 20 τοῦ φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἔν καὶ ἐνενήκοντα a). Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητῆς γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας

x) τί με βοᾷς;] Γῆ, τί με βοᾷς; conj. Bolin. Ma deest in Gorl. γ) φῦμα] „φύμα Edd. vulgo.“ z) Δελφίνου] „Δελφου Diog. Laert. et Clem. Alex.“ a) ἔν καὶ ἐνενήκοντα] qd vult Fabric. ad Sext. Empir. I. p. 58.

nens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, eminens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque et centum annos Athenis vixit. Solon, et Thales, et Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo et nonaginta: quem ajunt, cum in concionem prodiret, et prius offenderet, exclamasse, Quid me vocas? [ο κτρα!] reversumque domum, inedia vitam finiisse.

Cleanthes autem, discipulus Zenonis et successor, novem et nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, jam suscepto moriendi consilio, cum supervenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai physici discipulus, annos vixit nonaginta unum. Xenocrates, Platonis auditor, quatuor et octoginta: Carneadas, junioris Academiae princeps, annos quin-

- p. 222. ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἐν καὶ
 p. 223. ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊ-
 κὸς φιλόσοφος, ὅκτω καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ
 Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, φιλόσοφός τε ἄμα,
 καὶ ιστορίας b) συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κρη-
 21 τύλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα. Πλά-
 των δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος,
 Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο
 Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσεὶν πόλις καὶ
 φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιούς, ἐτελεύτη-
 σεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσεῖν δῆμος αὐτῷ κατ'
 ἔτος ἑκάστον ἀπονέμει ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ
 Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνε-
 νήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλον, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα
 22 ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἐνδοξαί, συγγραφεῶν
 p. 224. δὲ Κησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων c) ἐτῶν ἐν Περι-
 πάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ιστο-
 ραῖ. Ἰερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς

b) [ιστορίας] ιστοριῶν Salm. et Maj. nescio qua auctoritate.
 c) [εἰκοσιτεσσάρων] τεσσάρων e Phlegont. Trall. et Apollod.
 voluerunt Meurs., Voss., (de historicis Gr. p. 120.) Solan. et
 Maj. Sed καὶ τεσσάρων Bel.

que et octoginta: Chrysip-
 pus unum et octoginta:
 Diogenes Seleuciensis ad
 Tigrim, Stoicus philoso-
 phus, octo et octoginta:
 Posidonius Apameensis Sy-
 riae, lege autem Rhodius,
 philosophus, et idem histo-
 ricus, quatuor et octogin-
 ta: Critolaus Peripateticus,
 supra duos et octoginta. Pla-
 to divinus, unum et octo-
 ginta. Athenodorus, San-
 donis filius, Tarsensis, Stoi-
 cus, qui divi quoque Cae-
 saris Augusti praeceptor
 fuit, a quo etiam tributis

levata est Tarsensium civi-
 tas, duo et octoginta annos
 natus in patria mortuus est,
 cui honorem quotannis ha-
 bet Tarsensium populus,
 tanquam heroi. Nestor
 Stoicus e Tarsq, Caesaris
 Tiberii praeceptor, annos
 duo et nonaginta: Xeno-
 phon, Grylli filius, supra
 nonaginta vixit annos. Hi
 philosophi nobiles. Inter
 historicos Ctesibius centum
 viginti quatuor annos natus
 in Peripato obiit, ut auctor
 est in Chronicis Apollodo-
 rus, Hieronymus, in bellis

καμάτους ὑπομένοντας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ p. 224
 ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς
 Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γὰρ τὸν ἄνδρα, ὡς
 μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄριον ὄντα ἐν ταῖς συνου-
 σίαις καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις, μηδενὸς γενόμενον τῶν
 πρὸς ὑγίαν ἑλλειπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὁγδοήκοντα
 καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος d), ὁμοίως ὁγδοήκοντα
 καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης, ἔξ καὶ ἐνενήκοντα.
 Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς e), ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη
 λέγεται βεβιοκέναι· τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὁγδοη-
 κοστὸν ἔτος γεγονῶς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
 τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλο- p. 225.
 πολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ
 τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἑτῶν δύο καὶ ὁγδοήκοντα· Ὑψι-
 κράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς f) συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθη-
 μάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ῥητόρων δὲ 23
 Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ.

d) Σύρος] „Sýrios vult Davis, et Guyet. in noit. Mss. Nihil
 mutant libri nostri. *Λέριος Majus*." Vid. Adnot. e) Κασαν-
 δρεὺς] *Κασσ. conj. Maj. siue idonea ratione.* f) Ἀμισηνός]
 „*Ἐμισ*— conj. Bochart. Nil a vulgato abit FL."

versatus, multos labores
 perpassus et vulnera, annos
 vixit quatuor supra centum,
 ut ait Agatharchides nona
 historiarum Asiae, atque
 admiratur virum, qui ad
 ultimum vitae diem aptus
 fuerit consuetudini homi-
 num, omniumque sensuum
 usui, nec in ulla earum
 rerum, quae ad sanitatem
 spectant, defecorit. Hella-
 nicus Lesbius octoginta et
 quinque, et Pherecydes Sy-
 rus similiter octoginta et
 quinque. Timaeus Tauro-
 menites sex et nonaginta.
 Aristobulus Cassandri-

nus supra nonaginta annos
 dicitur vixisse; historiam
 autem quatuor et octoginta
 annos natus coepit scribere,
 ut ipse refert in principio
 operis. Polybius, Lycortae
 filius, Megalopolitanus, rure
 rediens ex equo cecidit,
 unde morbum nactus diem
 obiit, annorum cum esset
 duorum et octoginta. Hypsi-
 crates, Amisenus scriptor,
 multiplici doctrina eruditus,
 vixit annos duo et nona-
 ginta. Inter oratores Gor-
 gias, quem sophistam qui-
 dam nominant, annos octo
 et centum. Abstinencia vero

- p. 225. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὃν φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήραος g), καὶ ὑγμειοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριμενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἐξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε h) λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἐνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναίους
- p. 226. ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νενικημένους, ποτινῶμενος, τὸν Εὐριπίδειον στίχον προσηνέγκατο i), εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρον,

Eurip.

Phrix.

fragm.

Σιδωνίῳ ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλεπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλάς, ἐξέλεπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεοῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἐζῆσε ταῦτα k) τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος 24 ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπουν

g) γήραος] „γήρους Fl.“ h) ἔγραφε] ἔγραψε Bas. 3. i) προσ-
ηνέγκατο] προενέγκατο vult J. Seager. satis probabiliter. k)
ταῦτά] „Sic Fl. Ταῦτά J. Par. aliaque.“

cibi finit: quem ajunt in-
terrogatum de causa longae
senectutis, et omnibus sen-
sibus sanae, respondisse,
quod nunquam ab aliorum
se conviviiis passus sit au-
ferri. Isocrates, sex et
nonaginta annorum cum es-
set, Panegyricam orationem
scripsit: circa annum vero
undecentesimum, audito,
Athenienses a Philippo pu-
gna ad Chaeroneam victos,
lamentabili voce Euripidis
versiculum protulit, quem
ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe
Cadmus excitus:

cumque subjecisset, servi-
tutam esse Graeciam, e vita
disceasit. Apollodorus Per-
gamenus, rhetor, Augusti
Caesaris praeceptor, qui
cum Athenodoro Tarsensi
philosopho illum institue-
rat, sicut Athenodorus an-
nos vixit octoginta duos:
Potamo rhetor non ignobi-
lis annos nonaginta. So-
phocles, tragicus poeta,
glutito uvae acino suffoca-
tus est, quinque et nona-
ginta annos cum vixisset.
Hic ab Iophonte filio sub
finem vitae accusatus de-
mentiae, recitavit iudicibus

τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τοῦ δράματος, ὅπως p. 227.
τὸν νοῦν ὑγιαίνει· ὡς τοὺς δικαστὰς, τὸν μὲν ὑπερθαυμά-
σαι, καταψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος 25
δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, ἐπὶ α) πρὸς τοῖς ἐνεήκοντα
ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν
Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλή-
μων δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἐπὶ μ) καὶ ἐνε-
ήκοντα ἔτη βίου, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρεμῶν· θεα-
σάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα n) αὐτῷ σῦκα κατε-
σθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην,
καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἄθροφ γέλῳτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ
ὄνι ἀκράτου ῥοφεῖν, ἀποπνιγείς ὑπὸ τοῦ γέλῳτος ἀπέθανε.
καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς
ἐνεήκοντα καὶ ἐπὶ α) ἔτη λέγεται βῶναι. Ἀνακρέων δὲ ὁ 26
τῶν μελῶν ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ p. 228.
Στησίχορος δὲ ὁ μελοποιός, ταῦτα ο). Σιμωνίδης δὲ ὁ
Κεῖος, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης 27
μὲν ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ

1) ἐπὶ α) „τέσσαρα Fl.“ m) ἐπὶ α) „τέσσαρα Fl.“ n) παρε-
σκευασμένα] „Sic Bas. 1. et 2. Παρασκευασμ — ceterae,”
ο) ταῦτα] „bene Fl. Ταῦτα ceti.”

Oedipum in Colono, osten-
dens illa fabula, quam sibi
mente constaret, adeo ut
judices ipsum quidem vehe-
menter admirarentur, filii
autem furorem damnarent.
Cratinus, comicus poëta,
septem supra nonaginta an-
nis vixit, cumque versus
finem vitae Pytinen docuis-
set, vicissetque, non ita
multo post obiit. Etiam
Philemon comicus, non mi-
nus, quam Cratinus, septem
et nonaginta annos natus,
decumbebat quiescens in
lectulo. Cum vero videret
asinum paratas sibi ficus

devorantem, in cachinnos
effunditur; vocatoque servo
cum multo *itidem* conferto-
que risu imperat, ut asino
etiam merum sorbendum
addat: atque ipsum per ri-
sum intercluso spiritu mor-
ritur. Etiam Epicharmus
comicus septem et nona-
ginta annos dicitur vixisse.
Anacreon, canticorum poë-
ta, vixit annos quinque et
octoginta, et Stesichorus
melicus totidem: Simoni-
des autem Ceus supra nona-
ginta. Inter grammaticos
Eratosthenes, Aglai filius,
Cyrenaes, quem non gram-

p. 228. καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
 κοῦργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσοῦτους ἐδυνήθημεν
 βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους ἀθροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχό-
 μην καὶ Ῥωμαίων τινὰς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκησάντων
 μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βουλομένων,
 ἱερώτατε Κυντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

maticum solum, sed etiam poetam aliquis nominaverit, homines colligere. Cum
 et philosophum, et geometram; duo et octoginta hic vero promiserim etiam Ro-
 vixit annos. Lycurgus, Lacedaemoniorum legialator, manorum quosdam, et Ita-
 quinque et octoginta annos vixisse narratur. Tot licorum longaeavorum refer-
 re, eos tibi, Diis volenti-
 bus, Quintille sanctissime,
 alio libello indicabimus.

A R G U M E N T U M.

Magna cum animi pietate ostendit auctor, merito patriam omnibus aliis, licet amplioribus, opulentioribus et potentioribus civitatibus urbibusque praeferri. Cf. primam ad hunc libellum adnotationem.

“Οτι μὲν οὐδὲν γλύκιον ἤς πατρίδος, φθάνει προτεθρῦλλη-¹
 μένον. ἄρ’ οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι καὶ ^{Hom.}
 θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν α) ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ^{Od. IX, 34.}
 ἄνθρωποι, τούτων πατρίς αἵτια, καὶ διδάσκαλος γεννησα-
 μένη, καὶ ἀναθρεψαμένη β), καὶ παιδευσαμένη. πόλεων γ)
 μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας κατα-
 σκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δ) δὲ στέργουσι πάν-
 τες· καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν καὶ ε) πάντῃ πε-

α) καὶ μὴν]. ἡ δὲ μὴν *Marcil.* Non addicunt Edd. Omissum
 καὶ in *Hag.* β) ἀναθρεψαμένη] „Sic *Fl.* et pleraeque.
 „*Anat.* — J.“ γ) πόλεων] „Et hoc est in *Fl. Hag. Par. Bas.*
Salm. Πόλεως J.“ δ) πατρίδας] „πατρίδος J. sola.“ ε) καὶ
 „omittit *Fl.*“

PATRIAE ENCOMIUM.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil, sed tamen angustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecunque angusta et divina putant homines, eorum causa et magistra patria est, quae genuerit ea, nutrit, instituerit. Itaque magnitudines urbium et claritates, et sumtus aedificiorum multi admirantur, patrias vero amant universi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus est eorum etiam,

p. 229. κρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θείαν ἡδονῆς, ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι

2 τῆς πατρίδος. Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνεται πολίτης ὦν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ, τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δηλὸς ἐστὶν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς πατρίδος. ἔμοι δὲ ἥδιον αὐτὸ

p. 230. τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῃ f) προσήκει μέγεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθονίαν. ὅπου δ' αἰρεσίς ἐστι πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν λαμπροτέραν, εἰσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖξαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι
3 παραπλησίαν, ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὅποιανοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς κάγαθός ἄλλον ἂν προτιμήσας τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδός, ἔτερον ἂν στέρξει νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νικώμενοι προσνέμουςι τοῖς παισὶν, ὥστε καὶ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι

f) πειρωμένῃ] „πειρωμένων Pl.“ Πειρωμένη Hag.

qui valde spectaculorum voluptatibus deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatae se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est, aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens est, ut magnitudinem exigat, et pulchritudinem, et rerum venalium abundantiam: at

de optione urbium ubi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit: sed optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis proximam; caeterum ipsam, qualiscunque demum sit, praetulerit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt justī, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque juvenis aliam quemcunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater juvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi patres ex senatis tribuunt, ut et pulcherrimi, et maximi, et rebus omnibus ornatissimi,

οἱ παῖδες αὐτοῖς ὅςτις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δικαστὴς πρὸς p. 250.
 τὸν υἱὸν, οὐ δοκεῖ μοι πατὴρ ὁφθαλμοῦς ἔχειν. Πατρί- 4
 ὅς g) τοῖνον τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον πάντων·
 οὐδὲν γὰρ ὅ, τὴ h) τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀπο-
 νέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥςπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ
 ἡ φύσις κελεύει, προσηκόντως ἂν τὴν πατρίδα προτιμήσῃ.
 καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆμα, καὶ ὁ τοῦ
 πατρὸς πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω,
 καὶ μέχρι θεῶν πατρῶων πρόεισιν ἀναβιβαζόμενον τὸ
 ὄνομα. Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν, ὡς εἰ- 5
 κός, ἐφορᾷ τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν ἡγούμενοι κτήματα
 πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγέ-
 νητο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις
 σιμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θειώτεραι, παρ' αἷς p. 251.
 ὑμνῶνται γενέσεις θεῶν. Ἰερὰ γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νο-
 μίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τοὺς οἰκεῖλους ἕκαστος
 ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς

g) πατρίδος] „πατρίδος male J.“ h) ὅ, τ.] Sic Reitz. et
 recentt. cum Bas. 3. Sed ὅτι Bas. 1. A. 1. 2.

mi illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii
 sui iudex, ille non patris
 mihi oculos videtur habere.
 Ergo nomen patriae pri-
 mum omnium et familiaris-
 simum: neque enim patre
 quidquam familiarius. Si
 quis vero justum suo patri
 honorem habet, quod lex
 pariter ac natura praecipit,
 convenienter ille patriam
 praetulerit: quando ipse
 quoque pater res patriae
 est, et patris pater, et qui
 propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque
 ad patrios usque Deos retro
 ascendens illud nomen pro-

greditur. Gaudent ipsi quo-
 que suis Dii patriis, et cum
 omnia inspiciant humana,
 ut credere fas est, qui suae
 ditionis et terram et mare
 esse arbitrentur; tum in
 qua quisque illorum natus
 est, eam urbibus praefert
 aliis omnibus. Itaque et
 urbes augustiores, quae
 Deorum patriae sunt, et
 diviniore insulae, in qui-
 bus natales celebrantur
 Deorum. Sacra quippe ea
 demum grata Diis putantur,
 quae in domestica illis loca
 delatus quisque peregerit.
 Si vero Diis carum est no-
 men patriae, quidni multo

p. 231. πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον εἰ;

6 Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν ἕκαστος νομίζεσθαι πατρῶον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θείαν· καὶ φωνῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα κ) λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἔχεται καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· οὐ γὰρ αὖ ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος ι), πόλιν εἶναι 7 μαθῶν. Πάντα δέ, οἶμαι, παιδευμάτων καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὐτοὺς μ) ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες. πτῶνται δὲ καὶ χρήματα ν). φιλοτιμίας ἔνεκν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εὐχότως, οἶμαι ο)· δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς

ι) πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον;] Mutavit Fritzsche. Quaestst. p. 119. interpunctionem hunc in modum: πῶς οὐκ ἀνθρώποις; πολὺ γε μᾶλλον. quae ratio mihi quidem parum cum huius loci natura convenire videtur, licet omnino disputationem ejus hand improbem. κ) πρῶτα] „πρῶτον Fl.“ 1) τῆς πατρίδος] „τὴν πατρίδα Fl.“ μ) αὐτοὺς] αὐτοὺς in prioribus omnibus, quod minime b. l. ferendum. ν) χρήματα] κτήματα Gorl. ο) οἶμαι] omisit Gorl.

magis hominibus? Etenim vidit solem primam e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disceret, et Deos agnovit. Talem vero si quis patriam sortitus est, ut alia quoque ad majorum rerum institutionem opus habuerit; habeat ille sane hujus etiam

institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem ejusmodi esse, didicisset. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent suis quique patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt bene-

ισθ' ἕνα τις ἀπονέμει p) χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, p. 231.
 λιπεῖν εὖ πάθῃ πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον πρὸς ἑκείνην
 πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ
 γυνόντων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει
 πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τρο-
 φῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. p. 232.
 Ὡς οὖν οὐδεὶς οὕτως ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὥς ἐν ἄλλῃ 8
 πόλει γινόμενος, ἀμνηστῆν. ἀλλ' οἱ τε κακοπραγοῦντες ἐν
 ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν, ὡς μέγιστον τῶν
 ἐγκλημάτων ἡ πατρίς· οἱ τε εὐδαιμονοῦντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα
 εὖ πράττωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι,
 τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκτεῖν, ἀλλὰ ξεστεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ
 τῆς ξεστείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον
 λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς
 δοῦσαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαινον,
 ἴσθιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς οὐκ
 ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ

p) ἀπονέμει.] Sic Cod. Gorl. et Edd. Fl. Schm. Paul. Vulgo
 ἀπονέμοι.

ficiis. Verum si quis sin-
 gulis etiam gratiam, prout
 justum est, refert obligatus
 beneficio, multo magis pa-
 triae rependere justa con-
 venit. Etenim malae tra-
 ctationis parentum leges
 sunt in civitatibus: com-
 munem autem parentem
 putare patriam convenit,
 et praemia pro alimentis,
 ipsaque adeo legum cogni-
 tione, rependere. Visus
 autem est nemo adeo im-
 memor patriae, qui in alia
 civitate constitutus illius
 curam abjiciat. Sed cum
 illis quibus adversa in pere-
 grinatione obveniunt, per-

petno in animum revocent,
 maximum bonorum esse pa-
 triam, tum quibus secunda
 sunt omnia, quantumvis re-
 liquis rebus felices, tamen
 hoc sibi maximum putant
 deesse, quod patriam non
 inhabitant, sed peregrinan-
 tur. Ipsa enim crimen ha-
 bet peregrinitas. Ac videre
 licet ipsos, qui peregrina-
 tionis suae tempore, vel
 bonorum possessione, vel
 honorum gloria, vel erudi-
 tionis testimonio, vel laude
 fortitudinis, illustrati sunt,
 in patriam tamen festinare
 omnes; ut qui inter melio-
 res sua ostendere bona non

p. 232. τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβείσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιωμένος.

9 Ποθεινὴν μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέεσσι, τοσούτῳ καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἡμέτερο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάθῃται τῇ θρηψαμένῃ γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοινωνήσῃ τάφων. δεινὸν γὰρ ἕκαστῳ δοκεῖ

p. 233. ξενίας ἀλλοκισθαι καὶ μετὰ θάνατον, ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ

10 γῇ. "Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέεσσι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ ἡλύδες, καθάπερ νόθοι, ῥαδίως ποιοῦνται τὰς μεταναστιάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰδότες q), μήτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἀπανταχοῦ r) τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ,

q) εἰδότες] „ιδόντες Fl.“ r) ἀπανταχοῦ] Sic e marg. A. 1. et Cod. Gorl. pro vulg. ἀπανταχῇ.

possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo majoribus rebus dignati ipsum sunt alii. Jam junioribus quidem etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenire ad senectutem, quanto major quam juvenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam et studet, et optat, ut, unde coepit vivere, ibi rursus et altrici terrae corpus commendet, et majorum suorum monumentis

inferatur. Durum enim unicuique videtur, etiam post mortem peregrinitatis damnari in terra aliena jacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus insit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligent nomen patriae, neque ament; sed, necessariarum rerum copiam praesto sibi ubique futuram rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collocent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in qua nati

ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὅλλ- p. 253.
 γην ἔχουσι, καὶ τραχείαν, καὶ λεπτόγεων· καὶ ἀπορῶσι τῆς
 γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πατρίδος οὐκ
 ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἴδωσιν ἑτέρους σεμνύνο-
 μένους πεδίοις ἀνειμένους, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς
 διελημμένοις δ), καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκωμίων
 οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες,
 καὶ ε) κουροτρόφον ἐπαινοῦσι. Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν 11
 πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ· καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν
 δύνηται, καὶ δεδομένην ἀθανάσιαν οὐ προσήσεται, προτι-
 μῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάγον. καὶ ὁ τῆς πατρίδος
 αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὁφθήσεται τοῦ παρ' ἄλλοις πυ-
 ρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ u) πᾶσιν ἢ 12
 πατρὶς, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἴδοι τις ἂν p. 254.
 ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβλη-
 κότας τὴν φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν
 οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἑτέρως,

a) διελημμένοις] „Nihil variant Edd.“ t) καὶ] τὴν conj.
Gesn. probantibus *Seager.* et *Paul.* At inetur vulgatam
Fritzsch. Quaestat. p. 204. Cum *Gesnero* facit *C. F. Hermann.*
Commentar. ad *Quom. Hist. Conscr.* p. 319. u) παρὰ] „re-
 sultui ex *Fl.* et *Venet.* utraque. *Περὶ* male ceti. *Ἐπὶ Salm.*
 et *Amst.*“ Παρὰ etiam *Ald.* 1. et 2. sed per compendium
 scriptum.

sunt et alibi terram, licet
 parvam habeant, licet aspe-
 ram, et tenuem: et, licet
 non habeant, quam terrae
 virtutem commendent, lau-
 des certe non desunt illis,
 quibus ornent patriam. Ve-
 rum etsi videant gloriantes
 alios campis laxis, pratis-
 que vario plantarum genere
 distinctis; ipsi tamen pa-
 triae laudum non obli-
 scuntur, despectaque equo-
 rum altrice terra, laudant
 suae nutriculam pueritiae.
 Ac festinat in patriam ali-
 quis insulanus etiam, etiam

cum felicem apud alios vi-
 tam licet agere, nec obla-
 tam sibi immortalitatem ad-
 mittit, sepeliri praeoptans
 in patria, fumusque patriae
 igni apud alios ei clarior
 videbitur. Adeo autem ca-
 rum super omnia videtur
 patria, ut, qui ubique fuere
 legum latores, eos videas
 maximis quibusque crimi-
 nibus gravissimam impo-
 suisse poenam, exsilium.
 Nec vero legum modo la-
 tores in ea sunt sententia;
 aliter animatis exercituum
 ducibus: quin sub ipsa

ρ. 254. ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παρατακτομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς x) ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἀν' ἀκούσας γ) τούτου, κακὸς εἶναι θέλοι z). ποιῶ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

x) αὐτοῖς] „Bene sic *Fl. Par.* aliaeque. *Αὐτῆς* male J.“ Male sic etiam *Ald.* utraque. γ) ἀκούσας] „ἀκούσῃ *Fl.* forsan melius, etsi vulgatum non malum.“ z) θέλοι] *Vulg.* θέλη, soloece. *Θέλει Fl.* et *Gorl.* Unde jure meo, ut videbatur, correxi *θέλοι*.

praelia ad eos, qui stant quisquam est, qui, hoc audito, ignavus esse velit: adhortamentum est, bellum virtutem enim timido etiam ipsis esse pro patria: neque addit nomen patriae.

ARGUMENTUM.

Narrat in hac praefatione auctor naturam dipsadum, quod est genus serpentium Libycorum, quorum morsu inexplebilis sitis efficiatur. Nec minus infinitam addit suam quoque esse cupiditatem plausus auditorum suorum nanciscendi. En urbanitatem ex arenosa Libyae barbaria repetitam!

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ δια- 1
 τεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πεδινὴ α)
 ἅπαντα, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ φυτὸν, οὐχ ὕδωρ ἔχουσα,
 ἣ εἰ πον ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὕετοῦ ὀλίγου λείψανον,
 παρὰ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πᾶν δειψῶντι ἀνθρώπων
 πότιμον. αἰόκητος γοῦν ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἣ πῶς γὰρ ἂν
 οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος οὕσα, καὶ
 πολλῶ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλλπος δὲ β) αὐτὸ,
 καὶ ὁ ἀήρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ

a) πεδινῇ] πεδινή Codd. W. et Aug. b) δὲ] „additum ex W,
 et FL. Aberat ab cett. Edd.“

DE DIPSADIBUS.

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infecunda plane, universa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cavis pluviarum ténues reli- quiae, crassum et hoc atque adoris mali, nec sitienti licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit et sterilis, multoque squalore obsita? cum vapor ipse et aër igneus vehementer atque aestuosus

p. 234. ψάμμος ὑπερξέουσα, παντελῶς ἄβατον τὴν χώραν τίθησι.

2 Γαράμαντες μόνοι πρόσκοικοι ὄντες, εὐσιαλές καὶ κούφον

p. 235. ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνίζονται c), ἀπὸ θήρας ταπολλὰ d) ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐσβάλλουσι, θηρεύοντες e) ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα f) τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ κρύματος σβεσθῇ, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθῇ, καὶ ἀμηνέη βατὴ g) γένοιτο. ἡ θήρα δὲ ἐστὶν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν h), καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ λεφαῦτων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ i) πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ πολλῶ καὶ ὀρεῖ τῇ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴ τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνουσιν εὐθύς ὀπίσω, δεδιώτες μὴ σφίσιν k) ἡ ψάμμος ἀναφλεγείσῃ δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτα ὥσπερ ἐνιὸς ἀρνύων

c) σκηνίζονται] σκηνίζαι priores. d) ταπολλὰ] Sic Ald. 1. et Hag. Sed τὰ πολλὰ Ald. 2. Bas. 1. 3 Reitz. et recentt. e) θηρεύοντες] „θηράσαντες Fl.“ Sic et Gori f) ὕσαντα] „Sic Fl. cum celt. Tova J. et marg. A. 1.“ Cf. seq. Dial. (Dissert. c. Hesiod.) c. 7. g) βατὴ] Vulg. βατά. Sed βατὸς conj. Solan. probante Belino, βατὴ autem Guyet. quod aliquo modo confirmat Cod. 2954. in quo βατὰ quidem, sed ita scriptum, ut asper d legatur littera η. h) χαμαιπετῶν] „χαμαί τούτων W. et Fl.“ i) διαρκεῖ] „διαρκῇ Fl.“ k) σφίσιν] „σφιν W.“ Sic et Aug.

sit, et arena fervidissima, inviam omnino regionem reddit. Garamantes soli accolae, gens succincta et levis, in tabernaculis vivere soliti homines, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus caussam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato tempore maxime pluvio, cum ardoris major pars extincta est, et, conspersa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem est asinorum agrestium et marinorum

passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se non possunt, et simiorum maxime, et interdum elephantorum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexationem a multo acntoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, consumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur, veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehensi cum captura ipsi

ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυστα 1) p. 235.
 πρὸ ἔσιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπάσας τὴν ἱκμάδα, καὶ τάχιστα
 ἐκράνας τὴν χώραν, ὑπερξέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα
 προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην· εὐροφὴ
 γὰρ αὕτη τῷ πυρὶ. Καίτοι ταῦτα πάντα ὁπόσα εἶπον, τὸ 3
 θάλλπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς
 λαβεῖν, ἦτονον ὑμῖν δυσχερῇ εἶναι δόξει τοῦ λεχθησομένου·
 καὶ διὰ τοῦτο m) φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ
 γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
 καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται
 τὴν γῆν· τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα ἐν μυκῷ τῆς p. 236.
 φάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσαλλοι, καὶ ἀσπίδες,
 καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσαι, καὶ βουπρήσσεις, καὶ ἀκοντίαι,
 καὶ ἀμφίεβαιναι n), καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος
 διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε o) καὶ πεζὸν, ὑπέρομεγα,
 καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνόν;
 ὑμερόντερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι p), καὶ τέττιξι, καὶ νυκτε-

1) ἄφυστα] „Nil mutant Edd. et M.“ in) διὰ τοῦτο] „διὰ
 τὸ FL“ n) ἀμφίεβαιναι] „ἀμφίεβαιναι W.“ o) τε] „τε W.“
 p) ἀκρίσι] ἰκτίσι Edd. et M. Sed Gesn. conj. τοῖς ἰχθύσι.
 Bochartus vero, probantibus Kustero, Solano, c. a. ἀκρίσι,
 quod servavi, mutato accentu. Cf. Musc. Encom. c. 1. Spitzner.
 Prosod. p. 30.

sua pereant. Neque enim
 ulla superest effugiendi ra-
 tio, ubi sol, sursum tracto
 humore, exsiccataque cele-
 riter regione, vehementer
 exarsit, radios jaculatus
 fortiores, tanquam ab ipso
 humore acutos, qui alimeh-
 tum igni praestet. Quam-
 quam ista, quae adhuc com-
 memoravi, omnia, vapor,
 sitis, solitudo, inopia co-
 piarum terrestrium, minus
 vobis difficilia videbuntur
 eo, quod jam dicam: et
 propter hoc fugienda omni-
 no ista regio. Serpentes
 nempe varii, magnitudine

ingentes, plurimi numero,
 formis peregrini, veneno
 armati invicto, terram pa-
 scuntur; partim submersi,
 nido in arenae recessibus
 defosso; alii in summo ver-
 santur, bufones, et aspidēs,
 et viperae, et cerastae, et
 buprestae, et jaculi, et am-
 phisbaenae, et dracones, et
 scorpionum genus duplex,
 terrestre alterum, pedestre,
 ingens, vertebrae [in cauda]
 habens plures; aërium alte-
 rum et volucre, membra-
 naceis quidem alis, quales
 sunt locustis, et cicadis, et
 vespertilionibus alae. Id

- p. 236. ρίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ ἐπιπετόμενα γ), οὐκ
 4 εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τῇ Λιβύῃ ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ
 πάντων ἐρπετῶν δεινότερον, ὧν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ διψάς
 ἐστίν, ὅφρις οὐ πᾶν μέγας, ἐχίδνη ὅμοιος, τὸ δῆγμα
 βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς ρ), ὀδύνας μὲν ἀλήκτους σ) ἐπάγων
 εὐθύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πίμπρασθαι ποιεῖ,
 καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρᾷ ι) κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα
 καταπονοῦν υ), καὶ κατατρυχόν αὐτοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν,
 p. 237. ὁμῶνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ. διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολήν·
 καὶ τὸ παραδοξότερον, ὅσπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον
 ὀρέγονται τοῦ ποιοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλεόν ἐπιτείνει-
 ται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειάς ποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν
 Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχῃς, ἀλλὰ
 προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ
 5 πῦρ κατασβεννύοι. Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν
 αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἐπιδαψιλευόμενον x) τῷ

γ) ἐπιπετόμενα] „bene Salm. Ἐπιπετόμενα Edd. illa prio-
 res.“ Omnino vid. Struy. Lectt. Lucian. in Misc. Critt. Vol.
 II. Part. II. p. 235. ρ) παχὺς] „Sic Edd. omnes et M. Ταχὺς
 Sol.“ σ) ἀλήκτους] „ἀλέκτους W. Sed supra est η.“ ι)
 πυρᾷ] Sic W. L. Aug. et Ed. Fl. Sed vulgo legebatur πυρὶ.
 υ) καταπονοῦν] καὶ ταπεινοῦν Aug. x) ἐπιδαψιλευόμε-
 νον] Vulg. ἐπειτα δυνόμενον. Sed illud est in L. G. Gorl. et
 marg. A. 1. Statim πρότε Cod. G. pro ποτῷ.

genns volucres oberrantes
 multae difficilem accessu
 reddunt illam Libyam. Be-
 stiarum vero, quas ea nutrit
 arena, importunissima est
 dipsas, serpens non ita ma-
 gnus, viperæ similis, morsu
 violento, veneno crasso,
 immedicabiles statim dolores
 adferens. Nam exurit, et
 putredinem inducit, et, ut
 ardeant *morsi*, efficit. Ita-
 que clamant, ut qui in igni
 jaceant. Quae autem maxi-
 me illos conficit atque atter-
 rit, illa est affectio, a qua

nomen accepit bestia. Si-
 tiunt nempe supra modum:
 quodque maxime mirum est,
 quò plus biberint, tanto
 magis potum appetunt, mul-
 toque magis intenditur eo-
 rum bibendi cupiditas: nec
 unquam sitim exstinxeris,
 neque si Nilum ipsum, to-
 tumve Istrum ebibendum
 iis praebeas; sed ipsa illa
 irrigatione morbum accen-
 das, velut si quis oleo
 exstinguere ignem tentet.
 Ajunt medicorum filii, istam
 esse caussam, Venenum il-

ποιῶν, ὀξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἰκὸς, p. 237. καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλείστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν 6 ὦν οὐδένα τοῦτο πεπονθότα εἶδον, μηδὲ, ὡς θεοὶ, ἴδοιμε εὖτω κολαζόμενον ἄνθρωπον· ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τοπαράπαν γ), εὖ ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνοικέναι ἀνδρὸς οὕτως ἀποθανόντος. ἐκ Λιβύης z), ἔφη, ἀπὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν ποιεῖσθαι α) τὴν p. 238. πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι ἄλλως. ἔνθα δὲ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐτῇ τῇ κλύσματι, καὶ στήλην ἐξεστάναι, δηλοῦσαν τοῦ ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον μὲν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶτα, καὶ ἀρνούμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν b). τὸ θηρίον δέ c), τὴν διψᾶδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῇ περιεσπειραῖσθαι d) τῇ ποδί, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλη-

γ) τοπαράπαν] Sic A. 1. 2. Hag. Sejunctim τὸ παρύπαν Reitz. et recentt. Cf. Bis Accus. 4. 7. De Luct. 2. 24. c. a. z) ἐκ Λιβύης] ὃς ἐκ Λ. vulgo legebatur. Sed ὃς abest a Codd. Gorl. et M. et in hoc quidem ita, ut supra scriptum sit a recentiore manu. Vid. Adnott. α) ποιεῖσθαι.] Sic scripti e Codd. W. Aug. Gorl. marg. A. 1. et Ed. Fl. Legebatur vulgo ἐποιεῖτο. b) δῆθεν] „δὴ marg. A. 1.“ c) δὲ] „δὴ W.“ d) περιεσπειραῖσθαι.] „Sic J. Ald. Fr. Bas. Hag. Par. Salm. Περιπεύσθαι Fl.“

lud crassum potu largiter irrigatum, moveri celerius, quippe quod liquidius sic fiat, et diffundatur maxime. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam hominem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed epigramma audiui, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum transit, itérque facit ad

Syrtim majorem (neque enim posse aliter), ibi in monumentum incidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, columellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero dipsada adhaerescens, ac pedi implexam, et mulieres quascumque, aquam adferentes simul multas, ea hominem perfundere. In proximo au-

p. 238. σίον δὲ ὡς e) κῆσθαι οἷα τῶν στρουθῶν ἐκείνων, οἷς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας. γεγράφθαι δὲ πρὸς τοῦ-
πῆγμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἴθοπος ἰοῦ

Μηδὰμ κοιμῆσαι f) διψαλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον g) οὐκ ἀναπλῆσαι,

Αἶν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔφη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ὡς ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεί-
7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὡς, καὶ ἐσπουδάκασι περὶ αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σκεύεσσι

p. 239. χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. αὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον, εἶναι τὴν γῆν.

εἰ δὲ καὶ μεγάλη εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γίνονται δύο ἐκ τοῦ ὡσοῦ ἐκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκάτερον ἀποχρῶν τῇ κί-
8 φαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὡς, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου

ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα

e) ὡς] „W. ὡς cum puncto subscripto, et sic semper.“ f) κοιμῆσαι] restitui e Cod. W. Κοιμῶμαι Edl. priores omnes, ad-
versante lege prosodica. g) τοῖον πίθον] „W. aliter, vid. notas.“

tem ova jaccere, qualia il-
lorum struthiocamelorum,
quos venantur, ut dixi,
Garamantes. Adscriptum
autem esse epigramma...
nihil vero prohibet ipsum
recitare,

*Fallor, an haec talis de
nigro accensa veneno,*

*Tantale, vexavit te sine
sine sitis.*

*Tale olim, proles Danai
numerosa, replere*

*Frustrato te haustu vas
voluisse, reor.*

Adhuc alii versiculi quatuor
sunt de ovis, et ut, dum
tollit illa, morsus sit; sed
eorum non amplius memini.

Colligunt nimirum ova illa
accolae non cibi modo caus-
sa, sed evacuatis etiam
utuntur in suppellectile, et
pocula sibi inde faciunt,
cum fingere de luto non
possint, quod mera arena
illorum solum est. Si vero
satis magna inveniantur,
etiam pilei ex unoquoque
ovo bini parantur. Dimi-
diatum enim ovum unum-
quodque capiti cum sufficiat,
pileus est. Ibi ergo insidian-
tur apud ova dipsades: et
cum accedit homo, prore-
pentes de arena, mordent
miserum: at illi eveniunt
illa, quae paullo ante dicta

τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων αἰ, καὶ μᾶλλον p. 239.
 κρῶν, καὶ πιμπλάμενος οὐδέποτε. Ταῦτα h) οὐ, μὰ Δία, 9,
 πρὸς Νικάνδρον τὸν ποιητὴν φιλοτιμούμενος διεξήλθαν,
 οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε, ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγένηται μοι,
 εἰσεις i) τῶν Λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι. ἱατρῶν γὰρ ἂν
 μᾶλλον ὁ ἔπαινος, εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ
 ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχουσιν· ἀλλὰ μοι δοκᾷ
 (καὶ πρὸς Φίλλου k) μὴ δυσχεράνητε l) τὴν εἰκόνα θηριώδη
 εἶναι, ὁμοίων τε καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκείνους
 πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος.
 ὅσω γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτω μᾶλλον
 ὀρίγομαι τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δίψος ἄσχετον m) ὑπεκ-
 καίεται μοι, καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαι n) ποτε τοῦ ο)
 τοιούτου ποτοῦ, καὶ p) μάλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω p. 240.
 διειδῇ τε καὶ καθαρωῖ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ

h) ταῦτα] ταυτὲ Gorl. i) εἰσεις] „φύσιν W. Vulgatum tenet
 FL cum cett.“ k) Φίλλου] „restitui ex L. G. et Ven. 2.
 Φυλίδου Edd. cett. et M. male.“ l) δυσχεράνητε] „Sic
 Edd. recte cum M. δυσχερῆτε male Ven. 1. et 2.“ m) ἄσχε-
 τον] „bene M FL. etc. Alii ἄσπετον, ajunt Coll.“ n) ἐμ-
 πλήσεσθαι] ἐμπλησθήσεσθαι Gorl. correctione aliena. Cf.
 ἀγορεύεται sensu passivo Jov. Trag. c. 5. προτιμῆσται ibid. c. 9.
 ἡγήσεται Quom. Hist. Conscr. c. 38. ibique adnot. o) τοῦ]
 abest ab Aug. p) καὶ] abest a Gorl. Sic μάλα εἰκότως sine
 praefixo καὶ Hermot. c. 22. Sed καὶ μάλα εἰκότως, plene ut hic,
 De Merc. Cond. c. 40. Pro Laps. c. 13. e. a.

sunt, ut bibat semper, et
 magis sitiatur, et nunquam
 satiatur. Haec, ita me Ju-
 piter, non contendendi quo-
 dam adversus Nicandrum
 poetam studio a me dicta
 sunt, neque uti vos cogno-
 sceretis, nonnihil me curae
 in discendis serpentium Li-
 bycorum ingeniis posuisse.
 Ista enim medicorum magis
 laus fuerit, quibus scire
 talia necesse est, ut etiam
 depellere illa ex arte pos-
 sent. Verum ego mihi vi-
 ctor. ac, per ego vos ami-

citiae praesidem Jovem rogo,
 nolite offendi transsumpta a
 bestiis imagine, similiter
 erga vos affectus, atque illi
 a dipsade morsi ad potum
 affecti sunt. Quo frequen-
 tins enim prodeo in con-
 spectum vestrum, tanto
 magis ejus rei sum cupidus,
 sitisque me urit, quae re-
 primi nullo modo potest,
 nec unquam illo satiari potu
 mihi posse videor. Nec in-
 juria. Ubi enim in aquam
 pellucidam adeo et puram
 incidam? Itaque ignoscite,

p. 240. δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ δῆγματι, ἐμποροῦμαι χανδὸν, ὑποθεὶς τῷ κρουνητὴν κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν q) ἐπιρρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κεχηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν r). ὥς διψοῦς γε ἔνεκα τοῦμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν αἰεὶ. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

q) ὑμῶν] „Sic Fl. Hag. Par. Bas. etc. Ἡμῶν male J. et V. 2x”
r) καταλείπειν] „rescriptum ex W. Καταλείπειν Edd.”

si morsus et ipse in animo meo morsum istum suavissimum saluberrimumque, pleno me haustu, caput salienti supponens, ingurgitem. Modo illud mihi contingat, ne, quae a vobis adfluunt, deficiant, nec exhaustum vestrum audiendi

studium hiantem me et sitientem destituat. Quantum quidem ad meam vestri sitim attinet, nihil obstat, quo minus semper bibam. Platone enim auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

A R G U M E N T U M.

Disputatio haec est, vel potius expostulatio, cum Hesiodo, quod is in exordio Theogoniae v. 30. sq. vatem se rerum futurarum praescium professus non tamen vere in carminibus suis promisso steterit. Ita autem poeta se ipse defendit, ut nec auctori satisfaciat, nec lectoris ullius assensum omnino nancisci possit. Cf. quae infra ad cap. 1. sunt adnotata.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναι σε, Ἡσίοδε, 1
καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ κῆς δάφνης αὐτός τε
δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς· ἔνθεα γάρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ
ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκείνο δὲ ἀπερῆσαι ἄξιον,
τί δήποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὥς διὰ τοῦτο λάβοις
τὴν θεοπέσιον ἐκείνην ᾠδὴν παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλείοις
καὶ ὕμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεοπίζοις τὰ ἐσόμενα,
θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξενίνοχας· θεῶν τε γενέ- p. 241.

α) ΔΙΑΛΕΞΙΣ] „Διάλογος Pl. et Schol. Vulgatum tenet ceteras et Coll.“

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. Verum enimvero poëtam quidem optimum esse te, Hesiode, idque a Mnsis te una cum lauro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia atque augusta: et nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero dis-

ceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque praeterita, ac divinares futura; alterum quidem, idque perfectae omnino perfecisti, Deo-

p. 241. σεις b) διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμῆτου, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως, τῶν ἄλλων ἀπάντων. Θάτερον δὲ, καὶ ὃ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον εὐακόες, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφνης, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθη παραδέδωκας, οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τηλέμον c), ἢ τὸν Πολύιδον d), ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυχόντες, ὅμως 2 προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουν χρᾶν τοῖς δεομένοις. Ὡς τε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, ὥς οὐχ e)

b) γενέσεις] „γένεσις W. Vulgatae adsentitur Fl.“ c) Τηλέμον] Sic ex Homero Od. IX, 509. et aliis poetarum vet. locis emendatum a Valcken. ad Herodot. p. 392. Ed. Wessél. ab Herelio Epist. Crit. ad Meusel. p. 40. Wielandio et Belino. Olim enim legebatur Τηλεφον. d) Πολύιδον] „Πολύειδον W. male.“ e) ὥς οὐχ] Vulgo οὐχ ὥς. Pejns etiam οὐχ ὥς Par. Hag. In W. abest ὥς, item in Gorl. Conjecerant οὐχ ὥς Courier. ad Luc. s. Asin. p. 242. sq. οὐχ οὕτως Reitz. et Seager. οὐχ ὅλως Jacobs. Exercitt. critt. p. 136. ut Pisc. c. 33. extr. οὐθ' ὥς, ne sic quidem, edidit Fritzsche. Ego vero Gesneri iudicium secutus transpositas exhibui particulas.

rum generationibus enar-
randis, usque ad prima illa,
Chaos, Tellurem, Caelum
et Amorem; insuper etiam
mulierum commemorandis
virtutibus, et praeceptis
agriculturae, et quae de
Pleiadibus, ac de temporibus
arandi, messis, naviga-
tionis, reliquarumque rerum
omnium, dici possunt:
alterum vero, quod multo
utilius futurum erat vitae,
et Deorum muneribus magis
simile, dico autem futurarum
rerum praedictionem,

plane non ostendisti, sed
parte illa simpliciter obli-
vioni tradita, nusquam tua
in poësi vel Calchantem,
vel Telemum, vel Polyidum,
vel Phineum adeo imitatus es,
qui non consecuti illud a Mysis,
tamen divinarunt, nec oracula
reddere consulentibus de-
dignati sunt. Itaque trium
horum criminum in uno ad-
haerescas omnino necesse
est. Aut enim, quantumvis
id dictu amarum sit, men-
titus es, cum non promisc-

ὑποσχόμενων σοὶ τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν p. 241.
 δύνασθαι ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχεοντο, σὺ δὲ ὑπὸ
 γένους ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπου f) φυλάττεις τὴν
 δαίτην, οὐ μεταδίδους αὐτῆς τοῖς θεομένοισι· ἢ γέγραπται
 μὲν σοι καὶ τὰ g) τοιαῦτα πολλὰ, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ
 παραδίδωκας, οὐκ οἶδα εἰς ὃν καιρὸν τινα ἄλλον ταμιευό-
 μενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκίνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμι
 αὖ εἰπεῖν, ὥς αἱ Μοῦσαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποσχομένα, p. 242.
 τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ ἡμετέρας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχε-
 σιν· λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων γνώσιν. καὶ ταῦτα, προ-
 τέραν αὐτὴν ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημέναι h). Ταῦτα οὖν παρὰ 3
 τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἄν;
 κρείποι i) γὰρ ἄν, ὥσπερ οἱ θεοὶ δωτηῆρες ἰάων k) εἰσὶν,
 οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν l) τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν,
 καὶ πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴσται m), καὶ
 ἴσται ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

g) κόλπου] Sic cum *Schm.* et *Fritzs.* scripsi, ut jam volue-
 rat *Kopp.* *Observ.* phil. p. 65., e *Cod. Gorl.* pro vulg. κόλπον.
Cf. supra *Adv. ludoct.* c. 12. not. g) τὰ] abest a *Gorl.* et
 omisit *Fritzs.* h) ὑπεσχημέναι] „Nil mutant *Fl. Ald.*
ὑποσχομένα Pell.“ i) κρείποι] Sic *W.* probante *Schäfero*
Meleu. p. 59. et *Fritzs.* pro vulg. κρείπον. k) θωτηῆρες
ἰάων] Sic ex *Homer.* et *Hesiod.* monente etiam *Schäfero* l. l.
 et praecunte *Fritzschio* pro vulg. δωτηῆρες ἰάων, quainquam
ἰάων certe in *Bas.* 3. *Cf.* *Prom.* c. 18. *Tom. I.* p. 158. ibique
Varr. Lect. l) ὑμῖν] „Sic *Salm. Amst. M. Cett.* ἡμῖν, male.“
 m) ἴσται] „*Idem Bas.* 1. *ἴσται* adscriptum ejus margini.“ Cum
Bas. 1. facit 3.

rint tibi Musae futura prae-
 dicendi facultatem: aut illae
 dederunt, sicut fuere pol-
 licitae, at tu prae invidia
 occultas, in sinuque *abscon-*
ditum servas munus, non
 impertiens illud indigenti-
 bus: aut scripta quidem tibi
 sunt etiam in hoc genere
 multa; tu vero nondum ea
 saeculo tradidisti, cum usum
 eorum ad nescio quod aliud
 tempus reponas. Illud enim
 neque ausim dicere, Musas,
 tuo tibi praestare pollicitas,
 iterum quidem dedisse, ex

dimidia vero parte promi-
 sionem suam, de futurorum
 cognitione loquor, revocas-
 se, cum tamen prius illam
 in versu pollicitae essent.
 Ista ergo numquid ab alio,
 Hesiode, quam ab ipso te,
 aliquis potest discere? De-
 cuerit enim, quemadmodum
 ipsi Dii bonorum sunt au-
 ctores, ita etiam vos illorum
 amicos atque discipulos, cum
 veritate omni, quae nostis
 enarrare, et si qua nobis
 videntur dubia, ea resol-
 vere.

- 4 ΗΣΙΟΔ. Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥῥῶδιαν ἀπόκρι-
 p. 241. σιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ ἀπάντων, ὅτι μηδὲν ἐστὶ τῶν
 ἐρῶσφωδημένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν.
 καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε εἰρη-
 μένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ
 μὲν n) ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποι-
 p. 243. μαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα
 ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἶην ἀπολο-
 γεῖσθαι· αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι,
 καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται ο) καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν.
- 5 Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σέ καὶ ποιητικῆς ἀπολο-
 γίας p)· οὐ γάρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ
 λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν q) συλ-
 λαβὴν ἐκάστην ἐντελεῇ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶ εἴ τι ἐν
 τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρῶν λάθῃ, πικρῶς τοῦτο
 ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων
 ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος

n) μὲν] abest a Gorl. o) οἴωνται] οἴονται Bas. 3. errore
 credo. p) ἀπολογίας] „restitui ex W. marg. A. 1. et Fl.
 Ἀσιτολογίας male G. et Edd. vulgo.“ Recte coniecerant ἀπο-
 λογίας Palmer. et Guyet. αἰτιολόγιας Gron. probante Kustero.
 In Bas. 3. paene ridicule legas ἀστρολογίας. q) τῇ·] „omit-
 tit Fl.“

Hes. Licebat mihi, vir
 optime, facili responsione
 defungi de omnibus, nihil
 esse eorum carminum, quae
 a me consuta sunt, mihi
 proprium, sed Musarum:
 ab his proinde rationem dic-
 torum pariter et praeter-
 missorum lesse poscendam:
 me vero de his, quae per
 me sciebam, de pascendo,
 inquam, curandoque grege,
 et exigendo, et mulgendo,
 reliquisque, quae pastorum
 opera sunt ac disciplina,
 causam dicere merito: Deas
 quidem sua munera, quibus-

cunque voluerint, et in
 quantum decere putent, im-
 pertiri. Interim tamen ne-
 que poetica mihi apud te
 defensio defuerit. Neque
 enim, puto, decet, a poetis
 tenuiter nimis, et minuto
 studio reposcere, syllaba-
 rum tenuis omnium, per-
 fecta omnino, quae dixere,
 et si quid in ipso poescos
 cursu non animadversum
 effluat, acerbè illud exige-
 re; verum scire, multa nos
 et modulorum caussa et soni
 inculcare. Quaedam autem
 carmen ipsum saepe, utpote

αὐτὸ πολλὰ κίς λεία ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως παριδέξαιτο. σὺ p. 243.
 δὲ τὸ γ) μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω
 δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ
 τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὅρας ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ. σκινδα-
 λῆμους s) δέ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ p. 244.
 σκυφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ'
 ἑμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ
 ἑμοῦ Ὀμήρου κατακνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μά-
 λιστα μικρὰ ἅττα διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμοίᾳ χωρῇ- 6
 σαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογησασθαι,
 ἀγνώθι, ὦ οὗτος, τὰ ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας. εἴση
 γὰρ, ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ μαντικῶς ἅμα καὶ προ-
 φητικῶς προτεθέσπισται μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα
 τῶν γε *) ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν
 παραλειμμένων τὰς ζημίας, καὶ τὸ,

Οἷσις δ' ἐν φορμῷ, παῦροι δέ σε θήησονται, Hesiod.
 καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, Opp. v.
 χρησιμοποιεῖται ἐν τῷ βίῳ μαντικῇ νομίζεται. 480.

1) τὸ] abest a Bas. 3. s) σκινδαλάμους] „Sic Edd. omnes
 et M. Σκινδάλμους corrigit Solan. et alii. *) γε] τε Fritzsche.
 de suo.

laevia ac polita, nescio quo-
 modo adsumit. At tu maxi-
 mo nos nostro bono is pri-
 vatum, libertatem dico, et
 in fingenda potestatem. Et
 reliqua in poësi pulchra non
 vides; sed ramenta quaedam
 et spinas eligis, ansasque
 quaeris calumniae. Neque
 vero solus tu talia, neque
 contra me solum, sed multi
 etiam alii sunt, qui Homeri,
 eandem artem professi, car-
 mina vellicant, ita minuta
 omnino et valde exigua dis-
 putantes. Si vero opus est
 cominus congregi cum cri-
 mine, et eam dicere causam

sam, quae verissima est,
 lege, tu homo, opera mea
 ac dies. Intelliges enim, quot
 res in illo carmine, divine
 et tanquam a vate prae-
 dictae a me sint, quae exi-
 tus praesignificent cum eo-
 rum, quae recte et suo
 tempore peraguntur, tum
 illorum, quae praetermissa
 sunt, noxas. Jam illud:

*Corbe feres raro, rarus tibi
 et accola plaudet:*

et rursus, quae bona recte
 colentibus agrum superfu-
 tura sint, utilissima vitae
 divinatio jure habeatur.

K

7 *ΛΤΚ.* Τοῦτο ε) μὲν οὖν, ὃ θαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ
 p. 244. πάνυ ποιμενικὸν εἶρηται u) σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας
 τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοϊαν x), αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι
 ὑπὲρ τῶν ἐπῶν θυνάμενος· ἡμεῖς δέ, οὐ ταύτην τὴν μαν-
 τικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν γ). ἐπεὶ
 p. 245. τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν z) οἱ γεωργοὶ, καὶ
 ἄριστα μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν
 τοῦ θεοῦ, εὐθαλῆ ἔσται τὰ δράγματα· ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπι-
 λάβῃ a), καὶ διψήσωσιν b) αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ
 μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ
 μεσοῦντος θέρους χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο,
 εἰκὴ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμᾶν χλωρὸν ἔτι
 τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεσθαι τὸν καρπὸν. οὐ μὲν
 οὐδ' ἐκείνο μαντείας δεῖται, οἷς ἦν μὴ καλύψης *) τὰ
 σπέρματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφορσὴ τῆς γῆς

ι) χρησιμ. — *ΛΤΚ.* Τοῦτο ε) „Sic etiam Edd. cum M. Gronovius *ΛΤΚ.* transponit.“ n) εἶρηται] „εἰρήσεται *FL.* Sed vulgatum praestat.“ x) ἐπίπνοϊαν] „ἐπίπνοϊαν *FL.* male. Id tamen et adscriptum marg. A. 1. W.“ γ) περιεμένομεν] „περιεμένομεν *FL.* male.“ z) ὑμῶν] „recte M. *FL.* Hag. Fr. Par. Ἰμῶν male J.“ Reddit *Obsopoeus*: nostri rustici. a) ἐπιλάβῃ] „λάβῃ W.“ b) διψήσωσιν] „Sic et *FL.* cum cett. διψήσουσιν W.“ *) καλύψης] καλύψους concinnitatis causa mavult C. F. Hermann. Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 35. At vid. Schäfer. Melett. p. 87.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiode, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum adflatum, qui neque causam dicere pro verbis possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis exspectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore, sint rustici, et optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulos [*messem copiosam*];

si vero aestus invalescat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fusis frustra seminibus; neque metendam spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, et ligone armatus servus terram iis inducat, devoluturas

αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδέεται c) τὴν p. 245.
 ἅπασαν τοῦ θέρους ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα περιαιρέσεις 8
 μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι· μαντι-
 κῆς δὲ πάντοτε ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ ἄθληα,
 καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερὰ προγιγνώσκειν· ὥσπερ τὸ τῷ
 Μίνωι προεπεῖν, ὅτι ἐν τῇ τοῦ μέλιτος πίθῳ ὁ παῖς
 ἴσται d) αὐτῷ e) ἀποπεπνιγμένος f), καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς
 προμηνῦσαι g) τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ
 δεκάτῳ εἶπε αἰώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική.
 ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη h), οὐκ ἂν
 φθάνοι καὶ μάντιν λέγων. προεῖπ' γὰρ, καὶ προθεσπία, p. 246.
 καὶ ἄνευ Κασταλλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρίποδος Δελφικοῦ,
 ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περιουστῇ τις, ὕνους προσέτι
 ἢ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἡπάλος i) οὐ μικρὸς ἐπιπνεῖται
 τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ εἶ γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι καὶ
 θέρη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἶδος, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα

c) προκατεδέεται:] προκατεδέεται Bas. 3. d) ἴσται:] „recepit
 ex L. et W. in quo ἴσται tamen ab altera manu, cum ἴσται
 ante legeretur, quod et Edd. obsidet.“ e) αὐτῷ:] „αὐτοῦ FL.“
 f) ἀποπεπνιγμένος:] „Sic rescriptum ex W. et FL. Ἀποπνι-
 γόμενος Edd. cens.“ g) προμηνῦσαι:] προμηνῦσαι priores
 omnes. h) ἀνατιθεῖη:] ἀναθεῖη Gorl. i) ἡπάλος:] ἡ πλά-
 λος Hag.

aves, omnemque spem aestatis interceptam devorataras. Talia enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit; a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus videtur, cuius sit obscura et nusquam alio modo manifesta anto cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum est, in dolio mellis suffocatum in illius filium, et cum praesignificata Achivis causa irarum Apollinis, itemque anno decimo captum iri Iliam. Haec enim sunt divi-

natio. Alioquin si ista quoque superiora ad divinationem aliquis referat, effugere non poterit, quin me quoque vatem dicat. Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalla, et lauru, et tripode Delphico; si quis nudus in frigore obambulet, pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem rigor cum tremore non parvus invadet: et, quod magis adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est, superveniet, et multa in hoc genere, quorum me-

9 πολλά τοιαῦτα, ἂν γελοῖον ἂν εἴη μεμνησθαι. Ὡς τε τὰς
 p. 246. μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες· ἐκείνο δὲ, ὃ
 εἰρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως παραδέχεσθαι ἄξιον, ὥς οὐδὲν
 ἤδεις k) τῶν λεγομένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνε-
 ποίει l) σοι τὰ μέτρα, οὐ πᾶν οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὖσα m).
 οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τῶν ὑπεσχημένων n), τὰ δ'
 ἀτελῇ ἀπελίμπανεν.

k) ἤδεις] „ἤδεισθα W. et Fl.“ Sic etiam Gorl. l) ἐνεποίει]
 ἐνέπνευσε conj. Schm. temere. m) οὖσα] abest ab Gorl.
 n) ὑπεσχημένων] „ὑποσχημένων W.“ Deinceps τὰδ' erat in
 omnibus prioribus, excepta Fritzscheana.

minisse ridiculum fuerit. vino subjecta tibi carmina,
 Itaque hoc genus defensionis et divinationum omitte. quamquam ne illud quidem
 Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit, satis firmum est: neque
 quod recipiatur, nihil te enim ille alia quidem promissorum impleturus erat,
 scivisse eorum, quae dicebas, alia vero imperfecta relicturus.

ΛΙΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ, ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ARGUMENTUM.

Navigium magnum Aegyptiacum, ejus visendi causa quatuor amici Athenis Piraeum petierant, redeuntibus in urbem ansam praebet declarandi, quid unusquisque eorum potissimum in votis habeat. Sic quum tres pro sua quisque animi indole alius aliam felicitatis humanae partem delectam exposuisset et laudasset, quartus Lycinus, i. e. ipse Lucianus, votorum istorum vanitatem et stultitiam arguit ac deridet, in magnam quidem lectorum tum utilitatem tum voluptatem.

ΑΤΚ. Οὐκ ἐγὼ λέγον α) ὅτι θᾶττον τοὺς γῦπας β) ἱσλος νεκρὸς ἐν φανερῷ κείμενος, ἢ θείαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλαθοί, καὶν εἰς γ) Κόρινθον θείοι ἀνευσσι θεόντα ἀπείνας δ) διὰ τοῦτο; οὕτω φιλαθεάμων σὺ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα.

- a) ἐγὼ λέγον] „Sic etiam Fl. cum J. Bas. Par. Hag.“
 b) γῦπας] γυπας priores. Contra recte vulgo Ver. Hist. I, 17. Icarom. c. 3. e. a. c) εἰς] „ἐς O.“ d) ἀπείνας] „Sic Fl. Bas. 1. Par. etc. Παρένας J. cum V. 2.“ Verba διὰ τοῦτο olim in Edd. cum sequentibus juncta primus Gesnerus vidit non fuisse ab antecedentibus avellenda.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS ET ADIMANTUS.

Lyc. Nonne dicebam ego, tur, etsi uno spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat? adeo tu spectaculorum avidus et impiger ad talia.

facilius posse fieri, ut vultures effugiat jacens in propatulo antiquum cadaver, quam Timolao mirabilis spectaculi aliquid subduca-

p. 247. *TIM.* Τί γὰρ ἔδει καὶ ε) ποιεῖν, ὃ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγαντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν οὐαγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε f) καὶ Σάμιππον τουτονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστεος ἦκειν, ἢ ὁψομένους τὸ πλοῖον g).

ΑΤΚ. Νὴ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ h) Μυρρηνούσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου i). νῦν ἐκείνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῇ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νυκτὸς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐξ αὐτῆς, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σέ δὲ ὁ k) Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκείνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέραις. καὶ μετὰ τῆς ἀπαβάρθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδε-
p. 248. δειμένον, ἀνυπόδητος l) αὐτὸς ὦν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ ἔτε αὐτὸν εἶδον, οὔτε ξυδον οὔτε ἐπεί κατεληλύθαμεν m).

e) καὶ] „omittit J.“ f) σέ τε] „σφῶς ἔτι O.“ Sic plane *Reitzius* narrat. At videtur in Ox. σφῶς ἔτι legi non pro duabus vocibus αὶ τε, sed pro tribus σφῶ, σέ τε. g) πλοῖον] „πλείον male J. sola.“ At praecierat jam *Ald.* 2. h) ὁ] „Abest articulus in O.“ Quod probat *Fritzs.* provocans ad *Stravium* *Lectt. Lucc.* p. 226. i) ὅπου] „ὅποι *FL.*“ k) ὁ] „Sine articulo O. et *FL.*“ l) ἀνυπόδητος] „Nil mutant *Edd.* nec O.“ m) κατεληλύθαμεν] Sic O. *Gorl.* et *Edd. Bas.* 1. et 3. et jam etiam *Fritzs.* pro vulg. κατεληλύθειμεν.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius navem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae annonam ex Aegypto in Italiam advehunt? Puto autem, vos quoque, te, *inquam*, et Samippum hunc, non alia, quam spectandae hujus navis causa ex urbe venire.

Lyo. Sic est, per Jovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, ne-

scio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipso. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

ΣΑΜ. Οἶσθα η), ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν ο); 2
 ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραίον ἐκεῖνο μειράκιον ἐκ τῆς θαλάμης p. 248.
 προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκὸς p), ἀναδει-
 μνον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τοῦ μετώπου
 ἀπηγμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδελμαντιον οἶδα, οἶμαι, γλα-
 φυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θέαμα q) ἰδὼν, μακρὰ r) χαίρειν
 φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ s) ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ t) τὸ
 πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἶωθε· ταχύδακρυς
 γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἔρωτικά.

ΑΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πᾶν καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ με-
 ρακίσκος ἔδοξε μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδελμαντον ἐκπλήξαι, ὃ
 τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάντες ἐλεύθεροι, στω-
 μῖλοι τὸ φθέγμα, παλαίστρας ἀποπνεόντες, οἷς καὶ παρα-
 δακρῦσαι u) οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μελαγχρῶν p. 249.
 εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν,
 καὶ ἐφθέγγειο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συνεχές, καὶ ἐπίτερο-
 χον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ

η) οἶσθα] „οἶσθ' οὖν O.“ ο) ἀπέλειπεν] ἀπέλειπεν Gorl.
 Fritzsach. p) ἐνδεδυκὸς] ἐνδεδυκὸς Schol. vitio scribendi.
 q) ἐκεῖνος θέαμα] „θέαμα ἐκεῖνος O.“ r) μακρὰ] „μα-
 κρὰν Fl.“ s) τῷ Αἰγυπτίῳ] „τῶν Αἰγυπτίων O.“ t) περι-
 ηγουμένῳ] „περιηγμένῳ male O.“ u) παραδακρῦσαι]
 παρ — ὕσαι priores, excepta Fritzsach.

Sam. Nosti, Lycine, ubi
 nos reliquerit? puto ego ibi,
 ubi formosus ille puer de
 diaeta progrediebatur, ille
 puro linteo indutus, retro
 comam revinctus, utrinque
 a fronte abductam. Si ergo
 Adimantum ego novi, puto,
 hominem, eleganti adeo spe-
 ctaculo viso, longum valere
 jusso naupego Aegyptio, qui
 monstrabat navim, adsti-
 tisse lacrimantem, ut solet.
 Facilis enim vir est, ubi
 amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum

pulcher mihi, Samippe, puer
 videbatur, ut Adimantum
 etiam percelleret, quem tot
 Athenis formosi sectantur,
 liberi omnes, jucundi ser-
 monis, olentes palaestram,
 apud quos forte lacrimari
 etiam non ignavum fuerit.
 At iste, praeterquam quod
 niger, labipsus etiam est, et
 tenui nimis crure, et tra-
 ctum quiddam de imo gut-
 ture, continuatumque nimis
 et volubile loquitur, Graece
 ille quidem, sed ita, ut pa-
 trium quiddam sibilo atque

p. 219. τῆς φωνῆς τόνου. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοῦπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθέρων x) φησιν αὐτὸν εἶναι.

3 TIM. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὧ Λυκῖνε, σημεῖον ἐστὶν Αἰγυπτίας γ), ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες z) ἀναπλέκονται, ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικόν a) ἔμπαλιν ἢ b) οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομῆν τοῦς γέροντας, ἀναδουμένους κρώβυλον c) ὑπὸ τέτειγι χρυσῷ ἀνειλημμένον.

SAM. Εὖγε, ὦ Τιμόλας, οἷς ἡμᾶς ἀναμνησκαίς τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοίμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρουφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἰωσιν d), ἔποτε οἱ τότε συναποκρίσθησαν e).

4 ATK. f) Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην, ὁπόθεν p. 250. ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἰστὸν ἐπιπολὺ ἔστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυσσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναῦτην διὰ τῶν

x) ἐλευθέρων] ἐλεύθερον legendum videbatur Solano. γ) Αἰγυπτίας] „Αἰγυπτιακῆς Ο.“ Αἰγυπτίους voluerunt quidam. Vid. Adnott. z) παῖδες] „non est in Fl.“ a) ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικόν] ἔστε τὸ προφηβικόν Gorl. b) ἔμπαλιν ἢ] „recepti ex J. V. 2. et marg. A. 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cett. misere.“ Vera lectio etiam est in Ald. 2. c) κρώβυλον] „recte O. Schol. Fl. V. 2. Κρώβυλλον cett.“ d) ἐν τοῖς Ἰωσιν] Supplet Belinus εἶναι. Vid. Adnott. e) συναποκρίσθησαν] συναποκρίσαν Gorl. et Fritsch. f) ATK.] „Sic Solanus dedit, cum TIM. ante ederetur.“ Vulgatum nomen servavit Fritsch.

tenore vocis *prodat*. Coma vero, et actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt, usque dum pubertatem attigerint. Contra ea majores nostri: quibus pulchrum visum est, comam alere seniores, revinctam in cincinnum aurea cicada comprehensum.

Sam. Bene facis, Timolaë, quod Thucydidis nos scriptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu nostro, *ubi et* de Ionibus, quando, qui tum erant, una inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe, jam recordor, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum staremus multum suspicientes numerantesque conjectus *telorum* in coriis, atque admirantes ascendentem per rudentes nautam,

κάλων, εἴτα ἐπὶ τῆς κεφαλᾶς ἄνω ἀσφαλῶς διαθέντα, p. 250.
τῶν κεραιῶν ἐπιλημμένον g).

ΣΑΜ. Εὖ h) λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐν-
ταῦθα; παραδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὐθις ἐπάνεμοι
εἰς τὸ πλοῖον;

ΤΙΜ. Ἀθηθαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρε-
ληλυθέναι ἐκείνον ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ'
ἡμᾶς εὐρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδεί-
μαντος, καὶ δέος οὐδέν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν ἀποβουκο-
ληθῇ.

ΑΤΚ. Ὅρατε μὴ σκαῶν ἦ, φίλον ἀπολιπόντας αὐ-
τοὺς ἀπιέναι· βαδίζομεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππο τοῦτο p. 251.
δοκεῖ.

ΣΑΜ. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἦν πως i) ἀνεργυῖαν τὴν πα-
λαίστραν ἐτι καταλάβομεν. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων k), ἥλικη 5
ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πῆχτων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς l) τὸ
μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τούτου· καὶ

g) ἐπιλημμένον] „Recte sic Bas. Salm. et marg. A. 1. Ἐπι-
λημμένον male ceit. Ἀπειλημ— Fl.“ h) Εὖ] edidit Schm. e
Codd. 2956, et Gorl. probante Belino. Secutus et Fritzs. i)
πως] πῶς Ald. 2. k) μεταξὺ λόγων] μεταξὺ τῶν λόγων
vulgo. Sed articulum omiserunt Gorl. Ox. et Fl. l) ἔλεγεν
ὁ ναυπηγός] ἔλαχεν ὁ ναυπηγός conj. Hasaeus. In eandem
sententiam Belin. ἔλεγεν ὁ ναυκλῆρος. At vid. Adnot.

deinde per antennam in alto
prehensis ceruchis transcur-
rentem.

Sam. Recte istuc dicis.
Quid ergo hic nobis facien-
dum est? expectandusne
est, an vis, in navem ego
redeam?

Tim. Nequaquam: sed
pergamus. Credibile enim
est, illum per tumultua-
riam festinationem praeter-
iisse jam nos in urbem,
cum non amplius invenire
non posset. Sin minus; at
novit certe viam Adiman-

tus, nec metus est, ne re-
lictus a nobis in devium
errorem incidat.

Lyc. Videte, ne sinistrum
sit, nos relicto amico abire.
Abcamus tamen, si idem
etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita vide-
tur, si qua apertam adhuc
palaestram inveniamus. Ve-
rum, ut interim aliquid lo-
quamur, quanta haec navis!
centum et viginti cubito-
rum longitudinem esse di-
cebat naupegus, latitudinem
autem supra quartam hujus

- p. 251. ἀπὸ τοῦ καταστροφάματος εἰς τὸν πυθμένα, ἢ βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον m), ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλικος μὲν ὃ ἰστός n), ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραιαν, οἷον δὲ προτόνω κέχρηται καὶ συνέχεται ο), ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανάστηκεν ἡρέμα καμπύλη, χουσοῦν χηνίσκον p) ἐπιειμένη, καταντικρυὲ δὲ ἀνάλογον ἢ πρῶρα q) ὑπερβέβηκεν, εἰς τὸ πρῶσω ἀπομικνυομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεῶς θεὸν
- p. 252. ἔχουσα τὴν Ἰαίν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γυαφαί, καὶ τοῦ ἰστίου τὸ παράσειον r) πυραυγές, καὶ πρὸ s) τούτων αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ μετὰ t) τὴν πρύμναν οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα
- 6 μοι ἔδοξε. Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν οἶτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιμέσσιον πρὸς τρο-

m) τὸν ἄντλον] „recte Fl. Par. aliaque. Τὸ ἄντλον J.“ Sic etiam Ald. 2. n) ἰστός] Sic Bas. 1. 3. Reitz. et recentt. Sed ἰστός Ald. 1. 2. Hag. o) κέχρηται καὶ συνέχεται] Prior res duas voces, quas Edd. vet. vulgo tenent, cum Solano, duce O. et Fl. delerunt Reitz. et recentt. p) χηνίσκον] „Sic O. χουίσκον Edd. hac priora.“ q) ἢ πρῶρα] „omissa in O.“ r) παράσειον] „Sic Fl. et Schol. Παράσειον Edd. O. et Exc. Πράσιον Bas 2. (et 3.) Ἰσως παράσημον adscript. Bas. 1. Κυρ-χῆσιον L.“ Παράσιον etiam Gorl. Sed Elsner. Schediasm. Crit. p. 93. mavult παράσειον, provocans ad Athen. V, 9. p. 26. s) καὶ πρὸ] „Abest καὶ ab O.“ t) μετὰ] κατὰ conj. Seager. recte, opinor.

partem; ac de constrato navis in fundum, ubi profundissima est, ad sentinam, undetriginta. Caeterum quantus est malus! quantam vero sustinet autennam, quanto opus habet (utitur) et continetur protono! Ut vero puppis ad-surgit sensim incurva, cui cheniacus impositus est aureus; ab altera parte justa proportione prora extollitur in adversum porrecta, habens ab utraque parte

cognominem navis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et supparum veli colore flammeo, et ante istaec ancorae, et versoria, et circumactoria, et illae ad puppim habitationes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis ad annua alimenta sufficeret.

ἦν. καίτινα πάντα μικρός τις ἀνθρωπίνος γέρον ἦδη p. 252. ἰσώζεν u), ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περι-
πρίφων. ἔδειχθη γάρ μοι ἀναφαλαγγίαις τις x), σῦλος,
'Hρων γ), οἶμαι, τοῦτομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέον-
τες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτία. Ἡκού- 7
σατε δέ, ὅπως δεῦρο κατήγαγε z) τὸ πλοῖον, οἷα ἔπαθον p. 253.
πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν a);

ATK. Οὐκ, ᾧ Τιμόλας, ἀλλὰ νῦν ἡδέως ἂν b) ἀκού-
σασμεν.

TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς
ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου
ἀπάραντας οὐ πᾶν βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίους ἰδεῖν τὸν
'Ακάμαντα· εἰτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενεχθῆναι
πλῆγίους ἄχρι Σιδωνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι μεγάλῳ περι-
πλέοντας c), δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονίας διὰ τοῦ Αὐλῶνος d)

u) [ἰσώζεν] Ἰσώζεν Bas. 1. x) τ:ς] vulgo aberat: restituerunt
Bipp., Schm. et Fritsch. e 2956. et Gorl. γ) 'Hρων] „In O.
ἦρων.“ z) κατήγαγε] „κατήγαγον Fl. et marg. A. 1.“ Sic
et Gorl. a) [ἰσώσεν] „ἔπλασεν O. Ἐσώζεν Bas. 1. et 2.“ Er-
ratum hoc: nam Bas. 1. aeque ac 3. habet ἰσώσεν. b) ἡδέως
ἂν] ἡδέως δ' ἂν vulgo. Sed δ' omittunt O. Gorl. et Bas. 3.
Unciis inclusit Schm. c) περιπεσόντας] omiserant vulgo:
restitutum a Schm. e 2956. probante Helino. d) διὰ τοῦ
Αὐλῶνος] deficiunt in Gorl.

Atque haec omnia parvus
aliquis homuncio, jam se-
nex, servabat, parva per-
tica tantae molis guber-
nacula torquens. Ostensus
enim mihi est recalvaster
aliquis, caetera crispus,
Heron nomine, arbitrator.

Tim. Admirabilis artis
nomine, ut vectores dice-
bant, et doctus circa mari-
tima supra Proteum. Au-
distis autem, quomodo huc
deduxerit navem, quae illis
inter navigandum accide-
rint, et quomodo stella
ipsos servarit?

Lyc. Non, Timolaë, sed
jam libenter ex te audive-
rimus.

Tim. Nauclerus ipse mihi
narrabat, vir bonus, et con-
suetudini aptus. Dicebat
autem, cum solvissent e
Pharo vento non valde ve-
hementi, septimo die vi-
disse Acamantem: tum re-
flante zephyro obliquos Si-
donem usque esse delatos.
Inde autem magnam tem-
pestatem nactos die decimo
per Aulonem venisse ad
Chelidoneas. Hic vero pa-
rum abfuisse, quin submersi

- p. 253. ἔλθεῖν· ἔνθα δὴ παρὰ e) μικρὸν ὑποβρυχίους θῦναι ἅπαν-
 8 τας. Οἶδα δὲ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας,
 ἤλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κῦμα, καὶ μάλιστα περὶ
 τὸν Αἶβα, ὁπότεν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου f). κατ' g)
 p. 254. ἐκεῖνο γὰρ δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ
 τῆς Λυκιακῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἄνε ἀπὸ πολλῶν
 ρευμάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυρος h) δὲ
 εἰσι πέτραι, καὶ ὀξῆαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ
 φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν i), καὶ τὸν ἦχον μέγαν·
 9 καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. Τρισμύ-
 τα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ
 πυκτὸς οὖσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμω-
 γὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι
 ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινα
 λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ
 καρχηαίῳ, καὶ κατευθῦναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ
 πέλαγος k), ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τούντεῦθεν δὲ

e) παρὰ] „recepti ex O. Fl. J. et V. 2. Περὶ cett. male, quod
Guyetus etiam correxit.“ f) τοῦ Νότου] τὸν Νότον corrig.
Belin. temere. g) κατ'] „Et hoc receptum ex Fl. et L. pro
 μετ', quod est in Edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg.
 A. 1.“ h) ἀπόξυρος] „ἀπόξυρος O. et Fl. solemnī scribarum
 errore.“ i) κυματωγὴν] „Al. κυματωγὴν Coll. At nostrae
 Edd. in vulgato conspirant.“ k) ἐς τὸ πέλαγος] „omissa
 in O.“

omnes perirent. Novi au-
 tem, cum ipse aliquando
 Chelidoneas circumnaviga-
 verim, quantus ibi locorum
 fluctus surgat, et maxime
 spirante Africo, cum no-
 tum etiam assumisit. Illic
 enim accidit, ut a Lycio
 mari dividatur Pamphy-
 lium: fluctusque, utpote ab
 undis pluribus circa ipsum
 scissus promontorium, (sunt
 autem petrae abruptae et
 ab alludentibus aquis acu-
 tae,) terribili cum sonitu

frangitur: atque ipsi saepe
 scopulo magnitudine aequa-
 lis est. Ab his se etiam
 deprehensos nauclerus di-
 eebat, cum nox adhuc esset
 et merae tenebrae. Sed
 ad ipsorum ploratum fra-
 ctos misericordia Deos, cum
 ignem ostendisse de Lycia,
 ut oram illam agnoscerent,
 lucidamque stellam quan-
 dam, Dioscurorum alterum,
 insedissee carchesio, ac di-
 rexisse navim sinistrorsum
 in mare, cum jamjam fer-

ἄπαξ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, p. 254. ἰβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας Ὁ πλαγιάζοντας π), ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν η) πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

ATK. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα ο) φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἡ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὅς τοσοῦτον ἀπε- p. 255. σφάλη τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκτείνος 10 ἔστι;

TIM. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν p) οὖν. Ἀδείμαγτε, σέ φημι τὸν Μυρρηνούσιον q), τὸν Στρομβίχου r).

ATK. Δυεῖν s) θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τις ἔστι, πάνυ

- 1) Ἐτησίας] „Sic J. Par. Hag. Salm. Ἐτησίους O. et Fl.“ m) πλαγιάζοντας] πλισιάζοντας 2956. n) Μαλέαν] „Sic O. Fl. Par. et marg. A. 1. Μαλέα J. Ald. Hag. Fr. Bas. 1. (et 3.) Salm. In articulo autem inasc. Fl. consentit.“ ο) τε-
ρα] „τι O.“ p) ἐμβοήσωμεν] „recepit ex O. Ἐκβ— — Edd.“ q) Μυρρηνούσιον] „Μυρνούσιον O.“ r) Στρομβίχου] Vulgo Στροβίχου. Sed Στρομβίχου O. Receptam formam sup-
peditaverant 29. 6. et Gorl. probante Bastio Ep. Crit. p. 57. Recepit et Fritzsche. Quae jam sequuntur Lycini verba, usque ad ἄλλος τις ἔστι in Gorl. non male Timolai sermoni adjiciuntur. s) δυεῖν] Sic Schm. e Fl. 2956. et Gorl. pro vulg. δυοῖν, quod tamen et ipsum in nostro scriptore non insolens. Cf. Toxar. c. 11. Prometh. c. 5. e. a.

retur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegaeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi adversum etesias cursu, in Piraeam heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, jam esse in Italia.

Lyc. Admirabilem, ita me Jupiter, mihi gubernatorem

narras Ileronem, aut aequalem Nerci, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strombichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurum usum amisit. Adimantus enim est, non alius.

p. 255. ἤδη σαφέως ὁρῶ, καὶ θοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα
 11 ἐκείνου ι), καὶ ἐν χρῶ ἡ υ) κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὁμῶς
 τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἦν μὴ τοῦ ἱμα-
 τίου λαβόμενοι σε ἐπιστρέψωμεν, ὃ Ἀδείμαντι, οὐχ ὑπα-
 κούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν x); ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ
 συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα,
 ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ Λυκίε, χαλεπὸν, ἀλλὰ με καινὴ *)
 εἰς ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα γ), παρακοῦσαι
 ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ z) λογισμῷ
 ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν, εἰ μὴ τίς
 ἴσται τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἴσθα,
 καὶ στέγειν α) μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς
 p. 256. οὕτω γὰρ μερικιῶδες ὑμῖν δόξει b) τὸ φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν c) τί ἐστιν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦ-

ι) ἐκεῖνον] ut glossema ejiciendum putarant Guyet. et Reitz.
 nullo jure. υ) ἡ] „omittit Hag. 2.“ x) ἐμβοῶσιν] „βοῶσιν
 sola J.“ *) καινὴ] κατὰ Fritzsche, licentius. γ) ὑπελθοῦσα]
 ἐπελθοῦσα Bas. 3. z) τῷ] „omittit O.“ α) στέγειν] „στέ-
 γειν male O. pro σιγᾶν. In vulgato consentiunt Edd.“ De duo-
 bus Codd. narrat Belin. qui item σιγᾶν exhibeant. b) δόξει
 „δόξῃ O.“ c) Μῶν ἐρωτικόν] „τῶν ἐρωτικῶν O.“

Satis jam clare video: et
 vestimentum ipsius est, et
 incessus, et brevis ad ipsam
 cutem tonsura. Accelere-
 mus tamen gradum, ut
 ipsum assequamur. Nisi ve-
 ste te prehensum adverta-
 mus, Adimante, non exau-
 dies nos inclamantes; sed
 videris etiam profundae co-
 gitationi immersus, non par-
 vum neque contemibile
 negotium animo agitare ac
 revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, si-
 nistrum: sed nova me inter

eundum cogitatio subiens,
 ut inauditam praetermitte-
 rem vestram vocem effecit,
 qui defixum totum in illa
 animum haberem.

Lyc. Quaenam est illa?
 Ne enim cuncteris dicere,
 nisi est de valde secretis.
 Quamquam initiati, ut no-
 sti, sumus, ac celare com-
 missa didicimus.

Adim. Sed pudet me ni-
 mirum apud vos dicere:
 adeo puerilis vobis videbi-
 tur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium

το ἀμνήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρῇ τῇ θαλάρ. 256.
καὶ αὐτοῖς τετελεισμένοις.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινα 12
πλοῦτον ἑμαυτῷ ἀνεπλαττόμεν, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ πολ-
λοὶ δ' καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ τρυ-
φῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκ οὖν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρ-
μᾶς ε), φασί· καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον·
ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδει-
μάντου τρυφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ
ἐς τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέστησα ἐς τὸ
ἀσφαλές. περιμετροῦντος γάρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ πά-
χος f), οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὁμως τὰ 13
πάντα, ἡρόμην τινα τῶν ναυτιῶν, ὁπόσῃ ἀποφέρει g) ἡ
ναὺς τῷ δεσπότῃ οἷς ἐπιτοπολὺ h) κατ' ἔτος ἔκαστον τὴν
μισθοφορίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ

δ) οἱ πολλοὶ] „οἱ παλαιοὶ margi A. 1. W. Idque placet.“ Sic
etiam Gori. forsau e scholio, quod vide, et Fritzsche. e) Ἑρ-
μᾶς] „Nil variant Edd.“ f) πᾶχος] Sic Fl. O. Gori. 2956.
Belin. pro vulg. μέτρος. g) ἀποφέρει] „deest in O.“ h)
ἐπιτοπολὺ] Sic vulgo. Sed ἐπὶ τὸ πολὺ Bas. 1. et 3.

quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enar-
raveris, sed *hominibus* ad
claram faciem ipsis quoque
initiatis.

Adim. Nihil tale, o no-
ster. Sed divitias mihi
quasdam ipse fingebam ani-
mo, quam fictitiam Beatam
insulam omnes vocant; vos-
que in ipso mihi divitiarum
et voluptatis fastigio super-
venistis.

Lyc. Itaque illud *hic va-*
leat expeditissimum, com-
munis esto Mercurius!
ajunt: atque in medium al-

latas depone divitias: ae-
quum enim est, in partem
venire nos, qui amici su-
mus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem
relictus sum in primo sta-
tim in navim ingressu, cum
te, Lycine, in tuto collo-
casscm. Dimetiente enim
me ancoræ crassitudinem,
vos nescio quo discesseratis.
Tamen visis omnibus, quae-
rebam ex nautarum aliquo,
Quantum plerumque merce-
dis domino singulis annis
ea navis referat? At ille,
Duodecim, inquit, *talenta*

p. 256. πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο. τὸν τεῦθεν οὖν ἐπανιών, ἐλογιζόμεν, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ἄν i), ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας

p. 257. ἐκπέμπων· εἶτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρίαν ἀφείς k), καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ ἤδη l) καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαίμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φόβερὸς τοῖς ταύταις, καὶ μονονουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δὲ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστάς, ὦ Λυκίε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὖ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ m) τῆς εὐχῆς τῷ n) πνεύματι.

14 ATK. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγὸν, ὥς τινα πειρατὴν o), ἢ καταπονιστὴν, ὃς τηλικούτον ναυάγιον εἰργασμαι, καὶ ταῦτα, ἐν γῇ κατὰ τὴν

i) οἷον δ' v] καὶ addi vult Jacobs. Sed asyndeton videtur aptius esse. k) ἀφείς] „ἀφ' ἧς Fl.“ l) ἤδη] omittit O.“ m) οὐρίῳ] „recepī ex O. Οὐρίῳ Edd.“ n) τῷ] „omittit O.“ o) πειρατὴν] „πειραστὴν O. male.“

Attica, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita cogitabam, Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens amicis, interdum ipse navigans, emittens nonnuncquam servos. Deinde de duodecim illis talentis domum jam aedificabam loco opportuno, paullo supra Poecilē, relicta illa ad Ilissum paterna: et servos emebam, et vestes, currusque, et equos. Jamque et navigabam, felixque prae-

dicabar a vectoribus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex ab illis habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, et in portum prospectanti e longinquo, tuo, Lycine, adventu demersisti divitias, evertisti, dum bene et secundo votorum flatu fertur, navigium.

Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii caussa fuerim, idque in terra, ipsaque inter Pi-

ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὄρα ὅπως παραμυθήσομαι p. 257.
σου τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βούλει, καλλίω καὶ μείζω
τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα p) ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ
καταδύναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου
κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείτω q) σιταγωγίαν, εἰ καὶ r),
ὡ τανυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἰ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενη-
σόμενος. ὅς s) γὰρ εἶε ἐνὸς πλοίου τουτουῦ δεσπότης ὢν,
καρήκοντες βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρ-
μενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς φίλους. P. 258.
σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὦ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ
καθεδόμεθα· καὶ τρὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέον-
τας ἀνακρίνοντες, εἰ που τὸ μέγα Ἀδειμάντου πλοῖον, τὴν
ἴσιν, τις εἶδεν t).

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς; διὰ τοῦτο ὥκνουν εἰπεῖν ἃ ἐνενόουν, 15
εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποιήσεσθέ μου τὴν εὐ-
χὴν. ὥστε ἐπιστάς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε,

p) πλοῖα] „Sic Fl. Hag. Par. etc. Πλοῖον J.“ Et sic Fritsch.
provocans ad Quaest. suas p. 178. q) σιταγωγείτω] „Sic
O. Fl. Fr. Par. aliaeque. Σιταγωγείτωσαν J. et marg. A. 1.“
Adde Gorl. et Fritsch. r) εἰ καὶ] „Sic Solanus. Non ha-
bent ei Edd. nec O.“ Utraque vox deest in Gorl. s) ὅς
Sic Schm. et Fritsch. e conj. Guyet. et Cod. 2956. probante
Jacobobo ad Tox. p. 131. t) εἶδεν] Sic Schm. et Fritsch.
e 2956. pro vulg. οἶδεν.

raecae atque urbem via. Sed
vide, quomodo casum tuum
solaturus sim. Habe enim
tibi, ecce, quinque, si vo-
lueris, pulchriora majora-
que Aegyptio illo, navigia,
et, quod maximum est,
quae mergi non possint: ac
celeriter tibi, quinquies
singulis annis, frumenta
unumquodque advehat: te
vero, nauclerorum prae-
stantissime, intolerabilem
nobis tum futurum apparet.
Qui enim modo unius hu-
jusce navigii dominus cum
esses, inclamantes non au-

dieris, si quinque possideas,
praeter hanc, trium omnes
velorum, quae perire non
possint, nec respicies nimi-
rum amicos. Itaque feliciter,
amice, naviga. Nos in Pi-
raeco sedebimus, rogantes,
qui ex Aegypto aut Italia
appellent, Num forte ma-
gnum Adimanti navigium,
Isidem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea
dicere, quae cogitabam,
cunctabar, qui scirem, risui
vos et ludibrio votum meum
habituress. Itaque resistam
paullulum, dum vos proces-

p. 258. ἀποπλευσοῦμαι υ) πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς· πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν x), ἢ ὑφ' ὑμῶν γ) καταγελασθαι.

ATK. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθα z) σοι καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες a).

AD. EIM. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν b), προ-
εiselθὼν.

ATK. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσνηξόμεθα c) ὑμῖν. μὴ γὰρ οἶον σοὶ μὲν εἶναι ῥάδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτασθαι, μῆτε πριαμένῳ μῆτε ναυπηγησαμένῳ· ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον d) καὶ ἐς Αἴγινα ἐπὶ τὴν τῆς Ἐνοδίας τελετὴν e), οἴσθα ἐν ἡλικῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσ-
p. 259. χέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνε-
βησόμεθα σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεiselθὼν ἀφαιρεῖς.
ὑπερμαζῆς γε f), ὧ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ

α) ἀποπλευσοῦμαι] „Nil variant Edd. nec O.“ x) προσ-
λαλεῖν] „Male Bas. 2. (et 3.) προσμαλεῖν.“ γ) ὑμῶν] „ἡμῶν
male Bas. 1. 2.“ et 3. z) συνεμβησόμεθα] „συνμβησ. male
Fl.“ α) ὑποστάντες] ἐπιστάντες conj. Guyet. b) ἀπο-
βάθραν] „ἀποβάθραν male O.“ c) προσνηξόμεθα] προσ-
νηξόμεθ' Bas. 1. et 3. d) πρῶτον] „Sic Edd. Lege πρό
τοῦ.“ Melius, opinor, πρώην. Et sic censuerat etiam Jacobs.
et confert Fritzsche. Bis Accus. c. 25. e) τελετὴν] „ἐορτὴν
O.“ f) γε] „γὰρ Thom. Mag.“ Et sic Schol.

seritis, ac navim deinde
rursus solvam. Praestat enim
cum nautis agere, quam a
vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resiste-
mus et ipsi, ut conscendere
tecum possimus.

Adim. At ego praegressus
collam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos
adnatabimus. Noli enim pu-
tare, facile tibi esse tot ac
tantas possidere naves, quas
nec emeris, neque aedifica-
veris: nos vero votis non

impetraturos a Diis, ut
multa stadia nihil fatigati
natari possimus? Quamquam
nuper etiam Aeginam ad
Hecates caerimonias, nosti,
quam parva in scaphula
omnes simul amici quaternis
quisque obolis trajecerimus,
nec molestum tibi tum erat
nobiscum navigare: nunc
autem fers graviter, si te-
cum inscendamus, et prae-
gressus auferre vis ponticu-
lum: nimis certe intumescis,
Adimante, et in sinum

πύλεις, οὐδὲ οἰοῦμαι, ὅστις ὦν ναυκληρεῖ. οὕτως ἐπῆρέ σε p. 259.
 και g) ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ
 τῶν ἀπολούθων h) τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὡς γὰρ ἐξέ, πρὸς τῆς
 Ἰσιδος, κὰν τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ μείνησθαι
 ἡμῶν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἡ μύρον i) ἀπὸ τοῦ Κανώπου,
 ἡ Ἴβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ k) ἡ ναὺς ἐδύνατο, καὶ
 τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἄλις παιδιᾶς, ὡς Λυκίης· ὁρᾷς, ὡς ἐργασίαν 16
 ἔχοντων ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλῳ ἐπιπλῦσας τὸ
 πλοῖον, ὡς ὑπέραντιλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς
 τὸ ἐπιπλέον; καὶ ἐπεὶ περ εἴς πολὺ ἡμῶν τὸ λοιπὸν ἐστὶ πρὸς
 τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς ἐπιβάλ-
 λοντας ἕκαστος σταδίους, αἰτῶμεν l), ἅπερ ἂν δοκῇ, παρὰ
 τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ τε κάματος λάθοι, καὶ
 ἡμᾶς εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνείρατι ἐκρυσίῳ περι-
 πτόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα, εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ'
 αὐτῷ γὰρ ἕκαστος τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα

g) καὶ] „sest ab O.“ Omisit et Fritsch. h) ἀπολούθων]
 „ἀπολουθούτων Fl.“ i) μύρον] μύρον in prioribus. k) καὶ]
 „omisit O.“ Pro δὲ Gorl. habet γε. Unde auctor fortasse
 scripsit: καὶ εἴ γε ἡ ναὺς etc. Cum Ox. fecit Fritsch. l) αἰ-
 τῶμεν], αἰτούμεν Sol.“ Sic Schmied. in Varr. Lectt. refert;
 sed nescio equidem, unde Schmiederus hanc notam hausserit.

tum non despuis, neque,
 quis homo sis, tantus jam
 naucerus cogitas. Ita te
 elatum fecit etiam domus
 pulcherrimo urbis loco ae-
 dificata, et multitudo pe-
 dissequorum. Sed per Isi-
 dem, amice, certe Nilotica
 illa salsamenta, illa tenuia
 afferre nobis ex Aegypto
 memento; aut unguentum
 de Canopo, aut ex Mem-
 phide Ibin; si vero navis
 possit, unam etiam pyra-
 midum.

Tim. Satis joci, Lycine.
 Videsne, ut ruborem Adi-
 manto injeceris, et multo

risu ita perfuderis navi-
 gium, ut exauriri jam non
 possit, nec undarum vim
 sustinere? Et quando adhuc
 multum nobis viae ad ur-
 bem superest, divisa in
 quatuor partes via, per
 stadia quisque sibi assignata,
 quod cuique visum fuerit,
 a Dis optemus. Sic enim et
 laborem fefellerimus, et ob-
 lectaverimus animum, tan-
 quam in suavissimum vo-
 luntate nostra somnium de-
 lapsi, quod, quamdiu vo-
 luerimus, voluptatem nobis
 afferat. Penes unumquemque
 enim votorum erit mensu-

p. 259. ὑποκείσθωσαν m) παρέχοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανα

p. 260. ἔσται n). τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις
 ἂν ο) ἀριστα χρήσαιοτο p) τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει
 γὰρ, ὅλος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο q).

17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι σοι, καὶ
 ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ r), εὐξομαι s), ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν
 γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ t)
 ἐν τῇ νῆϊ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρῆ δὲ καὶ Λυκίῳ δοκεῖν.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν u), εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ
 βασκαίνειν ἐπὶ x) ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΤΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ οὗτοσι Σάμ-
 ιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμισιᾶδιον τὸ
 πρὸ τοῦ Λιπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἶόν
 τε παραδραμῶν.

m) ὑποκείσθωσαν] „ἀγωνίσθωσαν O.“ n) [ἔσται] „[ἔσται
 marg. A. 1. W.“ o) ἂν] „deest in O.“ p) χρήσαιοτο] „χρή-
 σεται O. et Fl. et marg. A. 1.“ q) ἐγένετο] „ἐγένετο O.“
 r) καλῇ] „καλεῖ Fl. et marg. A. 1. forsau ex eadem.“ s)
 εὐξομαι] Post hoc verbum *Belinus* aposiopeseos cuiusdam
 signum ponendum esse censuit, nimis dramatice. t) δὴ]
 „Leg. ἤδη.“ Melius, opinor, foret: ὅς γ' ἔτι. Quamquam salva
 esse videntur, quae vulgo leguntur. u) πλουτῶμεν] πλου-
 τοῦμεν Gorl. x) ἐπὶ] „Sic O. et Edd. plurimae. En J.“

ra, ponemusque praebituros
 omnia Deos, licet natura
 sua ab omni veri similitu-
 dine abhorreant. Quod vero
 maximum est, documento
 ipsum hoc fuerit, equis
 optime usus sit divitiis,
 atque voto: ostendet enim,
 qualis homo esset, si dives
 esset.

Sam. Praeclare istuc, Ti-
 molaë: equidem tibi obtem-
 pero, et cum tempus me
 vocaverit, quae videbuntur
 optabo. Utrum enim velit
 Adimantus, ne quaerendum
 quidem puto, qui jam alte-

rum in navi pedem habeat.
 Oportet vero Lycino etiam
idem videri.

Lyc. Divites ergo simus,
 si hoc videtur melius, ne
 invidere etiam communi fe-
 licitati videar.

Adim. Quis ergo primus
 incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, de-
 inde post te hic Samippus,
 deinde Timolaus; ego vero
 parvi semistadii spatio ante
 portam geminam votum ag-
 gressus, quantum potero,
 percurram.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
 νηὸς. ἀλλ', ἐπεὶ περ γ) ἔξεστιν, ἐπιμετρήσῃ τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ p. 260.
 Ἐρμῆς ὁ κερδῶος ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον,
 καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ φόρτος, οἱ ἔμποροι,
 αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἰ τι z) ἡδιστον κτημά-
 των ἀπάντων.

ΣΑΜ. Ἀλλήθας σεαυτὸν a) ἔχων ἐν τῇ νηϊ.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα φῆς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομήτην;
 κακῆϊνος οὖν ἔστω ἐμός· ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον b) ἔστιν,
 οὗτος ὁ c) ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω d),
 τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΑΤΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεται σοι τὸ 19
 πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ e) ἰσαρίθμου p. 261.
 χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ἐπειδὰν εἰς σὲ
 παρέλθῃ ἡ εὐχὴ, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην
 χρυσῇ ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι.

γ) ἐπεὶ περ] Sic Gori. J. et Fritsch. Εἴπερ vulgo. z) εἰ τι]
 „ὅτι Fl. et O.“ Unde Reitz. inallet ὅ, τι. a) σεαυτὸν]
 „Vox videtur corrupta. Anne Θεσαυρὸν sive ἡδὴ αὐτό?“ Iso
 vero sanissima vulgata, quae Schmiederus, cuius sunt illa
 conjecta, manifesto erat corrupturus. b) ἔνδον] „additum ex
 O. Aberat in Edd.“ c) ὁ] „omittit O. ut saepe solet.“ d)
 γενέσθω] „γενέσθω O.“ Et sic Fritsch. conferens nescio
 quam apte cum Diall. Deor. XXV, 3. e) τοῦ] deest in Gori.
 et omisit Fritsch.

Adim. Proinde ego ne
 nunc quidem a nave disce-
 dam: verum quandoquidem
 licet, corollarium voto meo
 adjiciam. Mercurius autem
 lucrificus ille omnibus an-
 nuat. Sit ergo navis mea, et
 quidquid in illa est, sarcin-
 nae, vectores, mulieres,
 nautae, et si qua alia pos-
 sessionum omnium suavis-
 sima.

Sam. Inscius ipse jam
 habes in navi.

Adim. De puero, Samip-

pe, loqueris, comato illo.
 Et ille ergo mens esto. Quan-
 tum vero est tritici, uni-
 versus ille numerus, aurum
 signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adiman-
 te? mergetur tibi navigium,
 nec enim idem pondus tri-
 tici, et pari numero auri.

Adim. Noli invidere mi-
 hi, Lycine: sed cum ad te
 optandi sors delata fuerit,
 Parnetha illum totum au-
 reum factum tibi habe, et
 ego tibi praestabo silentium.

p. 261. *ΛΤΚ.* Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποίησάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χροσίου· καὶ τὰ μὲν ἡμέτερα f), μέτρια, τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγῆσεται ἄθλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον.

TIM. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξάλαουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις καθαρθῆναι μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ὥδης, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδεϊμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφίνος ἐρωτικοῦ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρέεις τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα, εἰσηγητής αὐτὸς γενόμενος.

20 *TIM.* Ἄμεινον γὰρ g) ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίτῃ ἀνευρεῖν, ὥς μὴ πράγματα ἔχαις ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεῖς χρυσίον εἰς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. καὶ h) ἀνορώρυχθω θησαυρὸς ὑπὰ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ,

f) ἡμέτερα] Sic e conj. Gesneri scripsi pro vulg. ὑμέτερα, praesentibus Belina et Wiel. g) γὰρ] abest a Gorl. h) καὶ] quod vulgo in Edd. abest, restitui cum Fritzsche, ex Q. Gorl. 2956. 2959.

Lyc. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocriter illud *periculum* fuerit; at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percepisse; et mortuum adolescentulum alium in Isthmum delphini tergo similiter exportatum, Adi-

manti autem servulo recens emto, amatorium delphinum esse defuturum?

Adim. Tu etiam, Timo-
laë, Lycinum imitaris, et adjicis ludibria, ipse auctor *hujus sermonis* cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, majori cum probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facessat transferendus e navi in urbem thesaurus.

Adim. Recte mones. Jam effossus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mil-

μέδωντο χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθὺς οὖν, κατὰ τὸν *Hesiod.*
Ἡοίοδον, οἶκος *i)* τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα *k)* *Opp.*
οἰκοῖν· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλὴν *405.*
ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ *l)*· καὶ ἐν Ἐλευσίνι, ὅσα ἐπὶ *P. 362.*
θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἴνεκα,
εἰ ποτε θῇ *m)* τὰ Ἰσθμια ἐπιδημήσαιοι, καὶ τὸ Σικυώνιον
πεδίον, καὶ ὅλως, εἰ πού τι ἦ *n)* συνηγεφές, ἢ ἔνυδρον *o)*,
ἢ εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδαιμάντου
ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα
ἐν κοῦφῳ, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον
τὴν ὀλκήν.

ATK. Ἔτα πῶς ὁ οἰνοχόος *p)* ὀρεῖται πλήρες οὗτω *21*
βαρὺ ἐκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἄμογῃ οὐ σκύφον,
ἀλλὰ Σισύφιόν τι βάρος ἀναδιδόντος;

ADAIM. Ἀνθρῶπε, μὴ μ' ἀνάλυσεν τὴν εὐχὴν. ἐγὼ

i) οἶκος] οἶκον conj. *Guyet.* ex *Hesiodo.* *k)* ἐπισημότατα]
„ἐπισημότατον *Fl.* et marg. *A.* 1.“ *l)* Πυθοῖ] „Πυθοῖ παρὰ
Fl. et *O.* qui Ἰσθμοῖ etiam omisit.“ *Μὴν* ὅσα θύμον καὶ λίθοι
2956. et *2959.* mirifice probante *Belino.* Pro corruptis haec
habet *Schmieder*, cum quo graviolem interpolationem post
Ἐλευσίνι vulgo positam elevavi, praecunte interpretatione *Ges-*
neri. *m)* θῇ] „δὲ *Fl.*“ *n)* ἦ] Sic scripsi e conj. *Jacobsii* pro
vulg. ἢ. Idem et a *Fritzsche* factum. *o)* ἔνυδρον] „Nil
mutant *Edd.* nec *O.*“ *p)* ὁ οἰνοχόος] „Articulum ex *O.*
inserui. Aberat. ab *Edd.*“

le auri signati. Statim ergo
de sententia Hesiodi, *Prima*
domus, ut splendidissime
habitem: jam, quae circa
urbem sunt, emam omnia:
quin etiam quae Isthmi, et
Pythone; et Eleusines ma-
ritima, et pauca circa Isth-
mum, ludorum caussa, si
quando ad Isthmia spectan-
da ibi commorer; et cam-
pum Sicyonium, et in uni-
versum, si quid usquam aut
opacum, aut irriguum, aut
fecundum in Graccia, bre-

vi tempore Adimanti sunt
omnia. Aurum nobis esto
factum, in quo edamus: po-
cula non levia, qualia Eche-
cratis, sed talentorum duo-
rum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pin-
cerna tibi praebebit plenum
grave adeo poculum? aut tu
quomodo ab illo capies sine
molestia non scyphum, sed
Sisyphium quoddam onus
tibi praebeante?

Adim. Hens tu! noli mihi
turbare votum meum. Ego

p. 262. δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσασθαι γ), καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ αἰσπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτοὺς.

ATK. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρκτος σοι, καὶ τὸ ποτὼν χρυσὸς γίνηται, καὶ πλουτῶν ἄθλιος ἀπόλῃ, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ADIM. Τὰ σὰ ρυθμίεις πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε, 22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τοῦτοις
p. 263. ἀλουργίς, καὶ ὁ βίος σίος ἀβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδιστος· φίλων πρόσδοι, καὶ δέησεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθοῦσί γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιούσαι, θυρωροὶ ἑπτὰ ἱφειστῶτες r), εὐμεγέθεις βάρβαροι προσαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ s) ποιοῦσιν. ἐγὼ δέ, ὅποτιαν δόξῃ, προκύνωας ὥσπερ ὁ ἥμιος, ἐκείνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι t) ἐνίους· εἰ δέ τις πένης, σίος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι τοῦτον, καὶ λου-

q) ποιήσασθαι], „omisit O.“ r) ἱφειστῶτες] „ιστῶτες marg. A. 1“ s) αὐτοὶ] „εὐθὺ male O.“ t) ἐπιβλέψοιμι] „ἀν praefigi. vult Jacobs.

vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midæ etiam panis tibi et potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa eneetus.

Adim. Tua paullo post probabilius ordinare, Lyci-ne, licebit, cum optabis ipse. Vestis posthæc mihi erit purpurea, et victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit jucundus; salutationes amicorum et precos, atque illud, ut reve-

reantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad januas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus et Democrates, summi viri: et accedentibus illis, intromittique ante alios volentibus, adstantes janitores septem bene magni, barbari, in ipsam frontem jam impingant januam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum fuerit, solis instar exorians quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero pauper adstet, qualis ego ante thesaurum fueram, hunc tractabo humaniter, et

σάμνον ἤκειν καλεῦσαι τὴν ὥραν u) ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ p. 263.
 ἀποπνιγῆσονται οἱ x) πλούσιοι, ὀρώντες ὀχήματα, ἵππους,
 καὶ παῖδας ὠραίους ὅσον διςχιλλούς γ), ἐξ ἀπάσης ἡλικίας
 ὁ, τε περ τὸ ἀνθηρότατον. Εἴτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσοῦ 23
 (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμὲ), τάριχος μὲν ἐξ
 Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ x) ἐξ Ἰβηρίας καὶ
 ταῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα πανταχόθεν,
 καὶ σὺς a), καὶ λαγῶς b), καὶ ὅσα πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φά- p. 264:
 αἶδος, καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλεκτρυὼν Νομαδικός.
 οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταὶ τινες, περὶ πέμματα
 καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δὲ τινα προπλοῖμι, σκύφον ἢ φιάλην
 αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἐκπῶμα. Οἱ δὲ νῦν 24
 πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι c) (καὶ προσεῖται d)) δηλαδὴ
 ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἄργυροῦν πενάκιον, ἢ τὸν σκύφον
 ἐπιδειξεται Διώνικος ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν

u) τὴν ὥραν] κατὰ τὴν ὥραν *Guyet*. temere. x) οἱ] „omittit
Hag. 2.“ γ) διςχιλλούς] „Recte sic O. Fr. *Salm. Amst.*
Δυσχιλλούς J. Par. Hag. Fl. male.“ Interpunctionem vulgatam
 mutavi ad mentem *Fritzschii* *Quaestist.* p. 38. x) δὲ] abest
 a *Gorl.* a) σὺς] In prioribus omnibus σὺς. Vid. *Adnot.*
 b) λαγῶς] λαγῶ voluit *Guyet.* c) Ἴροι] Sic *Homer. Odys.*
XVIII. saepius et ipse *Lucianus* *Charon.* t. 22. Sed Ἴροι *Edd.*
 priores omnes praeter *Fritzsch.* d) καὶ προσεῖται] quum
 absint a *Gorl.* et πρῶχοι in *Ox.* legatur pro altera voce, hand
 dubie suspecta sunt nomine glossematis. Ejecit *Fritzschius.*

post balneum justo tempore
 venire ad coenam jubebo.
 Iati vero rumpentur divites,
 cum videbunt currus, equos,
 pueros formosos bis mille
 circiter, quod ex omni ae-
 tate erit florentissimum.
 Tum coenae in auro; vile
 enim nimis argentum, nec
 me dignum: salgama ex Ibe-
 ria; ex Italia vinum; oleum
 ipsum quoque ex Iberia;
 mel autem nostras illud sine
 igne depuratum; et opsonia
 undique, et apri, et lepo-
 res; et quod ad volucris,

gallina e Phaside, et ex
 India pavo, gallus autem
 Numidicus: qui vero parent
 singula, sophistae quidem
 sunt in coquendo et succis
 parandis occupati. Si cui
 vero propinem scypho po-
 stulato aut phiala, qui ebi-
 bit, poculum quoque ipsum
 auferat. Qui vero jam sunt
 divites, Iri ad me (et men-
 dici) nimirum sunt omnes:
 nec amplius parvulam illam
 lancem argenteam, aut po-
 culum, in pompa ostentabit
 Dionicus; praesertim ubi

p. 264. ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμὸς ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν e) ὦν, αἱ μὲν θιανομαί, κατὰ μῆνα ἕκαστον δραχμαὶ τῷ μὲν ἀστοῖ ἐκατὸν, τῷ δὲ μετακίῳ ἡμισυ f) τούτων. δημόσια g) δὲ ἐς κάλλος θέατρα, καὶ βαλανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρῃ πρὸς τὸ Δίπυλον ἤκειν, κἀνταῦθά που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι μεγάλῳ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ πλεῖον μου πλησίον ὀρμεῖν h), καταφανές ὦν i) ἐκ τοῦ Κεραμικοῦ.

25 Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου k) χρυσίου παραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμόλαῳ δὲ πέντε χολνίκας, Λυκίῳ δὲ χολνίκα, ἀπομεμαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου

p. 265. τὴν εὐχὴν. τοῦτον ἐβουλόμην βιωῖναι τὸν βίον, πλουτοῖν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρουφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνης χρωμένος. εἰρηκά. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσκειν αὐτά.

26 ΑΤΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτιῆς κρόκης ὁ πᾶς l) οὕτοσὶ πλοῦτος ἀπήριηται, καὶ

e) ὑπῆρξεν] „ὑπῆρχεν O. et Fl.“ f) ἡμισυ] „στ κγ O.“ g) δημόσια] δαίμονια vult Seager. i. e. pulchritudine divina, vel miranda. Cogites fortassis facilina de θανμόςια. Verum nihil, puto, emendatione opus. h) ὀρμεῖν] „ὀρμᾶν O.“ i) καταφανές ὦν] „καταφανής ὦν male O. ὦν male J.“ k) ἐπισήμου] „deest in O.“ l) πᾶς] „recepti ex Par. Fl. V. 2. pro πᾶς, quod male Hag. J. Salm. Amst. etc.“

viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero haec a me insignia munera contigerint. Divisiones menstruae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum, dimidium: publica ad pulchritudinem culta theatra, et balineae, et ut mare ad Dīpylum [geminam portam] usque perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per magnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit, ab ipso inde Ceramico jam conspicua. Amicis autem meis,

Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensatorem meum admetiri jubeam; Timolao choenices quinque; Lycino autem choenicem, abrasam ipsam quoque, quod garrulus est, menumque votum irridet. Hanc ego vellem vitam vivere, divitiis supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque omnibus frucus liberrime. Dixi: ac perficiat ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo universae istae divitiae

ἢ ἐκείνη ἀπορραγῇ, πάντα οἷχεται, καὶ ἄνθρωποι σοι ὄρ. 265.
θησαυρὸς ἔσται m);

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίνα;

ΑΤΚ. η) Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον, ὅπόσον χρόνον
βιώσεις πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν, εἰ ἔτι ο) παρακειμένης
σοι τῆς χρυσοῦς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ
ἀπογεύσασθαι τοῦ ταῶ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρούνης, ἀπο-
φυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα
καταλεπῶν; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαι σοι τοὺς μὲν αὐτίκα
πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους δὲ καὶ
ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινος βασιλάνου
πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσον
καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους,
ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων; Ἰνα δέ σοι 27
καὶ τούτους ἀφῶ, τό τε ρ) ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἷσι σοι
γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὄρεῃ πολλοὺς τῶν πλου- p. 266.
σίων κακοδαίμονως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀληθόνων, τοὺς
μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ τυφλοὺς, ἢ τῶν

m) ἔσται.] „Ist in O.“ n) *ΑΤΚ.*] „Omit J. *Ald. Hag. Pl.*
Addidit *Par. Salm.* (Bas. 1. 3.) ceteraeque. Inseruit et marg.
A. 1.“ o) ἔτι] ἄρτι conj. *Guyet.* ἤδη *Reitz.* p) τό τε
τό γε maluit *Guyet.* et sic edidit *Fritsch.*

suspensae sint, quo rupto,
perierint omnia, et carbo-
nes tibi pro thesauro relin-
quantur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est,
vir bone, quamdiu ais in
istis divitiis victurus. Quis
enim novit, an non appo-
sita adhuc mensa illa aurea,
ante etiam quam manum in-
jicias, ac gustes de pavone,
vel de gallo Numidico; ef-
flata animula hinc abeas,
vulturibus et corvis relin-
quens ista omnia? An vis,
ut eos tibi recenseam, qui
statim, ante quam frueren-

tur divitiis, mortui sunt;
quosdam vero, dum vive-
rent, iis, quae habebant,
ab invidio quodam ad talia
daemone privatos? Audis
enim forte, Croesum et
Polycratem, multum te di-
tiores, bonis omnibus brevi
tempore excidisse? Ut au-
tem hos etiam tibi remit-
tam, an valetudinem tibi
tanquam sponsore quodam
certam firmamque futuram
arbitraris? aut non vides,
multos divitum misere a
doloribus habere, quosdam
ne incedere quidem valen-
tes, aliquos caecos, aut in-

P. 266. ἐν τοσθιδίων q) τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἂν ἔλοιω, πλουτῶν δις τοσοῦτον πλούτον, ὅμοια πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι, ὡς ἐκείνος, εὖ οἶδα, καὶ μὴ εἶπης. ἔω λέγειν, ὅσας ἐπιβουλάς (οἶδα) r) μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ s) ληστὰς, καὶ φθόρον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὁρᾷς, οἶων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

ΑΔΕΙΜ. Αἰὲ σὺ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος· ὥστε οὐδὲ τὴν χοινικίδα t) ἔτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς u) ἐπηρεάζων.

ΑΤΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὐχου.

28 ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι x) γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ

q) ἐν τοσθιδίων] Sio J. et Gori. pro vulg. ἐν τοσθιδίων. r) οἶδα] „deest in O.“ Et sane odiosum est, ait Solan. et merito quidem. s) καὶ] „ἢ O. et Fl. t) χοινικίδα] „Sic O. et Edd. excepta J. quae χοίνικα.“ Modo οὐτε vulgo legebatur, quod nullo modo ferri poterat, nisi forte sumeres, quod vix potuit, alteram sententiam interloquente Lycino plane fuisse absorptam. Quare etiam invitis omnibus libris οὐδὲ reposui, quod idem supra factum Calumn. Non Tem. Cred. c. 24. video jam idem fecisse Fritzscheum. u) τῆς εὐχῆς] ταῖς εὐχαῖς conj. Guyet. x) αἰτήσομαι] αἰτήσω μοι conj. Courier. ad Asin. p. 227. admodum probabiliter. Αἰτήσομαι μοι Fritsch.

testino quodam dolore laborantes? Te enim nec cum altero tanto divitiarum optaturum esse ea pati, quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari, etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot insidias (novi) cum divitiis conjunctas, et latrones, et invidiam, et odium multitudinis. Vides, quot tibi negotia facessat thesaurus?

Αδิม. Semper tu mihi, Lucine, adversaris. Itaque

nec choenicem jam accipies, qui perpetuo votum meum calumnieris.

Lyc. Istuc jam pro more vulgi divitum facis, quod retractas et revocas promissum. Sed tu jam, Samiῖπε, opta.

Sam. Ego autem (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis

μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ p. 266.
 μμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα γ) οἱ
 θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ z) νόμος τῆς
 εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς
 ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέ-
 σθαι, οὐχ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος,
 ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἰ τις ἄλλος ἐκδεχάμενος τὴν βασιλείαν
 παρὰ πατρὸς, ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τοπρωτον a) ἀπὸ ληστείας
 ἄρξαμένῳ, ἐταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ
 μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴτα κατ' ὀλίγον τρια- p. 267.
 κόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ b)· εἴτα χίλιοι,
 καὶ μετ' οὐ πολὺ μύριοι· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας
 τὸ c) ὀπλιτικόν, ἡπτεῖς δὲ ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ 29
 δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἁπάντων προκριθεὶς ἄρχων *), ἀρι-
 στος εἶναι δοξάς ἀνθρώπων ἡγῆσθαι, καὶ πράγμασι χρῆ-
 σθαι· ὡς τοῦτό γε d) αὐτὸ ἤδη μείζον e) εἶναι τῶν ἄλλων

γ) ἅπαντα] „πάντα O.“ z) δ] „Omittit articulum O.“ a) τοπρωτον] Sic *Ala.* 1. 2. *Hag.* Reliquae, quas vidi, τοπρωτον sejunctionem. b) ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ] Sic cum *Fritzsche.* c Cod. Ox. quum vulgo in Edd. legeretur ἄλλοι ἐπ' ἄλλους. Vid. Adnot. c) τὸ] „Sine articulo O.“ *) ἄρχων] Notat ad hanc vocem *Fritzschius*, locum sibi videri corruptum. d) γε] „non habet O.“ e) μείζον] „Nil mutant Edd. nec O.“ Requirebatur sane μείζω.

rationes putabo, uti thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, et lex optandi haec est, quam Τιμόλαος posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis re-nucentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemacus, aut Mithridates, aut si quis alius acceptum a patre regnum tenuit. Sed mihi primum a latrocinii auspicienti

sodales contingant et conjurati circiter triginta, fideles maxime atque alacres. Tum accedentes paullatim, trecenti alii post alios; tum mille, et non ita multo post, decies mille. Et in universum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero circiter quinquies mille. Ego vero suffragiis omnium praelatus imperator, qui optime videar hominibus praeesse, et tractare negotia: ut eo ipso jam major sim regibus caeteris, tan-

ρ. 264. βασιλέων, ἅτ' ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς f) στρατιᾶς ἄρ-
χειν, οὐ κληρονόμον γενόμενον, ἄλλου ποτήσαντος εἰς τὴν
βασιλείαν g). ἐπεὶ τῷ Ἀδειμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον
τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον h) ἤδ', ὥσπερ
ἦσαν ἴδη τις αὐτὸς δι' αὐτοῦ i) κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΙΚ. Παπαί, ὦ Σάμιππε, οὐδέν μικρόν, ἀλλὰ τὸ
κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σὺ γε ἤτησας, ἄρ-
χειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκρίθεις ὑπὸ τῶν
πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῶν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν
βασιλεία καὶ στρατηγὸν ἐλείψθαι ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ
βασιλεύς, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμηι τὸ τε
Hom. ἱππικόν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γάρ
Il. II, 554. εἰδέναι, οἳ βαδίσθετε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας k), ἢ
ἐπὶ τίνας ἀθλοὺς πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκίνε, μᾶλλον δέ, εἴ σοι φίλον,
ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν. ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχι-
λίων ἀποφανῶ.

ΛΙΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά
σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-

f) τῆς] „ὑπὸ τῆς male O.“ g) ἄλλου πον. εἰς τὴν βασι-
λείαν] „Quinque haec desunt in O.“ h) ὅμοιον] „Sic Edd.
et O. Leg. ὁμοίως.“ i) αὐτοῦ] Sic Reitz. et recentt. Αὐτοῦ
Edd. vet. k) ἐξ Ἀρκαδίας] „Ἐσφιδίας male O.“

quam virtute praelatus ad
regendum exercitum, non
heres factus alterius, qui
in regno *parando* elabora-
rit: quando hoc thesauro
Adimanti valde simile est,
neque res aequae jucunda,
quam si quis per se sibi
partum imperium videat.

Lyc. Papae, Samippe, ni-
hil parvum, sed ipsum caput
bonorum tu quidem petiisti,
tantae multitudini armato-
rum imperare, praestantis-
simum iudicatum a quin-
quaginta millibus. Talem
nobis, tam admirabilem re-

gem a Mantinea enutritum,
nesciebamus. Verum regna
jam, et duc milites, adorna
equitatum, et viros scuta-
tos. Volo enim scire, quo
itari sitis tot homines ex
Arcadia, aut ad quos misero-
ros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel
potius nos, si volueris, co-
mitare. Quinque enim te
millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris
tibi, Rex, gratiam facio,
inclinatusque Persarum in
morem te adoro, reductis

αγαγὼν ἐς τοῦπίσω τῷ χεῖρε, τιμῶν λ) τὴν τιάναν ὀρθήν p. 267.
οὔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρωμένων τούτων τινὰ p. 268.
ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γὰρ σοι δεινῶς m) ἄφιππός εἰμι,
καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ προτοῦ n) χρόνῳ. δέδρα
τοῖσιν μὴ τοῦ σαλπικτοῦ ἐποτρύνοντος, καταπεσὼν ἔγωγε,
συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τσαύταις ὀπλαῖς, ἥ καὶ
θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὧν o), ἐξενέγκη με, τὸν χαλινὸν ἔνθα-
κῶν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἥ δεήσει καταδεθῆναι με
πρὸς τὸ ἐφιππῶν p), εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξισθαι
τοῦ χαλινοῦ.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵπ- 31
πέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν
εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδόμενοις
θωρησάμενος ἐπιστήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδεϊμανιε, τοὺς ἵπ-
πείας, εἰ δέξονται q) σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ
δοκεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδεϊμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνατείνάτω τὴν
χεῖρα.

- 1) τιμῶν] „τιμῶν male O.“ m) δεινῶς] „δεινός O. prave.“
n) προτοῦ] πρὸ τοῦ Reitz. et recentt. cum Bas. Par. et V.
2. Sed προτοῦ Ald. 1. 2. J. Fr. Hag. Salm. ut Jov. Trag. c.
4. extr. et alibi. o) ὧν] „ὧν O.“ p) ἐφιππῶν] Vulg.
ἐφιππῶν. Sed ἐφιππῶν Schol. ut Quom. Hist. Conacr. c. 45.
Tom. IV. p. 217. et alibi, sine variatione librorum. Mox vide an
melius fuerit μένειν — ἔξισθαι. q) δέξονται] „δέξονται Fl.“

in tergum manibus, tiaram
illam tuam rectam venerat-
us ac diadema: at tu de
robustis hisce unum fac
praefectum equitum. Ego e-
nim vehementer a re eque-
stri abhorreo, nec omnino
equum superiori tempore
conscendi. Metuo igitur, ne,
classicum canente tubicine,
delapsus ego in turba con-
culcer a tot ungulis, aut
etiam ne acer equus frena
mordens in medios me ho-
stes inferat, aut ne ad
ephippium deligandus sim,

ut supra manere ac retinere
frena possim.

Adim. Ego tibi, o Sam-
ippe, equitatum ducam,
dextrum vero cornu Lyci-
nus teneat: dignus autem
esse videor, qui maxima a
te consequar, tot tibi auri
signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam inter-
rogemus, Adimante, equi-
tes, utrum te recipiant
suum praefectum futurum.
*Qui censetis, equites, Adi-
mantum equitatus praefici,
manum tollitote.*

p. 268. *ΑΔΕΙΜ.* Πάντες, ὡς ὀρᾷς, ὃ Σάμιππε, χειροτόνησαν γ).

ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, *Λυκῖνος* δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· οὗτοσι δὲ *Τιμόλαος* ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάσσεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν

32 Περσῶν, ἐπειδὴν αὐτοὶ συμπαρῶσι δ).

p. 269. ἤδη τὴν ἐπὶ *Κορίνθου* διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλεῖ *Διῖ*. κἀπειδὴν τὰν υ) τῇ Ἑλλάδι πάντα ς) χειρωσάμεθα (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσούτοις οὖσι, ἀλλ' ἀκοντι γ) κρατοῦμεν ζ)) ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἵππαγωγούς ἐμβυβάσαντες (παρεσκευάσται δ' ἐν *Κεγχρεαῖς* καὶ οἶος ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῇ α), καὶ τὰλλα πάντα) διαβάλλωμεν β) τὸν *Αἰγαῖον* ἐς c) τὴν *Ἰωνίαν*. εἰτα ἐκὼ τῇ

γ) Πάντες — ἐχειροτόνησαν] Haec vulgo, ut ceteri, Samippo tribuebantur, ita ut ὃ Ἀδεῖμαντε legeretur pro ὃ Σάμιππε. Sic ut correximus, legitur in Gorl. plane ad mentem *Belini*, qui quum in 2954. ὃ Σάμιππε invenisset, jam personarum rationes mutandas censuerat. α) συμπαρῶσι] Sic cum *Schm.* et *Fritzsch.* scripsi e probissimo Gorl. pro vulgatis, συμπαριδρύνειν αὐτοῖς βούλωνται τινὰς (— τινὰς βούλονται Ox.). t) προτῶμεν] „προσῶμεν marg. A. 1.“ υ) τὰν] Sic 2954. 2956. Gorl. pro vulg. τὰ ἐν, quod in *Ald.* 1. scriptum τὰ γ. ς) πάντα] Post hanc vocem Codd. duo Pariss. cum Gorl. inserunt ἤδη, casu, opinor, auctore. γ) ἀκοντι] „bene *Salm.* et *Amst.* Ἀκονητι male ceti.“ ζ) κρατοῦμεν] Sic *Schm.* et *Fritzsch.* e 2954. 2956. Ox. Gorl. Fl. et marg. A. 1. pro vulg. κρατήσομεν. α) διαρκῇ] „διαρκῇ O. male.“ β) διαβάλλωμεν] „ex emendatione *Solani*. Διαλύωμεν Edd. et O.“ Alias conjecturas vide in Adnott. c) ἐς] „καὶ O.“

Adim. Omnes, ut vides, Samippe, sustulerunt.

Sam. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaeus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie, ut mos est Persarum regibus, cum ipsi simul adsunt. Jam vero progrediamur Corinthum versus per montana, votis antea Jovi regum custodi

nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subegerimus (neque enim quisquam nobis armatus, qui tanto numero simus, occurret, sed citra pulveris jactum superabimus), consensu triremibus, impositisque in hippagines equis (paratum autem est Cenchreis frumenti multum, et navium quod satis est, et reliqua omnia), per Aegaeum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro

Ἀρτίμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀπειχίστους λαβόντες p. 269, ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες, προχωροῦμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἰτα Λυκίας, καὶ Παμφυλλίας, καὶ Πισιδῶν d), καὶ τῆς παραλλοῦ καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατραπὴν τῆς 33 Ἑλλάδος κατάλιπε. θειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδέως e) ὑπομειναιμι· σὺ δὲ ἔδοκας ἐπὶ Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα φύλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὐστοχα· ὥστε ἄλλω παραδοῦς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ Ἀντίπατрон τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ με καὶ διαπελοῇ τις οἰστῷ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα f) ἡγουμένον σοι g) τῆς φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκίε, τὸν κατάλογον, θειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτεμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις p. 270. λειπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην h) ἤδη ἔσμεν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξευκται, καὶ κατόπιν ὁπόσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν i) ἔχει, καὶ πάντα ὑπαρχοῖ

d) Πισιδῶν] Πισιδων priores omnes. e) ἠδέως] ἀδείως Lennep. ad Phalar. Ep. p. 331. notante Schmiedero. f) περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα] „περὶ ἢ Βάκτρα male O.“ g) ἡγουμένον σοι] „ἡγουμένου σου male O.“ h) Εὐφράτην] „Εὐφράτην prave O.“ i) ἡμῖν] abest a Gorl.

Dianae facto, captisque facile urbibus non munitis, relictisque earum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Lyciam, et Pamphyliam, et Pisidas, et maritimam montanamque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae. Meticulosus enim sum, et longe discedere domo non facile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque Parthos, gentes pugnaces, et sagittis

bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua parte intectus sum, trajiciat.

Sam. Fugis delectum, Ly- cine, metu. At lex est, capite plecti, si quis ordines deseruisse deprehendatur. Sed quando jam sumus ad Euphratem, et junctus est ponte fluvius, et a tergo quae reliquimus, tanta sunt omnia: atque omnia tenent

p. 270. κατέχουσιν, ὑπ' ἑμοῦ ἐκάστω ἔθνει ἐπειραχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπλάσι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσοῦτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαξόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκίε, διάβαινε, τὸ κ) δεξιὸν ἄγων, εἴτα ἐγὼ, καὶ μετ' ἑμὲ οὐτοσί δ) Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ ἵππικόν
 34 ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας οὐδαίς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτούς m) τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν n), καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ο) ἐλθόντες ἀπροςδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ p) περὶ Κτησιφῶντα q) διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἴτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἵππείας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἡδὲ r) μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἰκοσιν ἱπποτοξότας s). καίτοι οὐπω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν t), οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ

κ) τό] „τόν male O.“ λ) οὐτοσί] ὁ Gorl. m) αὐτούς] Sic vulgo Edd. vet. Αὐτούς Reitz. et recentt. n) ἐνεχείρισαν] „ἐνεχείρισαν O. rursus inale.“ Sic etiam Bas. 1. et 3. Οἱ ἄνθρωποι voluit Schäfer. ad Gregór. Cor. p. 49. Sed Fritzsche potius crasi utendum censet. ο) Βαβυλῶνα] „Βαβυλῶνι O. prave.“ p) δὲ] „omisit Fl.“ q) Κτησιφῶντα] „Κτησιφῶντος O.“ r) ἡδὲ] „neglectum in O.“ s) ἱπποτοξότας] „ἱπποτοξόται O.“ t) πάρεστιν] „πῶ πάρεστιν O.“

praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero discescrunt, qui Phoenicem nobis interea, et Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto, transjice: tum ego: et post me hic Timolaus: post omnes autem tu equitatum, Adimante, ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex

improviso intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu accessito quam plurimo, et sagittariis funditoribusque. Renunciant ergo exploratores, circa millies mille jam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia jaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Ba-

Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων *u*) καὶ προαυτείων τῆς *p.* 270. ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε *x*). καὶ-*p.* 271. ρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὃ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ περὶ 35
ἐπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐτοῦ
μῖναι, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάσσοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιῶς καὶ σὺ, ὦ Ἀδεύμαντε, πλησίον τοῦ
κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολε-
μίους, μηδὲ περιμένειν ἔστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται,
πανταχόθεν αὐτοῖς *y*) συμμαχῶν προσγενομένων, ἀλλ' ἔως
εἰς καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειροῦμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκῆε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοὶ φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνους
ὀδεύοντες, ὅποτε κατήειμεν ἔωθεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ
νῦν δὲ *z*) ἤδη τριάκοντά που σταδίους προεχωρήκαμεν,
καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα,

u) πλησίον] πλησίον vulgo. Notante Solano jam emendatum.
Emendavit etiam Fritzsck. et Gori. *x*) κατέλεξε] „Recte
sic Pell. Κατέλεξε male Edd. et Codices nostri.“ *y*) αὐτοῖς]
„αὐτῶν Pl.“ τῶν Gori. et Fritzsck. Unde conjecerim αὐτοῖς
τῶν. *z*) δὲ] abest a Gori. et hinc omisit Fritzsck.

ctriani, sed de partibus
modo vicinis et suburbanis
quasi imperii: adeo facile
tot millia coëgit. Itaque
tempus est, ut nos etiam,
quid nobis agendum sit, cir-
cumspiciamus.

Adim. Nimirum ego ajo,
oportere vos pedites Ctesi-
phonem petere; nos autem,
equitatum, hic manere ad
Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adiman-
te, metuis constitutus prope
periculum. Tibi vero, Τι-
μόλαε, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu
hostes aggredi, nec exspe-

ctare; donec parent se me-
lius, affluentibus undique
auxiliis. Sed dum adhuc in
via sunt hostes, illos aggre-
diamur.

Sam. Bene moneas. Tu
vero, Λυκίη, quid censes?

Lyc. Ego tibi dicam.
Quandoquidem a contentio-
ne itineris fatigati sumus,
qui hodie mane descenderi-
mus in Piræum, nunc
vero jam triginta circiter
stadia progressi simus, et
sol [ardor] multus (circa
meridiem enim est), ut hic
alicubi sub oleis, in eversa

p. 271. ἐνταῦθα που ἐπὶ τὰς ἑλαίας a) ἐπὶ b) τῆς ἀνατετραμμένης c) στηλῆς καθίσαντας ἀναπαύσασθαι d), εἴτα οὕτως ἀναστάντας, ἀνύειν e) τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ.

ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τευχῶν ἐν τοσοῦτοις στρατιώταις ἀθήσας f) περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΤΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ φανῆσθαι g) τὴν γνώμην.

36 ΣΑΜ. Πρόσιμεν h) δὴ, εἰ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες p. 272. ἀγαθοὶ i) ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μὴδὲ προδώσετε τὸ πάτριον φρόνημα· ἤδη γὰρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν k). ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ

a) ἐπὶ τὰς ἑλαίας] „omissa in O.“ b) ἐπὶ] „ὑπὸ Marc. Nil mutant Edd. et O.“ c) ἀνατετραμμένης] Sic e conj. Gesneri, quam etiam Belinus et Wielandius secuti erant, scripsi pro vulg. ἀναγεγραμμένης. d) ἀναπαύσασθαι] „ἀναπαύσασθαι O.“ e) ἀνύειν] Vulgo πορεύεσθαι καὶ ἀνύειν. Sed desunt duo priora in Codd. Ox. Gori. et utroque Vatic. teste Bastio ad Gregor. Cor. p. 70. Schäf. Servavit tamen Fritzs. f) ἀθήσας] „καθίαι O.“ g) καὶ σὺ παρὰ τὸ φανῆσθαι] „Lege περὶ.“ Καὶ δὴ πρόσγε φανῆσθαι conj. Jacobius. Probabilius Gesner. καὶ σοὶ πέρα τὸ φ. τ. γ. Belin. καὶ σοὶ πρῶτα φαίνεσθαι τ. γ. Alias conjecturas vid. in Adnot. h) πρόσιμεν] Sic recte Schm. ex Ox. Olim πρόσειμεν. i) ἀγαθοὶ] glossatori deberi censuit Koen. ad Gregor. Cor. p. 203. Schäf. Sed Graeci saepius sic locuti. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. XV, 32. extr. notante Schäfero. Nec Luciano hoc inusitatum. Vid. Fritzs. Quaest. Lucc. p. 205. k) ἐπιλαμβάνουσιν] ἐπιλαμβάνουσιν conj. Seager.

illa columella assidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedeas tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego puta-

bam me sobrium esse. Jam tuum est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et memento te, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: jam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit Mars! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis

δόρατα πρὸς αὐτὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίζειν p. 272.
τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὡς
μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς δίδόντες.
καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνελήλυθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον,
καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐρέψαντο l) τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους
ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσθπαλον ἔτι. Πέρσαι γὰρ εἰσι, καὶ
ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων
ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν· ὥστε, ὦ Λυκίνε, αὐτὸς
τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σπαντοῦ παρακλεινὸν
δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

ATK. Ὡ τῆς τύχης. ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἅπαντες, 37
καὶ μόνος ἐπιτηδείος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι m)· καὶ
μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται αὐτομολήσειν, προσδραμῶν ἐς τὴν
παλαιότραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλειπόν.

SAM. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ
μέρος· ἐγὼ δὲ, ὡς ὄρᾳς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασι-
λέα· προκαλεῖται n) γὰρ με, καὶ ἀναδύναί πάντως αἰσχρόν. p. 273.

ATK. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐ-

l) ἐρέψαντο] „ἐρέψαν O.“ m) ἐπελαύνεσθαι] „ἀπελαύν-
εσθαι male O.“ n) προκαλεῖται] „recepī ex J. et V. 2.
Προκαλεῖται cett. male.“

in clypeos hastis, urgete
manus conserere cum hosti-
bus, et intra teli jactum
venire, ut nec excipiamus
ictus, jaculandi facultate
illis data: et cum ad manus
jam venerimus, sinistrum
cornu et Timolaus jam in
fugam verterunt sibi oppo-
sitos Medos, sed meum
agmen aequo adhuc Marte
pugnat: sunt enim Persae
et rex inter ipsos. Equita-
tus autem barbarorum uni-
versus in dextram aciem
nostram invehitur: itaque,
Lycine, et ipse vir fortis
esto, et tuis, ut impetum
excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In
me enim equites universi:
et solus idoneus sum visus,
in quem irruant. Videor
mihi, si vim faciant, fugere
curriculo in palaestram, et
adhuc pugnantes vos deser-
turus.

Sam. Nequaquam. Vincis
enim jam tu quoque tua in
parte. Ego autem, ut vides,
jam solitariam cum rege
pugnam pugnabo. Etenim
me provocat, et retrocede-
re omnino turpe est.

Lyc. Per Jovem, etiam
mox ab illo vulneraberis:

p. 273. τοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τραυθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μα-
χόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ
οὐκ εἰς τὰ φανερά τοῦ σώματος· ὡς μὴδὲ τὴν οὐλὴν ὕστε-
ρον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὀρεῖς, ὅπως ἐπελά-
σας ο), μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν
λόγχην ἀφείς; εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμών, καὶ ἀφελὼν τὸ
38 διαδῆμα, βασιλεὺς ἦδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάν-
των. Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· ὑμῶν p) κατὰ τὸν
Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ
τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε, ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἐμαυ-
τοῦ q) οἰκίω, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν κατὰ κράτος,
αἱ r) ἂν ὑβρίσωσι τε εἰς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα
Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορος ἦδη s) ὦν
μοι, ἐξέωσσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ὄλγον εἰς τὸ εἶσθαι
τῶν ὄρων.

39 ΑΥΚ. Πέπασσο ἦδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε
ἦδη t) μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι

o) ὅπως ἐπελάσας] „ὅσον ἐπιπελάσας O.“ p) ὑμῶν]
„ἡμῖν Edd.“ Emendaverat Solanus. q) ἐμαυτοῦ] „ἐκ
ἐμαυτοῦ O. et Fl. cum marg. A. 1.“ r) αἱ] „οἱ male O. et
Fl. Oī sine accentu marg. A. 1.“ Delendam omnino hanc
vocem conj. Reitz. s) ἦδη] Eri jubet Fritsch. t) ἦδη] ejecit
Fritsch. paullo quidem audacius, nec tamen improbabiliter,

regium enim hoo etiam,
vulnerari in pugna pro
imperio.

Sam. Bene mones. Leve
quidem mihi vulnus, mini-
meque aperto corporis loco,
adeo ut neque cicatrix in
posterum deformis futura
sit. Verum vides, ut in-
vectus ego icta uno ipsum
cum equo emissa hasta tra-
jeci, ac deinde capite ab-
scisso, ablatoque diadema-
te, rex jam factus sum. Ac
barbari quidem nos ado-
rent: vobis autem Graeco
mo e unici Praetoris no-

mine imperabo. Post haec
igitur cogitate, quot urbes
de meo nomine appellatas
condituras sim, quot con-
tra vi captas sim vestaturus,
si qua injuria imperium
meum affecerint. Omnium
vero maxime Cydium divi-
tem mulcabo, qui, vicinus
meus cum esset, agro me,
ingressus paulatim intra
fines, expulit.

Εγώ. Desine jam, Samip-
pe. Tempus enim est, το
jam, qui talem pugnam vi-
ceris, Babylone epulari

ἐνὸς χεῖσθαι τὰ ἐπινίκια (ἐκστάδιος υ) γὰρ, οἶμαι, σοι ἢ p. 273. ἀρχῇ), Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεσθαι, ὅπερ ἂν ἐθέλῃ.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκίνε; οἶά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ;

ΑΤΚ. Παραπολὺν, ὃ θαυμασιώτατε βασιλείων, ἐπι-
πονώτερα καὶ βιαιότερα τῶν Ἀδειμάντου, παρ' ὅσον
ἐκεῖνος μὲν ἐκρύφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώματα προτεῖ- P. 274.
νων τοῖς συμποταῖς x) σὺ δὲ, καὶ ἐπιτρώσκου μονομα-
χῶν, καὶ ἰδιόεις, καὶ ἐφρόντιζεις νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν· οὐ μόνον γὰρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά ἦν,
ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρία, καὶ φθόνος παρὰ τῶν συνόν-
των, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδεὶς ἀληθής,
ἀλλὰ πρὸς τὸ δῖος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εὖνοι δο-
κοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε οὐδὲ ὄνυρ τῶν ἡδέων,
ἀλλὰ θόξα μόνον γ). καὶ πορφυρὶς χρυσῶ ποικίλῃ, καὶ
ταυνία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόντες.
τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ ἡ
χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἤκουσι θεῖ ἡ δικά-
ζειν, ἡ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι

υ) ἐκστάδιος] „recte Bas. 2. (et 3.) Par. Ἐκστάδιος adspirare
Bas. 1. Fr. Hag. Salm. Ald. Ἐξοστάδιος pejus 2. Schol. et Fl.
x) συμποταῖς] „συμπολίταις male O.“ γ) μόνον] „ita
Ox. Fl. Fr. etc. Μόρη J. cum Ven. 2.“ Sic et Gori.

victoriae causa (ultra sta-
dia enim tua decem, puto,
tibi jam processit impe-
rium), ac Timolaum jam
suo loco optare, quidquid
voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine,
qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime
admirabilis regum, laborio-
siora et magis violenta votis
Adimanti, quatenus ille
quidem luxuriose vivebat,
aurea binorum talentorum
pocula propinans convivis:
at tu et vulneratus es in
pugna solitaria, et metuisti,
et sollicitus noctes diesque
fuisti. Neque enim ab hoste

tibi solo metuendum erat,
sed insidiae sexcentae, et
invidia a familiaribus, et
odium, et adulatio: amicus
autem nemo verus, sed ad
metum omnes aut ad spem
benevoli qui esse videantur.
Fructus rerum suaviū ne
per somnum quidem, sed
gloria sola, et distincta auro
purpura, et taenia circa
frontem alba, et praecedentes
satellites: cacterum la-
bor intolerabilis, et multum
injuvunditatis; cum aut
opera danda sit his, qui ab
hostibus veniunt, aut jus
dicendum, aut mittenda ci-
vibus imperia. Et aut defe-

- P. 274. ἀφείσθητέ τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω 2) τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅλως, 40 ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει α) σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδωκε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστάς, ὅποταν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσών, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει τοῖς πολλοῖς, ἰσότημος ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακράν, ἢ πυραμίδα εὐγχαρμον τὰς γωνίας ἀπολιπών, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ ἐκείναι, καὶ νεφὶς δ), οὓς ἀνιστάσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, P. 275. πάντα κατ' ὀλίγον ὑπαρξέεις c), καὶ ἄπεισιν ἀμειλόμενα.

α) τῶν ἔξω] absunt a Gorl. α) διαγιγνώσκει], „διαγιν. O.“
 b) νεφὶς] Vulgo νεὼς. Vid. Adnott. c) ὑπαρξέει] „αποφθεῖ]
 ὑποφθεῖ male PL.“ Imo bene. Cf. Diall. Deor. XI, 2. et Vitar.
 Auct. c. 27. Nam vulgato illi ὑπερθεῖ Diall. Morit. IX, 2. jam
 in minori Ed. recentissima in gratiam praestantioris ἐπερθεῖ
 renuntiavi. H. l. verbum proximum ἄπεισιν ansam praebuit
 erroris. Aliud autem est sub finem hujus dialogi, δακτύλους
 — ἀποφθεύοντας τῶν δακτύλων.

cit gens aliqua, aut externi
 quidam imperium invadunt.
 Metuere ergo oportet om-
 nia, et suspicari, atque in
 universum omnibus potius,
 quam tibi ipsi, videri bea-
 tum. Etenim illud etiam
 qui non humile, quod ae-
 grotabis non minus, quam
 privati, nec febris te regem
 esse internoscit, neque me-
 tuit mors satellites; sed,
 cum ipsi visum fuerit, su-
 perveniens, plorantem nihil
 diadema reverita abducit?
 Tu vero de loco ita excelso
 delapsus, detractusque de

throno regio, eandem abis
 viam, acquatus vulgo; ab-
 actus cum grege mortuo-
 rum, tumultum in terra re-
 linquens excelsum, et co-
 lumnā longam, aut accu-
 rate descriptam angulis py-
 ramidem, in quibus sero
 homines, cum nihil jam
 inde ad sensum ipsorum
 perveniat, superbiunt. Sta-
 tuae autem illae et templa,
 quae excitant colendi causa
 civitates, et magnificum il-
 lud nomen, paulatim de-
 fluunt omnia, et neglecta
 abeunt. Si vero vel maximo

ἦν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον d) παραμείνη e), τίς p. 275.
 ἔτι ἀπόλαυσις ἀναισθητόν αὐτῷ f) γενομένη; ὁρᾷς, οἷα
 μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα δεδιώς, καὶ φροντίζων, καὶ
 κάμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται; Ἄλλ' 41
 ἤδη σὸν αἰεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους,
 ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετόν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

TIM. Σκόπευ γούν, ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὐ-
 ξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθῦναι τις g) δυνηθῇ. χρυσὸν μὲν
 οὖν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδύνας νομισματος, ἡ βασι-
 λείας, καὶ πολέμους, καὶ δαίματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ εἰκό-
 τως διεβάλεις, οὐκ αἰτήσομαι h), ἀβέβαια γὰρ ταῦτά γε,
 καὶ πόλλας τὰς ἐπιβουλάς ἔχοντα, καὶ πλεόν τοῦ ἡέδος τὸ
 ἀνειαρόν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐν 42
 τυχόντα μοι δοῦναι τινὰς δακτυλίους τοιούτους τὴν δύνα-
 μιν· ἓνα μὲν, ὥστε αἰεὶ ἐρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα,
 καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῇ· ἕτερον δὲ, ὡς μὴ ὀρᾶσθαι
 τὸν περιθίμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δὲ τινα, ὡς

d) ἐπὶ πλεῖστον] pro glossemate praecedentis ὅτι μάλιστα ha-
 bet Guyet. At recte discernit interpretatio Latina. e) παρα-
 μένη] „παρμένει O.“ Vulgo παραμένη. Sed παραμένη Gorl.
 et Fritsch. f) αὐτῷ] Sic Fritsch. e Gorl. Ox. marg. A. 1.
 et Fl. pro vulg. αὐτῶν. g) εὐθῦναι τις] εὐθῦναι τις pri-
 ores praeter Fritsch. h) οὐκ αἰτήσομαι] „omisit O.“

ad longissimum tempus per-
 maneat, quis adhuc fructus
 ad eum pervenire potest,
 qui nihil sentiat? Vides,
 quas molestias vivus adhuc
 sis habiturus, metuens, sol-
 licitus, laborans; et quis
 post mortem status futurus
 sit? Sed jam optare tuum
 est, Timolae, et ut illos
 superes, ut *facturum* pro-
 babile est virum pruden-
 tem, et uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lyci-
 ne, si quid reprehensione
 dignum optaturus sim, et
 quod corrigere aliquis pos-
 sit. Aurum proinde ac the-

sauros, et modios nummum,
 aut regna, et bella, et
 metus pro imperio, quae
 merito reprehendisti, non
 poscam. Nam ista quidem
 infirma, et insidiis exposita
 multis, et plus, quam sua-
 vitatis, in iis molestiarum
 inest. Ego autem optem, ab
 occurrente mihi Mercurio
 anulos dari quosdam, qui
 virtutem habeant hujusmo-
 di: unum, ut valeat sem-
 per corpus et salubre sit,
 et vulneri nulli, aut morbo
 penetrabile; alterum, cujus
 auxilio non videatur, qui
 induit, qualis erat ille Gy-

- p. 275. ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρῶν μυρίους, καὶ ὃ, τι ἂν ἄχθος ἅμα
 μυριοὶ κινήσαι μόλις δύναιντο, τοῦτο ἐμὲ ι) ῥαδίως μό-
 ρον κ) ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέντεσθαι, πολὺ ἀπὸ τῆς
 γῆς ἄρθέντα, καὶ πρὸς τοῦτό μοι λ) εἶναι δακτύλιόν τινα·
 καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν, ὁπόσους ἂν ἐθέλω, καὶ
 ἅπασαν θύραν προσίόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλωμένον τοῦ
 p. 276. κλείθρου, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένον. ταῦτα ἀμφοτέρω
 43 εἰς δακτύλῳς δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔστω
 ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι με περιθέμενον
 παισὶ τοῖς ὠραίοις, καὶ γυναῖξιν, καὶ δήμοις ὅλοις, καὶ
 μηδένα m) εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ n) μὴ ποθεινότητος
 ἔγω, καὶ ο) ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖκας οὐ φερού-
 σας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς, καὶ τὰ μειράκια
 ἐπιμετηγμένα μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι p) δοκεῖν, εἰ τινα
 καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορόην, κακῆϊνα
 ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ἰάκινθον, ἢ
 44 Ἰλάν q), ἢ Φάωνα τὸν Χίον εἶναι με. Καὶ ταῦτα πάντα

i) τοῦτο ἐμὲ] Sic Gorl. et Fritsch. pra vulg. τοῦτό με. k) μόρον] abest a Gorl. l) τοῦτό μοι] „τοῦτω (sic) male O. et sine μοι.“ Τοῦτω etiam Gorl. m) μηδένα] „μηδένα. ἴσως L.“ Solanus coniecit: μηδένα οὕτως εἶναι ἀνέραστον, ὅτῳ μὴ etc. n) ὅτῳ] „ἐκτῷ L. O. Nil mutant Edd.“ o) καὶ] „non est in O.“ p) εἶναι] „non habet Fl.“ q) Ἰλάν] „Ἰλλαν male O.“

gis: alium rursus, ut plus decies mille hominum robur habeam, et quod onus vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut facile solus transferre possim: insuper volare ut possim, multum elatus de terra; ad hoc quoque sit mihi anulus. Verum somno sopire ut queam, quoscunque voluero, et janua mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxato clauistro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idemque valeat anulus. Quod vero caput est, sit etiam alius

omnium ille jucundissimus, quo induto amabilis sim formosis pueris, et mulieribus, et totis populis, ut nemo sit, quin me amet, desideret; in ore habeat; adeo ut multae mulieres amoris impatientia se suspendant, et prae amore mei insaniant adolescentuli, beatusque videatur, si quem illorum modo adspiciam; si vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in universum supra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego sim. Et omnia haec ha-

ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα p. 276.
 τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια τέον ἐκ νέου
 γιγνόμενον r) διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἐπτακαίδεκα ἔτη ἀεὶ
 ἀποδιδόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει
 με ταῦτα ἔχοντα s). πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων,
 ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμῆσαι t)
 τοὺς φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιόν. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς
 ἢ Ὑπερβορείοις θέαμα παράδοξον, ἢ κτήμα τίμιον, ἢ ὅσα
 ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ' αὐτὸς
 ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον u) ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ x)
 γρύψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ φοῖνιξ, ὄρνειον ἐν Ἰνδοῖς
 ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἑώραν ἂν, καὶ τὰς p. 277.
 πηγὰς δὲ τὰς Νείλου μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς
 γῆς ἀοίκητον y), καὶ εἰ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ
 νότιον τῆς γῆς ἡμίκορον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν,
 καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥαδίως ἂν ἔγνων z), ἀπα-

r) γιγνόμενον] „γιγνόμενον O.“ s) οὐδὲν γὰρ δεήσει με
 ταῦτα ἔχοντα] „Sic Edd. omnes et O.“ In Gorl. tamen
 deest με. t) κοιμῆσαι] κομίζει Bas. 3. u) ἀπέλαυον]
 „ἀπλάβον Fl. male.“ x) ἐπεὶ] εἰ πη, sicubi, conj. Seager.
 At nil opus. y) ἀοίκητον] „εὐοίκητον O.“ z) ἂν ἔγνων]
 „ἔγνων ἂν O.“

beam, non parvae aetatis
 homo, neque ad mensuram
 vitae humanae vivens; sed
 annos mille juventutem
 unam post alteram vivam,
 interjectis septemdecim qui-
 busque annis exuens sene-
 ctutem instar serpentum.
 Haec si habeam, nihil mihi
 defuerit. Mea enim fuerint,
 quae aliorum sunt omnia,
 in quantum aperire possem
 januas, et custodes sopire,
 et oculos omnium effugere,
 dum intro. Si quod vero
 apud Indos aut Hyberboreos
 spectaculum nobile, aut pre-
 tiosa possessio, aut quae-

cunque in cibo vel potu ju-
 cunda sunt, ea non afferri
 demum curarem, sed advo-
 lans ipse ad satietatem illis
 fruerer. Et quando gryps
 alata belua, aut phoenix
 avis apud Indos spectata
 nemini, ego etiam ista vi-
 derem: et fontes Nili vide-
 rem solus, et quantum tel-
 luris inhabitabile est; et si
 qui conversis ad nos vesti-
 giis australe telluris hemi-
 sphaerium habitant. Insuper
 vero stellarum naturam et
 lunae, ipsiusque adeo solis
 facile cognoscerem, in quem

p. 277. θῆς ὧν τῷ πυρὶ. καὶ τὸ πάντων ἥδιστον, αὐθήμερόν ἀγ-
γεῖλαι ἐς α) Βαβυλῶνα, τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια καὶ ἀρι-
στήσαντα, εἰ τύχοι β), ἐν Συρίᾳ, δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ.
εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνεσθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφα-
νοῦς, πέτρῳ ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτεριφθαι τὸ
κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους εὖ ποιῆν, ἐπιχέαντα γ) κοιμω-
μένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἰ τις ὑπερόπτης εἴη,
ἢ τύραννος πλούσιος ὕβριστής, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ
στιάδους εἰκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς
παιδικοῖς—δὲ ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἐξῆν δ), εἰσιόντα ἀθία-
τον, κοιμίσαντα ε) ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ
κἀκεῖνο ἦν, τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους
ὑπαινωρούμενον; καὶ εἰ δόξειέ μοι, προσθέμενος ἂν τοῖς
ῥιπτημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρῆχον τοῖς
φεύγουσιν, ἀναστρέψαις f) ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον,
παιδιᾶν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα
ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. ταῦτο ἡ ἄκρα εὖ-

a) ἐς] „ἐν O. prave.“ b) τύχοι] Sic O. Schm. Fritzs. pro
vulg. τύχοιμι, probante etiam Schäfero Melett. p. 24. c) ἐπι-
χέαντα] „ἐπιχέοντα O.“ et Gorr. d) ἐξῆν] Optime sic conj.
Guyet. et jam edidit Fritzs. pro vulg. ἐξῆ, pro quo in O.
et Pl. ἔξιν. e) κοιμίσαντα] „κοιμίσαντα male O.“ f) ἀνα-
στρέψαις] ἀναστρέψας conj. Seager. concinnitatis, sit, gratia.

nihil ignis valeat. Quodque
omnium suavissimum, eo-
dem die nuntiare possem
Babylonem, Olympia quis
vicerit; et pransus forte in
Syria, in Italia coenare. Si
quis vero inimicus sit, ul-
cisci eum quoque ex occulto
liceret, impacto in caput
illius saxo, quo conteratur
ipsi cranium; contra bene-
facere amicis, affuso dor-
mientibus auro. Quin si
quis contemtor sit, aut ty-
rannus, dives, contumelio-
sus, sublatum ad viginti
stadia, demitterem casurum

per praeceps. Amoribus au-
tem meis frui nemine pro-
hibente liceret: ingressus
quippe nemine vidente so-
pirem omnes, praeter illos
solos. Quale autem illud
fuerit, inspectare praelian-
tes ultra jactum teli subla-
tum? Et, si videretur mihi,
accedens ad victos, sopitis
victoribus, victoriam fu-
gientibus tribuerem de fuga
reversis. Atque in univer-
sum, lusum mihi haberem
vitam hominum, mea essent
omnia, et Deus reliquis
viderer. Haec summa est

δαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι P. 278.
 θυναμένη, καὶ μάλιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. 45
 Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίη, τῆς εὐχῆς;

ΑΤΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλές ἐναν-
 τιούσθαι ἀνδρὶ πιτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν
 ἀλλὰ ἐκείνο ἐρήσομαι σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις
 ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρα-
 κεινηκότες τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον,
 ὄρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραστον
 πᾶσι, καὶ ταῦτα, φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥίνα σιμόν;
 ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δακτύλιος
 ἅπαντα ταῦτα δύναται σοι, ἀλλὰ τοσούτους περιημμένους
 βασιῇ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένους κατὰ δάκτυλον ἓνα g);
 μᾶλλον δὲ, ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν
 δεξιὰν συνεπιλαβεῖν h). καίτοι ἐνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου
 προσδεῖ i), ὅς k) περιθόμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν
 πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλ-
 λιβόρος l) ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθεῖς.

g) κατὰ δάκτυλον ἓνα] pro suspectis habuit Guyet. injuria.
 h) συνεπιλαβεῖν] „συνεπιβαλεῖν O.“ i) προσδεῖ] „πρὸς
 Διὸς O.“ k) ὅς] „ὅς male Fl.“ l) ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ
 ἐλλ.] „ἢ μὴν καὶ ἑλλ. O.“

felicitas, quae perire, quae
 insidiis peti nequeat, cum
 valetudine praesertim in vi-
 ta adeo longa. Quid habes,
 Lycine, in quo votum hoc
 reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Ti-
 molaë: neque enim tutum
 fuerit adversari volucrí vi-
 ro, et supra decies mille
 alios robusto. Verum illud
 tamen ex te quaeram, Num-
 quid alium vidisti in tot,
 quas supervolasti, gentibus,
 senem hominem adeo mente
 non constantem, qui vehe-
 retur parvo anulo, totos

qui montes extremo movere
 digito posset, amabilem om-
 nibus, idque calvus cum sit
 et simo naso? Verum hoc
 quoque mihi dicas. Quid
 tandem est, quod non unus
 anulus haec tibi potest om-
 nia? sed tot indutus ambu-
 labis, oneratae sinistrae
 unoquoque digito? quin ex-
 cedit numerus, ut dextram
 subvenire oporteat. Quam-
 quam tamen unus deest
 maxime necessarius, quo
 induto ineptire, detera illa
 multa coryza, desinas. Aut
 hoc idem praestabit potus
 meracior hellebori.

46. TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνε, καὶ αὐτὸς εὖ ἤ τι μ)
p. 278. ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν, οἷα αἰτήσεις ἀνεπλήπτα καὶ
ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ATK. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη
πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὗτος Σάμππος, ἀμφὶ
p. 279. Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν
ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλου-
σι η) σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες· ἄλλως τε
οὐκ ἂν θεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον ο), ὑπηνέμιόν τινα
πλουτόν, ἀνισθῆναι ρ) μετ' ὀλίγον ψιλὴν τὴν μάζαν
ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαι-
μονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἴχηται ἀποκτάμε-
νος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν q) τε καὶ
διαθημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνειράτος ἀνεγρόμενοι,
ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασι-
λεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοὶ, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου,
λιμώττοντες οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα, πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνο-

m) εὖ ἤ τι μ] „Ἐῖη J. sola. Εὖ ἤ τι O. solo accentu mutato, scribit Solanus.“ Tl enim vulgò legebatur, sed τι tamen etiam in Bas. 1. et 3. reperitur. u) ἐπιβάλλουσι] καὶ, quod vulgo addebatur, jure suo delevit Fritsch. Sed Wetsten. pro καὶ voluerat δέκα. ο) ὀλίγον] „Hoc et sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O.“ ρ) ἀνισθῆναι] ἀνίσθαι Gorl. q) θησαυρῶν] θρόνων conj. Belin. admodum inepte.

Tim. Sed omnino, Lyci-
ne, ipse quoque jam tandem
aliquando optabis aliquid, ut
videamus, quam tu irre-
prehensibilia, et crimine
omni vacantia, petiturus
sis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mi-
hi opus est. Venimus enim
jam ad portam geminam:
et optimus hic Samippus,
dum circa Babylonem de-
pugnat, et tu, Timolaë,
dum pransus in Syria, in
Italia coenas, his etiam,
stadiis, quod gaudeo, abusi

estis. Alioqui nolim ego post
brevem fructum irritarum
inaniumque divitiarum mo-
leste ferre paullo post, cum
misera puls devoranda est:
quale quid vobis paullo post
eveniet, cum illa vobis fe-
licitas et multae divitiae
avolaverint, vos autem a
thesauris illis diadematisque
delapsi, et tanquam e sua-
vissimo somnio excitati, dis-
similia omnia domi invene-
ritis, ut illi, qui reges ege-
rant, tragoedi, egressi de
theatro plerumque esuriunt,
idque cum Agamemnonēs

ης ὅτις ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἶκος, καὶ p. 279.
 ἀνέρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ
 Τιμόλαε, ὅποταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς
 περὶ αὐτοῦ διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
 γαλὶ βαδίξειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλλοὺς ἐκείνοισι ἅπαν-
 τας ἀπορρύνοντας τῶν δακτύλων. ἔμοι δὲ καὶ τοῦτο ἱκανόν,
 ἐπὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι
 μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἠτήσατε r), τοιοῦτοισι οὔσι, καὶ
 ταῦτα, φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

r) ἠτήσατε] „ἠτίρασθε male O.“

pauilo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile est, et displicebunt vobis domestica, tibi prae- sertim, Timolae, cum idem tibi, quod Icaro, eventu- rum sit, ut solutis alis de caelo delapsus humi incedas, perditis illis omnibus, qui	de digitis defluxerint, ann- lis. Mihi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ip- saque Babylone, satis est, quod suaviter ridere pos- sum, quae vos petiistis, cum sint talia! eaque homi- nes, qui philosophiam lau- datis.
---	---

I.

A R G U M E N T U M.

Conqueritur Glycerá apud Thaidá amicam, quod miles quidam ipsi amatus se deserta ad alius meretriculae amorem transferit. Id Thais non insolens esse dicit, ab aliis ad alios se transferre amores, praesertim ubi, ut nunc factum sit, artes magicae accesserint.

ΓΑΤΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

- 1 ΓΑΤΚ. Τὸν στρατιώτην ἐκεῖνον α), θαῖ, τὸν Ἀκαρνανά, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον β) εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλῃσαι τὸν ἄνθρωπον γ);

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα δ), ὦ Γλυκέριον, καὶ συνε-

- α) ἐκεῖνον] quod vulgo abest, cum Schm. restitui e 2955. probatum Belino. β) Ἀβρότονον] „Ἀβροτόνων“ marg. A. 1.“ Ἀβρότονον 2955. Bel. γ) ἄνθρωπον] „ἄνον J. per compendium.“ δ) οἶδα] „εἶδα J.“

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. Militemne istum, cum chlamyde, illum ergo Thais, Acarnanem, qui nosti, an hominis oblita es? Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, Thais. Quin novi, Glycerium, et potavit nobis-

πε ε) μεθ' ἡμῶν f) πέρουσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τοῦτο; p. 280.
ἰπκίς γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγείσθαι.

ΓΑΤΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, φέλη δοκούσα
ἴπκας, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπελθούσα g).

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσκειται, Γορ-
γῶναν δὲ ἐταῖραν h) πεποίηται;

ΓΑΤΚ. Ναί, ὦ Θαί, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου
ἤφατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δέ,
ἀλλὰ i) εἰσιθὸς γίγνεσθαι k) ὑφ' ἡμῶν l) τῶν ἐταίρων.
οὐκ οὐκ m) χρὴ οὔτε ἀνιάσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ
Γοργῶνῃ. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῇ πρότερον
ἐμέμψατο, καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ 2
ἐπήνισεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι
τυφλὸς ἐστίν, ὃς οὐχ ἑωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτῆν
ἀραιὰς n) ἔχουσιν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπνηγμένας

ε) συνεπίε] „sυνέπιε FL“ f) ἡμῶν] „recte Par. ἡμῶν FL
Fr. Hag. J. Ald. Bas. 1. Salm.“ Etiam Bas. 3. ὑμῶν,
quamquam Micyllus ibi reddit nobiscum. g) ὑπελθούσα]
Sic monente et docente Bastio Epist. Crit. p. 248. edidi e
Vat. 87. pro vulg. ὑπαγαγούσα, quod illius est glossema. Cf.
Diall. Marr. XIII, 1. h) ἐταῖραν] Non variatur in accentu.
i) ἀλλὰ] ἀλλ' 2955. k) γίγνεσθαι] γίνεσθαι idem. l)
ἡμῶν] „Bene sic Par. ceteraeque. ἡμῶν male J. cum V. 2.“
m) οὐκ οὐκ] Sic Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. et Hag. Οὐκ οὐκ nescio
unde Reitz. et recentt. Redde ad verbum: Non igitur par
est neque — neque —. n) ἀραιὰς] Sic recte Edd. vet.
Sed ἀραιὰς ineptissime Reitz. et recentt.

cum superiore anno, sacris
arealibus. Quorsum autem
hoc? Videris enim aliquid
de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum sce-
lestissima, quae amica tum
videbatur esse, dolo se in-
sinuans a me abstraxit.

Thais. Nunc igitur tecum
non est, sed amicam sibi
adecivit Gorgouam?

Glyc. Ita sane, Thais,
nec mediocriter illa me res
novit.

Thais. Malum istuc qui-
dem, Glycerium, at nihil
praeter opinionem: sed
quod fieri a nobis meretri-
cibus soleat. Quare nec ae-
gre nimis ferre par est, nec
accusanda Gorgona; quippe
nec te Abrotonum illius
caussa accusavit olim, quam-
vis essetis amicae. Verum
illud miror, quid probaverit
in illa hic miles, nisi plane
caecus est, qui non viderit,
capillos illam raros habere,
et multum a fronte abdu-

P. 281. τὰ χεῖλη δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος λεπτός, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥίς μακρά. ἐν μόνον, εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μειδιᾷ πᾶν ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἶε γάρ, ὦ Θαῖ, τῷ κάλλει ἡρῆσθαι οὐ τὸν Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα, ὡς φαρμακὶς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὸς τινὰς ὠδὰς ἐπισταμένη, καὶ τῇ σελήνῃ κατὰγουσα; φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός. ἐκείνη ἐξέμνηε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν φαρμάκων ἐγγέασα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρεις ἔα.

ο) ἡρῆσθαι,] ἡρᾶσθαι FL.

ctos. Labia autem livida ei sunt atque cadaverosa, cervix tenuis, eminentibus in ea venis, et nasus longus. Unum modo habet, quod procera est, et recta, et illecebrosus quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, Thais, forma captam Acarnanem? Non nosti, veneficam esse Chrysarium illius matrem, Thessalas quasdam incanta-

tionem quae sciat, ac deducat lunam? Ajunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere jube.

II.

p. 281.

ARGUMENTUM.

Myrtium cum Pamphilo suo expostulat, quod eum audiverit esse uxorem ducturum. Sed certior facta, vanam hanc suspicionem, e mero errore natam, resipiscit et in gratiam cum amatore.

MYRTION, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

PT. Γαμήϊς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φεΐδωνος ρ) τοῦ ναυ-
ου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασὶν q). οἱ
ὑτοὶ ρ) δὲ ὄρκοι, οὓς ᾤμουςας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν
ἐμὰ πάντα οἷχεται, καὶ ἐπιλέλῃσαι Μυρτίου νῦν, καὶ
α, ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κῦω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτο
καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλε-
ως πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μεταμικρὸν s) παιδο-
ῦν δεήσει, πρᾶγμα ἐταίρα βαρύντατον. οὐ γὰρ ἐκθήσω
χθὲν, καὶ μάλιστα, εἰ ἄρρην γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφι- P. 282.
νομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ
κεῖν ποτε προσελθὼν ἐκείνος, ὡς ἄπιστος γεγένησαι
τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμήϊς δ' οὐ καλὴν παρ-

δεΐδωνος] Sic per totum dialogum Cod. Vat. testante et
obante Bastio Epist. Crit. p. 246. pro vulg. Φεΐδωνος etc.
φασὶν] „φασὶν ἑγγύην Fl.“ r) τοσοῦτοι] „τοσοῦτοι
de J.“ Sic etiam Ald. 2. s) μεταμικρὸν] Sic Ald. 1.2.
12. Ceterae μετὰ μικρὸν. Cf. supra De Dom. c. 22.

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

z Ducis, Pamphile, lo post alendus erit infans,
sis naucleri filiam: et negotium meretrici mole-
stissime te ajunt: repe- stissimum. Neque enim,
autem toties jusju- quod natum erit, exponam,
a, et lacrimae, mo- inprimis si virile secus erit:
n, et temporis abierunt sed Pamphilum nominabo,
et Myrtii nunc ob- habitura illum amoris mei
s, idque eo tempore, solatium: tibi vero aliquan-
stavum jam mensem do ad te accedens objiciet,
iterum. Hoc nempe quam perfidus in, miseram
amoris tui pretium ipsius matrem fueris. Duces
quod tantum mihi autem non pulchram tu
a conciliasti, et paul- quidem virginem. Vidi enim

p. 282. *θείνον*. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἔναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα, ὅτι δὲ αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι *Πάμφιλον*. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἰδοῦ) αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μὴ σε αἰνᾷται, εἰ πάντῃ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρῶσι· μᾶλλον δὲ, τὸν Φεῖδωνα εἰώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθαι, ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

2 *ΠΑΜΦ.* Ἐτι σου u) ληρούσης, ὦ *Μύρτιον*, ἀκούομαι, παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης; ἐγὼ δὲ ἢ x) σιμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φεῖδων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκείνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὥραιαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί· μέμνημαι γὰρ, ὡς πρώην ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρί, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτόν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατήρ

t) ἰδοῦ] ἰδου priores omnes. u) Ἐτι σου] Ἐς τί σου etc. Quousque te nugantem audiam? conj. Jacobs. in Addit. ad Golleri Editionem Dionys. De Compos. p. 251. Verum bene se habent vulgata, modo interrogative cum interpretibus capiuntur, quod editores fere neglexerunt. x, ἢ] „omittit J. addit Hag. Par. Fl.“

illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, et faciem, et oculos adspice; nec aegre ferto, si plane caecios habet, neque quod strabi sunt, et se invicem respiciunt. Quin Phidonem vidisti, patrem sponsae: faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, au-

diam, virgines mihi et nauticas nuptias narrantem? Ego vero simamine an pulchram sponsam novi? aut Phidoni Alopecia (illum enim puto de dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At ille ad eos, qui nautis jus dicunt, traxit hominem, et aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si

ἴφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό γ) μοι, τὴν τοῦ Δημέου p. 282. θυγατέρα τὴν τοῦ z) πέρυσιν ἰστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα, πρὸς μητρὸς ἀνεψιὰν οὖσαν, τὴν Φεῖδωνος ἐγάμουν ἄν; οὐ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέθεικας α) αὐτῇ, ὦ Μύρτιον, καινὰς τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκ οὖν b) γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

3

ΠΑΜΦ. Μένηντας, ὦ Μύρτιον, ἢ κραιπαλᾶς c); καὶ οὐ χθὲς οὐ πᾶν ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρὶς αὐτῇ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ p. 283. ὡς ἴρια d) ὠνῆσαιτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὗξαίτο τῇ λοχίᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχοῦσαν αὐτῇ . . . μᾶλλον δὲ οὐ αὐτῇ e), ὦ Δωρὶ, λέγε, ἅπερ ἀκήκουας, εἴ γε μὴ ἐπλάσσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἀλλ' ἐπιτριβέην, ὦ θέσποινα, εἴ το ἐψευσάμην· ἐπεὶ f) γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ

γ) ἰδέδωκτο] „ἰδέδωκτο marg. A. 1. W.“ z) τοῦ] „Articulo caret Fl.“ α) συντέθεικας] Correxī vulgatum vitium συντέθεικας, sic volentibus Reitzio et Seagero. Sed totum locum Schmiederus, auctore Belino, sic e Cod. 2955. edidit: ἢ τινὰς σταντῇ, ὦ Μύρτιον, καινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα ἐξέδωκε; b) Οὐκ οὖν] Οὐκοῦν οὐ vulgo. Sed οὐ abest a Fl. Hinc ego jam omisso οὐ scripsi οὐκ οὖν, non ergo? c) κραιπαλᾶς] Post hanc vocem cum Gesneri versione malui interrogationem notare, quam finitam sententiam, ut in Edd. vulgo factum. d) ἴρια] ἴριον 2955. e) αὐτῇ] αὐτῇ 2955. et sic scripsit Fritsch. Quaestist. Lucc. p. 62. ubi de formula μᾶλλον δὲ agit. f) ἐπεὶ] „ἐπὶ male J. sola.“ Sic etiam Ald. 2. quamquam per compendium.

vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, ejus, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Phidonis puellam ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium sinxisti novas, quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

Pamph. Furis, Myrtium, ne ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii.

Myrt. Doris me ista in dolorem conjecit. Missa enim, ut lanas mihi emeret ad ventem, et votum pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam... Quin tute huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea consinxisti.

Dor. At ego dispeream, hera, si quid mentita sum.

Cum enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit

p. 283. μοι ἡ Λεσβία μειδιώσα, καὶ φησιν, ὁ ἔραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμῆ τὴν Φειδωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιστοίην, ἡξίου με παρακύνυσαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεμμένα g), καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ Τριέναιον ἄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκνυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

4 ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία, Δωρί, πρὸς σὲ ἐπειύσαιο, καὶ σὺ τέληθ' ἀπήγγελλας Μυρτίφ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὐδὲ h) γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ἀπότε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ δὲ τοῦ γέγονος Ἀρισταγέτου υἱὸς, γαμῆ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταίρα εἶ; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἰτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὑπερὸν εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐτίς

g) κατεστεμμένα] κατεστεφανώμενα 2955. quod glossema corrigi Belinus vult κατεστεφανώμενα. Rectius dixisset κατεστεφανώμενα, accentu tantum mutato. h) οὐδὲ] οὔτε priores Edd. Cf. supra Navig. c. 27. ubi ejusdem generis vitium correctum i) ὅ] „omitit Fl.“

Lesbia, quae subridens dicebat, *Amator vester Pamphilus Phidonis ducit filiam*. Si vero non crederem, jubebat me vestrum in angustum inspicere, ac videre sertis exornata omnia, et tibicinas, ac tumultum, et Hymenaeum canentes aliquos.

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, et vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te, Doris, mentita est Lesbia: et tu vera narrasti Myr-

tio. Verum turbatae frustra estis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum jam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum redissem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmides, vicini nostri Aristaeleti filius, uxorem jam ducit, et frugi est. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa audissem, obdormivi: deinde mane domo egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rursus abi,

ἀπαλθοῦσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδέε), μὴ τὸν στενωπὸν, P. 283.
ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη· εὐρήσεις
γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

ΜΤΡΤ. Ἀπίστωας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγάμην γὰρ ἄν,
ὥς τε τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μὴδ' οὕτω μανίην, ὡς
ἐλαθέσθαι Μυρτίου, καὶ ταῦτα, ἥδη μοι κυούσης παιδίον.

k) ἰδέε] *vide marg. A. 1.*

Dori, et accurate inspicere, phile. Suspenderem enim
non angiportum, sed januam, me, si quid tale fieret.

utra coronata sit. Invenies Pamph. Sed nihil factum
eum, esse vicinorum, est. Neque ita ego insaniam,
ut obliviscar Myrtii, idque

Myrt. Servasti me, Pam- ferentia ex me uterum.

III.

p. 284.

A R G U M E N T U M.

*Meretrix a matre egena admonetur, ne in amatorem suum as-
perior sit et insolentior, sed in ira quantumvis justa modum
quendam teneat.*

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. Ἐμάνης, ὦ Φίλινα, ἥ τί ἐπαθες ἐν τῷ ξυμ- 1
ποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμέ Δίφιλος ἔωθεν δ) δακρύων,
καὶ διηγῆσατό μοι, ὅ ἐπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμθύσθαι γὰρ σε,
καὶ εἰς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ διακωλύον-
τος, καὶ μετὰ ταῦτα m) φιλήσαι Λαμπρίαν τὸν ἐταῖρον αὐ-

l) ἔωθεν] Sic e Cod. 2955. pro vulg. ἔωθε. m) μετὰ ταῦτα]
Sic Ald. 1. 2. Hag. pro vulg. μετὰ ταῦτα.

MATER ET PHILINNA.

Mat. Furebasne, Philinna, narravit. Ebriam te fuisse,
aut quid tibi erat heri in progressamque in medium,
convivio? Venit enim ad se licet prohibente, saltas-
se: ac deinde osculum de-
et, quae perpersus a te esset, disse sodali ipsius Lampriae:

p. 284. τοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιπούσαν αὐτόν, ἀπελ-
θεῖν πρὸς n) τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον· ἐαν-
τὸν o) δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς
νυκτός, οἶμαι, συνεκάθευδες μετ' αὐτοῦ p). καταλιπούσα δὲ
θακρύνοντα, μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέκεισο ἄδου-
σα, καὶ λυπούσα ἐκείνον.

2 ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μήτερ, οὐ διηγῆσατο. σὺ
γὰρ ἂν συνηγόρευες q) αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε
ἀφήμερος r) ἰκοινολογεῖτο Θαῖδι τῇ Λαμπρίου ἐταίρῃ, μη-
δέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσαν εἶδὲ με, καὶ
διένευσα αὐτῷ οἷα ποιῶ, τοῦ ὠτός ἄκρου ἐφαψάμενος, ἀνα-
κλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς,
ὥστε s) μόλις ἀπέσπασε t) τὰ χεῖλη· εἴτ' ἐγὼ μὲν ἰδάκρυον,
ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαῖδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε,
καὶ ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῖς ἐμειδία u), βλέπουσα πρὸς
p. 285. ἐμέ· ὥς δὲ προσιόντα x) ᾗσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἰκο-

n) ἀπελθεῖν πρὸς] ἐπιθεῖν ἰς Schol. o) ἐαυτὸν] αὐτὸν
Schol. p) μετ' αὐτοῦ] vulgo absunt. Sed adsunt apud
Schol. et in Codd. Vatt. unde Bastius Ep. Crit. p. 164. ea
restituenda censuit. Eundem pleonasmum habes supra I, 1.
infra VI, 2. IX, 1. De Mort. Peregr. c. 12. et alibi. q) συν-
ηγόρευες] „Sic Par. etc. Συνηγόρεις alios habere ajunt Coll.“
r) ἀφήμερος] „ἀφήμερος marg. A. 1.“ s) ὥς τε] „ὥς τε J.“
t) ἀπέσπασε] Sic Bip. et Schm. c. 2955. Salm. et Bas. 4.
cum quibus faciunt Ald. utraque cum Bas. 1. et 5. Ἐπέσπασε
Reitz. nescio an ex Hag. ubi sic legitur. u) ἐμειδία]
ἐμειδῶσα 2955. x) προσιόντα] „recepi ex Pell. Προσιόντα
Edd.“

cumque graviter id ferret,
se relicto, abiisse ad Lam-
prian, eumque amplexatam
esse: se vero hisce factis
enecari. Verum neque no-
ctu, pnto, cum ipso cubui-
sti, sed plorantem relinquens
sola jacuisti in proximo le-
ctulo, canens, molestia illum
afficiens.

Phil. Nimirum quae ipso
fecerit, mater, non enarra-
vit. Neque enim caussam
illius, contumeliosi hominis,
ageres, qui me relicta ser-

mones misceret cum Thaide,
amica Lampriae, cum illo
nondum adesset. Cum vero
aegre me ferre videret, nu-
tu, quid ageret, significan-
tem; extrema Thaidis aure
prehensa, reflexaque cervi-
ce, ita arcte illam osculatus
est, vix ut labia retraheret.
Tum plorare ego; at isto
ridere, et multa in aurem
dicere Thaidi, contra mo-
scilicet. Ac subridebat Thais,
ad me respiciens. Cum vero
advenientem sentirent Lam-

ἐσθθῆσάν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐ- p. 285.
τὴν κατεκλίθην γ), ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον·
ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπι-
πολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα. καὶ ἰπευδὴ ἰπαύ-
σατο, ὁ Λαμπρίας μὲν εἰσὶγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ
ὑπερεπήνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ
πρὸς τὴν κιδάραν ὁ ποῦς ε), καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν,
καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἰπαι-
νῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαῖδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλουομένην ἡμῖν,
οἷα ἐστὶ α). Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἰσκιωρεν εὐθύς ἐς *) ἐμέ;
εἰ γὰρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρ-
χήσεται καὶ αὐτὴ ἑξαυαστᾶσα β). τί ἂν λέγοιμε, ὦ μήτηρ;
ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδεις ποιεῖν; ἀνασχέ-
σθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαῖδα ἔαν τυ-
ραννεῖν τὸ συμπόσιον γ);

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θυγάτηρ, οὐδὲ φροντί- 3
ζειν γὰρ ἐχρῆν· λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπήνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος

γ) κατεκλίθην] „Sic Fl. J. etc. Κατεκλίθην Par. Hag.“

z) ποῦς] ποῦς vulgo Edd. vett. πρὸς etiam Hag. Correxerat Reitz. α) οἷα ἐστὶ] Priores Edd. omnes οἷα ἐστ. *) ἐς] ἐπ' 2955. β) ἑξαυαστᾶσα] „Al. ἀναστᾶσα Coll.“ γ) τὸ συμπόσιον] τοῦ συμποσίου 2955.

prian, et satiati tandem es-
sent osculis mutuis; ego ta-
men apud ipsum accubui, ne
quid deinde haberet obten-
tui. Surgens vero Thais
saltabat prima, nudatis mul-
tum talis, quasi pulchros so-
la habeat; cumque desiisset,
tacente Lampria, et nihil
dicente, Diphilus laudare
numerosam saltationem et
accommodatam choro, quam-
que bene ad citharam pes
congrueret, quam pulcher
talus, et sexcenta alia, qua-
si qui Sosandram laudaret
Calamidis, non Thaida, quam
tu quoque, qualis sit, nosti,

cum lavet nobiscum. Thais
vero qualia statim in me je-
oit? *Si quam*, inquit, *non*
puget crurum exilitatis, sal-
tatum et ipsa surgat! Quid
dicerem, mater? Surrexi
nimirum, et saltavi. Quid
enim facerem? ferrem, et
confirmarem illius dictum,
Thaida tyrannidem habere
convivii paterer?

Mat. Ambitiosius quidem
istuc, filia; nec enim curare
oportebat: sed dic tamen,
quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. So-
lus Diphilus supinum se ab-

p. 285. ὕπτιον καταβαλὼν ἑαυτὸν, εἰς τὴν ὄρεσιν ἀνέβλεπεν, ἄχρ' ὃν καμουῖσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ φιλεῖναι δὲ τὸν Λαμπριανὸν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὰ μεταβαῖναι περιπλέεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾷ; οὐκ ἔτι γὰρ τρυφερά συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

ΜΗΤ. Εἴτα οὐδὲ συνεκάθειδες, ἀλλὰ καὶ ἤδεις, ἐκείνου θαυρίζοντας; οὐκ αἰσθάνη, ὦ θυγάτερ, ὅτι πτωχεύομεν, οὐδὲ μέμνησαι, ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον θῆ τὸν πέρυσσι χιμῶνα διηγáγομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἐπέμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι δ) διὰ τοῦτο, ὑβρίζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

p. 286. *ΜΗΤ.* Ὅργίζου μὲν, μὴ ἀνθυβρίζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβρίζοντες παύονται οἱ ἐρωῶντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; αὐτὸ δὲ πάννυχον χαλεπὴν ἀεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γέγνηται. καὶ ὅρα μὴ ε) κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀποῤῥήξωμεν πάννυχον τείνουσαι τὸ καλῶδιον.

d) ἀνέχωμαι] ἀνέχομαι Bas. 1. 3. et Cod. 2955. Ceterum pro tenore, Τί οὖν ἀνέχ. Reitz. Τί οὖν, ἀνέχ. Edd. vett. Interrogandi notam posuerunt post οὖν Bip. et Schm. e) μὴ] Diogenian. qui II, 8), haec verba laudat, omittit μὴ, sed falso, ut observat Boissonad., ad Nicet. in Add. Tom. II. p. 435.

jecerat, lacunar respiciens, dum fatigata desinerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata es, et, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec jam venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

Mat. Deinde neque contubisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem

superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarno propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

p. 286.

ARGUMENTUM.

Incantamentum sibi a magā quadam parari cupit Melitta, quo amatoris, quem a se defecisse auspicatur, amorem pristinum sibi restituat.

MELITTA ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

MEL. Εἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷαι πολλὰ θεία- 1
λαί λέγονται ἐπάδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι, εἰ καὶ
πάνυ μισουμένη γυνὴ τυγχάνοι f), (οὕτως ὄναιο) παρα-
λαβοῦσα ἤκέ μοι θοιμάτια γὰρ ὅλα g), καὶ τὰ χρυσία
ταυτὲ προσίμην h) ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὐθις
ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμμίχην i), ὥς
νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί φῆς; οὐκ ἔτι σύνιστιν k), (ἀλλὰ παρὰ τὴν
Σιμμίχην, ᾧ Μελίττα, οἴχεται Χαρίνος,) δι' ἣν τοσαύτας
ὀργὰς τῶν γυναικῶν ἠνέσχετο l), οὐ βουληθεὶς τὴν πλουσίαν
ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὥς ἔλεγον, ἐπιφερο-
μένην; μέμνημαι l) γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

f) τυγχάνοι] τυγχάνει 2954. g) ὅλα] omitit 2951. h) ταυτὲ
προσίμην] ταῦτα προσίμην (sic narrat Bel.) 2951. i) Σιμ-
μίχην] τὴν Σ. 2954. probante Bel. k) σύνιστιν] „σύνιστε
malo Pl.“ Sic etiam 2955. quod placet Belino. συνίσταται 2954.
Quae sequuntur, ἀλλὰ — Χαρίνος monente Fritzsche Quaeestet,
Lacc. p. 176. parenthesi seclusi. l) ἠνέσχετο] ἠνέσχετο
Reitz. quem errorē recensit, emendarunt. l) μέμνημαι]
ἀναμνησμαι 2954. et 2955.

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea Simmichen, uti nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, transiit Charinus, propter quam tantas parentum iras sustinuit, divitem illam recusans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Ista enim ex te audire memini.

p. 286. *ΜΕΛ.* "Απαντα ἐκείνα οἴχεται, οἱ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' *π)* ἐώρακα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πί-
νουσι παρὰ τῷ συνεφίβῳ Παμμένει αὐτὸς τε καὶ Σιμμίχη.

2 *ΒΑΚΧ.* Δεινὰ, ὦ Μέλितτα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ
ὕμᾱς διέστησεν; εἴοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρώην δὲ ἀνελ-
θὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαι-
p. 287. τήσων πέμπαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐξελ-
θὼν, οὔτε προσήκατο, ὡς ἔθος, προσδραμοῦσαν, ἀποσιτισά-
μενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, "Απιθι, φησί, πρὸς τὸν
ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν
τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίκευται ὑμῶν τὰ
ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποίαν στήλην λέ-
γεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενός, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν
ἀποστραφείς. πόσα οἶμι ἐπὶ τοῦτον *π)* μεμηχανῆσθαι με πε-
ριβάλλουσιν *ο)*, ἐπιστρέφουσιν, φιλοῦσιν ἀπεστραμμένον
τὸ μετὰφρονον; ὁ δ' οὐδ' ὅπωςιοῦν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ
μοι, φησὶν, ἐπὶ πλέον ἐνοχλήσειας *ρ)*, ἅπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέ-
σαι νύκτες εἰσὶν.

π) οὐδ'] οὐδὲ 2955. *π)* τοῦτον] τοῦτω Fl. *ο)* περιβάλλουσιν] περιλαμβάνουσιν 2955. et 2954. *ρ)* ἐνοχλήσειας]
Sic Schm. c 2955. probante Belino pro vulg. ὀχλήσειας.

Mel. Abierunt ista, Bacchis, omnia: et quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeterris, Melissa. Sed quid vos disjunxit? videtur enim non parvum quiddam illud esse.

Mel. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reversus ex Piraeo (descenderat enim missu patris, debiti puto cujusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi,*

inquit, ad nauclerum Hermotimum, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra in pila proscripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermotimum, aut quam pilam narras? At ille nihil respondens, nec coenatus, adversus jacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum aversi osculata sum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolliri se passus, *At si mihi,* inquit, *diutius molesta fueris, jam statim, media licet nocte, abeo.*

ΒΑΚΧ. Ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότιμον.

3

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδοις, ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον διάγουσαν, ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα. πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρούονος εὐθύς ἤσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τὸννομα ἐν Κεραμεικῇ· ἐπεμψα οὖν Ἀκίδα ρ) κατασκευασμένην· ἢ δ' ρ) ἄλλο μὲν οὐδὲν εὔρει, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῇ Διπύλῳ, Μέλιττα φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐτῆς ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος φιλεῖ Μέλιτταν.

ΒΑΚΧ. ὦ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνήμι γάρ. λυπῆσαι τις θέλων τὸν Χαρίνον, ἐπέγραψε, ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δὲ που ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

ΜΕΛ. Ποῦ δ' ἂν ἴδοις ἐκείνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σὺνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν· ἀλλ' εἴ τινα εὔροιμι s), ὦ Βακχί, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσειεν t) ἂν φανείσα.

p. 288.

ρ) Ἀκίδα] Ἀκίδα Ald. 1. errore, opinor. ρ) ἢ δ' ρ) ἢ δ' prior Edd. s) εὔροιμι] εὔροισιν 2955. t) ἀποσώσειεν] ἀποσώσῃ γὰρ vulgo. Illud e 2955. restituerat Schmied. mōnente Belino.

Bacch. Tamen nosti Hermotimum.

Hermotimus amat Melissam.

Mel. At miserius me videntem, quam nunc habeo, videas, si quem ego naucleum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram, illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium versus portam geminam, Melissa amat Hermotimum, et paulo inferius iterum, Naucleus

Bacch. Male sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa cuim sua me praesentia servaret.

4 *ΒΑΚΧ.* Ἔστιν, ὃ φιλάτῃ, ὅτι χρησίμη φαρμακίς, p. 288. Σύρα τὸ γένος, ὡμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ μοι ποτὲ Φα-
νταν χαλεπαίνοντα κάκεινον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε
μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε υ) ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώ-
κειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἦκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἐπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν x), ὃ Μέλιτα, τὸν
μισθὸν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον· καὶ γ) ἐπικτῖσθαι δὲ δεῖ
μετὰ τῶν αἰλῶν, καὶ ὀβολοὺς ἐπὶ α), καὶ θεῖον z), καὶ δᾶδα.
ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεικράσθαι a)
δεῖ, καὶ πίνειν ἐκελύην μόνην b). δεῖσει δὲ τι αὐτοῦ τοῦ
ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια c), ἡ κρηπίδας, ἡ ὀλίγας τῶν
τριχῶν, ἡ γι τῶν τοιούτων.

ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

5 *ΒΑΚΧ.* Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμᾷ
τοῦ θεῖου d), πάττουσα καὶ τῶν αἰλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει

u) ὅτε] „recte J. Bas. 1. Ὅτι Hag. Ὁ, τι Par.“ x) πολὺν]
„πολλὸν J. male.“ Sic etiam Ald. 2. γ) καὶ] omittit 2955.
Deinceps ὑποκτῖσθαι conj. Guyet. z) θεῖον] „restitui ex FL
et Barthio. Θύον cett. male.“ a) κεικράσθαι] Sic Bas. 3.
Cett. omnes κεικράσθαι. b) μόνην] „μόνον J. et V. 2. Cett.
in vulgato consentiunt.“ Sed ὀλην conj. Jacobs. Animadv.
in Eur. etc. p. 281. c) ἱμάτια] ὡς ἱμάτιον, fimbriam
pallii maluit Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 223. d) θεῖον]
„Sic FL Θύον cett.“

Bacch. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc et campacta, quae mihi Phanium, cum asperum se et ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me jam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachmam et panem. Et ap-

positos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, et odores sacros, et facem. Haec quoque anus sibi auferit. Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo suspensas suffitu ex odoribus facto imbuit, de sale etiam aliquid in ignem conjicit,

δὲ ἀμφόιν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ p. 288. τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπ' αὐτὴν τινα λέγουσα, ἐπιτρέχω τῇ γλώσσει, βαρβαρικὰ καὶ φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας ἔμα, καὶ τῶν συνεφήβων ἐπιτιμησάντων αὐτῇ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἣ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης e), ἥκε μοι τὸ πλεόν f) ἐπὶ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἀγόμενος. εἶτα δὲ καὶ τοῦτο με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μισηθρον ἐδιδάξατο. τηρήσασαν τὸ ἔργον, ἱππὸν ἀπολάτοι, ὁμανυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀφ' ἐστέρῳ ἐκείνης τὸν g) ἑμὸν δεξιόν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερόν p. 289. ἑμπαλεῖν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπεράνω εἰμι. καὶ ἐποίησα, ὡς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βαχχι, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄριον καὶ τὸ θεῖον h), καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπ' αὐτῆς εὐτρέπιζε.

e) αἰτούσης] αἰτιώσης maluit Guyet. f) τὸ πλεόν] τί πλεόν; quam elegantem Courierii ad Asiū. p. 180. conjecturam vellein profecto licuisset inibi in locum vulgatæ lectionis, minus illius aptæ, substituere. g) τὸν] „τὸ Fl. male.“ h) θεῖον] „rursus ex Fl. pro vulg. θύον.“

pronuntians simul nomina utriusque, et ipsius, et tui. Tum prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul volubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus licet illum reprehendentibus, et multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excitandi re-

medium commendavit, ut observatum illius vestigium, cum primum illud reliquisset, ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret, diceremque, *conscendi te, et superior sum!* ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi jam Syram. Tu verò, Acis, panem et odores, et reliqua omnia ad incantationem compara.

ARGUMENTUM.

Taetra narratio de monstruoso feminae cum femina coitu.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

1 ΚΛΩΝ. Καινὰ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λεαίνα, τὴν Λεσβίαν i) Μιγέλλαν τὴν πλουσίαν ἐρᾶν σοῦ, ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς k) οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιούσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἡρυθρίασας; ἀλλ' εἰπέ, εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν l).

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ· ἄλλοκοτον γάρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου, τί m) τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε, ὅταν συνῆτε n); ὀρᾶς; οὐ φιλεῖς με· οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν σε o), εἰ καὶ τινα ἄλλην· ἡ γυνή δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

2 ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἐταιρίστρια τυγχάνει οὐσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι

i) Λεσβίαν] ἀσβῆ 2954. e scholio, ut putat Belin. k) καὶ συνεῖναι ὑμᾶς] καὶ σε συνεῖναι αὐτῇ 2955. Pro ὑμᾶς in J. ἡμᾶς legitur. l) ἐστίν] abest a 2955. recte, ait Belin. ideoque ut suspectum notavit Schmied. m) τί] ὅ, τι 2955. n) ὅταν συνῆτε] ὅταν καὶ συνῆτε 2954. o) μὲν σε] Alteram vocem, quae vulgo aberat, restituit Schm. e 2955. probante Belino.

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. Nova de te, Leaena, andimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, et coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? verum dic, an vera sint ista?

Leae. Vera, Clonarium, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut

quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem te, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse ajunt

γυναῖκας ἀρρένωτους ρ), ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας ρ. 289. αὐτὸ q) πάσχειν, γυναῖξί δὲ αὐταῖς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἀνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτόν τε ρ).

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λαίνα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τοπρώτον σ), ὅπως δὲ καὶ συνεπέλισθης ι), καὶ τὰ μετὰ ταῦτα υ).

ρ. 290.

ΛΕΑΙ. Πότεν τινὰ συγκροτοῦσαι αὐτὴ τε καὶ Δημό-
νασσα ἢ Κορινθία, πλουτοῦσα δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνος
οὔσα τῇ Μιγίλλῃ, παρέλαβόν x) με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ
δὲ ἐκιδάρισα, καὶ ἄωρι γ) ἦν, καὶ ἔδει καθευδεῖν, αἱ δὲ z)
ἐμέθυον, Ἄγε α) δὴ, ἔφη, ὦ Λαίνα, ἢ Μιγίλλα, κοιμά-
σθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέση
ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα b) τί ἐγένετο;

ρ) ἀρρένωτους] aberat ab Edd. restitutum a Bel. et Schm. e 2955. q) αὐτὸ] αὐτὰς male 2955. ρ) Τοιοῦτόν τε] Sic Schm. ex eodem pro τοιοῦτό τε. σ) τοπρώτον] Sic Ald. 1. 2. Hag. In reliquis τὸ πρῶτον, ut et infra c. 3. in. et fere ubique. ι) συνεπέλισθης] σὺν· ἐπέλισθης conj. Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 302. υ) μετὰ ταῦτα] „Sic Fr. Salm. Hag. Fl. etc. Μετὰ τοῦτο Par. Μὲν ταῦτα J.“ x) Πότεν — παρέλαβον] Sic cum Bel. et Schm. e 2955. totum locum explevimus, qui vulgo sic legebatur: Πότεν τινὰ συγκροτοῦσα αὐτὴ, καὶ Δημόνασσα ἢ Κορ., πλουσία δ. κ. αὐτὴ, κ. ὁμ. τῇ Μηγ., παρελίστασι. γ) ἄωρι] ἄωρία 2955. z) αἱ δὲ] Sic Bel. et Schm. e 2955. pro vulg. καὶ. α) Ἄγε] Ἄκουε 2954. b) ταῦτα] „abest in J. adest in cet.“ τοῦτο 2955. quod nescio an praefert Jacob. ad Toxar. p. 119. idque tum non, credo, temere.

mulieres masculas, quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruantur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea Leaena, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum sit, et quae sequuntur.

Leae. Convivium instituerant et ipsa, et Corinthia Demonassa, dives et ipsa,

Lucian. Vol. VIII.

atque eandem artem, quam Megilla, exercens: assumserant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, et serum esset, atque tempus eundi cubitum, essentque bene potae, Age sane, mea Leaena, inquit Megilla, dormiendi jam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media.

Clon. Accubulisti ergo: deinde quid actum est?

O

3 *ΛΕΑΙ. Κατεφίλουν* c) με τοπρώτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, p. 290. οὐκ αὐτὸ d) μόχον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοιγούσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἔθλιβον e). ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε f) μεταξὺ καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη g). χρόνῳ δὲ ἡ Μέγίλλα ὑπόθερμος ἦδη οὖσα, τὴν μὲν πηνήκην h) ἀφείλετο i) τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν χρόνῳ k) ὤφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα l) ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένῃ· κἀγὼ m) ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, ὦ Λαίνα, φησιν, ἰώρακας ἦδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ γε, ἔφην ἐγὼ, νεανίσκον ἐνταῦθα n), ὦ Μέγίλλα. Μὴ καταθῆλυνέ με ο), p. 291. ἔφην, Μέγίλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι p), καὶ γεγάμηκα πρόπαλας

c) *Κατεφίλουν*] Sic *Bel.* et *Schm.* e 2955. pro vulg. *ἐφίλουν*. d) *αὐτὸ*] Vulg. αὐτὰ correxi monitu *Bastii* Epist. Crit. p. 135. quod jam vellem etiam *Charon.* c. 6. iu verbis οὐ πόλεος καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον *Jacobsii* elegantissimo iudicio fecissem. Cf. infra *Dial.* VI, 4. VIII, 2. *Somn.* s. VII. c. 9. *Omnino* vid. *Adnot.* ad *Hermot.* c. 45. *Tom.* IV. p. 43c. et *Pro Imagg.* c. 20. *Tom.* VI. p. 44. H. l. nisi fallor — nam minus simpliciter pronuntiata est sententia — assentitur etiam *Fritzsche.* *Quaestat.* p. 204. e) *ἔθλιβον*] 295. habet *ἀπέθλιβον*, probante *Belino*. Idem *Codex* supra exhibet *περιέβαλλον*. f) *ἔδακνε*] *ἰδάκνυε* 2954. g) *εἴη*] *ἂν εἴη* vult *Bel.* h) *πηνήκην*] „recte *Fl. Par. Fr. Hag. Saln. Ilvήκην* male *Ven.* utraque. Alibi *πηνήκην*.“ Cum vulgata facit *Ald.* 1., sed 2. habet *πινήκην*. i) *ἀφείλετο*] *ἀφείλε* 2955. k) *καὶ ἐν χρόνῳ*] *ἐν χρόνῳ* δὲ, sine *καὶ*, 2955. l) *σφόδρα*] *παν* id. m) *κἀγὼ*] Sic *Schm.* ex eodem pro vulg. *καὶ ἐγὼ*. n) *Ἀλλ' οὐχ ἐνταῦθα*] Sic *Schm.* ex eod. pro vulg. *Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφην, ἐντ. νεαν.* o) *Μὴ καταθῆλυνέ με*] *Μὴ με καταθῆλυνε* *Schm.* ex eod. p) *λέγομαι*] *ὀνομάζομαι* 2955. *Bel.*

Leae. Exosculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes: amplexabantur, opprimebant papillas: Demonnassa autem inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi vellet, nondum conijcere. Tandem Megilla, quae jam incaluisset, ficticiam de capite comam aufert; impositam au-

tem habebat valde similem et bene applicitam; atque apparet accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Leaena*, inquit, *vidistine jam pulchrum adeo juvenem?* *Ego vero*, inquam, *non video hic juvenem, Megilla.* *Noli me*, inquit, *facere feminam.* *Megillus enim vocor, et olim duxi hanc De-*

ταύτην τὴν γ) Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, p. 291. ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ r), καὶ ἔφη, Οὐκ οὖν σὺ, ὦ Μέγилle, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα φασὶν ἐν ταῖς παρθένοις κρυπτόμενον ε) ταῖς αἰουργίαι; καὶ τὸ ἀνδρεῖον δὲ ἐκείνο t) ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ u) οἱ ἄνδρες; Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι x) δὲ οὐδὲ πᾶν αὐτοῦ. ἴδιον δὲ τινα τρόπον ἠδῶ γ) παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὅψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἐρμαφρόδιτος εἴ, ἔφη, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω ἔχοντες; εἰ γὰρ ἡγνῶουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. ἤκουσα, ἔφη ἐγὼ, τῆς 4 Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδάρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια z) παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ· ὃ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τεσπιδίας

q) τῇ γ) aberat vulgo ab Edd. Sed admiserunt Bip. et Schm. ex eod. Cod. monente Belino. - r) τοῦτ' οὗτο 2955. ε) κρυπτόμενον] „κρυπτόμενος Gesn.“ Levius hoc conjectum, et si non e 2955. correxeris locum cum Bel. et Schm. Vulgo enim legebatur — φασὶν κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις sine ultimis duabus vocibus. De re cf. De Salt. c. 46. t) δὲ ἐκεῖνο] Priorem voculam, vulgo omissam, interjeci e 2955. licet invito Belino et tacente omnino Schmiedero. u) ὅπερ] ἀπὸ 2955. Bel. Schm. contra rei, quae agitur, naturam, ni fallor. x) δέομαι] „δέομαι J. male.“ Sic et Ald. 2. γ) ἠδῶ] αὐδῶ 2955. errone sit an glossema dubitat Belin. z) Ἐφεστρία] „Nihil variant Edd. Ἱσμηνο Palm.“ Idem Palm. conj. etiam ἐφ' ἱστίῳ. Gesn. ἱστίον, quod aliquatenus confirmatur lectione Cod. 2955. ἐμχῶρια, tanquam illius glossemate. Nihilominus maluit Belin. Ἐρωτῖδια, Thespisensium festum, de quo avert Athenaeum L. XIII. p. 561.

monassam, et mea uxor est. Risi ego hoc, Clonarium, et, Tu igitur, Megille, inquam, vir eras insciis nobis, sicut Achillem dicunt inter virgines delituisse contextum vestibus purpureis? et illud habes, quo viri censentur, et Demonassae facis, quod viri? Illud equidem, inquit, Leaena, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam modo et multum jucundiores coeuntem me

videbis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habentes utraque? Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam, Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem optimum: puto, Ti-

- p. 291. τοῦνομα. μὴ οὖν καὶ σὺ τοιοῦτόν τι α) πέπονθας; Οὐκ-
ουν b), ὦ Λέαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς
p. 292. ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δέ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα c)
πάντα, ἀνδρός ἐστί μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοί, ἔφη, ἐπι-
θυμία. Πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ
γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με d) τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀν-
τι τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ πάρεχε, ὅψει γάρ. παρέσχον e), ὦ
Κλωνάριον, ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὄρμον τινα μοι δούσης
τῶν πολυτελῶν, καὶ ὀθόνας τῶν λεπτῶν. εἰτα ἐγὼ f) μὲν,
ὥσπερ ἄνδρα περιέβαλον g)· ἡ δὲ ἐφίλει τε, καὶ ἐποίηι h),
καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἰδοῦκε μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδισθαί.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίηι, ὦ Λέαινα; ἡ τίνα τρόπον; τοῦτο
γάρ μάλιστα εἰπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ ἱ)
τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

- a) μὴ οὖν καὶ σὺ τοιοῦτόν τι] Sic 2955. Bel. Schm. pro vulg.
μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο. b) οὐκουν] οὐκ 2955. c) τὰλλα]
Sic tandem rescripsi secundum constantem Edd. vett. ratio-
nem pro τὰλλα, quam formam Reitz. et recentt. ediderant.
Et sic in posterum faciam tacite, ubi Edd. vett. conspirave-
rint. d) γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με] μαθήσῃ οὐδὲν δέου-
σάν μου 2955. e) παρέσχον] μὲν addit 2955. f) εἰτα ἐγὼ]
εἰς ἐγὼ 2955. Bel. Schm. g) περιέβαλον] Sic 2955. Bel.
Schm. pro vulg. περιέλαμβανον, pro quo in Ald. 2. et J. male
περιέλαμβανον. h) ἐφίλει τε, καὶ ἐποίηι] Sic 2955. Bel.
Schm. Vulgo vicibus mutatis ἐποίηι τε, καὶ ἐφίλει. i) ὥστε
μὰ] ἢ, sine ὥστε, 2955.

resiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Neutiquam, ait, mea Leaena: sed ita nata sum, ut vos reliquae: sed animus, et libido, et reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, et, nihil me inferiore esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clona-

rium, multum supplicanti, et monile mihi donanti pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa basiauit, fecit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curiose exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Caelestis Venus, non dixerim.

VI.

p. 292.

ARGUMENTUM.

Exemplo Lyrae meretricis Crobyle vidua paupercula filiam suam, in arte meretricia tirunculam, docet, quas omnino praecepta in hoc quaestu sint observanda. Egregia vero disciplina materna!

ΚΡΩΒΤΑΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. ὦ Κόριννα, ὡς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν, ὃ κ) ἐνό- 1
μιζες, τὸ γυναικα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη,
μετὰ μειρακίου μὲν ὠραίου γενομένη ι), μὲν δὲ τὸ πρῶ-
τον κ) μίσθωμα κομισαμένη η), ἐξ ο) ἧς ὄρμον αὐτίκα
ἀνήσομαι σοι.

ΚΟΡ. Ναί, μαννάριον ρ). ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς
πυραυγεῖς, ὅς ο) Φιλαινίδος ἐστίν *).

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τὰλλα παρ'
ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀν-
δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ ζ) τοῦ βίου οὐκ π. 293
ἐστίν, ὡ θύγατερ, ἀλλὰ δύο εἴη ταῦτα, ἐξ οὗ τέθνηκεν

κ) δ) „Constans lectio.“ Ὡς maluit Salan. minus bene. ι) γε-
νομένη] συγκαθενδήσασαι Cod. Vat. 87. glossa, teste et iudice
Bastio Epist. Crit. p. 165. κ) τὸ πρῶτον] τοπῶτον Ald.
1. 2. Hag. improbe hoc quidem loco. η) μίσθωμα κομι-
σαμένη] μισθωσαμένη 2955. ο) ἐξ] „ἐς male J. sola. ρ)
μαννάριον] „μανάριον marg. A. 1. W.“ *) Φιλαινίδος
ἐστίν] Vulg. Φιλαινίδος ἐστίν. Sed vide infra c. 2. adnot. ad
nomen Διφρίδ. ζ) ἀποστροφὴ] „recepti ex J. et Ven. 2.
Ἀποτροπή cell.“ Et sic etiam 2955.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. Igitur, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, jam didicisti: quae cum pulchro adolescentulo fueris, et minam mercedem primam abstuleris, de qua monile jam statim tibi emam.

Cor. Ita sane, mea matricula. Habeat vero etiam

lapillos aliquot ignei coloris, quale est Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, et quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos jam duos annos, ex quo pater tuus, jam felix, obiit, non nosti, quam te-

P. 295. ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεξήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκείνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλευε γάρ, καὶ μέγα ἦν ὄρομα αὐτοῦ ἐν Πειραμαῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκούσας διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλίνον μηκέτι ἔσθαι ἄλλον χαλκία. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν γ) δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ πρόκην κατάγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμην τὰ σιτία μόλις· ἔρροσκον δὲ σε, ὦ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

2 ΚΟΡ. Τὴν μνᾶν λέγεις;

ΚΡΩΒ. Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμην, ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥαδίως, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις ἀλουργεῖς, καὶ θεραπεύσεις.

ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μήτερ, ἢ τίς) λέγεις;

ΚΡΩΒ. Συνοῦσα μὲν ταῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῶ.

ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δαφνίδος θυγάτηρ Δύρα;

ΚΡΩΒ. Ναί.

γ) σφύραν] σφύρας conj. Guyet. Cf. Hom. Odys. III, 434.
ς) τί] τίνα 2955.

niter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire dejerantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, et in eodem, et malleum duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, apem exspectans.

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, et futuram divitem, et vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita sane.

KOP. Ἄλλ' ἵ) ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν.

p. 23.

KPΩB. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις
ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἑραστὰς ἔξεις. τί ἰδάκρυσας, ὦ
Κόριννα; οὐχ ὄρεῖς, ὀπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοί εἰσιν
αἱ ἐταῖραι υ), καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δαφνί-
δα x) γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐ-
τὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην· ἀλλὰ νῦν ὄρεῖς p. 294.
οἷα y) πρότεσι, χρυσός, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θερά-
παινοι τέσσαρες.

KOP. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα;

3

KPΩB. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρε-
πῶς, καὶ εὐσταλὲς οὖσα, καὶ παιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ
ἄχρι τοῦ καγχάζειν z) ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἰωθας, ἀλλὰ
μειδιῶσα ἰδὺ καὶ ἐπαγωγόν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ
μήτε φενακίζουσα a) εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψει b),

1) ἀλλὰ] ἀλλ' 2955. *Bel. Schm.* et tamen supra ἀλλὰ ἐλογίζομαι
iidem, parum sibi constantes. υ) αἱ ἐταῖραι] „la J. αἰταῖ-
ραι.“ Sic etiam *Ald.* 2. x) Δαφνίδα] Sic *Guyet* monuit
Schmiederus edidit, qui tamen non monitus modo servavit
Δαφνίδος. Nam et h. l. Δαφνίδα vulgo habent Edd. Vid. *Adnot.*
y) οἷα] αἷα priores Edd. z) καγχάζειν] καγχάζειν 2955.
a) φενακίζουσα] ἀκκίζουσα conj. *Seager.* et miratur id autē
se neminem vidisse; vertit: *mediam quandam viam tenens,*
neque affectata verecundia nimis se difficilem praebe-
ndo. At optime convenit φενακίζειν de mulieribus petulante animo
dissimulantibus et amatores ludibrio habentibus. Praeterea
haud scio an activum ἀκκίζειν sic non fuerit in usu. b) προ-
πέμψει] μεταπέμψει conj. *Guyet.*

Cor. At illa meretrix est.

stis florida, ancillae quatuor.

Crob. Nihil istoc mali.

Cor. Quomodo vero illa
sibi Lyra paravit?

Nam tu quoque dives eris,
ut ista, et multos amatores
habebis. Quid ploras, Co-
rinna? Non vides, quot, et
quanto in honore sunt me-
retrices, et quas opes acci-
piant? Daphnidem enim ego
novi, o bona Adrastea!
pannis ante vestitam, quam
ad maturam viris aetatem
pervenisset. Sed nunc vides,
qualis prodeat; aurum, ve-

Crob. Primo quidem de-
center se ornavit, bene
composita, et jucunda ad
omnes, non eo usque, ut
in cachinnos facile solveretur,
quod tu soles, sed sua-
ve quiddam et illecebrosam
subridens: deinde dextre
versata est cum hominibus,
ut nec illuderet plane, si
quis adiret ipsam vel dedu-

p. 294. μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δὲ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται (καταγέλαστον γὰρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας), οὔτε ὑπερέμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρως παραβύεται τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὸν, ἀλλ' ἀναπαυομένη.

KOP. Κᾶν εἰ διψῶσα, ὦ μήτερ, τύχοι;

KPΩB. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος φθέγγεται, οὔτε ἀποσχωπτεῖ ἐς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει. καὶ διὰ τοῦτο ἐκείνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέη c), ἀσελγὲς οὐδὲν, οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τούτῳ θηροῦται, ὡς ὑπαγάγοιτο d), καὶ ἐραστὴν ποιήσειν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς p. 295. ἰσοῦμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα παραπολὺ e) αὐτῆς....ἀλλ' f) οὐδὲν, ὦ φιλὴ Ἀδράστειά, φημι, ζῶης g) μόνον.

c) θέη] Sic 2955. Bel. Schm. pro vulg. δέοι. d) ὑπαγάγοιτο] ἐπάγοιτο 2955. e) παραπολὺ] παραχρῆμα 2955. f) ἀλλ'] Vulg. ἄλλο. Emendarunt Gesn. et Fritzsche. Quæstst. Lucc. p. 105 Ἀλλὰ eandem in sententiam Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat. p. 866. qui et supra mallet, ἐπεὶ αὐτὰ γε ἄλλα etc. satis quidem probabiliter. g) ζῶης] ζῶος 2955.

ceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur (derisui enim illud opportunum, et oderunt viri, si qua talis sit), neque cibis, tanquam insueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buccas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

Cor. Etiam si forte sitiatur, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dicta jactat, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundem est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, et suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque erimus:

KOP. Ἐπέ μοι, ᾧ μήτηρ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοῖς 4
οὔτοι εἰσιν, ὅλος ἡ) ὁ Εὐκριτος, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάθυσθον; p. 295.

KPΩB. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ
ἤδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πάντῃ μορφῇς εὐφυῶς ἔχοντες.

KOP. Καὶ τοιούτοις ι) συγκαθεύδειν δεήσεις;

KPΩB. Μάλιστα, ᾧ θυγάτηρ· οὗτοι μὲνταὶ καὶ πλεί-
ονα διδάσιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἴ-
ναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βρα-
χεὶ λέγειν ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὅρῳ
τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλου-
τῇ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίημα τὴν μητέρα; τί φῆς; ποιή-
σεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προέξεις ἀπασῶν κ),
φασδίως. νῦν δ' ἄπιθε λουσομένη λ), εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμα-
ρον τὸ μισράκιον ὁ Εὐκριτος· ὑπισχνεῖτο γάρ.

h) ὅλος] ὁποῖος 2955. *Bel. Schm.* ι) τοιούτοις] Sic 2955.
Bel. Schm. pro vulg. τοῦτοις. κ) προέξεις ἀπασῶν] „πρό-
ξεις ἑκαστου *Coll.*“ λ) λουσομένη] „λουσαμένη *Fl.*“

quandoquidem, quod ad re-
liqua, multum tu ista. . . .
Verum nihil, cara Adrastea!
dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui
nos conducunt, omnes ta-
les sunt, qualis Eucritus,
quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii
quidem meliores, alii vero
jam viriles; alii forma non
satis a natura felici.

Cor. Etiam cum talibus
cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia:
hi quidem plura etiam lar-
giuntur. Formosi vero so-

lum illud, formosi volunt
esse. Tibi vero semper sit
cura majoris lucri, si vis,
brevis tempore mulieres om-
nes dicere, digito te mon-
strata, *Nonne vides Crobyles*
Corinnam filiam? Quam su-
pra fidem dives est, ut ter
beatam matrem praestitit!
Quid ais? facies ista? fa-
cies, novi ego; et facile
principatum tenebis omni-
um. Nunc vero lotum abi,
si forte hodie quoque vene-
rit adolescentulus Eucritus:
certe promisit.

ARGUMENTUM.

Viluperatur Musarion a matre, quod Chaereas suo, matrimonio pollicito, nimiam et habens et praestans fidem, imprudenter alios amatores vel opulentiiores illos, vel liberaliores, rejiciat.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΤΣΑΡΙΟΝ.

1 ΜΗΤ. "Αν δ' m) εἴ τοιοῦτον ἐραστὴν εὖρωμεν, ὃ Μουσαρίον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῆναι μὲν τῇ Πανδήμῳ δέησαι λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανίᾳ δέ, τῇ ἐν κήποις δάμαλιν n), στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδόειραν, καὶ ὅλως, p. 296. μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα νῦν o). ὁρᾷς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλικία λαμβάνομεν, ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδὲ πώποτε σοι δίδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα, οὐχ ὑποδήματα, οὐ μύρον p), ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πατήρ, καὶ εἰ) q) κύριος γένωμαι τῶν πατρῶων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὁμωμοκῆναι αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμος σε r) γαμετὴν ποιήσεται.

m) "Αν δ'] Sic Fl. 2954. Bel. Schm. pro vulg. "Αν, sine δ'. Probat particulam etiam Reitz. collatis initiis Dial. sq. et XIII. Possunt etiam e Tomo II. plures ejus generis dialogi conferri. n) τῇ ἐν κήποις δάμαλιν] Vulgo legebatur: καὶ τῇ ἐν κ. δ. ἐκατέρῃ. Sed καὶ et ἐκατέρῃ omittunt Codd. 2951. et 2955. probante Belino. Recte ejecit Schmiederus. o) νῦν] Interpunxi post νῦν, ut Fritzsche placuit Quaestst. p. 204., non ante, ut vulgo factum. p) μύρον] μύρον prius. q) εἰ] ἢ corrigi vult Belin., rectius omnino ejici Fritsch. Quaestst. p. 6. ad cujus sententiam etiam Gesneri versionem emendavi. r) σε] „neglexit Fl.“

MATER ET MUSARIUM.

Mat. Si vero talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Populari *Veneri* albam capellam, *Urauiæ* vero *Hortensi* buculam, et coronare divitiarum donatricem *Cererem*; atque in universum beatæ nunc ac ter felices erimus. Scilicet vides, quantum accipiamus ab hoc ju-

vene, qui obolum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos, non unguentum; sed apud illum excusationes semper, et promissiones, et longæ spes, et multum illud, *Si pater... et dominus paternorum factus fuero, tum vel omnia tua.* Tu vero etiam jurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te ducturum.

MOTΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτερ, κατὰ ταῖν θεῶν, καὶ ρ. 296. τῆς Πολιάδος ε).

MHT. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ· καὶ διὰ τοῦτο πρῶην οὐκ ἔχοντε αὐτῷ καταθεῖναι συμβολήν, τὸν δακτύλιον δέ-
δωκας ἀγνούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε· καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέραμα τὰ Ἰωνικὰ, ἔλκοντα ἐκάτερον δύο Δαρεικοὺς, ἃ σοι ὁ Χίος ε) Πραξίας ὁ ναυκλῆρος ἐκόμισε ποιησάμενος υ) ἐν Ἐφέσῃ. ἰδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὁθόνας γάρ x) καὶ χιτωνίσκους, τί αὖ λέγοιμε; καὶ ὅλως, Ἑρμαῖον τε ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμ-
πέπτωκεν οὗτος.

MOTΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ φησὶν ἐρᾶν, 2 καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱὸς ἐστὶ τοῦ Ἀρεοπαγίτου γ), καὶ φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρον μόνον καταμύση. ρ. 297.

MHT. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, εἰν ὑποδήσασθαι δεῖν, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ διδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὁλγας z)

ε) Πολιάδος] „Sic Fl. J. Par. Bas. 1. (Ald. 1. et 2.) Πολιάδος Bas. 2. (cum 3.)“ Κωλιάδος mayult Solan. ι) ὁ Χίος] „omisit O.“ υ) ποιησάμενος] „An πριάμενος; Pell.“ x) γὰρ] δι maluit Reitz. γ) Ἀρεοπαγίτου] „Aren. hic Edd, omnes, quae alias e praeferrunt.“ z) ὁλγας] „omisit O.“

Mus. Juravit enim, mater, per Liberas et Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! et propterea nuper, symbolam, quam daret, non habenti, anulam, imprudente me, dedisti; quem ille venditum abliguriit; et rursus duo illa monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendencia, quae tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chae-
ream cranum conferre cum sodalibus. Vela enim et tu-

nicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, et magnum lucrum hic nobis homo oblatu est.

Mus. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se dicit, et lacrimatur, et Dinomaches Lachetisque Arcopagitae filius est: et se ducturum nos promittit, et magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, et postulabit sutor didrachmum, dicemus illi: *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi*

p. 297. παρ' ἡμῶν λαβέ α)· καὶ πρὸς τὸν ἀλφειοπώλην τὰ αὐτὰ· καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περίμεινον, φήσομεν, ἔστ' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταίρων οὐκ ἑλ-
λόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

3 ΜΟΤΣ. Τί οὖν, ὦ μήτερ, ἐκείναι εὐτυχεστέραί μου, καὶ καλλίους εἶσιν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἐταίρι-
ζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου
τοῦ χεῖλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἰ πιστὴ, καὶ φιλαν-
δρος, οὐδὲ προσήῃ ἄλλον τινα, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ
πρώην μὲν b) ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀχαρνεὺς c) ἦκε δύο μῆας
κομιζών, ἀγένηις καὶ αὐτὸς (οἷνον δὲ τιμὴν ἀπειλήσει τοῦ
πατρὸς πέμπαντος), σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας d), καθ-
εὐδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαιρέου.

ΜΟΤΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παρα-

a) λαβέ] λάβε priores Edd. b) πρώην μὲν] Alteram vocem, quae olim aberat, inseruit Schm. e 2955. c) Ἀχαρνεὺς] Sic e mente Guyeti et Menag. Vulgo Ἀχαρνενός. Sed in Ald. 2. J. et Ven. 2. Ἀχαρνενός. Sed Ἀχαρνεὺς marg. A. 1. W. d) ἀπεμύκτισας] „ἀπεμυκτήρισας Pell.“ Ἀπεμύχθισας Jens.

vero aliquantum spei a no-
bis: et ad pistorem eadem:
et cum mercedem habitatio-
nis exigemur, *Exspecta*, di-
cemus, dum *Laches Colyt-
tea* [tribu] moriatur: solve-
mus enim tibi post nuptias.
Nonne te pudet, quae sola
meretricum nec inaurem,
nec monile, nec Tarentinu-
lam habeas?

Mus. Quid ergo, mater,
num illae feliciores me aut
pulchriores sunt?

Mat. Non: sed pruden-
tiores, et norunt artem me-

retriciam; neque verbulis
credunt, et adolescentulis,
in extremis labris iusjuran-
dum habentibus. Tu vero
fidelis es, et viri amans, ne-
que admittis quemquam, so-
lum praeter Chaerean: et
nuper ille ex Acharnis ru-
sticus cum veniret, imberbis
et ipse, minas ferens duas
(vini enim pretium patris
missu acceperat), ut illum
quidem superbe rejecisti,
cubas autem cum tuo Chae-
rea Adonide.

Mus. Quid ergo? oportet
bat, relicto Chacrea, reci-

διξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνου κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός p. 297, ροι, φασί e), Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀχάρνιος f). p. 298.

ΜΗΤ. Ἔστω. ἐκείνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ g). τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μᾶν ὑπαιστρούμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστείος, ἡλικιωτής Χαιρέου;

ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἠπειλήσῃ Χαιρέας ἀποσφάξιν ἀμφοτέ- 4 ρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκ οὖν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις h), καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερεῖά τις οὔσα; ἔω τάλλα, σήμερον Ἀλῶα i) ἐστὶ τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἰσοτήν;

ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσοντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μη-

- e) φασί] φαίνε 2955. quod, nescio quid intelligens, praefert Belin. Eundem ejusdem Codicis errorem vide Dial. IX. in. f) Ἀχάρνιος] Sic emendavi vulgatum Ἀχαρνῖος, ut conveniret nomen cum superiore Ἀχαρνῆς. Ἀχαρνῆς et h. l. voluerat Guyet. g) ἀποπνεῖ] ἀποπνεῖω legi jubet Guyet. non male, ubi post ἔστω, ut olim edebatur, nihil est interpunctionis. At simplicius jam emendatus locus a Reitz. et Gesn. puncto post ἔστω posito. h) σωφρονήσεις] Sic Bel. Bip. et Schm. e 2955. ut conjecerat Pell. Σωφρονήσης vulgo. Σωφρονήσης Hag. Σωφρονήσης J. et Fr. (cum Ald. 2.) Σωφρονῆς Fl. i) Ἀλῶα] Ἀλῶος 2955. Τήμερον maluit Bel.

pere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, et porcellus, quod est in proverbio, Acharnensis.

Mat. Esto. Agrestis iste, et male olet. Cur etiam Antiphontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, et urbanus, aequalis Chaercae?

Mus. At minatus [erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.]

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, et pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt alia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa?

Mus. Non habet, quod det, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a ma-

p. 29^a τρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας k) ἀποπλυνεῖσθαι στρατευόμενος, εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ κέθεται ἡμᾶς ἐπιτρέβων, μήτε αὐτὸς διδούς, μήτε παρὰ τῶν δίδόντων ἑὼν λαμβάνειν; οὐ δὲ οἶε, ὦ Μουσάριον, ὅτω καὶ ἰδὲνα ἑτῶν αἰεὶ εἶσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσῃν Χαιρίαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται ἔτι, οἶε l), τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὅρκων, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΤΣ. Μνησθήσεται ἐκεῖνος· δαῖγμα δὲ, ὥς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ m) καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἤρνησατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι· ἀναμνήσω δέ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

k) ἀπειλήσας] ἡπειλήσας 2955. l) ἔτι, οἶε,] Priorem vocem, vulgo omissam, inseruit Schm. monente Belino, c. 2955. et Ox. m) ἀλλὰ] „ὅσα marg. A. 1.“

tre petiit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet?

Memor erit tum, putas, latrocrimarum, et basiorum, et jurisjurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor sane erit. Argumentum ejus rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiat! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

P. 293

ARGUMENTUM.

*Vetula meretrix novitiam partim rationibus idoneis, partim
no exemplo, docet zelotypia devinciendos esse amatores.*

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ

ΑΜΠ. Εἴ τις η) δέ, ὦ Χρυσὶ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε 1
ὀργίζεται, μήτε ἐρῶάπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια
περιέσχισεν, οὐκέτι ο) ἐραστὴς ἐκείνός ἐστιν.

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρωῶντος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγ-
ματα;

ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τᾶλλα, φιλή-
ματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἡμεῖν, ἀρ-
χομένου ἐρωτος σημεῖον, καὶ φυομένου ἔτι· τὸ δὲ πῦρ ὅλον
ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς φῆς, ὁ Γορ-
γίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὖχην αἰεὶ
τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτὰ; τί λέγεις; αἰεὶ ῥαπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν

η) Εἴ τις] Ὅστις Schm. e 2954. et Fl. ο) οὐκέτι] Sic Bel.
et Schm. e 2956. pro vulg. ἐτι. Sed sic etiam interrogationis
notam ut plane ineptam delere debuit Schm.

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea
Chrysis, neque zelotypus est,
neque irascitur, neque ala-
pam infligit unquam, aut
comam abscidit, aut discidit
vestem; non amplius ama-
tor est.

Chrys. Numquid ergo,
Ampelis, haec sola amantis
argumenta?

Amp. Sane quam calidi
viri haec sunt. Nam reliqua,
ocula et lacrimae, et iusju-
radum frequens, et adven-

tus creber, incipientis amo-
ris signum et adhuc nascentis:
at ignis totus a zelotypia
est. Itaque si te quoque,
ut ais, colaphis mulcat Gor-
gias, et zelotypus est, bona
spera, et, semper eadem fa-
cere illum, opta.

Chrys. Eadem? Quid ais?
semper eum mihi dare ala-
pas?

Amp. Non istuc: sed in-
digne eum ferre, nisi ad

p. 299. βλέποις. ἔπει εἰ μὴ ἔρῃ p) γὰ, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σὺ
 τινὰ ἕτερον ἑραστὴν ἔχοις q);

XPTΣ. Ἄλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε
 τὸν πλούσιόν r) μου ἔρῃν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε
 αὐτοῦ.

2 AMΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἰσθαι
 σπουδάζεσθαι σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοτι-
 μήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλωιντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

XPTΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ θα-
 πίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

AMΠ. Ἄλλὰ δώσεις· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυ-
 πηθήσονται s).

p. 300. XPTΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως θηπισματα λαμβάνειν βούλει
 με, ὧ Ἀμπελίδιον.

AMΠ. Οὐκ· ἀλλ', ὥς οἶμαι, μεγάλοι t) ἔρωτες γίγνον-
 ται, καὶ εἰ πύθοιτο n) ἀμελείσθαι· εἰ δὲ πιστεύσαι x) μό-

p) ἔρῃ] ἔρα conj. Guyet. quod quid sit, non video, nisi cogi-
 tavit de ἥρα, quo tamen et ipso facile caremus. q) ἔχοις]
 ἔχεις 2955. r) τὸν πλούσιον] Vid. Adnott. s) λυπηθή-
 σονται] Corrupta haec habuit Solan, Ἰδῶσι (imò διδῶσι)
 voluit Belin. Ζηλοτυπεῖ γὰρ, καὶ μάλιστα λυπηθήσεται Abresch.
 Lectt. Aristaeen. p. 139. Φιλοτιμήσονται pro λυπηθ. conj. Seager.
 t) μεγάλοι] μεγαλόδωροι et mox εἰ καὶ Bel. u) πύθοιτο o]
 „παίθοιτο Fl. sola.“ Unde παίθοιτο reddidisse videtur Gesner.
 x) πιστεύσαι] Sic bene correxit Schm. vulg. πιστεύσαι, pro
 quo Bel. voluit πιστεύσαι. In 2955. est πιστεύσαι.

ipsum solum respicias. Quan-
 doquidem si non amaret,
 quid tandem, alium te ama-
 torem habente, irascetur?

Chrys. Sed neque habeo
 equidem alium. At ille te-
 mere suspicatus est, amari
 me a divite, eo quod casu
 quodam illius aliquando
 mentionem injeci.

Amp. Etiam hoc jucun-
 dum, si a divitibus coli te
 suspicetur: ita enim magis
 etiam aegre feret, et hono-

rem suum in eo putabit agi,
 ne rivales ipsum superent.

Chrys. Verum enimvero
 hic solum irascitur, et inflit-
 git alapas, caeterum dat
 nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis
 enim vel maxime dolet.

Chrys. Nescio, cur alapas
 accipere me velis, mea Am-
 pelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbi-
 tror, magni amores etiam
 sic fiunt, si se putet amator
 negligi. Si vero solus potiri

νος ἔχειν, ἀπομαραίνεται πως ἡ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω p. 300.
 πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐταιρίσασα γ)· σὺ δὲ ὀκτω-
 καιδεκαέτης 2), οἶμαι, ἡ ἑλαττον, οὐσα τυγχάνεις. εἰ βούλει
 δέ, καὶ διηγῆσθαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πάνυ πρὸ πολλοῖν
 εἰσὼν. ἦρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ κατόπιν οἰκῶν
 τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον τι α) πέντε δραχ-
 μῶν δέδωκε β), καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἦρα δὲ c), ὦ
 Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε θα-
 κρύων, οὔτε ἄνωρ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐ-
 τὸ μόνον συνεκάθειυέ μοι ἐνίοτε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ.
 ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλλιάρχης δ) γὰρ ὁ
 γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφῶς), τὸ μὲν πρῶ-
 τον ἀπῆλθέ μοι λαιδορησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διῆλ-
 θον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλλιάρχης δὲ ἔν-
 δον ἦν αὐθις ε), ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημό-
 φαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς

γ) ἐταιρίσασα] „ἐτερήσασα Fl.“ 2) ὀκτωκαιδεκαέτης] Sic
Schm. ex emendatione *Jensii* et lectione *Cod.* 2955. pro vulg.
 δεκ—έτης. α) πλέον τι.] Ti vulgo aberat. Inseruit *Schm.* e
 2955. β) δέδωκε] Sic *Edd.* nostrae omnes. At scribendum
 videtur ἔδωκε c) ἦρα δέ] „ἦρα μου marg. A. 1.“ d) Καλ-
 λιάρχης] Scribitur in 2955. Καλλιάρχης. e) αὐθις] „omittit
 Fl.“

se credat, marcescit quodam
 modo cupiditas. Haec ad te
 dico, quae viginti totos an-
 nos meretriciam vitam co-
 lui; tu vero duodeviginti
 annos, aut minus etiam vi-
 xisti. Si vis, narrabo tibi,
 quae quondam mihi ante an-
 nos non ita multos accide-
 runt. Amabat me Demo-
 phantus danista, qui post
 Poccilen habitat. Hic neque
 unquam plus quinquē drach-
 mis dederat, et herus esse
 postulabat. Amabat autem,
 Cnysis, amorem quendam
 in summo tantum innatan-
 tem, nec ingeniscens, neque

lacrimans, neque intempe-
 sta nocte veniens ad fores;
 sed solum hoc agebat, ut in-
 terdum mecum cubaret, id-
 que sat longis intervallis.
 Cum vero advenientem ali-
 quando exclusissem (Callia-
 des enim pictor' intus erat,
 qui drachmas decem mise-
 rat), primo quidem convi-
 ciatus mihi abiit. Cum vero
 multis interjectis diebus non
 mitterem ego, Calliades au-
 tem intus esset rursus: tum
 demum incallescens Demo-
 phantus et ipse ad eam rem
 inflammatur: et cum adstans

- p. 300. ποτε, ἀπεφγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαεν *), ἔτυπεν, ἠπέλλει φονεύσας, περιερόήγυνε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίησεν· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία τὸ φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσὶ, καὶ σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ. πλούσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἦν τι ὁ πατήρ αὐτοῦ πάθῃ.

*) [ἐκλαεν] ἐκλεν priores.

aliquando apertam observasset januam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, vestem discidit, fecit omnia: ac tandem talento dato, solus me habuit menses octo integros. Uxor autem ipsius dictare omnibus,

me venenis in furorem illum egisse: nempe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit adolescentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

ARGUMENTUM.

Dramation lepidum, in quo eandem meretricem casu simul conveniunt duo amatores, gloriosior alter, alter ditior, quorum alter tandem alteri vehementer minitabundus locum cedit.

ΔΟΡΚΑΣ f), ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΩΝ.

- * 1 ΔΟΡΚ. Ἀπολώλαμεν, ὃ κερτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας g) ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὡς φασιν h). εἰώρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεστρίδα περιπόρφυρον

f) ΔΟΡΚΑΣ] „Bene Bas. Fl. Par. Saln. etc. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ etc. J. Fr. et Hag.“ ΔΟΡΙΣ invenio non solum in Hag. sed etiam in Ald. utraque. Doridis nomen etiam 2955. Cod. inscribit. g) στρατείας] „στρατιῶς Fl. et sine articulo.“ h) φασιν] φαίνε 2955.

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS, POLEMO.

Dorc. Perimus, heri, perimus! E bello rediit Polemo, dives, ut ajunt. Vidi autem illum ipsa quoque: sagum purpura praetextum sibi confixum habet, et

ἐμπεπορημένον, καὶ ἀκολούθους ἅμα πολλούς. καὶ οἱ φί- p. 501.
λοι, ὡς εἶδόν, συνέθεον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασόμενοι. ἐν τού-
τῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν ἐπόμενον, ὃς συνα-
ποδισθῆναι μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην, καὶ ἰ), εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ
Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπρά-
ξατε, καὶ εἴτε ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθατε k);

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθύς, ἀλλ' ἐκεῖνα, "Ὅτι μὲν
ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ
Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατείᾳ l). ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο
αἰ, τί πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἶητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο πρὸς- p. 502.
ἰθῆκας, ὡς καὶ ἰδάκρυε, καὶ αἰ ἐμμένητο Πολέμωνος,
ἄμεινον ἢν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προῖπον εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δὲ 2
σε m) οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν.
ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα n) οὕτως ἠρξάμην. ἡ που, ὦ
Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰ γὰρ ἐμμένητο ἡ κε-
κτημένη μετὰ θακρύων, καὶ μάλιστα εἰ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς

i) καὶ] „abest a Fl.“ k) ἐπανεληλύθατε] Sic Fl. Bal.
Schm. Vulgo ἐπαν-εἰτε, sed in 2955. ἐπ-εἰτε. Similem erro-
rem vidimus supra Navig. c. 1. f. l) στρατείᾳ] „στρατῆ
Fl.“ m) δὲ σε] Sic Edd. vet. Sed δὲ se iniunctum recte Reitz.
et recentt. n) Παρμένωνα] „Sic Jens. correxit. Παρμένωνα
Edd. hac priora.“ Παρμένοντι 2955.

pedissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salu-
tandi causa ad ipsum con-
currere: interea famulum
conspicata a tergo sequen-
tem, qui cum illo peregre
absuerat, interrogavi, et,
cum salutassem prius, Dic
mihi, inquam, Parmeno, ut
egistis nobis, et utrum di-
gnum quidpiam bellis ha-
bentes reversi estis?

Pan. Non oportebat hoc
statim: sed ista, Cum salvi
rediistis, multas gratias agi-
mus Diis, et hospitali prae-
sertim Jovi, et Minervae bel-

licas. Hera autem semper
interrogavit, ut ageretis?
et ubi essetis? Si vero illud
etiam addidisses, Lacrima-
vit etiam, et semper memo-
riam usurpavit Polemonis,
multo fuerat melius.

Dorc. Praedixi initio sta-
tim haec omnia: apud te ve-
ro nolebam iterum dicere,
sed ea solum, quae audiui.
Nempe apud Parmenonem
sic inceperam, Numquid,
Parmeno, tinniebat vobis
auris? Semper enim cum
lacrimis hera mea memine-
rat, et maxime si quis redi-

p. 502. μάχης, καὶ πολλοὶ τίθναίαι ἐλέγοντο, ἐσπάρατε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάστην.

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκᾶς ο), οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἡρόμην ἑκείνα. ὁ δέ, πᾶν λαμπρῶς, φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω κᾷκεῖνος οὐδὲν προειπὼν p), ὡς ἐμὲ μνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἡῤῃσε ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένειον δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβίβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶασα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγείσθαι, ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν q) τινὰ, καὶ ὡς διέτρι-

o) Δορκᾶς] Δορκίς 2955. p) προειπὼν] προειπὼν idem. q) Τηριδάταν] „Sic omnes praeter J. Ald. et Ven. 2. quae Τηριδάταν.“ Haec narratio quid velit, non conficio. At video praeiuxum in Reitz. Ed. Τηριδάτων, in textu vero Τηριδάταν. Sed in Ald. 2. est Ηηριδάταν. Belin. maluit Τηριδάταν, quippe referens hanc rem ad Tiridatem illum, Armeniae regem, qui sub Tiberii imperio regnavit. Nil moror. Intererat, credo, Dorceadis, barbarum protulisse nomen, nil amplius.

isset e praelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque nuntium lugere.

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *redimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut considerasset, aut vivam invenire optasset?

Dorc. Omnino multa id

genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digite, maximum, multiangulum, et gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halyc trajecto, Tetidatam quendam interfeccerint, et ut in

ψιν γ) ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμον ρ. 302.
 δέ σοι δ) ταῦτα προσαγγελοῦσα ι), αἷς περὶ τῶν παρόντων υ) ρ. 303.
 σέψαιο. εἰ γὰρ ἔλθων ὁ Πολέμων (ἤξει γὰρ χ) πάντως
 ἀποστεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος γ), εὖροι τὸν
 Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶε ποιήσῃν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν ζ), ὦ Δορκάς, ἐκ τῶν παρόν- 3
 των σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαν-
 τον ἔναγχος δεδωκότα, καὶ τᾶλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολ-
 λὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμονα τοιοῦτον ἐπανήκοντα,
 χρήσιμον μὴ πυραδέχεσθαι· προσέτι α) γὰρ καὶ ζηλότυ-
 πός ἐστιν, ὅς καὶ πενόμενος ἔτι β), πολὺ ἀφόρητος ἦν·
 νῦν δέ τί οὐκ ἂν ἐκείνος γ) ποιήσῃ;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρεχται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκάς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ
 τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρεχται.

- γ) διέτριψεν] διέπρεψεν non male conj. Courier. ad Asin. p. 306.
 probante Fritzsche Quæstst. p. 190. δ) δέ σοι] Priorem
 vocem, quæ vulgo deerat, inserni cum Bel. et Schm. e 2955.
 ι) προσαγγελοῦσα] προαγγιλοῦσαι conj. Schm. At non soli-
 citanda vulgata. υ) παρόντων] Sic 2955. Fl. Bel. Bip.
 Schm. pro vulg. πύκτων. χ) γὰρ] δὲ 2955. Schm. γ) ἀνα-
 πυθόμενος] δ' adiungit importune 2955. ζ) ἐξευρίσκω-
 μεν] „ἐξευρίσκω Fl.“ α) προσέτι] προσέταται prave 2955.
 β) ἔτι] omittit idem. γ) οὐκ ἂν ἐκείνος] ἐκείνος οὐκ ἂν id.

praelio contra Pisidas se
 gesserit Polemo, et hæc tibi
 nuntiatura transcurri, uti
 de re præsentī deliberes.
 Si enim adveniens Polemo
 (omnino equidem dimotis
 familiaribus veniet) rescive-
 rit, et intus apud nos esse
 Philostratum invenerit; quid
 facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dor-
 cas, e re præsentī auxilium.
 Neque enim dimittere hunc
 honestum est, qui nuper
 admodum talentum dede-

rit, mercatorem alioquin et
 multa pollicitum: neque
 utile non recipere redeun-
 tem hunc Polemonem. In-
 super zelotypus est, qui,
 cum egeret adhuc, plane
 erat intolerabilis. Jam verò
 quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Desicio animi, Dor-
 cas, prae consilii inopia, et
 tremo.

Dorc. Verum etiam acce-
 dit Philostratus.

p. 303.

4

ΠΑΝ. δ) Τίς ε) γένομαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι;

ΦΙΛ. Τί οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί;

ΠΑΝ. Ἄνθρωπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πολέμων, χρόνιος φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστίν ὁ προσιὼν ὑμῖν f); σιωπᾶς; εὖγε, οἴχου g), ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπείγουμένος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια μένοι κέπονθα, καὶ σοι h) χάριν ἔχω· οὐκ ἔτι γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεύς, Πανδίωνος φυλῆς, ἀκούεις; χιλιαρχῆσας τοπρῶτον i), νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἑραστής Παννυχίδος, ὅτε ᾄμην εἰς ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τανῦν σοι k), ὦ ξαναγέ, Παννυχίς ἐμή

d) **ΠΑΝ.]** „omissum in Bas. Par. Hag. adest in marg. A. 1. J. Salm. In Fl. uno II. duae diversae personae signantur.“ In Ald. 2. et Bas. 3. notatam video personam **ΠΑΝ.** e) Τίς] τί maluit *Belin.* deceptus, credo, interpretatione Latina. f) ὑμῖν] „ἴσως ἡμῖν L. Idque recipiendum credo.“ g) οἴχου] φχου monente quidem *Seagero*, legisse videtur *Gesnerus*, qui vertat, *periisti*. *Εὖωχου* corrigit *Jacobs*. ad *Achill. Tat.* p. 732. et respici putat verba alterius amantium, τί οὐ πίνομεν, ὦ II.; At bene habet οἴχου, *abi in malam rem!* Idque etiam *Gesnerus* interpres voluisse videtur. h) σοι] τοι 2955 i) τοπρῶτον] ex Ald. 1. 2. et Hag. pro vulg. τὸ πρῶτον. k) σοι] vulgo aberat; restitui e 2955., unde σὴ conj. *Bel.* imperite. Τανῦν autem ex Ald. utraque et Hag. pro vulg. τὰ νῦν.

Pan. Quid me fiet? Ut terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et

gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stiriensis, tribu Pandionia, audin'? qui primum mille armatos duxi, jam quinquies mille hominum agmen ago, amator Paunnychidis, cum putarem, illam adhuc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea

ἴσται, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἡδὴ καὶ ἕτερον, p. 33.
ἐπειδὴν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὡς p. 301.
Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἴα.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἴσται, καὶ ἀκολουθήσει, ἢ
ἐθελῇ.

ΠΑΝ. Ἰ) Τί ποιῶ, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐστίναι ἄμεινον ὀργιζομένῳ οὐκ ἐμ) ὁδόν τε
παρεῖναι Πολέμῳ, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσιωμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πλεσθε 5
τήμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσούτοις φόνοις ἐγγεγυμνασμένους
πάρειμι. τοὺς Θρᾷκας, ὧς Παρμένων... ὠπλισμένοι ἦκον n),
ἐμφράξαντες τὸν στενωπὸν τῇ γάλαγγι ἐπὶ μῦτον μὲν
τὸ ὀπλιτικόν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῇται, καὶ τοξό-
ται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίως ταῦτα, ὦ μισθοφόρε ο), ἡμῖν

1) ΠΑΝ.] „recepti ex Ven. 2. Bas. 1. et 2. (et 3.) et Salm.
Nam ΠΟ. in Par. Hag. J. (Ald. 1. et 2.) erat. II. tantum in
Pl.“ m) οὐχ] οὐκ Reitz. et Bip. cum Hag. u) ὠπλισμέ-
νοι ἦκον] Ante has voces vulgo in Edd. vett. ineptissima
notatur nomen ΠΑΝ. unde Solanus, quem Reitz. et recenti-
ores secuti sunt, fecit ΠΑΡ. ut indicaretur Parmeno. Sed in Pl.
unice recte, ut videtur, abest omnino personae signum. Pro
ἦκον Pell. ἤκνῳσαν, quod probat Schm., si ἠκόντων Attice
scribatur, deleta personae signo. ο) μισθοφόρε] „Sic recte
pleraeque. Μισθοφόρε J.“ Μισθοφόρε Ald. 2.

est Pannychis, et talentum
accepit: accipiet autem jam
etiam alterum, cum sarci-
nas disposuerimus. Et jam
sequere me, Pannychis:
hunc vero mille hominibus
praeesse apud Odrysas jube.

Dorc. Libera quidem est,
et sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit.
Iurato enim adesse Polemoni
non convenit: et magis ipsa
zelotypia intendetur.

Pan. [ad Philostratum]
Si vis, intremys.

Pol. Sed praedico vobis,
vos ultimum hodie potatu-
ros, aut frustra ego tot
caedibus exercitatus adsum.
Heus, Parmeno, Thraces
adhuc.... Armati vincerunt,
phalange obsepsero angipor-
tum: in fronte gravis ar-
matura, in utroque cornu
funditores et sagittarii, re-
liqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis in-
fantibus ista, mercenarie,

p. 304, λέγεις, καὶ μορμολύττει p)· αὐτὸ γὰρ ἀλεκτρονὸν παύποτε ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρουρίεις, τάχα διμοιρίτης ὢν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαι σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ἁλίγον, ἐπειδὴν προσιώντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρῳ θεάσῃ, στήλβοντας τοῖς ὄπλοις.

ΦΙΛ. Ἰκτετε μόνον ανσχευασάμενοι. ἐγὼ δέ, καὶ Τίβιος q) αὐτός (μόνος γὰρ οὗτος ἐπεται μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε καὶ ὀστράκοις οὕτω διασκεδάσωμεν, ὥς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

p) μορμολύττει] Sic Valckenar. ad Theocrit. p. 348. probante Fritzsch. Quaestat. p. 201. pro vulg. μορμολύττεις. q) Τίβιος] nemendavi ex Fl. et aliis Luciani locis. Nam Τίβιος hic habebant Edd. cett.

dicis? et larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? castellum forte insedisti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paullo post, ubi accedentes nos

protensis hastis vidobis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem et Tibius iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiatis.

p. 305.

X.

ARGUMENTUM.

Constituunt Drose et Chelidonium Cliniam adolescentulum; Droses nuper amatorem, nunc vero tristi philosopho in disciplinam traditum, muliebribus artibus ad pristinum revocare amorem.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

1 ΧΕΛ. Οὐκ ἔτι φοιτᾷ παρὰ σέ r), ὦ Δροσῇ, τὸ μετράκιον ὁ Κλεινίας; αὐτὸ γὰρ εἰώρακα. πολὺς ἤδη χρόνος s), αὐτὸν παρ' ὑμῖν.

r) σέ] σοι 2955. s) πολὺς ἤδη χρόνος] „Constans lectio, nisi quod commata tantum addidi.“ πολὺν ἤδη χρόνον maluit Solan. Sed vid. Adnat.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. Non amplius ad te onim est, cum illum apud ventitat, mea Drose, ad vos non vidi. Ilescentulus ille Clinias? Diu

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ- p. 305.
τὸν εἶρε 1) μηκέτι μοι προσεῖναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον 2)
λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος (μοι) x).

ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ' ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμε-
νος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις, τὸν δασύν, τὸν βαθυ-
πώγωνα; ὅς εἶωθε μετὰ τῶν μειρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ
Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκείνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπι-
δοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πάγωνος ὑπὸ δημίλου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος τοιαῦτα ἐπείσας τὸν 2
Κλινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπό-
κοιτός μου γεγόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρω-
τον δὲ ὠμίλησέ y) μοι) τριῶν z) ταύτων ἑξῆς ἡμερῶν οὐδὲ
προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἡνιώμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως p. 306.

1) εἶρε] Sic Bas. 5. Reitz. et recentt. Sed εἶρε Bas. 1. Ald.
1. 2. Hag. u) Διότιμον] Altona 2955. x) μοι] ἐστὶ μοι
2954. ἐστὶ, sine μοι 2955. Fritzscheius Quaestist. p. 205. aut
μοι delendum censet, aut σοι scribendum. Suspectum sane est.
y) ὠμίλησας] „recte plurimae. Ὀμίλησε J. et Ven. 2.“ idquo
praecedente Ald. 2. z) τριῶν] „τριῶν J.“ cum Ald. 2.

Dros. Non amplius, mea
Chelidonium: magister enim
interdixit, ne amplius ad
me accedat.

Chel. Quis est iste? Dio-
timumne dicis, ludi gymnici
magistrum? nam ille qui-
dem (mihi) amicus.

Dros. Non: sed est per-
ditissimus ille philosopho-
rum Aristaeonetus.

Chel. Tristem illum dicis,
hirsutum, barba prolixa,
qui cum adolescentibus in-
ambulare solet in Poecile?

Dros. Illum dico im-
-

storem, quem utinam vi-
deam pessime perire, barba
tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem
illi venit, quod istuc per-
suasit Cliniae?

Dros. Nescio, Chelido-
nium. Sed qui nondum a me
abnoctaverit, a quo tempo-
re usum habere mulieris
coepit (primum autem fuit
mecum), tribus hisce dein-
ceps diebus neque accessit
ad angiportum. Cum vero
aegre ferrem, (nescio vero
quid de illo mihi praesagie-

p. 306. τί ἐπαθόν ἐπ' αὐτῷ) ἐπεμψα τὴν Νεβρίδα α) περισκεψομένην b) αὐτόν, ἣ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἣ ἐν Ποικίλῃ c)· ἡ δὲ περπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταίνεiu, νεῦσαι πόρῳ, ἐκείνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὀρᾶν, καὶ μηκέτι παρενγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἰς ἐβάδιζον ἄμα ἐς τὴν πόλιν d)· ἡ δὲ ἄχρι τοῦ Λιπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μὴδ' ὅλως e) ἐπιστρέφῃ, ἐπανῆκεν, οὐδὲν σαφές ἀπαγγέλλαι f) ἔχουσα. πῶς με οἶτε διαγείν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὃ, τι g) μοι πέπονθεν ὁ μειρακλίκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά h) τι αὐτόν, ἔλεγον, ἡ τινὸς ἄλλης ἡρώσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκώλυσεν αὐτόν; κολλᾷ τοιαῦτα ἑστρεφον. ἤδη δὲ περὶ δειλὴν ὕψιαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθε λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἶσθα γὰρ δῆπου γράμματα.

3 ΧΕΛ. Φέρον ἴδωμεν· τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφεῖ, ἀλλ' ἐπισσευρμένα i), δηλοῦντα ἐπιξίλν τινα τοῦ γεγραφότος.

- a) Νεβρίδα] „Sic marg. A. 1. cum Fl. ut Menag. voluit. Νεβρίδα cett. male.“ b) περισκεψομένην] ἐπισκ. 2955. c) Ποικίλῃ] „Hic sequor Ed. Amst. Nam cett. παιδικῇ male. Ποικίλῃ ἴσως L.“ d) πόλιν] Al. Ἀκαδημίαν Coll. Nil variat Fl.“ e) ὅλως] „Sic Par. aliaeque. Ὄλος J.“ cum Ald. 2. f) ἀπαγγέλλαι] ἐπαγγ. 2955. g) ὃ, τι] „Sequentia a μοι ad τι omisit O.“ h) ἐλύπησα] „ἐλύπησε Fl. quod et adscivit marg. A. 1.“ i) ἐπισσευρμένα] „περισσεύσασθαι. O.“ et 2954. unde Bel. vult παρὰ. Cf. Gesner. ad Navig. c. 2.

bat animus) misi Nebri-
dem, quae circumspiceret
illum in foro versantem,
vel in porticu. Illa vero in-
ambulantem ait se vidisse
cum Aristacneto, et innuis-
se ei a longinquo. Ipsum
vero cum rubore dejecisse
vultum, nec amplius eo
oculum adjecisse. Deinde
una in urbem iisse. Illa ad
portam usque geminam pro-
secuta, cum nec omnino se
converteret, rediit nihil
certi habens, quod renun-
tiaret. Quid animi mihi pu-
tas ab eo inde tempore fuis-

se, quae conjectare non
possem, quid factum esset
adolescentulo? Sed, *num-
quid aliqua in re ipsum of-
fendi?* dicebam; *an alterius
amore captus me odit?* At
pater prohibuit? Multa talia
versabam in animo. Jam
vero sero vespere venit
Dromo, hanc ab illo epi-
stolam ferens. Sume, lege,
Chelidonium: nosti enim
sane literas.

Chel. Age, videamus li-
teras: non valde disertae,
sed sibi implicitae, festina-
tionem quandam scribentis

λέγει δὲ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, τοὺς θεοὺς ποι- p. 306.
οῦμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἱ αἶ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαι σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταίνετον παρέδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ κεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι. ἀκρεπὲς εἶναι λέγων p. 307.
ἑταῖρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὠραῖσιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μεράκιον.

ΧΕΛ. Ὡστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβοῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως, οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ ἐ) σωφρονοῦμι Δ), καὶ πάντα πεισθεῖην αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνυ εὐδαίμονα εἶσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προ-
γεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυ-
τόν. σὺ δὲ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ m) ἢ ἐπιστολῇ, ὦ Χελιδόνιον; 4

h) δὲ] γὰρ 2955. l) σωφρονοῦμι] „recte Hag. Fl., Par. etc. Σοφρονοῦμι J.“ m) Τί σοι δ.] „omisit O.“ Cf. Adnot. Bourdelotii et vide quomodo utramque narrationem concilies.

indicantes. Dicunt autem,
*Quam te amaverim, mea
Drosse, Deos facio testes.*

Dros. Hoi, hei! miser ne
salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio,
sed necessitate, discidium a
te facio. Pater enim Ari-
staeneto me commendavit,
apud quem philosophias
dem operam. Et ille (com-
perit enim nostra omnia)
multum sane me increpuit,
indignum esse dicens, cum
meretrice me vivere Archite-
lis et Erasicleas filium:
multo enim melius esse, vir-
tutem praeferre voluptati.

Dros. Male pereat nuga-
tor ille, qui talia doceat ado-
lescentulum!

Chel. Itaque necesse est
illi parere. Accurate enim
me sequitur et custodit: nec
adspicere licet quemquam,
praeter ipsum. Si vero mo-
destus sim, et per omnia sibi
obsequar; pollicetur, bea-
tum me futurum, et virtutis
comptem, laboribus ante
exercitum. Haec aegre tibi
ut scriberem, me subduxi.
Tu vero felix mihi esto, ac
memento Cliniae.

Dros. Quid tibi videtur
haec epistola, Chelidonium?

p. 307. *ΧΕΛ.* Τὰ μὲν ἄλλα ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Κάμοι οὕτως ἔδοξεν· ἀπόλυμα δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων συνεῖναι τοῖς ὡραιωτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογαπριεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνόμενον, ὡς ἰσόθειον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγινώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινας λόγους τῶν παλαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅλως η), περὶ τὸ μειράκιόν ἐστιν· ἠπέλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρήν, ὦ Δροσῇ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.

p. 308. *ΔΡΟΣ.* Ἐγαστρίσα, καὶ ἄντε δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κέννισται γὰρ κῆκενος τῆς Νεβρίδος ο).

ΧΕΛ. Θαύρηι, πάντα ἔσται καλῶς, ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἐνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἶωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διασφείρει

η) ὅλως] „Nil mutant J. Par. Fr. Fl.“ Nec Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. et Hag. „Olos scilicet magis placuisset Reitzio. ο) Νεβρίδος] „ex Pell. admisi. Νεβρίδος Edd.“ Δορκάδος 2954. et 2955.

Chel. Caetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Dros. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amore. Verrum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristaenetum, et disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis adolescentulis, et privatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem facturum sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiquorum philosophorum suis

cum discipulis sermones, et totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est Dromo, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, Drose, cibo corruptum impellere Dromonem.

Dros. Feci: et praeterea meus est; prurit enim et ille in Nebridem.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in Ceramico, ubi inambularet Architeles, *Aristaenetus corruptus*

Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τὸ p) συνδραμεῖν τῇ παρὰ p. 308. τοῦ Δρόμιανος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὃ Δροσὴ, ἄνθρακα ποθὲν λαβοῦσα.

ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὃ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετου.

p) τ.) „omitit Fl.“

pit Cliniam! ut etiam ex hac parte. adjuvem Dromonis delationem.

Chel. Noctu, Drose, sumto alicunde carbone.

Dros. Euge, juva modo, Chelidonium, pugnam adversus impostorem Aristanetum.

Dros. Quomodo vero satis occulte poteris scribere?

XI.

ARGUMENTUM.

Charmides a Tryphaena, cum qua specie tantum et temporis causa concubuerat, quo alius meretriculae in se insolentiam ulcisceretur, de absentis aetate proveciore et vitiis corporis certior factus, ad hujus praesentis veram gratiam pellicitur.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. Ἐταῖραν q) δὲ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμας 1 τὸ μίσθωμα δούς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπρωκας ἠδέως, οἶμαι, οὔτε δειπνήσας μόνος ἠθέλησας, ἔκλαες δὲ r) καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἑώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλελοίπας ἀνολολύζων s), ὥςπερ βρέ-

q) Ἐταῖραν] Ἐταῖραν sola Schm. r) δὲ] γὰρ 2955. s) ἀνολολύζων] Sic 2955. Bel. Schm. pro vulg. ὀλολύζων. Cf. ad Somm. c. 4. Tom. I. p. 179. sq.

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. Meretricem autem neque bibisti, pnto, jucunde, aliquis quinque drachmarum neque coenare solus voluimercede conductam ubi habet, aversus deinde jacet lacrimans et ingemiscens? Sed non desinis pueruli instar

p. 308. φος. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίος ἔνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃς ι) με, ὡς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτός ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

XAPM. Ἔρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκ ἐγὼ ἀντίχω πρὸς τὸ δεινόν.

TPTΦ. Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, δῆλον. σὺ γάρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ υ) περιπλέκεσθαι θέλουσαν x), καὶ τέλος διεκτελεῖς τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δαδῶις μὴ ψάσαιμί σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη ἐστίν, εἰπέ.

p. 309. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

XAPM. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πᾶν ἀκριβῶς αὐτήν, κἀκείνη σέ. οὐ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν.

2 TPTΦ. Εἰπέ τοῦνομα, ὦ Χαρμίδη.

XAPM. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

TPTΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γάρ εἰσι· τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἥς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τοῦ

ι) ἀποκρύψῃς] Sic Bel. et Schm. e 2955. pro vulg. ἀποκρύψῃ. υ) ἀπωθοῦ] „Sic scripsi cum J. Fl. Hag. (?) Salm. Ald. Fr. Ἀπόθου Par. Bas. 1. et 2.“ Non haec satis vere relata. Hag. habet ἀποθού cum Bas. 1. Sed Bas. 3. ἀπώθου. Quod statim post ἀπωθοῦ vulgo repetebatur με, duce Codice 2955. deleui cum Bel. et Schm. x) περιπλέκεσθαι θέλουσαν] „περιπλέκουσαν Fl.“ μέλλουσαν 2955.

ejulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem satis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, et amplexari te volentem repelleres, et tandem quasi murum inter nos quendam veste interposita fecisses, metu, ne forte te attingam. Quae ta-

men est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adjuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, et accurate quidem, et illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper demum de-virginata est, quam Damyl-

νῦν στρατηγούοντας υἱός; ἢ τὴν ἐτέραν γ), ἣν Παγίδα ἐπι- p. 309.
καλοῦσιν;

XARM. Ἐκείνην, καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συν-
εἴλημαι πρὸς αὐτῆς.

TPTΦ. Οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἔκλαες;

XARM. Καὶ μάλα.

TPTΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἵσται σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελῆς
τις εἶ;

XARM. Οὐ νεοτελῆς, ἀλλὰ μῆνες ἐπὶ σχεδὸν 2)
ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

TPTΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μό-
νον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος φανερά, ἃ εἶδες α) Φιληματίου,
καὶ ὡς ἐχρῆν β) γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γε-
γονυῖαν ἦδη;

XARM. Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσι εἰς τὸν
ἐσόμενον γ) Ἐλαφηβολιῶνα τελείσιν.

TPTΦ. Σὺ δὲ ποιέροισι πιστεύσεις ἂν δ), τοῖς ἐκεί- 3

γ) ἐτέραν] „scripsi cum Salm. Ἐταῖραν J. Par. Hag. Bas. 1.
Ald. Fr. Ἐταῖραν accentu acuto Fl.“ Micyllus reddidit *alte-
ram*, quamquam in textu Bas. 3. est ἑταῖραν. 2) ἐπὶ τὰ σχε-
δὸν] σχεδὸν ἐπὶ 2055. Bel. Schm. α) ἃ εἶδες] „ἃ εἶδες
Fl.“ Locus omnino non sanus. Vid. Aduolt. β) ἐχρῆν] „χρῆν
Fl.“ γ) εἰς τὸν ἐσόμενον] εἰς τὸ ἐπόμενον 2955. ε quibus
certe εἰς pro vulg. εἰς cum Schm. recepi. δ) πιστεύσεις
ἂν] ἂν πιστεύσεις 2955. Bel. Schm.

lus amat, ejus, qui nunc
Praetor est, filius: an illam
alteram, cui Pagidis [*Laquei*]
nomen est?

Charm. Hanc ipsam. E-
quidem captus ab illa atque
irretitus sum.

Tryph. Propter hanc ergo
plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus
est, ex quo amas, an nuper
demum initiatus es?

Charm. Non nuper ini-
tiatus; sed menses fere se-

ptem sunt a Bacchanalibus
inde, cum primum illam
vidi.

Tryph. Verum vidistine
totam accurate; an facies
sola est, et partes corporis
apertae, quae vidisti in Phi-
lematio, ut nempe conve-
niebat mulieri quinque et
quadraginta annos jam natae?

Charm. At illa dojerat,
duo et viginti se Februario
proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri cre-
dendum putas, illine deje-

p. 309. νης ὄρκοις, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκειναι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἐνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα φενάκη βαθεῖα· περὶ e) δὲ τοὺς κροτάφους ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ᾧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλὰ· καίτοι τί τοῦτο; βιάσαι ποτὲ f) καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

ΤΡΥΦ. Εἰκότως· ἡπίστατο γὰρ μυσαχθισόμενόν σε τὰς αὐτῆς λεύκας g)· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἴσκειν. ἀλλὰ σὺ ἰδάκρυνες, τοιαύτη μὴ h) συν-
p. 310. ών; ἤπου τάχα καὶ ἔλῃπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδοναι ῥαδίως, ἄτε ὑπὸ πατρὶ φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρείληφα.

e) περὶ] παρὰ 2955. f) βιάσαι ποτὲ] Vulgo βιάσαι ποτε, mire propagato errore, quem minus recte Schmiederus correxit scribendo: βιάσαι ποτὲ. g) λεύκας] λευκάς vulgo. Corréxi ad sententiam Koenii, Bastii et Schäferi ad Gregor. Cor. p. 517. Exposuit autem de hoc corporis vitio *Belinus* ad h. l. in versione Tom. IV. p. 427. afferens testimonia *Hesychii* et *Herodoti* I, 138. ibique *Larcher*. h) τοιαύτη μὴ] μὴ τοιαύτη 2955.

ranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet; reliqua omnis coma prolixa adscititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulsit.

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nauseaturum te illius vitilignes.

Tota autem a cervice inde ad genua pardali similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, et contemptim habuit?

Charm. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parvus pater alit; Moschione recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumpsi.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἤκον, εἴ μοι p. 310. προεῖπέ τις, ὥς ἐπὶ τούτοις i) παραλαμβανοίμην k) λυπη-
σαι ἄλλην l), καὶ ταῦτα, Φιλημάτιον τὴν σορόν. ἀλλ' ἄπει-
μα, καὶ γὰρ ἦδη τρίτον τοῦτο ἤσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύ γε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ 4
γὰρ ἀληθὴ ἐστὶν ἃ φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν φενάκην m),
καὶ ὅτι βάνπεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν n), οὐδὲ προσβλέπειν
ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλονται μετ' αὐ-
τῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν κἄν ὁ πάμπρος διηγήσεται σοι,
εἰ γε ζῇ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφηρησθῶ
μὲν ἦδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους, καὶ
φιλωμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ πολλὰ
χαιρέτω.

i) τούτοις] τούτου 2955. k) παραλαμβανοίμην] παραλαμ-
βανοίμην maluit *Bel.* imperite. l) λυπησai ἄλλην] „ἐνα
λυπήσῃς ἄλλην *Fl.*“ m) φενάκην] „πηνήκην *marg. A. 1.* In
vulgato vero consentiunt *Fl. Fr. J. Ald. Par. etc.*“ Πηνήκην
etiam 2955., quod ut magis atticum probat *Belinus*, secutus
Thomam Mag. s. φενάκειν. At cf. supra c. 3. φενάκη βουδία.
n) τῶν ἀλφῶν] τῶν ἄλλων ἀλφῶν 2955.

Tryph. Ita me Venus, non
venissem, si quis mihi prae-
dixisset, ideo me arcessi, uti
acgre alii fieret, idque Phi-
lematio illi capulari. Sed
discedo. Jam enim tertium
hoc gallus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter,
mea Tryphaena. Si enim
vera sunt, quae narras de
Philematio, de coma adscita,
et quod tingitur, et illud de

vitiliginibus, nec adspicere
illam possim amplius.

Tryph. Matrem interro-
ga, si quando cum illa lave-
rit: de annis enim vel tuus
tibi avus narrabit, si adhuc
vivit.

Charm. Cum igitur illa
talis sit, auferatur jam mu-
rus, complectamur nos invi-
cem, et amemus, et bona
fide una simus: longum ve-
ro valeat Philematium!

ARGUMENTUM.

Fatali errore Lysias adductus erga Ioessam suam se fastidiosum gesserat. Sed Pythiade intercedente meretrici summuum amorem callide simulanti reconciliatur.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣΟ) ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

1 ΙΟΕΣ. Θρύπτῃ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πάποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἔνδον
p. 311. ἕτερος, εἰπούσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἡνάγκασα p) ἐμοὶ τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξυμβολον εἰσεδεξάμην. οἶδθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμφάμην; Ἡθοκλία τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σου Μέλισσον q), καίτοι ἔναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπουσα ἕτερον, οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ᾤμην γὰρ ἡ ἀνόητος ἀληθῆ εἶναι ἃ ᾤμνεις, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἑσφαρένον, ἐπι-

o) ΠΥΘ.] „ΚΑΙ ΠΥΘ. J. Ven. 2. Fr. Hag. Par. Salm. (Ald. 1. 2.) Sine καὶ Fl. Bas. 1. et 2. (et 3.) melius.“ p) ἡνάγκασα] σε addit 2955. q) Μέλισσον] Μέλισσον Hag.

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioës. Delicatus es, Lysia, adversus me? et jure quidem, quae neque argentum unquam te poposcerim, neque excluserim venientem, dicens, intus jam alius! neque te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto, aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. Nosti, quot amatores rejecerim, Etho-

clen, qui nunc in magistratu est, et Passionem naucleum, et aequalem tuum Melissum, licet, mortuo ipsis nuper patre, suarum rerum potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaónem solum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae jurabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugicram; increpante matre, et

βοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς φίλας *τ)* ἐγκαλούσης· *P. 311.*
 σὺ δὲ ἐπεὶ περ ἔμαθες ὑποχείριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ
 σοί, ἄρτι μὲν Λυκαίνῃ προσέπαιζες, ἐμοῦ ὁρώσης, ὡς λυ-
 ποίης *α)* ἐμέ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπὶ νύκτις Μα-
 γίδιον τὴν ψάλτριαν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ συν-
 ἵημι ὕβριζομένη. πρῶν δὲ ὅποτε συνένιπτετε, Θράσων, καὶ
 σὺ καὶ Δίφιλος, παρήσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον *ι)*,
 καὶ Πυραλλίς, ἐχθρὰ οὐσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν
 Κυμβάλιον μὲν οὐ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλη-
 σας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες *ιι)* τοιαύτην φίλῶν· Πυραλλίδα
 δὲ ὅσον ἐνένευες *ιιι)*, καὶ πῶν ἂν *ιιι)* ἐκίνη μὲν ὑπέδειξας *ιιι)*
 τὸ ποιήριον, ἀποδιδοὺς δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὐς ἐκέλευες,
 εἰ μὴ *α)* Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἂν *β)* ἄλλῃ ἐγγέαι· τέλος
 δὲ, τοῦ μήλου ἀποδακῶν, ὅποτε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολού-
 μενον, ἔλαλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας *ε)* πως, εὐστόχως
 προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαθεῖν γὰρ πει-

τ) φίλας] „φίλας male Fl.“ *α)* λυποίης] λύποις (sic) 2955.
ι) Κυμβάλιον] Κυβάλιον 2955. et iterum. *ιι)* ὕβρι-
 ζες] ὑβρίζεις 2955. *ιιι)* ἐνένευες] Sic scripsi e Fl. et marg.
 A. 1. pro vulg. ἑνενες. *γ)* ἂν] ἔν 2955. quod probat Bel.
 reddens: après avoir bu une gorgée. *ιιι)* ὑπέδειξας] „ἀπέ-
 δειξας Fl. et marg. A. 1.“ *α)* μὴ] „deest in Fl.“ *β)* ἂν]
 „omittit Fl.“ *ε)* προκύψας] προσκύνσας 2955.

apud amicas me accusante.
 Tu vero ubi sensisti, me
 tibi obnoxiam, tibi intabe-
 scere, modo Lycænae allu-
 debas, me vidente, ut aegre
 mihi faceres; modo apud me
 jacens laudabas psaltriam
 Magidium. Ego autem ob
 ista ploro, et contumelia
 me affici intelligo. Nuper
 autem cum una biberetis,
 Thraso, tu, et Diphilus,
 aderant quoque Cymbalinum
 tibicina, et Pyralis mihi
 inimica. Tu vero haec cum
 scires, Cymbalinum quidem
 quod quinquies osculatus es,

non vehementer curavi: tibi
 enim fecisti haec osculanda
 contumeliam; Pyralidi ve-
 ro quoties innuebas? et cum
 biberes, illi occulte mon-
 strabas poculum, tradens
 autem servulo, ad aurem
 illi imperabas, nisi Pyralis
 postularet, alii ne infunde-
 ret. Tandem vero pomum
 a te demorsum, observato,
 Diphilum aliud agere, qui
 cum Thrasone loqueretur,
 antrorsum inclinatus, accu-
 rateque collineans, in ipsius
 sinum conjiciebas, ita ut ne
 studeres quidem meum con-

p. 312. ράμενος ἐμέ. ἡ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστιῶν ὑπὸ τῷ
 2 ἀποδέσμφ παραβύσατο. ταῦτα οὖν τίνας ἔνεκα ποιεῖς; τί
 σε ἡ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ ἐλύπησα d) ἐγώ; τίνα ἔτε-
 ρον εἶδαν; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦ-
 το ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμνηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι
 τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀρᾷ· σὺ δὲ ποτε e)
 λυπήσῃ τάχα, ἂν ἀκούσης τί περὶ ἐμοῦ κειμένην με, ἢ τοι
 βρόχῳ ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν
 ἐμπεισοῦσαν· ἢ ἓνα γέ τίνα τρόπον εὐρήσῃ θανάτου, ὥς
 μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὥς μέγα καὶ
 λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν
 τοὺς ὁδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη
 δικασάτω. τί τοῦτο; οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχῃ καταλιπών
 με; ὀρᾷς, ὦ Πυθιάς, οὐκ πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΤΘ. Ὡς τῆς ἀγριότητος, τὸ μὴδὲ ἐπικλασθῆναι f)

d) ἐλύπησα] Sic cum Schm. e 255. pro vulg. λελύπηκα. e)
 ποτε] „tote Fl.“ Mox interpunctionem vulgatam post τάχα
 delevi monente Fritzsche Quæstat. p. 193., quod jam Micyl-
 lus in interpretatione observaverat. Ceterum totam hanc sen-
 tentiam a Gesnero omissam interpretando supplēvi. f) τὸ
 μὴδὲ ἐπικλασθῆναι] Vulg. τὸ δὲ μὴ ἐπικ. Sed 2955. τὸ
 μὴδ' ἐπικ. θέλει δακρυούσης. Unde correxi, ut monuerant
 Schäfer. ad L. Bos Ellips. p. 202. et Fritsch. Quæstat. p.
 200. Ne θέλει in Cod. plane otiosum esset, Belinus voluit θέλει.

spectum effugere; quod illa
 osculata intra papillas sub
 strophio abscondidit. Haec
 igitur qua caussa facis? qua
 vel parva ego te vel magna
 injuria affeci? quem tibi
 objeci dolorem? quem ad-
 spexi alium? nonne soli tibi
 vivo? Non magnum est,
 quod facis, Lysia, miseram
 mulierculam dolore cnm af-
 ficis, insano tui amore fla-
 grantem. Est aliqua ultrix
 Dea, et videt talia. Tu au-
 tem dolebis aliquando, nbi
 audieris de me aliquid,
 jacere me, vel laqueo gu-
 la elisa, aut praecipitem

desiliisse in puteum, aut
 unam certe mortis viam in-
 venisse, ne meo tibi con-
 spectu amplius molesta sim.
 Triumphabis nempe tum,
 tanquam magno claroque
 patrato facinore. Quid fur-
 tim ad me respicis, et den-
 tibus infrendes? si quid
 enim me accusas, dicito.
 Pythias haec nobis. litem
 judicabit. Quid hoc? ne re-
 spondens quidem me relicta
 discedis? Vides, Pythias,
 quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne
 lacrimis quidem illum fra-

δακρυούσης· λίθος, οὐκ ἄνθρωπός ἐστι· πλὴν ἀλλ' εἴ γε p. 312.
 γῆ τάληθ' εἰπεῖν, αὐτὸς ὦ Ἰοέσσα, διέφθειας αὐτὸν ὑ-
 παραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ
 αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. πᾶν-
 ου g), ὦ τάλαινα, δακρυόουσα, καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἦ
 δις ἀπόκλεισον ἐλθόντα. ὅψει γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πᾶ- p. 313:
 ρον, καὶ ἀντιμεμνηνὸτα ἀληθῶς.

IOES. Ἀλλὰ μὴδ' εἶπες, ἅπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν;
 εἴθε μὴ h) αὐτὸς ἀποσταλὴ φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανερχεται αὐθις.

IOES. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἡκρόαται σου
 ἰσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἔνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπανελήλυθα, 3
 ἦν οὐδὲ προσβλέψαιμι εἰς τοιαύτην οὖσαν, ἀλλὰ διὰ σέ,
 ὡς μὴ καταγινώσκῃς i) ἐμοῦ, καὶ λέγῃς ἂν, ἄτεγκτος k)
 ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμίλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, Ἰοέσσαν ταύ-

g) παύου] παῦσαι, 2955. h) μὴ] μὴ δ' 2955. i) καταγ-
 γινώσκῃς] „καταγινώσκεις male Edd. priores.“ k) ἄτεγκτος]
 „Sic J. ut supra Alex. c. 25. omnes habent. Ἐγκοτος hic Edd.
 cett. Ἀτεγκτος marg. A. 1.“

ctum case? Lapis, non ho-
 mo est. Verum, si, quod
 res est, dicendum est, tute
 ipsum, Ioëssa, corrupisti,
 quae nimis illum amaris,
 idque ipsum ostenderis. O-
 portebat vero non nimis il-
 lum studiose colere. Superbi
 enim, eo animadverso, sunt.
 Desine plorare, misella, et,
 si me audis, semel aut bis
 venientem exclude. Videbis
 enim, illum plane accendi,
 et mutatis vicibus in te fu-
 rere.

Ioës. Tu vero ne quid
 tale dicas: apage! ego Ly-
 siam excludam? utinam ne

ille prior discessionem fa-
 ciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioës. Perdidisti nos, Py-
 thias: audivit forte, de ex-
 clusione cum diceres.

Lys. Non propter istam
 redii, Pythias, quam nec
 adspicere amplius, talem
 mulierem, digner: sed pro-
 pter te, ne me condemnes,
 aut dicas, inexorabilis ho-
 mo est Lysias.

Pyth. Quin hoc ipsum
 modo dicebam, Lysia.

Lys. Ferre igitur me ju-
 bes, Pythias, istam ploran-

p. 313. την Ι) τὴν νῦν θακρύνουσαν, αὐτὸν ἐπιστάνα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ m);

ΠΤΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον, ἐταῖρά ἐστι. πότε n) δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΑΤΣ. Ἐκτὴν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, ἢ Δί', ἔκτῃ γς, δευτέρῃ ο) Ἰσταμένου· τὸ τίμηρον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδώς, ὡς πάλαι ἐρώην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέ- κλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δέ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέ- λευσα παρακύναντα παρὰ τὸν θριγκὸν p) τῆς αὐλῆς, ἢ ταπεινότητον ἦν, ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νῶτων q)· ῥᾱ-
p. 314. αν r) γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἐμελλον. τί ἂν μακρὰ λόγου-
μι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλειον s) εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὐδ', ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρειαῖν λθόν t) ἀποφθεῖ,

l) ταύτην] quod vulgo aberat, inserui e 2955. m) καθευ-
δούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ] καθευδούσῃς, ἐμοῦ ἀποστάσῃς FL.
n) ποτε] „Al. πῶς. Coll.“ ο) δευτέρῃ] δευτέρου 2955.
p) παρὰ τὸν θριγκὸν] Sic scripsi e FL. pro vulg. τῷ θριγ-
κῷ, sine παρὰ. Fortassis etiam alteri scholio, quod praefixum
habet θριγκόν, subest recepta lectio. q) τῶν νῶτων] τὸν
νῶτον 2955. r) ῥᾱόν] „ῥᾱόν male J.“ s) αὐλειον] Sic
Schm. e 2955. pro vulg. αὐλιον. t) παρειαῖν λθόν] Sic Val.
87. referente Bastio ad Gregor. Cor. p. 375. Schäf. pro vulg.

tem modo Ioëssam, qui juxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adole-
scentulo, me deserenti?

Pyth. Lysia, ut in sum-
ma dicam, meretrix est!
quando vero illos una cu-
bantesprehendisti?

Lys. Sextus fere hic dies
est. Recte, sextus ipse, se-
cundo mensis die: hodie
autem est septimus. Pater
cum sciret, me olim amore
bonae istius captum, me in-
cluserat, et, ne aperiret,

janitori interdixerat. Ego
vero, qui ferre non possem,
nisi cum illa essem, Dro-
monein jussi ad conseptum
aulae, qua parte humillimum
est, acclinatum adstare, me-
que recipere tergo, qua ra-
tione facile transcendere
mihi licebat. Quid multa
dicam? Transcendi, veni:
januam atrii cum cura clau-
sam reperi: media enim nox
erat. Non pulsavi igitur,
sed sublata silentio janua,
quod alias jam feceram, su-
pra cardinem, intravi sine

ἐκάθειδον δὲ πάντες, εἶτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφί-ρ. 314.
σταμαι τῇ κλίνῃ.

ΙΟΕΣ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματρο; ἀγωνιῶ γάρ.

4

ΑΤΣ. Ἐπειδὴ *) δὲ οὐχ ἰώρων υ) τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ
μὲν πρῶτον ᾧμην τὴν Λυδίην αὐτῇ x) συγκαθεύδειν· τὸ
δ' γ) οὐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαπτάμενος εὖρον ἀγένοιόν
τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χροῇ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν
ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον,
οὐκ ἂν ὤκνησα, εὖ ἴστε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος
ἄξια δοκῶ σοι διηγέισθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὐ-
τῇ μοι συνεκάθειδε.

ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν z).

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς-ἦν, φίλτατε, μετακλη-
θεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὥς ἅμα καθεύδοιμεν α). ἐλπύουμένη γάρ
οὐ μὴ ἔχουσα.

παρῆλθον. De formula παραγαγεῖν τὸν στροφῆα cf. Catapl. c. 12.
Tom. III. p. 201. ibique Schol. p. 3-5. et Adnot. p. 609 sq.
*) ἐπειδὴ] „ἐπειδὴν Par.“ υ) ἰώρων] „Sic Fl. Fr. Ven. γ.
Par. Salm. etc. Οὐκ ἰώρων male J. (et Ald. 2.) Forsan οὐχ
εὖρον.“ x) αὐτῇ] „αὐτὴν male Fl. Id tamen et adscriptum
marg. A. 1.“ γ) τὸ δ'] τοῦ] communi vitio priores Edd.
z) αὐτόν] ἀπ' αὐτὴν 2955. α) ἅμα καθεύδοιμεν] συγκαθε-
εύδοιμεν idem.

strepitu. Dormiebant om-
nes: tum palpando murum
ad lectum adsto.

Ioës. Quid diccs, sancta
Cres! vehementer enim
laboro!

Lys. Cum autem simpli-
cem spiritum non duci sen-
tirem, primo putabam equi-
dem, dormire cum ista Ly-
den. At hoc non erat, Py-
thias. Sed palpando depre-
hendi imberbem quendam,
molliculum, ad cutem de-
tonsum, unguenta redolen-
tem et ipsum. Hoc videns,

si quidem cum gladio venis-
sem, non cunctatus essem,
bene scitote. Quid ridetis,
Pythias? Ridiculane tibi
narrare videor?

¶ **Ioës.** Hoc igitur te, Lysia,
male habuit? Haec ipsa me-
cum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioës-
sa, dicere.

Ioës. Quidni dicam? Py-
thias erat, carissime, vo-
cata a me, ut una dormire-
mus. Tristis enim eram,
quae te non haberem.

5 ΑΤΣ. Πυθιάς, ὃ ἐν χρῶ κεκαρμένος; εἶτα δι' ἑκτης

p. 314. ἡμέρας ἀνέκομψε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρ-
 ρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, οὖν δὲ καὶ τὴν πηνήκην b) ἐπέ-
 θετο. δεῖξον, ὦ Πυθιάς, δεῖξον οὕτως ὄν, πᾶσον αὐτόν.
 ἰδοὺ e) τὸ μειράκιον, ὃ μοιχὸς, ὃν ἐξηλοτύπεις.

ΑΤΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ιόεσσα, καὶ ταῦτα, ἔρῳντα,
 ἐφαψάμενον αὐτόν;

p. 315. ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι· βούλει δὲ ἀντε-
 λυπήσω σε καὶ αὐτὴν, ὀργιζομένη d) δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΑΤΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιάς μεθ'
 ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναϊότατε
 νεανίσκων Πυθίας e).

ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μὴ
 μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα f), ὅρα, ὦ Λυσία, μὴ τινο
 εἴτης τὸ περὶ τῆς κόμης.

b) πηνήκην] „Sic Ald. Fl. J. Fr. Hag. Salm. et Schol. Πη-
 νήκην Bas. (1. et 3.) Par.“ c) ἰδοὺ] ἰδοὺ sola Bip. Alia ratio
 est Diall. II, 1. d) ὀργιζομένη] ὀργίζομαι γὰρ 2955. quod
 nescio an satis recte praetulerunt Bel. et Schm. e) Πυθίας] Sic
 optime, quamquam nihil omnino monens, Reitz. et inde
 recent. Nam vet. Edd. vulgo scribunt Πυθιάς, feminine.
 f) δεῖνα] δεινὸν conj. Guyot. male.

Lys. Pythias, ille ad cu-
 tem detonsus? tum deinde
 intra sex dies tanta illi
 coma renata est?

Ioës. Ob morbum radi se
 curavit, mi Lysia: deflue-
 bant enim illi comae. Jam
 vero etiam capillamentum
 imposuit. Ostende, Pythias,
 ostende, rem ita se habere:
 fidem fac viro: en tibi ado-
 lescentulum, moechum il-
 lum, propter quem eras
 zelotypus!

Lys. Nonne vero oportebat,
 Ioëssa, idque amantem,
 qui suis ipse manibus illum
 palpasset?

Ioës. Ergo tibi quidem
 jam satisfactum est... Visne
 autem, ut vicissim ego tibi
 dolorem objiciam, juste i-
 psa vicissim tibi irascens?

Lys. Minime vero; sed
 bibamus jam, et nobiscum
 Pythias: aequum enim est,
 illam nostro foederi inter-
 esse.

Ioës. Aderit. Quid ego pro-
 pter te perpressa sum, gene-
 rosissime juvenum, Pythia?

Pyth. Verum etiam idem
 ego vos conciliavi. Itaque
 noli mihi irata esse. Sed
 interim, vide, Lysia, ne
 cui dicas, illud de coma!

XIII.

p. 315.

A R G U M E N T U M.

Leontichus, tanquam alter Pyrgopolinices, ob jactantiam importunam et invenustam ab amica teneriore vehementer indignante et aversante destituitur ita, ut tandem, utrum ambitioni vanae, an amicae desiderio, valedicere malit, dubius haereat.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΤΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἶπέ, ὃ ¹
 Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ τοῦ
 ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καί τοι ἄλκιμοι
 ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐδεὶς γ) ἔτι ὑπέ-
 στη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα
 τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστη-
 κὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμμενον διαλύσαντες μὲν
 τὴν φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς ἡ)) ἐπὶ
 τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ
 ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ι) ἐπὶ τοὺς προεσιῶτας
 αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέ- p. 316.
 τεμον τῶν λοχαγῶν ἐνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει·
 ὑμεῖς δέ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέσιγτε ἤδη φευγόντων.

g) οὐδεὶς] „οὐθαίς] Nihil varietatis invenio.“ In Bas. tamen 3.
 est οὐθαίς. Vid. Adnott. h) αὐτοῦς] αὐτὸν 2955. ι) ὅσον]
 ὡς idem.

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. In pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida, quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, et quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertimuerint, et nemo amplius restiterit. Tum igitur emissam hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo trajeci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc ferant

enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum), in hos igitur stricto gladio animose invadens, ipsa equi impressione septem duces evertō; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecui: vos autem, Chenida, paullo post aderatis, illis jam fugientibus.

2 XHN. "Οτε γάρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμο-
p. 316. νομάχησας τῷ Σατραπῇ, οὐ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε;

AEONT. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκεί-
νης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατραπῆς μέγιστος ὢν, ὄπλομά-
χων ἄριστος δοκῶν k) εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἰλληνη-
κοῦ, προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προῦκαλεῖτο, εἴ τις ἐθέλοι l)
αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπήγεσαν m),
οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι
οὐκ ἀγεννῆς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταιχος γὰρ ἡγεμὼν n)
ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστῆς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν
ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως o) καὶ τοὺς ἐταίρους ἐπιλαμβανο-
μένους ἀποσείσάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὀροῦντες
ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις,
μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα
τὴν λόγχην. . .

XHN. Κεγὼ ἔδεισα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα, ὡς

k) μέγιστος — δοκῶν] μέγιστος ὢν μὲν ὄπλομάχων δοκῶν
ἄριστος εἶναι 2955. admodum confuse. l) ἐθέλοι] ἐθέλει id.
m) κατεπεπήγεσαν] Sic Fl. et 2954. probante Belino.
Vulgo κατεπλήγεσαν. Sed κατεπλήγησαν 2955. n) ἡγεμὼν]
aut deleri vult Bel. aut legi; δ' ἡγεμῶνος. o) δ' ὅμως] δ'
οὖν 2955.

Chen. Cum autem, Leon-
tiche, apud Paphlagoniam
solitaria pugna depugnares
cum Satrapa, nonne magni-
fica tum quoque opera edi-
disti?

Leont. Bene admones me
actionis et ipsius non igna-
vae. Satrapa enim, vir ma-
ximus, qui armatorum vi-
deretur esse praestantissi-
mus, Graeci nominis con-
temtor, in medium progres-
sus provocabat, si quis pu-
gnare secum vellet. Reliqui
ergo immoti stare, decurio-

nes, et ductores ordinum,
et ipse adeo imperator,
quamquam vir minime igna-
vus. Aristaechnus enim du-
cebat imperator Aetolus, ja-
culator optimus, ego tum
tribunatu adhucungebar:
audacia tamen sumta, dimo-
tis, qui me retinere vellent,
sodalibus; timebant mihi
nimirum, videntes fulgen-
tem aureis in armis barba-
rum, magnum, cristaque et
vibrata hasta terribilem. . .

Chen. Ego quoque tum,
Leontiche, timebam, et no-

εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν· ἀβίωτα γὰρ p. 316.
 ἢ r) μοι σοῦ ἀποθανόντος.

AEONT. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον εἰς τὸ μέ- 3
 σον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ὠπλισμένος q), ἀλλὰ πάγ-
 χρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοή εὐθύς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν,
 καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ κῆκεῖνοι ἰδόν-
 τες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν γαλάρων, καὶ τοῦ
 λόφου. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τί με πάντες τότε r) εἵκαζον;

XHN. Τίτε δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θέτιδος
 καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μέν σοι ἡ κόρυς, ἡ φοινικίς p. 317.
 δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

AEONT. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότε-
 ρος s) τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψαύσας t) τῷ δόρατι,
 μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σα-
 ρίσσῃ u), παῖω διαμπαῖς εἰς x) τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμῶν

p) ἢ] εἶναι 2955, non male. q) ὠπλίσμενος] „Sic Par. sola
 cum marg. A. 1. Ὀπλισμ. Ald. J. Fl. Hag. Fr. Bas. Salm.“
 r) πάντες τότε] τότε πάντες 2955. Bel. Schm. ut hiatus,
 ait Bel., vitetur in verbis τότε εἵκαζον. Equidem languorem
 orationis, quam istum hiatus, vitare malui. s) πρότερος]
 „Hoc praeferunt Fl. Par. aliaeque. Πρώτερον J.“ Cum J. fa-
 ciunt tamen Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. et Hag. t) ἐπιψαύσας]
 ἐπιψαύσαι 2955. u) σαρίσση] „σαρίση Edd. omnes, ut mox
 quoque σαρίσης.“ x) εἰς] εἰς 2955. Schm.

sti, quam retinuerim te, ro-
 gans, ne periculum pro aliis
 subires: neque enim, te
 mortuo, vivendum mihi pu-
 tabam.

Leont. Sed ego, audacia
 sumta, in medium progred-
 ior, non deterius Paphla-
 gone armatus, sed totus ipse
 etiam aureus, Itaque clamor
 statim elatus a nostris pari-
 ter atque a barbaris. Nam
 hi quoque ad primum me
 conspectum noverant a pel-
 ta maxime, et phaleris, et

crista. Dio, Chenida, cui me
 omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam
 Achilli, per Jovem, Theti-
 dis illi atque Pelei filio?
 adeo decebat te galea, adeo
 floridum colorem spargebat
 paludamentum, adeo pelta
 splendebat.

Leont. Cum vero con-
 gressi essemus, leviter pri-
 mo vulnerat me barbarus,
 aliquantum hasta perstrin-
 gens paullum supra genu.
 Ego vero, clypeo illius sa-
 rissa mea perfosso, mediam

p. 317. ἀπεδειροτόμησα γ) τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὄπλα ἔχων ἐπανήλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελουμένος τῇ φόνῳ.

4 TMN. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μιὰρὰ ταῦτα καὶ φοβερά περὶ σαντοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψαιέ τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ ε) ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθεῖη α). ἔγωγε οὖν b) ἄπειμι.

LEONT. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

TMN. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

LEONT. Μὴ δέδιθι, ὦ Ὑμνί· ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

TMN. Ἀλλ' ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταξέ σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἦν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσσει c). εἰτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμείνων τοῦ δημίου.

LEONT. Καὶ μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἠράσθης ἄν.

γ) ἀπεδειροτόμησα] „rescripsi ex Ven. 2. Salm. et marg. A. 1. Ἀπεδηροτόμ. cett. male.“ 2) οὐχ] „οὐκ J.“ 3) συγκοιμηθεῖη] Sic Schm. e 2955. et marg. A. 1. pro vulg. συγκοιμηθῶ. b) ἔγωγε οὖν] ἔγωγ' οὖν 2955. Bel. Schm. c) σαρίσση] σαρίση rursus Edd. Ἐπὶ τῆς σαρίσσης, 2955. probante Belino, quod et supra c. 3. extr. et infra c. 5. extr. sic dicatur.

pēctoris compagem trajeci,
tum accurrens facile caput
gladio amputavi: sic cum
armis viri redeo, caput sim-
mul sarissa fixum gerens,
caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche,
foeda istaec et terribilia de
te narras, nec te ulla am-
plius adspicere sustineat,
adeo gaudentem cruore, ne-
dum ut bibat una aut cubet:
equidem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mer-
cedem habo.

Hymn. Non sustineo ego
jacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis,
metuere. Inter Paphlagones
ista acta sunt: jam quidem
pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen
homo es, stillavitque in te
sanguis de capite barbari,
quod ferebas in sarissa. De-
inde talem ego hominem
complectar, et osculer? Ab-
sit hoc, o Gratiae! Nihil
enim hic homo carnifice
melior.

Leont. Quin si in armis
me videres, bene novi, me
amares.

TMN. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καί p. 317. φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ d) ὄρᾶν, καὶ τὰ εἴδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀθλοῦ λοχαγοῦ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου· τί οἶε, τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαμένη, καὶ κειμένους τοὺς νεκροὺς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρούνα πώποτε φονευόμενον p. 318. εἶδον.

LEONT. Οὕτως ἀγεννῆς, ὦ Ὕμνι, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ᾄμην ἡσθήσεσθαι σε ἀκούουσαν.

TMN. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας e) ἢ Δαναΐδας εὖροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμί f). σὺ δὲ ἔρῳσο, χιλιάρχων ἄριστε, καὶ φόνεῦ g), ὀπόσων h) ἂν ἐθέλῃς.

LEONT. Μεῖνον, ὦ Ὕμνι, μεῖνον. ἀπελήλυθε.

5

XHN. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῇ παιδίσκην κατεφόβησας i), ἐπισειῶν λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας

d) δοκῶ] „Bene sic Fl. Par. etc. Δοκῶ J.“ idque cum Ald. 2. e) Λημνιάδας] „Λημνιάδας J. et Ven. 2. non reliquae.“ Imo vero etiam Ald. 2. f) Γραμμί] Sic 2. 55. pro vulg. Γραμμή. g) φόνεῦ] „Nil varietatis invenio. Φονεῖ emendat Solanius. Sed φόνεῖ voluit.“ h) ὀπόσων] „ὀπόσων Fl.“ i) κατεφόβησας] „κατεφόβισας J.“

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, et horreo, et umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, et miseri praesertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus et sanguinem si viderem, et jacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, et pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Grammi. Tu vero vale, tribunorum fortissime, et interfector, quotcunque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perterruisti, quatienda crista, et incredibilibus facinoribus

p. 318. *Διζυῶν· ἔγω δὲ εἰρων εὐθύς ὅπως γλῶρα ἐγένετο, εἶ σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγούμενου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφη.*

AEONT. Ὡμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ φανεῖσθαι k). ἀλλὰ καὶ σὺ με προσαπολώλεκας l), ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν.

XHN. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαι σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας m); σὺ δὲ πολὺ φοβερώτερον n) αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρκίσης o), ὥστε σου καταρῥεῖν τὸ αἷμα;

6 *AEONT.* Τοῦτο μισρὸν ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ p) τὰ γε ἄλλα οὐ καλῶς συνεπέπλαστο. Ἀπιθι δ' οὖν, καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν.

XHN. Λέγω οὖν, ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενηαῖος αὐτῇ δόξαι βουλόμενος;

p. 319. *AEONT.* Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

k) φανεῖσθαι] „φανῆσθαι male Fl.“ l) προσαπολώλεκας] „ἀπολώλεκας Fl.“ m) ἀλαζονείας] „ἀλαζονίας Fl.“ n) φοβερώτερον] Sic Schm. e 2955. pro vulg. φοβερὸν. o) σαρκίσης] „σαρκίσης Edd.“ Sed Bas. 3. σαρκίσης, ut supra. p) ἐπεὶ] „recte plurimae. Epil male J. et Ven. 2.“ Addo Ald. 2.

enarrandis. Ego vero statim videbam, quomodo expallesceret, te adhuc illa de decurione narrante, et vultum mutaret, et perhorresceret, cum diffidisse te capnt diceret.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi visum iri. At tu insuper me, Chenida, perdidisti, subjicienda mihi illa pugna solitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adjuvare mendacia, cum tuae illius gloria-tionis causam viderem? Tu

vero terribilius multo illud fecisti. Esto enim. Abscideris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et illi persuade, mecum ut cubet.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

XHN. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως γ) ἀφίκοιτο. ἐλοῦ τοίνυν p. 319. θάτερον, ἢ μιστεῖσθαι ἀριστεὺς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεῖνδαι μετὰ Τυνίδος, ἐπειῦσθαι ὁμολογῶν.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω· αἰρουῖμαι δ' ὅμως τὴν
Τρηνίδα. ἄπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν,
μὴ πάντα δέ.

q) οὐκ ἄλλως] οὐκ ἂν ἄλλως jubet *Bel.*

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymuide cubes, mentitum te fassus.

XIV.

ARGUMENTUM.

Pauperculo nautae Myrtale praefert ditio- rem, licet senio- rem eandem ac turpiorem, amatorem.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΤΡΤΑΛΗ.

ΔΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης ἱγνώμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ γ) δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὖρηκας ἱρυστήν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγώ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἕστηκεναι δακρύων, ὃ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μόνος ἔνδον ἔσσι, καὶ παννυχίζειαι, καὶ κυεῖν φῆς ἀπ' αὐτοῦ.

r) {π α β} „Inl male J.“ cum *Ald.* 2.

DORIO ET MYRTALE.

Dor. Nunc me excludis, Myrtale, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amasius, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego jam plane exhaustus, tu vero amatorem Bi-

p. 519. *ΜΥΡΤ.* Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλιστα, ὅποταν λέγῃς, ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γεγένησαι δι' ἐμέ. λογίσαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκόμισας.

2. *ΔΩΡ.* Εὖγε, ὦ Μυρτιάλη, λογισώμεθα. ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος τοπρώτον ε) δύο δραχμῶν· τίθει δύο δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὅποτε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου p. 520, ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκείνο χιτῶνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχῃς ἐρέττων, Ἐπιούρου τοῦ πρωρέως ἐκλαθομένου ι) αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὅποτε ἐκάθενδε παρ' ἐμοί. . . .

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶτην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοί, τῆς μάχης. κρόμνα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέγκας τέσσαρας, ὅποτε κατέπλευσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ υ) ξηρούς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ Πατάρων σαν-

ε) τοπρώτον] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* et, referente *Reitzio*, etiam *J.* In aliis τὸ πρῶτον. ι) ἐκλαθομένου] „ἐκλανθανομένου male *Fl.*“ υ) γυργάθῳ] γυρθάκῳ 2954.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, et maxime cum multa te dedisse dicis, et pauperem propter me factum esse. Computa enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e Phoenice, duarum et hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi uaviganti parvum illud amiculum, ad femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cubuisset.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cyprio et saperdas quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes octo nauticos, in reticulo siccis, et ficnum orcam e Caria, et nuper o Pataris inaurata san-

δάλια ἐπλήρουσα, ὦ ἀχάριστε. καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι τὸν p. 320. μέγαν ἐκ Γυθίου x).

MYPT. Πέντε ἰσως δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα πάντα.

ΩΡ. Ω γ) Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἔδυνά- 3
μην, μισθοῦ z) ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ
δεξιῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπεροχῆς; πρῶτην δὲ ὅποτε Ἀφροδί-
σια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκα πρὸς α) τοῖν ποδοῖν Ἀφροδί-
της αὐτῇ ἐνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήμα-
τα δύο δραχμας, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλὰς εἰς τὴν χεῖρα
νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συν-
τεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

MYPT. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων; p. 321.

ΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν· οὐ γὰρ ἂν
ἤρεττον, εἴ γε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κε-
φαλιδά μίαν σκοροδίου ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμα-
θον αἰνὰ σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

x) Γυθίου] „Luc. Holst. Γυθίου. Nil mutant Edl. vet. recen-
tioresque.“ γ) Ω] abest a Bas. 3. z) μισθοῦ] μισθῷ voluit
Abresch. Lectt. Aristaeon. p. 197. α) πρὸς] πρὸς maluit Guyet.

dalia, ingrata mulier. Casei tandem recordor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus navigans. Nunc enim demum lateri remigum dextro praefectus sum: et tu nos contemnis? Nuper vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tuae causae ad pedes Veneris argenteam? et iterum matri tuae ad calceos drach-

mas duas, et huic Lydae saepe in manum nunc duo, nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta, substantia nautae erat.

Myrt. Cepae et saperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae asserrem, habui: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quatenam tibi a Bithynō munera venerint.

p. 321. *MYRT.* Τουτὶ πρῶτον ὄρας τὸ χεῖνιον; ἐκεῖνος δ) ἐπρίετο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

4 *ΔΩΡ.* Ἐκεῖνος c); ἤδειν γὰρ σε πάλαι ἔχουσιν.

MYRT. Ἄλλ' ὃν d) ἤδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπινδα· καὶ πρῶην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν e) ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικά, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν f), καὶ φληγάφους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἷον ὄντι συγκαθιδέας αὐτῷ; ἔτη μὲν g) ὑπὲρ τὰ πενήτημοντα πάντως ἀναφαλάν-
τίας, καὶ τὴν χρειαὴν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς ὀδόντας αὐ-
τοῦ ὄρας; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὃ Διοσκόρῳ, πολλαί, καὶ
μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ, καὶ ἀβροὺς εἶναι θέλῃ, ὅνος αὐτολυρί-
ζων, φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἄξια γε οὖσα, καὶ γένοιτο
ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω
Δελφίδα, ἣ Κυμβάλιον τινα τῶν κατ' ἐμὲ, ἣ τὴν γείτονα

b) ἐκεῖνος] οὐκ ἐκ. interrogative 2954. quod non displicuit
Belino; mihi vero multo minus placet quam vulgatum. c)
Ἐκεῖνος] „omittit Fl.“ d) Ἄλλ' ὃν] „Ἄλλον Fl.“ e) κατέ-
βαλεν] „κατέλαβεν Fl.“ f) Γυθιακόν] „Γυθιακὸν Holst.“
g) ἔτη μὲν] „ἔγχευεν Edd. priores male. Ἐτη recepi ex L.
Ἐτη μὲν bene marg. A. 1.“

Myrt. Hanc primum vi-
des tunicam? Ille emit, et
monilo hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te
habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vi-
disti, multo erat tenuius,
et smaragdus non habuit:
tum emit in aures hasce, et
tapetem: et nuper minas
duas, et domus mercedem
solvit pro nobis; non san-
dalia de Patariis, et caseum
Gythiacum, et id genus
iugas.

Dor. Sed illud non dicis,
quali cum homine cubas?
annos supra quinquaginta
omnino natus est, recalva-
ster, et colore instar sca-
rabaei. Neque dentes illius
vides? Nam gratiae, boni
Dioscuri! illius multae,
praesertim cum canit et
bellus esse vult, asinus ad
lyram, ajunt. Sed fruaris
illo; digna quidem es: et
nascatur vobis puer patri
similis. Ego vero et ipse
inveniam Delphidem, aut
Cymbalium quandam, mei
ordinis mulierculam, aut

ἑμῶν *h)* τὴν αὐλητρίδα, ἣ πάντως τινά. θαυμάσας δὲ, καὶ p. 321.
 ὄρμους, καὶ διμναῖα μισθώματα οὐ πάντες ἔχομεν.

MYRT. Ὡ μακαρία ἐκεῖνη, ἣ τις ἑραστὴν σὲ *i)*, σὶ p. 322.
Δωρίων, ἔξε· πρόμυνα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐν Κύπρου, καὶ
 τερπὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου *k)* καταπλήης.

h) ἑμῶν] Sic Edd. vet. *Ἡμῶν Reitz.* cum interpretatione *Ges-*
neri et recenti. nescio vero quam ob rem. *Tuic* sunt Myrtale
 cum matre et Lyde c. 3. *i)* ἑραστὴν σὲ] Sic *Bab. 1.* et 3.
 Sed *ἑραστὴν* ut *Ald. 1. 2. Hag. Reitz.* et recenti. *k)* Γυθίου]
 „Sic omnes. *Γυθίου Holst.* emendat.“

vicinam vestram tibicinam, *Myrt.* Beatam illam, quae
 aut aliquam omnino. Tape- amatorem te habebit, Do-
 tes vero, et monilia, et riol! Cepas enim illi afferes
 binarum minarum mercedes ex Cypro, et caseum, cum
 non omnes habemus. redibis e Gythio.

XV.

ARGUMENTUM.

*Miles in amoribus suis fere insolentes esse et asperos, et
 facile, praesertim zelotypos, ad plagas et lites abripi posse, re-
 centi exemplo Parthenis docet amicam, ipsa modo a tali Mega-
 reni male mulcata.*

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. Τί θαρούεις, ὦ Παρθενί, ἣ πόθεν καταγότας *1*
 τοὺς αὐλοὺς φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κρο-
 καλῆς ἐρῶν, ἐβράπισέ με, αὐλοῦσαν *l)* εὐρῶν παρὰ τῇ
 Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμέ-
 νην, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τραπέζαν

l) αὐλοῦσαν] Sic e marg. A. 1. pro vulg. ἀδύσαν.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. Quid ploras, Par-
 thenis, aut unde fractas
 fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille
 magnus amator Crocalae

pulsavit me, cum depre-
 hendisset tibiis canentem
 apud Crocalen, conductam
 a rivali ipsius Gorgo, et
 tibias mihi fregit, et mén-

- p. 322. μεταξύ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπάσας m)· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκείνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτὸς τε ὁ στρατιώτης (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώ-
- p. 323. σεται ὁ ἄνθρωπος, ᾧ Κοχλί· αἱμά τε γὰρ ἐρῶν πολὺ ἀπὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνὸν ἐστίν.

2 ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἥ μέθη τις ἦν καὶ παροινία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ᾧ Κοχλί, καὶ ἔρως ἔκτοπος· ἡ Κροκάλη δέ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν, ἐπεὶ n) μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμαχος, ἐκείνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα, προσαράξασά ο) γε αὐτῇ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὐπορὸν ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσεμνήν, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ παρέλαβεν αὐλήσουσαν παρ'

m) ἐπεισπάσας] „Ita recte Edd. et constanter. Sed Coll. al. ἐπεισπῶν, al. ἐπεισπῶσας, male. Pell. ἐπεισπῶσας.“ Voluitne hic ἐπισπῶσας? Ἐπισπῶσας vult Huschke Annot. Crit. p. 176. Sed Cod. 1041. Par. ἐπεισπῶν, referente nec improbate Boissonad. ad Philostr. p. 513. n) ἐπεί] ἐπὶ Ald. 2. ut saepe alibi. o) προσαράξασα] προσαράξασα priores omnes. Sed infra tamen ἡγάσαστο. Cf. Ver. Hist. II, 47. Tom. IV. p. 321. et adnot. ad Ver. Hist. I, 30. ibid. p. 657. sq.

sain inter coenandum evertit, et craterem irruens effudit. Et rusticam illum Gorgon de convivio detractum crinibus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut nesciam, viverene homo possit, mea Cochlis. Nam copiosus de naribus profluit sanguis, et facies illius tota intumuit et livida est.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat et vinolenta insania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, et amor immoderatus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam vellet, non dante Dinomacho, illum exclusit venientem, impacta, uti dicebatur, illi janua; Gorgum vero, Oenoensem quendam rusticum divitem, suum olim amatorem, et bonum virum, admisit, quicum biberet, me quoque ad ca-

αὐτοῖς p). ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέ- p. 323.
κρέον τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο q) ὀρ-
χησόμενος· ἡ Κροκάλη δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδία· ἐν
τοσούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλῆος r)
ἤρπασετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπεσον s) ὅσον ὀκτὼ νεα-
νῆες μάλιστα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς t) ἐν αὐτοῖς· εὐ-
θὺς οὖν ἀνετίτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος u), ὥσπερ
ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ,
οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θε-
σπιάδα. ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθίρου, φησί, p. 324.
καταγόμενος x) μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀπο-
τρέχω φράσσουσα ταῦτα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ
γεωργὸς ὀψόμενός τινος φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώ-
σουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

KOXΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν 3
τούτων ἐρωτῶν, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα, ἡγεμόνες

p) αὐτοῖς] αὐτοῖς Edd. vett. q) ἀνίστατο] ἀνίσταται marg.
A. 1.º r) αὐλῆος] αὐλῆος vulgo. Correxī h. 1. ut supra Dial.
XII, 3. Et ita censuerant Jacobs, Animadv. ad Achill. Tat.
p. 820. et Jacob. ad Toxar. p. 151. s) ἐπεισέπεσον] Sic
Edd. vett. constanter. Sed mutavit Reitz. e conj. Kusteri in
ἐπεισέπαισαν, et secuti sunt recentt. improbane Jacobs in Bibl.
Crit. Hildes. a. 1821. P. I. Fasc. I. p. 106. Vid. Aduott. t)
Μεγαρεὺς] Μεταπεὺς conj. Gesn. u) Γόργος] γεωργὸς
marg. A. 1.º x) καταγόμενος] ἀνταγόμενος Bas. 3. miro vel
errore vel casu.

nendum adhibita. Jam vero
processerat compotatio: ego
Lydium quoddam sonabam:
saltandi caussa jam surgere
parabat, plaudente Crocale,
rusticus: laeta erant omnia;
cum tibi subito exauditur
tumultus et clamor, et au-
lae porta effringitur. Et
paullo post irruunt octo ju-
venes sane robusti, et inter
illos iste Megarensis. Statim
ergo eversa omnia: Gorgos
ipse, ut dixi, pulsatus, et
humi jacens conculcatus est.
Crocale, nescio quomodo,

fuga se ad vicinam Thespia-
dem subduxerat. Me vero
colaphis caesam Dinoma-
chus jubet in malam rem
abire, et cum dicto impin-
git mihi fractas tibias: et
nunc aufugio, nuntiatura
haec meo hero. Abit vero
etiam rusticus, urbanos
quosdam amicos visurus,
qui tradant Megarensem
magistratibus.

Cochl. Isti fructus amo-
rum istorum militarium,
plagae et lites. Caeterum
duces se ac tribunos cum

- p. 324. εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἣν τι δοῦναι δεῖν, Περιμένειν, φασί, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν γ) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν α), καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖν δ' οὐν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὐν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς ταπαράπαν α). αἰλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς ἰσό-
- p. 325. τιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κορίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διεγούμενοι, ψόφοι β), ὦ Παρθενί.

γ) [εἰτ' ἂν] „ἀπότα Fl.“ α) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν] Sic scripsi cum Fl. pro vulg. ἀπαλύνω τῆς μισθοφορᾶς, in quibus importuna aetis et contorta inest sententia. Crebro autem litteras B et T ob similem prouuntiationem inter se esse permixtatas, jam haec tibi, si vis, habe exempla: Variatur in nomine *Nebriidis* et *Neuridis* supra Dial. X, 2., in nomine *Seberiani* et *Severiani* Quom. Hist. Conscr. c. 21, et Alex. c. 27, et in ipsis his verbis ἀπολαύειν et ἀπολαβεῖν. Cf. supra Navig. c. 4. et Diall. Mortu. IV, 2. ibique Varr. Lectt. α) τοπαράπαν] Sic, ut solent, *Ald.* 1. 2. et *Hag.* In reliquis τὸ παράπαν. β) ψόφοι] „Nihil mutant Edd.“ Vid. Adnot.

dicant, si quid dandum sit, *Expecta*, ajunt, *collectionem tributi militaris, dum stipendium accepero, et faciam omnia*. Male pereant igitur superbi impostores. Recte sane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi

aliquis obtingat, aut nauta, aut rusticus, aequalia conditionis, parum adulandi gnarus, et multum afferens. At isti, qui suas cristas quatiunt, et enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenia mea, strepitus.

ARGUMENTUM.

Ut in Alexandro Abonoteichita vates impostor, ita in hoc libello philosophus fanaticus et praestigiator describitur Peregrinus Pariensis, Proteus cognominatus, cujus vitam vel in patria urbe et terra Hellespontica flagitiose ac nefaris, vel inter Christianos Palaestinae cum simulata pietate et sanctitate, vel in Aegypto, Italia et Graecia cum Cynica impudentia et magna quadam gloriae cupiditate, callide tamen illa dissimulata, transactam explicasset auctor — nam sub ignoti illius oratoris cap. 7. sq. persona latere putandus ipse Lucianus — postremo tragicam ejus mortem narrat, ludis Olympicis sponte ab ipso sibi in pyra illatam. Quod singulare mortis genus quum insignem quandum vel amicorum vel vulgi admirationem ac paene stuporem movisset, ut prope divino ipsum honore prosequerentur, suum esse putavit Lucianus, a vana illud et ridicula parte ita proponere, ut summa inde Peregrini ipsius vesania appareat. Pluribus de hoc magnae famae libello agitur infra in annotationibus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΤ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ὁ κακοδαίμων Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομά- 1
ζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκείνο τὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ p. 526.
Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ
μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ
ἐγένετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχετο. καὶ νῦν
ἐκεῖνος ἀπηνθράκωται σοι ὁ βέλτεστος κατὰ τὸν Ἐμπεδο-

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

Infelix ille Peregrinus, auf, se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; ut ipse nominare se gauderet, Proteus, ipsum illud Homericum Protei fatum subiit: gloriae enim caussa cum fuisset omnia, et in mille tanto nempe gloriae amore tenebatur. Jamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo,

p. 326. κλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν κᾶν διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν
 ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυ-
 ανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τηρήσας, πυ-
 ρᾶν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν ἐπὶ τοσούτων μαρτύ-
 ρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἑλ-

2 ληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ
 τοῖσιν δοκῶ μοι ὀρᾶν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύξῃ τοῦ γέ-
 ροντος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν,

p. 327. α) τῆς ἀβελτερίας α), ὡ τῆς δοξοκοπίας, ὡ τῶν ἄλλων, ἃ
 λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ
 μακρῇ ἀσφαλέστερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ εἰ
 πρότερον ἐν πολλῇ πλήθει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτὰ,
 ἐνίων μὲν ἀχθομένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ
 γέροντος. ἦσαν δὲ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ,
 ἀλλ' ὀλίγου δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεπάσθην,
 ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν,⁹ ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ

3 Πενθεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράμα-

α) ἀβελτερίας] Vulgo ἀβελτηρίας. Vid. ad Charon. c. 11. et
 De Sacrifi. c. 1. — Utor exemplari hujus libelli a Tan. Fabro
 editi, in quo doctae Anonymi cujusdam notulae margini vel
 textus, vel commentarii, adscriptae, quas, quum non nullius
 pretii esse videantur, adscribere placet. Anonymus autem ille
 Parisiensis ad vocem ἀβελτ. notat: „Definitionem τοῦ ἀβελτέρου
 (sic enim vocem scripsit) vide apud Simplic. in Epicteto.“

nisi quod ille effugere ho-
 minum oculos voluit, cum
 in crateras ipse se injiceret;
 at hic generosus homo, ob-
 servata celebritatum Grae-
 carum frequentissima, rogo
 exstructo maximo, tot te-
 stibus insiliit, cum ratio-
 nem consilii sui non multis
 ante ipsum factum diebus
 apud Graecos reddidisset.
 Quare te videre mihi vi-
 deor multum ridentem obe-
 sas viri senis nares, vel po-
 tius audire clamantem, vah
 ineptias! vah aerumnosam
 gloriae cupiditatem! vah

reliqua, quae dicere de ta-
 libus solemus. Ac tu quidem
 e longinquo ista et multo
 securius: at ego apud ipsum
 ignem, et prius adhuc in
 magna audientium multitu-
 dine ista dixi, grayiter fe-
 rentibus quibusdam, quot-
 quot amentiam senis admi-
 rarentur. Erant autem, qui
 et ipsi illum riderent. Sed
 parum abfuit, quin discer-
 ptus tibi fuisset a Cynicis,
 ut a canibus Actaeon, aut
 ipsius Pentheus consobrinus
 a Maenadibus. Totus autem
 actionis apparatus hic fuit.

τος δ) διασκευῇ τοιαύτῃ c) ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἶός P. 327.
 τε d) ἦν, καὶ ἡλικία ἐτραγῶδες παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ
 τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς
 τὴν Ἥλιν e) ἀφικόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου ἀλύων f) ἐπή-
 κουν ἔμα Κυνικοῦ τικος, μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ
 τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν g) ἐπιβω- P. 328.
 μένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξ ἀπλῶς λοιδορουμένου· εἴτα κατέλη-
 ξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἶός τε ᾧ,
 πειράσομαι σοι αὐτὰ ἐκείνα ἀπομνημονεύσαι, ὡς ἐλέγγο.
 οὐ δὲ γνωριεῖς, δηλαδὴ h) πολλάκις αὐτοῖς παραστάς βοῶ-
 σι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ᾧ γῆ, 4
 καὶ ἡλιε, καὶ ποταμοί, καὶ θάλαττα, καὶ πατρῶς Ἑράκλεις;
 Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθίντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα
 πενταμισχλῖα τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκ-

b) δράματος] „πράγματος Edil. hac priores.“ Vid. Adnott.

c) τοιαύτῃ] Sic Edd. vet. Toiáute male Reitz. et recentt.

d) τε] Sic Cod. Par. Bel. Schm. pro vulg. γε. e) Ἥλιν]

Correxī vulgatum Ἥλιν, quod idem vellem fecissem De Salt.

c. 47. In vet. Edd. haec vox sine accentu et spiritu edita, qui

mos illis fuit in nominibus a maiuscula vocali incipientibus.

Unde vitii causa in recentt. f) ἀλύων] Legebatur vulgo: διὰ

τοῦ γυμνασίου αὐτῶν etc. Sed Marcell. conj. διὰ τῶν γυμνασίων

αὐτοῦ. Guyet. διὰ τὸ γυμνάσιον (vel potius διὰ τὰ γυμνάσια)

αὐτῶν. Ego scripsi ἀλύων pro αὐτῶν e conjectura Schäferi ad

L. Bos Ellips. p. 800. g) καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν]

καὶ τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν conj. Faber, et sic reddidit Gesn.

Sed vid. Adnott. h) δηλαδὴ] Post γνωριεῖς interpungendum

et δηλαδὴ secus ac vulgo factum ad sequentia referendum esse,

bene monet Anonymus Paris.

Ipsū auctorem fabulae no-
 sti, qualis fuerit, quasque
 tota vita dederit tragœdias,
 supra Sophoclem et Aeschyl-
 um. Ego vero cum primum
 veni in Elidem, audiebam
 per gymnasium vagans Cy-
 nicum quendam, magna at-
 que aspera voce consueta
 illa et vulgaria, de virtute
 inclamantem, maledicen-
 temque simpliciter omnibus.
 Tum exibat illi clamor in
 Proteum: et quantum pote-

ro, studebo ipsa tibi illa,
 uti prolata sunt, referre.
 Tu vero agnosces, quippe
 qui saepe clamantibus adsti-
 teris. Proteum ergo, inquit,
 vanae cupidum gloriae di-
 cere quisquam audent? o
 terra, et sol, et flumina, et
 mare, et familiaris Hercu-
 les! Proteum illum vinctum
 in Syria, illum condonan-
 tem patriae suae quinques-
 mille talenta? illum Roma-
 norum urbe ejectum, sole

- p. 528. βληθέντα, τὸν τοῦ ἡλίου ἐκισχυρότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου διέγωνεν ἑαυτὸν, εἰς πενοδοξίαν τι-
 p. 529. νὲς τοῦτο ἀναφέρουσιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ Διόνυσος κεραινοῖ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα
 5 Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατήρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τοῦτο γὰρ ὁ περρωγὸς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο), ἡρό-
 μην τινὰ τῶν παρτεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυ-
 ρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτεῖα; ὁ
 δὲ, Οὐκ εἰς μακρὴν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀ-
 λυμπιάσι. Πῶς, ἔφη, ἢ τίνας ἔνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρά-
 το λέγειν· ἰβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλλου
 ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ ἐπανηλθόντος αὐτοῦ, καὶ
 θαυμασιὰς τινὰς ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τοῦ Πρωτεῖως·
 p. 330. τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἀνισθέ-
 νη, οὐδὲ παραβάλλειν ἡξίου αὐτῷ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη
 αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἄμειλλαν. εἶτα μέντοι
 ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πως φυλάξαι αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέ-
 6 παυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δη-

illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules! Non enim Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes (hoc enim clamoso illi nomen erat), interrogo adstantium aliquem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cremabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo, inquam, aut,

qua de causa? Tum ille respondere parabat: clamabat autem Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audivi igitur profundentem reliqua, et admirabiles quosdam dicendi excessus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi dignabatur, sed nec ipsum Socratem: Jovem potius ad certamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita orationem finiit: Haec nempe duo, inquit, opera pras-

μιουργήματα θεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρω- p. 530.
 τέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνῖται i), τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ
 ἡ γούσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἔργμα
 τοῦτο οἰχῆσεται, ὀχοῦμενον ἐπὶ τοῦ πυρός, ὀρφανούς ἡμᾶς
 καταλιπόν· ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξιθῶν, ἰδάμεν
 μάλα γέλωτος, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ
 πάνυ ἔλκεν, καὶ τέλος, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος 7
 εὐθὺς ἀναβαίνει, οὐ περιμένας διαλυθῆναι τὸ πλήθος,
 ἀλλὰ ἐπ' k) αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν
 σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπιπολὺ l) ἐγέλα, καὶ δῆλος
 ἦν νεώτερον αὐτὸ δρῶν· εἰτα ἤρξατο ὡδὲ πως· ἐπεὶ ὁ κατ-
 άρατος Θεαγένης τέλος τῶν μισαρσιῶν m) αὐτοῦ λόγων p. 531.
 τὰ Ἡρακλείου δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον
 ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὐθις ἐγέλα
 ἐπιπολὺ n), ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
 ἐνεσπίασατο. Εἰτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, "H o) τί γὰρ αἰ- 8

i) τεχνῖται] τεχνῖται priores. Cf. Prom. a. Cauc. c. 5. k) ἐπ']
 ἐπὶ maluit Gesn. At vid. Adnot. l) ἐπιπολὺ] πολὺ Solan.
 sine ἐπὶ Vid. Adnot. m) μισαρσιῶν] μισαρσι. vulg. vet.
 Emendaverat Reitz. n) ἐπιπολὺ] „Jam et sic Par. cum
 ante divideret.“ o) "H] "H Reitz. et recent. Recte ἢ Tan.
 Fab. cum vet.

stantissima spectavit orbis,
 Olympium Jovem et Proteum.
 Fictores et artifices alterius
 Phidias, alterius vero na-
 tura. At nuno de hominibus
 ad Deos hoc simulacrum
 abibit, investum igni, no-
 bis relictis orphanis. Ista
 multo cum sudore ubi pro-
 nuntiasset, ploravit ridicu-
 le, et crines sibi vellit, ali-
 quantum tamen parcens, ne
 nimis traheret. Tandem
 gannientem adhuc Cynicum
 quidam velut consolantes
 abducunt. Post hunc vero
 alius statim escendit, dilabi

multitudinem non passens,
 sed ardentibus adhuc prio-
 ribus extis infundens liba-
 mina. Ac primo quidem
 multum risit, quod ex imis
 illum praecordiis facere,
 appareret. Tum ita fere
 exorsus est: Quandoquidem
 execrabilis ille iste Thea-
 genes finem impurissimas
 orationis suae Heracliti fo-
 cit lacrimas; ego e contrario
 a Democriti risu incipiam,
 et denuo risit tantum, ut
 etiam nostrum plures ad ri-
 sus societatem pertraheret.
 Dein sedato risu, Aut quid

- p. 331. λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρη ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτως γελοίων
 ῥήσεων, ὁρῶντας p) δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου κατα-
 πύστου ἔνεκα μονονουχὶ κυβιστωῦντας ἐν τῷ μέσῳ; οἷς δὲ
 εἰδείητε, οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυθησόμενον, ἀκού-
 σατέ μου, ἑξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτοῦ,
 καὶ τὸν βίον ἐπιτηρῆσαντος· ἔνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν
 9 αὐτοῦ ἐπυνθανόμεν, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναι
 αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλάσμα καὶ δημοιού-
 γημα, ὃ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ q) εἰς ἄνδρας τε-
 λεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἀλούς, μάλα πολλὰς
 πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέγους ἀλόμενος r) δι-
 p. 332. φυγε, ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμέρος· εἶτα μειράκιόν τι
 ὠραῖον διαφθείρας, τριςχιλίων ἔξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων
 τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμοστέον ἀπαχθῆ-
 10 ναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἑάσειν μοι δοκῶ·
 πηλὸς γὰρ ἐτι ἀπλαστός ἦν, καὶ οὐδέπω ἐκτελὲς ἄγαλμα

p) ὁρῶντας] ὁρῶντα et superius ἀκούοντα subscriptum in Cod. Par. reg. quod dubito an vere scripserit auctor. q) ἐπεὶ] „recte Bas. Salm. Alias Ἐπεὶ, quasi nova periodus iuciperet.“ r) ἀλόμενος] „Sic omnes. Malim ἀλλόμενος.“ Imo ἀλόμενος, si quidem sit corrigendum. At nec secundi aoristi formam extra usum fuisse, observarunt grammatici nostri, ut Fischer. Animadv. ad Weller. Tom. III. a. p. 29. Buttmann. Gramm. maj. Tom. II. p. 73. c. a. Cf. infra cap. 42. ἀλίσθαι, quae omnium librorum est lectio.

enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus dictiones adeo ridiculas; videmus autem viros senes despuendae cujusdam gloriolae caussa tantum non saltare in caput in publico? Ut autem sciatis, quale simulacrum sit jam comburendum, me audite qui diligenter observavi illius animum, et vitam exploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iisque, qui necessitate quaedam recte istum nosse debebant. Hoc enim fictum na-

turae manibus simulacrum, hic Polycleti canōn, cum ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis effugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescentulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a parentibus pueri pauperculus, ne ad praesidem Asiae deduceretur. Haec, et quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum

ἡμῖν ἐνδεδημιούργητα. ᾧ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάντῃ p. 532, ἀκοῦσαι ἄξιον· καίτοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε, ὡς ἀπέ-
 πνευσε τὸν γέροντα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα
 εἴη ἤδη γηρῶντα. εἴτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, φυ-
 γὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων. p. 533,
 Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξε- 11
 μαθέ, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦ-
 σιν αὐτῶν ξυγγενόμενος θ). καὶ (τί γάρ;) ἐν βραχεὶ παιῖδας
 αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυνετα-
 γεύς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βιβλίων τὰς μὲν
 ἐξηγεῖτο, καὶ διεδάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραψε, καὶ
 ὡς θεὸς αὐτὸν ἐκείνοι ἠγοῦντο ι), καὶ νομοθέτη ἐχρῶντο,
 καὶ προστάτην ἐπέγραφον κ). τὸν μέγαν x) γοῦν γ) ἐκείνον p. 534.
 εἰς σέβουσιν ἄνθρωπον z), τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκο-
 λοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν ἐς τὸν
 βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεύς ἐνέ- 12

θ) ξυγγενόμενος] Post hanc vocem lacunam eam esse con-
 tendit *Belinus*, quam alii paullo inferius post ἐπέγραφον sta-
 tuerant; de qua re in *Adnot.* copiosius agetur. ι) ἠγοῦντο]
 „Sic Ms. Reg. Ἐδιηγοῦντο Edd. male.“ u) ἐπέγραφον] Hic
 multa deesse putant *Faber.* et *Wieland.* Vid. *Adnot.* x) μέ-
 γαν] μέγαν maluit *Gesn.* probante *Wielandio*, *Guil. Langio*,
 e. a. γ) γοῦν] γὰρ jubet *Guyet.* sine iusta ratione. z) σέ-
 βουσιν ἄνθρωπον] σέβουσι τὸν ἄνθρωπον *Schol.*

inde perfectum nobis simu-
 lacrum effictum fuerat. Quae
 autem patri fecerit, audire
 omnino operae pretium est.
 Quamquam nostis omnes et
 audiistis, ut senem suffoca-
 verit, non passus illum ultra
 sexaginta annos jam sene-
 scere. Deinde cum pervulga-
 tum esset facinus, exsilio a
 se damnatus oberravit aliam
 alia terra permutans. Quo
 quidem tempore etiam ad-
 mirabilem Christianorum sa-
 pientiam edidicit, in Palaes-
 tina cum sacerdotibus illo-
 rum et scribis versatus. Et,

quid multa? Brevi tempore,
 ut pueri juxta se viderentur
 omnes, effecit, propheta ipse,
 et chori illorum praesul, et
 solus omnia. Ac librorum
 alios interpretatus est, ac
 declaravit, multos ipse con-
 scripsit: itaque Dei instar
 ipsum habebant, et uteban-
 tur legislatore, et suum scri-
 bebant antistitem. Nempe
 magnum illum adhuc vene-
 rantur hominem, illum cruci
 in Palaestina, ob introducta
 in vitam haec mysteria, af-
 fixum. Tum quidem depre-
 hensus eo in crimine Proteus

- p. 334. πρὸς τὸ δεσμοκτήριον· ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ
 ἄλγος περιπολῆσαι πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν,
 καὶ δοξοκοπίαν, ὣν ἑρῶν ἐτύγχανεν. ἐκεῖ δ' οὖν ἐδίδετο, οἱ
 Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐλ-
 π. 335. λόντες, ἐξαπράσαι περῶμενοι αὐτόν. εἰς ἐπεὶ τοῦτο ἦν
 ἀδύνατον, ἢ γε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως, ἀλλὰ
 ζῶν σπουδῇ ἐγίνετο· καὶ ἰωθεν μὲν εὐθὺς ἦν ὄρα· παρὰ
 τῷ δεσμοκτήριῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινας, καὶ πα-
 ρία ὀρφανὰ· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθεινον ἐν-
 δον μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες α) τοὺς δεσμοφύλακας· ἐκ
 δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἔλεγον-
 το, καὶ ὁ βέλτιστος Περεγρίνος (εἰ γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο)
 13. καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνόμαζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν
 p. 336. ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστίν, ὧν ἡκόν τινες τῶν Χριστιανῶν
 στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγορεύ-
 σοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι
 τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται δη-
 μόσιον. ἐν βραχεὶ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ οἷ καὶ τῷ
 Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προ-
 α) διαφθείροντες] Scripsit, ni fallor, διαφθείραντες. Sed
 constant sibi Edd. in vulgata.

in vincula conjectus est: quae ipsa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, et praestigiarum gloriaeque studium, quae jam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mans quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam et orphanos. Qui vero honoratiores illorum, is etiam, corruptis carceris cu-

stodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, et sacri illorum libri recitabantur, et praeclarus ille Peregrinus (hoc enim adhuc tum nomine censebatur) novus ab illis dicebatur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publico, venere quidam, adjuturi eorum, et advocati ejus futurique consolaturique. Incredibile enim alacritatem ostendunt si quid tale fiat publice. Unum enim breviter dicam, nulli rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venere vinculorum causae

φάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσθετον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποίη- p. 536.
 σατο b). πεπείκασιν γὰρ αὐτοὺς c) οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν p. 537.
 ὅλον ἀθάνατοι ἔσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰὲ χρόνον.
 παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ ἐκόντες αὐ-
 τοὺς d) ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ
 πρῶτος ἐπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων,
 ἐπειδὴν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς
 ἀπαρτήσονται, τὸν δὲ ἀνεσπολοπισμένον ἐκείνον σοφιστὴν
 αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιώσι.
 καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινῇ e) ἡγοῦν- p. 538.
 ται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξά-
 μενοι. ἦν τοίνυν παρὲλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γῆς, καὶ τεχνί-
 τῃς ἀνθρώπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα
 μάλα πλούσιος ἐν βραχεὶ f) ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις
 ἔχγαυν. Πλὴν ἀλλ' ὁ Περιγρίνος ἀφείλθῃ ὑπὸ τοῦ τότε 14
 τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίροντος, ὃς συν-

b) ἐποίησεν] „ἐποίησαντο Edd. male.“ Correx. Solanus,
 mouens *Fabro* et praesente jam dudum *Quesoposi* interpreta-
 tione. c) αὐτοὺς] Sic *Schm.* cum *Fabro* pro vulg. αὐτοῖς.
 d) αὐτοὺς] „αὐτοὺς *Fab.* Αὐτοὺς Edd.“ Nec *Faber* aliter
 edidit ac celt. Sed in nota tacite praefixit αὐτοῖς, et idem
 ibidem ἐποδιδόαν pro ἐπιδ. et hoc saltem, credo, imprudens.
 e) κοινῇ] „Sic et *Fl.* cum celt. Κεῖν *T. Fab.* male.“ Cum
 communi omnium librorum lectione praeter *Solanum*, *Reitzium*
 et *Gesnerum* faciunt etiam *Cleemann.* et *Belin.* Sed *Fabri*
 sententiam probant *Wieland.*, *Mück.*, *Guil. Lang.* et *Schm.*
Vid. Adnott. f) ἐν βραχεὶ] pro glossemate haberi posse
 putat *Faber*, quamquam, ut ipse fatetur, non necessario.

pecuniae, eumque redditum
 habuit sibi non mediocrem.
 Persuaserunt enim sibi mi-
 seri, in universum quidem se
 futuros esse immortales, et
 perpetuo tempore victuros:
 unde etiam contemnunt mor-
 tem vulgo, suaeque se sponte
 occidendos praebent. Deinde
 vero primus illis legislator
 persuasit, omnes esse invi-
 cem fratres, postquam semel
 transgressi Graecos Deos
 abnegaverint, adoraverint
 autem affixum illum cruci

suum sophistam, atque ex
 ipsius legibus vivant. Quare
 omnia reliqua aequo con-
 temnunt, et arbitrantur com-
 munia, quas quidem nulla
 idoneo argumento recepe-
 runt. Si quis ergo ad illos
 veniat impostor, et callidus
 homo, et uti rebus qui sciat,
 illicet brevi statim tempore
 dives factus homines impe-
 ritos albis dentibus deridet.
 Verum *Peregrinus* ab eo, qui
 tum praesidebat Syriae, di-
 missus est, viro, qui philoso-

- p. 338. εἰς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτε δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς
 p. 339. δόξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολήσει, ἀφῆκεν αὐτόν, οὐδὲ τῆς κολά-
 σως ὑπολαβὼν ἀξίον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν g) ἐπανέλθων,
 κατάλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου φόνου ἐπὶ φλεγμαίνον,
 καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπ' ἀνατινόμενους τὴν κατηγορίαν. διήρ-
 κασιο δὲ τὰ πλείοστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν
 αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαί-
 δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που τα-
 λάντων ἀξία, ἣν ὁ γέρον κατέλιπεν, σὺν ὥσπερ ὁ παγγέ-
 λοιος Θεαγένης ἔλεγε πεντακισχιλίων. τοσούτου γὰρ οὐδὲ
 ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γει-
 p. 340. νύσας παραλαβοῦσα, πραθίη ἂν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ
 15 βροσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ. Ἀλλ' εἰ γε ἡ κατ-
 ηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ ἔωκει οὐκ εἰς μα-
 κρὰν ἐπαναστήσεσθαί τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐ-
 τὸς ἡγανάκτει, χρηστὸν, ὡς ἔφασκον οἱ ἰδόντες, γέροντα
 πενθοῦντες, οὕτως ἀρεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος
 Πρωτεύς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἶδόν τι ἐξεῦρε,
 καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε· παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκ-
 g) οἰκίαν] „Sic Ms. Reg. Oiklan Edd.“ Vid. Adnot.

phiam amaret, quique, in-
 tellecta istius amentia, eum-
 que mortem optaturum, uti
 famam eo nomine relinque-
 ret, hominem, ne dignum qui-
 dem poena ratus, dimisit.
 At ille in patriam reversus
 deprehendit flagrantem ad-
 huc illam de patre interfe-
 cto famam, et multos accu-
 sationem intentantes. Ve-
 rum etiam pleraeque ipsius
 opes per illam peregrinatio-
 nem direptae fuerant, solis
 relictis agris quindecim cir-
 citer talentorum. Tota enim,
 quam reliquerat senex, sub-
 stantia, triginta forte talen-
 torum fuerit; non quinquies
 mille, ut ridiculus iste dixit

Theagenes. Tanti enim nec
 universa Parianorum urbs,
 si vicinas sibi quinque alias
 assumat, forte vendatur, ip-
 sis cum hominibus, et pecu-
 nibus, et apparatu reliquo.
 Verum tamen accusatio illa
 et crimen adhuc calebat, vi-
 debaturque futurum, ut non
 ita multo post aliquis con-
 tra illum consurgeret. Ex
 maxime ipse indigne ferebat
 populus; bonum senem, uti
 dicebant, qui viderant, im-
 pie adeo periisse lugentes.
 At sapiens iste Proteus ad
 haec omnia videte quid in-
 venerit, et qua ratione effu-
 gerit periculum. Progressus
 nempe in Parianorum con-

αληθίαν τῶν Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πε- p. 310.
 παρὸν ἡμπείχετο, καὶ πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ
 χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως, μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος
 οὖν ἐπιφανεῖς αὐτοῖς, ἀφεῖναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
 ρίτης πατὴρ αὐτοῦ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦτο
 ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς διανο-
 μὰς κεκηνότες, ἀνέκραγον εὐθύς, ἓνα φιλόσοφον, ἓνα φιλό-
 παριν, ἓνα Διογένηος καὶ Κράτητος Σηλωτὴν. οἱ δὲ ἐχθροὶ
 ἐπιφίμωντο· καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνήσθαι τοῦ φόνου, p. 311
 λίθου εὐθύς ἐβάλλετο. Ἐξήκει οὖν τοδεύτερον h) πλατη- 16
 σόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων, ὑφ' ὧν
 δορυφορούμενος ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρόνον μὲν
 ἰσα οὕτως ἐβόσκετο. εἰτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους
 (ᾧφθη γάρ τε, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς),
 οὐκ εἶτι προσιμένων αὐτῶν ἀπορούμενος, ἐκ παλινωδίας
 ᾧτο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ
 γραμματεῖον ἐπιδοῦς, ἡξίου ταῦτα κομίσασθαι, κελύσαν-
 τος βασιλέως. εἰτα τῆς πόλεως ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν
 ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ δειγνῶ, μη-
 h) τοδεύτερον] Sic Ald. 1. 2. Hag. Τὸ δεῦτ. cett.

cionem, (jam autem comam
 aluerat, et pallium induerat
 sordidum, et suspenderat
 peram, et in manu fustis
 erat, et tragicum omnino
 habitum sumserat.) Sic ergo
 in conspectum illorum prod-
 iens, permittere se ait, ut
 universa patris sui felicitis
 memoriae substantia sit pu-
 blica. Hoc ut populus audi-
 vit, homines pauperes et in-
 hiantes largitionibus, sta-
 tim exclamant, Unum sa-
 pientiae, unum patriae ama-
 torem! unum Diogenis et
 Cratetis acmulum! Inimicis
 autem os jam obturatum
 erat, et si quis caedis inji-
 cere mentionem conaretur,
 lapidibus statim petebatur.

Iterum ergo in aliud exsi-
 lium atque errorem egressus
 est, satis luculenti viatici
 instar habens Christianos,
 quorum satellitio instructus
 copiis omnibus abundabat.
 Atque aliquamdiu ita ale-
 batur. Deinde migratis eti-
 am illorum legibus, visus
 enim, puto, fuerat prohibi-
 to illis cibo uti, cum non
 amplius eum admitterent,
 ad indigentiam redactus ae-
 quum censebat, retractata
 donatione, a civitate repe-
 tere bona sua: datoque li-
 bello, recipere illa Impera-
 toris jussu postulabat. De-
 inde, missis contra ipsum a
 civitate legatis, frustra fuit,
 jussusque in his, quae ne-

- 17 δυνὸς καταναγκάσαςτος. Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς
 p. 341. Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθέβουλον, ἵνα περ τὴν θαυμαστὴν
 ἀσκησιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἡμισυ,
 χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περι-
 p. 342. εστῶτων δῆμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον i)
 δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος· εἶτα παῖων, καὶ παιώ-
 μενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
 18 θαυματοποιῶν. Ἐκείθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος ἐπὶ
 Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβὰς τῆς νεῶς, εὐθύς ἐλοιδορεῖτο
 πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶτότατον αὐτὸν καὶ ἡμε-
 ρώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γάρ, ὡς
 εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, καὶ οὐκ ἤξιον φιλο-
 σοφίαν ὑποδύμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μάλι-
 στα τέχνην (τινὰ) k) τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημένον. τούτῳ
 δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ἠὺξάνετο. παρὰ γοῦν τοῖς
 ἰδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ
 τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψε αὐτὸν
 αἰμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν

i) ἀδιάφορον] „Sic Edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμί-
 των Tan. Fab. Ἀδιάφορον Ms. Reg. male.“ k) τινα] ut
 suspectum notabam monuit Fritzsche. Vid. Adnot.

mine cogente constituisset, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem suscepit, ut rasa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in Italiam, et egressus navi maledicere statim coepit o-

mnibus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo majori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem ejecit, praefatus,

πόλιν τοιούτου φιλοσόφου. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινόν p. 343.
 αὐτοῦ, καὶ διὰ αἰτόματος ἦν ἅπασιν, ὃ φιλόσοφος διὰ τὴν
 παρρησίαν καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθεῖς. καὶ προσή-
 λαντε κατὰ τοῦτο 1) τῷ Μουσοινίῳ, καὶ Δίῳ. καὶ Ἐπι-
 κτήνῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὐ 19
 ἴω δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔλθων, ἄρτι μὲν Ἑλείοις ἐλοιδο-
 ρήτο, ἄρτι δὲ τοὺς Ἕλληνας ἐπειθεν ἀντάρασθαι ὄπλα
 Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχον-
 τα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ
 ὕδαρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἐπαυσε δίψει ἀπολλυμέ-
 νους τοὺς πανηγυριστάς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθελύ-
 ναντα τοὺς Ἕλληνας, δέον τοὺς θεατάς τῶν Ὀλυμπίων
 διακατερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν
 πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως διὰ τὸ
 ξηρὸν τοῦ χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ p. 344.
 ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ μικροῦ κατέ-
 λυσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν
 Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὖρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ 20

1) τοῦτο] „τοῦτω Schol. Ταῦτό Guyet. melius.“ Vide tamen
 Adnott.

non indigere urbem tali phi-
 losopho. Verum enimvero
 hoc ipsum celebriorem red-
 didit, cum in ore esset o-
 mnium philosophus propter
 dicendi fiduciam et nimiam
 libertatem urbe exactus: id-
 que ipsum admovit homi-
 nem ad Musonium, et Dio-
 nem, et Epictetum, et si quis
 alius simili conditione fuit.
 Iam certe in Graeciam cum
 venisset, iam Eliensibus
 maledicebat: iam suadebat
 Graecis, uti arma contra
 Romanos caperent: iam vi-
 rum doctrina pariter et di-
 gnitate eminentem, quod
 praeter caetera hoc benefi-
 cium Graeciae praestiterat,

ut aquam perduceret Olym-
 piam, et prohiberet, ne por-
 ro siti perirent spectatores,
 maledictis incessebat, velut
 qui effeminaret Graecos,
 cum deceret sitim ferre spe-
 ctatores Olympiorum, quin,
 ita me Jupiter, perire mul-
 tos illorum a morbis vehe-
 mentibus, qui tum propter
 regionis siccitatem in ma-
 gna multitudine frequentes
 erant. Et haec dicebat bi-
 bens ipse de eadem aqua.
 Cum vero parum abessent,
 quin lapidibus illum, con-
 cursu omnium facto, obrue-
 rent: tum ad Iovem confu-
 giens vir fortis, mortem evi-
 tavit. * Olympiade proxima,

- p. 344. τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συν-
θεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξηνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον
ὑπὲρ τοῦ τὸ m) ὕδαρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ
τῆς τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἀπάντων, καὶ μη-
ἐθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, (ἔωλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ
οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῃ ἐκπλήξει τοὺς ἐν-
τυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν
ποιήσει, οὐπὲρ ἐξαρχῆς δορυμὴν τινὰ ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε.)
τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς,
καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων
21 τῶν ἔμπροσθεν, ὥς ἐς τοῦπιόν καύσων ἑαυτὸν. Καὶ νῦν
αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὥς φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ
ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινὴν τινὰ τὴν καρτερίαν ὑπε-
σχνούμενος n). ἐχρῆν δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν
τὸν θάνατον, καὶ μὴ θραπειεῦειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ
p. 345. πάντως διέγνωσιτό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς
ἀπὸ τῆς τραγηδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἕτερόν τινα θα-
νάτου τρόπον, μυρίων ὄντων. ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ
τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δῆποιε οὐχὶ καὶ

m) τοῦ τὸ] „Divisimus inonente Fabio et Guyeto. Τοῦτο Edd.
prioris male.“ n) ὑπὸ σחנוύμενος] „ἐπιδεικνύμενος Tan.
Fab. Nihil mutant Edd.“

orationem quatuor interje-
ctis annis a se compositam
ad Graecos attulit, laudem
ejus, qui aquam perduxit,
et fugae superioris excusa-
tionem. Sed cum jam negli-
geretur ab omnibus, nec am-
plius ita conspicuus esset;
obsoleta quippe erant omnia,
nec novum quidquam pote-
rat proferre, quo percelleret
audientes, atque admiran-
dum se conspiciendumque
praeberet, cujus rei ab initio
inde vehementer cupidus fue-
rat: ultimum hoc de rogo
fucinus meditari coepit:
sparsitque famam inter

Graecos a superioribus sta-
tim Olympiis, se futuro tem-
pore se crematurum. Et nunc
eadem portenta agit, fo-
dienda, ut ajunt, fossa, com-
portandis lignis, et mirifica
quadam fortitudine polli-
cenda. Oportebat autem, ar-
bitror, primum quidem ex-
spectare mortem, non ausu-
gere de vita: sin vero o-
mnino mori illi decretum sit,
non igne uti, neque tragico
illo apparatu, sed alio mor-
tis genere, cum sexcenta
sint, delecto, discedere. Si
vero ignem etiam ut Hercu-
leum quiddam amat, quid

σκήν ἐλόμενος ὄρος εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπηρσε p. 345.
 μόνος, ἕνα τινά, οἶον Θεαγένηο) τοῦτον, Φιλοκτήτην παρα-
 λαβών, ὃ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης,
 μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὴ
 τὸν Ἡρακλῆα, εἴ γε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς
 ἀθέους δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τοῦτο
 πάντῃ ὑπὲρ θρῶν αὐτὸ εἰσικεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι εἰς τὸν τοῦ
 Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλ-
 λά μὴ ἅπαξ χανόντα *) πρὸς τὴν φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνά-
 ναι· καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς
 ὀξύτερος p) ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοίξαι
 γὰρ δεῖ μόνον τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι 22
 θέαμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καιό-
 μενος ἄνθρωπος, ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους
 ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων
 τις ἐνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπι- p. 346
 τυχεῖν τούτου, ἐνέπηρσε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεῶν
 τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης
 ἐνέτεκεν αὐτῷ. Καίτοι φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων 23

n) Θεαγένη] Θεαγένης Bas. 1. Θεαγένη Bas. 3. *) χανόν-
 τα] „Alli χανόντα Coll. Nihil mutat Fl.“ p) ὀξύτερος] „Sic
 Edd. Fors. ωκύτερος, adscripsit Solan.“

tandem non silentio eligens
 silvorum montem, in illo se
 cremat solus, uno quodam
 Philoctete, verbi causa hoc
 Theagene, assumto? At ille
 Olympiae, plena celebritate,
 tantum non in scena se as-
 sabit, non indignus, Me-
 hercule! siquidem patrici-
 das atque atheos poenas da-
 re facinorum fas est; et hoc
 quidem respectu tarde sane
 illud facere videtur, quem
 olim oportebat Phalaridis
 tauro inclusum digna de-
 disse supplicia, non semel
 hausta ore flamma, momen-
 to uno mori. Nam rursus
 hoc quoque mihi di-

cunt, non esse aliud celerius
 igni genus mortis. Licet
 enim os aperire, et statim
 mori. Verum ideo, puto,
 hoc excogitat spectaculum,
 quasi magnificum sit, homo
 in loco sacro combustus, ubi
 neque sepelire alios mortuos
 per religionem licet. Sed
 nostis, puto, etiam olim
 aliquem, qui nobilis cuperet
 fieri, cum aliam ejus rei
 consequendae rationem non
 haberet, Ephesiae Dianae
 aedem incendisse. Tale quid
 et iste excogitat: tantus illi
 famae amor insedit. Quam-
 quam dicit, se hominum

- p. 546. αὐτὸ δὲ ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκατερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἰδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκείνων, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως q), καὶ τῶν τοιούτων δαιμάτων. ἀλλ' ὅτι ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουλευθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεύς τοῦτο διακρινεῖ r), καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ἀφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνώτερας καὶ τολμη-
 24 ροτέρους ἀποφανεῖ; Καίτοι δυνατόν ἐστὶν ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὑπομένους τὸ πρῶ-
 p. 347. γμα ὑμᾶς δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι. δεξαίσθ' s) ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν ἐποιεῖ. καὶ τί t) τοῦτο ἡρόμην, ὅπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἂν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσαιο ἂν τις, ὅτι τᾶλλα u) ζηλῶν τάνδρὸς, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλῆα, ὡς φησιν, ἀπιώντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γι-

q) καύσεως] „receptum ex Ms. Reg. Κυνώσεως Edd.“ r) διακρινεῖ] Sic scripsi monente Fritzschio Quaestist. p. 66. pro vulg. διακρίνει. s) δεξαίσθ'] „Ita recte Bas. 2. (et 3.) Δέξασθ' cett. oratione directa, et nova quasi periodo. Εἰδέσθαι Kusterus.“ t) καὶ τί] Vide an scribendum, καίτοι τί. u) τᾶλλα] Sic e vet. Edd. Τᾶλλα Reitz. et recentt.

gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, et terribilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, et mortis contemnendae, et vivicomburii, et terrorum similibus? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos juvet, malos non amantiore periculis et audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli

veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod caetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, et ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fie-

κείσθαι, συμπεσὼν x) ἐπὶ κεφαλῆς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν p. 347. πῆρξ y), καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ῥάδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφάλαιον χρηὶ ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν συγκί- των z), ὡς ἐνὶ μάλιστα χλωρῶν, ἐναποκνηγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἑρακλείους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾶν ἔστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε α) ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ· ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν b) μόνων ἂν γένοιτο. Ἄλ- 25 λως τε ὁ μὲν Ἑρακλῆς, εἶπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦ- p. 348. τον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυροῦ αἵμα- τος, ὡς φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξῃται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν c) ἡξίου Θεαγένους εἰκάζειν, ὥςπερ αὖν ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τινος μωροῦς καὶ κενოდόξους ἀν- θρώπου. ὅμως δ' οὖν d) καὶ ἐκείνους μιμῆσθαι. ἐκείνοι

x) συμπεσὼν] „καὶ συμπεσὼν Edd. Abest καὶ a Ms. Reg. quod hoc duce deleuit Solanus.“ y) πῆρξ] πῆρξ Bas. 1. et 3. z) συγκίτων] „Bene sic Bas. 1. et 3. (et 3.) Σικύων per- verse cell.“ a) ὥστε] ὥς δὲ exclamative scribi voluit Belin. sine idonea ratione. b) ὑμῶν] „Ἰμῶν male J. Forsan κωνῶν, adscriptum ejus in margini.“ Et sic Fab. Guyet. Solan. et Bel. Sed vid. Advott. c) αὐτὸν] „ex emendatione Fabri et Guyeti. ἑαυτὸν Edd. priores.“ d) δ' οὖν] δὲ οὖν Bas. 1. 3. Hag.

ri, modo praeceps in ignem se dejiciat. Neque enim in pera, et baculo, et pallio aemulatio inest: secuta ista, facilia, et uniuscujusque fuerint. At finem et caput aemulari oportet, et rogo a sculneis codicibus, quantum potest viridibus, composito, suffocandum se fumo prae- bere. Nam ignis ipse non Herculis modo est et Aescu- lapii, sed sacrilegorum eti- am et homicidarum, quos videre licet judicio damna- tos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim

vestrum fuerit. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a mor- bo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait tragoedia, exederetur. At hic cujus rei causa in ignem se conjicit? Per Jo- vem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachma- nes: illis comparandum Theagenes judicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti quidam et inanis gloriae cupidi homines. At- tamen vel hosce aemuletur. Illi enim non insiliunt in

p. 348. γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξ-
άνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενον, φησιν, ἀλλ'
ἐπειδὴν νήσωσι e), πλησίον παραστάντες ἀκίνητοι, ἀνέχον-

p. 349. ται παροπτιώμενοι, εἰ ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται f),
οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες g) τῆς κατακλίσεως. οὗτος
δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνήξειαι συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ
πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεσθαι g) αὐτόν, καὶ
ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ, ὅπερ φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γε-
-

26 σθαι καὶ ἐν βόθρῳ τὴν πυράν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβαλ-
λεσθαι φασιν αὐτόν, καὶ τινα ὀνείρατα διηγείσθαι h), ὡς
τοῦ Διὸς οὐκ ἔωτός μιν αἰετὶν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρσέ-
τω τούτου γε ἔνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην αὐν i), ἢ μὴν

p. 350. μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Περεγρῖνος κακῶς k)
ἀποθάνοι l). οὐ μὴν οὐδὲ ῥάδιον αὐτῷ εἶ ἀναδύναι οἱ

e) νήσωσι] πυράν νήσωσι conj. Guyet. f) εἰτ' ἐπιβάντες —
καίονται] pro iusititiis habet Guyet. minime probabiliter.
g) ἐκτρέψαντες] „ex emendatione Fabri. Ἐντρίψαντες Edd.“
g) μὴ ἀναπηδήσεσθαι] „Nihil mutant Edd. Metapan. vult
Gronov.“ Alii aliter. Omnino de toto loco vid. Aduott. h)
διηγείσθαι] διηγούνται Guyet. et Reitz. maluerunt. i) διο-
μοσαίμην αὐν] αὐν διομοσαίμην scribi jubet Fritzsche. Praef.
ad Alex. Edit. p. xxvi. levius loco, ut vulgo habetur, inspectio.
k) κακῶς] κακὸς κακῶς corrigendum putavit Fritzsche. l. l.,
ut etiamnum putet, magnopere vereor: utrumque enim aequae
Lucianeum; quamquam id, quod Fritschius voluit, magis ad
Aristophanei sermonis proprietatem formatum. l) ἀποθάνοι]
„Sic Bas. 1. J. Par. Salm. etc. Ἀποθάνει Hag. In qua non-
nemo emendarat ἦν — ἀποθάνῃ, quod jam non opus.“

ignem, ut Onesicritus nar-
rat Alexandri gubernator,
qui ardentem vidit Cala-
num, sed rogo exstructo
prope adstantes immoti ustu-
lari se patiuntur: tum con-
scenso rogo, servato eodem
habitu, cremantur, ne paul-
lum quidem immutantes de
suo decubitu. Iste vero, quid
magnum, si injectus statim
moriatur, ubi correptus ab
igne fuerit? Nec illud non
licet sperare, futurum, ut
resiliat vel semiustulatus,
nisi illud machinetur, quod

facere illum ajunt, ut pro-
fundus fiat atque in fossa
rogi. Sunt autem, qui di-
cant, illum mutare velle
sententiam, et somnia enar-
rare quaedam, quasi non
sinat Jupiter locum sacrum
pollui. Sed bono potest esse
animo, ad hoc quidem quod
attinet. Ego enim sacramen-
tum dare paratus sum, deo-
rum indignaturum esse ne-
minem, si mala morte Pere-
grinus moriatur. Quin nec
facile est illi retractare.
Nam qui cum illo sunt ca-

γαρ συνόντες κύνας παρορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, R. 350.
καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν γνώμην, οὐκ ἔωντες ἀποδειλιᾶν· ὧν
εἰ δύο σφρακτασπάσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο μό-
νον χάριν ἐργάσατο. Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἐστι 27
καλεῖσθαι ἄξιον, ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι
καὶ φοίνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται,
πορρωτάτω γήρως προβεβηκώς m). ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ
χρησμούς τινας διέξεισι παλαιούς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι δαί-
μονα νυκτοφύλακα n) γενέσθαι αὐτόν. καὶ δηλός ἐστι βω-
μῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.
Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικός ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις 28
εὐρεθήσεσθαι τινὰς τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι'
αὐτοῦ φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ
νυκτοφύλακι· οἱ κατάρατοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ
χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται,
διότι καὶ Πρωτεύς ἐκείνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τοῦ ὄντο- p. 351.
ματος, μαντικός ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἥ μὴν καὶ ἱερέας αὐ-
τοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστίγων, ἥ καυτηρίων, ἥ τινος

m) προβεβηκώς] προβεβηκός Bas. 1. et 3. minus bene. n)
νυκτοφύλακα] νυσοφύλακα conj. Anonym. et infra iterum
νυσοφύλακα. Vid. Adnot.

nes, incitant hominem, et
una in ignem contrudunt,
et animum illius subinde
incendunt, nec metu resilire
illum patiuntur. Quorum si
duobus secum detractis in
ignem incidat, hoc solum
lepidum opus fecerit. Audio
vero, illum nec Protea vo-
cari velle amplius, sed
Phoenicis nomen pro suo
sibi adscivisse, quod etiam
phoenix, Indica avis, in-
gredi rogi dicitur, ubi ad
extremam senectutem pro-
vecta est. Verum etiam ru-
mores spargit, et oracula
quaedam vetusta refert, in
fatis esse, ut noctis custos
genius ipse evadat: ac ma-

nifestum est, allaria illum
concupiscere, et futurum
sperare, uti stet aureus.
Neque vero, per Jovem, ab-
horret, in magna demen-
tium multitudine inventum
iri, qui quartana se per
ipsum liberatos dicant, et
noctu sibi occurrisse noctis
illum custodem genium. Ex-
secrabiles autem isti illius
discipuli, etiam oraculum,
puto, et adytum in rogo il-
lius machinabuntur, pro-
pterea quod Proteus ille Jo-
vis filius primus hujus no-
minis auctor vates fuit.
Testor autem, sacerdotes
etiam illius constitutum iri,
flagrorum, aut ustulatio-

p. 351. τοιαύτης τερατουργίας, ἥ καὶ, νῆ Δία, τελετὴν τινα ἐπ' αὐτῷ ο) στήσεσθαι νυκτέρων, καὶ θαλασσίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

29 Θεαγένης δὲ ἐναγχος, ὥς μοι τις τῶν ἐταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν p) ἔφη προειρημένας περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἄλλ' ὁπότεν Πρωτεύς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάντων,
Ζητὸς ἐριγδοῦπου τέμενος κατὰ πυρ ἀνακαύσας,
Ἐς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρόν Ὀλυμπον,
Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρουρῆς καρπὸν ἔδουσι,
Νυκτεπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἰφαιστῶ καὶ Ἡρακλῆϊ ἄσασσι.

30 Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φησὶν. ἐγὼ δὲ p. 352. Βάκιδος αὐτῇ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ. φησὶ δὲ ὁ Βάκας οὕτω σφόδρα εὖ ἐπειπὼν,

Ἄλλ' ὁπότεν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλὴν
Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐριννυΐ θυμὸν ὀρυνθείς,
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους νυκταλώπενας, οἱ οἱ ἔπονται,
Μιμῆσθαι χρὴ πότμον ἀποιοχόμενοις λύκοις.

ο) ἐπ' αὐτῷ] ἰκαντῷ nra voce Ald. 1. 2. et Hag. p) Σιβύλλαν] „Σιβύλλας Coll.“ Transposui accentum, in prioribus Edd. penultima adscriptum.

num, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Jovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, et facum gestationem circa rogam. Theagenes autem nuper, ut renuntiavit mihi aliquis sodalium, et Sibyllam dixit de hisce rebus aliquid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:

Ast ubi jam Proteus, Cynicorum maximus unus,
Ad Jovis altitoni succensis ignibus aedem
In flammam insilientis altum conscendet Olympum;
Tunc una, quotquot ve-
scuntur munere terrae,

Noctivagam jubeo venerari Heroa, potentem, Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem. Haec a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Bacidis illi de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bucis ita praeclare adjiciens caeteris:

Ast ubi jam vario Cynicus cum nomine flammam Insiliet, furiis agitatus peccatore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,

Fata lupi, edico, jam discodentis obibunt.

Ὅς δὲ καὶ δειλὸς ἔων, φεύγη q) μένος Ἡφαίστοιο, p 352.
 Λάεσσι βαλέειν r) τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, θερμηγορέειν ἐπιχειρῶ,
 Χρυσῷ σαζάμενος s) πῆρην, μάλα πολλὰ δανείζων,

Ἐν καλάῃς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.
 τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα t) φαυλότερος χρησμολόγος ὁ
 Βάκισ τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ᾧρα τοῖς θαυμαστοῖς
 τοῖσις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτίως, περισκοπεῖν ἔνθα εἰναι. p 353.
 τοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ' 31
 εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, Ἦδη καί-
 ἐσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέ- Hom.
 στορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴν, τὸν Θεαγένη· ἀλλ' αἷς ἤκρουσε II. xiv,
 τῆς βοῆς, ἦκεν εὐθύς, καὶ ἀναβὰς ἐκεκράγει, καὶ μυρία
 κακὰ διεξῆκε περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις
 ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφείς αὐτὸν διαρρή-
 γνύμενον, ἀπῆλιν ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς· ἤδη γὰρ οἱ
 Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν

q) φεύγη] Vulgatum φεύγει correxi monente Fritzsche Quæstat.
 p. 212. r) βαλέειν] „bene Salm. Amst. Βαλλέειν male ceti.“
 s) σαζάμενος] σαζάμενον Ald. 2. t) ἄρα] ἄρα Bas. 1. et 3.
 u) σοι] „τοι Fab. Nihil mutant Edd.“

Sed quicumque metu Vul-
 cani fugerit aestus,
 Jactis confestim hunc saxis
 petat omnis Achivus,
 Dicere ne calidum conetur
 frigidus ipse,
 Distendens auro peram de
 fœnore capto,
 Patris condita habens pul-
 chris ter quinque ta-
 lenta.

Quid vobis videtur, audito-
 res? Numquid deterior Si-
 bylla vates esse Bacis? Ita-
 que auctor sim admirabili-
 bus illis Protei sodalibus,
 ut ipsi quoque circumspi-
 ciant locum, ubi in æra se
 dissolvant: isto enim verbo

combustionem vocant. Haec
 illo dicente, exclamant, qui
 circumstabant, omnes, Jam
 comburantur digni igne!
 Atque hic quidem cum risu
 descendit. Sed non fugerunt
 Nestora voces, Theagenem
 puto: verum audito clamo-
 re venit statim, escendens-
 que clamavit, et sexcenta
 mala protulit contra eum,
 qui descenderat; nec enim
 novi, quomodo vir ille opti-
 mus vocatus sit. Ego vero,
 relinquens hominem dirum-
 pentem se, abii visurus a-
 thletas. Jam enim esse dice-
 bantur in plethrio iudices
 certaminum. Haec tibi Eli-

- 82 σοι υ) τὰ ἐν Ἡλίδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικό-
 p. 353. μεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὑπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρω-
 τέως, ἡ ἐπαινούτων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς
 χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοὶ, ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς
 ὁ Πρωτεύς μυρίῳ τῷ πλήθει παραπεμπόμενος, κατόπιν
 p. 354. τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος x), λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ
 αὐτοῦ γ), τὸν βίον τε ὡς z) ἐβίω, καὶ τοὺς κωδύνους,
 οὓς ἐκινδύνευσε, διηγούμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσο-
 φίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημμένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ
 δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεστῶτων. εἴτα φο-
 βηθεὶς μὴ συντριβεῖην ἐν τῷ αὐτῷ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολ-
 λούς τοῦτο πάσχοντας ἑώραν, ἀπῆλθον, μακρὰ α) χαίρειν
 φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ πρὸ
 33 τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τότε b) τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη
 γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσῇ κορῶνῃ ἐπιθεῖναι·
 χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀπο-
 θανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη,
 βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὅν χρὴ τρόπον

x) τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος] „Sic Edd. omnes. Nec quid-
 quam Libri variant.“ Maluerat nempe *Faber* τῆς Κερκυραϊκῆς
 ἀγῶνις. Vid. Adnott. γ) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Edd.“ z) ὡς] „ὡς
Anonym.“ α) μακρὰ] „recepit ex *Pell. Maxrān* Edd.“
 b) τότε] „Sic emend. *Gronov.* vulg. τότε. Assentiri video
Fritzschium Praef. ad *Alex.* Edit. p. xxvi.

de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec ipse progressus innumerable comitante multitudine Proteus post praecorum agonem verba fecit de se, quam vitam vixerit, pericula quae subiecit, enarrans, et quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Multa quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae cir-

cumstantium multitudine, pauca audiui. Deinde, ne tanta in turba eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abii, longum valere jussu affectante mortem sophista, ipso sibi ante mortem parentante. Illud tamen audiui, cum diceret, *Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim, qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo; et remisceri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem*

θανάτιου κατάφρονειν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώ- p. 355.
 πους Φιλοκτήτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν
 ἀνθρώπων ἰδάκρουν, καὶ ἐβόων, Σώζου τοῖς Ἕλλησιν· οἱ
 δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγισαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὕφ-
 ὼν ὁ πρεσβύτερος οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας
 ἔξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκον-
 τα δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὴ τελῶν τὰ δεδογμένα, πᾶ-
 νυ c) ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὥχραι· ἐν d) μᾶλλον
 ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχοντι, καὶ, νῆ
 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ 34
 δὲ, εἰκάσεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν
 οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἄνθρωπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι
 τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὅμως ὑπὸ πολ-
 λῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος p. 356.
 τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ
 τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένους
 πολλῶν πλείους ἔπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος 35
 εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γινόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετρακίς

c) πᾶν] „inserti ex Reg. Aberat ab Edd.“ d) [εἰ] „recepti ex Reg. non habebant Edd.“

oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum est. Qui ergo stupidiores erant hominum, lacrimari et clamare, Serva te Graecis! Qui autem fortiores, ii clamant, decreta perage! a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallescere illum fecit (quamquam cadaveroso jam ante colore

esset), et tremere etiam, medius fidius! Itaque orationem finit. Ego vero quam riserim, puto, conjicis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, et ingurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater jam viderim. Ego

P. 356. ἤδη ὕρῳν. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐπορήσαι ὁχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπεικόμην. ὁ δὲ αἰὲ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον προειρήκει ἐπιδειξασθαι τὴν καὺσιν· καὶ με τῶν εἰσάγων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας ἔξαναστὰς, ἀπῆειν εὐθὺ τῆς Ἀρπίνης, ἐνθα ἦν ὁ) ἡ πυρά. στάδιοι πάντες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵπποδρομον ἀπιόντων πρὸς ἔω· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βάθει, ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ f), καὶ

36 παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀνασφίει τάχιστα. Καὶ P. 357. ἐπειδὴ ἡ σιλήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ κἀκείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον), πρόεισιν ἐκεῖνος ἐσκευάσμενος ἐς τὸν αἰεὶ g) τρόπον, καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν· καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾶδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἐδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστόν, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ φρυγάνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάντῃ ἤδη πρόσχε τὸν νοῦν, ἀποθέμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τρι-

e) ἦν] Priores omnes ἦ. f) δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ] δᾶδες ἐσιῆσαντο πολλὰ conj. Reitz. Sed tuetur vulgata Dorvill. ad Charit. p. 498. Lips. g) αἰεὶ] αἰὲ Bas. 1. et 3.

vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul discedentibus, invitns ibi relictus sum. At iste subinde differens, tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumisisset, surgens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi rogos erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia juxta hippodromum orientem versus euntibus. Cum primum eo venissemus, roguum deprehendimus in fossa ad passus unius profunditatem structum. Faces multae aderant,

et sarmenta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exoriente luna (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus), procedit iste quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus illo Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incendunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, et jam mihi diligenter attende, deposita pera, pal-

βάνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκείνο φόβαλον, ἔσθῃ ἐν ὑθόσῃ p. 357. ῥυπαίῃ ἀκριβῶς. εἶτα ἤτοι λιβανωτὸν, ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινός, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία), δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι, δέξασθε με εὖμενεις. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, - οὐ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ περιεσχέθη h) ὑπὸ τῆς φλογός, πολλῆς ἡρμένης. Αὐθις ὁρᾷ γελῶντά σε, ὦ καλέ 37 Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος, ἐγὼ δὲ τοὺς μητρῷους μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον, μὰ τὸν Δι', οὐ σφόδρα p. 358. ἡττώμεν. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρῷους ἐπεκαλέσατο, ἀναμνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ φόβου i) εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν ἡδυτάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάιντες τὴν πυρὰν, οὐκ ἰδάσκουσιν μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὲ ἀποπνεύεις ἐπ' αὐτοῖς k), Ἀπλ-

h) περιεσχέθη] Sic, ut oportuit, Edd. Salm., Amst. et Fabr. In reliquis, etiam recentt., περιεσχίσθη, quod vitium Dorvill. mutari voluit in περιεσχίσθη. i) φόβου] Haec in marg. A. 1. W. repositam lectionem, quam etiam in Bas. 3. editam et ab Obsoporo redditam deprehendi, merito vulgatae φόβου praetulerunt Bip. et Schm. k) ἐπ' αὐτοῖς] ὑπ' αὐτῆς, vel ὑπ' αὐτῆς conj. Gesn. Sed Guyet. post ἀποπνεύεις cominatio distingui et ἐπ' αὐτοῖς ad sequentia referri posse dicit, ut sit post haec, his peractis: utramque quidem praeter necessitatem. Audiendus h. l. Faber.

lio, et Herculeā illa clava, adestabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem injiceret, datumque ab aliquo, injecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad tragœdiam pertinet, meridies) *Materni paternique daemones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusis multa, quae surgebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie, fa-

bulae conversionem. Equidem maternos daemones invocantem non valde, ita me Jupiter, reprehendi: sed cum paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de caede illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cynici autem rogum circumstantes non illi quidem flebant, sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam prae se ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abedamus*, dicerem, *vani homi-*

- p. 358. ὠμεν, φημί, ὦ μάταια. οὐ γὰρ ἤδὺ τὸ θάναμα, ὠπτημένον γέροντα ὄρεν, κρίσεως ἀναπιμπλαμένους πονηράς. ἡ περιμένετε ἔτ' ἂν γραφεὺς τις ἐπελθὼν, ἀπεκίασῃ ὑμᾶς, οἴους τοὺς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐταῖρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκείνοι μὲν οὖν ἠγανάκτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔτιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦσαν λ). εἰτα ἐπειδὴ ἠπέλθσα ξυναρπάσας τινὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἔποιον
- 38 το τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποιικίως, ἐταῖρα m), πρὸς ἑμαυτὸν ἐνεόουν τὸ
- p. 359. φιλόδοξον οἷόν τί ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπο-
- 39 νεοημένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἰτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιούσιν n), ὡς θεάσαιντο καὶ αὐτοί. ὦντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ προτεραιᾷ διεδίδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα ο) τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμᾶνας

1) ἦσαν] „quod Faber voluit, in J. est; excepto puncto subscripto. Cell. ἦσαν.“ Cum J. facit Ald. 2. Frustra autem ad-versatur Abresch. Animadvv. ad Aeschyl. T. II. p. 26. m) ποικίλως, ἐταῖρα] ποιικίλῃ, ὅ ἑταῖρα placet Fritzsche Praef. ad Alex. Ed. p. xxv. n) ἀπιούσιν] ἐπιούσιν, accedentibus, conj. Seager. o) πρὸς ἀνίσχοντα] προσανίσχοντα, una voce, conj. Tan. Fab.

nes! Neque enim jucundum spectaculum, senem assari videre, et malo nidore operiri. An exspectatis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari et malo mihi dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum interminatus essem, me quosdam illorum correptos in ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quietem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate

gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, et ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie ejus diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem solem salutareret, quod scilicet Brachma-

φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι p) τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον δ' p. 359.
 οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελέσθαι τὸ ἔργον,
 οἷς μὴ καὶ q) τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον ἦν, καὶ αὐτὸν
 ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυ-
 ρός. ἔνθα δὴ, ὡς ἔταϊρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἅπασι διη-
 γούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ ἀκριβῶς ἐκπυρθανομένοις.
 εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινα ἡμεῖς, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοί, τὰ p. 360,
 πραχθέντα διηγούμεν. πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν
 ἀφρόσιν κεχηγότας ἐτραγώδουν τι παρ' ἑμαυτοῦ, ὡς, ἐπει-
 δὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρω-
 τεὺς, σεισμοῦ πρότερον μεγάλου γενομένου σὺν. μυκηθμῷ
 τῆς γῆς, γῆψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογός, -οἷχοιτο
 εἰς τὸν οὐρανόν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων, "Ελι-
 πον γὰρ, βαίνω δ' εἰς Ὀλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
 σαν καὶ προσεκύνουν ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέ-
 γοντες, πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθεῖη ὁ γῆψ;
 ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν δὲ εἰς 40

p) ἐπιβήσεσθαι] „ἐπιβήσεται Pell. non male.“ Bene vulgatum
 inquit Fritsch. Quaest. p. 172. q) οἷς μὴ καὶ] τοὺς δὲ μὴ
 (int. ἀπέστρεφον), οἷς καὶ τοῦτ' αὐτὸ etc. finxit Bel. operam
 perdens: nam eandem sententiam, idque elegantius, suppeditat
 lectio vulgata. Ad verbum recte reddidit Gesn. Οἷς μὴ est,
 nisi quibus.

nas facere dictitant, rogam
 consensurum esse. Multos
 igitur illorum averti, cum
 jam perfectum esse opus
 dicerem, quibus quidem non
 id ipsum curae esset, etiam
 locum inspicere, et aliquid
 de igni reliquum secum au-
 ferre. Hic sane, mi sodalis,
 sexcenta negotia habui, dum
 omnibus enarro interrogan-
 tibus, et accurate singula
 exquirentibus. Si quem igi-
 tur viderem politum doctri-
 na hominem, nuda illi acta,
 velut tibi modo, enarra-
 bam. Apud stipites vero, et
 inhiantes narrationi, tragi-

cae quiddam gravitatis de
 meo adiciebam, ut hoc,
 Cum accensus esset rogas,
 et jam injecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum
 mugitu ante facto, evolan-
 tem media de flamma vul-
 turem caelum versus abiis-
 se, humana magna voce cla-
 mantem, *Reliqui terram,
 abeo in Olympum!* Hi ergo
 obstupescerent cum horrore
 quodam adorare, et ex me
 quaerere, *Utrum versus o-
 rientem, an ad occidentem
 volasset vultus?* quibus ego,
 quidquid in buccam veniret,
 respondi. Tum in concio-

- p. 360. τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολὺν ἀνδρὶ, καὶ νῆ τὸν ΔΙ',
 p. 361. ἀξιοπρίστω τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῇ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σε-
 μνότητι, τὰ τε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ Πρωτίως, καὶ
 ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι θεάσασατο αὐτὸν ἐν λευκῇ ἰσθμῇ
 μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι περιπατοῦντα φαι-
 δρὸν ἐν τῇ ἐπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ τε ἰστεμμένον· εἰτ'
 ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γῦπα r), διομνύμενος ἢ μὴν αὐ-
 τὸς ἐωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς, ὃν ἐγὼ μικρὸν
 ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγελῶντα s) τῶν ἀνοήτων.
 41 καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον. Ἐννόει τοιοῦτον t) οἷα εἰκὸς
 ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι· ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι
 ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι u), τί-
 νας δὲ κορώνας x) οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν
 p. 362. Ἡσιόδου τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρὰ
 τε Ἡλείων αὐτῶν, παρὰ τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ
 ἐπισταλκέναι ἔλεγον γ), αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστη-
 σομένας. φασὶ δὲ πᾶσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπε-

r) γῦπα] γῦπα priores. s) καταγελῶντα] καταγελῶν conj.
 Guyet. et Fab. καταγελῶν τὰ Reitz. et recentt. vid. Adnott.
 t) τοιοῦτον] Sic Ald. 1. 2. Hag. Τὸ λοιπὸν cett. u) ἐπα-
 γαγέσθαι] ἐπαγοσθαι conj. Wyttenb. ad Plat. Phaedon. p.
 194. explicans incantare, i. e. consolari, monere, docere.
 Genuinum certe nec mihi videtur esse vulgatum verbum. x)
 κορώνας] χελιδόνας legi voluit Menag. γ) ἔλεγον] „ἔλεγον
 Edd. priores.“

nem delatus adstiti cano
 cuidam viro et fide digno,
 medius fidius, si vultum
 spectares cum barba et gra-
 vitate reliqua, cum et reli-
 qua narraret de Proteo, et
 ut vidisset ipsum paullo an-
 te, post combustionem, in
 veste candida, et modo in-
 ambulans laetum atque
 hilarem in septem vocum
 porticu reliquisset, corona-
 tum olea. Deinde post om-
 nia etiam vulturem illum
 adjecit, juratus, ipsum se
 vidisse de rogo evolantem,
 quem ego paullo ante dimi-

seram, ut ridiculos faceret
 amentes homines et moribus
 stupidos. Caeterum cogita,
 quae in illo postea futura
 esse credibile sit: quas non
 apes in illo loco conventu-
 ras? quas non congregaturas
 se cicadas? quas non cor-
 nices involaturas, ut in se-
 pulcrum Hesiodi, et id ge-
 nus alia? Statuas quidem
 cum apud ipsos Elienses,
 tum apud Graecos reliquos,
 quibus etiam scripsisse di-
 cebant, statim multas sta-
 turas ei novi. Ajunt vero,
 nobilibus oppidis fere o-

στολαίς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινεῖ- p. 362.
σεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ τούτῳ 2) πρεσβευτὰς τῶν
ἱαίρων ἐχειροτόνησε, νεκρουγγέλους καὶ νεφεροδρόμους
προσαγορεύσας. Τούτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως 42
ἐγένετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς ἀλήθειαν
μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δέ, καὶ τῷ α)
παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ ἅπαντα εἰπόντος αἰεὶ, καὶ πρά-
ξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλέσθαι b), ὅτε μὴδ' ἀπολαύειν
τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος. Ἐν
εἰ σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχῃς ἐπιπολὺ γε-
λῶν. ἐκείνα μὲν γὰρ πάσαι οἶσθα εὐθὺς ἀκούσας μου, ὅτε
ἦγον c) ἀπὸ Συρίας, διηγουμένου, ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμ- p. 363.
πλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλλην τήν ἐν τῷ πλῶ τρυφήν,
καὶ τὸ μεράκιον τὸ ὠραῖον, ὃ ἐπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχει καὶ
αὐτὸς τινὰ Ἀλκιβιάδην, καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖη μὲν τῆς νυ-
κτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ πῦμα
καμμέγεθες ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαν-

2) τούτῳ] „recepti ex Ms. Reg. et G. Τούτων Edd.“ a) τῷ]
„Sic Pell. recte. Τὸ Edd. pessime.“ Excipiendae Bas. 1. et 3.
in quibus recte τῷ. b) ἀλέσθαι] „Sic Edd. omnes.“ Cf.
supra c. 9. Varr. Lectt. c) ἦγον] „Secutus sum scripturam
Salm. Ἦων ceti. male.“

mnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus; et adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos ejus rei caussa legatos constituerat, quos mortis nuntios et inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicis Protei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum quidem respexerat nunquam, gloriae autem et laudis popularis caussa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut in ignem etiam insiliret, cum neque frui jam posset laudibus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non

posset. Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso navigaverim, et cum reliquum hominis in illa navigatione luxum, tum formosum illum adolescentulam, quem ad caninam illam vitam traxerat, ut haberet nimirum ipse quoque aliquem Alcibiadem, et ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegaco, descendentem turbine et fluctum excitante maximum, ploraveritque

44 μαστὸς, καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μὴ
 p. 363. κρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδὸν πού ἡμερῶν,
 πλεῖον d), ὄλμαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν, ἡμεσὲ τε τῆς νυ-
 κτὸς, καὶ ἐάλω πυρετῇ μάλα σφοδρῇ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέ-
 ξανδρος ὁ ἰατρός διηγήσατο, μετακληθεὶς, ὡς ἐπισκοπή-
 σαι αὐτόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτόν χαμαὶ κλυόμενον,
 καὶ τὸν γλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πᾶν
 ἔρωτικῶς, ἑαυτόν δὲ μὴ δοῦναι· καίτοι e) εἰπεῖν, ἔφη,
 πρὸς αὐτόν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἤκειν αὐτόν
 ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἔπεσθαι, μὴ
 p. 364. δὲν τοῦ πυρὸς δέομενον· τὸν δ' αὖ φάναι· Ἀλλ' οὐχ ὁ-
 45 μοίως ἐνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ᾖν. Ταῦ-
 τα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς f) πρὸ πολλῶν
 ἡμερῶν εἶδον αὐτόν g) ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρῦσαι τῇ
 δριμυεῖ φαρμάκῃ. ὀρεῖς h); οὐ πᾶν τοὺς ἀμβλυωποῦντας ὁ
 Δίακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ σταυρὸν ἀνα-

d) πλεῖον] Alias noster in similibus dictionibus πλεον scribit,
 ut Diall. Mort. VII, 1. De Merc. Cond. c. 18. e) καίτοι] καὶ γὰρ
 mallet Solan. temere. f) ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς] ἐγὼ
 δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ etc. maluit Guyet. putide subtilis. g)
 αὐτόν] „αὐτὸν αὐτόν Par. male.“ h) ὀρεῖς;] τί δρεῖς; conj.
 Markland. ad Max. Tyr. p. 695. quod ita probat Belinus, si
 addatur ἔφη, aut simile quid, quo indicetur, haec ad Protea
 dici. At recte vulgatam rationem tnetur Fritzsche. Quaest. p.
 96. ironice sermonem intelligens.

cum mulierculis vir admi-
 rabilis, et qui superior
 mortis metu esse videretur.
 Verum paullo ante mortem,
 novem circiter diebus ante,
 cum plus quam oportebat,
 puto, ingurgitasset, et vo-
 muit noctu, et febris cor-
 repta est satis vehementi.
 Haec vero Alexander mihi
 medicus narravit, qui vo-
 catus erat, ut illum invise-
 ret. Aiebat ergo, se inve-
 nisse hominem humi se vo-
 lutantem, impatientemque
 aestus, et amatoris velut
 blanditiis petentem frigi-

dam: se autem non dedisse:
 verum illud dixisse: Si o-
 mnino morte opus haberet,
 ipsam sponte jam venire ad
 januam, itaque bene facere,
 si illam sequeretur, nec
 ignem expeteret. Istum con-
 tra dixisse: At non aequè
 gloriosum futurum mortis
 genus, quod omnibus com-
 mune esset. Haec Alexander.
 Ego vero et ipse non mul-
 tis ante mortem diebus in-
 unctum vidi, ut lacrimis
 motis oculos purgaret acer-
 bo medicamento. Vides?
 Non sane recipit, qui hebe-

βήσασθαι μέλλον, τὸ ἐν τῷ i) δακτύλῳ πρόσπταισμα θερα- p. 361.
 πεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα εἶδε; κατ'
 ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ. καίτοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος
 τοσοῦτον γέλωτα; σὺ δ' οὖν, ὦ φιλότις, γέλα καὶ αὐτὸς,
 καὶ μάλιστα ὁπόταν τῶν ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων
 αὐτόν.

i) τὸ ἐν τῷ] „τῷ ἐν τῷ male J.“ Pessime sic etiam Ald.
 utraque, Bas. 1. et Hag. Sed recte τὸ ἐν τῷ Bas. 3.

tes oculos habent, Aeacus.
 Simile hoc est, ut si quis
 in crucem mox agendus di-
 giti offensionem curet. Quid
 tibi videtur *facturus fuisse*,
 si vidisset ista, Democri-
 tus? Risisset, prout dignum

est, virum. Quamquam un-
 de tantum illi risus suppe-
 tiisset? Tu ergo, amice,
 ride ipse quoque, et maxi-
 me cum alios admirari istum
 audieris!

A R G U M E N T U M.

Proximo libello offenderat noster cum universum Cynicorum gregem, tum unum maxime eorum lacessiverat ad indignissimam ab auctore vindictam sumendam Quae res permovit eum, ut dramation hoc componeret vere Aristophaneum, in quo tum omnino omne Cynicorum genus, tum imprimis ille unus sub nomine Canthari miserrime dilaceraretur. Relicta scilicet terra Philosophia adit Jovem, accusans philosophos suos falso sic dictos, imprimis vero Cynicos, quod humili fere ac servili conditione orti et educati vitam agant turpissimam, ab omni sapientiae ac veritatis studio alienissimam. Demissa cum Mercurio et Hercule iudicium jubetur habere. Idque fit Philippopoli in Thracia, quo tres olim servi aufugerant, et jam ut personati philosophi cum femina quadam, marito suo in communem usum rapta, vivebant, philosophiam suam peculiarem probe exercentes. Cognita causa ut singuli merita sua, ita maxime Cantharus, omnium ille impurissimus, gravissima afficiuntur poena.

ἈΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ, ΔΡΑΠΕΤΑΙ α), ΚΑΙ ΥΠΟΔΟΧΕΤΕΣ β).

1 ΑΠΟΛ. Ἀληθῇ ταῦτά φασι, πᾶτερ, ὡς ἐμβάλοι γ) τίς

- α) ΔΡΑΠΕΤΑΙ] *Δραπέτων* *Eas.* 1. et 3. in quibus omnino nomina per genitivos inscripta. Unde *Reitz.* et recentt. *Δραπέτης*, quia his placuit per nominativos ea inscribere. Inscruebant iidem etiam *Orphei* nomen. Eadem ego libertate usus *Δραπέται* scripsi, quia infra cap. 30. sq. non solum *Δραπέτης*, sed etiam *Δραπέτης*, loquentes inducuntur. β) ΥΠΟΔΟΧΕΤΕΣ] Sic *Guyet.* (ad cap. 30.) et *Belin.* inscripserunt cum *Gesnero* interprete, secuti vocem, quae illic legitur, ὑποδεχάμεν. Nam quod *Basileenses* et *Reitziana* cum recentt. habeant ὑποδίκων, vel ὑπόδικος, ortum id ex male intellectis, quae cap. 30. praefiguntur, literis *ΥΠΟ.* γ) ἐμβάλοι] *ἐνβάλοι* conj. *Bel.* imperite.

F U G I T I V I.

APOLLO, JUPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES, MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS, FUGITIVI, HOSPESES.

Apol. Verano narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem

αὐτὸν φέρων d) εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων e), ἥδη p. 365. πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννῆς θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγείτο, αὐτὴ ἐωρακέναι καὶ ὁμῶς λεγούσα.

ZETΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλων· ὥς μήποτε γενέσθαι ὠφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρον ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέναι;

ZETΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν f) τὴν ἀγδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κλίσης ποτηρᾶς, οἷαν εἰκὸς ἀποφύρεσθαι g) ὀπτωμένων h) ἀνθρωπίνων i) σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὥς εἶχον εὐθὺς ἀπὼν ὀχόμην, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀτοπία τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἄρωμάτων, καὶ ἐν λεβανωτῷ παμπόλλῳ μόλις αἱ ῥίνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκεῖ-p. 366.

d) αὐτὸν φέρων] φέρων αὐτὸν 2954. 3011. Schm. e) Ὀλυμπίων] τοῦ Ὀλυμπίου maluit Bel. non idonea de causa. f) πολλήν] μὲν vulgo additum extinxi auctore Gorl. et monente etiam Fritzs. Quæstat. p. 210. g) ἀποφύρεσθαι] „ἀναφύρεσθαι“ malit Gesn. Sic sane frequenter dicitur: sed quidni etiam ἀποφύρεσθαι? præsertim ubi, ut h. l., magis quaeratur, unde, quam quo, abierit nidor. h) ὀπτωμένων] „Sic Ven. 2. et Jensius. Ὀπτομένων vulgo male.“ Ὀπτωμ. etiam 2954. et 3011. si recte narrat Bel. i) ἀνθρωπίνων] ἀνθρώπων 2954. 3011. Gorl.

se conjiceret in celebritate Olympiorum, jam senem hominem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Luna enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Jup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nunquam essent!

Απολ. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui igni periret?

Jup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum perferre injucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab assatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, et copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam

p. 366. νην τῆς ὁσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου θέω ναυτιᾶν, ὑπο-
μνησθεὶς αὐτῆς.

2 ΑΠΟΛ. Τί δαί k) βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἰργα-
σαι ἑαυτὸν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἔμπα-
σὼν l) εἰς τὴν πυράν;

ZETZ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμ-
πεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἔγκλωιν, ὃς εἰς τοὺς κρατῆρας ἤλα-
το m) καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

ΑΠΟΛ. Μεταγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός
γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ZETZ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἔρῳ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν παν-
ήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τελευτῆς.

3 ἔφη γάρ, εἴ γε μέμνημαι . . . Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρὸς-
εἰσι τεταραγμένη καὶ θακρύνουσα, πᾶν ἀδικουμένη n) ἔοι-
νύῃα; μᾶλλον δὲ, Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γε τοῦμὸν
ἐπιβοᾷται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, θακρύνεις; ἢ τί

k) δαί] Sic *Sohm.* c 3011. pro vulg. δα. l) ἔμπεσὼν] ἔμπε-
σόντα, ut *Graev.* et *Guyet.* voluerant, 2954. 3011. *Gorl. Schm.*
Sed retinendum vulgatum putarunt *A. Wannowski* Regio-
montanus in *Progr. Schol.* a. 1825. inscriptio: Initia theoriae
casus, qui dicitur absolutus. p. 10. et *Fritzsche.* Quaest. p. 103.
m) ἤλατο] „adspirare *Par. Salm. Amst.* ἤλατο spir. *Ieni J.*
Fl. Bas. (?) Hag. Fr.“ Sic etiam *Ald.* 1. et 2. Sed ἤλατο
recte *Bas.* 1. et 3. ἤλλατο 3011. et *Gorl.* n) ἀδικουμένη] „Sic bene *Fl. Par.* aliaque. Ἀδικουμένη sine puncto male *J.*
Ven. 2.“

odoris labem. Sed nunc
etiam parum abest, quin
nauseam ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit,
Jupiter, quod haec in se
designavit? aut quid boni
in eo inest, si quis in rogam
desiliens mutetur in carbo-
nes?

Jup. Hac in re evitare
non potes, quin ante ipsum
Empedocli crimen intentes,
qui in crateras ipse quoque
in Sicilia desiliit.

Apol. Terribilem mihi
melancholiam narras. Ve-

rum hic quam tandem illius
cupiditatis causam habuit?

Jup. Ipsius tibi orationem
referam, quam in conventu
habuit, cum causam apud
illos mortis suae diceret.
Dixit enim, si bene memi-
ni . . . Sed quatenam ista con-
tente ad nos accodens per-
turbata et lacrimans, inju-
riam magnam passae similis?
Quin Philosophia est, et
nomen meum miserabili
voce inclamat. Quid, mea
filia, ploras? aut quid re-

ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλλήλυθας; ἄρα ο) μὴ οἱ ἰδιῶται αὐ- p. 366.
 θις ἐπιβεβουλευκασί σοι ὡς τοπρόσθεν p), ὅτε τὸν Σω-
 κράτη q) ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἴτα
 φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὅ p. 367.
 πολὺς λεῶς, ἐπῆνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ
 θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προεκκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ
 σφόδρα ξυνέσαν ὧν λέγομι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ r)
 ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τοῦνομα τοῦμόν
 ὑποδύμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ZETZ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβουλευ- 4
 κασί σοι;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· οἱ γε ξυνηδίκηνται μοι καὶ
 αὐτοί.

ZETZ. Πρὸς τίνων οὖν ἠδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώ-
 τας, μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιᾷ;

ο) ἀρφ] ἄρα Bas. 1. et 3. p) τοπρόσθεν] Sic Ald. 1. 2. et
 Hag. In reliquis τὸ πρ. sejunction. q) Σωκράτη] Σωκράτη
 sola Bas. 3. r) εἴποιμι; οἱ] εἴποιμι σοι conj. Fritzsch.
 Quaestst. p. 79. quod quid velit, utrum εἴποιμι σοι οἱ etc. an
 εἴποιμι σοι, deleto articulo, non magis equidem, ne ex uni-
 versa quidem istius loci disputatione, paullo illa confusione,
 perspicio, quam illud, utrum σοι, deleto οἱ, ad εἴποιμι, an
 ad ξυνήθεις referri velit. Quidquid ait, acquiescam in vulgatis
 mea quidem sententia sanissimis.

licto saeculo huc venisti?
 Numquid denique contra te
 machinati aliquid sunt im-
 periti, ut olim, cum accu-
 satum ab Anyta Socratem
 interfecere? tum tu pro-
 pterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater.
 Sed illi quidem, vulgus pro-
 miscuum, laudarunt et in
 honore me cum veneratione
 atque admiratione habue-
 runt, ac tantum non ado-
 rarunt, etsi non valde, quae
 dicerem, intelligerent. Ve-
 rum isti, quomodo illos

vocem? qui se familiares
 meos et amicos esse ajunt,
 et nominis mei larvam in-
 duunt, illi ergo pessime me
 tractarunt.

Jup. Philosophi igitur
 contra te aliquid machinati
 sunt?

Phil. Non, pater. Hi
 enim et ipsi injuria mecum
 affecti sunt.

Jup. A quibus ergo inju-
 riam accopisti, si neque in-
 doctos accusas, neque philo-
 sophos?

P. 367. *ΦΙΛ.* Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταίχμῳ *ς*) τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτ' ἐσταλμένοι· αἰσιοῦσι γοῦν ὑπ' *ι*) ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοῦνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιληταί, καὶ θιασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐτῶν παμμίλαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρὰ κατ' ἡμῶν· ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πέφευγα.

5 *ΖΕΥΣ.* Δεινὰ ταῦτα, ὦ θυγάτερ. ἀλλὰ τί μάλιστα

P. 368. ἡδικήκασι *υ*) σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθία καὶ ὕβρις ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον *χ*) ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαννόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὥς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες, ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρη-

α) μεταίχμῳ] μεταίχμ. Bip. quem typosetae errorem imprudens Schmiederus repetiit. *ι*) ὑπ'] ὑπὲρ Bas. 3. miro errore. *υ*) ἡδικήκασι] ἡδικήσαν 2954. *χ*) ἀνθρώπινον] ἀνθρωπίον 2954. Verba ὑπ' αὐτῶν — ἐλαννόμενον absunt a Gori.

Phil. Sunt quidam, Jupiter, interjecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus et philosophos, habitu, oculorum conjectu, incessu nobis similes, et eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, et nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, et familiares, et sodales nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, audacia, libidine plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Jup. Dura haec sane, filia.

Sed qua in re maxime te laeserunt?

Phil. Vide, pater, parvae sint? Tu enim cum videres sacculum injustitia et iniquitate plenum, quod cum inscitia et contumelia versaretur, et ab iis perturbaretur; miseratus humanum genus, ab ignorantia agitatam, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se injuriis afficere, et vim facere, et similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem ha-

νικώτερον συμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρὸς με καταπέμ- P. 368.
πων, ἃ μὲν πράττουσι οἱ ἄνθρωποι γ), καὶ ὡς διακρίνεται
ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὃ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δέ,
ἐλπίω γὰρ αὐτοὺς, σέ, ἣν μόνην ἰάσασθαι z) ἂν τὰ γιγνό-
μενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασο-
μένην.

ZETΣ. Οἶδα πολλά καὶ τοιαῦτα a) εἰπὼν τότε· σὺ 6
δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε κατα-
παμένην τοπρῶτον, ἃ τινα δὲ νῦν ὑπὲρ αὐτῶν πέπονθας.

ΦΙΛ. Ἡῖξα b) μὲν, ὃ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας
εὐθύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶναι,
τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἤξι-
ουν ἐργάσασθαι c)· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶων ὡς ῥᾶστον d) p. 369.
ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὡς γε ᾤμην, ἐνδεχόμενον τὸν
χαλινὸν οἶόν τε, καὶ ὑπαχθησόμενον τῷ ζυγῷ, ὀρμήσασα
δὲ e) εἰς Ἰνδοὺς τοπρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ,
οὐ χαλεπῶς ἐπεισα καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων ἱμοῖ

γ) οἱ ἄνθρωποι.] Articulus, qui vulgo aberat, restitutus e Bel.
et Schm. a 2954. 3011. et Gorl. z) ἰάσασθαι.] ἰάσασθαι
3011. Bel. et Schm. a) καὶ τοιαῦτα.] καὶ ταῦτα 2954.
et 3011. b) Ἡῖξα.] „Hisa Ven. 2. ἡῖσα cell.“ Et cum his etiam
2954. et 3011. c) ἐργάσασθαι.] „ex emendatione Jensi.
Εργάσασθαι Edd. male.“ Assentitur Jensio Codex 3011.
d) ῥᾶστον.] ῥᾶστα Gorl. e) δὲ.] quod vulgo desiderabatur,
inseruit Schmiederus e Gorl.

berent. Dicebas enim, me
cum demitteres, Quae agant
homines, et quomodo ab in-
scitia affecti sint, ipsa vides,
mea filia! Ego autem, qui
illorum misericordia tangar,
te, quam solam mederi posse
his, quae fiunt, arbitrer, ex
omni nostro numero dele-
ctam demitto, ut sanes.

Jup. Scio, multa me et
taliam dixisse. Tu jam
dic, quomodo te receperint
primum advolantem, et quae
nunc ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater,
non statim ad Graecos; sed,
quae videbatur mihi diffici-
lior operis pars esse, insti-
tuere ac docere barbaros,
illam primum volebam per-
ficere. Omissis ergo interim
Graecis, quos faciles ad sub-
igendum putabam, et celer-
rime recepturos frena, et
jugo submittendos, ad In-
dos primum excurrere, maxi-
mam orbis gentem, nec dif-
ficulter iis persuasi, ut de-
scendentes suis ab elephan-

p. 369. συνείναι· ὥστε καὶ γένος ὅλον f), οἱ Βραχμᾶνες, τοῖς Νεχραίοις g) καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοροὶ h), οὗτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ ταῖτονται, καὶ βιοῦσί τε i) κατὰ τὰ ἡμῶν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περὶοίκων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

7 ΖΕΤΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες ἀνέχονται καίόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες k). ἀλλ' οὐδὲν l) μέγα τοῦτο· ἔναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γινόμενον· εἰκὸς δὲ καὶ σὲ παρῆναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἐώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορῆσαιτο τοῖς ξυνεληλυθούσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες, ὥστε οὐδὲ

f) ὅλον] Sic 3011. 2954. et Gorl. probantibus *Belino* et *Jacobo* ad *Toxar.* p. 135. g) *Νεχραίοις*] *Νεχραίοις* 3011. *Νυσσολοῖς* conj. *Bel.* De *Arachosiiis*, quod mireris, cogitavit *Solanus*. h) ὁμοροὶ] ὁμορον 2954. et 3011. quod ita placuit *Belino*, si nomen οἱ *Βραχμᾶνες* pro glossemate deleteretur. i) τε] restitui e conj. *Fritzsch.* Quacstat. p. 223. pro vulg. γι. Respondent sibi βιοῦσι et ἀποθνήσκουσι. et huic rationi accommodavi interpretationem. k) ἐκτρέποντες] ἐντρ. 3011. 2955. l) οὐδὲν] Sic scripsi e 2954. pro vulg. οὐ. Solennis haec dicendi formula. *Fritzsch.* Supra *Diall. Merett.* VI, 2. οὐδὲν τοῦτο θεινόν. Infra c. 26. οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν, Sed nolo, quae nota sunt, docere.

tis mecum versarentur; adeo ut tota gens Brachmanes, qui in Nechraeorum et Oxycracarum confiniis colunt, omnes jam mihi militent, et tum meis ex praeceptis vivant, honorati apud omnes vicinos, tum miro quodam mortis genere moriantur.

Jup. Gymnosophistas dicis. Audio enim et reliqua de illis, et hoc quoque, maximo illos rogo consenso, urendos se praebere, neque quidquam de habitu aut po-

situ membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affluisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metu sacerdotum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamosoque suo latratu posticum templi impleverunt: igitur

εἶδον ἐκείνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμᾶ- 8
 νας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ p. 370.
 ἐγγεγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις αὐτῶν, καὶ τὰ
 θεῖα παιδεύσασα, εἰς Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μά-
 γους μύησους, εἶτα εἰς Σκυθίαν ἐκεῖθεν, εἶτα εἰς Θράκην,
 ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ
 προαποστείλασα εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελείσειεν αὐ-
 τοὺς, τὸν Εὐμολπόν (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν
 ἅπαντα), τὸν δέ, ὡς ἐπάρων προσβιβάξοι m) τῇ μουσικῇ,
 κατὰ πόδας εὐθὺς εἰπόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς 9
 ἔλθοῦσαν, οὔτε πᾶν ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἐπτα ἐκ τῶν
 ἀπάντων ἐταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν, καὶ ἄλλον
 ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον,
 ὀλίγους παντάπασιν. Μεθ' οὓς τὸ σοφιστῶν φῶλον οὐκ 10
 οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε ζηλοῦν τὰμὰ εἰς βᾶθος,
 οὔτε κομιδῇ ἀπάρδον, ἀλλ' οἶον τὸ Ἰπποκενταύρων γένος,
 σύνθετόν τε καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλόσο-

m) προσβιβάξοι] Sic Schm. e 2954. 3011. et Gorl. pro vulg.
 προσβιβάξοι, e sententia Belini et Jacobsonii Animadv. ad *Achill.*
Tat. p. 621.

tur neque vidi illum, quo-
 modo sit mortuus. Post
 Brachmanes ergo statim in
 Aethiopiam, ac deinde in
 Aegyptum descendi, et ver-
 sata ibi cum sacerdotibus il-
 lorum ac prophetis, cum di-
 vina eos docuisssem, Baby-
 lonem perrexi, ut Chaldaeos
 et magos initiarem: tum
 inde in Scythiam; deinde in
 Thracen, ubi Eumolpus et
 Orpheus mecum fuere. Quos
 etiam praemissos in Grae-
 ciam, alterum ut illos ini-
 tiaret, Eumolpum (didice-
 rat enim a me divina omnia),
 alterum ut canendo musices
 ope mihi adduceret, e vesti-

gio statim consecuta sum.
 Ac primum quidem adve-
 nientem neque vehementer
 amplexi sunt Graeci, neque
 plane excluserunt. Paulla-
 tim vero alloquio meo se-
 ptem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliavi,
 et ex Samo alium, et alium
 Epheso, et Abdera alium,
 paucos omnino. Post quos
 sophistarum mihi populus,
 nescio quomodo, adhaesit,
 neque aemulatus profundo
 mea placita, neque omnino
 ab iis abhorrens; sed, velut
 Hippocentaurorum genus,
 compositum quiddam et mix-
 tum, inter imposturam et

p. 370. φίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλειον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενίσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώτειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἰδῶλον, ἧ σκιὰν ἐνίστε ἰδόντες ἄν, οἱ δὲ ᾤοντο n) ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεΐος

p. 371. ἐκείνη καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾤοντο, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομπαί, καὶ ἄποροι, καὶ ἄτοποι ἀπο-

11 κρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. Ἐτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηριοῖς ὑπῆγον, καὶ παρεδίδουσιν πιομένους τοῦ κανέιν. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὔτοι ο) ἐπεισαν ὀλίγον ὅσον p) ἐπιμετρησάι τῆς μονῆς· ὡς μὴ ποτε ὠφελον q)· οὐ γὰρ ἄν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

12 ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἡδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

n) ἰδόντες ἄν, οἱ δὲ ᾤοντο] Vid. Adnott. ο) οὔτοι] οὔτοι Gorl. p) ὅσον] primus inseruit Schm. e 2954. 3011. et Gorl. probante Belino. q) ὠφελον] „Sic esse in omnibus Edd. addit Solan.“

philosophiam medium oberans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lippientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam et evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, et, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: contumeliae illae, et dubitabiles, et inexpectatae responsiones, et exitus non habentes labyrinthisque similes responsiones. Deinde prohibiti ac

reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre et adversus illos coire, ac tandem in jus cogere, et eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere, nec amplius illorum ferre consuetudinem. Jam vero Antisthenes et Diogenes, et paullo post Crates, et Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paullum adhuc morae quasi corollarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Jup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam injuriam passa sis, sed indignaris tantum.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκᾳ ἐστὶ· μισρὸν γάρ τι p. 371.
 φύλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δουλικὸν, καὶ θητικὸν, οὐ
 ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' r) ἀσχολίας· ἐδούλευε γάρ, ἢ
 ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους, ἐμάν-
 θανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἱρία
 ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναῖξι, καὶ εὐμήρυια, καὶ
 καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὑπότε ἢ κρόκην ἐκείναι στρέφοιεν),
 ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ t) μελετῶντες,
 οὐδὲ ὄνομα τὸ ἡμέτερον ἤδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
 ἤρξαντο, καὶ κατείδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν
 ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἑμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρω- p. 372.
 ποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμε-
 νοι, καὶ συμβουλευοὺσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμούντων ὑπο-
 πτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶ-
 ναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει 13
 πρόσφορα, μακρὸν ἦν· μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέ-

r) ὑπ' π' ἐπ' Bas. 3. s) στρέφοιεν] στρέφουσι et postea, credo, κλώθουσι corrigit Bel. vel εἴ ποτε vult pro ὅποτε, ser-
 vatis optativis; quam pertinacem inscitiam quum hodie non
 opus sit castigare, dudum vel prae fastidio desissem comme-
 morare, nisi officii haberem in hoc quoque genere fidem
 susceptam praestare ac probitatis potius leges sequi, quam
 fastidiosae cujusdam ignaviae voces. t) παῖσι] πᾶσι 2954. et
 3011. manifesto errore.

Phil. Quin tu audi, Jupi-
 ter, quid sit. Impurum enim
 quoddam genus hominum,
 et plerumque servile atque
 mercenarium, non otiose
 nobiscum a pueritia inde
 versatum: servitutem enim
 serviit, aut mercede opus
 fecit, aut artes alias, quales
 cadunt in tales, didicit, cer-
 doniam, fabrilem, fulloniam,
 quae in lanis carpendis yer-
 satur, ut facilius deinde eae
 tractentur a feminis, sint-
 que ad nendum et deducen-
 dum commodiores, quoties
 vel tramam illae torquere,
 vel nere licium volunt. Hacc

ergo isti puerili aetate me-
 ditati, neque nomen nostrum
 noverant. Cum vero ad vi-
 rilem aetatem pervenissent,
 animadversa, quae meis so-
 dalibus a multitudine habe-
 tur, reverentia, et ut susti-
 nent homines illorum in di-
 cendo fiduciam, et curari so-
 gaudent, et consulentibus
 obsequuntur, et reprehen-
 dentibus timide concedunt,
 regnum non parvum arbi-
 trabantur esse haec omnia.
 Ac discere quaecunque huic
 instituto vitae conveniunt,
 longum fuerit, aut potius
 plane illis negatum est. Ar-

- p. 372. γναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνοι, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἰδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺν, καὶ ὥσπερ οὖν ἐστίν, ἀφόρητον ἐφαίνεται. ἔδοξεν οὖν u) σκοποῦμενοις, τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ x), καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν y) ὀρμίσαντες z), ἔτι τε a) καὶ τύλμαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προσπαρακαλέσαντες b), αἵπερ αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς c) ἐκμελετήσαντες, ὡς προχειροὶ εἶεν· καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ὑμβολὰς ἔχοντες, (ὁμῶς ὅποια πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια;) σχηματίζουσι, καὶ μετιχοσμοῦσιν αὐτοὺς d) εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἶδ' ὅτι ἀμέλει ὁ Αἰσωπὸς φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ e) ὄνον, ὃς λεοντὴν f) περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος ἤξιλου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι· καὶ πού τινες καὶ 14 ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάντα ῥᾶστα, ὡς οἶσθα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ

u) ἔδοξεν οὖν] ἔδοξε δὲ 2954. 3011. Gorl. x) ἦν — φασί] pro scholio habet *Bel.* injuria, ut mihi videtur. y) ἀπόνοιαν] ἀπόνοιαν conj. *Bel.* z) ὀρμίσαντες] „ex emendatione *Gesneri.* Ὀρμήσαντες vulgo.“ a) τε] Praeferrem δέ, sicubi reperirem. b) προσπαρακαλέσαντες] Sic e *Cod.* 2954. pro vulg. προσκαλέσαντες, probante *Belino.* c) καινὰς] τινὰς Gorl. d) αὐτοὺς] „Αὐτοὺς *Edd.* priores.“ Correctum monitu *Guyeti.* e) Κύμῃ] Κολμῇ 3011. peccatum e pronuntiatione ortum, ait *Bel.* f) λεοντὴν] Sic *Edd.* vet. *Λιοντὴν* male *Reitz.* et recentt.

tes parcae, et cum labore, et vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdā etiam grave servitutis onus, et, ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque *navim* in praeclara illa amentia, advocatis insuper audacia, inscitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis certamen adjuvant, novisquo excogitatis conviciis, ut

praesto statim et in ore sint: has ergo symbolas solas cum habeant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram sumunt ornatumque decentem, mihi quae quam simillimum: nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina circumposita asperum rudens, leo et ipse esse postulabat. Ac forte erant alii cubi, qui fidem illi haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, et ad imitandum expedita; de mani-

λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τραβῶνιον περι- P. 372.
βαλέσθαι, καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοι-
δορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ
τούτῳ [παθεῖν ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξειν ἐμελλεν P. 373.
ἢ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος g) τοῦ δεσπότου, καὶ
εἰ βούλοιο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ ἄλ-
φια οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς προτοῦ h) μάζα ψιλή τὸ δὲ
ὀψώνιον i), οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα πτηνοδαπὰ, α
καὶ οἶνος, οἶος ἡδιστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν ἐθέλω-
σι· δασμολογοῦναι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ φασιν,
ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δάσειν τέ πολλοὺς οἶονται k), ἢ
αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκούσαι κακῶς. Καὶ 15
γὰρ αὐτὸ κακῆϊνο ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου καταστήσονται
τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδὲ τις ὁ δικάσων, καὶ διακρι-
νῶν τὰ τοιαῦτα ἔσται, ἢν μόνον τὰ ἔξω ἢ ὅμοια ἀρχὴν
γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται, ἢν ἐρηγὰι τις οὕτως i)

g) ἄκοντος] „Et sic Fl. cum cett.“ h) προτοῦ] Sic Ald. 1.
2. Hag. Πρὸ τοῦ Bas. 1. 3. Reitz. et recentt. i) ὀψώνιον]
ὄψων 3011. et Gork. k) οἶονται] οἶόν τι 2954. l) οὕτως i]
οὕτως Bas. 1. et 3.

festis illis dico: nec mul-
tum negotiū est palliolo ami-
ciri, et peram gestare sus-
pensam, et clavam in manu
habere, et clamare, vel ru-
dere potius aut latrare, et
maledicere omnibus. Quippe
securitatem illis nihil ob-
cam rem patiendi ipsa ha-
bitus praestitura videbatur
reverentia: porro in prom-
tu est, invito etiam domino,
libertas, qui si asserere au-
deat, fasti percutiatur. Ci-
bus autem non jam tenuis,
neque, ut ante, nuda puls;
opsonium non salsamentum,
aut thymus; sed carnes om-
nis generis, et vinum

quodque suavissimum; et
aurum a quocunque volue-
rint. Nempe tributum quod-
dam crebro accessu suo col-
ligunt, vel, ut ipsi loquun-
tur, tondent oviculas, datu-
rosque sperant plures, vel
habitus pudore, vel metu,
ne male audiant. Nam illud
quoque observarunt, opinor,
se aequo fastigio staturos
cum his, qui recte philoso-
phantur. Neque enim quis-
quam erit, qui judicet ista
vel discernat, modo externa
sint similia. Neque enim
omnino illud probationis
genus admittunt, si quis
illos sic placide et sensim

- p. 373. κοσμίως, καὶ καταβραχὺ m), ἀλλ' εὐθύς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τῇ ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι, τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἦν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί· ἦν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλης n), τὸν βίον
- 16 ἀξιοῦσι σκοπεῖν. Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ῥαδιουργίας, καὶ μάλιστα τῶν ο) Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κραίτηα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων, οἱ p) τὸ μὲν χρήσιμον ὁπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον q) τὸ φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐξηλαίωσαν· ὕλακην δὲ καὶ λιχνείαν r), καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδί-
- p. 374. σια συχνὰ, καὶ κολακίαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν *), ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.
- 17 Ὅψει τοίνυν μετὰ μικρὸν ὅσα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσουσιν s), ὅταν ὁρῶσι t) σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνον-

m) καταβραχὺ] Sic Ald. 1. 2. Hag. Κατὰ βραχὺ Bas. 1. 3. Reitz. et recenti. n) ἐθέλης] ἐθέλεις vulgo. Correxerunt vitium Bel. Bip. et Schm. e 3011. et Gorl. o) τῶν] Sic Bel. Schm. e 3051. 3011. et Gorl. pro vulg. τόν. p) οἱ] „Οἱ] recte L. Salm. Amst. Ceterae ἢ male.“ Edidi οἱ, re ipse clamante. q) οἷον] „recepti ex Pl. Salm. et Amst. pro οἱ, quod in Par. Hag. Ald. etc. erat. In L. 7.“ r) λιχνείαν] „Ita dedit Solan. Αἰχρίαν Edd. hac priores.“ *) ἔχειν] τρέχειν conj. Bel. cui tamen nec ipse multum tribuit. s) ἐάσουσαν] ἑάσωσαν 3011. t) ὁρῶσι] Sic Gorl. et Edd. vett. praeter

interroget: sed clamant statim, et ad arcem suam, convicia, confugiunt, et expediunt fustem: ac, si opera illorum requiras, multa in ore est doctrina; sin ex doctrina illos judicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque plena fraudibus istis universa civitas, illorum praesertim, qui Diogeni se et Antistheni, et Crateti adscriptos, sub Canis illius signis militare ajunt: qui, quod utile inest in natura canum, ut cautionem illam,

illam domus custodiam, dominorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitantur; latratum vero, et ligurritionem, et rapacitatem, et Venerem crebram, et adulationem, et illa versus dantem blandimenta, et mensarum assecutationem, haec omnia ad unguem exprimere laborant. Videbis ergo paullo post, quid futurum sit. Exsistentes enim de officinis universi desertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus cum

τας, ζωθεν εἰς υ) ἐσπέραν ἐπιμεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ p. 374.
 μόγῃς ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαργίας· ἀργούς δὲ
 καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ᾗπασιν ἀφθόνοις x) βιοῦντας,
 αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προχείρως, ἀγαν-
 ακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαινοῦντας δὲ, οὐδ' εἰ
 λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτε-
 χνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.
 Καὶ ἦττον ἂν θεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μη- 18
 δὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυ-
 θρωποὶ γ) τὰ ἔξω καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἦν παιδὸς
 ὠραίου ἢ γυναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν
 ἄξιον, οἷα ποιοῦσιν. ἐνιοὶ δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυν-
 ναϊκᾶς ἀπάγουσι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν Ἰλιάδα ἐκεῖνον νεα-
 νίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν θῆ καὶ αὐταί. εἰτα κοινὰς ταύ-
 τας ε) ᾗπασι τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, Πλάτωνός τι δό-
 γμα ὁδόνται ποιῶν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος ἡξίου
 κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. "Α μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμ- 19

Hag., in qua ὁρῶσιν, quod inde repetit *Reitz.* et *Bip.*,
Schmiederus vero auctore *Gorl.* correxit. u) εἰς] ἐς 3011.
Schm. x) ἀφθόνοις] „ex emendatione *Fab.* et *Solan.*
Ἀφθόνως Edd.“ γ) σκυθρωποὶ] „σχυθροποὶ *J.* male.“
 Error hic ex *Ald.* 2. 2) ταύτας] αὐτάς 2554. 3011. et *Gorl.*

faciant et laborent a mane
 inde ad vesperam, operibus
 intenti suis, vix tamen sibi
 victum ex illa mercenaria
 ratione parare: otiosos au-
 tem homines atque impo-
 stores in omnium rerum
 affluentia vivere, cum pe-
 tant, quasi tyranni essent,
 prompte accipiant, si nihil
 ferant, indignantur, non
 laudent, etiamsi acceperint.
 Haec vita, qualis sub Sa-
 turno fuit, illis videtur, et
 caelitus in ora mel influere.
 Ac minus in ea re mali es-
 set, si tales cum sint, nulla
 nos alia contumelia affice-
 rent. At isti, vehementer

graves et tristes quantum
 ad externa et publica qui
 videantur, si puerum for-
 mostum, aut mulierem pul-
 chram, vel nanciscantur,
 vel sperent, quid faciant,
 silere melius est. Quidam
 etiam suorum hospitum mu-
 lieres abducunt corrumpen-
 das adulterio, ut Trojanus
 ille juvenis, nimirum ut
 ipsae etiam philosophentur:
 tum communes illas omni-
 bus suis familiaribus prosti-
 tuunt, Platonis quoddam se
 placitum perficere rati,
 ignari, quo sensu divinus
 ille communes esse mulieres
 voluerit. Quae quidem fa-

- p. 374. ποσίοις δρωῶσι; καὶ ἃ μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν.
- p. 375. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἶει; κατηγοροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ φιλαργυρίας. οὐδὲν γοῦν οὕτως εὐροῖς a) ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κολακείαν μισεῖν φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλίσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο, ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσαι τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥάδιον ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρέχουσαι τοῖς θεωμένοις, ὅποταν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰτίας ἐπιζήσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ πῇν χροῖαν βλέπωμαι b), ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον
- 20 δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ἢ τὸ στόμα. Μὴ σὺ γε ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιαιφὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κεντησθαι ἀξιώ c); ὀβολὸς

a) εὐροῖς] ἂν inseri vult Bel. b) βλέπωμαι] βλέπονται Bas.
1. et 3. c) ἀξιώ] ἀξίων 2954. et 3011.

ciant in conviviiis, et quomodo per ebrietatem se gerant, commemorare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accusantes ipsi ebrietatem, et adulterium, et lasciviam, et avaritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies, ut sunt sermones illorum et facta. Verbi gratia adulationi se inimicos ajunt, cum adulationis causa Gnathonidem aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis

Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum supra parvulos infantes. Quare risum praebent non mediocrem spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam et furiosum vident, et spuma, vel veneno potius plenum os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum effunditur! *Aurum*, inquit, aut *argentum*, *Mehercules*, nec possidere digner; *obolus mihi sufficit*,

ἱκανός, ὡς θέρμους πριαίμην. πότον γὰρ ἡ κρήνη ἡ ποτα- p. 375.
μὸς παρέξει. καὶ d) μετ' ὀλίγον αἰτουῖσιν οὐκ ὀβολοὺς. οὐδὲ
δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλούτους ὅλους. ὥστε τίς e) ἔμπορος
τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ φόρτου ἐμπολήσειεν f) ἂν, ὅσον τούτοις
φιλοσοφία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἰτ' ἐπειδὴν ἱκανῶς
συλλέξονται g), καὶ ἐπισιτισῶνται, ἀπορρήψαντες ἐκείνο τὸ
δύστηνον τρεφώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε h) καὶ ἐσθῆτας τῶν μα-
λακῶν i) ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας
ὅλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πῆρᾳ τῇ Κράτειρος, καὶ p. 376.
τῷ τρέβωνι τῷ k) Ἀντισθένης, καὶ τῷ πύθῳ τῷ Διογέ-
νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὀρῶντες, καταπνύουσιν ἤδη 21
φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιοῦτους οἶονται, καὶ μετῆς
διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ χρόνου ἀδύ-
νατόν μοι γιγνέσθαι πᾶν ἕνα τινα προσαγαγέσθαι αὐτῶν·
ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκείνο πάσχω. ὅπως γὰρ δὴ ἐγὼ
ἐξυφῆνω, τοῦτο l) ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία

d) καὶ] „omissum in Ald. J. Hag. Bas. Fr. 1. (et 3.) Salm.
Adest in Fl. Par.“ e) τίς] τις Reitz. Τίς fere vent. Edil.
Correxit Bip. f) ἐμπολήσειεν] Sic Schm. e Gorl. Vulgo
πλήσειεν, unde Pell. πλουτήσειεν. Cf. Adnot. g) συλλέξων-
τα:] συλλέξονται Bas. 1. 3. Hag. h) ἀγροὺς ἐνίοτε] Vide
an scripserit ἀγροὺς ἂν ἐνίοτε. i) μαλακῶν] μαλθακῶν Gorl.
k) τῷ] Sic pro vulg. τοῦ hic et mox post πύθῳ e Codd. 3011.
et Gorl. edidit Schm. monitu Belini. l) τοῦτο] „Et sic esse
in Fl. adlevit Solan.“

unde *lupinos emam; potum enim fons praebebit, aut fluvius*. Paulo post non obolὸς petunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo mercator tantum a navium commeatu lucretur, quantum hisce ad quaestum philosophia confert? Deinde ubi, quantum satis est, collegerint, et viaticum sibi paraverint, abjecto illò infelici palliolo, agros interdum et vestimenta mollia emunt, et pueros comatos, et totos vicos, lon-

gum valere jussa Cratetis pera, et Antisthenis pallio, dolioque Diogenis. Vulgus vero ista cum videt, despuunt jam philosophiam, et omnes ex eo genere esse arbitrantur, et me disciplinae istius nomine accusant. Igitur diu jam est, cum ne unum quidem istorum potui allicere, sed illud mihi Penelopes *consilium* usu venit. Quantumcunque ego texo, illud momento temporis rursum resolvitur, ridentibus Inscitia atque Iniqui-

p. 376. δέ, καὶ ἡ Ἀδία ἐπιγελῶσιν, ὀρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῶν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον.

22 ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὃ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον *m*). ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μίᾳ πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι *n*), ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκεῖνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῇ δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως κατὰπεμψον *o*) ἐπ' αὐτούς· ὅς ᾗτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τοὺς τε ὀρθῶς φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μὴ· εἴτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκῇ *p*).

23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλων, ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡρά-

m) μετελευστέον] „Et hoc ita *Fl. Fr. etc.*“ *n*) τοι] *sol. malit Fritzs.* Quaest. p. 212. *o*) κατὰπεμψον] Sic 2954. 3. 11. *Görk. Bel. Schm.* pro vulg. κατὰπέμψωμεν. *p*) δοκῇ] Sic e conj. *Fritzschi* Quaest. p. 212. pro vulg. δοκεῖ. *Δόξει* jam maluerat *Solan.* Sed pro παρὰ τὸν καιρὸν, quod est praeter tempus, quodque et ipsum offenderat *Solanum*, scribendum videtur πρὸς τ. κ. *Fritzschi* l. l. *Solani* mentem non recte cepit, seductus, credo, *Schmiederi* narratione obscuriori.

tate, cum videant, opus nostrum non procedere, nihil proficere laborem.

Jup. Quantum, οὐ Διί, malorum perpessa nobis est a sacerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum, quid facta sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Fulmen enim uno ictu educit e vita, mora ista celoris.

Apol. Ego tibi, pater, subjiciam. Odi enim et ipse jam istos impostores, Mu-

sarum vicem indignatus, a quibus aversi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demitte, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, celerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus: deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Jup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules,

κλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπτετε ὡς p. 376. τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαίδέκατον γοῦν ἄθλον q) οἴου p. 377. τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἣν ἐκπόψης μιὰρὰ οὕτω καὶ ἀναλογηντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὃ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐθις τὴν τοῦ r) Λυγείου, ἢ τούτοις συμπλέκεσθαι. ἀπλώμεν δ' ὁμῶς.

ΦΙΛ. Ἀκουσα μὲν ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

ΕΡΜ. Κατῴμεν, ὡς καὶ ε) ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρέψω- 24
μεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὃ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν, ὃ Ἑρμῇ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίᾳ δέονται, ἀλλ' ἐνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύσσεται, ἐκεῖ που ζῆτητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θράκης ἀπαιτέον.

q) ἄθλον] Sic Bas. 1. et 3. Reliquae ἄθλον. r) τὴν τοῦ] Sic scripsi e praecipto. Jacobi Quaeest. post Toxar. Edit. p. 5. Vulgo enim τοῦ sine τὴν, et in Gorl. τὴν sine τοῦ. ε) ὡς καὶ v] „ὡς οὐ καὶ Fl. male. Ὡς οὐκ ἂν marg. A. 1. W.“ Et sic 1954. probante temere Belino. Perversa enim sic foret sententia, et oratio linguae legibus adversaria.

assumta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, exstirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Angiae fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus ho-

die. Quo vero eundem est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philosophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum et argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur per-gendum in Thraciam.

P. 577. *HPAK.* Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαι γὰρ ὑμῖν ε) τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθὼν. καὶ μοι υ) τήνδε ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

25 *HPAK.* Ὅρατε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὄρων ἁπάντων; Αἶμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδῖον δὲ ὑποπεπταμένον κ), ἀμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνέστηκός τας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἁπασῶν. πρόρρωθεν οὖν γ) ἀπολάμψεις τὸ κάλλος. καὶ τις καὶ z) ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χρῶ ψαύων αὐτῆς.

P. 578. *HPAK.* Ἐβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπὸνέφελος α): ὥστε ἐπὶβαλνῶμεν ἀγαθὴν τύχην.

ε) ὑμῖν] ἡμῖν *Bas.* 3. υ) μοι] τοι *suspiciatur Fritsch.* p. 206. κ) ὑποπεπταμένον] „*Sic Edd. omnes.*“ Ῥοδοπη *vult Bel.* γ) οὖν] γοῦν *jubet Fritsch.* *Quaest.* p. 206. satis probabiliter. z) καὶ τις καὶ] Alteram καὶ, quod vulgo aberat, restituit *Schm.* e 2954. 3011. et *Gorl.* α) ὑπὸνέφελος] ἐπινέφελος 3011.

Herc. Bene mones, et viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui saepe eam regionem obicrim: et hac jam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri et Philosophia, duos montes maximos omnium montium et pulcherrimos? (Haemus est major, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra (paullatim) patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: et colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate,

tanquam plures subjectae urbis arces. Et jam ipsa urbs apparet.

Merc. Maxima per Jovem, mi Hercules, et pulcherri-
ma omnium. E longinquo igitur jam pulchritudo illius exsplendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane moenibus illius alludens. [Gr. *in cute eam tangens.*]

Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus: et nos jam terrae vicini, atque infra nubes; in-
scendamus ergo, quod felix faustumque sit.

ΕΡΜ. Οὐτως γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρή ποιῆν, ὅπως 26
τὰ θηρία ἐξιχνεύτῃν;

p. 378.

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἐρμῆ, κήρυξ
γὰρ εἰ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο β) χαλεπὸν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα
οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τι-
νας ὀνομαστίον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτε.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἳ τινες ὀνομά-
ζονται, διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι ποτὲ c) αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν
τῆς ἐπιθυμίας, ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἀμάρ-
τοις προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας,
ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτήτους.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοι εἰσιν, ἢ τί καὶ 27
περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσέλασι, καὶ τε p. 379.
καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ,
ὦ βελτίστη, εἰ τινας τορεῖς γόητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινα

b) *ΕΡΜ.* Οὐδὲν τοῦτο] „Τοῦτο Ἐρμ. οὐδὲν *Fl. male.*“ ? Pro
τοῦτο in 3011. est τὸ. c) ποτὲ] vulgo omissum inserui cum
Schm. c. 2954. 3011. et Gori.

Merc. Sic fiat! Quid vero
jam faciendum? quomodo
vestigandae sunt illae be-
stiae?

Herc. Illae tuae jam,
Mercuri, partes sunt. Prae-
co es, praeconium tibi fa-
ciendum est:

Merc. Hic nihil difficul-
tatis. Verum nomina illo-
rum non novi. Tu igitur,
Philosophia, dic, qui no-
minandi sint, et signa in-
super.

Phil. Ne ego quidem sa-
tis certo, quomodo nomi-
nentur, scio, quod cum illis
minime unquam versata sum.

Sed ob *habendi* eorum libi-
dinem non peccaveris, si
Ctesones [*Habeones*] et Cte-
sippos [*Habiequos*], aut
Ctesicles [*Habiglorios*], aut
Euctemonas [*Bonihabios*],
aut Polycetatos [*Multihabios*]
advoces.

Merc. Bene mones. Ve-
rum qui sunt isti? aut quid
ipsi quoque circumspiciunt?
Quin accedunt etiam, et in-
terrogare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri,
dicere potestis, aut tu,
optima, si quos praestigia-
tores tres una vidistis, et

p. 579. γυναῖκα ἐν χρόῳ πεπαισμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρβενωπήν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπαι, τὰ ἡμέτερα d) οὔτοι e) ζητούσθ.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέταις f) γὰρ ἐκείνοις ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτμεν, ἡνδραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ g) καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τοῦν δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν, τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, ὅσον ἀπὸ πτημάτων, ὑπώχρον, ἐν χρόῳ κουρίαν, ἐν γενεῳ βα-
p. 580. θει, πύραν ἐξημμένον, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργί-
λον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοιδορον, μηνίειν ἐπὶ ῥητῷ αὐ-
τονόμῳ h).

28 ΔΕΞΠ. Οὐ νοῶ i), ὦ οὔτος k), ἔ l) κηρύττετε· ὥς

d) ἡμέτερα] „Sic Fl. Ald. J. Hag. Bas. 1. etc. ‘ἡμέτερα Par. sola.’ e) οὔτοι] „omittit Fl.” f) δραπέται] „ΦΙΛ. personam praemittit Par. sola.” g) δὲ] δὴ Gesn. γὰρ Fritzschn. Quaest. p. 2. 6. Alterutrum certe horum scripsisse auctor videtur. Ceterum primus Reitzius, iudicium Gesneri secutus, Mercurio haec verba tribuit. In prioribus enim Edd. ea aequae ac superiora Viris adscripta erant, exceptis Bas. 1. et 3., in quibus a voce τοῦν Mercurii incipit sermo, et pro κηρύττωμεν legitur κηρύττομεν. h) αὐτονόμῳ] „μηνύτῳ adscripsit Solan. At nihil variant Edd.” i) Οὐ νοῶ] Vulgo aberat οὐ. Sed praemisit Gesn. in interpretatione, probum iudicium secutus. k) ὦ οὔτος] „Admisi ὦ ex Bas. 1. et 2. quod aberat ab eell.” Sic etiam in Bas. 3. l) δ] δὲ Reitz. et recent. e Fl.

mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu et plane viraginem?

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: jam vero simul faciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlago-

nicum, de Sinopensibus barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem detonsum, barba proluxa, peram suspensam gerens, et palliolo indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam

ἐκείνη γὰρ ὄνομα ἦν m) παρ' ἐμοὶ Κάνθαρος. καὶ ἐκόμεα p. 380. δὲ, καὶ τὰ γένειον ἐτίλλετο n), καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἡπιστατο. ἀπέκρινε γὰρ ἐν τῷ γναφίῳ καθήμενος, ὅπως περικτὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ο) ἐπανθῇ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐσκειν p), ὁ οἰκέτης ὁ σοφ. ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΑΕΣΠ. Ὡς τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖν φησιν q), ἡμῶν r) δὲ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν s), ξυνήσει t) γὰρ, ὡς φησιν, αὕτη.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτός ἄλλος ὁ προσιών ἐστιν, ὃ Ἡρα- 29 κλες, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὀρφεὺς ἐστὶ, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἑμός, ἥδιστος κελευστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν αἰδὴν αὐ-

m) ἦν] [ἢ 3011. n) καὶ ἐκόμεα — ἐτίλλετο] καὶ ἐκόμεα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο maluit Solan. ο) κροκίδων] προκίδων Gori. 2954. et 3011. Utramque formam in usu fuisse monet Lohbeck. ad Phrynich. p. 210. p) ἐσκειν] commate distinxī perspicuitatis caussa. Non enim vult Philosophia, ut priores interpretes tradiderunt: *Ille ipse tuus est servus*, sed: *ille ipse est* (quem nos quaerimus) *tuus scilicet servus*. q) φιλοσοφεῖν φησιν] Sic Reitz, nescio unde et recenti. Nam vulgo in vet. et in 3011. legitur φιλοσοφεῖ φησιν. Sola Bas. 3. φιλοσοφεῖ, φασιν. Sed φιλοσοφεῖ καὶ φησὶ. 2954. r) ἡμῶν] ΑΝΔ. Ἡμῶν — λόγος. ΕΡΜ. Ἀμέλει — αὕτη. Bas. 1. 3. et 4. Sicuti nos dedimus verba distributa, ita leguntur in Ald. 1. 2. Illeg. Reitz. et recentt. s) ἀνευρήσομεν] ἀν εὐρήσομεν conj. Cuyet. t) ξυνήσει] ξυνήσει (ξύνεισι?) conj. Idem; utramque inepte.

isti nomen apud me fuit Cantharo, et comam alebat, et vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui desiderens in fullonia officina detonderet, quidquid superfluum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse est, servus tuus: at nunc philosopho similis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam!

Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hortator omnium optimus; ad cuius cantum omnium

p. 380. τοῦ ἥμισυ ἐκάννομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μουσικώτατε Ὀρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γάρ που Ἑρακλείους.

p. 381. ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἑρακλῆς υ), καὶ Ἑρμῆ, ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα· ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκ οὖν δεῖξον, ὦ καὶ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ χρυσεῖον γὰρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ὢν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔγης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δεῖξαιμ' ἂν ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούομαι πρὸς αὐτοῦ, μιαιφὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον ταῦτο ἐκμεμελέτηκε.

ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὐτὴ πηλοῖον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδῶν, ὡς μὴδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχε· οὐ γυναικὸς ἐστὶ φωνή, ῥαψοδούσης τε τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὃ, τι καὶ λέγει.

Iliad.
ix, 512.
sq.

ΔΡΑΠ. x) Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος γ) ὁμῶς αἰῶας πύλησιν,

u) Ἑρακλῆς] „Et sic Pl. eum Fr. J. Par. etc.“ Ergo sic et supra in proximo Philosophiae sermone. x) ΔΡΑΠ.] Abest nomen a Gori. Δραπέτιδα esse intelligendam, non Δραπέτην, recte monet Belin. γ) κείνος] ἀήρ, quod vulgo interposuerant, sed a Reitzio et recentt. inclusum, recte omissum est in Bas. 3., ut placuerat Guyeto: est enim glossema maritum significans bonae mulieris.

minime fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime et cantus peritissime; nempe non oblitus es Hercules.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, et Hercules, et Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego, quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recto istuc dicis. At ego domum quidem vo-

bis, ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo audiam: impurus enim ultra modum est, et in hoc solum se exercuit.

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri versiculos recitantis?

Phil. Sic est, per Jovem. Sed audiamus, quid dicat. Fug. Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,

"Ὅς χρυσὸν φιλεῖ μὲν ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶποι ε). p. 381.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον α), ὅς

Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅκνεν φιλότητα παράσχη β). II. III,

ΤΗΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὐ τὴν γυναῖκα 354.

ᾧ χιτο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

p. 382.

ΔΡΑΠ. Οἶνοβαρεῖς γ), κυνὸς ὕμματα ἔχων, κραδίην δ' Π. I, 225.
ἐλάφοιο,

Οὐτ' εἰνὶ δ) πτολίεμφ' ἐναγίδμιοις, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ, Π. II, 202.

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστ' ἐκολοῖων Ib. 246.

Μάψ, αἰτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Ib. 214.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπισθεν ε) δὲ λέων, μέσση f) *Hesiod.*
δὲ χίμαιρα, *Theog.* 323.

Λεινὸν ἀποπνείουσα, τρίτου γ) κυνὸς ἀγρίου h) ὄρ- *Hom.*
μήν ι). *II. VI,* 181.

α) εἶποι.] εἶπη 2954. 3011. *Corl. cum Homero.* Βάλλει vult *Bel.*
ex eodem, ut ait, *Homero*, i. e. ex *Odys.* XIV, 157. α) μν-
σητέον] μαινέον *Bas.* 1. 3. et *Hag.* β) παράσχη] *Sic* 3011.
cum *Homero.* *Vulg.* παρῶχε. γ) Οἶνοβαρεῖς] Οἶνοβαρής *Bas.*
1. et 3. δ) εἰνὶ] *Sic Bas.* 1. 3. *Par. Reitz.* et recentt. *Ce-*
tera fere *ἐνὶ. Belin.* voluit οὐτε ποτ' ἐν π. ut in *Homero.*
ε) ὀπίθε] „recte *Par.* et *Hom.* Ὅπισθεν male cett.“ Ὅπισθε
tamen *Bas.* 3. f) μέσση] „*Sic Hom.* Μέσση *Par. Bas.* 1.
(imo ibi est μέσση, ut in *Bas.* 3. *Lehm.*) ac 2. Μέσση male re-
liquae.“ At μέση sine jota *Ald.* utraque et *Hag.* g) τρίτου]
τρίτου *Guyet.* et *Gesn.* h) ἀγρίου] ἀγρίου 2954. i) ὄρ-
μήν] „ὁδμήν *Gesn.* bene.“ *Vid. Adnot.*

*Pectore quisquis amat
nummos, sed idem negat
ore.*

Merc. Ergo Cantharum
odisse debes,

*Cui hospes laesus, qui se
praestabat amicum.*

Hosp. De me hic versus,
cujus muliere abducta fugit,
quod ipsum domum meam
receperam.

*Fug. Vah vinose, canisque
oculos, et pectora cervae,*

*Expers consilii, numeri
nullius in armis.*

*Thersites nugax, in pra-
vis optima pica,*

*Regibus infestus temere
sine more modoque.*

Dom. Verisimiliter exse-
crandi hominis versus ca-
dunt.

*Fug. Prima canis, media
at capra, atque in fine
laena,*

*Exhalans graviter ra-
biem trini canis acris.*

p. 382. **ΤΠΟΔ. κ)** Οἶμοι, γύναι, ὅσα *ι)* πέπονθας ὑπὸ κυνῶν τοσούτων. φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέχεται σοι, ἡ Γηρῶνην, ὡς ἔχοι ὁ Ἑρακλῆς οὗτος αὐθις πόνον. ἀλλὰ καὶ προΐασιν *μ)* ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θυράν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾷς; φέρον ἴδωμεν ἃ τινά *η)* σοι ἡ πήρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἡ ἄρτου τρύφος;

p. 383. **ΕΡΜ.** Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίου.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικός *ο)* γὰρ ἔφασκεν εἶναι τοπρόσθεν *ρ)* ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσήτπειος ἀκριβῶς ἐστι. τοιγαροῦν Κλεάνθην *q)* οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμῆσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος, οὕτω μιαρὸς ἂν.

32 **ΔΕΣΠ.** Σὺ δέ, ὦ κακέ, οὐ Ληκυθίων οὐμός *ρ)* δραπέτης τυγχάνεις ἂν; οὔμενον ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος. εἰτα *ς)* τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ *ι)* Ληκυθίων φιλοσοφεῖ;

κ) **ΤΠΟΔ.]** „Τποδεξάμενας adscript. marg. J. Sed ὑποδίκον personam intelligi patet ex titulo, nisi et is ex conjectura factus.“ Vid. Adnot. *ι)* ὅσα] οὐα maluit Fritzsche. Quaerit. p. 206. non perspicio, quare. *μ)* προΐασιν] Sic Schm. e Gori. pro vulg. προσΐασιν. *η)* ἃ τινά] ἃ τινά 3011. *ο)* Κυνικός] γυναικὸς 2954. *ρ)* τοπρόσθεν] Sic Ald. 1. 2. Hag. In cell. τὸ πρ. *q)* Κλεάνθη] „Nihil mutant Edd. χρεμῆτα Palm. Κρεμάνθην Pell.“ Κρεμάντην Bel. Ζήνωνά Wiel. Omnino locum τοιγαροῦν - μιαρὸς ἂν suspectum habet Guyet. *ρ)* οὐμός] οὐμός Reitz. et recentit. οὐμός Ald. 1. 2. Hag. Bas. 1. 3. Vid. ad Asia. c. 33. et 39. Varr. Lectit. *ς)* εἰτα] ἡ 2954. *ι)* καὶ] εἰ καὶ conj.

Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpressa es! Ajunt illam etiam uterum ab istis ferre.

Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet, vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Hercules. Verum accedunt etiam; itaque nihil opus est, ut pulsetur janua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus, quid habeat tibi pera? Iupinos forte aut panis frustum?

Merc. Non, ita me Jupiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in Graecia, hic vero Chrysippeus [auri famelicus] exasse est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος ἐξ οὗτος ἀδελφοποιεῖ ὑμῖν ἔστω; p. 383.

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὁ, τι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάθρων ἐστὶ. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλῆς u) ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πήρα, καὶ βάκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα οὐ x).

ΤΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κύουσιν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΤΠΟΔ. Ἔστι τὸ, ὃ γὰρ, Τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης γ) τῶν καμικῶν εἷς.

ΗΡΑΚ. z) Σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ, ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας, p. 384.
μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἷχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα ὁπίσω

Jacobs. eleganter sane, praesertim quum ei ob praecedens sita facile excidere potuerit. Sed fateor tamen magis mihi placere abruptas exclamationes mirantis simul et ridentis domini. u) Ἡρακλῆς] Haec verba usque ad μετὰ τοῦτο pro spuris habuit Guyet. Sic dissolutum locum quis tandem habere possit integrum! x) οὐ.] „οὐ ἴσως L. Nihil a vulgato abit Fl.“ y) Τριφάλης] „Sic Fl. Τριφάλλης cett.“ z) ΗΡΑΚ.] Sic Solan. et Wiel. ΔΡΑΠ. vulgo. In Fl. Δ. tantum; unde, n) fallor, Bel. Le Maître, i. e. ΔΕΣΠ.

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myropnum [*Unguentolens*].

Merc. Depulsor malorum Hercules, audin'? Deinde pera sumpta, et baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipe.

Hosp. Minime vero! Non

sane receperim, quae librum mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis; optime Mercuri, Tricarano [*Triceps*].

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comicorum libellorum unus.

Herc. Tuum est, Mercuri, judicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet, Istam, ne quod prodigium aut multiceps pariat, abire retro ad virum in Grae-

p. 384. εἰς α) τὴν Ἑλλάδα· τὼ δὲ οὗτω τὼ δραπετίσῃ, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μαρθάνειν β) προτοῦ γ) τὸν μὲν ἀποπλύνειν δ) τὰς ῥυπώσας τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν Ἀγκυθίωνα· τὸν Μυρόπνουν ε) δὲ αὐθις ἀκείσθαι τῶν ἱματίων τὰ διεργώγῃ, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα· ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος ταπρῶτα ς), ῥυπώσῃ προσέτι καὶ γυναικίῃ τῇ πίττῃ, εἰτα εἰς τὸν Αἴμον ἀναχθέντα γυμνόν, ἐπὶ τῆς χῶνος μένειν συμπεπεδημένον ζ) τὼ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅτι τοιοῦτοί, παπαιπαῖαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων; ἀλλ' ἀκολούθει παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε γ) τὴν λεοντῆν δ), ὡς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

- α) εἰς] εἰς 3011. Schm. β) προτοῦ] Sic J. Ald. (1. et 2.) Hag. Fr. Salm. Sed πρὸ τοῦ Bas. 1. (et 3.) Fl. Par. Reitz. et recentt. γ) τὸν μὲν ἀποπλ.] „τὸν μὲν Κύνθαρον ἀποπλύνειν adscriptum marg. J.“ Reliqua sic legi vult Schm. τῶν ὀφθαλμῶν· τὸν Ἀγκυθίωνα Μυρόπνουν δὲ etc. δ) τὸν Μυρόπνουν] „Articulum huic delet marg. J. ε) ταπρῶτα] Sic J. Hag. Ald. (1. 2.) Fr. Salm. Τὰ πρῶτα sejungunt Fl. Par. Bas. 1. (et 3.) Τὸν πρῶτον legendum notat marg. J. ς) συμπεπεδημένον] συμπεποδισμένον Gorl. γ) πρότερόν γε] γε πρότερον mavult Fritzsche. Quaestst. p. 206. ut supra μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα. h) λεοντῆν] Sic Ald. 1. 2. Bas. 1. Hag. Sed λεοντῆν Bas. 3. Reitz. et recentt.

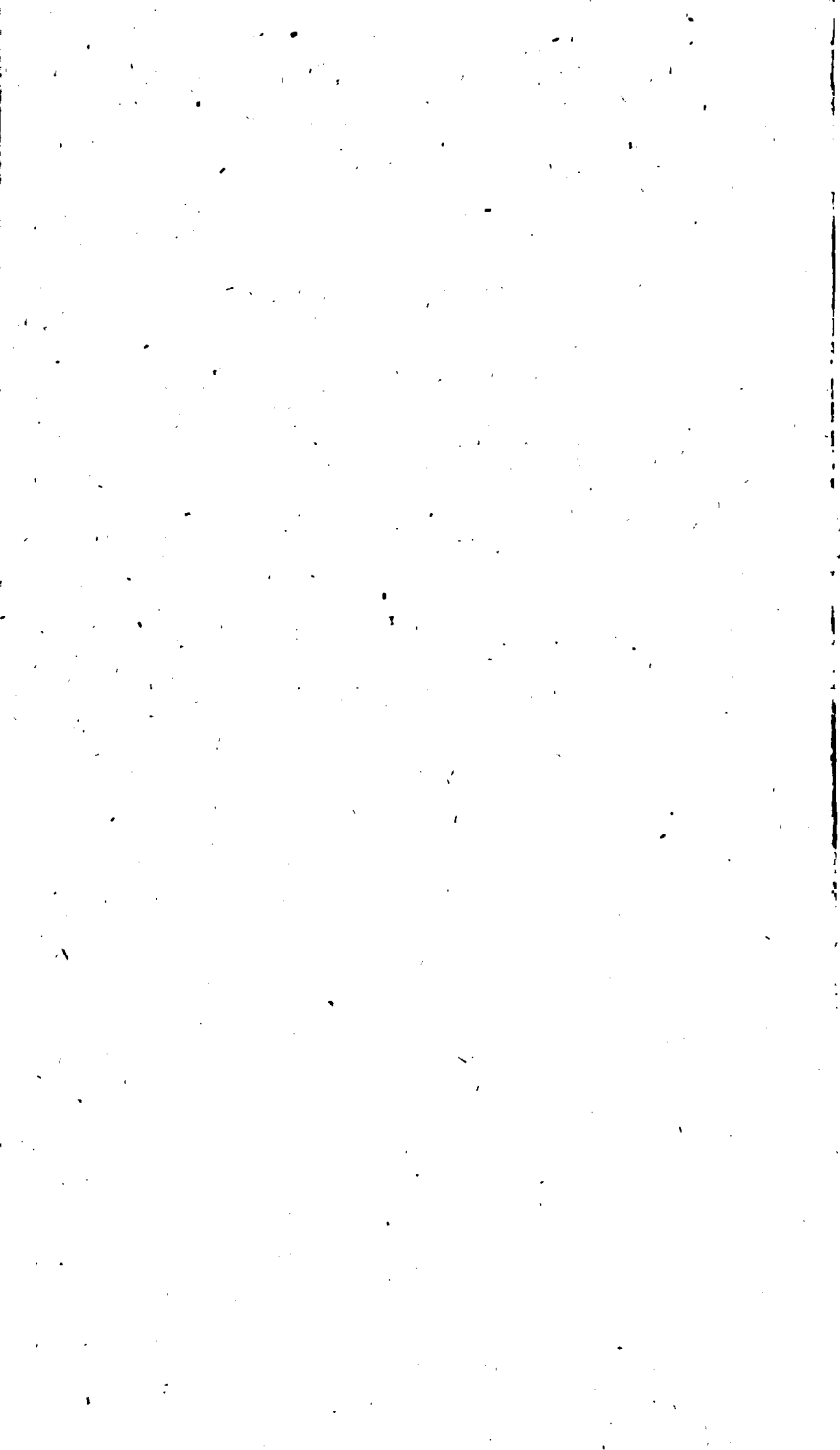
ciam. Duos autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, discere, quae olim, alterum sordida lintea eluere, Lecythionem; Myropnum vero, malva prius verberatum, sarcire rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilatoribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice sordida ac feminea: tum nudus

abducatur in Iacimum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de tragicis tuis sermonibus? sed sequere jam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

SCHOLIA
ET
ADNOTATIONES.

S C H O L I A.

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.] Ὡς οὕτως εἰκάσαι, βιβλίον αἰτήσας τινα, Λουκιανέ, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶ τούτῳ δεξιώματι δι' αἰῶνος ἡμεῖς α) αὐτόν. V.

Ead. 1. 18. ἔρμαιον] ἀπροσδόκητον κέρδος. Marg. Ald. 2. Lips.

Pag. 2. l. 5. καὶ συμβούλους τοὺς σεῦς] Ἀπὸ εὐθελος τῆς σεῦς, σημαίνει καὶ τοὺς σῆτας β). V. Cod. 2951. inter versiculos habebat τοὺς σῆτας, cum scholio: σημαίνει δὲ τοὺς σκώληκας.

Ead. 1. 7. περικέχεται] περικείμενα. G.

Ead. 1. 8. ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος] Καλλιγράφοι οὗτοι γέγονασιν ἄριστοι. V.

Ead. 1. 14. φθάνοντος] προλαμβάνοντος γ). V.

Pag. 3. l. 5. Ἐλικῶνα μὲν] Ὄρος, ὅπου αἱ Μοῦσαι διατρέβειν λέγονται. V.

Ead. 1. 11. Λιβαντίδος δ)] Ἔδικε Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλος οὗτος καὶ Δαμασκηνός, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβαντίδος εἰκάσαι ε). V.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειὸν f)] Ποταμοὶ εἰσιν οὗτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἐλικῶνος· ὁ δὲ Ἐλικῶν ὄρος ἐστὶ Βοι-

a) ἡμεῖς α) Ita emendarat Solanus, non addens unde, cum editum esset ἀμείψω. Obsecrandavi tamen, ut fieret secunda pers. ab ἡμεῖς α) Reitz. Comma, quod in Edd. Reitz. et Bip. post βιβλίον positum reperi, jam cum Schm. quo par erat post εἰκάσαι reponere placuit. Lehm.

b) σῆτας] Ζῆτις misere edita. Reitz.

c) προλαμβάνοντος] „προλαμβ. Edita. Bene correxit Solanus.“

d) Λιβαντίδος] „Huc retulit hoc Schollion Solanus, quum ante ad alia verba referretur.“

e) εἰκάσαι] „Εἰκάσε aule vulgatum fuit.“

f) Ὀλμειὸν] Μυρίνη ἂν Ed. Cler. Et mox ἐξήραται, item τοῦ Ἐλικῶνα. Quae monente Solano facile correxi, nec librorum fidem expectare necesse habui. Reitz.

ώτιον, οὐ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιαὶ πόλις κατώκηται, ἐν ἣ ὁ Ἑρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τε ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἐλικῶνα δέ φησι καὶ Ἡσίοδος νέμων τὰς Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

Pag. 5. l. 1. κἄν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ] Οὕτω γάρ φασι τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

Pag. 6. l. 1. ἀγαθοῦ ὧν ἡ ταῦτα] Προσυπακουστίον τὸ χάριν ἢ ἐνεκεν, ἢ ἡ· τίνας οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἐνεκεν. V.

Ead. l. 6. Ἰσμηνίου g)] Ἰσμηνίας οὕτω καλούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐτὸς ἑλπίσας ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, εἰ καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιοτο, Ἰσμηνίου εὐθύς αὐτοπρόσωπος ἔσσεσθαι Ἰσμηνίας, ἐώνηται μὲν, αὐ μὲντοι καὶ πλεον τοῦ ἑλπίσας h) τετύχηκεν. V.

Pag. 7. l. 3. Κενταυρίδην ε) ἢ κοππαφόρον] Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἐγκαίόμενον παρὰ τῶν παλαιῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μηροῦ τὸ παράσημον κάππα k) τὸ σιοιχεῖον, ἢ σίγμα l), ἀφ' ὧν καὶ παρωνομάζοντο ἀπὸ τοῦ κάππα κοππαταίαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγμα σαμπφόραι m). Μῆδος δὲ ἵππος ὁ Νισαῖος· ἡ Νῆσα δὲ πεδὶν Μηδίας, οὐ αἱ ἵπποφορβᾶδες νεμόμεναι τῶς Μηδῶν βασιλεῦσιν ἵπποις ἔτρεφον γενναίους· κενταυρίδαι δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης n) τῆς Θετταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων ὀνομαστοί. V.

Pag. 9. l. 1. καὶ ὑπερπηδήσεται ο) μὲν τὸν ποταμὸν] Ταῦτα πάντα λέγει Ὀμηρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα ποιῆσαι. V.

g) Ἰσμηνίου]. Ad Lucianum adcommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. Reitz.

h) ἑλπίσας]. „Ita ex C. rescripsit Solanus. In Editis erat ἀελπίσας. In V. ἐελπίσας.“

i) Κενταυρίδην]. „Et hoc ad alia verba relatum erat.“

k) κάππα] Lege κόππα, utroque loco. Solan. Cf. Schol. ad Aristophan. Nub. v. 23. et infra Adnot. Lehm.

l) σίγμα] Lege σάμμα. Solan.

m) σίγμα σαμπφόραι] Pro σίγμα iterum σάμμα legendum monet Solanus, nil tamen mutavit; sed σαμπφόραι in textum recepit ex C. cum σαμπφόραι tantum editum esset. in V. vero σ (pro ῥ), mox etiam Νησαῖος pro Νισαῖος, item Νῆσα pro Νλου, et Μηδείας pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce mutavi. Reitz. Νλου ego scripsi, et alia nonnulla ejusdem generis vitia per hoc scholion correxi. Lehm.

n) Λαρίσσης] „Λαρίσσου V.“

o) ὑπερπηδήσεται] „ὑπερπηδήσας Edita. Mutavit Solanus.“

Pag. 12. l. 8. κόλλοπας ἐπικειμένῃς] Κόλλοπας εἰ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ὧν ἐκδέδονται αἱ τευραί. V.

Ead. l. 16. ὠνήσω] Γρ.^ω ὠνήσο. G.

Pag. 13. l. 2. περὶ πόδα δὴ σοι] Περὶ πόδα, ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδα, πλησίον, ἑγγύς. ἢ, ἀληθέστερον ἱεῖν, περὶ πόδα ἀντὶ καταπεφρονημένως ρ). ἐπεὶ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἐν καταφρόνητα περὶ τοὺς πόδας ῥίπτεται. V. (Ῥιπτεῖται C. Ῥητεῖται V.)

Pag. 14. l. 11. κληρονομήσαντα] Κληρονομῶ σου, Ἀττικῶς. V.

Ead. l. 13. διασπάσασθαι αὐτὸν] Ἐπεὶ κἀμῖνος ὑπὸ τῶν κυνῶν q, διεσπάσθη. V.

Ead. l. 17. παρὰ τῆς μητρὸς r)] Καλλιόπης γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι τοῦτον. V.

Pag. 15. l. 9. καὶ πρώην] Λέγεται καὶ ἄρτε πρώην, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλούταρχος. V.

Ead. l. 10. Πρωτέως] Περὶ τοῦ Περεγρίνου λέγει. V.

Pag. 17. l. 4. ὥς οὐδ' εἰπεῖν καλὸν] Καινοπρεπέες καὶ τοῦτο, ὥς οὐδ' εἰπεῖν καλόν· τὸ γὰρ κοινόν, ὥς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

Ead. l. 11. καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις] Τίλφη ζωφῶν τε τοῖς βιβλίοις ὡς ἐπίπαν ἐντίκτεσθαι πεφυκός, ἐπιμήκη s) κέρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ κατιδεῖν, λευκὸν ἢ πῆλιον· ῥῆ τις τοῦτον t) ἐχχρίψαιτο u), κονιορτὸν ἀποβάλλον x). V.

Pag. 18. l. 3. Οὐκ εὗξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι τάτε. G.

Pag. 19. l. 14. οὐδέτερος ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία] Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται· πῶς οὖν τοῦτο; εἰ μὴ πον ἔσφαλται τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ ἕτερος γέγραπται

p) καταπεφρονημένως] „Sic dedit Solanus pro vulgato καταπεφρονημένος, et παρ' ἡμῖν, pro edito παρ' ἡμῶν.“

q) κυνῶν] „Ita merito emendarat Solanus, cum legeretur Κυνῶν.“

r) παρὰ τῆς μητρὸς] „Ante ad verba ἃ μόνον ἐκάρηται male referrebat hoc Scholion, et Scholion sequens ad Ἐκείνῳ γέροντι.“

s) ἐπιμήκη] Ἐπιμήκης dederat Solanus, non adjiciens unde. Ideo non satis easuasse cur vulgatum desererem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπιμήκης distinguas, construasque ζωφῶν ἐπιμήκης, κέρατα ἔχον, Solani conjectura non displicebit; non tamen certum est, Scholiasten sic dedisse. Reitz.

t) τοῦτον] Sic Solanus pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, cui neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta profectum. Reitz.

u) ἐχχρίψαιτο] Legendum existimo ἐχχρίψαιτο. Reitz.

x) ἀποβάλλον] Exo. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλλον. C. etiam, nisi quod τοῦτον pro τοῦτο quod in reliquis est. Sed legendum πολὺν, non πῆλιον. Solan. Per me legas ita; sed ego certe non scribam. Lehm.

οὐδένως, ἢ ἐκτίθεται τὸ Ε τοῦ συνδέσμου. V. Exstat etiam in C.

Pag. 20. l. 16. καί τοις τὸ τοῖν Μυσαῶν γ)] Ἀντὶ τοῦ, ὅμοιον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγορευούσῃ χωρὶς τὰ Μυσαῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. V.

Pag. 22. l. 9. σοφὸς ἀνὴρ ε)] Κατὰ Μάρκον α) γὰρ αὐτὸς ὁ Λουκιανὸς ἦν. V.

Pag. 23. l. 11. οὐχί γε χύτραις λημῶντες] Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τοῦ, χύτραις ἴσας περιφέροντες λήμας. V.

Pag. 29. l. 9. καὶ σύ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέντι.] Καλῶς ἂν εἴχῃ τῷ δυστυχιστάτῳ τούτῳ μειρακίῳ, μὴ καθ' ἐν τῶν βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν βιβλιοθήκην προίκα Λουκιανῷ τῷ παρόντι ἐπιδιδῶναι, ἢ τοιαυτὴν σφηνίαν καθ' ἑαυτοῦ κινῆσαι ἐνὸς ἐγκρατῆσος β) βιβλίου. V.

IN CALUMNIAE NON TEMERE CRE- DENDUM.

Pag. 30. l. 11. ἐπηλυγάζουσα α)] ἀντὶ τοῦ, ἐπισκιά-
ζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα. ἡλύγη γὰρ ἡ νύξ λέγεται. V.

Pag. 32. l. 10. ἐπετετραμμένος] ἀντὶ τοῦ ἐπιτρε-
πῆν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν β). V.

γ) Μυσαῶν] Ex interpretatione falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. Reitz.

ε) σοφὸς ἀνὴρ] „Σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucianum aptavit Solanus.“

α) Μάρκον] „Μάρκον Editā ridiculē; sed et ais V. Recte Μάρκον C. et G.“

β) ἐγκρατῆσος.] V. Codicia compendium obscurum est. Fortasse ἐγκρατῆστος. Solan. Vulgatam scripturam σφηνίαν corrigendam duxi. Lehm.

α) ἐπηλυγάζουσα] In V. referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex C. vero ἐπισκιάζουσα reposuerat Solanus. Sed addidit legendum ἐπηλυγάζουσα] „Nam C. ἐπισκιάζουσα] γράφεται, ἐπηλυγάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anton. Vespucii, hinc scholio praemittitur vox ἐπηλυγάζουσα. Unde etiam ἡλύγη reposuimus pro eo, quod legebatur in V. et Impr. ἄγνοια.“ Ego recep. illud ἐπὶλ — etsi cum textu Luciani non convenit; sed sensus Scholii necessario sic postulabat; quid enim esset: ἐπισκιάζουσα ponitur pro ἐπισκιάζουσα? Reitz.

β) σχῶν] σχῶν priores. Lehm.

Ead. 1. 13. τῶν ὅλων c)] δηλονότι πραγμάτων τῆς ἐπα-
ναστάσεως τῷ Θεοδότη. V.

Pag. 33. l. 3. κάρτα] Σημειοῦ πῶς τὸ κάρτα κῆτα. V.
(Sed in V. altero: *Κάρτα*] *Λέγεται* *Μαν*, *μεγάλως*.)

Ibid. φρενῆρης; ὁ φρόνιμος. V.

Ead. 1. 10. ἔαθε] ἀντὶ τοῦ, ἤρεσκειν d). V.

Pag. 34. l. 12. ἀνὴρ καθήκει τὰ ὅτα παρμεγέ-
θη ἔχων] Περιτεργύτρον τοῦ Μίδου τῇ ἀρχῇ χρημένου,
καὶ ὑπὲρ τοῦ πάντα μανθάνειν πνευθῆνας ἔχοντος κατὰ πάσης
τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐμυθολόγησάν τινες τῶν ἀρχομένων, ὡς
οἶου ἔχει ὁ Μίδας ὅτα· ἢ ὅτι μακρὰ ὅτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ
μικρὰ γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὰ (ῶν οὕτως εὐ-
ήκοον, ὡς καὶ τῶν λανθανόντων ψόγων αἰσθάνεσθαι e). V.

Ead. 1. 13. τὰ ὅτα — τοῦ Μίδου] Midas aures ha-
buisset aselli dicitur, quod ut longas manus reges habuisse di-
cuntur, sic et longas aures. Vel quod etc. Ita habent C. et
G. Multas aures oculosque regibus tribuit Xenoph. Cyr.
VIII. p. 144. Ed. Bas. Reitz.

Pag. 35. l. 7. δύο μαρτυροῦσαι] Γράφεται ὁμαρ-
τοῦσαι f). V.

Ead. 1. 9. ὁ περιηγητῆς] ἀντὶ τοῦ, ὁ ἐρμηνεύς. V.

Ead. 1. 11. μελανέμων] Ἡ μετάνοια μελανέμων. V.

Pag. 38. l. 9. δικαίας καὶ ἀμερεῖς] Ἀντὶ τοῦ, μη-
δὲν μέρος κατεληφνίας. V. Gori. et Aug. 3. Ἦτοι μὴ ἐτεροφ-
ρεῖς. G.

Ead. 1. 12. φησὶ δέ] Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην
ποιητὴν μοι δοκεῖ g). C.

Ead. 1. 13. ἀμφω μῦθον ἀκούσης] Ἀπικὸς σολοι-
σμός. V. et Aug. 3. Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἐναν-
τιωμαίων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπόντα· μηδενὶ (Plut. μη-
δὲ) δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφὼ μῦθον ἀκούσης, ἀντέλεγε ὁ

c) τῶν ὅλων] Antea ad κοινωνικῶς relatum legebatur, et sequens
Scholion κατὰ αἴσιν οὐ πᾶν φρενῆρης τις ἦν utrumque absurde.
Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius re-
fertur ad Θεοδότῃ. Reitz.

d) ἤρεσκειν] „Ἦρεας edita. Ἦρεας C. et V. unde ἤρεσκον dedit
Solanus.“

e) αἰσθάνεσθαι] Similia legas apud laudatum jam Palsephatum.
Cler.

f) ὁμαρτοῦσαι] „Ο μαρτοῦσαι misere edita, et pro δύο μαρτυ-
ροῦσαι etiam δύο μαρτοῦσαι, utrumque emendante Solano.“

g) Τὸν Φωκ. — δοκεῖ] Corrupta haec esse videntur, aut sic illa
legenda: *Λέγει* τὸν Φωκ. etc. aut ad superiorem locum sic accom-
modanda: *Ποιητὴν μοι δοκῶ*] τὸν Φωκυλίδην. Lehmann.

Σήνων (*Plut.* τοιοῦτον inserit) τιτὶ λόγῳ γροῶμενος. εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκουστέον τοῦ δευτέρου λέγοντος· πέρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτε οὐκ ἀπέδειξεν. ὅμοιον γὰρ ὡς (εἰ) μὴδὲ ὑπήκουσε πλεθόντις, ἢ ὑπακούσας ἐτερέτισεν. ἦτος (δὲ *Plut.*) ἀπέδειξεν ἢ οὐ (*Plut.* οὐκ ἀπέδειξεν). οὐκ ἀκουστέον ἄρα τοῦ δευτέρου λέγοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρωτήσας αὐτὸς ἀνέγραψε (*Pl.* ἀντέγραψε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλυσεν δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτο ποιεῖν δυναμένην, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς. καίτοι ἀπέδειξε (*Pl.* ἢ ἀπέδειξε Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπέδειξε τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐδέτερον ἦν ἀναγκαῖον ἀντιγράφειν, ἀλλὰ πάντως περιττὸν καὶ μάταιον. *G.*

Pag. 39. l. 1. ὑπάγω] ὑποφέρων. *G.*

Ead. l. 2. τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ] Αὐτό που τὸ ἐν φάσκει, Λουκιανέ. *V.*

Pag. 40. l. 9. ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς] Οἷον τοῦτο εἶπας ἀληθέστατον. *V.*

Pag. 41. l. 7. κατίσχυς] κατεδυνάστευε. *G.*

Pag. 42. l. 1. τῆς ὑσπληγγος] Καὶ ὁ τόπος ὁ σ. ο. ο. ν. λ. φ. h) ἐνταῦθα μὲν τὴν ἀφειρητρίαν σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ φραγέλλιον, καὶ βούκεντρον, καὶ μύωπα. *G.* (ὅτι) ὑσπληξ, οὐχ ὁ τόπος μόνον (λέγεται), ἀλλὰ καὶ ὁ σιδήρειος ὄχευς, ἐν τῷ λαμνῶν φασί. *Cod.* 2954. et *Aug.* 3. in quo, quae intercepserit *Schmiederus*, adjecta sunt.

Pag. 43. l. 11. καὶ Στρατονίκη] Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἥς ὁ υἱὸς Σελεύκου i) Ἀντίοχος ἐρασθεὶς k) πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρῆσαι l) τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσφ' αἰλοὺς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονώς m) τὸ θανεῖν διὰ τὸν εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα. ἐν ἀμνηχανίᾳ γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σελεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἰτα σοφία Ἑρασιστράτου n) τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παραιτίου τῆς νόσου, τοῦ ἔρωτος, ὑπέβλεπτο ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. *V.*

h) σ. ο. ο. ν. λ. φ.] Explentur voces eo, quod deinceps sequitur, scholio. *Lehm.*

i) Σελεύκου] καὶ Σελεύκῳ *C.* Sed errat Scholiastes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. *Solan.*

k) ἐρασθεὶς] „In *C.* ἡράσθη . . . ὡς νοσῆσαι καὶ θανεῖν ὑπεβλεῖν τῷ πατρὶ.“

l) ταύτης παραχωρῆσαι] *C. D.* male αὐτοῦ παραχωρῆσαι. *Solan.* In editis male etiam legebatur παραχωρησάσθαι. *Reitz.* Accentum sic inveni in *Reitz.* Ed. positum, nec debebam mutare. *Lehm.*

m) εἰς αὐτὸ γεγονώς —] *C. D.* male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανόντι διὰ τὸν πρὸς. *Solan.*

n) Ἑρασιστράτου] „omissum erat in editis: addidit *Solanus.*“

Pag. 44. l. 15. ἀνυσιμώτατον] δυνάμενον ἀνῆσαι. G.

Pag. 45. l. 6. παραντινίδιον] θέριαστρον λεπτόν καὶ διαφανές ἱμάτιον οὐ πάντως πορφυροῦν. V.

Pag. 46. l. 3. ὑπολαμβάνοντες] ἀντὶ τοῦ προλαμβάνοντες ο). V. et Aug. 3.

Ead. l. 4. τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκασον] Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας p) λέγεται q) Λέοντα τὸν βασιλεῖα ὅτι ἐξεβάκχευε περὶ Θεοφανους πολλὰ καὶ τερατώδη διαξιῶν ἐνύπνια, ἅτε καὶ ἄκη r), ἵνα μόνον εὐδοκιμοῖη ψευδόμενος. V.

Pag. 49. l. 6. τὸ ἀψίκορον] Παρὰ ἀψ, ὃ σημαίνει τὸ ἡδέως, καὶ τὸ κόρος, ὃ εὐθείως κόρον λαμβάνων, καὶ ταχέως πληρούμενος. καινοπρεπές τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα s) γὰρ ὅπως τὸ κοινόν καὶ καθωμλημένον. V. ἀψίκορον] Sic Aug. 2. et 3. cum Scholio: τὸ ταχέως εὐμετάβλητον ἢ τὸ ταχέως κορενόμενον.

Ead. l. 7. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπές τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινόν καὶ καθωμλημένον. V. alter. (In Ed. ad Λαθηροδὰ relatum, et post σχῆμα omnia ommissa.)

Pag. 50. l. 4. τὰ συνήθη] Πέπονθα τοῦτο ἐγώ, ὡς θέλα δίκη, καὶ πάντα, εἰ καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικῶσα Ἀλήθεια. G.

Pag. 51. l. 8. ὅτι πολλαίς] Οἶον ἡδὺ πνεῖς, Λουκιάτῃ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσταρτίας ι) καὶ μύθου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν νῦν ἀληθεύων. V.

Ead. l. 10. οἷς αὐτοῖς] Εἰς τὸν Ἰωσήφ αἰνίττεσθαι μοι

ο) προλαμβάνοντες] „recepi ex C. Προσλαμβ. — V.“ Posterius hoc praefert *Abresch.* Dilucid. Thucc. p. 592. et explicat de natiandi imperito, qui ab alio, ne mergatur, sustineatur leveturque. *Lehm.*

p) Συλοκάκας] C. D. male Σιλοκάκας λ. ὅντα τ. β. διαβάκχευε. *Solan.*

q) λέγεται] Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolitana, de qua vide *Meursium* in Lexico Graeco-barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quaerent quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. *Cler.*

r) ἅτε καὶ ἄκη] Exc. G. ἅτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genninam puto esse scripturam. In C. ἅτε καὶ ἄκη, ut in V. *Solan.*

s) οὐκ οἶδα] „In C. hic novum scholion constitutum, quod jam supra alicubi habuimus. In Editis vero οὐκ omissum implevit aliaque menda correxit *Solanus.*“

t) ἀσταρτίας] „In editis fuit ἀλαβύστρον, quod emendavit *Solanus* addens: C. D. ἀσταρτίας καὶ, et sic V. quo nomine unguentum aliquod hand dubie designare voluit. Certe sic tacite mutare, et ἀλαβύστρον edere, ut in Impr. factum est, non decet.“

δοκεῖ. V. Οὐ καλῶς u) σοι δοκεῖ, ὡς ἐρμηνεύ x): οὐ γὰρ εἰς Ἰωσήφ ὁ λόγος αἰνίσσεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτοῦ πέπονθεν εἰς τὴν τοῦ Προΐτου γυναῖκα Ἀντεῖαν, ὡς φησὶν Ὅμηρος ἐν Ζγ), καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτός. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μέσῳ διάφορον. V.

Pag. 52. l. 7. κατθανε] Γρ.^u κάτανε. G.

Pag. 53. l. 7. φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος] Τὸ λόγιον τοῦτο, ταύτης *) ὑποκεκνισμένος, ἀπὲρ τοῦ, διὰ ταύτην διαφθονούμενος αὐτῷ †). ἐχθρὸς δὲ ἦν αἰὲ θεμιστοκλέους z) Ἀριστείδης. διὸ καὶ σὺν αὐτῷ πρεσβευτὴς πεμφθεὶς Ἀριστείδης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ὀρίων α', θεμιστοκλείς, τὴν ἐχθραν ἀπολίπωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπανιόντες ἀναληψόμεθα b). V.

Pag. 54. l. 8. ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο] Οὐκοῦν τὸ τοῦ Ὀδυσσεύος περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέγεται, οὐ μὴν αἰσθητῶς, ὡς φησὶν Ὅμηρος. V. (v. *Odyss. M.*)

Pag. 55. l. 11. οὐχ ἤκιστα] μάλιστα Aug. 3.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 56. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ] Ἀποφράδας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σεσημειωμένας c), παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ

u) Οὐ καλῶς] *Novum Scholium est; sed ad eadem verba relatum. Solan.* „Καλῶς legendum probe monet *Welstenius*.“ *Welstenii* emendationem, ut par erat, recepit *Schmiederus. Lehm.*

x) ὡς ἐρμηνεύ] Ὡς ἐρμηνεύ edita, ad quae haec nota addita: sic clare legitur in Ms. Videtur hoc scholion alterius esse Grammatici, qui auctori praecedentis scholii contradicat. Quid sit ὡς ἐρμηνεύ, plane ignoro; nisi forte legendum sit ἐρμηνεύ, i. e. *interpreter*, quo nomine praecedentem Scholiastam appellaret huius scholii auctor. *Cler.* Immo ἐρμηνεύ legitur, s et q̄ ita conjuncta, ut facile ὡς credas, non ἐρ. expressum. *Solan.*

y) Ζ] ὃ V. male. (vid. ll. Z, 164.) *Solan.*

*) ταύτης] Sic *Schm.* e cod. Aug. 3. pro vulg. ταύτην. *Lehm.*

†) αὐτῷ] ejecit *Schm.* praeeunte Cod. Aug. 3. *Lehm.*

z) αἰὲ θεμιστοκλέους] C. θεμιστοκλῆς αἰὲ Ἀριστείδου διὸ. At in C. D. M. eodem quo in Ed. *Amst.* modo legitur, nisi quod διὸ recte habet, non διὰ, ut illa. *Solan.*

a) ὁρῶν] Nullo sensu hic antea legebatur ἐχθρῶν. Vox quam reposui ex C. est, et V. ipso. *Solan.* Fors ὁρῶν. *Reitz.* Et hoc recepit *Schmiederus. Lehm.*

b) ἀναληψόμεθα] „ἀναληψόμεθα editum antea. Emendavit *Solanus*.“

c) ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.] Exc. G. ἀνθρώπους κ. τοὺς σεσημειωμένους. Etiam C. nisi quod ἀνδρας habet. *Solan.*

ιστορίας τοιαύτης. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοῖς κακούργοις καταδικαζομένους ἔξω φέρειν τῆς πόλεως, καὶ δίδοναι αὐτοῖς τὴν ἀνήκουσαν θάλασσαν ἐξῆγον γοῦν αὐτοὺς ἢ ἀπὸ τινῶν πειρημειωμένων πυλῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνηθῶν τοῖς ἄλλοις πολιταῖς, ὥς τινες ἐκάλουν ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur porta scelerata et scelerata via. G.

Ead. l. 13. γεγωνόετον] τρανώτερον. V.

Pag. 59. l. 16. τὸν Ἀριφράδην] Ἀριφράδης οὗτος λοιδορεῖται αἰὶ γυναιξὶ συνῶν, καθαρθὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται ἐστὶ δ' οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ ἂν ἡσθόμην, οὐδὲ παμπόνηρος ε), ἀλλὰ καὶ προσεξευρημέ τι. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλώτταν αἰσχροῦς ἦδον f). τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης δὲ Πολύμνηστος καὶ Οἰώνυχος ἀρρήτοποιος g). καὶ Πολύμνηστεια καὶ αὐτὴ κομωδεῖται ἐπ' αἰσχροτητι. ἢ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ h) σφόδρα φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ πῖται i) ποτηρίου, καὶ αὐθις. Ἀριφράδες, παῦσαι ληρῶν. V.

Pag. 60. l. 13. ἀνίπτοις ποσὶ] Ἀνίπτοις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ, ἀνετοιμαῖς k), καὶ χωρὶς τινὸς παρασκευῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. V.

Ead. l. 16. βδελυρίᾳ] αἰσχροποικία. V.

Pag. 61. l. 4. αὐτως] ματαίως. V.

Ead. l. 6. ὁ γὰρ σοφιστής] Τίμαρχος l).

Pag. 62. l. 1. σχεδιάζειν] Ἦτοι σχέδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ ἀκρίβειας γινόμενα. V.

Ead. l. 9. ἐπήμυνε] ἐπεβόηθει m). C.

Ead. l. 17. ὁ τὸν λόγον] Λουκιανός. G.

d) αὐτοῦς] „αὐτῶν Editio. Emendavit Solanus.“

e) κυμπόνηρος] „Exc. G. πανπονηρῆ.“

f) αἰσχροῦς ἦδον] „Exc. G. αἰσχροῖς ἰδῶν.“

g) ἀρρήτοποιος] Vulg. ἀρρήτοποιοῖ. Sed Suidas vocem, monente iam Solano, restituit Schmiederus. Eundem Suidam secutus pro γε vulgato scripseram modo δέ. Lehm.

h) μὴ] Sic Suid. Sed in Luciani Edd. vulgo κατ. Lehm.

i) πῖται] „Exc. G. πῖται.“ Nec aliter Suidas, propius ad Aristophanis verba. Lehm. Conf. Aristophan. Equit. v. 1278, unde haec sumpta, et reliqua iam omnia emendanda a versa Aristoph. l. d. 1241. ad 128. Reitz.

k) ἀνετοιμαῖς] Lege ἀνετοίμως. Solan. Obsecutus Schmiederus. Ego tamen satius duxi vulgatam, e Suida excerptam, retinere. Lehm.

l) Τίμαρχος] Lege Ἀτίμαρχος, quomvis etiam in C. reperiatur Τίμαρχος. Solan.

m) ἐπεβόηθει] „recepī ex C. Ἐπιβόηται V. et edita. Ἐπιβόηται Exc. G. quod propius accedit ad C.“

Pag. 63. l. 5. ἀκρατῆς γέλωτος] Γέλως γὰρ ἦν ὅλον τὸ σύγγραμμα. G.

Ead. l. 9. Ἐξεπολέμησεν. Πολεμίους ἐποίησεν. (ὥς ἐξεπολέμωσεν.) G.

Pag. 64. l. 17. ὕστατον τὸ μέγα] Euripides: Οἱ δ', οἷς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὅπα η), ἦτοι τὴν ὑπερέχουσαν, τὴν βασιλικήν. G.

Pag. 65. l. 6. ἐκ τοῦ Δελφικοῦ] Ὡς κεκρυμμένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Corrupte scriptum erat κεκρυμένα.)

Ead. l. 15. Γενετυλλίδων] Εἰς Ἀφροδίσια σκῶψαι βουλόμενος τὸν κακοδαίμονα τούτον, τοῖς τούτοις αὐτὸν ὀνόμασιν ὀρκῶσαι διέγνωκεν, ἃ προδήλως τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης εἶσιν ἐπίθετα. V.

Γενετυλλίς δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἰτίας. ob quod et appellata sic. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασιν τὰν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν γένεσιν. Aristoph. ἡδὺ τὸ μέλος, ὃ πότνια Γενετυλλίδες, καὶ θηλυδριῶδες καὶ καταγλωτισμένον καὶ μανδαλωτόν. Γενετυλλίς, ἦτοι ἡ Ἀφροδίτη, ὡς γενέσεως αἰτία. G.

Pag. 66. l. 9. ἐπ' ἡλύδας] ξένους, ἐποίκους. G.

Pag. 68. l. 16. ἀφ' ἡλ. εἰ] πρεσβύτης. V.

Pag. 69. l. 3. ἡττιάσω] ἐμέμαου. V.

Ead. l. 8. βδελυροὶ] Αἰσχροποιοί. G.

Pag. 70. l. 12. κύφωνα] Κύφωνες ξύλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρῶσιν ἀνακύψαι ο). Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ὃ τῦμπανα, ὃ κύφωνες, οὐκ ἀρῆξετε; κύφων δὲ ἐστὶ δεσμός ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν, οἱ δὲ καλοῖον p) ὀνομάζουσιν. ἐνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλέθριων. καὶ κυφωτισμός q) ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀπὲρ τοῦ κακός, καὶ ὀλέθριος r). εἴρηται κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους κύφειν. εἰν δὲ τις θρασυνόμενος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδέν

n) ὅπα] Locus est Heubae v. 553. *Lehm.*

o) ἀνακύψαι] Erat in Ms. prima duntaxat hujus vocis syllaba, sed reliquas ex *Suida* supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquet. Superiora etiam de Ariphrae ex *Suida* emendata. *Cler.*

p) καλοῖον] „Exc. G. κληῖον, οἱ δὲ καλῶν. C. κλοιὸν, οἱ δὲ καλιὸν.“

q) κυφωτισμός] „Exc. G. κυφανισμός. Lege κυφωτισμός. C. κυφανισμός.“ Vocem nihili κυφανισμός *Suidas* quoque habet in Ed. *Basil.* Sed *Schmiederus* jam apud nostrum emendavit. *Lehm.*

r) Ἀρχίλοχος δὲ — ὀλέθριος] „Κύφων δυσχερὴς καὶ ὀλέθριος καὶ πονηρός.“

ποιήσεται ε); δεδεδόθαι ἐν κύφωνι πρὸς τῷ ἀρχαίῳ ἡμερῶν κ', ἐπιφθόμενος μέλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ μελκταῖς καὶ μυῖαις δειπνῶν. τοῦ δὲ χρόνου ι) διελθόντος κατὰ κρημνῶν ὠθεῖσθαι, στολὴν γυναικεῖαν περιβαλόντα υ). V.

Pag. 71. l. 6. νεανιεύεται κ)] νέου ἔργα ποιεῖ, κομ-
πάζεται, πυνά τολμᾷ γ), ἐγκανθαται. V.

Pag. 72. l. 9. τοῦ Σινώπιδος] Διογένους. V.

Pag. 74. l. 15. παρὰ πόδα] ἐγγύς, πλησίον. G.

Pag. 79. l. 9. βινητιῶν] συνουσιαίων.

Pag. 81. l. 3. Τρικάρανω] Τρικάρανος φρουρίον ἔστι
πῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον. V.

Ead. l. 4. Τριγλώχινι] Τριγλώχινα τόξα, τρίγωνα. V.

Ead. l. 11. θάτερον] Κακῶς τὸ θάτερον εἶπε. V. θά-
τερον τῶν πενήτων] Κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ
μηδὲ ἡ εὐθεῖα θάτερος, ἀλλ' ἄτερος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ ἕτερος
συναλειφθὲν ζ) λέγεται, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατική. αἰ γὰρ αὕτη
τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μηνῶν, προδήλοις βάρβαρον
δυῖκον τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως δύνσθημον καὶ τὸ ἀνη-
νεία. τίς γὰρ χρεῖα τοῦ στερητικοῦ, μηδὲν πλέον τοῦ νῆ α)
δηλοῦντος; τὸ δὲ τοῖ ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπεὶ χεῖω μὲν
ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκρίεται τῇ
Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἔστι πέτημι,
ἀλλὰ πέτω βαρύτονον, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἀν λεχθεῖ. οὐ
καὶ ἡ μετοχή β) πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρωνι, τί
θαί; πετόμενόν τινα διώκεις; πέταμαι δὲ οὐδαμῶς, ἀλλ' ἡ ἄρα
ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἴσθημι λεχθεῖ
ἀν ἴσταμαι. V. alter.

Ead. l. 14. τὸ τριῶν μηνῶν] Τριῶν μηνῶν προδή-
λως βάρβαρον· δυῖκον c) τοῦ τριῶν ἐπαγομένου· ὥσπερ πάλιν

α) ποιήσεται] „ποιησεται Editā, mutavit Solanus.“

ι) τοῦ δὲ χρόνου] „In Exc. G. Τὸν δὲ χρόνον δια— καὶ κρημνῶν.
nisi quod pro voce ultima legit κρημνόν, mendose. τ. δ. χ. διελ-
θόντος, x. x. C.“

υ) περιβαλόντα] „Περιβαλόντας editā. Mutavit Solanus. Περιβαλ-
όντας emendarat Hemsterhusius.“

κ) νεανιεύεται] „Νεανιεύεται editā; sed ex mendosa Codicis
scriptura.“

γ) τολμᾷ] „Ita edidit Solanus pro vulg. τολμᾶν.“

ζ) συναλειφθὲν] „συνληφθὲν C.“

α) νῆ] In Schol. seq. legitur μῆ in Impr. et V. Sed legendum νῆ,
quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. et G.
Cod. V. v. tantum habebat, ex quo νῆν in Impr. factum est. Solan.

β) μετοχή] Μετοχή V. quod in Impr. recte mutatam est ex Scholio
sequenti. Solan.

ε) δυῖκον] Sic etiam C. Lege tamen δυῖκῶ. Solan. (vel τῷ pro τοῦ.)

δύσφημον καὶ τὸ ἀννηνμία. τίς γὰρ χρεῖα τοῦ στερητικοῦ μη-
θεν μλίον τοῦ νῆ d) δηλοῦντος; τὸ δὲ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρ-
θωτον, χύνω γὰρ οὐκ e) ἐπίσταται ἢ Ἑλληνίζουσα f) χρήσις
ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι· οὐ γὰρ ἐστὶ πέτημι, ἔν' εἴη πέταμαι,
οἷς ἴστημι ἴσταμαι, ἀλλὰ πέτω, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἀν' α-
χθείη, οὐ καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πετόμενος, ὡς ἐν Εὐθύφρονι Πλά-
των, τί δα! g); πετόμενόν τινα διώκεις; οὐ μὴν πέταμαι, ἀλλ'
ἡ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι παραπλησίως τῷ ἴστα-
μαι. V.

Pag. 81. l. 16. ἐκχύνεις] Καὶ ἀδιόρθωτον· χύνω (sic
scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἢ Ἑλληνικὴ χρήσις· χύνω
δὲ οὐδέπω ἐγκρίνεται τῇ Ἑλλάδι γλώσση. G.

Ead. l. 17. Ἀδράστεια] Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύ-
την τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονέμεσθαι. V.

Pag. 82. l. 4. προσαιτεῖ] πολλὰ αἰτεῖ. G.

Ead. l. 10. Τισίου] Τισίου λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σι-
κελοῦ μαθητοῦ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισά-
μενός τινα πρεσβύτην εἰργάσατο. V. Eadem habet V. alter,
nisi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος scribat: Τούτου λέγει τοῦ
Κορ. etc. et pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta re-
petere?)

Pag. 84. l. 1. τὴν Καμαρίναν] Λίμνην φασὶ τῇ Κα-
μαρίνῃ περικειμένην, ὁμόνυμον αὐτῇ· ἣν βουλομένοις Καμα-
ριναίοις μετοχετεύσαι, ἔχρησεν ὁ Θεός, μὴ κινεῖ h) Καμαρίναν.
οἱ δὲ τοῦ Θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθεν ἡ παροιμία
εἴρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν βλαβερώς τι ποιεῖν μελλόντων.
τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσώδες εἶναι τὴν Καμάρην, οὐ τοὺς κλά-
δους διασεισμένους ἀηδέσιτερον ὄζειν. V.

Ead. l. 4. παιπαλόημα] Παιπαλόημα ὁ πανούργος ἄν-
θρωπος κυρίως· ὁ ὥσπερ i) ἄλευρον τοῖς κακοῖς συναλεψ-
σμένος k), καὶ συντετριμμένος. νῦν δὲ οὐ τοῦτο βούλεται δη-
λοῦν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀνευδότου μισητίας ὥσπερ ἄλευρον διατε-
τριμμένον l). Κίναϊδος δὲ ὁ, τε ποιῶν, ὁ, τε πάσχων, παρὰ τὸ
τὴν αἰδῶ κινεῖν. V. (Eadem in V. altero; sed ante βούλεται
inserit: τῷ γλωσσαλγῇ, et pro πάσχων habet παθῶν. At
πάσχειν etiam in G. V. et M.)

d) νῆ] Mῆ edita. Nῆ C. recte. Vid. Schol. praecedens. Solan.

e) χύνω γὰρ οὐκ] „Ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti edi-
tum est.“

f) Ἑλληνίζουσα] Ita dedit Solanus pro vulgato Ἑλληνικὴ. Reitz.

g) Τί δα!;] „Sic rescriptum ex M. Τί δὲ Editā.“

h) κινεῖ] Sic Schm. Sed priores κινεῖ. Lehmann.

i) ὁ ὥσπερ] „Ὡς παρὰ Editā: ex Foss. utroque mutavit Solanus.“

k) συναλεψσμένος] „Sic V. et M. συναλεψσμένος Exc. G.“

l) διατετριμμένον] „διατεθρυμμένον Exc. G. V. M.“

I N D E D O M O.

Pag. 85. l. 1. Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν] Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λουσάμενος, οὐ μικρῶς ἠρόωσθησεν, ὡς φησὶν Ἀρριανός. Στραβὼν δὲ ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλατυνευροῦντα) τῶν ζώων ἰᾶται ἐμβαλόντα τῷ ρεῖθρῳ b) τοῦτου καὶ ἐγχρονίζοντα. (Sed et tu lege Q. Curtium super hoc c.)

Pag. 89. l. 14. τοῖς Ἀρσακίδαῖς] Ἀρσακίδας τοὺς τῶν Περσῶν φησὶ βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιωτάτου ο) τὰς γονὰς ἔλκοντας. V.

Pag. 91. l. 14. Ἦγουν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς σιληπτοτέραν εἶσθαι σ. τ. χ. G.

Pag. 93. l. 2. καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα] Τὰς γραφὰς φησὶ, ἤτοι d) τὰς ζωγραφίας, ὑφ' αἷς ἀνθέων καὶ φυτῶν μιμήματα ἐργασται, καὶ εἴ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

Pag. 94. l. 1. καὶ ὀργίλον ἐπισδούς] Γρ.^α καὶ ὄλλον. G.

Pag. 95. l. 10. διολισθαίνουσιν e) τῶν κυμάτων] Ὡς καινὰ σου αἱ παραδείξεις, Λουκιανέ. V.

Ead. l. 14. ἀπὸ Ἰϋγγοῦ] Ex Theocrito: Ἰϋγξ ἔλκε τὴν ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. G.

Pag. 98. l. 18. καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος] Εἰς Πάριν f) Ἀλέξανδρον, ὡς φησὶν Ὀμηρος, Ἀλέξανδρον θεοειδῆ ὁ λόγος φησὶ. V.

Pag. 99. l. 12. Ἀημοδόκος, καὶ Φήμ.] Ὀνόματα μουσικῶν τε καὶ μελωδῶν. G.

Pag. 100. l. 8. τῶν Γοργόνων κάλλος] Ὅτι αἱ Γοργόναί κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξίστωσαι οἰονεῖ ἀπελίσθουν τοὺς ἀνθρώπους. V.

a) πλατυνευροῦντα] Sic V. C. et G. In Impress. erat παχυνευροῦντα, nū apud Strab. XIV. p. 693. C. in Ed. Casauboni editum est; ejus vide notas p. 241. emendationem suam firmantes. Solan.

b) ρεῖθρῳ] Πήρεω male edita, quod emendare non dubitavi. Reitz.

c) παλαιωτάτου] „παλαιτέρου V.“

d) ἤτοι.] „In editis εἴ τι. Correxuit Solanus.“

e) διολισθαίνουσιν] Sic erat in Editis Schol. et in textu Luciani διολισθαίνουσιν. Sed ita variatur et alias in hoc verbo. Conf. Gymn. c. 2°. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Contempl. c. 1. Reitz.

f) Εἰς Πάριν] Errat Scholiastes, nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Hic enim de Ulysse sermo est. Vid. l. c. in not. Solan.

Pag. 105. l. 2. τῆς ἀντίθυρος g)] Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἢ ἀντίθυρ. h). V.

IN MACROBIOS.

Pag. 108. l. 4. συμβαλεῖν] διακρίναι, τοῖσαι. V.

Pag. 112. l. 13. αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται] ἀντὶ τοῦ, βιώσας. Participium pro Infinitivo. G.

Pag. 114. l. 5. ἐννεμήκοντα τελῶν εἶη] Τελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀντὶ τοῦ, Ἕλληνας ἱσθ. τελεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀντὶ τοῦ, ἀνὴρ ἱσθ. τελεῖ δὲ α) εἰς ἐννεμήκοντα εἶη, ἀντὶ τοῦ, ἐννεμήκοντα ἐτῶν ἱσθ. οὕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀττικοί. V.

Pag. 115. l. 11. κατέστρεψε] ἐτελεύτησε. V.

Pag. 117. l. 6. καταχθελίς] Ξενοδοχηθείς. V. Καταπλεύσας. C.

Pag. 119. l. 11. φῦμα] ψυδράκιον, ψώρα b). V.

Ibid. καὶ ἀποκαρτερῶν] Ἐαυτὸν λιμῶ ἢ ἀγχόνη c) ἐξάγων. V.

Pag. 120. l. 2. Ὁ Στελευκεὺς] Ἔστι γὰρ Στελεύκεια καὶ ἐπὶ Τήριδι τῷ ποταμῷ. V.

Pag. 122. l. 8. ποτνωμένος] ἀνιώμενος d). ποτνωμαι, τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκετεύω. V.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 125. l. 7. Ὅτι μὲν οὐδέν] Τὸ παρὸν ἀναπόδοτον ὃν ἐσφάλθαι δοκεῖ. G. Errat. Nam est pleonasmus notus. Vid. ad Musc. Encom. c. 1. Reitz.

Pag. 131. l. 8. σπεύδει] De Ulysse G.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 135. l. 4. τροφή] Ὡςπερ γὰρ τις τροφή καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ ὑγρὸν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν αἰετὶ συγγενεσιτέρω μᾶλλον κρατύνεται καὶ ἐπιδίδωσιν τῷ δὲ θερμῷ

g) τῆς ἀντίθυρος] „Ἀντίθυρος male V.“

h) ἢ ἀντίθυρ] In Impressis ἢ ἀντίθυρος, quod plane absurdum. Sed in V. C. et G. ἀντίθυρι, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἢ ἀντίθυρ, ut πυρὸς a πυρ. Solan.

a) δὲ] „non aderat in Editis. Addidit Solanus.“

b) ψώρα] „ψώρα edita. Emendavit Solanus.“

c) ἢ ἀγχόνη] „Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in C.“ Quippe respicit simul ad illud, quod nonnulli narrarunt, laqueo Zenonem vitam finivisse. Lehm.

d) ἀνιώμενος] ἀνιώμενος in prioribus Edd. Lehm.

μαραινεται τε και αφανίζεται συναναφρουσα το ως εφ' εαυτην
το θερμόν. αει γάρ προς ὀλίγον αὐτῇ μὲν ἡ υγρότης ὀλιγομέ-
νη ακμάζειν ὑπερβιδωσιν, ως οἱα τρέφουσα τῷ θερμῷ τέλος
δὲ ἐξικμαζομένη και προς τὸ μὴ εἶναι χωροῦσα, ὡς περὶ παρα-
θραυει και παρακμάζειν ποιεῖ και αὐτῇ τὸ θερμόν. εἰ και μὴ
τοῦτο πάσχειν δοκεῖ. ἀτοκόν τ' ἤδη κεκρατηκέναι τῶν τέως
ἐνίκμων τόπων. M.

Pag. 138. l. 14. πῖλοι] *Rīdov toiaṽta. και οὐ ψευδὲς*
τὸ λεγόμενον. M.

Pag. 139. l. 5. φύσεις] *Δύναται και οὕτως εἶναι, ἴν' ἡ*
οὕτως α)] ὡς οὐκ ἀμέλεις πρὸς τὸ εἰδέναι ἡ φύσεις τῶν Λιβυ-
κῶν ἐρπετῶν γέγνηται μοι. δυσχερέστερον δέ. M.

Ead. l. 12. ἄσχετον] *Aspeton habent C. Gr. αἰ ἄσχετον. G.*

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 141. l. 1. *HΣΙΟΔΟΝ*] *Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς*
τοῦ Λουκιανοῦ ιδέας και ἀγχινολας. G.

Ead. l. 11. ἐνθεα] *Θείῳ πνεύματι κινούμενα. V.*

Pag. 143. l. 6. εἰς ὃν καιρόν τινα] *ὑπέρθεσις τοῦ*
εἰς ὄντως ἄλλον καιρόν, ἵνα περικαλλῇ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς
ἐν τῷ, εἰ και διὰ μηδὲν ἄλλο, ὁπόταν οἱ ῥήτορες, εἰ και μὴ δι
ἐν ἄλλο ὑπερθέντες εἴπωσιν, εἴ τε χρῇ Ἐρμογένει πιστεύειν. V.

Pag. 144. l. 1. ἐνῆν μέν μοι] *δυνατὸν ἦν. V.*

Ead. l. 7. και βδάλλειν] *ἀμέλειν. και βδαλεῖς τὸ*
ἀμολγεῖον α). V.

Pag. 145. l. 5. σκινδαλάμους] *Σκινδάλαμοι τὰ τῶν*
καλάμων ἀποξύσματα ἡ σκόλοπιες, ἡ ἐπιξεργασία τῶν ἀκρι-
βων. σκινδάλαμος. τοῦτο δὲ b) ἐπὶ μὲν εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ
δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. σκινδαλάμους c) οὖν λεπτολογίας.
Λοιστοφάνης ἐν Νεφέλαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μα-
θήσομαι. V.

a) οὕτως] Quae his uncinulis inclusa sunt ad compendia codicis
quam proxime potui accommodavi: nec quid sibi velint satis asse-
quor. Solan. „Pro priore οὕτως legit φύσις J. J. Wetsten.“

a) ἀμολγεῖον] „ἀρμογέιον C.“

b) τοῦτο δὲ κ. τ. λ.] Videtur hic omissum quod extat apud *Sui-*
dam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Cler. Quod etiam agnoscunt
C. G. Solan. Supplevi e *Suida*, quae *Reitzius* et recentt. prae
incuria omiserant. Ex eodem *Suida* modo scripsi ἡ ἐπιξεργασία
pro eo quod in prioribus *Luciani* Edd. erat, ἡ ἐνδεῖ. *Lehm.*

c) σκινδαλάμους] „Exc. G. σκινδαλμούς. In C. vero uti et hic
scribitur.“

Ead. l. 8. κατακνίζουσι] κεντῶσι. V. Κατατέμνουσι, καταλιποῦσι d). C.

Ead. l. 9. ἄττα] τινά. ἤ ἄτινα. ἢ παραπλήσια. ἢ ὀλίγα. G.

Ead. l. 16. φορμῶ] Φορμός, προκαλυμμένον e) ἢ πλε-
κτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐν ᾧ εἰσέθειςαν ἰσχάδας κομίζεσθαι. G.

Pag. 146. l. 2. καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηται
σοι] ἀντὶ τοῦ, ἀπλούστατον καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐθήθειαν. V.

Pag. 147. l. 14. ἡπίαλος] ῥιγοπύρετος. V.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 149. l. 12. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον] Κραῖσις τοῦ ω καὶ
τοῦ εἰς τὸ ω τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ ἔλεγον. V.

Pag. 151. l. 2. θαλάμης] Θαλάμη καὶ θαλαμος, οἶκος
ἢ κοιτῶν. V.

Ead. l. 3. ἐνδεδεκὸς a)] Σημειοῦ τὸ ἐνδεδεκὸς ἀντὶ
τοῦ ἐνδεδεμένου. V.

Pag. 152. l. 2. συνεσπειραμένος] συνεστραμμένος. G.

Ead. l. 7. κρώβυλον] Κρώβυλος εἶδος πλέγματος τῶν
τριγῶν, ἀπὸ ἐκατέρων εἰς ὅξυ κατατέγων. V. Εἶδος ἐμπλοκῆς.
Thucyd. in 1. *Suidas.* C.

Pag. 153. l. 2. τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον]
Τὰ νῦν κάρια b) λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρι-
πους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

Pag. 154. l. 9. τοῦ ἱστοῦ τὸ παράσειον c)] τὸ παρ-
χέσιον. V.

Pag. 155. l. 2. κάμακι] Κάμαξ, χάραξ· ὀρθὸν ξύλον·
λέγεται θηλυκῶς. V.

d) καταλιποῦσι] quid vellet, non assequor. Fortasse καταλυποῦσι.
Certe *Suidas*: κνίζων. λυκῶν. τέμνων etc. unde haec nostra videntur
desumpta. *Lehm.*

e) προκαλυμμένον] προκαλύμμα *Suid.* et mox ἰσχάδες. *Lehm.*

a) ἐνδεδεκὸς] Mendosa scriptura scholio huic ansam, ut multis
aliis, dedit. *Solan.*

b) κάρια] C. κάρνα. quod et adscripsit *Fossius*, citato etiam
Apollod. in Poliorc. teste *Gronovio*. *Solan.* Immo κάρνα sine
dubio legendum. *Reitz.* Nihilominus κάρια servavit *Reitz.* et *Bip.*
Sed *Schmied.* edidit κάρνα. In Cod. 2956. ἀκάρνα. Unde *Belin.* ἀκάρια.
Bast. κάρια. Vid. *Ducang.* Glossar. p. 594. citante *Bastio* ad
Gregor. Cor. p. 361. De κῆρος idem *Ducang.* p. 755. *Lehm.*

c) παράσειον] „Sic etiam legitur in Exc. G.“ Τοῦ ἱστοῦ legitur
pro ἱατίου, nescio errore typographico, an sic in Scholiasta ipso,
ex alio *Luciani* codice, *Reitz.*

Pag. 156. l. 9. κυματογήνη] Γρ.^{αι} κυμαγωγήν. G.

Pag. 158. l. 13. ἐτελέσθημεν] Ὡς μόνον d) ἀπορρή-
του ὄντος τῷ ε) τὰ μυστήρια ἀμνηστῶ ἐξαιπείν. τοῦτο οὖν αὐ-
τοῦ ἀποκλείοντος, φησὶν f) ὡς οὐκ ἐξόν σοι οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς
ἔχειν ἀπορρήτων, εἶγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις g) ἀποκρύπτειν,
ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐκφέρειν καθίσταται, μεμνη-
μεθα γὰρ καὶ αὐτοί, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγηδῶν πρὸς
οἰκεῖον χορὸν ἐρεῖς. V.

Pag. 159. l. 4. κενήν μακαρίαν] Τὰ πρὸς ὁμοιω-
την καὶ εὐημερίαν τείνοντα, εἴτε ἐργηγορούντων εὐθυμίας h),
εἴτε καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενήν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατ-
εφρήμισαν. V.

Pag. 160. l. 1. πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογίζοιτο]
Ναυτικά i). V.

Pag. 162. l. 11. καὶ ἐς Αἴγιαν] Ἑορτὴ ἐν Αἴγλῃ. V.

Ead. l. 16. ὑπερμαζᾶς γὰρ k)] Λέγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν
ἀπὸ τῆς ἄγαν πενίας ἀρξαμένων πλουτεῖν, ἐπειτα σοβαρόν τι
τοῖς συνήθεσι τῶς ἐνορωντων καὶ ὑπεροπτικόν, ὅθεν καὶ ὑπερ-
μαζᾶν λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάζης πρὸ τοῦ εὐπορηκότος. Ταύ-
τη καὶ τὸ ἐπιφερομενον ἔταξε λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν κού-
φως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων l) φησὶ τὸ μηδὲ εἰς τὸν κόλπον
πτύειν, οὐς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπτύσιος σκωπτι-
κῶς ὀνομάζει. V.

Pag. 166. l. 8. καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον] Με-
λικέρτην φησὶ τὸν τῆς Ἰουῦς παῖδα, ἐπιδωκότιος τοῦ Ἀθά-
μαντος αὐτόν. V.

Pag. 167. l. 14. οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τὸ
βάρος] Τῷ γὰρ Σισύφῳ m) πέτρῳ ἐν ἄδου ἀνοχλίζειν n) ὁ
μῦθος ποιεῖ. V.

d) μόνον] Μόνου antea edebatur, et mox μυστήρια male pro μυστήρια. Reitz.

e) τῷ] „τοῦ V.“

f) φησὶν] „φησὶν edita. Emendavit Solanus.“

g) τοῖς ἄλλοις] Τοὺς ἄλλους ἂν. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D.: M. Quare posteriora inde adscivi, quum ante ederetur ἔνυπνιόν σοι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἂ δεῖ, et pro τὰ l. αὐτὰ. Reitz.

h) εὐθυμία] Ἐνθύμια legend. Wetstenius bene monuit. Reitz. Εὐθυμίας tacite edidit Schmied, nescio an recte. Lehm.

i) Ναυτικά] Quid respiciat, incertum. Solan.

k) γὰρ] Sic V. Sed in textu melius γε. Solan.

l) ἀλαζόνων] „Sic V. Ἀλαζονέωντων edita. ἀλαζόνων φημι. Exc. G.“

m) Σισύφῳ] Σκύφῳ male V. quod recte in Impressis mutatum est. Solan.

n) ἀνοχλίζειν] Sic V. Immo C. mutant in ἀν— quod ἐνοχλίζειν scriptum invenerant, et omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium ajuunt reperiri, pro ἀνοχλίζειν. Solan.

Pag. 169. l. 6. οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας] Ὁν Θάλασσαν φασί ο)· τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας τῆς πρὸς τὰ Γάδειρα λίγη πολλά γὰρ ἐκείθεν ἰχθυηρά ταρίχη ἐκομίζετο, ἰχθύας φειρόσης οὐ κατὰ τὴν ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ ἁπλῇ τοὺς ἄλλους παρευδοκимоῦντας. V.

Pag. 175. l. 9. πρὸς τὸ ἐπίπτιον] Τὴν ἀστράβην φησὶν, ἣτοι τὴν ἐφεστρίδα, ἣν νῦν σέλλαν καλοῦσι ρ). V.

Pag. 177. l. 11. Ἀντίπατρον τινὰ ἔασον] Ἀλέξανδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας· καὶ ἐκεῖνος γὰρ περαιούμενος τὸν Ἑλλησπόντιον ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀντ' αὐτοῦ ρ) καταλείπει. V.

Pag. 180. l. 3. τὸ λοιπὸν] int. τῆς ὁδοῦ. Gloss. Vat.

Pag. 183. l. 1. ἐξ ὁτάδιος γὰρ, ὀλμαί, σοι] Ἐξ σταδίων ρ), εἶρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς, ὁπόσων σταδίων ἀπέχοι) ἂν ἀξιωμαμένου ἢ κενὴ μακαρία. V.

Pag. 189. l. 8. παρακεκινηκότα τὴν γνώμην] οἷον μωραίνοντα. V.

Ead. l. 13. τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένους] Ἐπὶ γὰρ τ) τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιδιοφοροῦσι. V. (δακτύλιον φοροῦσι C. D. M.)

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 196. l. 12. ὁ Ἀλωπεκῆθε] Δῆμος τῆς Ἀττικῆς φυλῆς. δῆμος Ἀττικὸς ἢ Ἀλωπεκίς. V.

Pag. 200. l. 2. καταλιποῦσαν α) αὐτὸν ἐπελθεῖν ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον. αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτων β) γενομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός, ὀλμαι, συνεκάθεινδός (μετ' αὐτοῦ) καταλιποῦσα. V.

ο) ὁ Φαλ, φ.] „In C. non reperio. Solan.“

ρ) καλοῦσι.] Sic dedit Solanus; quum ederetur φασί, nescio unde emendationem hauserit. Reitz.

ρ) αὐτοῦ] αὐτοῦ Schm. et tamen ἀντ'. Sed nec ἀντ' αὐτοῦ auctorem scripsisse puto, ut vere scripsit Fritzscheius. Voluit; ipsius loco, quod jam per se h. l. patet esse suo. Lehm.

ρ) ἐξ σταδίων] ἐξ ὁτάδιων una voce priores Edd. Lehm.

σ) ἀπέχοι.] „ἐπέχοι V“

τ) γάρ] „non aderat in Edd. Addidit Solanus.“

α) καταλιποῦσαν] Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod textum restituuisse videtur, et post συνεκάθεινδός voculas duas interseruit, quas ideo uncinulis inclusi. Reitz.

β) τούτων] „ita dedit Solanus pro edito τούτον γεόμενον.“

Ead. l. 8. συνηγόρευες] Γρ.^{αι} συνηγόρευα. G.

Ead. l. 9. ἀφ' ἑμενός] ἀποστὰς. G.

Pag. 201. l. 12. αὐτὴ ἀναστᾶσα] Γρ.^{αι} ἐξαναστᾶσα. G.

Ead. l. 14. ἐπαληθεύειν] ἀληθινὸν ποιεῖν. G.

Pag. 207. l. 2. ῥόμβον] Ῥόμβος c), εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβον σχῆμα μεμιμημένου. Cod. 2954.

Pag. 216. l. 17. αὐτῆς] τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ σὸν κάλλος. Cod. 2955.

Ead. l. 18. Ἀδράστεια] Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονεμεσώσαν. V.

Pag. 217. l. 12. Πράξεις ἀπαντα ῥαδίως. G.

Pag. 218. l. 2. τῇ Πανδήμῳ] Ἀμφοτέραι πόρνοι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἡ τινι Οὐρανία τετέμνοτο d) ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζῶον συνουσιαστικόν e) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δαίματιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγόν ἄγεται τὸ ζῶον, καὶ οὐκ ἄφειον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίττεται συζύγιαν. ὡς πλουτοδότειρα δὲ ἤδη ἐστίν. Cod. 2954.

Ead. l. 4. Πλουτοδότειραν] Γῆν. G.

Pag. 219. l. 1. ταῖν θεαῖν] Κύρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαὶ, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς. Ὀρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων, ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἳ καὶ ὁμνύουσιν, καὶ τῷ Σιώ. Bourdel. e Ms. Paris.

Ead. l. 4. συμβολήν] ὁ ἔρανος. V.

Pag. 220. l. 5. ταραντινίδιον] διαφανέστατον ὕψωμα, ὃ περιεβάλλοντο αἰτε θέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινῶν περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων. Cod. 2954.

Ead. l. 15. τοῦ Ἀδωνιδος] Ἀδωνιν δὲ τὸν Χαιρέαν ὡς ἀργὸν ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλα ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέπτεται. Cod. 2954.

Pag. 221. l. 12. σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ] Ἀλῶα ἐορτὴ ἐστὶν Ἀθήνησιν, μυστήρια περιέχουσα, Δήμητρος f) καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γεύσει

c) Ῥόμβος] Falsam hanc Scholiastae explicationem esse notavit Belinus. Cf. Adnot. ad h. l. Lehm.

d) τετέμνοτο] ἐτετεμένστο conj. Schm. An potius fuerit τεθίμστο? Quamquam et alia huic scholio insunt, quae minus castigate scripta dicas, ut mox παρὰ τὰ Ἀφροδίσια, ubi mallem περὶ. Lehm.

e) συνουσιαστικόν] Sic Bel. et Schm. e 2954. Συνουσιαστικὸν Bourdelot. ap. Reitzium. Lehm.

f) Δήμητρος] „emendante Solano. Δήμητρος Edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inseruit, et verbum ultimum ποιῆσθαι restituit, quod ποιῆσθαι male legebatur.“

τοῦ οἴνου, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλλας ποιῆσθαι. V.

Pag. 233. l. 2. διμοιρίτης g) ὦν] Διμοιρίτης, τοῦ-
τη h) ἐνίστε τὸ τριόβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο διμοιρόν
ἐστι τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρί-
της ἔλεγτο. ἐστὶ δὲ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχαγός i),
διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ
διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν k) ταῦτο l) φασι. καὶ διμοιρίτης καὶ
ἡμιλοχίτης ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας m). V.

Pag. 234. l. 6. τὴν Ἀκαδημίαν] Γρ.^α τὴν πόλιν. G.

Pag. 236. l. 13. γαστρίσαι] λαμπρότερον θρέψαι n). G.

Pag. 239. l. 12. ἃ εἶδες] Οὐ λέγει, ἀλλὰ μεμετρώρισται
ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Cod. 2954.

Pag. 246. l. 4. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτούς]
Γρ.^α πῶς. G.

Ead. l. 10. τῷ θρίγκῳ] Θρίγκοι λέγονται οἱ ἐπικείμε-
νοι ταῖς τῶν οἰκῶν ἑξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γέισσα. G.
Θρίγκον ο)] Θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἑξοχαῖς τῶν
οἰκῶν. V.

Pag. 248. l. 4. τὴν πηνήκην] Πηνήκη, τὸ κεφαλο-
δέσμιον, καὶ ἡ περίθετος p) κόμη, ἀπατώσα q) τοὺς πολλοὺς. V,

Pag. 256. l. 13. Ἐπλουρος] Proprium nomen. G.

Pag. 257. l. 2. ἐκ Γυθίου] Γύθιον, τόπος παραθαλάσ-
σιος τῆς Λακωνικῆς. Cod. 2954.

Pag. 258. l. 12, ὦ Διοςκούρω] Ὡς ναύτης τοὺς Δίους-
κάρους καλεῖ. οὗτοι γὰρ σωτήρες ἔλεγοντο τοῖς πλέουσι. V.

Pag. 259. l. 1. δαπίδες] τάπητες. παρὰ τὸ ἐν δαπιδᾷ
στρώνυσθαι. V.

Pag. 260. l. 2. ἐπεισπessών] Γρ.^α ἐπεισπέσας. G.

g) διμοιρίτης] „διμοιρίτες male edita.“

h) τούτῳ] „τούτο V.“

i) ὁ λοχαγός] „Ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὡς dnce V. deleuit Solanus.“

k) ἡμιλοχίαν] „Ita scripsit Solanus. ἡμιλοχίαν edita.“

l) ταῦτό] Αὐτὸ V. quod in Impressis sic mutatum est. Solan.

m) ἡμιλοχίας] Cf. omnino cum hoc scholio Suid. et Schol. ad
Jdn. Trag. c. 48. Tom. VI. p. 38. Lehm.

n) θρέψαι] Correxī vulgatum τρέψαι. Desumptum autem scholion
e Suida. Lehm.

o) Θρίγκον] „Θρίγγον et Θρίγγος ediderat Cler. cum Cod. V. Re-
stituit orthographiam Solanus accentu diverso servato.“

p) περίθετος] Sic esse in C. notabat Solanus, quare id recepi pro
vulgato ὑπέρθετος. In V. ὑπερίθτος. Reitz.

q) ἀπατώσα] Απατώσα edita. Απατώσα C. recte. Solan.

Lego ἐπεισπαισας. Hoc addiderat Solan. continuo, adeoque dabic, num a se, an id in G. invenerit.

Pag. 261. l. 2. ὑπέκρενον] ἀντί, τὰς χορδὰς διεψηλάφω-
σαν r) ἀναβαλλομένη τὴν Ἀυδίαν ἀρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν
ἄλλων καὶ πότῳ προσφαιρωτάτη. Cod. 2954. et Bourdelot.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 263. l. 1. ΠΕΡΕΓΡ.] Peregrini meminit in *De-
monactis Vita*, et in sequenti sermone. In hoc Dialogo Chri-
stianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philopatris*.
Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Pere-
grinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognomi-
natus est *Proteus*, L. XII. c. 11. virum gravem et constan-
tem vocat. Immo meminit et *Ammianus Marcellinus* L.
XXIX. de qua ejus morte ait, eum Olympiis quinquennali
spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interiisse.
Vocat ter *Protea*. G.

Pag. 264. l. 4. νήσας] σωρεύσας. G.

Pag. 265. l. 1. τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα] Οὐχ ὅτι
ποιητὴς ἦν Περειγρίνος, διὰ τοῦτο ποιητὴν νῦν αὐτὸν καλεῖ.
ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικὸν τι πρᾶγμα διεργασται μεγάλης συμφορᾶς
αἰτίον ἑαυτῶ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γραφουσι· διὰ τοῦτο
καὶ διασκευῆς ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πρᾶγματος, καὶ αὐτὸν
ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγωδίας εἰσαγωγέα. V.

Pag. 268. l. 3. κυβιστώντας] κυβεύοντας. G. Lege
κολυμβῶντας a).

Ead. l. 12. δέφυγε, ραφανίδα] Τοὺς μοιχοὺς γὰρ
τοιαύτην ἀποτίνειν τοῖς παλοιοῖς ἔθος ποιήν. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ἐά-
λω, μετὰ πολλὰς b) τὰς ἄλλας c), τελευτῶντες, ραφανίδα τῇ
πυγῇ τοῦ μοιχοῦ πᾶν ἀδρᾶν ἐνειρον. V.

Pag. 269. l. 6. θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιαν-

r) διεψηλάφω] διαψ. 2954. tradente Belino, mox ἀναβάλλομαι,
deinde Ἀυδίον et τότῳ pro πότῳ idem. Correcta haec jam a Schm.
e Cod. Bourdelot in Adnott. Lehm.

a) κολυμβῶντας] Sic certe Suidas. Lehm.

b) πολλὰς] Lege ποινὰς. Gron. Sed si ita legas, post ἄλλας repo-
nito. Solan. Gronovium secutus est Schmiederus. At ποινὰς ex au-
tecedente ποινὰς facile intelligas. Lehm.

c) ἄλλας] Ἄλλας αὐτὰς Voss. ad Catull. p. 42. ubi non intellexit
τελευτῶντες. Gron.

ναῖν] Θαυμαστή μὲν οὖν, ὦ μιᾶς, καὶ παντὸς ἐπέκεινα d) θαύματος· εἰ καὶ σοὶ τυφλῶ ὄντι καὶ ἀλαζόνι τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνιπλίσκωνται καὶ ἀθιάταιον. V.

Ead. l. 14. σέβρουν τὸν ἄνθρωπον] τὸν ἀληθῆ θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντός, ὦ λῆρε, ποιητήν. V.

Pag. 271. l. 8. τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται] Μιᾶς κεφαλῇ, οὓς πρὸ βραχίος αἰτούντες καὶ ταύρους καὶ e) χρυσοῦς θυσιῶν καὶ ὄρμων ἀξίους, καὶ μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχειας λῆρον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν f) θεῶν, νῦν τοὺς τειούτους οὐκ ἀξίους φῆς παραβάσεως. V.

Ibid. τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον] Οἷα ληρεῖς, ὦ κατάρκτε, κατὰ τοῦ σωτήρος Χριστοῦ; ὅς σε g) καὶ τούτου ἐνταῦθα ἀθανάτου h) παραδώσει κολάσει, ὡς παραβάτην i), καὶ τὰ ἡμέτερα διασφραττῶν. ὦ τῆς ἀπεράντου συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπείας, μιᾶς, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλοτρίε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

Pag. 272. l. 11. τῶν Παριανῶν πόλεις] Παριανός, ὡς εἰσιν, Περγεῖνος, ἀπὸ Πάρου k) τῆς νήσου. V.

Pag. 273. l. 18. εἴτα τῆς πόλεως ἀντιπρασβευσμένης] Καὶ πῶς, εἰ πατριολογίας Περγεῖνος, οὐκ ἀντεπικλήθη παρὰ τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας l), ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατροκτονίαν, ὡς ἔφης, ἀφειμένων τοῖς αἰσῶν; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαντεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπτα, καὶ διαβολῶν. V.

Pag. 274. l. 5. ἀναφλῶν] Ἀναφλῶν λέγεται μαλαίτερον τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν τὸ καλύπτειν τὴν βάλανον δέρμα. i e. masturbari. G.

Ead. l. 10. καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ] Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἶμαι, λέγει. V.

d) ἐπέκεινα] Scripsit, crede, ἐπικεῖνα. Solan. Insignem hanc errorem merito notat Schäfer. ad L. Bos Ellipsis. p. 289. Lehm.

e) χρυσοῦς θυσιῶν] Haec corrupta censeo. Respicit autem imprimis c. 5. De Sacrifi. Solan.

f) Ἑλληνικῶν] „Ἑλλήνων V.“

g) ὅς σε] „Se hoc inseruit Solanus, cum id ante editum legeretur post ἀθανάτου.“

h) ἀθανάτου] „Αθανάτου — κολάσεως V.“

i) παραβάτην] Παραβάτην — διαφύλαττε. V. Sed emendationem primi Editoris secutus sum. Solan.

k) Πάρου] Confundit Parum insulam et Parium oppidulum in vicinia Lampasaci situm, de quo vid. Adnott. et Strabon. Lib. XIII. p. 405 innotante Belling. Lehm.

l) τῆς πατροκτονίας] „τὴν πατροκτονίαν V.“

Pag. 275. l. 4. τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ] Κυνικοί καὶ οὔτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι. Ἐπίκτητον μὲν οὖν Στοικὸν οἶδα, Δίωνα δὲ τὸν Προυσαέα, ᾧ καὶ ἐπώνυμον m) ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ λόγους ἐκδίδωκε ἱκανοῦς n), σπουδαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας αἰφελείας μετὰυς. V.

Pag. 277. l. 9. ἀπαξ χανόντα] Γρ. αἰ χανέντα. G.

Pag. 282. l. 4. καὶ Σιβύλλας. G.

Pag. 286. l. 14. ὁ ἐκ Πατρῶν δᾶδα ἔχων] Τὸν Θεαγένην λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

Pag. 291. l. 4. τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο] Πρωτεύς μὲν τάχα καὶ συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ ο), οὕτω τὸν βίον ἀπολιποῖν· σὲ δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγασταί p), λόγον μὲν ἐμπορευσαίμενον, οὗτοι q) προχειρῶς ἐκγεγονότα, τοῖς r) ὕθλοις δὲ καὶ μαυρολογίαις τοῦτον ἐσπαθήκατα; V.

IN FUGITIVOS.

Pag. 295. l. 3. ἡ Σελήνη] Bene Apollo inducitur non vidisse spectaculum hoc, quia Sol est Apollo: et hoc circiter noctem mediam (ἡ σελήνη γὰρ ἡμῖν). Nam in praecedenti sermone est (c. 56.), καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν. ἴδε γὰρ κἀκείνην θεάσασθαι. G.

Pag. 300. l. 15. τὸν ὀπισθόδομον] Ὀπισθόδομος μέρος τῆς ἀκροπόλεως a) τῶν Ἀθηναίων, ἐνθα ἦν τὸ ταμιεῖον ὀπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. V.

Pag. 301. l. 12. ἐπὶ τῶν ἀπάντων] Τούτῳ ἐπὶ λεγομένους σοφούς· Πιττακὸν, Βίαντα, Θάλητα, Περίανδρον, Κλεόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα. V. In altero Vossiano majore idem Scholion sic: Οἱ ἐπὶ οὗτοι, Πιττακός, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος, Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων.

m) ἐπώνυμον] Hoc recepi ex V. cum Solano; nam ἐπώνυμος male Edit. Cler. est enim ᾧ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomentum erat. Reitz.

n) ἱκανούς] Et hoc recepi ex V. pro edito ἱκανῶς. Reitz.

o) εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ] Quid hoc sit ignoro. Solan.

p) ἀγασταί] „άγασται Edit. Mutavit Solanus.“

q) οὗτοι] Sic dedit Idem; nam οὗτον Edit. prave. Οὐ τὸν V. Recepi οὕτω, quia sic esse in C. notat Solanus. Reitz.

r) τοῖς] „τινι V.“

a) μέρος τῆς ἀκροπόλεως] Non vidit Scholiastes de Opisthodomio Olympico hic agi. Quam supine! Solan.

Ead. 1. 13. καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου] Ἐκ Σάμου, Πυθαγόραν τὸν Μησαρχοῦ. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδήρων Δημόκριτον. ἅμω δὲ φυσικῶ φιλοσόφῳ ἦσιν. V. In *Foss.* altero sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδήρων b). (καὶ ἄλλον) Ἡράκλειτον. (ἄλλον) Δημόκριτον.

Ibid. ἐκ Σάμου] Πυθαγόρας. V. alter.

Ead. 1. 13. Ἀβδηρόθεν] ἐξ Ἀβδήρων. G.

Pag. 502. 1. 3. ἀμυδρόν] ἀφανές, σκοτεινόν. V.

Ead. 1. 6. ἀπρόσμαχος] ἀκαταγωνιστος. V.

Pag. 303. 1. 16. πρόσφορα c)] πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκεία, ἀρμόδια, ἐπιτήδεια. V.

Pag. 304. 1. 1. γλίσχρα] ταπεινά. V.

Pag. 307. 1. 13. ἐκείνον νεανίσκον] τὸν Πάριδα. G.

Pag. 308. 1. 6. τὸν Γναθωνίδην] Κολάκων οἱ περὶ φανεστάτοι οὔτις. V.

Ead. 1. 5. ἰταμόν] ἀναλογντον. V.

Pag. 309. 1. 5. ἐς χρηματισμόν] ἐς τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι, χρήματα συλλέγειν. V.

Pag. 310. 1. 5. μετελευστέον d)] G. Κολαστέον. Τριμωρητέον. V.

Ead. 1. 10. αὐτοκράτορα] βασιλέα. V.

Pag. 314. 1. 5. μέτεμεν] ζητοῦμεν. V.

Pag. 320. 1. 13. λεοντήν] Τριβώνιον λέγει. V.

b) ἐξ Ἀβδήρων] Hic omissum Δημόκριτος. J. Cler. quod in C. reperitur. Sed non vidit Editor deesse hic Ἀβδηρόθεν, cujus Scholium est ἐξ Ἀβδήρων. *Solan.*

c) πρόσφορα] „Πρόφορα bis Edita, emendavit *Solanus*, non addens ante idem error in V.“

d) μετελευστέον] „Ita ex G. restituit *Solanus*, cum in V. esset Κολαστέον] quasi sic foret in Luciano.“

A D N O T A T I O N E S.

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. l. 5. Τους σέας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβρωῖσθαι καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; *Benedictus: Nisi inde conjicias, quod arrosi sint ac mutili, tineasque his dijudicandis in consilium adhibeas?* Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σέας non sunt *tineas*, sed σῆτες. Nam quod nonnulli ajunt, σεύς quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, et videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: Σῆς, ἢ σῆψις, haec *tinea*, *robigo*. In Addendis adjecerat GRAEV. Occurrit σέων gen. plur. apud *Aristoph.* in *Lysistr.* v. 731. ubi σῆτῶν per verum stare non potest. KUSTER. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum *Graevium*: et ostenderat se eam ignorare etiam *Bisetus* ad *Aristoph.* *Lysistr.* 731. ubi sunt ἔρια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα, quo ipso verbo etiam *Lucianus* hic utitur. Reduxit utrumque in viam *Kusterus* ad l. c. *Bisetus* hic post *Schol. Hesiodi Epy.* 420. collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes et destructores. Nempe lanas et vestes perdit σῆς, δῆξ ligna, cornua ἰψ, vineas ἔξ, τρωῖς legumina, ficus ψήν. Omissa θροῖψ lignis infesta, σῆψ carniū vivarum perniciēs, haec credo, quod non insectum, sed major serpens. GESN. *Philem. Grammat.* p. 116. Ed. *Osann.* Σέας σημαίνει τοὺς σκώληκας, οὗ ἡ ὀνομαστικὴ οὐχ εὐρεται ἐν χρήσει, ἀλλ' αἱ πλαγίαι. παρὰ Ἀριστοφάνει· ὑπὸ σέων κατακαμπτόμενος. ὥφειλε δὲ περισπᾶσθαι, ὡς χῆνες, χηνῶν. ἀλλὰ σεσημειῶται καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐννέα. ἀπὸ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς τῆς σεὺς ὅμως τὸ σέας φαίνεται, καὶ τὸ σέας. Λουκιανός· συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις In hunc modum etiam *Phan.* et *Thom.* Caeterum *Osannus* illic dicit frustra aβ Editoribus desiderari παραλαμβάνοις. Scilicet metabasis haec est modorum, cujus generis alia exempla apud nostrum obvia notavimus.

ad Hermot. c. 30. et Harmonid. c. 2. Quibus adde Tox. c. 37. Philops. c. 3. et infra c. 7. LEHM.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνεις. GUYET. Adsciscerem, si vel una Ed. praeiret. REITZ.

ead. l. 8. Καλλίνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud Diog. Laërt. in Theophrast. p. 126. E. et Lycone p. 131. B. SOLAN.

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Scyth. c. 7. SOLAN.

Pag. 3. l. 4. Κλῶνα) Vide Hesiodum Theog. 30. SOLAN.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκείνος) Hesiodus Theog. v. 29. seq. ad quem locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in Disput. cum Hesiodo primc. GERN.

ead. l. 7. Οὐδὲ διακριβὰς τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paullo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL. His quid velit Marcilius, et quem in finem contulerit utrumque locum, mihi quidem non liquet: Hoc quidem liquet, corrigendum esse nihil. LEHM.

ibid. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forsan ἡ μὴν. Hesych. ἡ μὴν, ὅπως δὴ. Ita legisse interpretes videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἡ μὴν, id est, vera, omnino. Hesychius ἡ μὴν, ὅπως. MENAG. Tuetur vulgatum Jensus in Lectt. Lucian. p. 62. contra Menagium, (cui semper concinit Guyetus) qui ἡ μὴν hic corrigit: exempla similia ex Nostri Necyom. Contempl. et Sacrif. Jens. adfert, aliosque pronominum pleonasmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, et res sit notissima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Jensii jam inserta T. I. hujus Ed. pag. 432. REITZ. Neo Schmiedero opus esse videtur emendatione. LEHM.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνησθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνησθαι. MARCIL. Majore cum vi omittitur particula. LEHM.

ead. l. 11. Πρὸς τῆς Λιβανιτιδος) Jurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, et simul summa illius, quas deinde objecturus est, scelera complectitur, ut cum in Pseudologista c. 11. per πάνδημον, et γενεαλλίδα, et κυβήβην, inimicum obtestatur. Nimirum vix dubito, quin Libanitis, quod nondum alias inveni nomen, a loco sui cultus dicta sit Venus illa, Aphacitidis appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte positum, everteret Constantinus M. Locus classicus est Eusebii de Vita Constant. 3, 53. de quo ponamus quaedam, unde et Libanitidis nomen intelligatur, et quantum in hac jurandi formula amaritudinis inest. Erat ergo Ἄλας καὶ τίμενος — αἰσχρῶ δαίμονι Ἀφροδίτης,

ἐν ἀκροατίας μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀράποις ἰδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὐτῇ καποεργίας πᾶσιν ἀκολαστοῖς, πολλή τε ῥαστώνη (sic Ro. Steph. Sed malim πολλή τε ῥαστώνη, ut referatur ad σχολή) διεφθορᾶσι τὸ σῶμα. Ἰννίδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρησάμενοι, θηλεία νόσφ' τὴν δαίμονα ἰλεούντο. Ἰννακῶν δ' αὖ παρανομοὶ ὀμίλται, κλεψίγαμοι τε ὀριλῖται, ἄρρητοὶ τε καὶ ἐπιρρήσιοι πράξεις, ὡς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀποστάτῃ χωρῷ κατὰ τόνδε τὸν νεῶν ἐπεχειροῦντο. ἐφορός τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα σεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τολμᾶν παρέναι. Reliqua de hoc tempore Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem esse; de quo in libello de Dea Syr. GESN.

ibid. Λιβανίδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 14. Μυρρίνη) An μυρική; GUYET. Non male, ut Indibrii eaussa maior sit oppositio inter laurum et vilem myricam atque malvam, quam quae jam est inter laurum et myrtum. REITZ. Dicendi formam, qua ἀντὶ τῆς δάφνης contractum ex pleniori ratione ἀντὶ τοῦ δάφνης λαβεῖν, notavit exemplisque maximam partem congruis illustravit Fritzscheus Quaest. p. 108. LEHM.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4. s. 22. in Arabia septimo mense arborescere baculorumque usum praebere extemplo, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Fugit. extr. GESN.

ead. l. 15. Ἀπήλαξαν) Forsan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειὼν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis hujus et rivi mentionem fecerit Cellarius, juvat annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5. et 6. jungi cum Hippocrene et Permessso. Etymon ex oriente arcessit laudatus modo Bochartus Chanan. I, 16. Strabo lib. IX. p. 281. pr. ὁ Περμησσοῦς καὶ ὁ Ὀλμειὼς ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπέπτουσι λίμνην τὴν Κωπαῖδα τοῦ Ἀλφαίου πληθον. GESN.

ead. l. 3. Κακοί, οὐδὲ, εἰ καὶ πάντ' etc.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάντ' etc. Sed praefenda nobis videbatur cum Belino lectio Ms. Reg. 2954. quam expressimus. Simul interpolationem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χοῳ πρὸς) A coitu metaphora. GUYET. Supra Zeux. c 6 f. etc. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡ τῷ δεῖνι ξυνοφοκας) Ἡ σὺ τῷ δεῖνι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ

Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ δῆτωρ ἔγραψε) Ver-
tunt: si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthe-
nes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est
Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦ-
τα ἔχε, habe sane ista, acquisitis, quaecunque Demosthenes
propria manu scripsit. Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 11. Αὐτὰ ὀκτάκις) Thucydidis historia a Demo-
sthene octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Zeux. c. 3. et quae ibi
de statu a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus
de libris, de quibus et hic Noster; sed Plutarchus rem tan-
tam non satis docere videtur in Imperatoris hujus vita: cum
enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis
sepositam, missis aliis, ait tantum, Aristotelis et Theophrasti
opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Ro-
mam ab eo translata et a Tyrannione grammatico compilata,
ex iisque codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhod-
ium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumfere-
bantur, concinnasse, p. 856. A. SOLAN. Narrat Plutarchus
in Sulla pag. 856. H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bi-
bliothecam Romam deportavit: in quibus Aristotelis praeser-
tim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III.
6. pag. 175. seq. GESN.

Pag. 5. l. 3. Πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος) Proverb. BOURD.
Admonet hoc adagium fortunae ornamenta non mutare ho-
minis ingenium, et natum videtur a simiis illis Cleopatrae,
Aegypti reginae, saltationem humanam imitantibus, quarum
apologum Lucianus refert de Mercede conductis. COSN. Vid.
Pro Merc. Cond. c. 5. et eandem historiolum habes Pisc.
c. 36. LEHM.

ead. l. 18. Διὰ χειρὸς) Conf. supra, si tanti est, Nigr.
§. 2. ibique Hemsterh. ex Alciph. διὰ χειρὸς adferentem.
Adderem Nostrum infra Pseudol. cap. 24. f. ἄς διὰ χειρὸς
ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Past. l. p. 19. διὰ χει-
ρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ. Ael. V. H. VII, 1. διὰ χειρὸς καὶ
γνώμης ἔχουσα πάντα. REITZ.

Pag. 6. l. 6. Ἰσμηνίου) Dives is Thebanus, musices cul-
tor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. Ed. Ald. et Plutarchus passim.
Fuit et ejusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2. 859. f.
925. f. 1123. f. Diog. Laërt. pag. 193. f. sed is ab hoc di-
versus. Vid. Xen. pag. 294, 13. et 326. et seqq. Citharam
non tibiam vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.)
Conf. supra Harmon. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075. . . Marsyae

hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* invexit. De hujusce Olympi calamo seu tibia vid. *Eur. Iph. A.* pag. 267. B. Utriusque meminit *Basilius* de Leg. Graec. lib. (*Grot. Ed. 99. Philostr. 574. Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὀλυμπος τοῦ αὐλεῖν. SOLAN.*

ead. l. 15. Κατὰ ταῦτα) Nihil mutare *Fl.* adscripsit *Solan.* An τ' αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 6. ubi id potius requirerem, quam hic. *REITZ.* Ut illic, ita et hic, mutanda erat vulgata. Cf. *Charon. c. 3. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ σὺ eto.* Verum h. l. tamen etiam subit mentem meam dubitatio, an δὴ recte habeat, quum δὲ requiri videatur. Quo opus est δὴ in exemplorum applicatione, id postea demum sequitur, *πεῖθον δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπ.* ibique quidem suo loco. Aliquantulum certe offensionis per illud effici sentio in sententiarum cursu. *LEHM.*

Pag. 7. l. 3. Ἰππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum: nam et equi Thessali olim in pretio, et Centauri Peliam, Thessaliae montem, et loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota K. Talis *Aristophanis Κοππατίας* in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. *PALM.*

ibid. Κοππαφόρον) Omnes, quos vidi, libri *Καπποφόρον*, nisi quod *Fl. Par.* forte *κοππόφορον*. Ego cur mutaverim, audi: quia apud *Aristophanem* et *Philostratum*, p. 334. etiam de equo, cui *Κοππατίας* nomen est, legimus ipso fere Nubium initio; ubi Scholiastes, quamquam depravatissimus, inde dictos docet, quia signum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus signabatur. Ea autem figura erat P inversum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctissimus *Scaliger* in ea, quam de *litteris Joniis* operi suo ad *Eusebii Chron.* inseruit *dissertatione*, poster. Ed. p. 110. quam omnino consule. Quam in rem ut et ego aliquid de meo amplius conferam, accipe simul figurae illius descriptionem, si ulla, liquidissimam a *Quintiliano* exhibitam, et eadem opera in ejus textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I. cap. 4. *Inst. de litteris redundantibus* agens, sic scribit: *Et K quae et ipsa quorundam nominum nota est, et Q, cui similis effectus speciesque, nisi quod paulum a nostris obliquatur, Κάππα apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic si *COPPA* legas pro *ΚΑΠΠΑ*, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeferunt, tam impressi, quam Mss. habebis et mentem *Quintilianii*, et id; quod volumus, hujus signi imaginem spe-

ciemque, quam limpidissime potuit descriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q simile, nisi quod a suis obliquetur, id est, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo signum describi, quod Scholiastes *Aristophanis* optime etiam per P inversum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, dno haec observes velim: figuram litterae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam gestasse, quam nos fere scribentes a sinistro ducere incipimus. Deinde male et jam a prisco more longe diverso, istud *ἐπίσημον* in Graecis nostris libris pingi; cum vera forma ea sit, quam *Scaliger* primus restituendam docuit, nempe inversum Rho (P), seu circulus, a cujus latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minuscule nostro q prorsus simile, in nummis tamen varia est hujus Episemi, litterae etiam aliquando forma. Adi *Spanhem.* de usu et praest. numism. apud quem tres hae occurrunt ϙ: Q. γ. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92. 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92. et 97.) Hactenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. *Anacr.* Ed. *Steph.* pag. 73.

Ἐν ἰσχυροῖς μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμα ἔχουσι.

V. Piscat. c. 47. πιθηκοφόρους. SOLAN.

Ead. l. 10. Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανελῶ;] Proverbium de iis, quae aliena inter se sunt et disconvenientia. In balneis enim notio est vel elegantiae, vel luxuriae, quae minime cadit in canes cynicos. Sonabat etiam, κύων ἐν βαλανελῶ, ut *Parasit.* c. 51. extr. Poterat h. l. κοινὸν etiam omitti, ut vere factum in Cod. Gorl. Vid. *L. Bos* Ellipss. p. 226. sq. *Schäf.* et *Schleüsner.* Lex. N. T. Ed. IV. Tom. II. pag. 1138. Sed quum in hac formula etiam addita illa vox reperitur, ut *Icarom.* c. 14. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῶ κοινόν ἐστι; e. a. et e verbis κοινὸν κυνὶ inter dictandum similiter pronuntiatis facile alterutrum a librario minus attento negligi poterit: non esse putabam, cur expungerem. LEHM.

Pag. 7. l. 11. Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ) Καὶ τοι ἐγένετό τις πρὸ π. MARCIL. Tollendum censeo illud καὶ, odiose hic, ut puto, initio sententiae affluxum. V. *Plut.* 1216. C. et 1239. C. SOLAN. Nec odiose, nec, quod *Solanum* voluisse suspicor, otiose praefixum h. l. καὶ. Nova enim hinc incipit exemplorum series; qua vice certe καίτοι fungi non potuit. LEHM.

Pag. 8. l. 3. Νεοτμήτους) Non ausim damnare nomen, quod libri tuentur et analogia, cum praesertim τέμνειν esse

propriam hac in re verbum *οὐροτόμος* doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit *Lucianus* verbum panllo generalius, *νεοκμήτους*. Certe Latine non ausus sum dicere *crepidas recens scissas*, cum a *suendo* potius *sutores* dicti sint, quam a *scindendo*. GERN. Argutatur bonus *Gesnerus*, in versionis suae, credo, gratiam. LEHM.

ead. l. 6. *Οὐ ταῦτα*) Et ita habere *Fl.* adlevit *Solan.* Quare? quia forsitan *ταῦτα* quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est *ταῦτα* etiam in cett. Conf. modo c. 5. ubi eadem suspicio. REITZ. Non exspectabo ego codicum auctoritatem, quia res ipsa flagitat levissimam vocis mutationem. LEHM.

ead. l. 7. *Συκίνη*) Proverbium est, de quo *Erasm.* adagio *ficulus*. COGN. Confer supra *Alex.* cap. 47. Infra *Peregr.* cap. 24. REITZ.

ead. l. 8. *Χρυσούς ἐμβάτας*) Misere aberratum est supra in *Jov. Trag.* c. 41. tam in textu *Luciani*, ubi τοὺς ἐμβάδας ex *Par.* editum, cum *J. B.* 1. *Hag Salm.* ut jam video, recte *ἐμβάτας* habent; quam in nota ad Schol. ubi et *αἱ* male exaratum pro *οἱ ἐμβάται*. In differentia τοῦ ἐμβάδας et ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt *Lexicogr.* et *Grammatici*, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβας dicendum, ὁ ἐμβάτης. *Ammonius* p. 49. *Ἐμβάδες*, αἱ, κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάται (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait *Mag. Budaeus* contra *ἐμβας calceamentum tragic.* ἐμβάτας *comica.* *Stephanus*, idem *ἐμβάδες*, quod *ἐμβάται*, ait, ex *Luciani Gall.* (c. 26. f.) *Pollux* vero a se ipso dissentit, *L. IV.* c. 18. seg. 115. scribens: *Κοδόρνοι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες. Ἐμβάται δὲ τὰ κωμικὰ.* Et *VII.* s. 91. *Ἐμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑποδήμασιν.* Sed *ibid.* s. 85. *Ἐμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα — κοδόρνοις ταπεινοῖς εἶναι.* *Hemsterh.* rem non expedivit ad *Necyom.* c. 16. f. ubi καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβάτων habemus, dum ad *Spanh.* nos ablegat. Nam is ad *Aristoph.* *Plut.* 759. eundem *Luciani* ex *Necyom.* locum adlegat, ac si *ἐμβάδες* legeretur, aequè ac in *Gall.* c. 26. f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente *Hemsterh.* ἐμβάτων *ibi* editum, inque eo *Edd. vett.* illic consentire video, veluti in *ἐμβάδων* consentiunt in altero loco, ubi tamen diserte de tragicis agit. At quia infra *Epist. Sat.* §. 19. *τραγικοὶ ἐμβάται* aequè ac in *Necyom.* l. d. item *Jov. Trag.* sic quoque ex consensu *Edd. optimar.* legendum est; potius et in *Gall.* c. 26. f. forsitan *ἐμβάτων* jam corrigendum, etsi *ibi* *Edd.* ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male *Solanus* conjecerit, hoc loco pro *χρυσούς ἐμβάτας*, legendum *χρυσᾶς ἐμβάδας*, quod

calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic 'supra Bacch. §. 2. χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15. ἐμβὰς Σικαννία. Aristoph. Plut. 759. ἐμβὰς γερόντων' ubi Spanhem. eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex Aristoph. adfert, ubi ἐμβὰς de solea calceove aenum adhibetur. Sed spatii angustia non sinit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἡ ἐμβὰς generalius esse, ὁ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, et Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. REITZ. Si χρυσοῦς ἐμβάτας ferri non potuit, necessario etiam οἷς fuit mutandum. At nihil opus est. Nam cum iis, quae in divite modo taxabantur, καλλίστοις ὑποδήμασιν, optime conveniunt cothurni aurei, χρυσοῖ ἐμβάτας, ad magnificentiae scilicet, non tantum elegantiae, affectationem ridiculam significandam. 'Εμβάτας autem cothurnos proprie tragicos dici, praeter loca, a Reitzio collecta, probatur etiam certissimis illis Quom. Hist. Conscr. c. 22. et De Salt. c. 27. quae maxime h. l. conferri merentur. LXXII.

ead. l. 11. Βῆτα — ραψοδ.) Hinc usu receptam jam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos jam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas adpositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad ll. A. Nota 1. διὸ καὶ τὰ εἰκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλλα καὶ βῆτα καὶ γάρμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται: atque apud alios Schol. non semel Λ. ἄλφα, βῆτα etc. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Jurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille adlegat Casaub. et Fabric. REITZ.

ead. l. 13. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. ll. B, 212. SOLAN.

Pag. 9. l. 1. Τετρηθήσεται) Hom. ll. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 3. "Εκτορα, — Ανκ. — Αστυρ.) Hom. Iliad. Φ, 34. et seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 5. Γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII. §. 2. f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV. f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII. pag. m. 473. μὴ καὶ γέλωτα ὀφλη. Aristophan. Nub. 1031. καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης. REITZ.

ead. l. 13. Πορφυρᾶν — διφθέραν etc.) Supra Quom. Hist. Conscr. c. 19. SOLAN.

Pag. 10. l. 5. Πυθοῖ) Πυθοῖ et Πιραιοῖ non esse adverbis, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoleto-

rum nominum, *Πυθαῖ* et *Πειραιῶ*, quae in tertio et sexto casu habent *οἱ*, contracte *οῖ*, ut *Αηδοῖ*, *αἰδοῖ*, atque in illis intelligi *ἐν*, contendit *L. Bos* de Ellipsis. p. 282. et seq. ubi plura ex aliis exemplis, et hoc *Luciani* quoque adfert. Adscripserat *Hemsterh.* adnotaveratque simul, quod versum erat in *Pythiis*, reddendum, *Delphiis*. REITZ. Debetur haec versionis veteris emendatio ipsi illi *L. Bosio*, quem modo laudaverat *Reitzius* et ipsi quoque loco illi, de quo agit, Ellipsis. Gr. pag. 699. Ed. *Schäff.* LEHM.

ibid. *Εὐάγγελος*) Similem Histor. vid. apud *Cic.* ad *Heren.* IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. *Σφραγῖσι*) Conf. fin. c. seq. Et *Tragop.* γ. 79. Et *Ovid. Met.* XI, 167. SOLAN.

ead. l. 7. *Εἰσέρχεται — ὅλος*) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλως recipias, vid. supra *Tom.* VII. *Herc.* cap. 1. ὅλως *Ἡρακλῆς*. REITZ. *Καὶ ὅλως Herculis* c. 1. loco est: et omnino, ut *brevi summa singula comprehendam*, überhaupt, kurz. Vid. ad *Vit. Auct.* c. 12. *Tom.* III. p. 517. sq. H. l. ὅλος, totus homo, περιλαμβόμενος τῷ χρυσῷ, elegantius haud dubie dictum, quamquam sententia omnino parum mutata, quam ὅλως περιλαμβ. omnino, omnibus ex partibus. LEHM.

Pag. 12. l. 11. *Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης*) Vide haec copiose illustrantem *Gataker.* in *Cinno* pag. 246. Ed. minor. P. 303. Ed. major. REITZ.

ead. l. 13. *Σφραγίσιν*) I. e. gemmis. GUYET.

ead. l. 16. *Ὠνήσο*) *Ὠνήσω* legisse videtur interpr. GUYET. Reddidit scilicet interpr. *Anastasius*: Veruntamen hoc commodi tuus tibi ornatus peperit. Legit itaque ὦνήσο, ut *Prom.* c. 20. *Tom.* I. p. 139. quod descendit ab Imperfecto, vel potius Plusquamperfecto, ὠνήμην, ὠνήσο, ὠνήτο. Vid. *Phryn.* p. 12. Ed. *Lob.* Forma ὠνήσω, quam *Guyetus* h. l. subjicit, *Scholias* refert, et *Lobeckius* ad *Phrynichii* praeceptum laudatum, id quod mireris, pro certa et legitima hujus loci lectione indicat, ad ὠνήσάμην foret referendum, qui aoristus est verbi ὠνήσθαι, neque plane huc pertinet. *Gesnerus* vertit, ac si legretur ὀνήσο, quam rationem prope abest ut unice veram esse censeam. At externa desunt testimonia. LEHM.

Pag. 13. l. 2. *Πρὶ πόδα*) *Hesych.* οὕτως ἐκάλουν τὸ ἀρμόζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμετρῶν τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων ἢ ἀκριβῶς. GESN.

ead. l. 6. *Θραῖται*) *Thraciae*, quas depingit *Ovid.* 2. *Metam.* COGN.

ead. l. 8. *Εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεισοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον*) Exhibuit quoque interpr. in nigrum pontum;

nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum credatur. Sed *Lucianum* nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, et intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide *Geographos*. GRON.

ibid. *Μέλανα πόντον*) Mare nigrum *Luciano* notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN. Recte Gronovius, quem imprudenter *Wielandius* cum *Guyeto* confudit, intelligit sinum Melan dictum, *Herodot.* VII, 58. in quo Hebræi fuerunt ostia. Verum sic vulgatum *πόντον* neccassario in *κόλπον* erat mutandum, sicut vere legitur in Gori. LEHM.

ead. l. 15. *Νέανθον*) De hoc *Politianus* in *Nutritia*. SOLAN.

Pag. 14. l. 11. *Κληρονομήσαντα τῆς* etc.) Attice cum genitivo ait *Schol.* bene. Ita et supra Quom. Hist. cap. 20. Verum et cum accusandi casu *Alciplhr.* I. Ep. 39. p. 192. f. *ἔναγχος γὰρ πλούσιον κληρονόμηκε πατέρα τὸ μειράκιον*. REITZ. Jungitur hoc verbum vel cum Genitivo personae, Jemanden beerben, Char. c. 16. *Diall. Mortt.* IX, 4. vel cum Genitivo rei, ut h. l. cf. *Diall. Mortt.* XI, 3. *ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ*. vel cum Genitivo personae et Accusativo rei, ut *ibid.* *κληρονομεῖν ἐμοῦ τὰ κτήματα*. Plura exempla praebebit Index. LEHM.

Pag. 15. l. 2. *Τῶν ἄλλων βαρβίτων*) Hinc videtur colligi posse, lyram et barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 5. *Τρισημίλων δραχμῶν*) A solo *Luciano* hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso *Epicteto* apud *Arrianum* pag. m. 72. B. cur fictili ea usus sit, audire. Ego, inquit, nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique causam satis obviam; cras, inquam, fictilem invenies. At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui suraretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque satius, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Spensippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat *A. Gellius* III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 6. *Τῶν νυκτῶν*) Subaudi τὸ διὰ. GUYET.

ead. l. 9. *Τῷ θαυμασιῷ ἐκείνῳ γέροντι*) Serio *Epictetum* laudat: neque enim semper ridet *Lucianus*, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent et alii scriptores, et ipse apud

Arrianum p. 66. *A. Aul. Gall.* II, 18. *De Epicteto autem philosopho nobili* — recentior est memoria, quam ut scribi quasi oblitteratum debuerit. Ad M. Aurelii usque tempora vitam produxisse, auctor est *Suidas*. SOLAN.

ibid. ΧΘΉς) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. De Morte Peregr. c. 36. SOLAN.

ibid. Πρωτέως) I. e. Peregrini. GUYET.

ead. l. 12. Τρυάται τοῦ Καλυδωνίου) Memorat inter ἀναθήματα ejus verbi (verbis erat in Ed. Reitz. Sed mutarunt Bipp.) etiam *Pausan.* Arcad. pag. 275, 38. *Wech.* Ἔστι μὲν, inquit, τὸ δῆμα υἱὸς τοῦ Καλυδωνίου· διεσῆπτο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἤδη ψιλόν. GESN.

ead. l. 13. Τὰ ὅσα τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? *Pausanias* enim in Atticis p. 34, 20. in Lydiae urbe non magna, *Τημένου θύραις*, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὅσα τὸ σχῆμα περιέχοντα εἰς πλῆθυν οἷς ἔστιν ἀνθρώπου· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἔδοξεν. (conformatio suasit humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suasisset). Αὐτὰ δὲ λόγος ἤλθεν εἰς τοὺς πολλοὺς, Γηρύον τοῦ χρυσάορος εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemusne lacunam esse post *Θηβαῖοι*, aut post ὅσα adeo. Sed harrolari nolo. Magnam vim ejusmodi reliquiarum (κεμήλια, θάματα, ἀναθήματα, pro diverso respectu vocant Graeci), breviter indicat *Ez. Spanhemius* in ipso ingressu magni operis p. 3. GESN.

ibid. Γηρύονος) Γηρύονος diserte scripsit *Gesner.* in nota sua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis*? Dubito tamen, num et sic in *Luciano* corrigi velit, cum etiam Γηρύονος in *Hug.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, Edd. decem evolvi, easque in Γηρύονον consentire deprehendi, nempe ab recto Γηρύονης, quam formationem esse usitatissimam, vel ex *Loydii* Lex. poet. notum, qui id vel quater ex *Palaeph.* et Γηρύονῃ a Γηρύονιδος ex aliis profert. Addo *Conon.* Apollodoro adnexum p. m. 247. τοῦ Γηρύονος περικαλλεῖς ὄσαι βόες. Et *Ptol. Hephaest.* p. 310. f. Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρύονῃ. *Parth. Nic.* c. 30. τὰς Γηρύονος βοῆς. Nec aliter *Suidas*, nec *Aristoph.* quem vid. *Acharn.* v. 1081. Ideoque jam nulla mendi suspicio: nec scio, ubi Γηρύων aut Γήρυον inveniatur. REITZ.

ead. l. 18. Λέγεται — Διονύσιον) Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adjungunt. *Diod. Sic.* I. cap. 95. pr. Λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν βασιλέα. Ib. med.

λέγεται τὸν Εὐρξον πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II. c. 21. λέγεται τὸν Μένονα et millies apud eundem deinde. *Parth. Nic.* c. 30. λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31. λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36. λέγεται δὲ καὶ Πῆσον ἰέναι. *Aesop.* f. 86. λέγεται ταύτην. *Arrian.* *Exp. Al.* in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi *Gronov* sex, septem alia simil. ex *Ael.* et *Xen.* Interdum tamen et nominativum reperias, ut *Diog. Laërt.* T. II. pag. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. *Diod. Sic.* V. c. 55. λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόνιες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit *Cic.* ad Att. L. IX. unde pro-verbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionysius tyrannus. GUYER. Senioremem intelligit, qui tragoedias et comoedias edidit. Vid. *Plut.* 838, 2. 1276. 1532, 1. De tragoediis ejus vide *Suid.* et *Plut.* *Timol.* 442, 2. et 602. f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφν, quod apud *Stobaeum* etiam reperitur, *Grot.* Flor. 187. B adde *Philostr.* p. 499. SOLAN. Adleverat *Hemsterh.* adeundum *Davis.* ad *Cic.* *Tusc. Disp.* V. p. 350. Ed. 2. Ibi *Cicero* de eodem *Dionysio* tyranno: *musicorum vero perstudioso poëtae etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* *Davisius* autem: *Themist. Or.* IX. p. 126. Τραγωδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τύραννος ἱκανὸς ἦν. De poëtica ejus facultate non tam bene sentiunt reliqui, et in horum sententia fuisse se, non obscure docet *Tullius.* *Ammian.* *Marcell.* L. XV. c. 5. Legimus, *Dionysium* intentasse poëtae *Philoxeno* mortem, cum eum recitantem proprios versus absurdos et inconcinnos, laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. — Dein additis etiam his *Luciani*, pergit: alia de *Philoxeno* in lapicidinas conjecto testimonia corrasit *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. X. c. 9. At de *Dionysii* tragoediis vide *Schefferum* et *Kuhnium* ad L. XIII. c. 18. Haec *Davisii* adscribere non piguit. REITZ.

ead. l. 19. Τὸν Φιλόξενον) Nota *Philoxeni* historia, discretissime enarrata a *Diodor.* Sic l. 15, post pr. brevius a *Stobaeo* *Serm.* 13. περὶ παρρησίας. Tangit *Cic.* ad Att. 4, 6. med. Aliam causam conjecti a *Dionysio* in *Lautumias Philoxeni*, corruptam nempe ab illo *Galateam*, tyranni pellicem, indicat *Athenaeus* L. I. p. 6. F. et Schol. *Aristoph.* ad *Plut.* 290. Tragoediarum *Dionysii* nomina, et quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud *Fabric.* B. Gr. II, 19. pag. 675. in quo Catalogo Tragicorum etiam *Philoxenus* illustratur p. 686. Add. viri docti ad *Aelian.* V. H. X, 9. et XII, 44. GESN.

Pag. 16. l. 1. Οὐ δυνάμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam causam assignat *Plut.* 595. f. Tragoedia nempe *Tyranni* ei

ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est oblitterata. SOLAN.

ead. l. 2. *Ἐγγέλται*) Lege *ἡγγέλται*, et vid. Parasit. c. 40. vel potius *ἡγέλαιο*, ut *Diog. Laërt.* p. 159. F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. *Spanh.* p. 4. Ed. ult. Adde his ob similitudinem *Silii Italici* factum, qui in *Virgilii* monumento decessuisse fertur, quasi eodem afflatu inspi-randus. Narrat *Jac. Pontanus* 284. Philoc. SOLAN. Si *Solanum* offendit passivus verbi *ἡγγέλαι* usus, quum non *ἡγγέλαι τε-να*, sed *τεν*, dicatur, in aliis quoque ejus generis verbis moneo idem accidisse, ut in *πιστεύεσθαι* *Hermot.* c. 31. et 73. *Phal.* 1, 14. cf. *Demosth.* *Lept. Tom.* I. p. 331. Ed. *Dind.* in *ἐπιβου-λεύεσθαι* *Catapl.* c. 26. *Phal.* 1, 6. *Gall.* c. 29. e. a. LENN.

ead. l. 6. *Δωρικόν*) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum, quid reponam, satis video. Aliquid tamen habeo, quod asseram. Fuit altera Dionysii uxor nomine Doris; v. *Aelian.* V. H. IX, 8. et XIII, 10. *Val. Maxim.* IX, 14. de qua haud dubie hic sermo est. Adde *Cic. Tusc.* V. Locrera erat, Xeneti, viri civium suorum nobilissimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad *Cornel. Nep.* in Dione. SOLAN

ibid. *Ἦεν ἡ Διονυσίου*) Non puto, ridiculum quaerendum esse in his versiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, et minime Tragicum; ridiculum, nescio, an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poetam praeter caetera declarent. GESN.

ead. l. 10. *Μάλιστα εὔσι. — ἡ τῷ Διον.*) Aut *μᾶλλον* scribi debuit, aut *εὐστοχώτερον*. SOLAN. Imo potius *ἡ* post *εἰη* ejiciendum erat *Reitzio*, qui ut *Gesneri* versionem dedit, ita etiam lectionem ei suppositam edere debuit. Ceterum certam esse *Gesneri* rationem, probat Codicis *Gorl.* assensus, quem et *Schmiederus* sequi non dubitavit. LENN.

ead. l. 12. *Καὶ ἀναλύττεις*) Haec omnia *Pers.* ejusque interpretes ad Sat. 3. *BOURD.* Perinde quidem est, sive legas, ut in editis habetur, *καὶ ἀναλύττεις ἀέλ*, sive, ut in Ms. exstat, *καὶ ἀναυλύττεις ἀέλ*. Utrumque enim significat *libros*, *versus evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum *ἀναυλύττειν*, quod hic Codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librariorum pro eo substituisse notius et tritius. Proprie *ἀναυλύττειν* dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, *καὶ διακόλλῃς καὶ περικόπτεις*, *coagmentas, spoliās*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine jungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana pur-

purea, cui plerumque literis aureis Index libri inscribatur, ut erudite docuit maximus vir *Isaacus Vossius* ad *Catullum* p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV. Praeter *Graevianum* Codicem etiam alii nonnulli formae ἀναυλλήτως favent, Quare non poteram ego hanc alteri praeferre. LEHM.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περιόπτεις) I. e. recidis, tu les rogues. GUYET.

ead. l. 14. Ἐντίθεις) Ἐντίθης. GUYET. Ni Atticum foret eis pro ης, ut c. 19. f. προῦντίθεις. REITZ. Mutato certe accentu scripsi ἐντιθέις, ut συντιθέις Vit. Auct. c. 14. Sed διὰ τίθης est Pseudol. c. 25. Quae deinceps adnectantur verba olim sic legebantur: ὡς δὴ τι ἀπολαύσων αὐτῶν, et reddebantur: *tanquam fructum aliquem illorum capturus*. Emendavit locum et illustravit *Fritschius*. Quaestat. pag. 134. qui idem *ibid.* pag. 86. sequentium: πάνυ γοῦν etc. sententiam ironicam animadvertit, cui etiam verba: ὅς τοιαῦτα μὲν φθίγγη, quae *Belinus* pessime affecit, aptanda sunt: *qui talia quidem dicas . . . imo potius* etc. Est correctio interruptae orationis, quam non satis agnovisse videtur *Gesnerus*. LEHM.

Pag. 17. l. 3. Τῶν ἰχθύων ἀφρονότερος) Proverb. BOURD. Supra *Jov. Trag.* c. 35. Gall. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἄλλο] Elliptice: *quid aliud, int. facis?* Sic scilicet οὐδὲν ἄλλο, μηδὲν ἄλλο et τί ἄλλο concisa oratione dici, ut suppleri mente debeat aptum verbum, vix hodie quemquam fugit. *Diall. Deor.* XXIII, 2. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα. *Diall. Marr.* XV, 3. ἡμεῖς δὲ — οὐδὲν ἄλλο, ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων παρηκολουθοῦμεν. Et hanc rationem etiam Latinos imitatos esse notatum in libro *Bosiano* de Ellipsis. p. 646. Ed. *Schäff.* Vid. *Sueton.* Jul. c. 20. *Vesp.* c. 5. 2b. c. a. Cf. *Abresch.* Dilucc. *Thuc.* p. 180. et quem *Schäferus* ad *Bosium* laudavit, *Brunch.* ad *Aeschyl.* Pers. v. 207. (v. 181. *Lang.* et *Pinzg.*) Hoc loco ne in posterum quoque peccetur, quod ab interpretibus ad unum omnibus factum video — *Gesnerus* quidem reddiderat: *quid aliud, quam exercitationes muribus, parabit*, arctissime scilicet τί ἄλλο cum ἀνείται conjungens — comma post ἄλλο posui vulgo praetermissum LEHM.

ead. l. 11. Τίλφαις) *Legē σάφαις*, ut Gall. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illum locum. SOLAN.

Pag. 18. l. 3. Χανεῖν σοι) *Hom.* II. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 4. Δημήτριος) Vide *De Salt.* c. 65. *Demonact.* c. 3. et *Toxar.* c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX *Demetriis* vid. *Philostr.* IV, 25. notasque *Olear.* p. 163. b. 1. REITZ.

ead. l. 6. *Τὰς Βάκχας*) *Eur. Bacch.* 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl. βαπτας*, prave. SOLAN.

Pag. 18. l. 11. *Τήμερον*) *Usque ad hanc diem.* GUYET.

Pag. 19. l. 1. *Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον*) In Edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide *Ms. Regg.* 2954. et 5011. BIF.

ead. l. 5. *Μῆ*) *Lege πῆ.* SOLAN. Vult scilicet, nī fallor, scribi: *Ἀλλὰ πῆ ἐπιδέξιν* — *ἔχει.* Verum causam non video mutandae probae lectionis. LEHM.

ead. l. 8. *Κἀμὲ Σύρον ὄντα*) *Syrus ergo et ille indoctus.* SOLAN.

Pag. 20. l. 3. *Ἐκκεραγένας*) *Deleat ex Solanus*, praecunte *Fl.* Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses *ἐκκεραγένας* conjicere, quod similia frequentet *Noster*, ut *ἐμβοᾶν*, *ἐμφαγεῖν* etc. Sed quia supra de *Merced. Cond.* §. 28. quoque *χερσαίου βατράχου διὰ τὴν διψῶντα πεπραγένας*, neque compositum *ἐκκεραγένας* in *Nostro* observavi, *Solano* adsentior. REITZ.

ibid. *Ἡ μὴ*) *Καὶ μὴ.* GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ. Offendit et *Belinus* negans se verborum *ἡ μὴ πίνειν* sententiam capere posse. Reddam: *aut*, ut rectius dicam, *nolle bibere, nisi* etc. Ad rem cf. *De Merc. Cond.* c. 35. *Tom. III.* p. 275. De verbi autem *διαρρήγῃνας* multiplices apud nostrum usu agetur olim in *Indice.* LEHM.

ead. l. 6. *Βασιλεῖ τινι*) *M. Aurelio*; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam etc. quod et a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post *Peregrini* mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὁ ψευδαλεξάνδρος*) *Ille sortis extremas juvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repeteret a Demetrio Sotere.* Vid. *Justin.* XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. *Καὶ ψευδοφιλιππος ἐκείνος κναφεύς*) *Ammian. L. XIV. c. 19.* etiam hunc *Pseudophilippum* in fullonio natum testatur. Haec, inquit, *fortuna mutabilis et inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, et Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andriscum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit.* L. Bos. *Ψευδοφιλιππος*) *Andriscus ille, vir ultimae sortis apud Flor. II, 14, 3. sive stirpis. Vell. Pat. I, 11, 1.* qui quod vulgo ex similitudine *Philippi* (*Persei Macedoniae regis filii*) *Pseudophilippus* vocabatur, regiam for-

nam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 8. Ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. Casaubonus ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος ταττομένων) Benedictus: qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem hujusmodi innuit auctor, usurpat casum tertium; ut in principio Fagitivorum: Ἀξιούσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι. Et rursus: Κράτιστα ἐπιγραφόμενων καὶ ὑπὸ τῇ κυνὶ ταττομένων. In Reviviscentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ ταττομένοι. Anastasius apud Basilenses: et si qui alii hoc modo mentiti sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem: et si quis alius eorum, qui post vocem ψεῦδος nomen positum habent. Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero et Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. Ἐπὶ τοῦ ψεῦδους τεταγμένων legit Belinus vertens: et tous ceux ensin, qui sont rangés sous les enseignes du faux. BIR. Ergo apprehendit h. l. Belinus, quod alio in loco reprehenderat. Nempe Pisc. c. 20., quem locum Gronovius modo dixit, ubi se ipse Lucianus profitetur ut μισαλαζύνα, καὶ μισογόητα, καὶ μισοψευδῆ, καὶ μισότυπον, ita et φιλαλήθη, καὶ φιλόκαλον, καὶ φιλαπλοϊκόν, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. illic igitur, quod genus hominum odio Luciani subjectum sit, dicuntur οἱ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ (τέχνῃ) ταττομένοι, καὶ τῷ μίσει οἰκισότεροι. Sed pro ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ in Cod. quodam Par. est ὑπὸ τῆς ἐναντίας, quod jure suo reprobatur Belinus. Nihilominus idem h. l. in simili plane phrasi e mera conjectura genitivum scribi jubet contra librorum omnium testimonia, Gesneri insuper interpretationem, rectissimam illam, satis proterve vocans une paraphrase aussi fausse que verbeuse. LEHM.

ead. l. 9. Ἐπὶ τὸ ψεῦδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεῦδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, et sim. GUYET. Nam Bened. dederat: qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiti sunt. REITZ.

ead. l. 16. Μουσικῶν τοῦτο· δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V. 2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate prorsus legitur Μουσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer Pro Merc. Cond. c. 11. si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2. ubi Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρῆματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam

in suo Codice *Kusterum* video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut ajunt, opposita est, dici notat. *Solan.* Τῶν Μουσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Mysorum et Phrygum terminis dicit, declarari possunt e *Strabone* Lib. XIII. pag. 432. 33. τὰ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἔτι τὰ τῶν Μουσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἄλληλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis et ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima et in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, *Lucianum*, scriptorem, si quis alius, disertum, et verborum minime parcum, quin *πεπλεγον* potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum jam olim putamus locum e compendio scribendi, pro *μουσῶν* legendum *μουσικῶν*. Nam illud alterum, quod *διὰ πάντων* dictam putamus, pro vulgatiore *διὰ πασῶν*, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam *διὰ παντός* (intell. *διαστήματος*) dici observaverimus ab *Hippocr.* de *diaeta* I, 9, 17. *GESN.* Τῶν Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Vulgatum τῶν Μουσῶν etc. non esse sanum, *Guyetus* quoque animadverterat, non vero qui sanandum. Sed jam inventa veritate ab *Solan.* et *Gesnero* aliis conjecturis non indigemus. Cumque et *Wessel.* in *Observ.* p. 35. eodem modo emendandum viderit, ἄμουςος forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbiū supra in *Pro Merced. Cond.* cap. 11. ubi ad *Ptolem. Harmon.* remisi. Item in *Prometh.* c. 6. Et in *Quom. Hist.* c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. *REITZ.*

Pag. 21. l. 1. Τοῦ Πύρρῳ) *Pyrrius* Alexandro similis. *GUYET.*

ead. l. 9. Ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης) *Obesae naris*, itemque contra e *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed *κόρυζαν* satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam et *ἀβελτερίαν*. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit *Plato*, apud quem de *Rep.* I p. 416. C. *Thrasymachus* Socratem sic superbe tractat, Τίθῃ σοι ἐστὶ; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δόμενον. Sed haec copiosissime jam olim et magno apparatu *Hemsterhusius* in dialogis Nostri selectis p. 25. *GESN.* Supra *Dial. Mort.* XX. §. 4. κενόδαξλα, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόριζα. Et *Dial.* VI. §. 2. κορύζης μὲν τὴν ὄψιν, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi *Hemsterh.* hoc

paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura daturum; unde conjicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non repetierit, quae super *κορύση* copiose dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24. — 30. At cum et alibi similes minoris Ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolim jam istam notam tam longam huc inserere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, et altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, praeter aliis Lucianum *κορύση* pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. et in Navig. §. 45. etc. REITZ. Quod quaeris, reperitur Tomo hujus Edit. II. p. 494. sq. LEHM.

Pag. 22. l. 3. *Οὐκ οὐν θαυμαστὸν*] Reddiderat *Gesnerus*: Itaque admirandum est. Imo debebat: Non itaque mirandum est, ut jam *Anastasius* dederat. Clamat sententiae natura et particulae *οὐκ οὐν* (non *οὐκοῦν*, de quo *Gesnerus* cogitasse videtur) usus. Cf. Herodot. c. 1. Tom. IV. p. 121. et Abdic. c. 8. Tom. V. p. 10. LEHM.

ead. l. 9. *Εἰ βασιλεὺς μάθοι*] Marcus Antoninus Philosophus. GUYET.

Pag. 23. l. 5. *Βάσσος*] De quodam Basso legimus apud *Philostratum* pag. 166. et ad quem Apollonii Epistolae exstant XXXVI. et XXXVII. et apud *Suidam*, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur; de hoc vid. *Ovid. Trist. II. 417.* SOLAN. Variorum quidem Bassorum meminit *Tacit.* nullius, quem hujus Sophistae nomine insignire queam. Fuit et Bassus Neronis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert *Quintil. L. VI. c. 3. p. 545.* *Asinum*que ob ineptias, *album* ob jucunditatem, dictum vult *Turneb.* At *Burman.* ob stuporem vel magnas aures, et colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ. *Belinus* in not. ad Vers. Tom. IV. p. 287. satis certo credit probabiliterque ostendit Bassum nostrum sophistam Corinthium illum esse eundem, quem e *Philostrato* laudaverit *Solanus*. Quod si ita est, ut mihi quoque videtur, neque e *Pseudol. c. 3.* monente *Schmiedero* Bastam Chium huc trahere, neque illo loco *Pseudologistae*, conjiciente *Solano*, Bassum Chium pro Basta scribere licebit; sed diversa sunt utroque loco diversarum personarum nomina. Bastam scilicet cognominatum esse Democritum Chium musicum auctor est *Hesych. s. v. Βάστας*, ubi plura Commentatt. LEHM.

ibid. Βάταλος] De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibicinem*, poetam aliis facientibus. Vid. *Plut. v. Demosth. 1554.* I. qui monet, ita dictum ab obscoenitate Demosthenem. *Liba-*

nus in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Consule etiam *Suidam*, et in eum eruditissimi editoris notam. Ipse *Demosth.* ejus opprobrii meminit, p. m. 179. B. C. Poëtam mollem facit *Jos. Barberius* AG. X. 823. Vid. etiam *Brôdaeum* Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 6. *Ἡμιθέων*) *Ovid.* Trist. II. Epist. ad Aug. *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.* Hujus, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit *Philo* Hebraeus in vita Mosis. *Comœdias*, inquit, *et Sybariticas nequitias componentes.* *Mart.* etiam XII Thez. Crit. *Grut.* p. 27, 1. *Lil. Gyrald.* p. 482. SOLAN.

ead. l. 11. *Χύτραις λημῶντες*) *Comicus* in *Nub.* p. 144. *εἰ μὴ λημῆς κολοκύνταις.* Ad quae verba vetus Schol. *Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῇ πρὸς ἀπαιδευτὸν καὶ πολλὰ βιβλία ἀνούμενον, οὐκ ᾤκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημῶντες.* *Hesych.* *Κρονικὰ λῆμας, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημῶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλωττόντων.* L. Bos. V. Scholiast. *Aristoph. Neph.* ad γ. 326. p. 144. et *Hesych.* *Κρονικὰ λῆμας.* SOLAN.

ead. l. 12. *Μυρία γάρ*) Sic de *Calum.* c. 10. et 29. Sic apud *Aristaen.* Epist. 19. lib. II. BOURD.

Pag. 24. l. 1. Μασίχη) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod et hodieque facitiant Asiatici. Vide supra notam ad *De Merc. Cond.* c. 33. SOLAN.

ead. l. 11. *Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον*) Supra c. 2. pr. SOLAN.

ead. l. 17. *Κᾰκῖνα*) Non liquet. SOLAN. In marg. *Junt.* notarat idem, nihil variare Edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κᾰκῖνα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καί, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse *Solanum*; verum aliud in sensu quacsivit vitium; nam vel κᾰκῖνα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς ἐκεῖνος haud infrequens esse, ut *Aelian.* V. H. IV, 9. ἀλλ' ἐγὼ, φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. *Herodian.* III, 13, 7. αὐτὴν τε ἐκελύνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. *Aristot.* de Gen. Animal. III, 6. pr. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, et similia Nostro etiam familiaria; vid. ad *Abdic.* cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc *Lysiae* in *Ἀπολ. δωροδοκ.* p. 378. Ed. *Lond.* ἡ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad *Gall.* c. 20. *Icar.* c. 1. atque alibi, partim alia occasione expromenda, non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed et prope accedentia adferuntur a viris doctis ad *Dial. Mar.* III. §. 1. nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταῦτᾰ, tumque ταῦτᾰ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτᾰ ἐκεῖνα, illa ipsa, s. eadem illa; nam qui opposita illa pronomina eodem spiritu jungantur, nondum capio, dum ταῦτα

ἐκείνα idem sonat, atque haec illa, et si δύο accedit, erit, illa haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, et construi, καὶ γὰρ κῆκεῖνα δεινῶς ἐσπούδακας, et in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix patiuntur sequentia. REITZ. Intactum reliqui locum, quamquam sic putem rescribendum: Καὶ γὰρ ἐκείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας etc. Etenim duo haec sunt illa, quibus mirifice studes, quae scil. jam sequuntur. Nam si legas κῆκεῖνα, hoc καὶ quod inest, cogit ex antecedd. ἀνδράποδα intelligere; quod cum sqq. conciliare plane non possis. Quod quum vidisset Seagerus, mutilatum habuit locum, sic illum explendum ratus: Καὶ γὰρ κῆκεῖνα (ἀνδράποδα) ξυνάγεις· καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. non male quidem, siquidem veram vitii sedem recte invenit medici sagacitas. LEMM.

Pag. 25. l. 2. Ἐξώρων) Validos dederant, cum sit exoletos. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14. οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. senioribus, quam ut amatoria exerceant. Generaliter enim signif. aetatem justam egressos, quod satis jam docuit Steph. REITZ.

ead. l. 5. Ἰερὸν χρῆμα συμβουλὴ) Supra Rhet. Praec. §. 1. habuimus: Ἰερὸν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. REITZ.

ibid. Ἀξιῶ, γὰρ σε ἀφήμερον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: auctor enim tibi sum, ut omissis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illum morbum tuum cures, et ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si suggerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas et vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint. Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 7. Τοὺς ὑπηρέτας) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, hand facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς δ' ὅμως μὴ ἐπιλείποντων σε τῶν οἰκοθῆν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶκος. MARCIL. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιῶ σε ἀφήμερον — θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας — quid exspectamus? non profecto ὡς δέ, sed ὡνείσθαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissima esse utramque emendationem, agnoscet, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ὡνεί-

σθαι peccatum esset, nube objecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrupendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitrator. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enūtiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GERN. Aliter censuit *Jacobsius*, sic corrigens: *Θεραπεύειν, καὶ ὑπηρέτας ἔχειν, οὓς ὡνῇ δούλους, et ministros habere servos, quos pecunia emis.* Quae etsi ingeniose ficta videri debent, at certe ficta videri debent, dum modo recte ceperis vulgata. Non autem recte cepit *Belinus*, qui insolentissime *Gesnero* interpreti insultans longe gravius, ut tum fieri solet, lapsus est, ὡνῇ pro Imperativo accipiens et sic reddens: „Achète cependant, achète toujours des ministres de tes infames voluptés, de peur que“ etc. Rectius *Seagerus* ὡνῇ de Indicativo capere potuit. Sed quod verba: ὡνῇ δ' ὁμως sic explicat: *Nihilominus servos emere pergis, et utrumque sumptuosum morbum s. insaniam alere, non assequor ejus sententiam, nec video, quid ea velit. Imo vero Substantivum est ὡνῇ, ut in superioribus κατεργῶν ὡνῇ, et crebrius per hunc libellum; et enuntiatio haec: ὡνῇ δ' ὁμως paullo liberius quasi ex abrupto interjecta est, ut totius loci structura licentiae cujusdam, non tamen illius alienae aut ingratae, speciem prae se ferat; quod patebit, ubi universum auctoris consilium, quantum fieri poterit, ad verbum reddidero. Sic enim ait: Censeo enim, te, missis iis, quae ad te nihil attinent (libris), alteri tantum morbo s. insaniae (libidini spurcae) vacare, et ministros illos emitione utique (comparare, int. κτᾶσθαι vel μεταστέλλεσθαι) ne, ubi domestici s. vernae te deficiant, cogaris ingenuorum quosdam arcessere, quippe quibus digressis non sit periculosum, nisi omnia (quae exspectassent) acceperint, effutire ea, quae vobis post computationem facta sunt. Nam οὐδ', quod *Florentina* ante ἀκλῦδυνον omittit, nullo pacto retineri potest, quamquam tueri studet *Belinus*, reddens: avec les quels, il n'est pas sans danger, qu'en s'en allant ils ne révèlent etc. quasi nihil intersit, subjecta et objecta sententiarum promiscue pro lubitu suo interpretari. *Gesneriano* οὖν pro οὐδ' facile jam caremus. Cf. *Abresch*. Dilucid. Thucydid. p. 282. Ceterum verba olim vulgata: ἦν μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξυγογεῦσθαι *Jacobsio* monente sic distinguere placuit: ἦν μὴ λάβωσιν ἅπαντα, ἔξ. etc. LEHM.*

ibid. Μεταστέλλοιο) Μεταστέλλεσθαι forsitan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidiase puto μηδέ. SOLAN.

ead. l. 9. *Λάβωον*) Subaudi τὶ, δῶρα, aut quid simile. GUYET.

ead. l. 12. *Ἐτι καὶ δειγμάτων ἐπιδεικνύς*) *Ἐτι καὶ δῆγματα* ἐπ. Morsiuunculas nempe amatorias. MARCIL. Probavit hanc probam conjecturam *Belinus* in not. ad versionem, et confirmavit Codex Gori. Ceterum perpetuae vocabulorum *δήγμα*, *δειγμα* et *δείμα* confusionis exemplum vide Gall. c. 25. ibique adnot. Tom. VI. p. 652. LEHM.

ead. l. 16. *Ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένοις*) *Ταῦτα καὶ λο-
ποῖς*. MARCIL. Acquiescere facile licebit in vulgato *λόγοις*. Non enim molestiorem hic sentio pleonasmum, quam infra De Domo cap. 21. in formula *γράψασθαι τῷ λόγῳ*, et similibus. Redde: *eadem etiam narrationibus exponentes*. Referuntur enim haec, ni fallor, ad praecedentia *δήγματα*, testimonia rei ad ejusdem signa. LEHM.

Pag. 26. l. 4. *Οὐδὲ γὰρ κύων* etc.) Utilitur et *Alciph.* III. Ep. 47. fin. verborum ordine aliter collocato, οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται: ubi *Bergler.* et haec *Luciani* addit, cetera ad *Erasmus* remittens. REITZ.

ibid. *Σκυτοτραγεῖν*) Proverbium hoc expressit *Hor.* Sat. 5. L. II. v. 8. *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto*, SOLAN. Cf. *Theocrit.* Idyll. X, 11. ibique Commentt. LEHM.

ead. l. 12. *Ἐνδιατρίβειν*) Sumitur hic pro celebrare, *virtutes* laudare, uti De Domo. cap. 2. aut potius *palpere*, ut *Alex.* cap. 33. SOLAN. *Palpere* quid sit, ignoro. Suspicio autem, *Solanum* recordantem versus *Horatiani* (Serm. II, 1, 20.)

Cui male si *palpere*, recalcitrat undique tutus. de verbo *palpari* cogitasse. Nimirum *ἐνδιατρίβειν τινὶ Lyciano* fere est, cum singulari studio et amore, vel cum voluptate ac delectatione, vel denique, ut h. l., in malam partem, explendae libidinis et ludibrii causa, alicui rei vel homini diutius immorari; sich mit Jemandem einen Spass machen. In bonam partem de amasiis absentibus vid. *Nigr.* c. 7. LEHM.

ead. l. 14. *Ἀντισθένης*) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonicis recensentur. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἀντιλόχου*) Forsan *Ἀρχιλόχου*. GUYET. Idem adscripserat etiam *La Croze*. REITZ. Sane *Archilochus* cum *Hipponacte* melius convenerit, quam ignotum *Antilochi* scriptoris nomen. Nec improbable, priores duas syllabas in nomine vulgato e principio nominis *Antisthenis* facile oriri potuisse, per oscitantiam quandam librarii, cujus haud rara deprehenduntur vestigia. Nihilominus *Belinum* censeo paullo audacius egisse, qui *Archilochi* nomen in versionem suam recipere non dubitaverit. Equidem certe, si ejus exemplum sine

ulla Codicum auctoritate sequi voluisssem, editoris fidem, aliquanto illam, credo, quam interpretis, sanctiorem, vehementer laesisse mihi viderer. LEHM.

ead. l. 17. *Αισχυρου*) Supra de Merced. c. 7. pr. REITZ.

ibid. *Τιμάρχου*) Τοῦ καταπύγωνος scil. GUYET. Haec oratio hodieque exstat. SOLAN.

Pag. 27. l. 1. *ὑποδεδυκας*) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere invecti sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori objicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo *ὑποδεδυκέναι*, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, et similium *subiisse*, et histrionis instar *egisse*: quem intellectum verbi hic tanto magis adnotandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ead. l. 2. *Τὰς Βάπτας*) Τοὺς Βάπτας esse nomen hujus Comoediae evincit Platonius ille, cujus περὶ διαφορᾶς κωμῶδων libellus Aristophani praefigi solet, post princ. ἴσμεν γοῦν τὸν Εὐπολιν, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάπτας, ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθήκει τοὺς Βάπτας et magis etiam Juvenalis II, 92. *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto*. Vetus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, et dubitationem, si qua esse poterat, eximit, simulque Lucianum unice declarat: Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psaltriam. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est. An hi βάπτας gestarunt παντά; de quibus Hemsterh. ad Nigrin. cap. 40. GESN. Τοὺς Βάπτας legend. videtur. Βάπτας Eupolidis drama, in quo τῶν παντῶν τῆς Κορυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Juvenal. Guyet. Recte conjicit Guyet. nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Cotyttus, cui nocturnis et impudicis saltationibus sacra faciebant. Juvenal. Sat. II. v. 92. *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto*; ubi vid. Interpret. quos non exscribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per jocum femineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ. Ergo nullo jure τὰς in Edd. omnibus ad hunc usque diem servatum videas. Quam injuriam tacite Augustus Meinekhus, nec tamen credo inconsiderate, corrigens in Quaeest. Scenn. Spec. I. p. 45., ubi omnino p. 42. — 48. de his Eupolidis Baptis docte ac subtiliter disserit, τοὺς Βάπτας rescripit, quasi sic vulgo in Edd. legatur. Buttmanni dissertationis de

Sacris Cotyttiis mihi nunc non esse facultatem consulendae, est quod maxime doleam. LEHM.

ead. l. 5. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτε τῶν βιβλίων, ὁποῖαισιν αὐτὰ χερσὶν ἀνέλλιττε; Ridiculissime Latinus interpres: *quali animo, qualibus manibus libros verses*. Nē intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecœur*. Hoc dicit *Lucianus*: *quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσθύμιοι, tam προσκάρδιοι, manus tuae tam rebus obscoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὴς *Lucianus*, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτη τούτων. Nam et ἅπτη pro ἅπτε legendum. GUYET. Etiam hic infelicitur rem cecis-
sisse arbitror *Marcilio*. Vult sine dubio hic dicere *Lucianus*, *quo animo, qua mente?* Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτὲ ψυχῆς ἔχων. *Lysias* in narratione, quam refert in ipsius vita *Halicarnassensis Dionysius*, ex persona mulieris pro filiis suis, contra suum patrem, agentis, interrogat, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παίδων τοιαύτη γνώμη χρησθαι; *quo tandem animo?* Vid. p. 193. extr. *Alid. GERN.* Aliud cogitans *Seugerus* sic legi vult: τίνα (pluralis) ἐπὶ ψυχῆς ἔχων etc. quod ego non clarius perspicio, quam ceteras interpretum sententias. Omnino hic locus inter arcana mihi videtur referendus, quae nonnisi ab initiatis penitus capi possint. Condonabitur igitur mihi, quod plane intacta reliqui vulgata verba, tanquam sacra. LEHM.

ibid. Ἄπτη) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἅπτε, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem et *L.* ἅπτε. Sed quid hoc ad rem, quaeso? Contra aptissimum est illud ἅπτη, facillimusque librariorum lapsus, qui ἅπτε inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugisse miror, cum statim recte ἀνέλλιττε eodem halitu sequatur. Ut enim ἅπτε, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam. SOLAN. Ἄπτε) Delerat posteriorem syllabam *Solan.* et ἅπτη sua auctoritate dederat. Fateor, sensus perspicuitati ita consuli; verum quia ex seq. ἀνέλλιττε facile intelligitur, etiam secundam pers. requiri, eaque Atticis saepe formatur in *ei* pro *η*, nihil mutem: nam ut βούλωμαι, οἶμαι, ὄψομαι sere perpetuo faciunt βούλει, οἶει, ὄψει pro ὄψη, in secunda sing. forsā et ἅπτομαι, ἅπτε formavit *Noster*. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει sciscitaris apud *Aristoph.* *Plut.* 60.

Item τύπτει, ψεύδεις, ac permulta similia; vide larga manu indicata ap. *Maistair*, de Dial. p. 63. Et licet *Suid.* ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipsum ἄπτεi, quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: ἄπτεi, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ ἐι λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστίν. REITZ.

ead. l. 8. Ἰδὲ ἐκεῖνοις) Libidinibus illis probrosis. GUYET.

ibid. Τῶν λόγων) Quid est? GUYET. Mallem, si per Codd. liceret, ἔργων. Quorsum enim illud λόγων, nisi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταμένος legas? quod ferri hic non posse, ego quidem existimo. SOLAN. *Belinus* conjiciebat δόρπων. Eligant lectores. BIP.

ead. l. 9. Μηκέτι μὴ — μηδὲν) De triplici illa negatione vid. supra Philops. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ παράξῃ. Et de *Merced.* Cond. §. 4. Item *Reviv.* cap. 18. οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ibid. Ἀρεῖς δὲ τὰ βιβλία) Ἀρεῖς δὴ. MARCIL.

ead. l. 11. Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam *Euripidis* hoc nomine, de quo vid. *Barnesius*; hic autem locus sit in *Hippolyto* v. 418. et ibi ex persona *Phaedrae* proferatur: nolim *Luciani* verba sic accipere, quasi is *Phaedram*, fabulae *Euripidae* nomen, laudare voluerit. GESN.

ead. l. 15. Ἰθὺ) Confer supra *Rhet. Praec.* c. 10. SOLAN. *Pag.* 28. l. 1. Τῇ γλώττῃ) Lingua, supple impura, a felatione scil. GUYET.

ead. l. 4. Αἰθίονα σμήχειν ἐπιχείρω) *Paroemiogr.* BOURD. In *Schotti* Adagio legendum ἀνόνητον. SOLAN.

Pag. 29. l. 3. Μαχαιρίδας) Cf. supra *Pisc.* c. 45. SOLAN. Vid. *Bast.* Epist. Crit. ad *Boissonadium*. Ed. Lips. p. 179. et quae notata sunt ad *Pisc.* c. 45. Tom III. p. 588. sq. LEHM.

ead. l. 11. Τὸ τῆς κυνός) Supra idem *Timon.* cap. 9. (jam §. 14.) Nota *Aesopi* fabula. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? nisi forsati *Pseudologista* eundem spectat. SOLAN. Cf. ad *Pseudol.* cap. 3. LEHM.

IN CALUMNIAE NON TEMERE CRE- DENDUM.

Pag. 30. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello *Th. Mag.* titulum facit περὶ ἀγνοίας. V. μᾶ. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΙῒ) Haesi aliquantum in hac voce,

utrum possit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumnias*. Sed cum *calumniā* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam *διαβολή*, et ad omne genus *cavillationum*, *pravarumque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis historia, et definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contexto tamen orationis non abstinui interdum *calumnias* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singulas binarum linguarum, non esse temere nomina plane synonyma. GREG.

ead. l. 9. Δεινόν γε ἡ ἄγνοια) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκ οὖν τὴν ἄγνοιαν εἰπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum? et huc forsan respiciens noster interpres vertit, *mala res est ignorantia*: sed vim vocis *δεινόν* non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, *dira res est ignorantia*. Est enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, *v* in *r* mutato. TOLL.

ead. l. 10. Ὡςπερ ἀγλὺν τινα) Atque haec est ratio, cur anima nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt) quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux et tenebrae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκεισθαι, καὶ γινώσκειν ἐκάστω διὰ συγγένειαν ἔρως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν· αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἐνίοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἀλλοῖς τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἄγνοιαν ἡ ψυχὴ δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγές ἔξαιρεῖ, καὶ ταράττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτήν. Quod unicuique nostrum ob cognationem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi et innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum LUMEN suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, et omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris et caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II.

O miseras hominum mentes! o pectora caeca!
Qualibus in tenebris vitae, quantisque periclis,
Degitur hoc aevi quodcunque est!

Phaedrus f. XI. lib. III. de Augusto:

Qui postquam tenebras dispulit calumniar.

Cicero lib. I. *Tusc. Qu. c. 26. Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit.* TOLL.

ead. l. 13. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante *Lucretius*: o pectora caeca! Sic *Plato* τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἀγνοίαν, ὥςπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουναι, teste *Plutarcho* in *Lysandro*. Id est, ignorantiam ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 14. Τῷ δέ) Forsan τὸ δέ. GUYET. Sic *Ven.* utraque, *Ms. Ox. et L.* In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

Pag. 31. l. 1. Τὸ μὲν πηλοῖον) *Tertullianus* in *Apologético*: Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt. TOLL.

ead. l. 2. Ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες) *Lucretius* lib. II. et VII.

Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis

In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus

Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis quam

Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.

TOLL.

ead. l. 6. Τοῦς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologia et poëtis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. Τοῦς Πελοπίδας) *Atrea* et *Thyesten*, eorumque filios. Adeantur *Tragici Graeci* et *Latini*, apud quos haec fusius. TOLL. Non repeterem, recte *Tollium* dicere, *Atrea* et *Thyesten* intelligi, i. e. *Pelopis* filios, *Tantali* nepotes, nisi viderem aberrasse *J. C. Schroderum*, qui in *Epistt. Cic. selectt. L. II. Ep. 32.* verba *Ciceronis* ad eosdem spectantia, quando ait, ut ibi esses, ubi nec *Pelopidarum*, ad ducem *Pelopidam Thebanum*, de quo *C. Nepos*, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαίνόντων κακῶν] Minus castigate reddiderat *Gesnerus*: quae in scenam adscendunt mala; et hinc similiter *Belin.* et *Wiel.* Quasi scriptum legeretur ἐπὶ τὴν σκηνήν, ut *Jov. Trag. c. 41.* Imo ἐν τῇ σκηνῇ dicuntur mala ἀναβαίνειν, i. e. succrescere in scena, provenire, in conspectum venire, i. e. explicari in fabulis scenicis: solenne enim ἀναβαίνειν etiam absolute dictum de herbis, de vaporibus, de fumo, e. a. LEHM.

ead. l. 12. Καὶ οἱκοὶ ἀνάστατοι) Ita fere et *Photius*, in praestantissima illa ad *Michaëlem Bulgariae principem* epistola, χεῖλη δέ, inquit, κατήγορα, καὶ σκυφαντίας ἀποστρέφου· πολλάκις γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε κατὰ πατρί-

δων, καὶ βίου ἔσχισε συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπαρέστησε αὐτ' ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μὴ φωνῇ συκοφάντου. *Labia accusatoria et sycophantica aspernere: nam non raro et liberos furere in parentes, et parentes in liberos adegerunt, vitae vincula et connexiones diruperunt, et in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantae vox civitates et domos integras subvertit saepe. Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III. leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν, inquit, ἀπανταχοῦ καὶ πολεμοποιὸν, οὐ ἂν τι παρῆιεν, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῶ, καὶ τὸ δράμα ἐκείνης καὶ ὁ Ἰππόλυτος. Calumniā porro ubique permolesta est, rixasque et contentiones ubique provocat, quocunque se insinnaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata. Praeclare igitur Menander: ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται, mendacii calumniā vitam labefactat. Exemplum praeter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2. lib. V. ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro exilii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed et ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus adserat calumniā, ostendatur. TOLL.*

Pag. 32. l. 2. Καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic Vellejus lib. II. Nos memores professionis universam imaginem principatus ejus oculis animisque subjecimas. Ubi τὸ animisque ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. Ἐν διὰ δυοῖν. TOLL.

ead. l. 4. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro et Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis et artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum θέσσις, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL. Confudit tamen utrumque Belinus. LEM.

ead. l. 6. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλοπάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, Gallus dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet, Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituiam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστῆθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· αἶψά γὰρ ταῖς δασυσιακαῖς τέλεταις κισσῶ ἑστεφανοῦντο. Addit Scaliger: et Gallos Magnae Matris foliis hederæ, et Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederæ inusta

ipsi fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi pejore, quam pessimi *στιγματῆς*, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστέφθαι. Et hoc liquet e sequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐστιζόντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberat ab Edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. et 3011. BIP.

ibid. Ὡς μετεσχηκώς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας) Quem hic vocat bis Θεοδόταν, Polybius semper Θεόδοτον vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V. historiarum. PALM. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. V. suae narrat. TOLL. Θεοδότα) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud Polybium L. V. p. 404. et sqq. Vide etiam Prideaux P. II. L. II. p. Angl. 100. Gall. T. III. p. 164. et sqq. SOLAN. Apellem cum Theodota conjurasse narrat Noster: sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I. tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C annis ante vixit. REITZ. At vide supra Tollii notam ad nomen Ἀπελλῆς. LETHM.

ead. l. 7. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 11. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit ejus Plinius lib. XXV. c. 10. Opera ejus aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 15. Παρ' ὅλον τὸ δειπνον) Neglexit haec interpret. Verte: toto coenae tempore. TOLL.

ibid. Πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίων πρὸς οὗς τισι Συρακουσίων κοινολογούμενος, alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans. Sic Homerus: Ἀγγὲς κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυθόλατο ἄλλος. Prope admovent caput, ne alii audirent. Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. TOLL.

Pag. 33. l. 1. Πηλουσίου κατάληψιν) Non Pelusii, sed Ptolemaidis, ut ex Polybio constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus Antiochum profiscisceretur. TOLL.

ead. l. 2. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κάρτα καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ φρενῆρης τις ὦν) Salmuriensis: Tum Ptolemaeus, ut qui

praeter cetera non esset admodum prudens. In hac versione *κάρτα* omittitur, inepte: etiamsi *φρενήρης* prudens exponas, opponuntur *κάρτα* et *οὐ πάνυ* ineptius interponitur et sine sententia *καὶ τὰλλα*. Locus laborat, cui suffragante Ms. sic sanitatem reddes: *ὡς ἂν κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ᾖν*, qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat. Nam *φρενήρης* etiam est *παράφρων*, ut *Suidas* ostendit, frustra repugnante *Stephano*, cum et hic locus *Suidae* et *Etymologici* magis sententiam firmet. Nam si hic *φρενήρης* est prudens, quam quaeso sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? qui quidem summopere, et in aliis non omnino, aut non valde prudens erat. Sic neminem sanum loqui, nec sanus juret *Orestes*. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, et *φρενήρης* esse imprudens. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, *φρενήρη* etiam esse imprudentem. Apud *Suidam*, ubi etiam *παράφρων* esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui *περίφρων* voluit. Certe exempla *Agathiae* potius ad oppositum intellectum pertisere, praeclare vidit *Kusterus*. Quatuor locis *Homeri* (quae facile Index dabit) *Eustathius* ita explicat, ut *ἀρηρότα τὰς φρένας, ἀντίφρονα* dicat. Quatuor locis sic utitur *Herodotus*, nempe III, 30. et 35, V, 42. et IX, 54. Sic *Scholias* *Eurip.* ad *Heracl.* 151 *φρενήρης* est *ἀντίφρων*, *ἀπρίας φρένας ἔχων*, *φρένας ἀρηραμένος*. Sic ipsum hunc locum *Luciani* interpretatur *Schol. φρόνιμος*. Atque ad *Herodoti* locum aliquem respici hic etiam a *Luciano*, suadet etiam illud *Ionicum* et *Herodoteum κάρτα*. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem *Herodotum*. Itaque proponere interim placet conjecturam, quam forte serius ocus vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam *τῆς κάρτα*, vocabulum *πάνυ*. Posteriorum aliquis eam forte assumsit, et eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, *ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τὰλλα οὐ κάρτα φρενήρης τις ᾖν, κ. τ. λ.* Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GERN. Huic *Gesneri* sententiae tanto minus ego subscribere dubitavi, quum etiam recens collati *Codd.* quodammodo ei faveant, aut certe non praestantiorlem lectionem constituere posse videantur. Vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

ibid. Καὶ τὰλλα) Ante has voces antea legebatur *κάρτα* in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum *κα τα ἄλλ'*, unde conjicio, fuisse tantum *καὶ τὰ ἄλλ'*,

quod, misso odioso illo *κάρτα*, secutus sum. *Φρονήρης* enim sp. *M. Aur.* IX, 51. significat *prudentem*. Apud *Plutarch.* etiam in *Alex.* 487, 2. Sic autem satis consultum esse huius loci sanitati, exulare tantum jussu *κάρτα*, existimo. V. *Eur. Alex.* p. 261. A. SOLAN. *Κάρτα* delebat *Solan.* in J. adscripteratque: *Cod. B. κα τα ἄλλ' οὐ πᾶν.* Unde conjicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πᾶν Sed adeo evanida erat ejus loci scriptura, ut legere non valerem, an *κάρτα* vel καὶ τὰ scriptum esset. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere satis habui. REITZ.

ead. l. 3. *Οὐ πᾶν φρονήρης*) Fatuitatem ejus, et socordiam, vitamque luxui, computationibus, et insanis amoribus deditam cognosces e *Polybio* lib. V. Historiarum, apud quem et aliud calumniae in Cleomenem, et stultitiae regis exemplum invenias. Item ex *Justino* lib. XXX. c. 1. nec non *Plutarcho* in vita Cleomenis. Pro praeter caetera, verterim alias. TOLL.
ibid. *Ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ*) Quippe rex, et regis filius. Vide, quae infra ad c. 7. (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ead. l. 4. *Τεθραμμένος*) Fractus verterat interpretes Parisinae, quasi legerit *τετριμμένος*. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

ead. l. 5. *Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς*) Malim, *minimeque verisimili ista calumnia.* TOLL.

ibid. *Ὡστε μὴδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος*) Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pictoris fortunam esset; non, quod et magnis a se beneficiis, et supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset etc. TOLL. Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, jusque illi aliquod voluntate nostra datum est, teste *Seneca* lib. I. de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 6. *Ὅτι ἀντίτεχνος*) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud *Hesiodium*:

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ φθονεῖ, καὶ αἰδοῦς αἰδοῖ,

Et figulus figulo invidet, et cantor cantori.

Themist. Orat. III. σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔρωτα ἐντιθεῖσα τῶν αὐτῶν ἐπαινῶν ἡρέμα ἀντιπαρεξαγεῖν εἰς ἀμίλλαν, periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen et contentionem impellit. TOLL.

ead. l. 7. *Ὅτι μικρότερος*) Quid enim pictori cum re militari, praesertim tanti momenti, et periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cernant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 8. *Εὖ πεπονθώς*) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bone de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 9. *Ὡς εἰ*) Redundat ὥς in omnibus nostris libris. Vox *ἑαδε*, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOLAN. *Παρέλυσεν* videtur ἢ ὥς. GESN.

ead. l. 10. *Εὐθὺς ἑαδε μηνίεν*) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. *Ῥῆσις* videtur e Dorico poeta sumpta. GESN. Certe legitur haec forma de Praeterito ap. *Theocrit.* XXVII, 22., non tamen sine magna suspitione. Quod autem *Belinus* ex *Homer.* Iliad. ξ, 340. aliisque ejusdem locis *εὐαδε* maluit, facilius etiam de *ἑαδε* cogitares, cujus formae Grammatici nostri probata afferunt exempla, si quidem de forma ageretur. Sed etiam quod ad vim et usum verbi attinet, est quod dubites, an genuinum h. l. habeas *ἑαδε*. Quamquam nec *ἤρχετο*, quod ad emendandum proponitur, nec quod *Valckenarius* Diatrib. p. 288. excogitavit, *εὐθὺς ἐχάλεπαινε καὶ βοῆς* etc. auctoris verba omnino referre videtur. Quum fieri sane possit, ut sententia sit poeticae originis, mutare vulgata religioni duxi. Sed ὥς ante *εἰ* minus verebar ejicere, praesertim in Codice aliquo bono omissum. LEHM.

Pag. 34. l. 1. *Μηνίεν*) Male haec interpres verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 8. *Οὕτω λέγεται μεταγνώνας*) *Isocrates* in Orat. de Permutatione, loquens de Atheniensibus: *Οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἄγνοεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιπούσα, παρὰ μὲν τῶν ἐξαπατησάντων διὰ τὴν λαβεῖν ἐπιθύμησε· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδέως ἂν εἶδεν ἄμεινον ἢ πρότερον πράττοντας.* Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisset iudiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post et impostores punire desideraverit, et, calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit. Longe aliter atque *Piso* apud *Senecam* de Ira lib. I. cap. 16. qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit, sed et ipsum commilitonem, ut et centurionem, qui primum illum a supplicio ad *Pisonem* reducerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, *οὕτω λέγεται μεταγνώνας ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, tantopere poenituisset eorum, quae egerat*; an, quod in Ms. est, *οὕτω λέγεται αἰ-*

αὐτοῦ ἐν τοῖς γεγρονόσιν, tantopere puduisse factorum. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poenitet. GRAEV.

ibid. Μεταγνώνας) Tanta subisse regem poenitentia dicitur. TOLL. Ms. Ox. etiam αἰαγνώνας. Sed nihil mutò; proba enim est et hio aptissima vulgata. SOLAN. Vehementer tamen vulgatae, licet per se probae, auctoritatem infringit septem octove Codicum, eorumque partim probatissimorum, consensus. Majori itaque cedendum censebam. LEHM.

ead. l. 10. Ὡς παρεκινδύνευσεν) Aditi periculi memor. TOLL.

ead. l. 13. Τοῖς τοῦ Μίδου) Aures Midæ etiam adagio notatae sunt. Persius: Auriculas asini Mida rex habet. Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI. fab. iv.

— — Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram:

Sed trahit in spatium, villisque albetibus implet,

Instabilesque illas facit, et dat posse moveri.

Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;

Induiturque aures lente gradientis aselli.

Alii ad regum aures hujus labellæ referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini aciore hoc sensu, quam cetera animalia, praediti. Unde Apulejus: quamquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio aerumnabilis deformitatis suae recreabatur, quod auribus grandissimis praeditus cuncta longule etiam dissita facillime sentiebat; lib. IX. Milesiacorum. TOLL.

ead. l. 15. Ἄγνοια) De qua in initio hujus libelli plura. TOLL.

ibid. Ὑπόληψις) Aræobius lib. II. adv. gentes: quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, et in nil expositum jaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit. TOLL.

ead. l. 17. Ὑπόθεσμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagrant et micant oculi, multus toto ore rubor, exasstante ab imis prae cordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I. de Ira, cap. 1. Nilus Monachus in Narrationibus: ῥεθυμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πύρρῳ τὸν πλαγίως ὑπέκτενοντες, ira accensi, et micantes oculos oblique volventes. TOLL.

ibid. Καὶ παρακεκινημένον) Et commota. TOLL.

ibid. Τὴν λύτταν) Prudentius in Psychomachia, de ira: Sanguinea intorquens suffuso lumina felle. TOLL.

Pag. 35. l. 1. Τῇ μὲν ἀπιστεῖσθαι) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo et livore: Hinc vultus minax, torvus

aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptas, etiamsi gladio interim vacuae, odio tamen furiosae mentis armatas. TOLL.

ead. l. 2. Ἀῖδα καιομένην) Non secus ac furiae solent. Quae in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum hominum animis perquam similis est. *Apulejus* de Psyches sororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis jam prorsus ardentis deserentes, ipsae etc. protinus pernici se fuga proripiunt.* *Phaedrus* lib. III. *Incensus ille falso uxoris crimine.* TOLL.

ead. l. 3. Τῶν τριχῶν οὐρούσα) *Apulejus* lib. VI. *Et audaciter in capillos ejus immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem;* de Consuetudine Psychen ad Venerem pertrahente. *Aristaenetus* lib. II. Epist. 7. *Καὶ ζηλοτυπούσα τὴν παιδίον τῆς κόρης ἐξέϊλκεν.* TOLL.

ibid. Τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque injuria plus, quam jus et aequum valent. Sic apud *Dion. Halicarn.* lib. XI. Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκέραιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἄραντες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῷ καὶ ἀγανακτήσει μεμιγμένην κραυγὴν. Quotquot erant integris judiciis et justae causae advocati, sublati in coelum manibus mixtum ploratu et indignatione clamorem sustulerunt. Sic *Justinus* lib. XIX. cap. 3. *Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deslet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, et tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint.* TOLL.

ead. l. 4. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ibid. Ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ ἄμορφος etc.) Describitur eleganter ab *Ovidio* in *Metamorph.* sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut et *Livor* Latinis:

Pallor in ore sedet, macies in corpore toto.

Nusquam recta acies: vivent rubigine dentes:

Pectore fella virent; lingua est suffusa veneno etc.

Synesius in I. de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὥς ἤδη τὸ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὠχρῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut jam res in proverbium abiret, et haec familiaris esset ad pallentes inter-

rogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia

Τῆκε καὶ φθονερῶν ὄμματα, καὶ κραδίην,
contabescere facit invidentium et oculos, et cor.

Uti est apud poetam Graecum in *Anthol.* lib. I. cap. 83. Quid infelici viro praestat invidia, inquit *Augustinus* serm. 83. de Tempore, quem in secretis conscientias quibusdam angulis livor ipse discerpit, et alienam felicitatem tormentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animas tenebras, et confusae mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, et perniciosius eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit et consumit. *Horatius* lib. I. Epist. 2.

Invidus alterius macrescit rebus opimis. TOLL.

ead. l. 5. Ὁὐ δὲ δορκῶς) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὁὐ δὲ δορκῶσι, invicem sese acute intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. *Themistius* Orat. I. ὡς οὐδὲν ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον τῆκε ψυχῇ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὁσπερ ὁ νοσῶν ὁξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφεσιῶτα. Adeo nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quas juxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quas longinqua sunt, et magno a se intervallo semota. *Plutarchus* lib. de Securitate: τί τὰλλότμον, ἀνθρώπε βασκανιώτατε, κακὸν ὁξύτερῶς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidentissime, acute intueris, tuum vero pervides? (despicis? *Lehm.*) *TOLL.*

ead. l. 6. Τὸν Φθόνον) Recte sane Livor Calumniae comes additur. *Hesiodus* in Operib.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος, κακόχαριτος, ὁμαρτήσῃ στυγερῶπης.
Livor autem homines miseros omnes

Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur
inviso vultu.

TOLL.

ead. l. 9. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκότος) Περιηγηταί proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca et monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per

translationem de explanatoribus et interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut assingere enarratorem. Ut in Tabula *Cebetis* factum, et in illa *Herculis Prodicii* fabula: quam aliquantulum immutans *The-mistius* haud aliter Simulationem, et eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam et ipsa fucati medicamentis candoris et ruboris, pigmentisque aliis exornata, comtaque eleganter, fraudem et insidias, dolum et perjurium, et emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX. pr. περιήγησαι μοι τὰ ἐν αὐτῷ πάντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Τίς) Redundare videtur post ἐπιβουλή. SOLAN. Gesneri interpretatio: *Insidiarum una* quam vim habeat, non assequor. Mihi quidem non dubium est, quin τίς e sequente versu huc in alienum locum aberraverit. LEHM.

ead. l. 12. Μετανοία) Nam *judicia festinata*, inquit *Sarisberiensis* in Polieratico, cap. 12. lib. V. *poenitentiam pariunt*. Vel ut in *Anthologia* lib. I. c. 88. Lucianus:

Ἡ βραδύπους βουλή μέγ' ἀμείνων ἢ δὲ ταχέα
Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετανοίαν ἔχει.

Id est,

*Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed
festinans*

Semper poenitentiam secum trahit.

P. Syrus:

Ad poenitendum properat, cito qui judicat.

TOLL.

ibid. Ἐπιστρέφετο γούν) Quae convertens retro vultum, sēns, et pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat.

TOLL.

ead. l. 14. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, et mendaciorum nebulas sua luce dissipat. *O magna vis veritatis* (exclamat disertissimus Romuli nepotum), quae se contra hominum ingenia, calliditatem, sollicitiam, contraque fictas omnium insidias facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. Uberius aliquanto Polybius lib. XIII. Καὶ μοι δοκεῖ μέγιστην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις ἀποδίδειν τὴν ἀλήθειαν, καὶ μέγιστην αὐτῇ προσθεῖναι δύναμιν πάντων γούν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ τοῦ ψεύδους ταυτομένων, οὐκ οἷδ' ὅπως

αὐτὴ δὲ αὐτῆς (αὐτὴ δὲ αὐτῆς leg. *Lehm.*) εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσαι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτιοθεῖσα, τέλος αὐτὴ δὲ ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. *Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles conjecturas a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, et modo repente illam suam vim exserit; modo, tenebris oblecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, et de mendacio triumphat.* Ad hoc exemplum, apud *Apulejum* lib. X. *Milesiacor.* cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, *procedit in medium nuda veritas, victrix scilicet intentatae calumniae.* TOLL.

Pag. 36. l. 1. Τα προσόντα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto vertere potuisset interpres: *quae in calumnia spectanda sunt; vel, quas calumniae adsunt.* TOLL.

ead. l. 3. Γενήσεται) Exiit hic haud dubie aliqua vox, quam absque *Mss Codd* ope inserere ex conjectura non ausim. *SOLAN. Γένετο φανερότερα Ms. Reg. 2954. Bip. Vid. Varr. Lectt.* Ceterum interpretationem Latinam, in qua universam hanc sententiam nescio quamobrem omisit *Gesnerus*, complere placebat. *LEHM.*

ead. l. 6. Τριῶν δὲ ὄντων) Recte. Duo scilicet injuria afficientes, tertius autem, qui injuria afficitur, ut ait apud *Herodotum* lib. VII. cap. 10. ad *Xerxem Artabanus*. *Διαβολὴ γὰρ ἔστι, inquit, δεινότερον· ἐν τῇ δύο μὲν εἰσι οἱ ἀδικούντες, εἰς δὲ ὁ ἀδικούμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλων ἀδικεῖ οὐ παρόντος κατηγορεῖν· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀρενέως ἐκμαθεῖ· ὁ δὲ δὴ ἀπὸ τῶν λόγων ταῦτα ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου πικρὸς εἶναι.* *Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui injuriam faciant; unus, cui fiat injuria. Nam qui calumniatur, ea de causa injurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, injuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse judicatur.* TOLL.

ead. l. 7. Καθ' ἅπερ ἐν ταῖς κωμῳδαῖς) Unde apud *Horatium* in *Arte*: — *Nec quarta loqui persona laboret.* TOLL.

ead. l. 10. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) *Πρωταγωνιστῆς* in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui *primas partes* agebat, ut in *Phormionis* prologo *Terentius*

loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur δευτεργωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a Demosthene objectum fuit convitium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam summitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 13. Οὐδεὶς γὰρ ὦν ἀγαθός) Cicero lib. I. de Offic. c. 7. *In justitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Hujus primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi lacessitus. Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστός μὴ ἀδικοῦντ' ἄνθρωπον εἰσάγοι, nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit injuriam, accuset. TOLL.

Pag. 37. l. 2. Ἀδικοῦντες — προσλαβόντες) Ita Bar. et Pl. In reliquis ἀδικοῦντας et προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obsecundassem Solano vulgatum ἀδικοῦντας rejicienti, quia in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, et ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοὶ, scil. ἄνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. REITZ. Cf. Fritzsche. Quaest. Lucian. p. 103. LEHM.

ead. l. 3. Ἄδικος ὁ τοιοῦτος) Isocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὥς ἐστι μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδικοκίας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιπορκεῖν ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδῇ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχη τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam; quid enim ea fieri possit maleficientius? quas facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes injurii esse videantur; ut judices pejerent; quas denique veritatis lucem exstinguit, et caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per injuriam interficit? TOLL.

ead. l. 4. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζημιός) Themistius Orat. III. καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὃ τε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam injuriam compellit. TOLL.

ead. l. 5. Τὴν μὲν ἰσότητα) Eam initium esse justitiae statuebat Pythagoras. Vide Jamblichum cap. 30. Cicero lib. II.

de Offic. cap. 12. *Jus enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset jus.* TOLL.

ibid. Καὶ τὸ μὴδὲν πλέον) Malim, nec plura sibi appetere. TOLL. Definitur enim justitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III. de Natura Deor. c. 15. IDEM.

ead. l. 10. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράξαντες — τὰ ἄλλα, et Themist. ἀποτειχιστέον, ἀποκρουστέον, αποκλείειν in not. Toll. adlegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27. ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 13. Ἐνορχον ποιησάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges et jusjurandum in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀφοῦν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, et illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui et rationem paulo post subjungit, cur a iudicibus legislator jusjurandum praestari voverit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διάκων ἰσχύει, οὐκ ἐν τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια κύνοικῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminationes et calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevalet, superet, nisi vestrum quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, et rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, et se ipsum aequum, et utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat. Senior ille e curia apud Apulejum lib. X. Milesiacorum: Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui jurejurando adstricti judicatis, inductos servuli mendacio pejerare. Solebant autem iudices Athenis id jusjurandum quotannis repetere, quo sanctius judicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ὁμνύει μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quotannis juretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde et Plato lib. XII. de leg. Νόμος δὲ κείσθω, δικαστὴν μὲν ὁμνύει δικάζειν μέλλοντα, lex autem sit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius jusjurandum det. Nec aliter Christiani. Sarisberiensis in Policratico lib. V. cap. 12. Et quidem iudices sacramento legibus alligantur ju-

radi, quia omni modo iudicium cum veritate et legum observatione disponent. Ipso quoque jure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturae terribiles ante sedem judicalem deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat et reverentiam, et ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur. Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4. et de illis *A. Cell.* lib. 14. cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud *Demosth.* de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem *Tollius* exhibet. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀμφοῖν ἀκούσθαι) *Aristophanes*: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσῃς, priusquam utramque audieris partem, ne pronuncies. Item *Euripides*:

Τίς ἂν δίκην κολύειν, ἢ γνοίῃ λόγον,

Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;

Quis autem litem dijudicet, aut sermonem cognoscat,

Qui non prius utriusque partis clare perverperit verba?

Seneca Medea, v. 199.

Qui statuit aliquid parte inaudita altera,

Aequum licet statuerit, haud aequus fuit

Unde Magistratus apud *Apulejum* lib. X. partim decuriones deprecari, partim populares compescere, ut rite et more majorum iudicio reddito, et utrimque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae damnaretur aliquis inauditus, et in pace placida tam dirum saeculo proderetur exemplum. *P. Syrus*:

In iudicando semper criminosa est celeritas.

TOLL.

ead. l. 17. Πρὶν δὲ γε ἀντιεξτάσαι) *Menander*:

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκούσαι σαφῶς,

Αὐτὸς πονηρὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς.

Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit,

Is homo improbus est, ut qui temere crediderit.

TOLL.

Pag. 38. l. 3. Εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ) Egregium est *Juliani* Imperatoris responsum apud *Ammianum Marcellin.* lib. XVIII. Numerium, inquit auctor, *Narbonensis* paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet objecta, nec posset in quoquam confutari, *Delphidius* orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: *Ecquis, florentissime Caesar, no-*

cens esse poterit usque, ei negare suffecerit? Circa quæm Julianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet? TOLL.

ead. l. 4. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὦτα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in ejus vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δικὰς διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς τὴν χεῖρα τῶν ὠτῶν τῷ ἐτέρῳ προστιθέναι τοῦ κατηγοροῦ λόγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάττεται καὶ ἀδιαβλητον. Jam initio, cum judicia capitalia disceperet, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum, reo ut alteram integram et intactam servaret a calumniis. A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

ead. l. 8. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 10. Ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον) Paulo ante eadem ferre hæc verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 12. Φησὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἄμφοῖν μῦθον ἀκούσης) Excidit particula ἂν. Sic enim integrum meminime (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἄμφοῖν μῦθον ἀκούσης. Corruptius hoc habet editio Florentina, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις. Porro præcipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quæ probe norint abhorreere a mente et inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summopere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant atheum, et pietati infestum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero præoccupatus. Hæc ultima Græce ita effert cap. 15. (præcedit autem ὥστε) ἀλλὰ καὶ θέλη τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσεῖσθαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictæ calumniæ) οἷς ἀληθεῖ προκατελημμένον. Cur hic hæsitet TOLLius p. 417. Edit. Amst. nihil caussæ. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo præcedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpretes. JENS.

ibid. Μῆτε δίκην δικ.) Hæc verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737. C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484. AB. ἦτοι σοφὸς ἦν, ὅστις ἐφασκε, πρὶν ἂν ἄμφοῖν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσαι; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo

aliter idem effert. *Ἡρ.* p. 590. C. Vid. et *Demosth.* de Cor. ipso initio, ex quo patet, jurejurando adstrictos judices τὸ ὁμολῶς ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι: ex quo autem poëta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylido hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8. ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον [*Ἦν οὐ κακῶς δικάσης, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.*] SQLAN.

ead. l. 13. Πρὶν ἀμφοῖν) Nondum cum *Jensio* ἂν insero; nam vel sine eo versus constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud *Homer.* Il. B, 348. Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι. — Et Z, 81. Πάντῃ ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χειρὶ γυναικῶν. Etsi brevis quoque B, 413. Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι. — Et ap. *Theogn.* v. 957. ubi et ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαινέσσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia *Plutarchus* loco Scholiis hic inserto, qui in Ed. Fr. est pag. 1034. E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. *Solanus* noster in *Juntina* ἂν quoque inseruerat, adleveratque ex Scholiasta, *Phocylidis* esse; sed cum non inveniatur in ejus editis carminibus, quis dixerit, quid is reliquerit? At quia in *Aristoph.* tamen additur, liberum esto legentis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμω forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 15. Χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον) *Cleanthus* apud *Stobaeum* Serm. XL. Κακουργότερον οὐδὲν διαβολῆς ἔστι πω. Λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. Nihil fere tam est malignam, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decipit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commeritum. TOLL.

ibid. Ἡ ἀκρίτους τιμὰς) *Seneca* de Ira lib. II. c. 29. De parvula summa judicatu tibi res sine teste non probaretur; testis sine jurejurando non valeret. Utrique parti dares advocacy, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, irascaris? *Menander*:

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
Αὐτὸς ποτηρός ἐστι πιστεύσας κακῶς.

TOLL.

Pag. 39. l. 4. Ἀπαρρήσιastos) Idem *Seneca* ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo:

*alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore et instigat, et ipse se certamini et pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehensi jubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutantur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogere-
tur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. TOLL.*

*ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἐπεται
δύλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.*

*ead. l. 6. Τοξεύων) Ut Nisus apud Virgilium lib. VII.
Aen. Unde*

*Saevit atrox Volscens, nec teli conspicit usquam
Auctorem, nec quo se ardens immittere possit.*

TOLL.

*ibid. Ὡς μηδὲ ἀντιτάσσθαι) Verte: ut nec ex adverso
consistere, nec repugnare detur. TOLL.*

*ead. l. 8. Ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita et Cassander Alex-
andro nimium facili ad credendas de patre ejus Antipatro ca-
lumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συνοφαντεῖν,
ὅτι μακρὰν ἤκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae in-
diciū, quod procul probationibus venissent: ut est apud
Plutarchum in ejus vita. TOLL.*

*ead. l. 10. Εἰς τὸ φανερόν διελέγχει) Cicero pro Caelio,
cap. 3. Accusatio crimen desiderat, rem ut desinat, homi-
nem ut notet, argumento probet, teste confirmet. TOLL.*

*ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντιξισταί) Potius, persequi-
tur, seque adversarium professus rem iudicio committit; vel,
iudicio cum eo experitur. TOLL.*

*ibid. Ὡςπερ οὐδεὶς αὖ) Nobile est Alexandri M. ad Par-
menionem et Polysperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV.
cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse
censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, Latruncu-
lorum, inquit, et furum ista solertia est etc. TOLL. Melius,
ni fallor, vertisset interpretes: uti neminem tam ignavi abjecti-
que animi reperiās, qui, cum hostem aperto Marte vincere
possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit. IDEM.*

ead. l. 12. Ἐνέδρα ποτὲ) Q. Calaber lib. III. v. 76.

*Κρύβδα δ' ἀνάκτιδες αἰὲν ἀγανότερους λοχῶσι,
clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur.
TOLL.*

*ead. l. 14. Ἐν τε βασιλείων αὐλαῖς) Sarisberiensis in Po-
licratico lib. VII. cap. 24. Ceterum detractores et invidos sic
in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis
sentinam, confluxerint. De adulatoribus autem Plutarch. in
libello de discrimine amici et adulatoris ita loquitur: εἰ δὲ*

ὥςπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἵπποτρόφον φησὶν οὐ λεκύνθω ὀπαδῆν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακείαν ὀφώμεν οὐ πένησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οὐκῶν τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλισθημα καὶ νόσημα γινόμενῃν, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. *Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adulatōres non pauperibus se adjungere, aut ingloriis et plebejis, sed magnarum familiarum rerumque amplarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat.* Plato in Epist. ad Dionysium: ἰώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὀρώ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μοναρχῶν, σχεδὸν ὅσοιπερ ἂν μείζους ᾧσι, τοσούτω πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχροῦς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακοῦ οὐδὲν μείζον γεννᾷ πλουτὸς τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. *Videbam id temporis, et adhuc video, magnas et immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures majoresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitine, altaeque potentiae generant.* Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius assentatio, quam hostis evertit, lib. VIII. cap. 5. Unde Galenus de Dignotione et Curat. proprior. affectuum, virum veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, εἰάν τις αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμέων, ἢ καὶ τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπύοντα συνεχῶς, γίγνωσκε μᾶτην ἀκηκοέναι τὸν ἀνθρώπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς γὰρ τοιαύταις κολακείαις ἐπεται καὶ τὸ ψεῦδεσθαι. *Ac primum quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumorem illum ad aures tuas accidisse, qui de ejus integritate in dicendo verum ferebatur.* Hujusmodi enim adulationibus mentiri cognatum est. TOLL.

Pag. 40. l. 3. Ζηλοτυπία κακοτεχνέστεραι) Sed nulla versutior aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio, quam laudando. Nam et hanc invidia reperit aulicorum. Καὶ νὸς γὰρ δὴ τις, inquit Polyb. IV. οὗτος εὐρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαινέσθαι τοὺς πέλας· εὐρηται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακουργία, καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. Novus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtrectando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, et fraus ab illis primo fuit-excogitata, qui in aulis

principum vitam degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia. Quare jure Tacitus in Agricolaе vita pessimum genus vocat inimicorum, laudantes. TOLL.

ead. l. 5. Επιτηρούσιν εἴ που) Homerus de Achille cum Hectore pugnante, Il. X, v. 319.

Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήμεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς

Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δίω,

Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξει μάλισια etc.

Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles

Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,

Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V. Aeneidos:

Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,

Aut montana sedet circum castella sub armis,

Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat

Arte locum, et variis assultibus irritus urget. TOLL.

ead. l. 8. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος) Seneca lib. III. de Ira, cap. 31. Nulli ad aliena respicienti sua placent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedit, oblitus, quantum hominum retro sit; et, paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentine. TOLL.

ead. l. 7. Παραγκωνίζεται) Alciphro. I. p. 26. παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀνταρστας βουλόμενος: ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. et hoc Luciani loco adfert. REITZ. Vid. omnino ad Piscat. c. 34. Tom. III. p. 576. sq. LEHM.

ead. l. 9. Ἐνθα ὁ μὲν χορηγός) Plutarch. de discrim. amici et adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσοβεῖ τίλους, καὶ οὐκ ἐὰν πλησιάζειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑψηλῇ τινας καὶ ὑποσπεῖρει διαβολάς· κρυφίον δὲ λόγον κνίσαντος ἔλκος, κἂν μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσῃται, τὸ τοῦ Μηδίου φυλάττει μεμνημένος· ἦν δὲ ὁ Μηδῖος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἑξαρχος, καὶ σοφιστῆς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν θαρρόντως ἀπεισθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, οἷα κἂν θεραπεύσῃ τὸ ἔλκος ὁ διδηγμένος, ἢ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς· ταῦτα μὲν τοῖς οὐλοῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραιναῖς καὶ καρκινώμασι διαβρωθεῖς Ἀλέξανδρος ἀπέκλεισε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλώταν etc. Adulator autem veros amicos arceat, neque appropinquare sinit: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, et admiratur, ut meliores: clanculum autem submittit aliquas et spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulceris pruritum excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Me-

dii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, et calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Jubebat autem suos audacter calumnias jacere, iisque mordere alios; docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius et cancris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, et Parmenionem, et Philotam etc. Cujus quidem Philotae historiam ab aemulo Cratero, per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI. cap. 8. quae mirum in modum haec et sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 2. Εὐδοκμεῖ, καὶ ὅλως φθάσας κρατεῖ) Haec ita potius interpretarer: primas tenet, et illum denique praevertens superat: quandoquidem exemplo suo hujus Homericici dicti veritatem confirmant:

Mars dubius saepe et victorem stravit ovanter. TOLL.

ibid. Ὁ φθάσας) Ven. utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14. ὅταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ quibus verbis Elsner. haec Luciani aliaque similia addit. REITZ.

ead. l. 14. Εὐνὸς ἐννάλιος) Hectoris verba sunt Iliad. Σ. v. 309. Livius lib. XXVIII. cap. 19. ubi Mars communis et victum saepe erigeret, et affligeret victorem. Propert. II, 27. Cum Mavors dubias miscet utrimque manus. Ovid. 1. Amor. El. 9. Mars dubius etc. TOLL.

ibid. Τὸν πταν.) Adscripserat Solanus, τε in Homero esse pro τὸν, recte; sed quod etiam adleverat, B. i. e. Basilienaes, sic habere, erravit: nam utraque Bas. aequae τὸν habet, ac reliquae. Forsan Codicem B. significare voluit, quod credo; non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipso Homero legi potest. REITZ.

ead. l. 16. Ποικίλας — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ πάντολμον Θηρίον Photius vocat, Epist. prima, commate πρῶτ'. TOLL.

Pag. 41. l. 1. Ἡμισυέλπιδος) Scriptum fuisse ἡ μίσος ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri et ipse Codex Ox. SOLAN. Non tamen tuetur vocem improbam linguae lex et analogia certissima. Dicitur enim ἡμιάνδρος, ἡμιεργής, ἡμιβοόλιον, et sic porro, non ἡμισάνδρος, ἡμισεργής etc. Etsi igitur aliquam ex vulgata cum Wielandio extorquas sententiam, formae tamen barbaries adeo offendit, ut a corrigendo vix amplius abstinere liceat. Solani emendatio: ἡ μίσους (sic enim, non μίσος, voluisse potuit,

etiam Schmiedero suspicante) ἡ ἐλπίδος laborat nescio qua sententiae vel incommoditate vel etiam ineptia. Felicissime vero *Jacobsius*: ἡ μίσους εὐέλπιδος, probante *Schneidero* Lex. maj. s. ἡμισυέλπις. LEXHM.

ead. l. 4. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait *Plautus* Captiv. 11, 1. Doli non doli sunt, nisi astu colas: Sed malum maximum, si id palam provenit. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδ' ἂν κάτλοχυσε) *Cicero* pro Cluentio, cap. 65. Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veritas emergit, et innocentiae defensio interclusa respirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta est, a consiliis malitiae deseruntur. Quodsi aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix ullo resisti modo posset. TULL.

ead. l. 10. Ὁ τιμώμενος) *Sarisberiensis* lib. VII. Policratici, cap. 24. Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt meritis, acrius invidia toxicato dente roduntur. *Vellejus Paterc.* lib. II. cap. 40. Nunquam eminentiae invidia carent. *Livius* lib. XLV. cap. 35. de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit. *Apollodorus Comicus*:

Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
nam rebus obstat praelustribus invidia.

Cyprianus de Zelo et Livore: Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in majus incendium livoris ignibus inardescit. *Philo* περὶ Ἰωσήφ. φθόνος δὲ αἰεὶ ταῖς μεγάλας εὐπραγίας ἀντίπαλος, invidia semper magnas felicitatis adversaria est. *Lucret.* lib. III.

Consimili ratione ab eodem saepe timore

Macerat invidia, ante oculos illam esse potentem,

Illum adspectari, clarus qui incedit honore:

Ipsi se in tenebris volvi, coenoque queruntur.

Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperias. TOLL.

ead. l. 11. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minor est, ut ait *Plinius* lib. VI. Epist. 17. Et, secundum *Plautum* in Captiv. Act. III. Sc. 4.

Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis.

TOLL. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus. IDEM.

ead. l. 12. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque Editiones, uti est apud *Homerum* II. Γ. O. tamen et *Fl.* τὸν δε,

prave. SOLAN. Τῷ δ' junctim esse scribendum, non, ut in prioribus omnibus, sejunctim τῷ δ', per se liquet. LEHM.

ead. l. 14. Τὸν κορυφαῖον ἐκτεῖναν) Verto, modo principem illum, et in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit. TOLL.

ead. l. 15. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV.

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχης
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἰκίσθαι.
Τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,
Καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρόνων
Ἐσφαλλε τέχνα καταμάρψασα.

Id est: Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, et virorum deteriorum ars corripiens praestantiorum supplantat. TOLL.

ead. l. 16. Ἰπὸ) In omnibus impressis et Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non sustinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, et scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ. Necessitatem non equidem video. Est enim ἐπὶ τῶν δρομέων in cursoribus, ut recte Gesnerus reddidit: an den Läufern, s. mit den Läufern, geschieht etwas Aehnliches. Quodsi tamen alterutrum ἐπὶ in hac sententia mutandum esse contendas, maluerim certe ἐν τοῖς ἀγῶσι quamquam neque hoc necessitas jubet. LEHM.

Pag. 42. l. 1. Τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσοῦσης) Ὑσπληγῆς sive βαλβίς, item γραμμή Polluci, repagula, quae Latini carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat jam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648. ὕσπληγχα esse repagulum, vectim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, jam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec ὕσπληγῆ subito utrinque laxata decidebat in subjectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, et reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593.

Ut ruit, atque aequum submitit regula limen,
Corripuere leves spatium;

ad quem caeteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpo-

erationis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GERN.

ibid. Μόνον τοῦ πρόσω) Interpres vertit *primas affectare*, ac si τῶν πρώτων legeretur. Τοῦ πρόσω ἐκείμενος, est, tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V. Aeneidos:

— Signoque repente

Corrumpunt spatia audito, limenque relinquunt

Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.

Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτελούνσι πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 4. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET. Et sic sere reddit Gesnerus. Oportebat potius: *neque quidquam eorum curat, quae ad certatores spectant.* Cui sententiae nihil facile inest, quod recte censeas corrigendum. LEHM.

ead. l. 5. Καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς) Cicero Philippica X. c. 1. *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐπιστομιεῖ) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10. μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίῃ με φησὶν ἐμπριστατοῦσαν. GUYET. Alias esse os obturo, nisi notum, vid. notata ad l. d. et Jov. Trag. c. 35. ac Liban. Epist. 12. f. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ γὰρ προέχων) Pessime interpres exposuit, qui prominet. Repone, qui ceteris antistat; ut ap. Catullum:

Veranni, omnibus e meis amicis

Antistans mihi millibus trecentis.

TOLL.

ead. l. 12. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Praelatorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; et ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confitetur.* Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindictae locum.* TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ ληφθεὶς) Non satisfacit mihi interpres. Ma- lim, circumventus rapitur. Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat:

— Hostemque unum loca non sua nactum

Facta nube premunt, Trepidantem, et cassa parantem

Suffugia, in coetum mediae traxere catervae.

Eligitur moesto etc.

Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65. *Innocentiae defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat.* TOLL.

ead. l. 13. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν etc.) *Belinus* emendabat: οἱ δὲ ἀγᾶλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, *du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.* *Bir.* *Argutias captavit Belinus.* Nam neque in ἀγαπῶνται, neque in ἐξ ὧν, vere quidquam inest, quod, modo recte captum, offendere possit. *Amantur et habentur amici; nec alia ejus rei causa est, quam quod aliis nocere sunt visi.*

Pag. 43. l. 1. "Ἡ καὶ ἀλλότριον) *Sic Ven.* utraque: reliqui impressi et *Cod. Ox. μηδὲ, vel μὴ δ'.* *SOLAN.* Lege ἥδὲ, i. e. *καὶ.* Τὸ μηδὲ hic locum non habet. *Guyet.* Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. *REITZ.*

ead. l. 2. Τὰ προσόντα) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui ad-sunt, quibusve conspicuus est. *TOLL.*

ead. l. 3. Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) *Basilius Magnus* de Invidia: *Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπύσαι, καὶ ἐκ γέitonος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν.* *Improbum autem est, in pejus desleotendo, quod laudabile est, culpae, et e malitiae vicinia virtutem criminari.* *Sarisberien-sis* lib. VII. *Policratici*, capite 24. de calumnia loquens: *Et nunc quidem, inquit, bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quas non sunt; aut magnificat, et extollit, si qua sunt.* Contra ea *Quintilianus* lib. II. cap. 12. *Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic et in amore, et in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. *Lucretius* lib. IV.

Nigra μελίχρους est, immunda et foetida ἄκοσμος.

Caesia παλλάδιον, nervosa et lignea δορκάς etc.

Et apud Theocritum Battus Idyl. X.

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλεῶντι τὴ πάντες,

Ἰσχνᾶν, ἀλιόκναστον. ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,

Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar.

Est item apud Aristaeonem illius vitiorum in melius interpretationis amatorum exemplum, lib. I. Epist. 18. Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινῆται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἐφης· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἑρεῖς ἐμμετροῦντα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάσεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελίχλωτους δὲ οἶμι τοῦνομά τινας, ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι. Ubi nisi et in Platone ita legeretur, et a Plutarcho in προσποίημα mutatum esset, χρωμα pro ποίημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse

videtur. Μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα οἷε τινὸς ἄλλου ποιήμα, ἢ ἔραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, εἰν ἐπὶ ὧρα ἢ Lege, μελαγχλῶρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοῦνομα οἷεσθε ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἔραστοῦ etc. ad plures illi sermo institutus est, sic ut τὸ οἷε vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ ποιήμα facies verti; nisi quis προσποίημα cum Plutarcho malit: cujus vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II. de Oratore cap. 14. ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer. De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I. Sat. 3. ubi tandem livorem nostrum, et animi aeruginem perstringit, dicens:

*At nos virtutes ipsas invertimus; atque
Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis
Nobiscum vivit? multum demissus homo. illi.
Tardo cognomen pingui damus. pro bene sano,
Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus etc.*

Plura ad Lucret. et Horatium Lambinus conguessit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 5. Τὸν τυραννικόν) Malim, tyrannidis, vel tyranni ministrum, quam tyrannum, vertere. TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικὸς apud Joannem Evangelistam 4, 46. et hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti prodictionis consilium tegat: ut ille Callicrates, qui, dum se τυραννικόν simulat apud Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. Nepos 10, 8. GESN.

ead. l. 9. Φασί) In omnibus libris nostris φησί, quamvis vertant, inquit: ego mutavi. SOLAN. Omnino proclives fuisse librariorum ad φησί pro φασί scribendum, satis luculenter probant loca Pisc. c. 25. ubi pro vulgata φασί in Cod. Gorl., et Jov. Trag. c. 32. extr., ubi itidem pro genuina lectione φασί in 3011. male φησί scriptum deprehenditur. Omnino vide quae ad Pra Merc. Cond. c. 1. Tom. III. p. 694. notavimus. LEHM.

ead. l. 11. Ἡ Στρατονίκη) Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fuse exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Po-

liorcelae: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: *Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἑώρων Στρατονίην διανεύοντα λάθρα τῇ μητρὶν, Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae innuentem.* Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud *Aristaenatum* lib. I Epist. 13. Reposui autem, ejecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam *Ἀνδῆς*. Interpretēs non nimis bene vertit, TOLL. Adversantur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Herasistrati sola detexit: sed et alibi *Noster* in eundem incidit errorem. V. Icarom. cap. 15. SOLAN.

ibid. Ἀνδῆς) Ms. Ox. uti conjecerat *Tollius*. In reliquis *Ἀνδῶς*. SOLAN. *Jens.* ad Hermot. sub init. vulgatam contra *Toll.* defendit, et potest mihi etiam ea ratione defendi, quod *εἴχε* intelligi queat, vel aliud verbum, quale *Gesuer.* addit. Verum quando Cod. bonae natae habemus conjecturae *Tollianae* faventem, et melius procedit oratio, id recepi. REITZ. Haud sane ineleganter scripsisset auctor, si ad *Fritzschii* sententiam verba sic legerentur: καὶ ἡ Στρατονίχη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα Ἀνδῶς· καὶ ὅλως ἐρωτικά τινες καὶ μοιχικά πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. At neque ita, ut vulgo est, adornata oratio sua caret elegantia. Cf., si lubet, Diall. Deor. VI, 2. Tom. II. pag. 20. sq. LEHM.

ead. l. 12. Ἐρωτική) Ἐρωτικῶς. GUYET.

Pag. 44. l. 1. Μὰ Δί') *Th. Magist.* v. Μὰ haec adferens observat, rarissime adfirmare τὸ μὰ. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14. notata. SOLAN. *Fritzschius* Quaestst. pag. 58. haud quidem injuria improbens ea, quae *Reitzius* ad Icarom. 14. Tom. VII. p. 373. et ad Gall. s. Somn. c. 11. Tom. VI. p. 629. sq. de affirmativa formulae μὰ Δία vi disputavit, hoc tamen loco non aequo jure μὰ Δί' in νῇ μὰ Δί' mutari velle videtur. Quamquam enim propter praecedentem syllabam vocis φρονῇ facilis fuit librariorum lapsus, non tamen dubito, quin eadem ratione, qua in Gall. s. Somn. c. 29. etiam h. l. vulgatam tueri possis, etiam negativa vi servata. Quemadmodum enim illic, si cum *Seagero* et *Fritzschio*, id quod et ego jam vellem fecisse, sic interpungas: ὁρῶ σέ γε, ὃ τοιχώρουχε... μὰ Δία, ἐνὲ κλων γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει· per ellipsin commodissime suppleri potest sententia negativa non verbis expressa: ita et h. l. nisi omnia me fallunt, in μὰ Δία plena calumniatoris sententia in hunc fere modum inesse fingi facile poterit: *Non, per Jovem, haec ferri aequo animo possunt; ut nos fere dicimus: Nein wahrlich, das ist zu arg! das ist doch nicht zu dulden! etc.* Sic haud raro *Aristophanes* in fabulis. LEHM.

ibid. Φιλόξενος) Nobilis poëta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera *O*, id est *ou*, notatam. Plura *Suidas*. Meminit et *Plutarchus* de fortuna Alexandri, Orat. II. in initio. TOLL.

ead. 1. 2. Καὶ ἄμειρα) *Hiulca*, interpres. Rectius *immodulata*, ut *Horatius* in *Arte*:

Non quivis videt immodulata poemata iudex.

TOLL.

ead. 1. 3. Ὁ φίλος διαβάλλεται) Haec ad *Lucianum* ipsum spectare videntur impietatis accusatum. LA CROZE.

ead. 1. 5. Ὁ δὲ ἀκούσας) Verte: quo ille, sc. amicus, audito, statim velut oestro percitis auribus, uti par est, inflammatur, et moram accuratae inquisitionis non ferens, aversatur amicū, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quae maxime norunt audientis animum, ad iram posse provocari. TOLL.

ead. 1. 9: Καὶ ἐνθα πρώτος ἐστίν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratere in Philotam, invidiosa illius et suspiciosa commemoratione accenditur: *Curtius* lib. VI. c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutiano in Thraeam inflammatus, quod non adfuisse in Poppeae Sabinae consecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: *Tacitus* lib. XVI. cap. 22. Sic apud *Phaedrum* libertus ille,

Adjecit id, quod sentiebat maxime

Doliturum amanti.

Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. *Benedictus* male legit πρώτος, pro πρώτος, vertitque et qua parte praestat. Nos emendavimus et contextum, et interpretationem, vertentes, et qua quisque parte maxime vulneri patet. TOLL. Certa est *Tollii* emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impr. et O. Ms. legebatur πρώτος; SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἐκεῖνον) Ἐπ' ἐκεῖνο interpr. legisse videtur. GUYET.

ead. 1. 11: Ἐς αὐτὸν) Glossema videtur. GUYET.

ead. 1. 12. Μηκέτι σχολὴν ἄγειν) Verterim: indagandae, seu perscrutandae veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis objectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia audita criminacionis, tanquam veritate praeoccupatus. TOLL.

ead. 1. 14. Ἴδὲ ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεῖς, quod malletim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκροάσεως referatur. TOLL. Nescio, quid *Tollius* haesitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum est, et sa-

num, ac de mutatione no cogitandum quidem. Vid. paullo supra notam *Jensii*. REITZ.

ead l. 15. Ἀνσιμώτατον γὰρ ὄν Atticismus, pro ἀνσιμώτατον γὰρ ἐστὶ. Sic *Homer*. *Iliad*. Θ. v. 306.

Μήκων δ' αἰς εἰέρῳσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ

Καρπῷ βριθομένη, νοτίῃσι τε εἰαρινῇσιν.

Pro βριθεται. Pro ὅποτε malim, ὡς ποτε. TOLL. Ἀνσιμώτατον γὰρ ὄν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονυσῶν ἐπικληθέντι, ἔγενετο τις etc.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, et male conjuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ὄν τὸ, scripsisse *Lucianum* existimo ὄντως. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία στιγμή, nec aliter video fecisse *Florentinos*; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impietatis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. Revera enim (addit *Lucianus* pro caussa) haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud *Ptolemaeum* etc. JENS. Facile probaverim emendationem doctissimi *Jensii*. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. sejungit a praecedentibus, et interpretatur, Quin etiam cum apud *Ptolemaeum*. Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅποτε indicat, artissime ista connexa sunt. Exemplum subjicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως movere beatulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; illicet ardent toti, a zelotypia in furem ruunt. Sic *Ptolemaei* ἐπιθυμία est, Bacchum videri: hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, *Demetrium* huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπεναντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ, semel percussit aliqua fidei specie animum: actum est, periit *Demetrius*, nisi praesenti et extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de *Alexandro* et *Hephaestione* exemplum convenit. GESN.

ibid. Τὸ εἶδος) Impressi omnes ὄν τὸ εἶδος. *Jensius* ὄντως scribendum putat; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν στιγμήν. Ox. Cod. ὄν non agnoscit, recte. SOLAN. *Solanus* ὄν delebat: ego certe non intruderem, si et in celt. abesset. At

nondum rejicio, cum probabile non sit, librariorum id, quod difficilium est, tam diligenter ingessisse: nam neque insolitus est Atticismus, sive *πλεονάζειν* putes, sive participium proiori positum accipias (cujus exempla satis dedimus alibi), adde *Herodian.* III, 12, 2. *εἰδώς δὲ ἀδύνατον ὄν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλείας*. Sed vel magis abundat verbum *εἰμι* ibid. V, 8, 8. *οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε*, quod *Stephan.* expungendum censet, vel mutand. in *ἦν* ὅ. At forsitan eodem modo hic in *Luciano* abundat ὄν, atque infra *Pseudol.* cap. 6. *ἡ ἀναίσχυρτα οὖσα*, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo *εἶναι* addita. Confer mox cap. 20. *ἔστι — ἀδελφὴ τις οὖσα*. REITZ. Mire *Reitzius* diversissimi generis exempla huc coniecit, ut pateat ipsum, quid vellet, nescivisse. Unum, quod huc pertinere videatur exemplum *Pseudolog.* c. 6. non tamen eam, quae requiritur, vim habet probandi, ut videbimus suo loco. Quid multa? spuriam esse vocem ὄν, atque adeo prorsus ejiciendam, satis superque trium Codicum auctoritas evincit. Ceterum *Gesneri* rationem sententias capiendi et nectendi praeferendam putabam ei, quam *Jensius* protulit. LENN.

Pag. 45. l. 2. *Πτολεμαῖον* A. *Νέος*; v. not. *Toll.* et *Herodian.* I. qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento *Spanhem.* 435. qui ex *Euseb.* Chron. confirmat, 61. 73. 194. Diserte apud *Clem. Alex.* IV. *Ptolemaeorum* dicitur, *pag.* 22. A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque *quartus*, neque *undecimus*, sed *decimus* erat. Vid. Tabulam Chronol. *Humphr. Prideaux.* Idem enim est cum *Aulete*, cui successit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic *Διώνυσος Νέος* ideo *Νέος* dicatur, quia jam ante eum alias, nempe *quartus* ille, *Διώνυσος* dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis, Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui execramur. SOLAN. Non diligenter perpendens *Solani* notam *Belinus* de quarto *Ptolemaeorum* cogitavit unice propterea, quod, quae *Suidas* de eo rege tradat, eximie convenient cum hoc *Luciani* loco. LENN.

ead. l. 2. *Τῷ Διόνυσῳ ἐπικληθέντι*) Qui undecimus fuit *Ptolemaeorum*. TOLL.

ead. l. 3. *Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον*) Cujus et *Antoninus* Imp. meminit lib. VIII. cap. 22. Adeatur *Jonsius* in *Histor. Philosophica*. TOLL. Quis ille Platonius Demetrius, de quo nihil *Diogenes*? Adi *Tollium*. SOLAN. At Cynicus, non Platonius, fuit ille Demetrius, de quo *Antoninus* l. l. ut recte

notavit *Belinus*. Vid. *Demonact. Vit. c. 3.* ibique a *Solano* notata Tom. V. p. 550. LEHM.

ead. l. 4. Γυναικῖα) De eo more multa apud *Euripidem* in *Bacchis* p. 545. et seq. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐσθεν ἐπιτε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poseit, aut jubet valetudo: antiquis autem tam rarum et inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietas potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam et feminae adamabant nequiores. *Apulejus* lib. IX. *Quanto me felicior Daphne vicina, quae mero et prandio matutino saucio cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, et continuo stupro corpus emanciparat.* TOLL. Imprudenter *Gesnerus* Ἐσθεν reddiderat per postridie; quod jure meo correxi. LEHM.

ead. l. 6. Ταραντινίδιον) *Pollux* lib. VII cap. 17. καὶ μὴν τὸ γε ταραντινίδιον διαφανὲς ἐστὶν ἔνδυμα, οἰνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Est autem pellucida vestis tarantinidion, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. *Hesychius*: Ταραντινὸν, sive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱματίον γυναικίον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. Tarantinidium, vestimentum muliebri tenue, fimbriat, seu villos habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. *Lucian.* in *Dial. Meretr. VII.* Οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἑταίρων οὐκ ἠλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα. Apud *Pollucem* cap. 13. lib. VII. fragmentum est veteris poetæ, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσούς, καὶ γυναικίαν στολήν. Virgo esse videtur, gerens fimbriatas vestes, et muliebrem stolam. Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide *Senecam*. Et tragoedi omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota *symmata*. Apud eundem *Pollucem*. Ἀνδρῶν χιτῶν τις βασσάρα, διονυσιακὸς, ποδήρης. Et apud *Hesych.* βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουσαν αἱ Θράκιαι βάρχαι. Hinc et Bacchus Βεσσαρεύς dictus. Commentator vetus *Horat.* lib. I. Od. XVIII. *Bassaricus dictus est Liber pater a genere vestis Baccharum:* unde et *Bacchae* *Bassarides* dictae *Pers.* *Bassaris et Lyncem.* *Bassaris* enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a *Bassara*, loco *Lydiae*, ubi fit. Ubi *Bassara* pro *Bassaris* legendum videtur. Verum Etymologici anctor et in etymologia, et in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam *Bassaris* apud *Persii* scholiasten inveni, ad *Sat. I. v. 101.* *Bassarides*, inquit, *Bacchae.* Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam *Thracae* *Bassarini.* Quidam a vulpibus, quarum pellibus *Bacchae* succingebantur. *Vulpes Thracae* *Bassarides* dicunt. TOLL.

ibid. 'Εκυμβάλουσι τὸ) Cymbala namque cum saltatione iungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, et Matris Deum Cybeles. *Justinus* de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, adduntur instrumenta luxuriae, tympana et crepundia; sive, ut alii malunt, crepitacula. Ubi tamen τὸ crepundia ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens *Plutarch.* tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, et cymbala in ejusmodi festis solemnia suere. *Apulejus* de Gallis Cybeles, lib. VIII. Miles. Qui per plateas et oppida cymbalis et crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt. *Lucretius* lib. III.

*Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum
Concava, raucisonoque minantur cornua cantu,
Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.*

Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collisu non ingratum sonum edebant. *Ausonius* in Epist. ad Paulinum XXV.

*Cymbala dant flictu sonitum: dant pulpita saltu
Icta pedum: tentis reboant cava tympana tergis.*

Propert. lib. III. El. XV. ad Bacchum:

*Laevis odorato cervix manabit olivo,
Et series nudos veste fluente pedes.
Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebas;
Capripedes calamo Panes hiant canent.
Vertice turrigero juxta Dea magna Cybelle
Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros.*

Anthol. lib. IV. de Herc. et Baccho:

*Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέρμονες· εἴκελα δ' ὄπλα
Νεβρὸς, λειοντῆ, κύμβαλα δὲ, πλατυγῆ.
Sudorumque pares metus, paria arma: leonis
Exuviae, hinnuleus, cymbala cum strepitu.*

Eleganter ad rem *Tertullian.* de Pallio: At quin alius et vericatus et crepidam aeratus incessit, et ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subtinnirent, cymbalo incessit. TOLL.

ead. 1. 8. Ἀντισοφιστής) Exprobrator. *Lactant.* lib. V. cap. 6. Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii judicatur, abjecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent. Vid. *Tacit.* XVI, 22. Et *Lactant.* lib. V. cap. 9. p. 482. *Isocr.* p. 10. TOLL.

ead. 1. 9. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: Ita et apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephæstionem deferebatur. TOLL. Respiciit scilicet *Tollius* hac correctione

Melanchthonis verba, reddentis: *Apud Alexandrum gravissimi criminis reus fiebat, qui colere et adorare Hephaestiona nollet.* Priora enim hujus interpretationis minus erant ad rem et ad verba accommodata. Sed *Belinus*, quae erat magna hominis levitas et caeca saepe doctrinae ostentatio, *ἔλοιτο* putans a *Tollio* reddi per *deserebatur* (quod ille nonnisi explicationis gratia de suo adjecerat), *Gesneri* versionem, quam non magis ostentator iste ridiculus, quam Graeca verba, caperet, vituperat, et Graeca reddit ad verbum: si quelqu'un étoit pris, étoit convaincu de ne pas adorer. Sic prae libidinoso fastu non vidit, quod vel tironibus innotuisse debet, οὐχ ἐλίσθαι etiam h. l. esse *nolle*, et sic non solum a *Melanchthone* et *Gesnero*, sed etiam a *Tollio*, captum esse. LEHM.

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλοουγίᾳ) Praecessit *Melanchthon* in vertendo, ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit. Et sequitur promple *Benedictus*, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum et versionem ejus tam accurate exegerant, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam *μεγαλοουγία* non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Majora desiderantur, quae habebis, si recte veritas mecum ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut et Deum crearet eum, qui erat mortuus. Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. GRON. Veram hanc esse *Gronovii* interpretationem, probant inferius dicta: καὶ μέγα ἐφρόνεν, ὥς αὐτοὶ οὐ θεοῦ παῖς ὦν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοῦ ποιῆν δυνάμεως. Et sic *Wielandius* quoque censuit. Sed *Belino* videbatur cum *Melanchthone* intelligi funeris et exsequiarum magnificentia; de qua sane multi sunt scriptores veteres: neque tamen hic ei locus erat. LEHM.

ibid. Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι) Pluribus haec *Arrianus*, *Curtius*, *Plutarchus* in vita Alex. M. TOLL. Addit *Belinus* narrationem *Aeliani* V. H. VII, 8. ubi vid. *Perizon.* LEHM.

Pag. 46. l. 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος) De Caligula *Suetonius* refert, eum inter cetera amoris erga *Drusillam* documenta nunquam deinceps nisi per numen *Drusillae* dejerasse. Idem in morte *Julii Caesaris* narrat, controversias quasdam a plebe interposito per *Caesarem* jurejurando distractas; et *Claudium Imper.* jusjurandum sibi neque sanctius, neque crebrius instituisse, quam per *Augustum*: quin et violata perjurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum *Jovis* numen,

aut majorum gentium Deos pejeraret. Sic ut vere dixerit *Tertullianus* in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, pejeratur.* TOLL.

ead. l. 5. *Ὀνειράτα*) Id enim inter divinitatis signa. Unde et aegrotantes, et futura praenoscerent cupientes, in Deum, Aesculapii praecipue, et Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsave expiscaturi. TOLL.

ead. l. 6. *Ἐνσφάελας*) Illustravit hanc vocem, locumque *Luciani*, *Ex. Spanhemius* in V. Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me juventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

ead. l. 7. *Μαρτέλας*) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephæstionem Alexander, dilexerat. *Spartianus* in ejus vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quas Hadrianus ipse composuisse jactatur.* TOLL.

ibid. *Πάρεδρος*) *Servius* in VII. Aeneid. *Revera Virbius est numen conjunctum Dianae, ut matri Deum Attis, Minervae Erichthonius, Veneri Adonis.* Id est *πάρεδρος*. *Πάρεδρος* etiam *συνθρόνος* dicti, teste *Hesychio*, quamquam viri docti τοὺς πάρεδρους τοῖς συνθρόνοις inferiores existimant, et ordine, et dignatione. Quin et Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis *πάρεδρον* *Ἐρμού* jactat. TOLL. *Aelianus* de Demade, V, 12. *ἔψηφίσατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισεκαδέκατον*, id est, *πάρεδρον τῶν δωδεκαθεῶν*. *Συνθρόνους* etiam vocabant. *Salmasius*. Unicuique Deorum suos tribuebant *πάρεδρους*. Matri Deum Idaeos Dactylos, Aesculapio *Ῥυτίαν*, *Ἰασώ* et *Τηλεφόρον*. Et sic aliis alios assessores. SOLAN. *Πάρεδρος* hic esse praesentem auxilio, et tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus *Ger d'Arnaud* de Diis *πάρεδροις* cap. 27. cujus observatis adjiciendum, quod *Salmas.* docuit *Exerc. Plin.* p. 248. b. B. ex *Justino M.* et *Eusebio*, jungi etiam solere *πάρεδρους* et *ὄνειροπομπούς δαίμονας*. *Ἐπιφάνειαν* etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia jam laudatus *Tollio Spanh.* diss. VII. divini operis p. 425. seq. GESN.

ead. l. 8. *Ἀκρίχων*) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus *Pausanias* in Atticis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 9. *Ἐνίστρεψ*) *Juvenal.* Sat. IV.

— Quid apertius? Et tamen illi

*Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se
Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas.*

TOLL.

ead. l. 13. Τὸν κοινὸν ἀπάντων θεὸν) Erant enim et pecu-
liares vel populi, vel familiis, seu gentibus Dii. *Auson.* in
Cacaaribus:

Aeneadum generis qui sextus et ultimus heres,

Polluit, et clausit Julia sacra Nero.

Inprimis heroës in Deum numerum relati; ut populo Romano
Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni
tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV. Apologetici
Tertulliani, et lib. IV. *Augustini* de Civitate Dei, cap. 8. et
passim; Sermon. VIII. *Theodoret*i ad infideles Graecos etc.

TOLL.

ead. l. 15. Ταξισρχῶν) Verte: *Ordinum ductor, quique
magno apud Alexandrum in honore erat.* TOLL.

Pag. 47. l. 2. Συγκρατίζοιχθῃ λέοντι) Alludit ad historiam
Lysimachi, quem Alexander leoni objecerat. TOLL.

ead. l. 4. Ἐπομοσάμενος) Eodem ferme dolo, quo Jul.
Proculus usus, interfecto, seu discerpto a Patribus Romano,
quo desiderium plebis leniret, Adi *Liv.* lib. I. et *Florum* c. 1.
TOLL.

ead. l. 5. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἴδῃ. Verum τὸ ὅτι
elegantior saepe παρέλκει. TOLL.

ead. l. 11. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ) Eadem in Halieu-
ticis similitudine usus est *Oppianus* lib. V.

Ὡς δ' ὅτε θυμωμένων βριαρὸς λόχος ἀντιβλοίσας
Λάθριος ἐμπελάσῃ μεσσην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,
Εὐδοντας δὲ κίχῃσι φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
Ἄρτος εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσειν.
Ἐνθεν ἔπειτ' ἄκρην τε πόλιν, καὶ τυρσὶν ἐπ' αὐτῇ
Θαρσαλίοι σπενδουσι, πυρὸς βέλος, ἄσπετος αἶτην,
Λαλὸν ἐϋδμήτων μεγάρων αἰατῆρα φέροντες.
Ὡς τὰς etc.

*Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant
Hostibus occulto, et curis somnisque solutas
Exoubias arcis nactae sub Marte quieto
Caedunt; et sternunt custodum corpora passim:
Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
Audacesque locant flammās in arce micantes,
Urbis casurae signum, torrenisque ferentes,
Qui sit robustus jam pressae malleus arcis;
Sic tunc etc.*

Ut et *Apulejus* ex parte lib. V. *Metam.* Tunc nocte jam portis

patentibus nudatum sororis animum facinorosas mulieres, omissis tectae machinae latibulis, districtis gladiis fraudium simplicis puellas pavantes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐν ᾗ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere χοῖρα; sed usum formulae hujus desidero: ac malim legi ἄλλ' ἐνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν vel αἱ πη, quod sorte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτον τε μέρος κ. τ. λ. et sic interpretatus sum. GERN. Εἰ πη certe cum αἰσθωνται minus convenit. Dedi ἐνθα cum Schmiedero, ob unius quidem Codicis assensum. LEM.

ead. l. 15. Ὁ τε ἂν ἀσθενὲς) Themistius Orat. III. Καὶ ὅπου ἂν αἰσθῇται αὐτὴν εὐπραγοῦσαν, ἡρέμῃ εἰσοικισαμένη κατὰ μικρὸν ὑπορῦντε καὶ ἐλέγχει τὸν ἀφρακτὸν τε καὶ ἀσθενῇ. Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, et scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

Pag. 48. l. 2. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς) Eique suas machinas admovent. TOLL.

ead. l. 9. Προκληνάρης) Non est obsecratio, uti reddidit interpres; sed est assiduitas in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul et calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem voluit concitare. TOLL.

ead. l. 11. Συγγενής) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, emissariam simulationis. TOLL.

ead. l. 14. Διατριβάς) Et hic secutus sum Ed. J. quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θεμιλίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. SOLAN. Illud: Et hic, quod Solanus scripsit, respicit haud dubie ad praecedentem lectionem Juntinam ἀπώνοντος, quam Solano prae vulg. ἀπόντος probatam non amplexus est Reitzius. Quod autem jam ad hujus loci lectionem attinet, recte quidem et hic monuit Solanus, vulgatam διαβολὰς ferri nequaquam posse, vel ob sequentia, e quibus vox διαβολῆς ansam prae-buisse videtur errori admittendo. Animadversum autem jam olim fuisse errorem et periculum factum ejus corrigendi, evincit varia lectio διατριβάς in Ald. 2. et Junt., notata illa etiam in marg. A. 1. W. At non posteriorem vocis vulgatae partem, sed priorem, id est, praepositionem διὰ, mutandam fuisse, docet cap. 22., ubi de ea re legitur nomen προσβολαί. Quam vocem et h. l. restituendam esse acute vidit Cons. r Editionis Wolfianae in Ephemeridd. Jenenss. literariis a. 1792. n. 106. Ac vellem Schmiederus, quam merito probat lectionem etiam

recepisset. Nunc ego id primus facere non erat, quod dubitarem. LEM.

Pag. 49. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) Plin. lib. XII. Nat. Hist. cap. 1. *Est natura hominum novitatis avida.* Plin. Junior lib. VIII. Epist. XVIII. *aures hominum novitate laetantur.* Hinc *Homerus*:

Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπιχέλουσ' ἄνθρωποι,
Ἦπερ ἀκουόντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.

TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀψίχορον) Propert. lib. II. Eleg. 33.

Elevat assiduos copia longa viros.

Monetque *Isocrates* ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eosdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud *Ciceronem* de amicitia cap. 19. Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. *Veterrima* quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est. TOLL.

ead. l. 8. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) Locus depravatus. GUYET. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὸ οὐδ' λεγόμενα καὶ μετὰ ὑπονοίας αἰ.) Ita locum hunc fere conclamatum refluxi faustis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. ὁ. ὁ. ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μετὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid *Tollius*? Conatus est quidem emendare; eo usque laudem meritis est; sed friget ejus emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam jam liquido praestat. Nec ullus jam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod jam *Lucianus* dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet *Lucianus*, ob oculos hunc *Demosthenis* l. habuisse videtur, π. στεφ. circa initium p. Ed. *Wolf.* 473. φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι. Tacit. Hist. I, 1. Obtractio et livor pronis auribus accipiuntur. SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2. sic, ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας καὶ μετὰς ὑπονοίας ἀκοάς. Hanc lectionem exhibet etiam *Jo. Caselius*, qui separatim hunc libel-

Inm dedit Helmstadii 1594. 4. Vertit autem anno proximo sic: Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, et avide arripiamus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur. Melanchthon transtulerat: Nescio enim, qui fit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, et suspicionibus illectet. Benedictus: Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspitione delationes accipimus. Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὐς vel τ' οὐς adeo obscure scriptum, transiit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ ὁλὸν ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθροῦν καὶ πρὸς τ' οὐς λεγόμενα, καὶ μετὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2. καὶ παρ' ὅλον τὸ δειπνὸν πρὸς τὸ οὐς αὐτῶν κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὐς λεγόμενα καὶ μετὰ edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὐς vel τοὺς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librarios etiam genus adjectivorum ad id accommodando corrupisse? REITZ.

ibid. Μετὰς ὑπ.) Gnome Gr.

Ὑπόνοια δεινὸν ἔστιν ἀνθρώποις κακόν.

Suspicio grave est hominibus malum.

Vide, quae ad cap. 3. P. SYRUS:

Ad tristem partem strenua est suspicio.

TOLL.

ibid. Ὑπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, tollendam ex animo suspicionem et conjecturam, fallacissima irritamenta; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III. cap. 30. Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: ursos leonesque mappa proritat. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis et stolidis ingeniis evenit; rerum suspitione feriuntur. Ausonius in Epist. ad Paulinum:

Nec quae compositis male suada et credula causis

Concinnat verisimilis suspicio culpas.

Ita enim illic legendum: non male suadae credula causis, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum judicamus. Compositae causae sunt fictae calumniae. Sic Phaedr. f. 1.

Qui fictis causis innocentes opprimunt.

Hic autem lubens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαθρηδὰς λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

ead. l. 15. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος) Egrege Cicerō Verrina II. cap. 15. *Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimit, antequam perspicere atque explorare potueris. Facete Hispani, Del agua mansa me guarde Dios, que de la brava me guardaré. Id est, A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* TOLL.

Pag. 50. l. 7. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν) Seneca de Ira lib. II. cap. 29. *Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 8. Προσιέμενος) In omnibus libris nostris hic legebatur antea προαισθόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15. et 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si praesentit, praecipit. Cur adjicitur τέλος; Suspisor, scripsisse Lucianum προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum ejusdem potestatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GERN. Et hic Solani emendationem recipiendam ducō; verum quia et aliud verbum effingi potest, quod satisfaciat, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. REITZ. Apertum errorem tamen tueri studuit Belinus, sed nulla ratione. Et quam Solanus et Gesnerus, suo uterque ingenio ducti invenerunt probam lectionem, eam utpote unice veram et a sana ratione praescriptam, non debebat, credo, Reitzius vereri in textum recipere. Feci ego, quod non putabam intermittendum. LEHM.

ead. l. 11. Τῷς χεῖλαις ἄκροις) Hoc est, non ex animo. Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus. Noster autem, ἀπ' ἄκρου χεῖλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; et in Dialog. Meretr. ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους τοὺς ὄρκους ἔχειν. Plura Brasen. in Adagiis. TOLL.

ead. l. 12. Ὡς ὁ ποιητὴς φησι) Homer. Ὀδυσσ. ρ. Ἐσθλά ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεῖον. Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes. Et Ὀδυσσ. θ. in adult. Martis et Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Est et ap. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, dolum mente occultens. Hesych. βυσσοδομεῖ, ἐνθυμείται, μηχανάται, ἀποκειρυσμένως βουλευεται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatri de cap. 1. μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπαλῶν, κερδαλέφρονι ἰοικώς. TOLL.

ibid. Βυσσοδομεῖ τὴν ὀργὴν) Namque, ut in Medea Seneca,

Ira, quas tegitur, nocet:

Professa perdunt odia vindictas eorum.

TOLL. Βυσσοδομεύει) Utitur hoc verbo Hesiodus, α. 3. δόλον φρεσὶ — ων. Utitur etiam Homer. Od. A, 676. et alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀδικώτερον) Caecilius apud A. Gellium lib. XV. cap. 9.

Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari,

Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias.

TOLL. Quod autem verba οὐ, οὐδὲν ἀδικώτερον, quae proxime ad antecedentia spectant, simul etiam sequentibus: ἐνδονόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν etc. adiunguntur, quibus quidem illustretur et gravior reddatur sententia eadem, sed prius in universum tantum proposita, vide de hac orationis forma Heindorf. ad Cic. Nat. Deor. I, 15, 38. et Fritzs. Quaest. pag. 89. sq. LEHM.

ead. l. 14. Ἐνδονόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Erasmus, in Adag. Mordere labium. TOLL.

ead. l. 15. Ἐτέρα μὲν κεύθοντα) Achillia verba sunt apud Homerum Iliad. I.

Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς αἶδαι πύλῃσιν,

Ὅς γ' ἔτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει.

Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae,

Qui aliud in anima versat, aliud autem loquitur.

Hinc Phocylides:

Μὴδ' ἔτερον κεύθης κραδίη νόον, ἄλλ' ἀγορεύων.

Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens.

Et tamen, ut P. Syrus ait,

Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat.

TOLL. Iliad, I, 312. SOLAN.

Pag. 51. l. 1. Καὶ ὑποκινούμενον) Non cepit haec interpret. Repone igitur: et hilari mimicoque vultu tristitia et tragica consilia versat. Lege autem cum Graevio, ὑποκινούμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. Val. Flaccus: Pingit placidis fera pectora dictis. TOLL. Salmuriensis interpolator: plenam affectibus tragoediam in se commovet. Quanto rectius et elegantius Philippus Melanchthon: agitque laeta et comica facie tragoediam meram, et nihil non triste patientem. Sed tamen περιπαθὴς non est triste patiens, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, et affectus. Περιπαθὴς ὢν τοῖς ὅποις apud Athenaeum lib. I. Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur et delectatur, obsoniorum valde avidus. Περιπαθὴς τραγῳδία est tragoedia acerbata in eum, de quo agi-

tur. *Ἰπποκρινέσθαι τραγῳδίαν*, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio et mora, ut olim conjecteram, et nunc in Ms. meam conjecturam veram esse deprehendi, *ὑποκρινόμενον τραγῳδίαν*, *tragoediam agendam*. *Ἰπποκρινέσθαι* est proprium histrionum fabulam agentium in scena, unde *ὑποκριτής* est histrio. In Pseudologista cap. 19. *κακῆν μὲμνηται ὡς τὸ εἶδος, ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐνεαντιεύου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης αἰξίων εἶναι* Salmuriensis: *Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quas in theatro juvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas*. Ultima verba non recte vertuntur. *Ἰπποκρινέσθαι* non est respondere, sed est hoc loco secundas agere seu facere. Sic interpretandum, *cum histrionibus secundas faceres, et gregis dux esse cuperes*. *Plautus Asin. II, 1. Jam nunc secundas mihi facis*. Proprie autem grex de histrionibus. *Petron.*

*Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur,
Filius hic, nomen divitis ille tenet.*

GREX ROMANUS in antiqua inscriptione de pantomimis. *Ὀρχησται* autem dicebantur pantomimi, ut *cantores* histriones. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim *γέμουσα plena tragoedia*? Cujus rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse *γέμουσαν μίσους*, plenam odii. Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona laeta et comica tragoediam valde asperam et plenam odii. Aspera tragoedia*; ut apud Sueton. in Augusto, *asperissimas literae*: sed *sub persona*, ut apud Mimum Syrum,

Heredis fletus sub persona risus est.

Clarissimus vir *Jacob. Tollius* conjecit, legendum esse *κακῶν γέμουσαν* quod non improbo. *GRAEV.* *Ἰπποκρινόμενον*) *Ms. Gr. et V. 2.* In reliquis prave *ὑποκρινούμενον*. *SOLAN.* *Ἰπποκρινούμενον — προσώπῳ*) Favet *Graevio* etiam *Caselliana* lectio *ὑποκρινούμενον*. Ac de sententia nullum est dubium. Illud non ausim negare, *ὑποκρινέσθαι* forte ipsum quoque aptum huius rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solenne. *Κινεῖσθαι* certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic *Aristophan. Nep. 296. Μέγα γὰρ τι θεῶν κινεῖται σμήνος ἀριδαῖς*, loqui videtur de modulato ingressu et saltatione, id est choro, nubium. Jam *ὑποκρινέσθαι ἱλαρῶ προσώπῳ τραγῳδίαν* videtur idem significare, quod *κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγῳδίαν*, motus tragicos edere sub persona ridente. *Τραγῳδίαν γέμουσαν* simpliciter verti *plenam*, quod probabilis videretur *Gronoviana* interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia

existimem. GESN. Ἀποκρινόμενον recepi, quia verissime respondet κωμικῷ προσώπῳ; nam comoedorum propria hypocrisis, cujus mentio etiam hoc Dial. frequens. Gesner. vulgatum ὑποκρινόμενον verterat, agere. Ego simulare reposui. REITZ. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum agere in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, et τῷ ὑποκρίεσθαι plane respondens. GESN. in Add.

ibid. Παρὰ καὶ κωμικῷ) Claudianus in 1. Cons. Stiliconis lib. II. v. 34.

Invisos odisse palam; non virus in alto

Condere; non laetam speciem praetendere fraudi:

Sed certum mentique parem componere vultum.

TOLL.

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγῳδίαν) Cum simpliciter et pari vocum ordine reddidisset *Melanchthon*, agiturque laeta et comica facie tragoediam meram et nihil non triste patientem; Benedictus illud nudum γέμουσαν gravatus plenam affectibus tragoediam dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγῳδίαν, simul tacite intelligit plenam eorum casum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μετὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletæ. Sic in Symposio, οἱ σοφοὶ δὲ ἡσυχάζουσιν, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερενέμπλυντο καὶ ἐκεκράγισαν. Utique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I. de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἀνῶνα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διεκέντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic Ven. utraque; in reliquis omnibus omisum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut Quom. Hist. Conscr. c. 31. Epicurus apud Diog. Laërt. p. 301. B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἀδίκος πλείστης ταραχῆς γέμων. Bentlejus reposuit, et pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ead. l. 3. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ibid. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verte: Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit. TOLL.

ead. l. 4. Ἐπειδὴν πάλαι φίλος) *Palladas* lib. I. *Anthol.* cap. 42.

Οὐχ οὕτω βλάπτει μιστὴν ὃ λέγων ἀναφανδόν,
 Ὡς περ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φίλιαν.
 Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδοίτες ἐκτρεπόμεσθα.
 Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφύλασσομεθα.
 Ἐχθρὸν ἐγὼ κείνον κρίνω βαρύν, ὅς ποτε λάθρη
 Ἴην ἀπὸ τῆς φίλης πιστὴν ἔχων ἰδικοῖ.
Non ita nocet, qui odium suum prae se fert;
Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.
Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum profitetur, nobis non cavemus.
Illum ego gravius judico inimicum, qui clanculum
Per amicitiae fidem injuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποιῆται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμῶς, quod placuit etiam *Caselio*. *GESN.* Absona foret sententia cum ὁμῶς, sine ὁμολῶς vero hiulca. Necessario igitur immanendum putabam vulgatae lectioni. *LEHM.*

ibiul. Τότε γὰρ οὕτε φωνήν) *Seneca* de *Ira* l. I. c. 7. *Commota enim semel et concussa mens ei servit, a quo impellitur.* TOLL. Οὕτε non habet in sequentibus cui respondeat: neque enim οὐδὲ τοῦτο λογίζομενος, neque καὶ ἐνίοτε οἷς etc. hanc vim habere serio quis crediderit. Ergo non injuria ineptam vocem marginis A. 1. ope in οὐδὲ mutasse mihi videor. Idem infra factum *Navig.* c. 27. sine auctoritate ulla. *LEHM.*

ead. l. 10. Αὐτός τις ἔνοχος) Sic apud *Senecam* in *Hippolyto* v. 720.

Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam
Venerem arguamus. scelere vincendum est scelus.
Tutissimum est inferre, cum timeas, gradum.

Ita et *Antoninus Caracalla*, cum *Getam* fratrem obtruncasset, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφυγέναι, μόλις τε σωθῆναι, magnum se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, parricidio immanem superaddens calumniam, ut est apud *Herodian.* lib. IV. cap. 4. Sic *Jugurtha*, cum *Hiempsalem* interfici curasset, et *Atherbalem* bello invasisset, scelere velabat scelus, mentitus, *Hiempsalem* ob saevitiam suam ab *Numidis* interfectum: *Atherbalem* ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod injuriam facere nequisset; teste *Sallustio* cap. 15. belli *Jugurth.* TOLL.

ead. l. 15. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν) *Themistius* *Oratione* III. φύονται δὲ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις αἰώπενες, μάλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρὰ τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς αἰώπενας ὀπίσθεν ἐξελκόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ αἰώπενας, ἀλλὰ δρακόντας

ἰδὺ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστούς ὑφ' ἑρποντας, καὶ κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπεισμάτων, οὓς ἀπελαύνειν χρὴ καὶ ἀποσοβεῖν πορρωτάτω. *Existunt autem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones potius exigui et illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficilia et horribilia veneni plenos, arreptentes, et benevolentiae et humanitatis involucris oblectos, qui longissime abigendi et expellendi sunt. Ita apud Synesium Typhonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae ventitans, et per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit misereri, quibus cum liberis et uxoribus certa immineret ab Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἰδάκρυσεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ παιδάκια, εὐνοίαν οἴκῳ προσποιουμένη, simulque ejus complexa tenellos liberos lacrumari coepit, benivolentiam hac commiseratione assimulans.* TOLL.

ead. l. 16. 'Ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I. de Offic. cap. 13. Totius autem injustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur. Origenes lib. VI. contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. Tum maxime nequitia ad cumulum et culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit. P. Syrus:

Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.

TOLL.

Pag. 52. l. 2. Οὐδ' ἔτι) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte. Statim etiam ex Ms. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur τολμῶσι προσβλέπειν. SOLAN. De priorē tamen emendatione vid. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 7. Τεθναλῆς) Homer. II. Z, 164. SOLAN.

ead. l. 9. 'Ἐθελε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Necessario, idēque vel sine auctoritate alia parui. REITZ. 'Ἐθελεν apud Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.) Nota Hippodamiae et Myrtili fabula; notissima Faustae et Crispi Caesaris; minus celebris illa Damasippes et Hebri apud Plutarchum de flumine. Est et aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut et apud Apulejum lib. X. Milesiacor. Plura exempla Muretus conguessit cap. 12. lib. I. Var. Lect. TOLL.

ead. l. 12. 'Ἐπιτμῶν) Conf. De Merc. Cond. cap. 4. De Salt. cap. 4. Et Toxar. cap. 10. f. SOLAN.

ead. l. 13. Μάχλῳ) Thomas Magister μάχλῳ in suo Co-

dice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Asin. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod et supra, Asin. cap. 4. habuimus μάγος γάρ ἐστι δεινὴ καὶ μάχλος quare et hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον) Unde ipsa Phaedra apud Senecam:

— Falsa memoravi; et nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Juvenisque castus crimine incestae jacet,
Pudicus, insons. TOLL.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὅμως κ' ἐκείνος) Unde hoc Lucianus accepit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 7. Ἡς φασιν ἐκείνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἡς φασιν ἐκείνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: ejusdem, cujus ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, qua ille, ut ajunt, ambitione populari flagrans. TOLL. Post inventum φησιν, quod jam ad ἐκείνος referendum, commate, quod ante et post φασιν in plerisque erat, aublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. Aldina et Hag. uno tenore ἥς φασιν ἐκείνος π. φ. ὁ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἡς φασιν ἐκείνος etc.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic Electr. 1. ἡλέκτρον πέρι. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἡρέμα διωλισθαίνουσιν τῶν καμάτων Plura adderem, si spatium daretur. REITZ) φησιν ἐκείνος) Legebatur antea φασιν, ἐκείνος in impr. et Ms. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sint, sed a scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyæn. Strat. l. p. 45. SOLAN. Mihi non videbatur esse, cur recederetur a vulgata lectione, modo cum Tollio eam, et Gesnero, interpreteris. Quod Belinus voluit ὥς φησιν ἐκείνος, i. e. Aristides, in eo peccatum, quod ἐκείνος in hoc orationis cursu non potest non cogitari Themistocles. Seageri autem conjectura, τῆς πρὸς ἐκείνον πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος a vulgatae vestigiis mirum quantum remota. LEHM.

ead. l. 8. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) Ad alios comparatus. TOLL.

ead. l. 9. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 10. Εἴ γε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII. pag. 368. D. quia de

eo silet *Homerus*: cui objectioni quid respondeatur, apud *Philostratum* docebit te *Casaubonus* in nota; nempe factum id ab *Homero*, ut honori *Ulyssis*, cujus fraude perierat *Palamedes*, consuleretur. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ συνετώτατος) Qui tamen ἴσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐνύμοισιν ὅμοια, noverat mendacia multa dicere veris similia, ut ait poeta. Fecit autem has insidias *Palamedi*, adjuvante *Diomede*. *Dictys Cretensis* lib. II. Per idem tempus *Diomedes* et *Ulysses* consilium de interficiendo *Palamede* ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, et invidiae plenum, anteiri se a meliore haud facile patitur. *Apulejus* lib. X. Miles. Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque praepollens damnatur. TOLL. *Ulysses*. Historiam hanc tangit etiam *Polyaen.* in Prooem. L. I. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁμαίμου) Quomodo consanguinei *Palamedes* et *Ulysses*, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον) In eandem expeditionem profecto; vel, ejusdem expeditionis ac periculorum socio. TOLL.

ead. l. 15. Ἐμφυτον — ἡ ἀμαρτία) Ita ex *Polyb.* τὴν ἔμφυτον ἀδικίαν, ut ex *Alciph.* τὴν ἔμφυτον ἀμαρτίαν, adfert *J. Elsn.* ad Ep. Divi *Jacobi* I, 21. ubi τὸν ἔμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc *Luciani* testimonio. REITZ.

Pag. 54. l. 1. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: immerito, injuria. TOLL.

ead. l. 2. Ὡς αἰετῇ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum juraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent expatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi sera licet in irae locum successit, in hujus sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed et illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae *Plutarchus* in libello de odio et invidia, nec non *Tertullianus* in Apologetico. TOLL.

ibid. Ἐπιβουλὸν) Hoc vult, accusatum esse corruptae ævo juventutis. SOLAN.

ead. l. 6. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit *Casellius*, et interpretes. GERN. Adscripserat vir doct. χρῆν legendum (fors. pro ἔχρῆν); *Guyetus* vero χρῆ adposuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τίς λέγει. Ni malis χρῆ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 7. Ἀμφιβητιούνα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN. Liquida sententia,

quam unus ex interpretibus assecutus est *Wielandius*, haec est: *Quid igitur facere par est eum, qui mentem quidem habeat, ubi aut de (amici deferentis) veritate, aut de (amici delati) virtute ambigat?* i. e. ubi dubitatio existat, utrum alter amicorum falsa narret, an deliquerit alter. Infinitivum scilicet vulgatum *χοῖναι* corruptum esse puto e *χοῖν καὶ* (aut si cum *Reitzio* malis *χοῖ καὶ*) quia *χοῖν* in prosaïcis scriptoribus pro Imperfecti forma minus notum esset librario. Formulam autem ipsam, per Imperfectum enuntiatam, quis est qui ignoret? *LXXIII.*

ead. l. 8. Ὀμηρος — περὶ Στερόνων) *Odys.* M. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀποφράττειν τὰ ὅσα) *Themistius* *Orat.* III. Ἀποτεριστὸν οὖν αὐτῇ, καὶ ἀποκρουστὸν τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένους τὸ φυλακτήριον· ὥστε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφεστάναι τὰς ἐπιβουλὰς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιοῦσαν, καὶ ἀπωθεῖσθαι· εἰ δ' οὖν σε λάθῃ παρεῖδυσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰςδεξάμενον, μηδὲ ἐντός ἔχειν ἐργαζόμενον (lego, ἐπηλυγαζόμενον), ἀλλ' εἰς φανερόν προάγειν, καὶ διελέγχειν· ὅψει γὰρ ἰλιγγιωσαν εὐθείως, καὶ λυγισμένην, καὶ βαταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὅ, τι χρήσεται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μήποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ' ἂν προσελθοὶ πλησίον· ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἦσθησάν τι προσιοῦσθαι, καὶ τὸ θυρίον εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλάνθρωπίας· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμνηδῶν etc. *Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu rejicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam oculos, aut intra aedes tuasmittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, et verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpessa fuerit, in posterum molesta esse desinet, sed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicumque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minimis ferunt. De potestate enim ab ea dejiciuntur, ut nihil ab furiosis dissideant etc.* *P. Syrus* in *minis*:

Difficilem oportet aurem habere ad crimina.

Nilus *Episc.* in *Admonitionibus*: Ασφαλίζον τὴν ἀκοήν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη κακίας εἰσέρ-

χεται, muni auditum et oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur. TOLL.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἄξια προσέειπαι) Photius Epist. 1. sectione λη' ἔχε τὰ ὅσα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεργημένα, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκλεισμένα. Aures praebe patulas injuria affectis; clausas contra ad afficientium injuria lenocinia, et probabiles inductiones. TOLL.

ibid. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e. amplecti, colligere. Πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polyhius. GUYET. Ipse noster Diall. Morit. XII, 2. δύναμιν περιβάλλεσθαι. nec dissimili ratione Rhet. Praecept. in. δύναμιν περιβάλλεσθαι ἐν τοῖς λόγοις. Itaque non improbabilis est Guyeti conjectura. Quamquam et παραβάλλεσθαι verbo ἀπωθεῖν non male oppositum videri possit, ut verba retundere et in se recipere, i. e. sibi vindicare LEHM.

ead. l. 14. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι etc.) Simillima legas apud Isocratē ad Demonic. pag. 34. ἀτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανερὰν ἔχοντα περιπατεῖν: ubi leg. περιπάτειν, Attice, pro περιπάσσειν. BEL.

ead. l. 17. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interpres, rem ipsam apud te. Malim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI. lib. III.

Quod si damnanda perscrutatus crimina
Paterfamilias esset; si mendacium
Subtiliter limasset a radicibus;
Non evertisset scelere funesto domum.
Ergo exploranda veritas multum prius,
Quam stultia prave judicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim;
Quandoquidem et illi peccant, quos minime putes,
Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.
Hoc admonere simplices etiam potest,
Opinione alterius ne quid ponderent.
Ambitio namque dissidens mortalium
Aut gratiae subscribit, aut odio suo.
Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδενὶ τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκρίτως μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τινα τῶν φίλων καὶ συμμαχῶν προσπίῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκρεβέστερον ἔλεγχον ποιέσθαι, πρὶν ἢ δεῖσθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο καὶ πρὸς πᾶν συμ-

φέρον. Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam et regium hoc esse, et ad omnia conducibile. Polybius lib. IV. Justinus Martyr Paraenet. 1. ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δείκνυσιν, ἀκριβετέρα πείρα τᾶληθές βασανίσασα, accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratiori experimento veritate indagata, explorataque. TOLL.

Pag. 55. l. 6. Τὸν φθόνον) Ἀν λόγον; i. e. dicendi facultatem. GUYET. Si τῆς ἀληθείας ad antecedens ἐξέτασιν referatur, commate post ἀληθείας ut a Schmielero jam factum, posito, non, ut vulgo fecerant, post φυλακτὸν, sententia haec est, quam Gesnerus recte reddidisse videtur: Tibi servato veritatis examine reddes delatori debitam invidiam etc. Ideoque vox φθόνον intacta videtur relinquenda. LEHM.

ead. l. 10. Κεκινημένον) Forte κικινημένον εἶναι. Sic interpretes legisse videtur. GUYET. Melanchthonem dicere videtur Guyetus, qui reddidit: Priusquam id factum sit, calumnias concedere in primo statim congressu, hercle nimis quam pusille est etc. At πρὶν cape adverbialiter cum Gesnero interprete, nec quidquam in plenissima sententia desiderabis. LEHM.

ead. l. 12. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 16. Ὡς ἂν πεφωτισμένον) Menti namque (ut ait Cicero lib. II. Acad. Qu. c. 10.) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 56. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. etc.) Scriptus in Polyenctum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, et in Πολύενκτος. MARCIL. Quod titulo adjicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχου, non est temere. Respicit enim illa c. 27. Ἀθηναῖοι γράμματος ἐπὶ προσθήκῃ τιμήσαντες σε Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyenctum esse, qui hic laceratur, pronunciat, in eo sefellit eum attentio. Polyenctum aliquem suae aetatis hominem (καθ' ἡμᾶς), ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediatur, quominus intelligatur ille Polyenctus, qui Constantinopolitanus

Patriarcha fuit ab A. C. 956. ad 970. Accuratissime sane cum ætate *Suidæ* a *Kustero* constituta convenit. Interim *Marcilius* in errorem etiam, parvum illum quidem, et ingentibus meritis redemptum, induxit *Fabricium* B. Gr. Vol. IX. p. 773. qui etiam p. 709. eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, *Polyeuctum Suidæ* esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. *KATA TIM.*) Haec verba in solis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. c. 27. *Marcilius* de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. *KATA TIM.*) Noli omittere, licet in omnibus fere absit, auspicioque sit, Editorem *Juntinas* id adjecisse ex c. 27. ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterat *La Croze*, notae *Marcilianæ* adscribens: Immo in *Timarchum*, ut ipse infra p. 446. Ed. *Graev.* REITZ.

ead. l. 14. *Ἀποφράδα*) *Apophradis* vocabulum in usu esse, probat. *Heniochus* enim comicus fabulam conscripsit, cui titulus est *ἀποφράς*, i. e. dies inauspicatus. *Ἀποφράδες ἡμέραι*, id est, nefasti dies. Olim vocabantur inauspicati, et quibus publica non licebat agere: unde receptum, ut homines execrandos et abominandae malitiae *ἀποφράδας* appellarent, teste versiculo:

Ἄνθρωπος ἀποφράς, καὶ βλέπων ἀπιστίαν.

Homo nefastus, et ore perfidum videns.

Vocat hominem *ἀποφράδα* *Cic.* in *Vatin.* *Omnes cum te viderint, tanquam auspiciū malum detestantur*, id est, *ὡς ἀποφράδα*. Eadem est autem *Graecæ* vocis etymologia, quae *Latinae*, *παρὰ τὸ φράζω* quod hanc dictionem *ἀποφράς* perinde ac barbaram usurpasse *Lucianus* notatus est a quodam, quam vel hoc uno argumento *ἑλληνικωτάτην* probare possemus, quod eam *Plato νόμων* ζ. in ore habuerit. Item *Plutarchus* et *Dionysius Halicarn.* Antiqui autem primum mensem et dies impares diis coelestibus consecrabant, alterum vero mensem et dies pares diis inferis, in quibus lustrabant sotes et mortuis parentabant, quos dies inauspicatos *Graeci ἀποφράδας*, *Romani* vero nefastos appellabant, quales erant dies mensium postridie *Calendas*, *Nonas* et *Idus*, in quibus *Do*, *Dico* et *Addico*, haec tria verba dicere, *Praetori* religio et nefas erat. Hos *Numa Pompilius* ex *Hetruscorum* magia *Romanos* pontifices concipere et statnere docuit. Quos, ne sacra vilescerent, populo non divulgabant, sed horum observationem pontifex minor, sacrificiorum regulus plebi in capitolium calate, id est, convocate juxta *Calabram Romuli* casam indicebat. COGN.

ead. l. 16. *Ἐν αὐτῇ*) Glossema videtur. GUYET. Sen-

tentia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; (GESN. 'Επ' αὐτῷ, int. τοῦ ὀνόματι. Cum εἰπόντα autem id coniungere, non modo insolens, sed etiam vere barbarum, foret. *Belinus*, qui putaret *Gesnerum* pro ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα legi voluisse ὅτι εἶπον, mentem illius non cepit. LENN.

ead. l. 17. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. Fl. et B. 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἐνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

Pag. 57. l. 3. Βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz, in Belg. Graeciss. agens pag. 447. Nostrum adlegat in Prometh. c. 2. dicentem, καὶ εἰ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemst. ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484. plura adferentem; addo tantum Herodot. Eut. p. m. 105. τὸ δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 4. ῥέτιγα) Proverb. BOURD.

ead. l. 8. Περιπετιῖς) Jambl. No. 184. νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετιῖ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει et iterum n. 252. Vid. Suid. Πολυεύκτης ἡνίοχος et Τίμαρχος, et Athen. SOLAN.

ead. l. 9. Χολῇ) Ita W. Ms. Hipponactis χολοὶ ἱαμβοὶ ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. SOLAN. Cf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 297. LENN.

ead. l. 13. Γεγωνότερον) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene, et quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 2. Πόθεν;) Forsan πόθεν γὰρ quaesivit Solan. Neo adeo immerito. Vid. de hac formula Bergl ad Alciph. l. Ep. 23. p. 92. Et Hemsterh. Tim. §. 2. et 8. Nihil hic tamen adderem: nam et sic infra c. 29. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; REITZ.

ead. l. 5. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Huius phraseos exempla complura adfert J. Taylor in nota 2. ad Lysiae Orat. advers. delationem, pag. 405. et recte quidem exponit, eam significare, longe absum; veluti contra, ὀλίγου δὲ δέω λέγειν, parum abest, quin dicam. Verum frustra mihi videtur haerere in verbis Lysiae, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάραν ἔχειν, ὃ βουλὴν, τῷ κατηγόρῳ. Quae verba certe ibi significare debent, plurimas gratias debeo accusatori (quod scilicet diu optatam occasionem praeberit, meae vitae rationes

exponendi); ut bene vidit ipse: quando autem addit, *καὶ προ-
σέτο πολλοῦ δῖον* et δῖον tam est huic sententiae adversum,
quam quod maxime, videtur non attendisse eodem redire, si
negative ad Graeca reddideris, non satis possum gratias ha-
bere adversario; quo facto, nihil contrarii video. Nam qui
profitetur, se multum abesse, non necessario dicit, se alienum
esse ab illa re agenda; vel se nolle facere, verum, se imparē,
sive, non sufficientem declarat: adeoque cum se nunquam suf-
ficientes gratias habere posse adversario declarat, eo ipso fate-
tur, se maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 5. Σιμωνίδην) A Cetero hic diversus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰππώνακτα) Hic in pictorem quandam tam atro-
citer acripserat, ut suspensio vitam finiverit. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀροδοκίδην) Horat. Epod. VI.

*Qualis Lycambae apertus infido gener,
Aut acer hostis Bupalō.*

Ubi quod de Bupalō habet, ad Hipponactem pertinet, cujus in
eum jambos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c.
Cels. 74. f. (ubi in margine perperam legitur Λυκάμβαντα,
laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144. C. et Marm. Ox.
209. In W. scribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. SOLAN.
Cf. Car. Fea ad Horat. Epod. VI, 14. LEHM.

ead. l. 9. Τοὺς ἐκείνων ἰάμβους) Jamborum illorum caus-
sam, i. e. qui malitia sua jambos illorum provocarunt. Τὸ ὑπό-
κειμενον, objectum. GUYET.

ead. l. 11. Σκυθῶν) Ridicule: lege σκυτέων. Vult enim
dicere Lucianus, Pseudologista ignorare etiam ea, quae vel
vilissimi opifices sciant; quod clare patet ex cap. seq. KUSTER.
Quid tandem ridiculi in eo insit, quod rudior iste Scythia, i. e.
rudissimis barbaris, appareat? Imo ridendi materiam etiam
majorem praebuerit Kusteri lepida conjectura. Vulgatam etiam
Belinus jure suo tuetur. LEHM.

ead. l. 13. Τὰ ἐν ποσίν) Eadem phrasis supra in Quom.
Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Past. I. p. 14. et
II. pag. 64. REITZ.

ead. l. 14. Οἴκοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad
cap. 10. SOLAN. Et mox ad cap. 3. LEHM.

Pag. 59. l. 1. Ἐκτίνοισ) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 4. Οὐ μᾶλλον ἢ κύνθαρος) Impurum animal, et
turpitudinis, quam inimico objicit Lucianus, symbolum. Arist.
Hist. anim. V, 19. Οἱ κύνθαροι ἦν κυλλοῦσι κόπρον, ἐν ταύτῃ
φωλεύουσι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκώληκας, ἐξ ὧν
γίνονται κύνθαροι. Disertius etiam Aelian. Hist. Anim. X, 15.
Ὁ κύνθαρος ἄθλην ζωὸν ἐστί, ἀπείρει δὲ εἰς τὴν σφαίραν, ἣν

αὐτὴν, ὅτ' αὖ δὲ καὶ ἑκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλασσαν αὐτὴν, εἰτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud *Ausonii* Epigr. 70, 7. *Perversae Veneris* etc. per μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. GERN.

ead. l. 8. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσφαλῆς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublatus. GUYET. Ἀσφαλῆς) *Menagii* emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impress. omnibus ἀσφαλῆς SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσφαλῆς memini jubere legere *Guyetum*, dum ad Jov. Trag. c. 28. ἀσφαλῶς ἀπορρόπτων similiter in ἀσφαῖς mutaret. *Solan.* quoque ἀσφαλῆς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ. Ἀσφαλῆς refer ad τολμώμενα modo dicta, et intellige hominem, qui audet foedissima flagitia committere, confidenter securus de famae integritate. Sed ἀσφαλῆς, quod *Guyeto* placuit et aliis, nonnisi argutundo h. l. ab ἀγανῆς distinguetur. Nec vero in loco Jov. Trag. c. 28. idem *Guyetus* recte ἀσφαλῶς in ἀσφαῖς mutari voluit; vid. Tom. VI, p. 591. Quamquam ibidem p. 249. etiam Codd faventibus rectissime ἀσφαλείας pro vulg. ἀσφαλείας restitutum. *Belini* autem rationem, οὐχ ὅπως (pro οὕτως) ἀσφαλῆς — εἰ legentis et interpretantis, et universam sententiam post συνήθης γενόμενος transponentis facile quisque sobrius ut contortam et ineptam rejecerit. LEXEM.

ead. l. 9. Τὴν λεοντήν) Conf. supra *Piscat.* c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Κυμαῖος) I. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. *Erasm.* in proverb. *Sero sapiunt Cumani.* GUYET. Vid. *Piscat.* cap. 32. et *Fugit.* cap. 13. In *Aesopi*, quae hodie circumferuntur, fabulis, *Cumarum* nulla mentio. Vid. *Delect. fab.* 123. et 157. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos innat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5. et 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor et Sophista* c. 19. SOLAN. Ms. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando secutus est *Helinus*. BIR. Nullo modo πρὸ ἐμοῦ probandum erat *Schmieder*, etsi *Gorlitiensi* quoque Codice addicente. Quis enim concoquat πάλας καὶ πρὸ ἐμοῦ; Imo vero πρὸς ἐμοῦ optime habet. Dudum enim tum ipse *Lucianus*, tum alii quoque saepius, palam istius hominis flagitia celebraverant. Puto autem ego, nunc potissimum cogitandum esse libellum, adversus *Indoctum scriptum*, qui multos libros coëmerat. Et sic etiam *Solanus* ipse in notula ad finem illius libelli, qui jam ipse sui oblitus videtur.

Popularis certe Luciano aequè ille dicebatur c. 19. atque hic cap. 2. Et quod ad haec *παρὰ πᾶσι καὶ πολλάνκις* attinet, explicantur ea satis commodo loco Adv. Indoct. c. 27. Quas igitur minatus auctor erat sub finem illius libelli, hoc scripto executus esse videtur. LENX.

ead. l. 16. *Ἀσπιφράδην*) Impurus hic, teste *Aristophanes* in Equit. et Lesbiorum morbo, quem adiuvnisse videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ibid. *Μισθῶνα*) Vid. not. ad *Ovid. Trist. II, 417.* et Adv. Indoct. c. 23. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. *Βάσταν*) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit *Βάσσον*, de quo ad Adv. Ind. c. 23. SOLAN. *Βάσταν* ignotum ait *Solan.* Sed vid. *Herych. Βάστας ὁ Χῖος*, quod monuit *Wesseling. REITZ.* Omnino vide ad locum *Advers. Ind. c. 23.* adnotata LENX.

ead. l. 4. *Πρόλογον εἰς ὃν Ἐλεγχος*) Sine dubio est, hic non indicari comoediae nomen, non laudari versus ipsius *Menandri*, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum *Jo. Clericum* a *Philel. Lips.* ad *Menandri* reliqu. hoc tit. Porro *Elenchi*, h. e. convictionis, personam jam adhibuit *Noster* in fine *Piscatoris* c. 48. GRSN.

ibid. *Ἐλεγχος*) *Μενάνδρου πρόλογος.* GUYET. Hinc in nupera fragmentorum *Menandreorum* editione p. 58. fragmentum hoc concinnatum est:

Ἐλεγχος γὰρ θεός

Τῇ παρρησίᾳ, τῇ τ' ἀληθείᾳ φίλος

totique fabulae, si *Diis* placet, nomen *ΕΛΕΥΧΟΣ* inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore *Anonymo* jam observatum est pag. 26. sed ante *Clericum, Menagius*, ut in not. Edit. *Amstel.* videre est, senarium esse pronuntiabat, *φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεός.* SOLAN.

ead. l. 5. *Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρ. θεός*) *Senarius.* GUYET.

ead. l. 13. *Ἀνίτροις ποσὶ*) Habuimus supra *Dem.* cap. 4. Et *Rhet. Pracc.* c. 14. REITZ.

ead. l. 17. *Ἐκποδῶν*) Cf. sup. pro *Imag.* c. postremo. REITZ.

Pag. 61. l. 2. *Αἰτιάσασθαι σε*) Sic libri omnes impressi et Ms. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. Nemo te, *Elenche*, accusabit veritatis et libertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: non laudabis me, *Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae

landis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi prosopopoeian Prologi instar argumentum et occasionem dramatis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GERN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοῖς ἀκούοντάς. GUYET.

ead. l. 8. Λόγον τινά — ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγ.) Mos ea aetate frequens, cujus originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. Philostratus passim meminit in vitis Sophistarum et Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Αἰσώπου κολοιδόν) Confer Pro Merc. Cond. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔωλα) I. e. vetera, meditata. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25. μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. εἰώλους ἄρτους exponentem χθесינוύς. REITZ.

Pag. 62. l. 3. Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1. Isaacus, qui et ipse poscebat controversias plures, electionem auditoribus permittebat. Poscebat, inquam, non ponebat; quam sententiam nostram contra illustrem Cuperum nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant sophistae plures controversias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; et inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. GERN.

ead. l. 6. Καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil est, quod non probes; et ἐκείνου potest ἐμφάσιως causa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis et admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, et praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgatiorem scripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκείνου λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cujus mentio supra fuerat facta. JENS.

ibid. Τὸν) Ed. Fl. τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τῶν — ἐκείνων λόγον. Si Fl. sequaris, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκείνων λόγον. SOLAN. Quum Cod. 2954., et cum eo Gorl., haberet τῶν — ἐκείνων λόγων, placuit Belino, quo subtilior evaderet sententia, ἐκείνων, i. e. Timarchi et Patrensis oratoris,

pro genuina habere lectione. Mihi vero aptius auctoris consilio et Timarchi moribus et indoli esse videtur, si opus illud solius habere Timarchi et operam amici Patrensis in eo tantum ponas, quod fraudem illius coram populo adjuverit. Ceterum et mihi *ἐκείνου* aequae ac *Jensio* et *Solano* longe magis arridet, quam Florentina lectio *ἐκείνου*. LEHM.

eod. l. 7. *Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει*) Ita egit hic sophista, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aestus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententiolis etc. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ *συνελπεῖν*, debemus *Quintilian.* X, 3, 20. GESN.

eod. l. 8. *Ὅτι μάλιστα*) Forsan *μεγίστη*. GUYET. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare ausim: nam licet *ὅτι* sic per pleonasmum amet adjectivis addi, ut *ὅτι πλείστος χρόνος* *Aesop.* fab. 128. *ὅτι μεγίστη φωνή* apud *Nostr.* c. 6. et 15. ubi nos vide; et *Thucyd.* VII. c. 69. *ὥπως ὅτι μεγίστη ἀφέλεια γένοιτο* tamen et adverbialia saepe pro adjectivis poni, non solum in tritissimis illis locutionibus *ὁ πάλας λόγος*, *ἡ πρὶν ἀστοχία*, sed et in aliis, satis jam saepe indicatum. *Ὅτι μάλιστα* quoque conjungi, notum arbitror, ut supra c. 1. et ap. *Thucyd.* V. c. 36. *ὅτι μάλιστα* una voce exaratur. Et *ibid.* c. 46. *ὅτι κάτιστα εὖρημα εἶναι διακινδυνεύσαι*. Quae tamen non ita similia fateor, ut nihil regeri possit REITZ.

ibid. *Ἡ ἀνάισχυντῖα αὖσα*) Locus mihi, et *Kustero* aspectus. SOLAN. Nisi aliud quid hic desit, v. g. nomen *παράκλητος*, *συνήγορος*, vel tale quiddam; certe excidisse puto syllabam, s. praepositionem participio praemissam, legendumque *παροῦσα*, atque ita interpretatus sum. GESN. Etsi *Gesn.* non male *παροῦσα* conjicit, et ego quoque vellem in aliquo libro sic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia potest pleonasmus esse, ut supra de *Calum.* c. 16. ubi τὸ *ὄν* etiam abundare vidimus. Adde *εἶναι* abundans ap. *Alciph.* Ep. I. p. 1. *χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐσφόρησεν* ubi *Bergl.* plura similia. Addo etiam *Long Past.* I. p. 18. *δαῖρον εἶναι δίδωσι*. Nostrumque infra hoc *Dial.* c. 25. *σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα*. Omitto, quae satis multa de hoc pleonasmō notata servo. Sufficiet, si addas duo illa, quae *Hemst.* T. I. *Jud. Voc.* pag. 321. dedit, ubi *Noster*, *ὁ δὲ σκαυρός εἶναι ὑπὸ ταύτου μὲν ἐδημιουργήθη* Sed si haec non esse prorsus similia huic *οὔσα* dixeris, superius *ὄν* tamen in *Calumn.* vel *eod.* modo abundabat, vel videndum, an τὸ *οὔσα*, hic non efficax plane

sit, pro vera, uti ex *Demosth.* ἡ οὐσα ἀρχή, verus principatus, et οὐκ οὐσα, falsus, ab *Lexicogr.* adfertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare possem, si liceret plura commentari. *REITZ.* Mihi hoc tantum liquet, lectionem vulgatam nec omnino facile ferri, nec certe tam vaga ratione, quam proferre non veritus est *Reitzius*, defendi posse. Non item liquet, e plurimis loco suspecto succurrendi rationibus quae omnium videatur probabilissima. Malebam itaque in vulgatis acquiescere, quam emendando fossitan magis ea corrumpere. *LEHM.*

Pag. 63. l. 2. Λόγον τόνδε συγγράψ.) *Lucianus* scilicet. *GUYET.*

Pag. 65. l. 5. Καί πως) Quo *πως* illud referri debeat, incertum est. *SOLAN.* Enclise sublata et restituta interrogatione intermedia restituit *Gesnerus* interpres genuinam sententiam. *LEHM.*

ead. l. 9. Ὁ ποιητής οὗτος) I. e. *Lucianus*, cujus ego sum prologus. *GUYET.* Hic est ipse *Lucianus*, ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dramatici *Elenchus*, qui *Lucianum* poëtam suum vocat, ut *Terentiani* v. g. prologi *Terentium*. *GESN.*

ibid. Ἐξεπολέμωσε) *Thom. Mag. v. πεπολέμωται*, ait: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἐχθραν πραχθεὶς τινι, καὶ πολέμιος γενόμενος. Ἐξεπολέμωσε δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας. πεπολέμηται δὲ ὁ πολεμηθεὶς. *REITZ.*

ead. l. 11. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τρίτη) *Romano stilo* III. Non. Jan. solennis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam a *Bōta* dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia *Ezech. Spanhemii* ad *Julian. Orat. l. p. 276. seq.* Ceterum quod hic ipse dies quoque *ἱερομηνία* vocatur, nihil inco-
liti. Vid. quae in fine *Icarom.* ea de re annotavimus. *GESN.*

ibid. Τρίτη) *Plutarchus* initio vitae *Ciceronis* pag. 1578. f. ἡμέρα τρίτη τῶν νέων *Kalandῶν* ἐν ᾗ νῦν οἱ ἄρχοντες εὐχονται καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. *V. Schot. Obs. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. l. f. anni ineuntis diem primum ἱερομηνίαν* vocat, ubi III. Non. accipit *Lipsius*, quod non probo; vid. *Lips. excurs. ad Tac. Ann. XVI. AB.* Ubi virum summa et eruditione, et industria conspicuum miror hunc *Luciani* locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, hujus moris origo prima, a *Luciano* hic addita, traditur. Vide *Strenarum* orig. *SOLAN.*

ead. l. 17. Ὁ τότε γελάσας) *Lucianus*. *GUYET.* Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολεματὶ Πυθαγόρα, ἢ, qui tunc in *Olympia* risit super suppositivis *Pythagora*. Vulgati

ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρῃ, sub *supposititio* isto Pythagora, inquit interpretēs, quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. 'Τὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. etc. i. e. *super Pythagora*. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, et comma post ἐκείνος sustuli. REITZ.

Pag. 64. l. 16. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν. GUYET. Imo subjectum sententiae est is, cuius loco Elenchus haec praefatur; et quod sequitur participium, nonnisi illustrandi causa additur. Inapte contra hoc idem participium, praefixo articulo, feceris subjectum. LEHM.

ead. l. 3. Καὶ ὅποσα κᾶν) Forsan καὶ ὅποσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν etc. GUYET. Non vidit Guyetus, verba ὅποσα κᾶν οἱ ἐπὶ τῶν — εἰδεῖν dicta esse pro: ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν — εἰδεῖν ἂν, quaecunque vel opifices et caupones norint; sententiamque hanc conjectura sua magis depravari, quam emendari. LEHM.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19. καλλίστην καὶ μυγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν vocat. Vide etiam Adv. Indoct. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφέσω νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰλιὺς ὢν τραγῳδοῦς) Proverb. p. 892. BOURD. Vid. Piscat. c. 38. Polyacn. Strat. III. p. 229. Iliensium meminit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπὲ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus: dic mihi per Pandemum, et Genetyllidem, et Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, πάνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur vulgivaga Venus. Hinc et in Ms. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane et Aristoph. in Θεσμοφοριαζούσαις.

Ὡς ἡδὺ μέλος, ὃ πότνια Γενετυλλίδες,

Καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατελωτισμένον,
quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, et effeminata et lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus:

Ἡ δ' αὖ μύρον, κρόκου καταλωτισμάτων,

Δαπάνης, λαφυγοῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, sc. ὄζει.

Haec vero unguentum, crocum obsecoena basia,

Et sumtus, et crapulam, et Venerem, et Genetyllidem o'et.
Dicuntur esse Dii sive Deae praesides generationis. Vide anti-

qua Scholia. Recte verò Κυβήβη docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae et Graecis et Latinis Cybele dicitur. Nam et in inscriptionibus, et in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate et doctrina praeclens Marquardus Gudius, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque Cybele legatur apud poetas secunda longa, aut Cybelle corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat Cybele, aut Cubebe; quod verissimum, et in Prudentio jam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter ejus amorem erga Attin, et quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ibid. Πανδήμου) Xenophontem audi συμποσ. p. St. Ed. 522. L. g. — Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διτταί, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτιγε μέντοι χωρὶς ἐκατέρω βωμοὶ τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυσίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ ῥαδιουργοῦνται, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνόεσθαι, οἶδα. De cujus templo Athenis vide Athen. XIII. p. 569. Confer et Nostrum Diall. Meretr. VII. et Demosth. Encom. c. 13. SOLAN.

ibid. πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλί.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adjurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 5. illa Libanitidis mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς parum honesta jam Aristophanis aetate fuisse, cujus loca jam laudata Graevio. Hanc ipsam ob causam ausus sum non Genitricem hic reddere, quod honestum Romae, ac tantum non severum numen est, sed Genitriculam. GERN. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti solet, ut supra Bacch. c. 5. πρὸς Χαρίτων. infra c. 16. πρὸς Ἀδώνδος, quae adseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26. pr. πρὸς Θεῶν. item c. 28. πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι, et c. 31. f. πρὸς Διός. Ac Dips. cap. 9. πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum et addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam et paullo supra, Adv. Indoct. c. 3. πρὸς τῆς Αἰθαιλίδος. Sed ideo non inserendus, ubi ab libris abest. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδος) In J. uti in Ms. Gr. Γενετυλλίδων. quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum Amor. cap. 42. Γενετυλλίδας plurali numero legisset, et hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis Pausanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. SOLAN.

ibid. Κυβίβης) Corrige Κυβήβης. Hesych. Κυβήβη, ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Hesych. Κυ-

βῆλη legitur, pro Κυβήβη. Suid. Eust. GUYET. Conf. infra Tragopod. v. 30. SOLAN.

ead. l. 17. Νῆ Δία) Ἀποσιώπησις hic notanda est. SOLAN.

Pag. 66. l. 4. Ἑλληνικοῦ) Ἔθρους, aut simile quid, subanditur. GUYET. Absolute dictum τὸ Ἑλληνικόν, voce omnia complectente, quaecunque universae Graeciae essent communis. Quamquam h. l. potissimum cum Gesnero intelligas solum Graeciae, das Griechische, ut das Französische, das Preussische; ubi cave semper intelligas Volk, aut Gebiet. Potest enim etiam lingua, instituta, e. a. ЛЕИМ.

ead. l. 8. Τὸν Ἐρεχθία) Ita Ms. Reg. 2954. Sine articulo Edd. Bip. Cecropem Apollodorus Bibl. III, 13. diserte vocat Autochthonem, quae opinio Atheniensium vulgaris fuisse videtur Wielandio; quamquam de origine ejus Aegyptiaca aut Phoenicia inter viros eruditos probe constiterit. ЛЕИМ.

ead. l. 10. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Jo. Brod. Misc. P. 2. c. 17. p. m. 498. haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex ejus scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικωτάτην probare possem, quod eam Plato νόμων § in ore habuerit: ὅποταν ἡμέραι μὴ καθαραὶ τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ᾧσι Plutarch. οὐκ οὖν ἔφη σήμερον ἀγωνισώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυθρωπῆς ἰλαρὰν, καὶ προσφιλεῖ Πωμαίοις ποιήσωμεν. Dionys. Halic. Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ἣ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαιναν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicatam et nefastam. Dicitur et ἀποφράς ἀνθρώπος, meo judicio parum scite. Aul. Gell. L. IV, c. 19. Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus et res divinas facere, et rem quampiam novam exordiri temperandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, Do, dico, addico: quorum primum ad actiones, quibus rem dari petimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum ad executiones pertinet, sicut et adjudico. His contrarios nefastos recte Latineque nominari pugno. Ovid. Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur. Horat. Ille et nefasto te posuit die. Varro: vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fari praetorem: Do, dico, addico etc. (Horatii ille locus est 2. Od. 13, 1. Ovidii 1. Fast. 47.) Sed haec posteriora jam pueri sciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, et illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ. Cf. Cognati adnotationem ad hujus ipsius libelli principium, quam prave mutilatam ediderat Reitzius. ЛЕИМ.

Pag. 67. l. 6. Νῆ Δία) Hic aliquid desiderari videtur.

GUYET. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπησις enim est. Et in marg. Parisinae additum; *Fraecisio*. REITZ.

ead. l. 7. Ἐξωρον) Idem quod ἀφῆλξ, de quo v. cap. 15. REITZ.

ead. l. 11. Κἄν ἀγνοῆσαι) Κἄν ἀγνοήσαις legendum videtur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut construat *συγγνώμη τοῦ ἀγνοῆσαι*. REITZ. Capienda sententia sic, ac si dixisset auctor: τὰ μὲν ἄλλα συγγνώμη ἂν εἴη καὶ ἀγνοῆσαι. Et sic cepit *Gesnerus* interpres. Neque itaque Florentina lectio καὶ pro κἄν probanda, neque admittenda *Guyeti* conjectura. LEHM.

ead. l. 14. Τοῦνομα) Post τὸ, τοῦνομα, τέλει στιγμήν ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φῆσι) Ita emendandum fuit, pro φησί, quod in omnibus libris nostris est, etiam in M. SOLAN. Φησί) Φῆσι *Solan.* edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ. Digito quasi monstravit *Guyetus* veram loci scripturam et indolem. Sed nemo eam, praeter *Wielandium*, secutus est; nisi quod *Fritzscheus* Quaest. Lucian. p. 203. hanc egregiam emendationem minus ingenue pro sua vendidit. Recte autem hic monet: „A verbo inde Ἔστω (scil. ad verba usque τὰ ὦρα) fingitur aliquis obijcere, quae subjecta ad speciem *Luciani* refellunt.“ Ad haec moneo, etiam *Luciani* ipsius verba deinceps prolata: Ἐγὼ δὲ, ὃ βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ ἕως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἤμαρτον, vulgo ab interpretibus, ne *Wielandio* quidem excepto, male esse accepta: *Peccassem, si dixissem*. Imo reddendum erat: *Peccavi, ubi dicebam*. Ironica scilicet est oratio, et ταῦτα sunt ipsa illa verba, quibus istum homuncionem ἀποφράδα dixerat, non inusitata vocabula, de quibus modo egerat auctor. LEHM.

ead. l. 15. Οὐ, ὀπόσα) Cur, sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὐ, et vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non conjungitur cum οὐ. REITZ.

Pag. 68. l. 4. Ὡς) In omnibus libris nostris ἕως, quod cum ferri non posset, ego mutavi. SOLAN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 6. Συνῆναι) Α σύνεμι, unde συνουσία, non α συνλημι, συνῆκα etc. conversor, conversatio. GUYET.

ead. l. 7. Ἐντρεψάντων) Sic Quom. Hist. c. 15. εἰ ὀλίγον ἐντρεψας. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24. κάλλει τῶν

πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi *Hamsterh.* T. I. huj. Edit. p. 170. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

ead. l. 15. Χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίῳ σταθῆτι) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo.* SOLAN. Vid. *Bergl.* ad *Alciph.* l. Ep. 30. f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφῆλιξ) *Alciph.* l. Epist. 6. etiam comparativo utitur, scribens: ἀλλ' ὡς ἀφελικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλα συναῖν REITZ.

Pag. 69. l. 9. Κόθορον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. *Suid.* et supra *Amor.* cap. 50. SOLAN. *Pollux* VII, 90. seq. inter genera calceorum, ὁ δὲ κόθορος ἐκάτερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμὸν. GESN.

ead. l. 11. Λυπάην) An *Λυσάνην*; quasi *δυσανῆ ἀνεμον*. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut et in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud *Aelianum* de Deotimo Atheniensi, qui *χώνη* etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit *λυπάη*, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu *λύσσαν*. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati sigma et casus in *αν* attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte conjectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod *λύσσαν* Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicujus aut tribuni *furores*, quibus implere et quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra *Nigrin.* c. 38. it. alius in fine. *Philopsendis*, et tertius in *Philopatr.* c. 22. GESN.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Ἑβδομήν, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, κῆκενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπαίξε) Interpres: Rursum alius *Hebdomam*, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet. Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum *Sueton.* in *Tib.* meminit: *Diogenes Grammaticus* disputare sabbatis *Rhodi solitus*, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cujuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit *Gellius* XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima

Iuna Thargelionis natus erat, ut constat ex *Περὶ ἡμερῶν* καὶ ἡμερῶν, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitant, et pueri ludebant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei imponebatur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide *Harpocratonem* in ἐβδομημέστος. Sed haec septima dies huc non pertinet, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos, *Meursium* Graecia feriata in ἐβδομή, et *Seldenum* de jure naturae et gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc Luciani loco, aliisque similibus, morem per septimanas numerandi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septimus est, ut ex *Gellio* patet L. XV. cap. 2. Apollini sacer (v. *Græv.* not. ad *Hes. συμ.* 770.); non in orbem recurrens septimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia summo viro *H. Grotio* fraudi fuisse video. Adde *Plut. Συμ.* VIII, 1, 1277, 2. Et 1467. f. *Meurs.* Gr. fer. in ἐβδομή. Et *Spanh.* 657. Et *Nostr. Bis Accus.* c. 12. SOLAN.

ead. l. 15. Μὴ δῶς οὖν κἄμοι Δῶς οὖν κἄμοι, extrita negatione. MARCIL. *Non dederis?* etc. interrogative. GUYET. (Bene, et secutus sum; adeoque μὴ jam servandum. REITZ.) *Μὴ δῶς οὖν κἄμοι, πρὸς Ἀδωνίδος, τινάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντρονον, ἡμέτερά δυσφημῶ καὶ ἀπιστοῖ*) Vindicanda est prima hujus orationis vocula μὴ, quam exteri jubet *Marcilius*. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exterenda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad fulciendum sensum. Disputat *Lucianus* contra eum, a quo accusatus fuerat, inepte et barbaramente locutus esse, qui ipsum appellasset ἀποφράδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: *Tu vero animum adverte (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse), si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa, quale est ἀποφράς, jactarunt (erant enim etiam tum, ut verosimile est, aliqui abominandis moribus, pessima et sinistra indole; atque alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam ejus ambiguam comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaën, quod orator tumultuosus conciones soleret turbare; alius dixit alium Hebdomen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in concionibus luderet et rideret, seriumque populi studium in ludum verteret); nonne itaque, per Adonin, et mihi concesseris, hominem, omni malitiae adsuetum, comparare diei atro ac inauspicato? Operae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux accederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat. Duas, quarum notas inserui, parentheses insunt, et, eis consideratis, sensus est planissimus. Liqueat quoque, per*

signum interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod et in Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video a Florentinis. JENS.

ibid. Πρὸς Ἀδωνίδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον et Genetyllida conceptus, itemque per Libanitida, jam vidimus hic c. 11. GESN.

Pag. 70. l. 2. Τοὺς χυλοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. ποδὶ. *Plin.* XXVIII. 3. s. 7. Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo et fascinationes repercutimus, et dextrae clauditis occursum. GESN.

ibid. Χυλοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto conversi, an dexteritate? Ἐπὶ χῶ. GUYET.

ead. l. 3. Ἡ εὐνοῦχος ἴδοι) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde *Brod. Miscel.* P. II. p. 509. qui veterum de hac superstitione testimonia, *Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Juvenalis, Suetonii, ac Ciceronis*, profert. REITZ.

ead. l. 7. Κληδονίσματι) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39. in δυσκληδονίστων fluctuabat scriptura, quam ad hanc adcommoavi, quia et constans, et cum *Suida* aliisque convenit. REITZ. Secutus sum *Reitzii* rationem. Sed uno illo loco Amor. c. 39. sine idonea ratione edidi δυσκληδονίστων cum jota sub η. Vid. ad *Icarom.* c. 26. Varr. *Lectt.* Tom. VII. p. 35. LEHM.

ead. l. 8. Τοῦ ἀπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντός ἔτους. GUYET.

ead. l. 12. Κύφωνα) Κύφων κυρίως est κυρτός, seu τὸ κυρτόν· a κύφω κυφός, κύφων etc. Κύφων ab Etym. exponitur κύρτωμα Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur et malefico. Sic Latine carcer, crux, scelus, et simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inseritur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vinctus est, plura *Salmas.* de Mod. Usur. p. 814. seq. GESN.

Pag. 71. l. 3. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur *Guyetus* jam non corrigit ὀλεθρῶν; ut supra fecit Alex. c. 11. ubi pro ὀλεθροὶ ἐκείνοι Παγλαρόντες malit ὀλέθριοι. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὀλεθρον, κύφωνα; patet; sed et alibi sic solet, ut de Salt. c. 5. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. *Jov. Trag.* cap. 43. ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνος ὀλεθρὸς.

Ac Paras. cap. 42. Et quis nescit, substantiva ejusmodi efficaciter adhiberi pro adjectivis, ut *pestis* pro homine pestilente *Act. Apost. XXIV, 5. εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμὸν.* Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριεφθέρου) Scholium ad hanc vocem habet *Constantinus* in Lexico pro *συμπεριεφθέρου* αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιανῶς διαγωγῆς. Ego tamen *συμπεριεφέρου* legendum censeo. SOLAN.

ead. l. 4. Πάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURN. Conf. supra T. I. Tim. c. 32. ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγεννημένον. De homine voluptatibus corrupto et ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. l. in nott. *Hemsterhusii.* REITZ.

ead. l. 5. Μέννηται) Sic necessario scribendum, non *μύνηται*, quia non ad *ἐκείνα*, sed ad *πολλὰς* pertinet, de quibus *ἴσασιν* plur. num. jam dixit. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) *Talia de te*, te rhetorem esse et sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 15. Δύο μὲν ἡλίους) Ex *Euripide*, Baccho 915. unde et *Virg. Aen. IV, 470.*

Et solem geminum, et duplices se ostendere Thebas.

Adde *Plut. T. II. p. 1083. E. Ed. Gr. L. Xyl. SOLAN.* *Pentheus* furens apud *Eurip. Bacchis* 916. seq. Καὶ μὴν ὄρᾳ μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, κ. τ. λ. quod imitatus *Virg. Aeneid. IV, 469.* ubi reliquas imitationes dedit *La Cerda.* Add. *Ovid. Artis III, 764.* ubi de ebrietate. Furiosos et ebrios hac in re jungit *Lactant. de Opif. Dei 9, 1. GESN.*

Pag. 72. l. 2. Πατρίδα) *Phoenicius* ergo hic, uti et *In-doctus*; de quo ad cap. 19. illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) *Hesiod. Epy. 638. SOLAN.* Alludit ad *Hesiodi Epy. 640.* qui patrem suum habitasse dicit, οἷζυρῇ ἐνὶ κώμῃ, Ἀσκηρ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλή, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. GESN.

ead. l. 3. Καλλιστην καὶ μελίστην) *Ἀντιόχειαν* sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγαγὼν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et *Jens. ad Tim. §. 16. REITZ.*

Pag. 73. l. 3. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. εἰς τὰ γόνατα. Infra ἐν γόνασι κείμενον dixit. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκείνον δὲ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum et hic ὅ, τε. JENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανιστέρα) An forte ἐπιφανιστέρα; nam altera vox est insolens. KUSTER. *Ἐπιμανῶς* habes *Ver. Hist. II, 25. ἐμμανίστατα* autem *Philops. c. 14. Quare non est solli-*

citanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, et aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat *γυμνοτέρα ἀκολασία*, sequatur *τοῦνομα μείζον*, et *ἀκάλυπτος κεφαλὴ*, credibile mihi sit, non *ἐπιμανεστέρα* legendum, sed *ἐπιφανεστέρα*. Caeterum *ἀκάλυπτον κεφαλὴν* refero ad notum morem obnubendi in turpitudine et pudore caput. Vid. interpretes *Petroniani* ad illud cap. 7 *operui caput*. GRSN. De voce *ἐπιμανεστέρα* omniuo facio cum *Solano*. Non enim solum probam illam habeo et aptam h. l., sed etiam graviorem multo et elegantiore altera. Furor scilicet agendi natura involvit notionem *τῆς ἐπιφανείας*, excluditque omne studium occultandi. LEHM.

ead. l. 15. *Τῆς βοηθός ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος) Καὶ βοηθός ἂν κατέστη ὁ τελευτ.* Illud autem *εἰς μόγος ἂν ἐπίστευσέ σοι* etc. accipe cum ironia. *Unus ille solus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui. MARCIL.

ibid. *Μισθοδότης)* Quaestorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quaestore sumatur, reperio. SOLAN. Mireris, quemquam serio de Quaestore Romano in hac quidem voce cogitare potuisse. Alterum haud dubie intelligendum; quamquam ministeria huic conductori praestita vix definias. LEHM.

Pag. 74. l. 8. *Καθάρσιον)* Supra *Amor.* c. 3, et 29. SOLAN.

ead. l. 10. *Καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας)* *Grand bien te fasse.* GUYET. Conf. supra *Philops.* c. 27. REITZ.

ead. l. 11. *Ἐν Ἐπίτῳ)* Ubi et hoc scriptum oportet; quod superius jam ad cap. 10. annotatum est. SOLAN.

ead. l. 13. *Προῖτά σου ἤδεισαν)* Interpres οὐκ ἤδεισαν legisse videtur. An legendum, *πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον* etc. GUYET. *Non nosset, Benedict.* dederat. *Nosset, Micyllus.* Lectio quidem *Guyeti* adjuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim et οὐκ ita accipi, quasi, *quomodo non mirarentur, si priora nosset?* (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exemplum dedi in libro de *Ambiguis*) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, *qui fieri posset, ut non admirarentur*, ut apud *Herodian.* III, 6, 14. *πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ὅσιστα κρατῆσαιτε* *quis dubitet, quin nunc tantarum accessione virium — facile profligaturi sitis?* Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo *τῆς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῆς ἀρετῆς*; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ. Requirebatur h. l., si quid video, οἷς in obliqua ex lamatione, quam particulam bene servavit Editio princeps cum L. Redde: *illud dico, quam non* (i. e. *quam parum*, ad

nostram dicendi formulam) *admiraturi essent, si etc.* Verum ita jam *Gesnerus*. LEHM.

ead. l. 15. *Περὶ πόδα*) Hoc verum esse, vid. ad *Asin.* c. 20. Et si et alibi cum *παρὰ* confunditur in Edd. ut ibi indicatum. REITZ. Erravit *Reitzius*, provocans ad not. ad *Asin.* c. 20. ubi quidem τὰ ἐν ποσὶ quodammodo ab eo explicatur. Cogitavit autem, ni fallor, de loco *Pro Merc. Cond.* c. 4. ibique subjecta adnot. *Tom.* III. p. 703. sq. LEHM.

Pag. 75. l. 3. *Τὰ κακὰ ἀπολαύειν*) De hoc verbo in bon. et mal. partem valente vid. *Hemsterh.* ad *Nigr.* cap. 30. Item ad *Tim.* c. 2. Ac *Solani* notam ibi praemissam, vel potius *Jensii*, qui etsi refutatur ab *Hemsterhusio*, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde *Philops.* cap. 40. ubi ἀπέλαυσα per *abstuli* recte *Gesnerus* reddit; cum et ibi in malam partem valeat, REITZ.

ead. l. 16. *Βρομολόγους*) Forsan *βρομολόγους*. *Βρόμος*, sonitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut, quae verba sola compositionis insolentia peccare viderentur, ea similibus, quoad possem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara sunt, Graece scripta apponerem. Nempe pro σφενδονίζειν *funda emitte*, σφενδιλίζειν dixerat homo, quasi esset nomen σφένδιξ, et χειροβλημᾶσθαι voluit esse *manu projicere*, quod formavit contra omnem analogiam ex βίβλημαι. Caeterum observo, verhorum, quae hic reprehenduntur, nullum apud *Pollucem* esse, quem alias sugillari a *Luciano*, falso id quidem, creditum est. Vid. ad *Lexiphanem*. GESN.

ead. l. 17. *Τροπομασθλητας*) *Μάσθλης*, *lorum*, *flagrum*. GUYET.

Pag. 76. l. 1. *Τὰ Ἀθηναίων ἐπιθυμῶ*) Glossema videtur. GUYET. Omisit *Fl.* et saue scholium sapit. Agnoscit tamen *Codex M.* cum impr. omnibus. SOLAN. Cf. ad *Lexiph.* c. 2. *Tom.* V. p. 501. LEHM.

ead. l. 2. *Χειροβλημᾶσθαι*) *Ψηλαφᾶν, χειροτριβεῖν*. GUYET. *ibid.* Ὁ λόγιος (Ἐρμῆς) Habuimus non semel. Sed videri etiam potest *J. Elan.* ad *Act. Apost.* XIV. 12. REITZ.

ead. l. 4. *Τῶν Ἰαλέμων*) *V. Zenob.* IV. 39. et *Pantin.* ad *Apostol.* adag. X. 39. *Menandr.* Fr. pag. 84. No. 3. εἰς τοὺς ἰαλέμους δὲ ταῦτον ἔγραψε. SOLAN. *Ialimum* frigidum fuisse poetam, facile credimus *Hesychio*, *Eustath.* ad *Il.* Z. p. 494. 43. *Bas.* atque adeo proverbio Ἰαλέμου ψυχρότερος, quod refertur etiam ab *Apostolio* X. 39. Sed luctus etiam, θρήνον, πένθους, notionem illi nomini adjunctam negari non potest. Vid. *Eurip.* *Orest.* 1391, *Supplic.* 281, *Troad.* 600. it. *Eustath.* ad *Il.* Z. pag. 1223. 8. et *Apostolius* l. c. itemque VI. 54.

Quare facile condono Jo. Clerico, etsi forte verum non vidit, cum ad *Menandr.* p. 85. putavit *ἱαλέμους* in fragmento Comici esse *frigidos*, i. e. lugendos, quia mortui nimirum. GESN.

ibid. *ἱαλέμων*) *Κακοδαίμωνων, δυστήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς ἀξίων.* Hesych. GUYET. In Parisina *ἱαλέμων* erat majusculo *I* exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam conversum: *Ialemo frigidioribus.* Adlusionem factam ad proverb. *Ialemo frigidior.* Sed cum transierit in adjectivum, servo ceterarum Edd. morem, etsi ab *Ialemo* Calliopes filio, poeta ineptissimo, ortum traxisse videtur. KERTZ. Frigus carminum lugubrium, quae *ἱάλεμοι* Graecis dicebantur, *Wielandio* non tam in pravitatem inventoris Ialemi, cui quidem illustres natales tribuerit antiquitas, sed in ipsorum naturam ponendum esse videtur, et proverbium vetus: *frigidior Ialemo*, ita fere esse capiendum, ut vernaculum: frostiger als eine Leichenpredigt. LEHM.

ead. l. 6. *Φιλανίδος*) *Τῆς ἐταίρας.* GUYET. V. Amor. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἀδικήματος*) Subaudi *ἐνεκα.* GUYET. *Ἀδικήματος ἢ τὸ μετριώτατον ὕβριως*) Si haec vera est lectio, oportet *ἀδικήμα* etiam speciale, et gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte *impietatis*, ut in illa Socratis accusatione, *ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης*, κ. τ. λ. cujus respectu *ὕβρις* possit *μετριώτατον* videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata etc. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquatur, *ὕβριως, ἢ τὸ μετριώτατον, ἀδικήματος, δῶκος.* Caeterum *ὕβρις* ad impudicas praesertim et Veneras contumelias pertinere, monuerat *Casaub.* ad *Athen.* VI; 19. et pluribus docuit *Dan. Heins.* ad *Hesiod.* pag. 210. seq. ubi etiam *ἀδικίαν* *ead.* ratione dictam observat. GESN. *Fritzscheius* Quaestst. p. 203. comparato loco *Parasit.* c. 56., ubi inter *ἀδικήματα* specierum instar referuntur *μοιχεία, βία, ἀρπαγή,* ostendisse sibi visus est, h. l. pro *ἢ* legi oportere *καί.* At vero, ut concedatur *καί* et *ἢ* saepissime a librariis confusa esse, h. l. tamen vel ob vocem *τὸ μετριώτατον* non potest ea ratio inter *ἀδικήμα* et *ὕβριν* intercedere, quae genus inter et speciem, sed potius, id quod optime vidit *Gesnerus*, ejusdem generis facinora cogitanda, modo gravitate diversa. Intellige igitur *ἀδικήματα* injuste facta, quibus jus alterius violes, *ὕβρις* vero insolenter facta, quibus dignitas alterius laedatur. Sic patet, illa scelera, haec flagitiorum, notioni accedere, et illa his graviora videri posse, et vero solere, quatenus magis, quam illa, publicis suppliciis sunt obnoxia. Sic etiam transpositioni illi, quam *Gesnerus* proposuit, facillime renunciabimus. LEHM.

ead. l. 13. *Μητιόχου*) Forsan *Ἀντιόχου*. Immo vero erat Athenis τὸ *Μυτιόχου* tribunal; de quo consule *Potterum*. Fuit et Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. *Fl.* Ed. *Μητιόχου*. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. *Ἀντιόχου*. LA CROZE. Non dubitavi ignobili, ideoque h. l. haud dubie spurio, nomini Metiochi nobilius illud Antiochi substituere, de cujus amore in novercam Stratonicen vid. De Dea Syr. c. 17. sq. et Quom. Ilust. Conscr. c. 35. ibique *Solan.*; praesertim quum hunc ipsum Antiochi amorem vere in scenis tractatum fuisse pateat e loco De Saltat. c. 58., utcunque edito; ut probabilissime monuit *Wieland*, in not. ad vers. vernaculam Tom. VI. p. 86. Nam de eo quidem Metiocho, de cujus nomine agit *Bastius* Epist. Crit. p. 158. Ed. Lips., h. l. cogitari non potest. LEHM.

Pag. 77. l. 3. *Εἶναι δοκεῖν*) De *εἶναι* abundante dictum paullo supra ad c. 6. ad *ἀναίσχυντία οὐσα*. De duplici infinitivo ad *Philops.* c. 7. et 39. Item *Hipp.* c. 1. pr. *δεῖν ἐπαινεῖν*. REITZ.

ead. l. 4. *Τοιαῦτά με διατίθης*) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit et *Lactantius* V, 9. cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant et profanent. Rursus L. VI, 23. Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? *Piget* dicere: sed quid his fore credamus, quos non *piget* facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum terribilissima libido et execrabilis furor, ne capiti quidem parcit. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo. SOLAN. Vid. supra *Nigr.* c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, notamque *Hemst.* Et Nostrum in locis ibid. ab *Solano* indicatis, qui frustra *θακῶσι* ibi tentat, cum et eod. modo duplici accus. jungat Noster *Gymn.* c. 6. scribens *ἐμὲ δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη*, ubi alia quoque similia dedi. REITZ.

ead. l. 8. *Διαντλεῖν*) An exsequi? GUYER.

ead. l. 11. *Μαίνομαι*) Excidisse in Edd. prius *ι*, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis Edd. ubi Latina versio habet *contaminor*; nam nemo, credo, *μαίνομαι* furo hic volet legere, quando *πατοῦμαι* praemittitur: furentes enim se non ita conculcari sinunt. REITZ. Quemadmodum non dubito, *μαίνομαι* esse praefarendum recepto per omnes fere libros *μαίνομαι*: ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μαίνομαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus et summa insania est. Solent insanire homines a magna injuria. Quidni lingua se dicat

insanire, quae infando ejusmodi negotio adhibeatur? GESN. Gesneri interpretationem *insanio* ex ipsius Gesneri mento et verbis Luciani recte mutatis converti in *contaminor*, quod revera *Micyllus* dedit. LEHM.

ibid. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab *Micyllo* et *Benedicto*, ac *lingua* perinde ut *manu* uti decrevisi? Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντὶ quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Est enim exprobratio per interrogationem excitatior, et quid lingua aequae ut manu uti decrevisi? GRON. Versionem *Benedicti* castigat *Gron.* Sed et ipse alium errorem committit, vertens: quid lingua aequae ut manu uti decr. An γλώσσης et χειρὶ igitur jungenda, et ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσση saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem *Gronovianam* reddas: Et quae pars linguae est, qua ceu manu uti decreveris? At vereor, ut acutioribus arrideat ista et versio et emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. REITZ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. GESN. *Fritzschius* Quaestst. p. 108. recte hac utitur paraphrasi: et pro eo, quod me ut lingua uteris, etiam pro manu me abuti constituisti. Ejusdem generis breviloquentiam animadverti ad *Timon.* c. 57. Tom. I. p. 482. Uberius illustrat *Fritzsch.* l. I. LEHM.

Pag. 78. l. 5. Πόθεν αὖ) Mallet *πόθεν γάρ*. GUYET. Propius ad literas accederet, si πόθεν οὖν legas. REITZ. Fraudi fuit major distinctio, posita olim post γεγένησαι qua elevata jam expeditam habes tum sententiam, tum structuram. Sic judicavit etiam *Fritzschius* Quaestst. p. 135. LEHM.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτῇ, subaudito ἢ γλώσσα. Sic autem cum superioribus connectitur: πρὸς θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἢ γλώττα etc. εἶτα καταριθμήσειεν αὐτῇ τὰς πολλὰς προσηγορίας etc. Καταριθμήσειεν omnino legendum videtur pro καταριθμήσειν. GUYET. Καταριθμήσειν) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor καταριθμήσαις vel καταριθμήσειας. GESN. Καταριθμήσειεν καιρὸς ἤδη conjiciebat *Belinus*. BIR. Καταριθμήσειας ἂν placuit *Seagero*. *Simplicius* multo correxeris, καταριθμήσεις αὐτῇ. Nam αὐτῇ etsi legitur in *Bas.* 3., nullo tamen modo *Guyeti* iudicium confirmat. Qui

enim tandem feras linguam acousatricem eandem sibi ipsam respondentem? Ergo hactenus, ut res est, immanendum censeo vulgatis, ita ut verba εἶτα καταριθμήσειν αὐτῇ arctius cum superioribus illis, ἐκείνα δηλονότι conjungas, et ad Infinitivum legitime nectendum e voce δηλονότι, quod facillime sentio fieri posse, vel εἰκός, vel ipsum illud δῆλόν ἐστι suppleas: *tum par est te enumeraturum ei esse etc.* LEHM.

ead. l. 15. Ἐξυρες) Quia deinde barbam promisit; vide et cap. 31. SOLAN.

Pag. 79. l. 3. Ἀτίμαρχον) Nomen ergo TIMARCHUS; mirarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschinis Timarchus, qui vitam tandem laqueo finivit, satis notus esset. Vid. Plut. 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κἄκείνου τε περιττότερον) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; ἔδει γὰρ κἄκείνου τε περιττότερον προσεῖναι σοι, h. e. nam et illo amplius quid habere debebas. Obscurius interp. nam hoc tibi illo insignius decebat esse. Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἄρχος. VITRING. Ambigua oratio, non satis clarum, quo referatur κἄκείνου. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exstat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro obijciuntur, summa praesertim perversae libidinis impuritas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentiozem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρῶτον dicerent. Utrum autem nomen verum hujus hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio ejus, qui illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κἄκείνου) Parodia est ex variis Homeri locis concinnata. Vid. Il. N, 605. A, 233. et E, 293. SOLAN. Homer. Il. A, 233.

Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπει' ἔγχος.
Il. E, 293.

Αἰχμή δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνδρεῶνα.

Versus sublimitate et magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυ-

χρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγας δημαρτημένον, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid. *Demetrius* de Eloc. §. 114. Sed nimirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius *Luciani* desinit, quod committitur a sciente et volente. GESN.

ibid. Παραί δέ) Conf. infra *Lapith.* c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in *Homer.* II, E, l. d. legas ἐξελύθη, quod verum esse, *Scholiastes* *Homeri* probat, qui id interpretatur ἐξώρμησε, διήλθε. Nam si ἐξελύθη invenisset, non, credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis *Homeri* libris ἐξεύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam et sic alibi solet, ut II, O, 542. Αἰχμή δὲ αἰέροντο δάσσοντο μαμύωσα. Verum quando nec ἐξελύθη absurdum est, quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro ἐξελύθη facit glossa *Hesychii*, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὕμης. GESN. Veram lectionem ἐξεύθη jam tenet *Wolfiana Homeri* editio. Eamque ego h. l. tanto facilius restitui, quum etiam in marg. 1. commemoretur. In interpretatione vero *Cesneri* pro effunditur jam dare placuit elabatur. LEHM.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) An αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET. Imo magis placet ψυχρολογεῖν, ut illud explicuit *Gesnerus*. LEHM.

Pag. 80. l. 8. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) *Hesych.* in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικίζοντων. *Gal.* ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχροργῶν μᾶλλον βδελυγτόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων. *Erasmus* in *Chiliadib.* pro phoenicissare, memoria lapsus, phicidissare, et φικιδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima *Phoenicum* libidine, quam *Graeci* merito ἄρρητον μῆιν nominant. *Plutarch.* in vita *Caesaris*: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μὲνυσθαι τὴν ἄρρητον μῆιν. Haec in *Miscell. Crit.* P. II. p. 482. *BROD.* Vid. *Cogn.* 633. T. III. SOLAN. Quod *Cognatum* adlegat *Solanus*, spectat *Ed. Basil.* an. 1619. cui notae *Cognati* et *Sambuci* adnexae; sed cum ex *Cognato* selectum tantum iniit *Par.* eamque secutus *Graev.* plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 81. l. 1. Πάθει) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 3. Θεόπομπον) V. *Fugit.* cap. 32. *Tricarantum* urbs, cujus meminit *Dem.* 43. A. SOLAN. Locus obscurus, cui ta-

men si non plenam lucem adferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, et rebus gerendis interfuit. Hujus libros historiarum LIII legit *Photius* Cod. 176. quinque jam tam ait fuisse perditos: multas ibi παρεκβάσεις παντοδαπῆς ιστορίας idem commemorat. Reliqua *Fabric.* B. Gr. Vol. IX. p. 434. seq. Add. viri docti ad *Longin.* 42, 3. Huc praesertim facit, quod *Stephanus* in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλασας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit, cum a fine *Thucydidis* incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorundam et *tridens* deinde et *Cerberus* refertur) judicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa cum τρλαίνα modo commemorata admonere potuit: nam τριγλώχιν et τρλαίνα ejusdem significationis sunt: et ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo majores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud ἐκτριαινῶσαι, h. e. τρλαίνα ἐκπολιορκεῖν, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 7. Λύχνον ἄψας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 11. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis et ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Juvat itaque e *Thoma Magistro* regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine ἕτερος coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, et prima ε, contrahantur in α: τ vero articuli, ob adspiratam ε transeat in θ. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel σ, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, ἄτερος, ἀτέρα, θάτερον, θατέρου, τῆς ἐτέρας, θατέρῳ, τὸν ἕτερον, ἄτεροι, τῶν ἐτέρων, κ. τ. λ. Hinc apparet, quam infelicitate errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

ead. l. 15. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, volo, rectum est et usitatum; sed pro πετάννυμαι inusitatum videtur. GUYET. Vid. *Lobeck.* Parerga ad *Phrynich.* p. 581. LENM.

ibid. Ἐχύνειν) Τὸ ἐχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐχύνειν usitatum. GUYET. Usus tamen ipse noster est forma ἔχυνόμενον Pro Imagg. c. 29. Omnino vid. *Lobeck.* Parerg. ad *Phrynich.* p. 726. LENM.

Pag. 82. l. 5. Οὐ θῆ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δῆ, quod in impr. aliquot et M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ Δισκόρακος) An legendum, ὅποτε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἰδώς, τὸ Δ. etc. GUYET. Tisiae ars est sophisticæ. Fuit enim Tisias inter primos sophistas, quem Aristot. περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere et augeri, quod et factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον, Tisias quidem post primos, scil. sophistas, Thrasymachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17. p. 111, 1. et III, 1. p. 125. f. Isocr. p. 525. et Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. I, 2. et in Brut. 12. In W. Fl. et Bas. δυσκ—quod minime spernendum, quamvis verum et genuinum putem διςκ—, ut alium illam nequitia antecedeat Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, et scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, primo fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: deinde Coracem, κόρακα, esse corvum Graecis, furax, ut notum animal; cum itaque δις κόρακα vocat Lucianus inimicum suum, bisfurem appellare: tertio lusum verborum esse in τισίας et ἐξέτις. GESN.

ead. l. 12. Χρυσούς τετρακοντα) Eadem summa in drachmis enunciata πεντηκοντα καὶ ἑπτακοσίας aequat. Insignis locus ad confirmandum auri et argenti comparisonem: nempe aureus Romanus continebat drachmas XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8. p. 109. GESN.

Pag. 83. l. 9. Μόνα ἐκείνα) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 84. l. 1. Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν) Prov. BOURD.

ead. l. 3. Ὡς τὸ γέ ἐμὸν) Pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. De ma part, quant à moi. GUYET.

ead. l. 4. Τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω) Proverb. BOURD.

ibid. Ὡ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui Ὀρν. 429. seq. in descriptione magni rhetoris haec ita jungit, πυκνότερον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, κρίμμα, παιπάλημα ὅλον: qua notione etiam παιπάλην dixerat Nep. 259. Nempe παιπάλημα pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori et usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubibus, servavi.

Κίναδος vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναϊδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio jam suspicaretur aliquis. Sed insuper τὸ *κίναδος* et casus prodit, et praesertim illud, quod ignotum aeque ac *παιπάλημα* imperito Sophistae nomen dicit: *κίναδος* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum* inimici sui nomina ea paullo post appellet auctor: quae res etiam Scholiasten videtur movisse, ut retineret *κίναϊδος*, et *παιπάλημα* etiam ad obscoenum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latinum, idque abstrusius paullo nomen, quod τῷ *κίναδος* satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. *Κίναϊδος*) Forsan *κίναδος*, i. e. bellua. *Hesych.* *κίναδος*, θηρίον. ὄφις. *Suid.* *Κίναδος*· πᾶν μὲν θηρίον *κίναδος* αἰετοῖσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν αἰώπεια. κακούργος ὡς αἰώπη. etc. GUYET Conjecturam *Guyeti* juvat *Alciph.* III. Epist. 28. ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: ἐγὼ σε, ὦ Γέβελ-λε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι *κίναδος* ἐκτρεπομένη, quae *Bergler.* vertit, *velut aliquam tetram belluam aversans.* Et ap. *Aristoph.* frequenter inter convicia numeratur *κίναδος*. Quod etsi et ibi *Scholias.* eodem modo exponit, quo *Suid.* tamen pro *αἰώπει* potissimum eidem ponitur. Sed et *Lucianum* dedisse *κίναδος*, quia generale hoc veteratorum, et scortatorum opprobrium, non absimile vero est: neque ideo ajo *κίναϊδος* illico proscribendam esse; verum id forsā a recentioribus scribis profectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 6. *Μελάμπυγος*) Epitheton Herculis, de quo, si placet, adeas *Suidam* h. v. et *Tzetz.* ad *Lycophron.* 91. ΛΗΗ.

ead. l. 7. *Παιπάλημα*) *Hesych.* *Παιπάλημα*, ποικίλος ἐν κακίῳ. GUYET.

ibid. *Κίναϊδος*) Forsan *κίναδος*. GUYET.

ead. l. 12. *Εὐρηπίδης*) *Eurip.* *Bacch.* v. 385. SOLAN. Hodie sic legitur *Bacch.* 385. seq. *Ἀγαλίνων στομάτων, Ἀνόμεν τ' ἀφροσύνας, Τὸ τέλος δυστυχία.* Et sic laudatur etiam supra *Al.* c. 3. GESN.

ibid. *Ἀγαλίνων*) *Gell.* I, 15. SOLAN.

IN DE DOMO.

Pag. 85. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προσλαλία. MARCIL. Non totam domum esse, quae hic laudatur, i. e. aedes plurium conclavium; sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, oecus, tota descriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippiam c. 5. GERN. Genuinam esse hanc declamationem negat Belinus, sophisticum, quem dicit, stylum ejus respiciens. Rectius Wielandius et Schmiederus junioris Luciani esse affirmant, conscriptam illam forte eo aetatis momento, quo auctor a rhetorices professione ad dialogorum recitationes transierit. Ceterum oeci hujus adumbrationem dedit F. Weinbrennerus in libro inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude. Fasc. I. LEHM.

ead. l. 20. Νόσῳ ἦν ἐνόσησεν) Ita et Aristoph. Av. v. 31. νόσον νοσοῦμεν. De repetitione hujusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32. Gall c. 5. et alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 86. l. 16. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Respondet Gallicum proverb. Les plus grandes passions sont muettes. REITZ.

Pag. 87. l. 3. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26. et Alex. c. 33. f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτῃ μευρακίῳ) Hom. Od. A. 71. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Πρὸς αὐτὴν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 5. Ὁ μοι γοῦν) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus sine ullo sensu legas, Ὁ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ ξυνεξαίρεσθαι οἶκον πολυτελεῖα ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη. At plane, sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἐμοὶ γ' οὖν δοκεῖ etc. JENS. Ἐμοι) Αἴτια legebatur ὁ μοι in omnibus impr. excepta Fl. et V. 2. In L. etiam recte ἐμοι. SOLAN. Ἐμοὶ legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic jam dedi. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσασα. Infra: λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη ζωρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, et prompte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. REITZ. Minus sane simpliciter proposita verba ita, opinor, disponenda: ἐκπέμπει (int. ἡ ψυχὴ, vel ὁ λόγος) τοὺς λόγους πρὸς αὐτὸ (τὸ καλὸν ἐκεῖνο) κοσμήσαν, ad illud pulchrum, quod ornavit orationem. Guyeti conjectura, dubito, annon simpliciore praebeat sententiam. Certe nimium recedit a vulgata lectione. LEHM.

ibid. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16. et 365. SOLAN. Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem

eorum ferre non possunt. *Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς*
Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον εἶν' ὅσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥς εἰ σέλας, ἐξεφάνθην.

GESN.

ead. l. 14. *Πλάτανος εὐφυής*) Haec de platano, de Ilisso; de Musis etc. omnia pertinent ad *Platonis* Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae *Lysiae* opposita est. GESN.

Pag. 89. l. 3. *Συμπεριληψομένης*) Lege *συνεπιληψομ.* GUYET.

ead. l. 5. *Συνεψομένης*) Impr. plerique *συνεσομένης*. Ad veram et genuinam *Luciani* vocem magis accedit scriptura *Fl.* et *V.* 2. quam secutus sum. Ab ejus enim manu credo fuisse *συννοψομένης*. SOLAN. Legendumne *συνησομένης*; an *συνήμι* potest etiam esse futurum medium *συνέσομαι*; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. *Συνησομένης* a *συνήμι* legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet *Gesn.* et *συνέσομένης* a *συνήμι* forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis ergo, consuetudo more η adhibere; maxime cum et sic habeat *Pell.* Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ. De *συνησομένης* etiam *Micyllus* cogitavit, reddens: *ad amores masculos intelligendos*. Mihi nihil liquet, nisi hoc, *συνεσομένης* ferri h. l. non posse; sed servavi, quia certam vocem me substituere posse desperabam. LEHM.

ead. l. 8. *Βασιλέως*) Quam regiam designet, invenire non possum, cum *Arsacidarum* mox meminerit. SOLAN. *τὴν βασιλέως — τὴν χρυσοῦν*) Haec est illa aurea platanus, quam cum vite ejus generis *Dario*, *Xerxis* patri, donarat *Pythius* *Lydiae*. *Herod.* VII, 27. *Bithynum* pro *Lydia* facit *Plin.* XXXIII, 10. s. 47. ubi reliquos, qui hujus utriusque muneris mentionem fecere, laudat *Harduinus*. GESN.

ead. l. 14. *Ἐμὲ*) Sic *Salm.* et *Amst.* recte. In reliquis *ἔμειλλε*. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. *Ἀρσακίδαις*) De his vide *Tacit.* An. II, 1. et enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim *Darius*, cui oblata illa platanus, *Arsacides*. GESN.

Pag. 90. l. 5. *Ἀλαζονίαν*) Forsan *ἀλαζονείαν* quaesivit *Solan.* haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae et et a saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ. Imo propter hanc ipsam caussam mutanda erat vitiosa forma, qua soli poetae suis passim locis uti non sunt dedignati. LEHM.

ad. l. 9. Ἡ ἀρχὴ) Oriens. GUYET. Quid mirum; quando *ἡμέρας* intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 12. Τῶν θυρῶν) Ἀν θυρίδων; GUYET.

Pag. 91. l. 4. Περὶ τὰς χρείας) Non damna penitus hanc lectionem; sed magis placeret, si reperiatur in libro bono παρὰ praeter usus necessarios, certe decoros. GESN.

ead. l. 7. Εὐφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 10. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος πορφύρα sc. GUYET.

Pag. 92. l. 3. Τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 8. Διαλείμματος) Lege διαλήμματος. GUYET. Non video quare. REITZ.

ead. l. 18. Ὑπόροφον) Homer. Od. A, 121. Et mox αἰγλήντα, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 93. l. 9. Τῶν δρεπομένων) Δερκομένων. MARCIL. Legendum videtur *βλεπομένων*, quod inter dictantem et excipientem facillime in *δρεπομένων* mutari potuit. Eandem vim habet *δερκομένων* Marcilii; quod probo, si est ex libro: conjecturam non temere receperim; cum *δερκόμενος* vix aliter, quam apud poetas, et significatione activa legere meminerim. GESN.

Pag. 94. l. 3. Ὁ δὲ ταῶς etc.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in *Dionis Chrysostomi* Or. XII. περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐννοίας, p. 370. T. I. Ed. Reisk. laudat *Belinus*, qui et conferendum jubet *Oppianum* de Ven. lib. II. v. 589. BIR.

ead. l. 12. Μεταβαινόντων) Μεταβαλλόντων forsan legendam. GUYET.

Pag. 95. l. 4. Ὅτε) Mallem ὥστε. SOLAN. Praestat laud dubie vulgatam ὥτε, quandoquidem, qua vi illud ut omnino, ita maxime apud *Lucianum*, crebro occurrit; quod *Reitzium*, qui *Solani*, et recentiores Editores, qui *Reitzii* auctoritatem secuti sunt, fugere non debebat. LENX.

ead. l. 7. Ἀποσπᾶσαι) Ἀποσπᾶσθαι legendum videtur. Τὸ ἀποσπᾶσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat *Guyetus*: offenderunt ad id verbum etiam *Graev.* ac *Gron.* Vid. *Icarom.* c. 11. πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσας, ubi ἀποσπᾶν pro *recedere*, *abire*, recte defenditur ab *Jens.* Adde et a nobis ibi indicatam *Hemst.* notam ad *Deor. Dial. XX.* aliaque. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοῖσιν — παρασκευᾶσαι) Haec insititia videntur et spuria. GUYET. Mihi quidem optima in his praeparatio inesse videtur eorum, quae statim de se ipso dicturus est rhetor. Nec patet, quis praeter ipsum auctorem talia fingere potuerit. LENX.

ead. l. 14. Ἰύγγοι) V. Xen. Ἀπομν. III. pag. 457. Ed. Steph. χρῆσόν μοι τὴν Ἰύγγα, ἴνα. Scholiastes Theocriti filium Ἰγχοῦς facit. Alius ibidem Πειθοῦς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ Ἰύγγοι) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I. pag. 364. sqq. Et Gymn c. 20. ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt. et facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, et hic ὑπὸ praestare. REITZ. Non dicit, nec dicere potuit, auctor: *Trahebat me quasi iynx vel siren pulchritudine sua*; sed haec est manifesto ejus sententia: *Alliciebar ab oeci pulchritudine vi quadam occulta captus, nescio ab iynge illa, an a sirene, proficiente.* Hoc autem est ἀπὸ, illud foret ὑπὸ. LXXII.

Pag. 96. l. 2. Ὡς φησι) Ὡς φησι. MARCIL. *Ut ait.* Immo, *ut ait ipse.* GUYET.

ead. l. 13. Μεταστήσομαι) Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5. p. 523. B. μεθίστασθαι τοῖς ἀπὸ τοῦ reddiderit *ad praestantiores commigrare*, cum deberet, *cedere fortioribus.* Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot adnotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili stadio qui decurrimus GESN.

ead. l. 16. Ὑπόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 17. Τῆ ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

Pag. 97. l. 1. Τεναντίως) Τενανίλος legit interpreas GUYET.

ead. l. 9. Ἐς τὴν Σαρδαῖ) Σάρδιον λίθον. Sirdam Plinio. Corneolam vulgo. Cornivola Italice. Σαρδαῖ, σάρδωας λίθος, σάρδινος, et Sarda, παρὰ τὴν Σαρδαῖ νῆσον omnia, ut et Σαρδόνυξ, seu Σαρδώνυξ. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν σμάραγδον) Τὸν σμ. Par. Hag. et J. plene: τ' aliae per compendium, quod facile permutatur cum τῇ. Sed τὴν plenissime Fl. sine compendio. At genus nondum mutato, quia et Latinis saepe mascul. est. Vid. Burm. ad Ovid. 2. Met. 24. Inveniri etiam ζμαράγδος, vid. supra T. I. Jud. Voc. cap. 9. Veluti et Burm. smaragdus edidit, vide ibid. ab Hemat. notatum, cui tamen adsentior, euphoniā cum Prisciano servandam, neque consonantes hic triplicandas. REITZ.

Pag. 98. l. 12. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Vitiose quoque scribitur, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττετε γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττετε. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum

omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, et admirationem suam eleganti oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videtur*, inquit, *contrarium facit* istiusmodi domus. *Percellit enim et terret, ac mentem conturbat* etc. JENS.

ibid. Ποιῖ) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat jam Bas. 2. SOLAN. Sanum utrumque Infinitivum dicit *Fritzschi*. Quaestat. p. 164. referens hanc orationis formam ad alios similiter conformatos locos. Atvero et negligentia dicendi in probis scriptoribus suos habet terminos; nec poterat, credo, Lucianus noster, nisi mente paullulum captus, ita scribere: ἐκείνο — ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. Recte itaque duae *Basilenses*, quarum tamen per se non admodum magna est auctoritas, ποιεῖν mutarunt in ποιεῖ, postulante sic sana ratione et recto iudicio. Ceterum quae *Fritzschi* in illo libelli sui loco de aliis vel Lucianeis vel non Lucianeis disputat aut praecipit, iis facilius subscribam, partim etiam antehac jam subscripseram. Cf. modo ad *Hermot.* c. 8. p. 385. LENH.

ibid. Ἐκλήγεις) Subaudi τὸν λέγοντα. GUYET.

ead. l. 18. Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ) Ulysses. GUYET. Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulysse *Homeri* II. Γ, 217:

Στάσκειν, ὕπαι δὲ ἰδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πηξας,
 Σκήπτρον δ' οὐτ' ὄπισθε οὐτε προπρηγνὲς ἐνόημα,
 Ἄλλ' αὐτμυγὲς ἔχεσκεν, αἰδοῖται φωνὴ ἰοικώς
 Φαίης κεν ἑκατόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονα δ' αὖτως.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἔτε,
 Καὶ ἔπα νεφάδεσσιν ἰοικότα χειμερήσι,
 Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulysse, nemo amplius speciem illam et habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* GERN.

Pag. 99. l. 1. Αἰδοῖται φωνὴ) *Hom.* Γ, 216. SOLAN.

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) Αὐτὴν. GUYET. Itaque sic edidit invitis Edd. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπαινον) Minus commode dictum: nam id agit, quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro ἔπαινον ergo dicere debuit θαῦμα, vel tale quid, SOLAN. *Wielandius* ita fere interpretatur: *Quis non necessario pejus, quam solet, verba faciat, ubi anima to-*

ta est in spectandis iis rebus, quas est laudaturus, ideoque orationis suae cultum non ita, ut par est, respicere et curare potest? Quamquam non negat paullo obscurius hanc sententiam ab auctore esse expressam. LEM.

ead. l. 12. Δημόδοκος) De hoc et sequente Suidas in ἀοδός. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemiam Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄλλ' — εἰσιν) E poeta quopiam sumta videntur. GUYET. Hom. II. Ψ, 430. SOLAN. Cf. de Merc. Cond. c. 26. Tom. III. p. 266. LEM.

Pag. 101. l. 4. Αὔξου) Ursinus apud Gronovium AG. II, 71. monet, Herodoti patrem Xylum nominatum, non Lyxum, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. θύριοι conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro Tzetzae descripsisse se testatur, qui Xylum nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, et inprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se Tzetzae scribit. Unde et Lucianum emendare jubent. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡρα γὰρ etc.) Herodot. I, 8. p. 3. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐνεα πτερόεντα) Homer. passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Julian. in Epist. ad Eugen. p. 141. Collectionis Epistt. Graecanic. πάντως που καὶ Ὀμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύνανται πανταχοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, κτιοντες. Non addam, quae Scholiast. Hom. atque Eustath. habent. REITZ.

ead. l. 17. Ἥμων) Ἥμων esse sphalma typogr. suspicor ex Par. quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi ἡμῶν Graece exhiberet. REITZ.

Pag. 102. l. 1. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε) Male profecto Marcilius corrigit θαυμάζετε quod per se, ut cuiusvis facile pateat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad tectum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. JENS.

ibid. Ἐθαυμάζετε) Θαυμάζετε. MARCIL. Male, ut Jens. recte sentit: nam praeterita imperfecta et praecedunt, et sequuntur, et narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 9. Γράψωμαι) Lege γράψομαι. GUYET. Recte, et parum aberat, quin invitis Edd. ita dedissem, licet sciam aor. subjunct. habere vim futuri. REITZ.

ead. l. 14. Σχημάτων καὶ τόπου) Σχημ. καὶ τόπου. MARCIL. Ego in τόπου Edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. REITZ.

ead. l. 17. Αἰθιοπικόν) Cepheus, Cassiope, et Andromeda

Aethiopes. GUYET. Cum toto hoc loco conf. Diall. Marr. XIV, 2. LEHM.

Pag. 103. l. 2. Πάρτερον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) *Benedictus*: atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, et continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat *Micyllus*: atque hoc parergon quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum. Ex *Benedicto* oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut volatus sit genitivo casu. GRON.

ead. l. 13. Ἐκείνω) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postularet, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκείνοι. SOLAN. Ἐκείνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si ἔγραψατην cum cett. legis, ἐκείνοι cum *Solano* in ἐκείνω mutandum fuisset, licet innox ἄμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Etsi αἱ κῆρες ἐξέσθην *Hom.* Iliad. Θ, 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκείνοι. REITZ.

ead. l. 15. Δοκοῦντε) Δοκοῦντε legendum omnino videtur: totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασιλεία παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω etc. GUYET. Verti, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασιλεία. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur; inde reliqua confusio. GESN. Simplicior mihi loci corrupti medela videbatur esse vocum παρελθόντε et λαθόντε transpositio. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 104. l. 10. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amasius, alias filius. GUYET.

ead. l. 17. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro πω, legas εἰ μὴ, vel simile quid, forsitan sanitati restitues. Ulterius absque Mss. ope mihi progredi non licet, *Fl.* τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἰώρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ etc. Unde nondum, quid scripserit *Lucianus*, satis patet. Quin et ante haec verba pro τόλμαν, ego τὸ μὴν scriptum fuisse non dubito. Totum refingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit conjiciendi facultas. SOLAN.

ead. l. 18. Οὐχ ἰώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Pherecydes apud Schol. *Apollon.* Argon. IV, 1515. de Mercurio et Miner-

va, Persei in hoc facto adjutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ οὗτος οἱ θεοὶ, ὅπως χρητὴν τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ πατόπρω (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μίδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781.

*Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat,
Aere percussio furinam adapexisse Medusae etc.*

Itaque omissam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ἐώρῃ πῶ, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀπειδος. Atque ita interpretatus sum. GERN. Abstinendum mihi putabam ab emendendo loco haud dubie corrupto, et acquiescendum hactenus in Reitzii ratione, quamquam nondum plane satisfaciente. LEHM.

Pag. 105. l. 1. Τὸ πρότερον) Τὴν ἀπολίθωσιν scil. GUYET. ead. l. 2 Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Log. videtur τῆς ἀντίθυρον, seu potius τοῦ ἀντίθυρου. Ἀντίθυρος ἐλλειπτικῶς pro ἀντίθυρος τοῖχος. Infra pag. 848. (Ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἢ ἄλλη πληθὺς etc. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος, Ἀθηνᾶς ναὸς πεπολεῖται) Sane quidem post vocem certiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse ἢ ἀντίθυρον, cujus secunda inclinatio foret τῆς ἀντίθυρος. Sed nunquam eo recordia progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani consideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem Ἄνω τῆς ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς, in mediis parietis superiore parte obversum ostio templum Minervae positum est. Neque hujus cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8. sic tractari, quasi vel Ἄνω τῆς ἀντίθυρον aut potius τοῦ ἀντίθυρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντίθυρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse Ἄνω aedem Minervae ἀντίθυρον. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἢ ἄλλη πληθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντίθυρον τοῖχον, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον scilicet κλειτήρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus. GERN. Ἄνω τοῦ ἀντίθυρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21. pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, et quod supra januam priori oppositam erat, describit. Vide autem Alex. c. 16. et Sympos. c. 8. ubi priore in loco videbis τὸ ἀντίθυρον in omnibus libris

nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. O. solo; at reliquos prae se ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθυρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παρθένος Plut. 1096, 1. est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τῆχος. SOLAN. Ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνῶς ναὸς) Sine ulla dubitatione recipienda conjectura Gronovii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθηνῶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso januae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Ναὸν vel ναὸς non semper esse justum templum et aedem, sed machinationem angustam, recipiendo signo Dei alicujus factam, cum viri docti, Pricaeus praesertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24, ostenderunt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13. f. ubi ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris ναὸς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur, v. g. de Lysias opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata; lib. XXXVI, 5. s. 4, 10. Add. XXXVI, 13. s. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam et valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur tabernacula, structurae interdum insignis et magni operis, ab ναὸς hisce gentiliū originem duxerint. GESN. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Τοῦ ἀντίθυρου Solan. Tis pro τῆς Gron. ac Gesn. quibus adsentior, cum emendatio sit facilior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum et alii conjicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνῶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, Alex. c. 16. ubi Solanus noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere, et usitatiorē, legitur infra Sympos. c. 8. εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον. Sed et pro ἄνω ἀντί legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: In medio autem pariete, ex adverso januas Minervae aedicula quasdam est. At quorsum tot conjecturas? Cedamus Gronovio, donec Mss. emendatiores nanciscamur. REITZ. Ego vero hoc quoque vocis monstrum vulgatum tolerandum existimabam, quoniam probabiles quidem nonnullas, nec vero satis et unice certas, propositas a viris doctis vidi sententias, nec ipsi mihi probabilior aliqua subvenit. Ceterum cf., si lubet, etiam L. Bos Ellips. p. 480. Schäf. LXXII.

ead. l. 5. Πάλω) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium

est illud *πάλιν*. SOLAN. *Γραφή πάλιν*. "Ἡφαιστος) Sic interpungendum. *Πάλιν* indicat, seriem picturarum interceptam ab aedícula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 6. *Καὶ τῆς διώξεως*) Fabulam habes apud *Lactantium* I, 17. cujus haec extrema verba sunt: *In illa, inquit, collocatione, Vulcanum profudisse ajunt semen, unde sit Erichthonius natus*. Ad quem locum *Lindenbrogius* *Luciani* *Philopseuden* pro hoc opusculo adfert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3. *e terra natus Erichthonius* dicitur, sed nihil aliud. Confer etiam *De Salt.* cap. 39. ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 8. *Ὡρίων φέρει τὴν Κηδάλωνα*) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. *Orion* ab *Oenopione*, qui in *Chio* regnabat, excaecatus et in littus maris expositus, *Cedalion* puerum fabrum rapuit, et humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. *Naxius* autem fuit, et ei *Juno* *Vulcanum* tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo *Eustathius* ad *Iliad.* *Ξ.* et *Apollo-dor.* *L. I.* qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 10. *Ὁ Ἡφαιστος Ἀημιόθεν*) Fuerit itaque pictura talis, ut e *Lemno*, sua officina, prospiciens *Vulcanus* oculis prosequi videretur *Orionem*. Cur autem hoc, quod *Orion* agit, *Vulcanus* inspexerit, *Hyginus* explicat poet. *Astron.* II, 34. *Excaecatus* ob vitiatam *Meropen* et de insula *Chio* ejectus, existimatur *Lemnum* ad *Vulcanum* pervenisse, et ab eo quendam ducem, *Cedalionem* nomine accepisse etc. GESN.

ead. l. 12. *Ὅτε συστρατ. — μὴ θέλων*) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἄτε μὴ θέλων. GESN. *Ἄτε* legendum videtur. *Guyet.* Recte, cumque *Gesn.* idem divinarit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam *Pelleti* ὅτι θέλει. REITZ.

ead. l. 15. *Τπεξυγμένων*) *Subaudi ζώων, βοῶν, aut simil.* GUYET.

Pag. 106. l. 2. *Πρόκωπον*) *Πρόκωπος* idem est, quod *πρόσκωπος*, *Grammaticis*; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur *Guyet.* πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim remex est, ὁ πρὸς κώπην. *Thucyd.* I. c. 10. *Long. Past.* II. pag. 41. ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας πρόσκωπους καθίσαντες ubi frustra *Mollius* conjicit προκώπους forsan legendum. *Noster* *Contempl.* §. 1. ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι. *Ibid.* §. 7. ναύτης αἰὶ καὶ πρόσκωπος ὢν. Cum πρόσκωπος sit, promtus, strictus, nudus, ut notum ex *Herodian.* VII, 6, 19. προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φρονέουσιν, ἔχοντες τε

αὐτὰ πρόκωπα, προσηρῶσιν. Ibid. cap. 5, 10. ἔχων πρόκωπον τὴν δεξιάν, *manu capulo admota*. Quinam vero Grammatici idem esse dicant πρόκωπος et πρόσκωπος, nescio; nisi quod male apud Poll. I. S. 95 πρόκωπος *remex* legas, ubi πρόσκωπος recte corrigunt Commentt. REITZ. Diall. Marr. XIV, 3. πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην. LEMM.

IN MACROBIOS.

Pag. 108. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ Ante mortuum Demonactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaevorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam *Phlegon*, cujus liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. et Merc. Hist. 1696. p. 317. et seqq. et alibi passim. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀναρ τι Ex ipsa somnii commemoratione conjicit *Jo. Clericus* Bibl. Anc. et Mod. T. 22, p. 226. auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cujus superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Caeterum legendum puto non ὄναρ τι, quod libros occupavit, sed ὀνειράτι. GESN. Ὀναρ, pro κατ' ὄναρ, *per somnium*, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. §. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1. f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμενος et vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur ὀνειράτι malit, nescio; nisi quod τι forsitan alibi non addat Noster. De accentu v. Κυῖντ. vid. fin. huj. Dial. Caeterum in marg. versionis *Gesnerianae* moneor, ut notas *J. H. Maji* inseram, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Giessae an. 1724. defendente *J. Herm. Bennero*, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monnere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurreret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerpando, inseram. Ὀναρ igitur *Majus* hic notat de vero, ἐνύπνιον de falso dici, ex *Macrobo*. ad Somn. Scip. I, 3. *Suid. Heliod.* et *Artemid.* Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani Somn. aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ κλεισθεῖς pro κατ' ὄναρ Nostro adserit ex Pseudom. Gall. Cronosol. *Theophyl. Aelian.* et *Ach. Tat.* REITZ. Recte conjicis, *Reitzi* doctissime, illud τι ad ὄναρ adjectum, esse, quod me sollicitet, ut malim legere, ὀνειράτι. Τὸ τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τι τοσοῦτο. GESN. in *Addend.* Notat *Wielandius*, non esse, quod de authenticia libelli dubites: videri enim patronum illum Ro-

manum tum curiosum talium rerum literariarum venatorem, tum religiosiorem somniorum cultorem, tum denique vitae suae carissimae amantiorem, Lucianum vero clientem satis fuisse facilem, ut ad illius ingenium ac iudicium sese accommodarit. Ceterum lapsus est idem *Wistandius*, quod *imbecillitatem argumenti* ad hos Macrobios retulit, quasi *Clericus* hoc vitium tribuerit libello; quum tamen *Gesnerus* *argumentum* illud *Clerici*, e somnii commemoratione repetitum, *imbecillum*, i. e. parum validum ad infringendam libelli auctoritatem, vocarit. Ceterum *Schmiederus* fatetur se sibi non posse persuadere, Lucianum hujus libelli auctorem esse; non tamen additis dubitationis suae rationibus. LEHM.

ibid. Κυνήλας) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, et Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos (*Philostr.* p. 545. et 559.): ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI. Pythiaque CLXXXIX. eo anno celebrata; siquidem, referente *Philostrato* p. 545. l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV. quo subsequens solemne CXC. celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. *Philustratus* enim veram altercationis hujus causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, et Sirmii degentem, adiisse, atque coram eo causam egisse (558. A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, so filiola adhuc balbutiente (et modo trienni, p. 561.) 558. D. Jam vero Faustina A. C. CLXXV. sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, et uxorem deflevisset *recens mortuam*, addebat *ἀπολογίαν* pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat (p. 562. coll. cum 560. D.). J. MASON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit *Lamprid.* in Commodum c. 4. quem vide, et in eum *Casaub.* not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177. alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam *Dion. Cass. L. LXXII.* p. 819. et not. ad *Philostr.* l. c. *Κυνήλας* vulgo scribitur. Ed. postrema ex M. *Κυνήλας* habet. *Cardianum* et *Maximum* *Dio* nominat l. c. Pro *Cardiano* *Wottonus* pag. 251. *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. SOLAN. De hujus nominis formatione plura *Majus* et *Bennerus* Diss. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* et

Quintilius non discrepare; sed quia nimis multa, et *Solanus* potissimum jam dixit, non insero. REITZ.

ead. l. 14. Προσφέρωσι δῶρον) Προσφέρω σοι δῶρον. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliisque occasione donari solitos, ex *Lucian*. *Cronos*, *Isocrat*. ad *Demon*. observat *Majus*. REITZ.

ead. l. 15. Ὀναρ ἰδῶν) Sic *Alciphr.* III. Epist. 10. *Theophr.* Char. c. 3. et 16. Et Latini: *Somnium videre*. MAJUS.

ibid. Ἐλθεο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. *Elan*. ad *Evang. S. Luc.* I, 62. REITZ.

ead. l. 16. Συμβάλειν) *Divinando adsequi*. De qua signif. leg. *Jac. Elan* ad *Evang. Luc.* II, 19. qui nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. MAJUS.

ead. l. 17. Ὁ θεός) *Homer.* II. A. 63. — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν. Et ex illo *Plin.* I. Epist. 18. *Synes.* initio lib. de *Insonniis*. MAJUS.

Pag. 109. l. 4. Πᾶσι) Utique scriptum hoc circa M. Aurelii extrema necesse est. Vid. not. ad *Alex.* c. 56. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *litterarum*, ut recte adpinxit *Ant. Asimilius* Aquensis in nott. Mss. et res clamat ipsa. MAJUS.

ead. l. 11. Ἐν ὑγιαίν. τῇ ψυχῇ) *Juven.* X, 356. *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano*. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτόν quod ut saepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi *Majus* id animadverti jussisset, qui de αὐτόν pro εαυτὸν suadet videndum *Eustath.* ad II. B. p. 522. Ed. Roman. et *Hemsterk.* ad *Dial.* *Luciani* p. 23. ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in *Luciano* aliisque frequentius. REITZ. Saepissime sane per *Luciani* nostri libellos *Reitzius* αὐτόν in εαυτόν mutavit, ac fere nihil monens; adeo certus illi in Edd. vet. error videbatur haerere. At recte me cautum fuisse in sequenda hac infirma auctoritate, et ubi mera notio *ipsius* tenenda sit, retinendam esse vocem αὐτόν, nec ad Latinam rationem αὐτόν scribendum, magis magisque mihi persuadetur. Non minus justam cautionem in hoc genere probavit *Buttmannus* in Ed. *Demosth.* orat. in *Mid.* Excurs. X. p. 140. sq. LEHM.

ead. l. 14. Ἐπιμήσιον) *Majus* in *Dissert.* super hoc *Dial.* duplici nomine reprehendit *Stephanum*, quod ἐπὶ μήσιον rectius discretim scribi, et χρόνον intelligi conjiciat. Ego, etsi μήσιον adverbii vice fungi, *Majo* concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet et alia sic juncta invenias, ut ἐνδεύετον et similia; eadem tamen in Edd. vetustissimis disjuncta reperias, ut jam notavimus in variantt. lectt.

et in ἐκποδῶν, quod et ἐκ ποδῶν scribitur, non semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro arbitrio describentis; et de his litigare non majoris est momenti, quam si ambigas, priusquam, antequam, quomodo, et sexcenta simil. junctim an separatim sint exaranda. Quod vero *Majus* pro argumento adsumat, etiam *Amstelodamens.* Ed. ἐπιμήκιστον jungere, id nihil omnino ad rem facit; ex hac enim omnium vitiosissima et novissima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, et *Fl.* lectionem servare, nisi jam alibi ἐπιμήκιστον edi passi simus. Vid. *Gymn.* c. 26. pr. et recte notantem *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* VI, 5. quo vetustiores sint membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre, utrovis more scribas. Ita et ὀτιμάλιστα et ὄτι μάλιστα promiscue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forsitan monebimus. REITZ. Etsi haec quaestio satis est tenuis et insuper incerta, ratio tamen aliqua, eaque cum aliqua constantia, erit observanda. Minime autem probari potest mira *Reitzii* levitas, qui in hoc libello nunc (cap. 2.) ἐπιμήκιστον junctim, modo (c. 1.) ac mox (c. 3.) itidem disjunctim ἐπὶ μήκιστον ediderit, idque constanter vel hanc vel alteram rationem tenentibus veteribus Editionibus. Mihi quidem, qui ipsius *Luciani* manum non viderim nec certiore ullam normam reperire potuerim, in optimarum mearum *Aldinarum* consensu et auctoritate acquiescendum videbatur. Ex his autem scripsi non solum ἐπιμήκιστον *Diall. Mort.* VI, 5. bis. *Demon.* c. 1. *Toxar.* c. 18. *Anach.* c. 26. et alibi, sed etiam ἐπὶ πᾶν, ἐπιπολὺ, ἐπιπλέον, ἐπιπλείστον, καταμικρὸν, μεταμικρὸν, διαταχέων, ἐξάπαντος, προπολλοῦ, προσολλον, et similia adverbia composita e praepositionibus. LEHM.

Pag. 110. l. 3. "Ομηρος λέγει) Il. A, 250. SOLAN. Addit Od. Γ, 245. *Majus*; et *Martial.* VIII, 6. *Gell.* XIX, 7. *Ovid.* Met. XII. REITZ.

ead. l. 5. "Εξ γενεῶν) V. *Spanh.* ad *Callim.* p. 638. SOLAN. Sex, septem, immo novem durasse aetates *Tiresiam*, fabulae volunt. Lege *Phleg.* *Trallian.* c. 4. *Is.* *Tzetz.* ad *Lycophr.* pag. 76. *Barnes.* ad *Eurip.* *Bacch.* 175. *Barth.* ad *Stat.* *Theb.* IV. p. 1066. De varia notione vocabuli γενεᾶς vid. *J. Alb. Fabric.* *Bibl. Gr.* I. c. 30. §. 15. *Schmid.* ad *Matth.* XI, 16. *Eustath.* Il. A. p. 97. et *Censorin.* c. 5. MAJUS.

ead. l. 6. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, religiosum, Diis devotum, auctoritate *Pollucis* I. s. 20. Unde simul constat, quare statim *Noster* de magis scribat: γένος — Θεοῖς ἀνακείμενον. MAJUS.

ead. l. 9. Ἱερογραμματεῖς) Vid. *H. Stephan.* ad *Diod. Sic.*

I. c. 16. No. 26. Et *Trots.* Dissert. de scribis; *Hugoni* de pr. scrib. orig. adnexam. Multa quoque *Majus* in dissert. saepe dicta hic adfert ex *J. Gul. Steinheilii* nott. *Mass.* ad *Heliod.* II, 28. p. 109. Magicasque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte conjectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inserantur. REITZ.

ead. l. 10. Ἀσσυρὶ δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Hi enim, aequae ac Chananacae et Idumaeae, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex *Theodoreto* in *Baruchi* c. 3. notat *Bern. Aldrete* in *Antiguedades de Espanna* etc. Antuerp. 1614. editis, qui h. l. Luciani proferens ἐξηγητὰς doctores, commentatores, glosularios exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, et pro μύθων substituere μυσηρίων, cum *J. Clerico* Comment. ad *Genes.* V, 27. pag. 46. inprimis cum constet, ipsa rerum et naturalium et sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales. MAJUS.

ead. l. 11. Βραχυῆνες) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex *Ambros.* pag. 59. centum quinquaginta ordinarium, ex *Palladio* de *Gentib. Ind.* et *Brachmanib.* pag. 3. probat *J. H. Majus.* REITZ.

ead. l. 12. Μαγοί) Magorum Aegypti longaeavorum meminit *Isocr.* *Busir.* p. 534. et *Phoeniciae* in *Olympiodori* vita *Platonis* p. 587. Adde *Plin.* *Hist. nat.* XXV, 2. Haec ex *Majo*, cetera omitto. REITZ.

ead. l. 14. Χωρασμοίς) *Stephan.* de urb. *Χοράσμοι*, prima brevi. REITZ.

Pag. 111. l. 1. Ἐθνη ὅλα μακροβ.) Sic *Homeritae μακρόβιοι* dicti apud *Phot.* Cod. 64. pag. 38. *Hyperborei*, teste *Plinio* IV, 12. *Numidae*, fide *Appian.* 64. *Arcadum* reges; vid. *Censor.* c. 5. *Serv.* ad *Aen.* VIII. *Britanni* senium anno CXX. inchoantes, *Plut.* de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, *Stephan. Byz.* in *Κύρος*, aliique apud *Gurtler.* origg. mundi I. cap. 20. s. 7. *Esseni* olim inter *Judaeos*, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit *Josephus* de bello *Jud.* L. II. pag. 729. Ed. Gr. *Bas.* fuitque illis potus ὕδωρ ψαματῶν, secundum *Philonem* *Judaeum* de vit. contempl. p. 894. quod mox *Noster* de *Seribus* etiam refert. Excerpti ex *Dissert. Maji*, nonnulla omittens. REITZ.

ibid. Σήρας) De his dicenda praeripuit *G. H. Ursinus* *Dissert. miscellaneis* paternis adnexa, p. 360. seqq. MAJUS.

ead. l. 2. Τριακοσίων) *Geographus Graecus* incertus in *Antiq. orb. descript.* ita de *Seribus* pag. 4. θνήσκουσι δὲ παντὸς ἐκατὸν δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἐκατὸν εἰκοσι ἑτῶν. MAJUS.

ibid. *Οἱ μὲν τῷ ἄρτι* etc.) Vid. *Amm. Marcel.* L. XVI. et XXVII. Addatur *Hippocratis* liber de aëre, aquis et locis, et *H. Meibomii* *Epist. de Longaevis ad Sereniss. ducem Augustum* *Brunsvic.* MAJUS.

ead. l. 4. *Ἰσθονορεῖν γὰρ φασι τὸ ἔθνος*) Ms. *γένος*, ut paulo ante *γένη ὅλα μακρόβια*, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud *Plorum* de Gallis, et alibi; quin et interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad *Senecam* Tragicum notariunt. GRAEV. Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. SOLAN.

ead. l. 5. *Καὶ Ἀθῶνας*) *Plin.* VII, 2. eos, qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non jacet, ac pro *Ἀθῶνας* legendum *Ἀθῶνους*. Ita enim *Steph. Byzant.* in *Ἀθῶς* τὸ τοπικὸν Ἀθῶος, χωρὶς τοῦ ε, καὶ Ἀθῶνους τοὺς ἐνοικοῦντας. MAJUS. Cetera omittere cogor. Vide *Steph. Ἀκρόθυρος*, et not. *Berkel.* REITZ. *Ἀθῶνους* conjiciebat *Belinus*. Bir. Bono consilio addam, quae *Reitzius* omittere est coactus, quamquam iisdem ego, quibus ille, rationibus constrictus. Pergit enim *Majus*: „Ac homines quidem in monte illo (Atho) habitantes „diutius quam alios vixisse, discimus ex *Aeliani* Var. Hist. „IX, 10. ubi *Schefferus* in consilium vocandus cum *Kuhnio*. „Hi ergo intelligendi sunt, si *Plinium* audimus, non qui oppi- „dum ejusdem nominis, in ipso monte situm, incolunt, cujus „oppidani, eodem *Stephano* monente, *Ἀθῶνται* nominantur; „qui si hoc loco denotarentur, tamen non *Ἀθῶνας*, sed „*Ἀθῶντας*, vel *Ἀθῶντας* (imo *Ἀθῶντας*) si hoc occurreret, „scribendum foret, quandoquidem et oppidi istius hominum „dimittio longiorem quam in aliis terris aetatem ponit *Mela* „II, 2.“ Quod *Majus* in his significat legi posse *Ἀθῶντας*, quamquam minus probo accentu scriptum, id vere sic scripserat *Schefferus* ad *Aelian.* l. 1. Nec aliter censuit *Valckenar.* ad *Callimach.* Elegg. Fragmm. p. 139. sed castigatius edidit. *Belinus*, plane non erat, quod de *Azotis*, Palaestinae populo, cogitaret. LEHM.

ead. l. 6. *Χαλδαίους*) Animadvertite, quam accurate magos a Chaldaeis sejungat. quod et *Strabo* XVI. p. 723. et *Curt.* V, 1. fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum* fratres ideo ab *Irnobio* L. IV. p. 134. dicti; hi astrologiae vocabant. V. *Th. Gale* ad *Jamblich.* de myst. p. 287. et *Cleric.* Indice ad *Stanl.* Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. MAJUS.

ead. l. 8. *Ὀξυδορκίας — γάρμακον*) Vir insignis *J. Clericus*

Art. crit. part. II. s. 1. c. 12. §. 9. ambiguum hanc est constructionem, quia significat *medicamentum*, quo *perspicaciores fiant*, non quo dematur perspicacia; recte quidem, sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, et eod. modo *Diod. Sic. ἀθανασίας φάρμακον* nominat L. I. c. 25. MAJUS. Omitto, quae addidit de medio voc. *φάρμακον* significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocā nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cujus constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes*, *vulnus illius*, in utramque partem etc. Adde hic potius *Diod. Sic. III. c. 3. f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας* quod et ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *colonias in Aegyptum deductas*. REITZ.

ead. l. 18. Τὴν πρώτην) *Aemil.* in nott. Mss. *τὴν πρώτην* hic adverbii more accipiendum recte docet etc. MAJUS.

Pag. 112. l. 1 et 2. Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἄνδρας) *Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατιωτικούς ἄνδ.* MARCIL.

ead. l. 1. Βασιλικούς) *Eos* Noster innuit, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64. *βασιλικός τις ἄνθρωπος*. Vid. *Raphel.* ex *Polyb.* ad *Joan.* IV, 46. et *Periz.* ad *Aelian.* II, 20. p. 100. MAJUS. Adde notam L. *Bos* ad Salt. l. d. REITZ.

ead. l. 2 et 3. Ὡς ἓνα καὶ εὐσεβιστάτη) Ὡς ἓνα ἡ εὐσεβιστάτη καὶ μεγ. MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic sermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter. . . SOLAN. Quis ille *unus*? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompejanus*, gener M. Antonini, qui *προσβύτατος* vocatur ab *Herodiano* I, 6. addente, ejus dicta ipsum Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, ejusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae *Majus* ex *Steinheilio* suo inseruit, addere non licet.) MAJUS. Conjecerat *Steinheilius* Pertinacem Imperatorem significari, quia aetate jam provecta imperii culmine ornatus spem de se largissimam orbi terrarum exhibuerit. Longe probabilius *Wielandius* de Antonino Pio cogitavit. LEHM.

ibid. Καὶ εὐσεβιστάτη) Mallem cum *Marcil.* ἡ εὐσεβιστάτην τύχην, benignissimam fortunam, quia *εὐσεβής* quandoque *benignum*, *clementem*, denotat; v. *G. Cuper.* append. ad *Hom.* apotheosin pag. 286. f. Nisi potius legend. *ὡς ἓνα καὶ εὐσεβιστάτον ἡ μεγάλη*. Porro *αὐτοκρατορὸς* τυχὴ est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid. *Vechn.*

Hellenolex. L. II. c. 8. *Sciopp.* ad *carm. Priap.* pag. 39. *Phil. Carolum* ad *Gell.* p. 355. *Muretum* var. lectt. III, 4. MAJUS. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? REITZ.

ibid. Εὐσεβειστῇ μεγάλου) Potest fieri, ut hoc nomen speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralaticii tituli, *Pius, Felix, Augustus*. Nam cum μεγάλη τύχη ei tribuitur, potest quidem locum habere illa itidem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem referatur. Θεοτάρον, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in *Plutarcho* aliquo aut *Dione*, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in *Sophista*, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui ἀρμοστήν dicat Praesidem provinciae, qui νομηνίαν μεγάλην Kalendas Januarias etc. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GESN. Adeo contortam ac paene absurdam *Wielandius* habet totius loci orationem, ut hac una de causa universi libelli authenticam in dubitationem vocare possit. Ego vero censeo, si cetera omnia Lucianea sunt, ut sunt, etiam hanc paullo humaniorem adulationem in auctore Imaginum earumque apologiae plus quam tolerari posse. Sed verba ego adeo putoque corrupta esse, ut tentamina corrigendi hucusque prolata minime ad restituendam vere Lucianae orationis formam sufficere videantur. LEHM.

Pag. 112. l. 6. Ἐξέως) *Habitus corporis* hic videtur notari, dicit *Aemil.* in not. Mss. nec repugnamus. MAJUS.

ead. l. 9. Ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, et sacra in ordinem cogere. MAJUS.

ead. l. 11. Ὀγδοήκοντα) Consentit *Plutarch.* in vita ejus p. 74. Tres et quadraginta annos regnasse, vult *Livius* I, 21. ac *Eutrop.* I, 2. Quadraginta vero et unum, *Paullus Diac.* I. pag. 42. et *Cassiod.* in *Chronico*, p. 1322. MAJUS.

ead. l. 12. Σέξβιος δὲ Τοῦλλιος) Collige annos vitae ex imperii. *Dion. Halic.* IV. pag. 242. quadraginta annis circumscribit magistratum ejus. *Liv.* I, 48. adjicit quatuor annos cum *Eutr.* I, 6. et *Sext. Rufo* *Breviar.* pag. 3. Ex quibus emendandi *Paullus Aquilegiensis diaconus* L. I. p. 44. et *Cassiod.* l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAJUS.

ead. l. 16. Ἐνενήκοντα) Consentit *Dion. Halic.* VI. p. 358. MAJUS.

Pag. 113. l. 1. *Kal τὰ ἐντ. ἐκ.*) Excidit hic pars magna sententiae. *Fl.* quidem habet aliquid, scilicet *καὶ μετ' αὐτοῦς*, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN. Recte judicasse videtur *Solanus*: nam regum externorum recensum sequitur in ipso libello index philosophorum, historicorum, rhetorum, poetarum, grammaticorum. Romanos autem et Italos auctor alii syntagmati reservavit. LEHM.

ead. l. 6. *Τὸν ἐνταῦθα αἶρα*) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripserunt *Jo. Baptista Donus*, *Marcilius*, *Cognatus*, *Alex. Petronius*, et nostra memoria *Jo. Maria Lancisius* in ampla Diss. edita Rom. 1711. qua salubritatem aëris istius adstruit. MAJUS.

ead. l. 7. *Τέλειους — εὐχάς*) Curavimus excudi *τελείας*; ait *Majus*, Ego nondum. Vid. *ἀναγκάλου τροφῆς*, item *γυναικίος σύνοδος*, et similia, defensa *Amor. c. 27.* REITZ.

ead. l. 7 sqq. *Πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ αὐτοῦ οἰκουμένην βασιλεύοντι ἤδη, καὶ γέροντι*) Sic distinxit *Benedictus*, addita ineptissima versione, *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem et senescentem assequuti.* Quid enim? an *Lucianus*, tersus ille et liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur jam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior *Obsopoeus*, et *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suis locis regnantem et senescentem consequamur.* Fatue de se vel assequutis vel consequentibus loquantur uterque. Verte, ut clare sonant verba, et ratio inculcat: quo ad *longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbi suo imperans nunc jam senex.* Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui jam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GRON. *Λιπαρὸν* etc.) Ita hunc locum per incisa divisimus (uti et ego jam feci), qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid *Jac. Gronov.* in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque *Asmil.* in Ms. monens: refer ad *ἐλπίδας* vel *εὐχάς*. *Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μήκιστον.* Ceterum phrasis *λιπαρὸν γῆρας* Homericæ est, quam illustrat *Eustath.* ad *Odyss. A.* pag. 1676. MAJUS.

ead. l. 8. *Δεσπότην*) *M. Aurelium* jam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἐαυτοῦ οἰκουμένην*) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, *Polyb.* VI, 48. *Zosim.* II, 7.

Herodian. V, 2. ab Oratoribus, *Libanio* Or. fun. in *Julian.* p. 290. et 366. *Athenag.* in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad *S. Lucæ* II, 1. Noster paulo ante, τὴν αὐτοκρατορὸς οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philos. sub cujus imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέγοντα eum appellat etc. MAJUS. Imo Antoninum Pium. Vide supra. LEHM.

ead. l. 10. Ἀργανθώνιος) *Herod.* I. p. 42. SOLAN.

ibid. Ταρτησίων) Ita ex *Herodoto* emendandum fuit, pro Ταρτησίων, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN. Ταρτησίων scribendum etiam probavit *Majus.* Ex *Plin.* III, 1. Ex *Stephan.* *Byzant.* *Arrian.* *Strabon.* et *Appian.* Al. cui addit de ipsa Tartesso fuisse disserentem *Aldrete*, lib. III. c. 12. *Del Origen, y principio de la lengua Castellana.* Rom. 1606. REITZ.

ead. l. 11. Περικύων) Atqui *Herodotus*, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; *Anacreon* vero in fragm. CL ei annos tribuit; *Val. Maxim.* VIII, 14. octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cujus rei certos esse auctores ait. *Asinium* tamen *Pollionem* affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. SOLAN.

ibid. Ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam *Arganthonii* metitur, L. I. S. 163. ex quo *Cic.* de *Senect.* et *Valer. Max.* VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. BENNER.

ead. l. 12. Ἀνακρίων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poetis. De *Herodoti* loco jam dictum est. Exstat *Anacreontis* fragmentum Ed. *Steph.* p. 77. B. C. ubi CL numerus reperitur. SOLAN. Od. 68. Adde *Strab.* et *Plin.* qui eundem annor. numerum tinentur. *Asin.* *Pollio* centum et triginta annos ei tribuit. BENNER. Plura *Majus* ex *Phleg.* *Trall.* cap. 4. additque: ipsum *Arganthonii* nomen habere quid ominis alludens ad κρυπτός, quod sonat πολυχρόνιον, ex *Sam. Bochart.* *Geogr. Secr.* part. II. L. I. c. 34. Adscripsit *Benner.* Trecentos ei assignat *Sil. Ital.* III, 396. *Vinetus* malit ter quinos, ut ita *Silio* cum *Anacreonte* conveniat. REITZ.

ead. l. 13. Ἀγαθονῆς) Senem vocat *Justin.* 23, 2. *Hel. V. H.* XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit *Diod. Sic.* in *Eclogis* lib. XXI. MAJUS.

ead. l. 14. Ἀποχώρας) Vid. *Voss.* de *Hist. Gr.* I. 11. p. 68. *Periz.* ad *Aelian.* III, 7. *Meurs.* *Biblioth. Att.* T. X. *Thesaur. Ant. Gr. Gronov.* col. 1479. MAJUS.

ead. l. 15. Τίμαος) Meminit Noster iterum infra, et

Schol. ad Astin. ac Polyb. XV, 53. pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; *Plut.* de exilio pag. 605. Vid. omnino *Diod. Sic.* princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. *Longin.* de sublim. 8, IV. Consule et *Voss.* et *Meurs.* ad *Hesych. Miles.* p. 203. — 4. MAJUS.

ibid. ἰεῶν) Nonagesimo obiisse anno testatur *Liv.* XXIV, 4. et *Val. Max.* VIII, 13. MAJUS.

ead. l. 17. Δημήτριος — Καλλιστιανός) Mendum est in nomine hujus Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλιστιανός, de quo *Dion. Halic.* περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, *Diog. Laërt.* in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia et Europa, L. 20. *Theocriti* Schol. ad *Idyll.* 1. ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua *Scylax*, *Diodor. Strabo*, *Memnon*, *Steph.* et alii. PALM. Corrigendum Καλατιανός. Vide nos ad *Laërt.* MENAO. Καλατιανός) Variant hic emendatorum sententiae. *Vossius* Καλαστιανός legit, de *Hist. Gr.* 552. vide eundem de Poëtis Gr. ubi Καλατιανός, monente *J. de la Faye*, legitur. Et omnino apud *Diog. Laërt.* in Edd. *Steph.* ita scribitur. Vide *Men.* not. pag. 131. et p. 13. A. B. Quod et sequuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur Καλλιστιανός. De eo *Diog. Laërt.* pag. 134. D. Vid. *Dion. Hal.* π. συνθ. et *Steph. Byzant.* in Ἀντίκουρα. SOLAN. Scripsi Καλλιστιανός duplici λ, tum quia Luciani libri ad unum omnes in forma corrupta Καλλιστιανός duplicatam tamen hanc literam servarunt, tum vero quod magni viri *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* Tom. II. p. 375. et *Schäfer.* ad *Dionys. Halic.* De Comp. Verbb. p. 67. eandem comprobant. LEHM.

Pag. 114. l. 1. Ἀντίας) Ἀντίας nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum *Steinheil.* Ad etiam in *Dissert. Maji* probante ex *Plut.* Apopht. pag. 128. et de fort. Alex. serm. p. 248. ac *Justin.* III, 2. eundemque esse, cujus epistolam satis Laconicam profert *Clem. Alex.* L. V. p. 561. licet Ἀντίας ibi vocetur; nam et ibi quidam Codd. Ἀντίας habent, ut monet Ed. Oxon. REITZ. Ex quo Codex Gorl. formam Ἀντίας confirmavit, ea jam etiam in hoc Luciani loco extra omnem dubitationem posita esse videtur. LEHM.

ead. l. 3. Βάρδυλις) Ita plerique impressi. *J. Βαρδύλλιος.* V. 2. Βάρδυλος. SOLAN. Geminato λ *Plut.* Vit. Pyrrh. p. 387. et in *Hellad.* Chrestom. col. 955. Βράδυλλις, quod tamen in Βάρδυλλις mutandum. MAJUS.

ead. l. 5. Εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Hoc est, nonagena-

rius, ut recte *Scholiasta*, et locutio *τελεῖν εἰς ἄνδρας*, quam adfert, exstat apud Nostrum in *Fugit.* c. 12. MAJUS. Adde *T. I. Tim.* §. 20. *τελεῖν ἐπὶ τὸ τέγμα.* REITZ.

ead. l. 6. *Τήρης δὲ ὁ Δρυσῶν*) *Ὀδρυσῶν.* MARCIL. *Ὀδρυσῶν*) Uti legendum censuerant viri doctissimi, *Ὀδρυσῶν βασιλεὺς*, sic legitur in *Ms.* ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. GRAEV. *Ὀδρυσῶν* recte in *Venetis* utraque legitur, ut *Diall.* Merett. IX. In reliquis prave ὁ *Δρυσῶν.* SOLAN. *Ὀδρυσῶν* firmat etiam *Majus*, *Odrysarumque regem Teren* nominari a *Xenoph.* *Cyr.* VII. pag. 411. ἀλλὰ *Τήρους τοῦ Ὀδρυσου ἀρχαίου τινός.* Firmavit *Palm.* ex *Thucyd.* L. II. ac *Menag.* ad *Diog. Laërt.* L. II. Ed. I. pag. 62. E. Conjecerat etiam *Guyetus*, REITZ.

ibid. *Θεόπομπος*) De hoc historico vid. commentt. ad *Longini* Sect. 48. *Meurs.* ad *Hesych.* *Miles.* p. 185. *Periz.* ad *Ael.* III, 18. p. 223. *Voss.* de *Hist. Gr.* I, 7. De ejus opere *Θαυμάσια* inscripto *Maussac.* *Diss. Crit.* p. 387. MAJUS.

ead. l. 7. *Ἀντίγονος — μονοφθ.*) Unde et *Cyclops* cognominatus fuit. *Cael. Rhodig.* ant. Lectt. XXI, 38. p. 838. MAJUS.

ead. l. 11. *Ἐρωίνυμος*) Et miles, et legatus, et historicus fuit, *Diod. Sic.* XVIII. p. 650. Antigoni legatum ad *Eumenum*, fuisse discimus ex *Plut.* *Eum.* p. 590. Scripsisse de successionebus tradit *Joseph.* I. Adv. *Apion.* pag. 1050. centum et XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. MAJUS. Immo de successoribus *Alex. M.* *περὶ τῶν διαδόχων.* Vid. *Voss.* de *Hist. Gr.* I, 11. I. GERN.

ibid. *Ανσίμαχος — ἔτος ὀγδοηκοστὸν*) *Justinus* XVII, 1. quatuor et LXX tribuit. LXX tantum *App.* *Alex.* in *Syr.* pag. 209. MAJUS.

Pag. 115. l. 1. *Μήδιος*) Scias velim, Medium notari *Larissaeum*, historicum, et cum *Alex. M.* militantem. *Strab.* XI. p. 509. *Ἀντιγόνου φίλον* *Plut.* in *Demetr.* p. 296. MAJUS.

ead. l. 2. *Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαίου*) Probo magis *Obsopoeum*, vertentem, *Antipater* patre *Iolao* genitus, quam *Benedictum* posteriora omittentem, ut apparet, quia et filium *Antipatri* *Iollam* vel *Iolaum* in historia *Macedonica* audierat. Nam licet id ita sit, et habuerit eo nomine filium, utique et potuit patrem eo nomine habuisse, quod in ejus nepote, filio suo renovavit. GRON.

ead. l. 7. *Ζῶν δὲ*) Idem asserit et *Plut.* 607, 2. sed de duobus *Luciani* annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controversi vidi. SOLAN.

ibid. Δυοῖν) Non sperno *Ff.* lectionem: nam δύο saepe indeclinabile est, ut *Asin.* c. 9. δύο μηρῶν σπάσας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat *Aesop.* fab. 145. αἰκνόμενον δύο μαχομένων. *Long.* *Past.* I. p. 33. δύο βοῶν, δύο περῶν, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus *Alex.* c. 53. ἐν δύο βιβλίοις et 55. στρατιώτας δύο. *Ver. Hist.* c. 37. δύο πληρωμάτων. Iterum *Asin.* 12. δύο χόνδρους λαβοῦσα. *REITZ.*

ead. l. 9. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vid. *Spanh.* 511. qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legabatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. *SOLAN.* Adnotatio *Aemyl.* Ms. sic habet: *successit in paternum regnum fratrum. alii, regnum paternum sortitus est a fratribus.* Qui ita verterunt, dormire videntur; ac neutra interpretatio quadrat, licet posterior sit *Obseposi*, prior *Benedicti*. Reddendum potius: *qui ex fratribus paternum obtinuit imperium.* Erat enim *Ptolemaei* magni filius natus minimus, sed a patre successor constitutus. *Justinus* XVI, 2. *Is* (*Ptolemaeus*) *contra jus gentium minimo natu ex filiis ante infirmitatem regnum tradiderat, ejusque rei rationem populo reddiderat.* *MAJ.* Sic fere etiam *Gesnerus*. Tanto magis mireris *Reitzii* socordiam vel potius properantiam, qui nimium auctoritate, *Solani* aut *Spanhemii* confusus: Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος etc. ediderit, quum tamen, ut nunc unum tantum commemorem, *Philetaerus* ille non primus fuerit fratrum, qui deinceps regnum *Pergamenum* tenuissent: fratris enim filium *Eumenem* ei successisse constat. *Vulgatam* autem distinctionem non esse mutandam, vel *Maji* notula monere potuit. Unum nominis Φιλαίτερος vitium recte emendaverat *Spanhemius*. *LEHM.*

ibid. Φιλαίτερος) Quod si *Spanh.* de *Us.* et praest. num. *Diss.* VIII. pag. 511. *Ed. Lond.* vel maxime non monuisset, mutandum hoc nominis in Φιλέταςρος, tamen hoc ex *Strab.* XIII. p. 595. *Appian.* de bell. *Syr.* p. 209. aliisque constaret. *MAJUS.* Idem jam vidit *Almelov.* in *Ed. Amst.* eundem advocans *Spanh.* Adde supra *Scholion* secundum ad *Tox.* et *Thucyd.* III. c. 82. ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres *Codd.* habeant φιλαίτερος. *REITZ.*

ead. l. 10. Περὶ Πέργαμον ἀρχήν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχή est ipsum imperium *Pergamenum*. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, templum, in *Heliod.* VII, 11. p. 320. τὰ περὶ τὴν χώραν regio, ap. *Isocrat.* in *Areop.* ab init. etc. *MAJUS.*

ead. l. 12. Ἀτταλος) De variis *Pergamenor.* regibus *Attali* nomen gerentibus, vid. *Scalig.* can. *Isag.* XIII. p. 320. 321. et *Cellar.* hist. antiq. p. 50. seq. *MAJUS.* Non confundendum hunc, quod factum a *Scaligero*, cum *Philometore Attalo Eumenis*

filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, ostendit *Spanhem.* Diss. VIII. p. 512. GREN.

ead. l. 13. Φιλάδελφ.) Vide eundem *Spanh.* 512. SOLAN.

ead. l. 16. Κιλίκης) Vide *Spanh.* 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo *Spanhem.* dias. IX. p. 361. seq. GREN.

Pag. 116. l. 1. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησας, βιώσας) Sic distinguunt viri docti, et ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, et distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησας βιώσας etc. *Antigonum Corinthen fugiens in Pontum, mortuus est.* Quam fugae viam cum annotat, tacito dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor extiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in *Navigio*: Προῖμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁρεϊνῆς. Et alibi plura de hac constructione dicentur, cum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. Φεύγων ἐπὶ Πόντου) Haec iungere, et interpretari *fugiens in Pontum*, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec juvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi προῖμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, et reticetur ὁδὸν, et syntaxis tota alia est, et haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφύγειν in *Arr. ἀναβάσει* L. III. p. 201. et *S. Matth.* XXIV, 16. quod alias et sic et πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus *Appian.* Al. l. c. pag. 303. MAJUS. At possem pro Gron. alia adferre, ut *Thucyd.* V. cap. 54. ἀπῆλθον ἐπ' οἶκον, *domum abierant*; et cap. 55. διαλύθησαν ἐπ' οἴκου, *aliaque*, si opus foret hic ita construere; jam nolim. REITZ. Assentior omnino Gronovio, respiciens maxime locum *Appiani* Bell. Mithrid. c. 9. Ed. *Schweigh.* Tom. I. p. 652. ac prorsus reicio *Wielandii* interpretationem: nachdem er sich immer gegen Antigonum den Einzügigen zu behaupten gewusst hatte; quae sententia longissime a verbis Graecis recedit. Ἐπὶ Πόντου autem esse: *in Pontum*, noli dubitare. Vid. *Matthiae* Gr. Gr. §. 584. LEMM.

ead. l. 6. Ἀνεκλονισθῆ) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in *Jud. Voc. in Tim. Contempl. Jov. Conf. Jov. Trag. Philops.* ac de mort. Per. idemque esse, quod ἐκρέμασε, osten-

dit *J. H. Maj.* eum *Appian.* p. 302. in eadem historia vice ejus ponat *ἐπιμας*, quod idem valere monstrat *Lips.* de crucis l. 4. p. 16. 17. *Conf. Jov. Conf.* c. 16. ubi *Gesn.* id reddidit in *palum* agi. *RRTZ.*

ead. l. 7. *Κῦρος*) Obiit *μάλα βραβίτης*, dixit *Xenoph.* *Cyrop.* VIII. p. 233. Verum de ejus morte varia narrant scriptores. *Adi Collar.* *Hist. antiq.* p. 14. *MAJUS.*

ead. l. 8. *Ὀπες*) Quid hoc sit, laud facile, credo, adstruent, qui hic ad *κίππας* confugiant. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo *chronologiam* intelligere, quam *cippas*. *SOLAN. Ant. Aemil.* in nott. *Ma.* *Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur.* Tu vero lapides aut columnas intellige, *ἁθροὺς, στήλας*, exponente *Jul. Polluce* III. S. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. *Holstenium* ad *Porphyr.* de vit. *Pythag.* p. 5. seq. *Reines.* var. lectt. I, 22. p. 97. *Huet.* demonstr. *Evang. prop.* IV. c. 2. §. 14. *Marsh.* can. *chrøn.* ad secul. XV. pag. 418. *Fabric.* *Bibl. Gr.* I, 11. p. 73. etc. *MAJUS.*

ibid. *Ὀνησιππίος*) Hujus historia exstabat, ut vides, *Luciani* aetate, ex qua confirmatur *Xenophontis* de morte *Cyri* narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a *Tomyri* obtruncatum tradit. De hoc supra ad *Quom. Hist. C.* c. 40. et infra *De Mort. Per.* c. 25. *SOLAN.* *Philosophus* fuit ex *Diog. Cynici* contubernio, *Plut.* in *Alex.* p. 701. etiam historicus, *ibid.* pag. 691. nec non gubernator naviculae, ostendente *J. Gron.* ad *Arr.* VI, 2. p. 237. *MAJUS.* De *Onesicrito Aeginensi* vid. *Laërt.* 6, 75. et de hoc nostro (nisi idem est) *Astypalensi*, *Menag.* ad *Laërt.* 6, 84. In ignem se coniecisse et periisse, docet *Lucian.* *Mort. Peregr.* *BENNER.*

ead. l. 18. *Ἀσίαν*) Scripserat hic *Persica*; eique plurimum sese de *Persiciis* rebus credere ait *Corn. Nepos* in *Conone*. Meminerunt *Athenaeus* et *Diog. Laërt.* *Muret.* Var. Lect. XI, 14. Addit etiam his *Ciceronem* a se ex *Ms. Codice* emendatum de *Divin.* I. p. m. 228. *A.* recte, ut mihi quidem videtur. *V. Voss.* de *Hist. Gr.* et *Periz.* ad *Asian.* VII, 1. *SOLAN.*

Pug. 117. l. 2. *Ἰαλδοπός ὁ Χαραξ.*) Accuratissime de hoc agit *Dodwell.* peculiari *Dissert.* inserta *T. II.* *Geogr. minor.* cura *Hudsoni* editorum. *MAJUS.*

ead. l. 4. *Σινυδοβαλῆς*) Quod de hoc *Parthorum* rege, et statim de *Mnascire* habet *Noster*, alibi vix reperias, immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod *Scalig.* can. laeg. I. 3. p. 316. pronunciat, multa ex ingenio divinare *Onufr. Panvinium* in texenda *Parthor.* regum succes-

stone, quam satis exploratam non habemus etc. MAJUS. *Ἀνεσθρούνης*; vid. *Vaillant* hist. Arsacid. pag. 78. adscripsit *Wesseling*. REITZ.

ead. l. 5. *Παρθυάλων*) Breviter *Suid.* *Παρθυαῖος, ἀπὸ τοῦ Που.* Plenius *Stephan.* *Byz.* *Παρθυαῖος ἔθνος πάσαι μὲν Σκυθικόν, ὑστερον δὲ φυγὸν ἢ μετακίσαν ἐπὶ Μῆδον* etc. *Mox* ait, *Parthya*eos a Parthis alios haud esse; quod uberius probat *Salmas.* ad *Solin.* p. 1196. Saepe *Παρθυαῖος* apud *Arrian.* *Exp. Al. M.* pag. 179. 206. 207. 208. et seqq. itemque pag. 352. *Ed. Blancard.* MAJUS.

ead. l. 6. *Ἀπὸ Χανναυάων*) Si non poenitet conjecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci *Σαραναύων*, qui in *Sarracis* s. planstris pernoctare, et habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἀμαξοφλων cognati. Barbarum planstrum *Sarracum*, cujus hunc talem usum ostendit *Scheffer.* 2, 31. Firmat praesertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, *Ammian. Marcell.* XXXI, 2. p. 671. seq. *Gron.* Sed est etiam *Saraca* Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e *Ptolemaeo* apud *Cellarium* p. 756. *Gesn.* Rara aut nulla hujus populi Scythici alibi mentio. Sed multitudo *Scyth. populor. innumera*, ut ait *Plin.* VI, 17. Sin vero medica mann indiget locus, forsitan legas, *Σαυῶν καὶ Ἀριάων*, vel uno nomine *Χανναυῶν*, vel, ut *Steinheil.* *Σαραναύων*, de quibus *Strabo* L. XI, p. 593. MAJUS.

ibid. Καταχθεῖς) *Marini* vita *Procli.* SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare *reditum ab exilio*. Notum est, saepe exulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exulasse apud Scythas; ut paullo post *Artabazum Characenum* regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitem opera in regnum patrium deductum. *Gesn.*

ead. l. 9. *Ῥονασίνης*) *Leopard.* pag. 153. *Σπ.* — legere jubet. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispaniae*, *Spaniae*, *Espagnae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp*, *Sb*, *Sch*, incipientibus *I* suum praeposuerit Itali? Itaque servet per nos *Hyspasi*nes spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per *υ* expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hlodovaeo*, *Chlodovaeo*, *Ludovico*, factum novimus. *Gesn.* *Ῥονασίνης*, pro vulg. *Σπασίνης*, legendum, per multis etiam vincit *Majus* in *Dissert.* saepe laudata. *Menag.* vero in *Ed. Amst.* addiderat: *Χάραξ Πασίνου.* *Ptolemaeo*

Susianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigridem et Eubaeum flumina situm. Male interpretis, *Characus*. De *Isidoro* Characeno mox sermo erit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐρυθρὰν) Recte docere *Roland*. Miscell. part. I. Diss. 2, et Arabicum sinum ita nominari, et vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; et sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit. MAJUS.

ead. l. 13. Ἀγρίβατος) Qui XCV. annum agens tradidit se Alexandro M. *Curt.* VI, 5. MAJUS.

Pag. 118. l. 1. Μαδανισσῶς) *Valerius Maximus* ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. *Μαδαράων* scribitur apud *Appian.* in Pnn. saepissime, et *Μαδαράων* apud *Suid.* *Plin.* inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit *Appian.* p. 107. Et *Suid.* Majorem XC annis epit. *Liv.* L. Vid. et *Val. Max.* VIII, 13. MAJUS.

ead. l. 2. Ἀσανδρος) *Spanhem.* 488. SOLAN.

ead. l. 3. Θεοῦ Σεβαστοῦ) Multa hic *Majus* de nefanda illa adulatione Augustos Dei titulo ornandi in inscriptt. et sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 5 et 6. Ὡς δὲ εἶπα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, ὥς δὲ εἶπα τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ. etc. GUYET. Verti debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad Scribonium deficiebant. Ea historia exstat apud *Di. Cass.* L. 54. Scribonius, qui se a Mithridate extat gloriabatur, regnum Bospori adfectavit, et ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus: Asander rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suae et regni adfectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paullo post a Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; et in ejus locum regnavit Polemo, quem Vipsanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. PALM. Non puto Graece dici posse τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ milites in procinctu stantes, vel proelium jam ingressos, quod postulat *Palmeriana* interpretatio; neque, quod *Spanhemio* placebat, Diss. 8. p. 488. rem militarem Scribonio creditam. Neque bene junguntur ista, cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene jungas, manus sibi intulit, vel aliud celeris mortis genus. Ausim confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel rem militarem descripserit, oi

ὅνδ' τῇ ἀρχῇ. Quid si igitur pro ἀρχῇ, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; Angebat senem sive ὅνδ' τῇ ἀρχῇ, cives suos, imperio suo subjectos, paulatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem, et e mentitis Augusti promissis homines, forte ipsam quoque conjugem Asandri, Dynamin, sollicitantem, quod facile colligas e *Dionis* verbis lib. LIV. p. 538. B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. GAZ. Placet apponere *Aemilii* apud *Majum* notam: „Videntur intelligi milites. ὅνδ' cum dativo interdum sub ditione vel imperio „esse; hic, qui sub confictu, vel sub consilgentibus, vel inter „eos continebantur.“ LEHM.

ead. l. 7 et 8. Ἰσίδωρος δὲ, ὃς φησὶν Ἰσίδωρος) Isidorus Historicus, ut occupavit *Benedict.* vocatur Characenus, quia Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scribendum Ὀμάνων, ita ut Goaesus *Omanorum*, qui regionem *Thuriferam* (hoc additur, ut ab aliis ejusdem nominis populis distinguantur, quomodo et *Plin. Canam thuriferae regionis* dixit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit: *Goesus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem Thuriferam colunt, rex.* Sic sensus clarissimus, qui alioqui nullus. *G. Cuper. Obs. L. 4. c. 18. ALMEL.*

ead. l. 9. Ὀμάνων) In impressis ὁ Μάνων. *Kusterus* Ὀμάνων reponit, Omanensium, et adire jubet *Steph. Byzant. v. Ὀμάνων*, quod ego secutus sum. SOLAN An legend. Ὀμάνων plur. genitivo? *Menag.* Idem habet *Guyet.* in notis *Mss. REITZ.*

ead. l. 10. Βασιλεύς) Atticos antiquos eos casus nominum in εὐς non contraxisse, nimis multis hic probat *Majus.* Adde *Graev. ad Soloc. cap. 8.* ubi βασιεὺς soloecismus pronuntiatur. *REITZ.*

ead. l. 12. Πάντες οἱ ἀπὸ π. ἔχοντες) Nimis aperte falsum, omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio itaque legendum πάντως, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum omnino; vel in universum homines literatos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere κατέλοις, ut νῦν οὖν νόσον sanasse Dominus noster dicitur *Matthaei IV, 23.* etc. *GEEN.*

ead. l. 15. Ἰσορομύειρος) Audis profitentem, se dicturum de philosophis longaevis ἰσορομύειρος, quod hic ideo de his intelligo, qui ex historia jam noti erant, quia Demonactis, quem mirabatur *Lucianus*, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. *Demon. Vit. c. 63.* Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse

existimo, SOLAN. Ἰσοπεύμ — scripsit *Solan*, nescio nam casu, an de industria. REITS.

ibid. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13. quem toties laudat *Aelian* et V. H. IV, 20. et de an. XII, cap. 16. 17. 18. 19. 20. ejus absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum insaniam, relatum in fabulas ab *Humanno*, in Act. Philos. part. IV, p. 670. MAJUS.

ead. I, 116. Τροάδων καὶ ἑκάρ.) Alia de hujus morte fama est apud *Diag. Laërt.* pag. 248. B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ', pro ρδ', legitur, monuit *Meursius*, qui observat corruptum etiam *Diodorum*, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in *Chron. Alex.* ad Ol. CV. annum secundum, vid. *Lactant.* pag. 298. SOLAN.

Pag. 119. l. 1. sqq. Σωφίλος — πέντε καὶ ἑκατὸν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, et id solitarium reperiri exemplum, ait *Plin.* MENAG. Idem de eo tradit *Val. Max.* VIII, 14. eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide *Ciceronem* Tuscul. I, 10. et in eum emend. *Bentleji*, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab *Jamblich*o concinnatum habemus, et inter Cyzicenos recensetur, pag. Ed. *Kust.* 218. cum alibi, No. 251. Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide *Photius* Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter *Val. Max.* VIII, 13. vid. *Plin.* VII, 50. et *Aelian.* de an. II, 11. p. 87. MAJUS.

ead. l. 2. Ἀριστόξενος) Musicus et historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est *Rittersh.* ad *Malchi* vit. Pythag. pag. 5. MAJUS.

ead. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt *Diogen. Laërt.* p. 15. E. et *Suidas*. SOLAN. *Meursii* consule libellum de Solone, ubi cap. 30. de longa ejus vita, cum latis veterum testimoniis disserit. MAJUS.

ead. l. 4. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit *Diogenes* p. 9. E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano *Syncellus* in Chronico. Verum *Apollod.* anno LXXVIII, et *Sosicrates* nonagesimo ad plures eum abisse volunt apud *Laërt.* I, 38. Attigisse an. XCII. contendit *Stanl.* in Solone c. 12. MAJUS.

ibid. Παταρός) Non ultra LXXX concedit *Suidas*. Ultra LXX, *Laërt.* I, 79. SOLAN.

ibid. Κληθέντων ἐπὶ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine arte-

que illorum tradunt auct. V. *Phil. Carol.* ad *A. Coll.* pag. 27. s. *Larraeus* in hist. VII. Græc. sapientum, Gallice edita 1713. pr. part. I. MAJUS.

ead. l. 5. Ζήνων) Consentit *Laërt.* VII, 28. quamvis aliter Persæum existimare indicet, quem proinde confutavit *Stanlej.* MAJUS.

ead. l. 6. Ὀκτώ καὶ ἐννῆκοντα) *Diog. Laërt.* eundem numerum agnoscit p. 171. B. Quamquam et alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰσερχόμενον) Aliquantulum discrepat *Diog. Laërt.* loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, εἰ μὴ αὖτις; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem ejus tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐννέα) LXXX tantum tribuit *Diog. Laërt.* p. 206. F. mortemque aliter narrat. *Valer. Max.* VIII, 7. eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκατερεῶν) Quod *Schol.* et *Suid.* de laqueo dicunt, in dubium merito vocat *H. Stephan.* Thes. T. II. 1598. Exstabat titulo ἀποκατερεῶντος olim *Philemonis* comoedia; v. ejus fragm. p. 292. Utitur et *Polyaen.* VIII, 32. p. 769. Πορξία — ἀποκατερεῖν ἐπειράτο, vertente *Vulstejo*, *Porcia* — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. *Dionem* p. 440. διὰ θεῖον ἐαυτὴν ἀποκατερέησασα. MAJUS.

ead. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12. f. Et infra de *Isocr. Alciph.* III. Epist. 28. Nonnunquam reticetur βίος, *Dion. Hal.* IV. pag. 238. *Arrian.* Exp. Al. VI, 25. *Zosim.* I, 70. MAJUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξιῶν) Vid. *Diog. Laërt.* pag. 241. et *Clem. Alex.* apud quos Δεξιὸς dicitur pater vel Ὀρθομένης. SOLAN. C. amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur *Fabric.* Bibl. Gr. II, 23. p. 757. qui tamen in nott. ad *Sext. Emp.* I, 22. pag. 270. XC amplius annos ex mente *Laërt.* et *Luciani* eidem tribuit. MAJUS. Sed in nott. ad *Sext. Emp.* I, p. 58. ait: *Lucian.* in *Macrob.* annos ei tribuit unum et nonaginta, At hoc refellit ipse *Xenophanes*, XCII ætatis suæ annum commemorans in versibus, quos servavit *Laërt.* IX, 19. Itaque in Codd. *Luciani* forte perperam scriptum a librariis vix pro qā. REITZ.

ibid. Δεξιῶν) Δεξιῶν scriptum est ap. *Laërt.* MENAG. Vid. *Diog. Laërt.* in vita *Xenophanis*, et in eam Commentator eruditissimus *Aegid. Menag.* ALMEL.

ibid. Ἀρχελάων) Sunt, qui nullum ei fuisse præceptorem

tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt. *Diog. Laërt.* ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἐν καὶ ἑνῇ κ.*) *Censorinus* de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe *Xenophanes* ipse in versibus apud *Laërtium* ib. E. ait se vixisse LXVII et XXV, hoc est XCII. *J. de la Faye.*) Consule *Scalig.* ad *Euseb. Chron.* SOLAN.

ead. l. 17. *Ξενοκράτης*) *Diog. Laërt.* LXXXII tribuit *Xenocrati*, L. IV. p. 99. E. *Meursius* neutrum probat, quem consule de Arch. Ath. IV. cap. 12, 113. et 167. Is enim CIII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 18. *Καρνεάδης*) Eundem annorum numerum et *Diog. Laërt.* habet in ejus vita, p. 112. E. Apud *Ciceronem* et *Val. Max.* VIII, 7. ampliatus ferunt ad XC usque. SOLAN.

Pag. 120. l. 1. *Χρυσίππος*) LXXXIII, apud *Diog. Laërt.* p. 209. A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragesimum inchoasset, *Valer. Maxim.* tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 2. *Διογένης δὲ ὁ Σελευκ.*) *Babylonium* vocat *Diog. Laërt.* p. 157. C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. *Diogenes* autem *Sinopensis* nonagenarius prope decessit; vide eundem 156. A. quod miror a *Luciano* praetermissum. SOLAN. *Fabr.* Bibl. Gr. III, 15. p. 492. De memorabili ejus senecta nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAJUS.

ead. l. 3. *Ποσειδώνιος*) *Strabo* XIV. De aetate silent. Sed fuit is *Ciceronis* et *Pompeji M.* magister, quem cum *Alexandro* confundit *Suidas*; vid. *Voss.* I, 24. Fuit etiam alius *Posidonius* *Stoicus Alexandrinus* *Zenonis* discipulus, de quo *Diog. Laërt.* p. 173. SOLAN. Consulendos de *Posidonio*, patria *Syro*, ex *Apamea*, sed *Rhodio* habito dictoque, quia *Rhodi* et philosophiam professus est *Stoicam*, et *Romp.* rexit, magno numero indicabit *Fabric.* d. l. p. 409. MAJUS.

ead. l. 6. *Κρησίλαος*) De quo *Plutarchus*, *Cicero*, *Clemens Alexandrinus*, et *S. Empiricus*. SOLAN. V. eundem *Fabric.* L. III, 11. p. 294. et *Periz.* ad *Aslian.* III, 17, pag. 210. MAJUS.

ibid. *Πλάτων*) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud *Diog. Laërt.* p. 70. C. SOLAN.

ead. l. 7. *Ἀθηνόδωρος, Σάρδ.*) Male interpres, *Athenodorus Sandonius*. Verte, *Sandonis filius*, et vid. nos ad *Laërt.* p. 15. MENAG. De hoc apud *Suetonium* nihil. *Sandonis* filium vertendum esse, monuit *Menagius* ad *Laërt.* XV, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 20. A. ὁ τοῦ Σάρδωνος dicitur. Meminit hujus

etiam *Piert. Publicol.* ubi prave *Σάρδωρ* legitur pro *Σάρδωρε*. De secessu hujus in patriam locus est *Dion. Chrysost.* illustratus, in Or. ad Tera. fol. *Ald.* Ed. 274. SOLAN. Cuncta apud *Strab.* XIV. p. 641. MAJUS.

ead. l. 12. *Νέστωρ*) Cujus meminit *Strabo* l. d. MAJUS.

ead. l. 14. *Σενοφών*) Aetatis non meminit *Diog. Laërt.* mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem *Luciani* verba omnes rationes *Casauboni* ad *Athen.* V, 17. conturbant, *Xenophontem*que a calumniis *Athenaei* abunde vindicant, si *Casauboni* emendationem admittas. SOLAN. Nostrium sequitur, quod ad aetatis annos, *Stanlej.* ac *Fabr. Bibl. Gr.* III, 4. p. 71. A *Diod. Sic.* XV. p. 497. *ἑκατόνηρος* vocatur. MAJUS.

ead. l. 15. *Οὔτοι μὲν φιλοσόφων*) Omisit inter alios philosophos *Theophrastum*, qui teste *Hieronymo* *Epist.* ad *Nepot.* ultra septem et centum annos vixit. Quamquam et aliter *Diog. Laërt.* tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime conjecit *Casaubonus* pro *οθ'* scribe. *ρθ'*, ad *Theophr.* *Char.* p. m. 97. Consule *Censorinum*, qui plerosque longaevos philosophos (de die natali c. 15.) nominat. SOLAN.

ead. l. 16. *Κρησίβιος*) Ex *Phlegonte* *Tralliano* patet, hic legi debere *ἑκατὸν τεσσαράων*, omisso *ἑξκοσίων*, pag. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis Nostro recensitis, (si *Nestorem*, *Arganthonium*, ac *Tiresiam*, ad fabulis consecrata saecula pertinentes, demas) vivendo *Ctesibium* superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. *Pollio* in vita D. *Claudii* post init. *Mosen* solum CXXV an. vixisse: qui cum quereretur, quod juvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse victurum. Adde *Lactant.* *Inst.* II, 12. f. *Serv.* ad *Aen.* IV, 653. *Auson.* in *Gripho*, et in *Idyllio* de aetatibus animalium, item *Solonis* et *Mimnermi* versus ap. *Laërt.* I, 60. At vero haec felicitas non contigit *Ctesibio*, nec supergressus est CIV annos. Diserte *Phleg. Trallian.* c. 2. de Longaevis: *Κρησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἐν ἑκατὸν τεσσαράων, ἐν περὶ πάτων δὲ ἐτελεύτα, οἷς Ἀπολλόδοτος ἐν τοῖς χρονικοῖς δέδηλκωκεν.* Ad quae *Meursius*: Uterque ecce *Apollodorum* auctorem laudat; ergo mendum in alterutro. Ac *Phlegontem* quidem nostrum lemma capitis tuetur: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσαράων ἔτων μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραφάμενοι. Itaque sine ullo dubio corrigendus *Lucianus*, scribendumque, *ἑκατὸν τεσσαράων ἔτων.* De *Apollodori* *χρονικῶν* libris evolve *Fabr. Bibl. Gr.* III, 27. p. 668. MAJUS.

ead. l. 18. *Ἰερώνυμος*) Conf. supra c. 11. Nunc *Phlegontem* addo l. c. scribentem: *Ἰερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατρίχας, πλείστοις δὲ τραύμα-*

αὐτὸν ἐν πολέμοις περιπεσόντα ἐκτελέτησεν, βίωσας ἐν τῇ ἐμαρὸν τίσασα, ὡς φησὶν Ἀγαθάρχιδης ἐν τῇ ἐννάρτη τῶν παρὰ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo *Agatharchidis* opere vid. *Bibl. Gr. Fabric.* III, 8, p. 207. seq. *MAJUS.*

Pag. 121. 1. 6. Ἑλλάνας δὲ Ἀΐσιος) Ab *Agathamere* Geogr. I, p. 2. ἀνὴρ πολυώτατος vocatur; et talem fuisse, conjicimus ex innumeris ejus scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuisse *Voss.* de Hist. Gr. IV, 5. in compendio autem *Wilhelmus Worth* in *Tatiani* orationem ad Graecos, p. 5. *MAJUS.*

ead. 1. 11. Φερειώτης) *Vossius* confundi hic duos *Pherecydas* a *Luciano* contendit. Unicum statuit *G. Worth.* ad *Tatian.* 14. Vid. *Salmas.* in *Solinum* 841. Ed. *Pañ. Diog. Laërt.* 1. 8. 119. pag. 31. et *Fabricius* in *Bibl. Gr.* 779. *Pythagorae* praeceptor. *Lactant.* VII, 7. et 8. *Porphy.* Vit. *Pyth.* No. 1. et not. *Diog. Laërt.* p. 214, 6. et 31. *Plut.* 1539. f. rem aliter narrat. Adde *Davisius* ad *Tusc.* I. c. 16. cum add. Et *Benthamend.* Uterque Σύριος legi debere contendit. *SOLAN.* Vid. *Meurs.* ad *Hesych.* p. 212. et ad *Hellad.* *Chrestom.* 969. Unde conjici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Ἀΐσιος. *MAJUS.* *Pherecydes* quum h. l. historicis accenseatur, non potest philosophus ille haberi *Syrius*, de quo cogitarunt commentatores ad *Cic. Tusc.* I, 16. et jure meo rejicio propositam emendationem Σύριος. Verum nec Ἀΐσιος temere arripio, quippe necdum persuasum habens, quod *Vossius* De Historicis Græc. IV, 4. et cum eo plurimi suspicati sunt, *Lerium* et *Atheniensem*, quos accurate distinguit *Suidas*, unum esse eundemque historicum, et vero credens *bactennæ*, *Lucianum* h. l. nescio tamen, qua ductum ratione, sed hanc certe ob causam *Atheniensi*, illi historicorum *Graecorum* omnium principi, *Syriam* tribuisse patriam, ut sic etiam suam ipsius honoraret patriam; quod idem modo fecerat cap. praeced. in *Posidonii* *Rhodii* vera patria commemoranda, notante illic *Wielandio.* *LEHM.*

ead. 1. 9. Κασσάρδρις) Omnino scribendam *Κασσάρδρις*, quamvis vulgata lectio *Aldinam* quoque Edit. occupavit. De *Aristobulo* illo vid. *Voss.* I, 10. p. 54. 55. Et *Fabric.* *Bibl. Gr.* III, 8. p. 210. *MAJUS.* Nihil repugno; at nihil muto, quia et *Κασσάρδρις* ap. *Nostrum* supra *Imag.* cap. 7. et alibi, item *Κασσάρδρις* uno σ ap. *Diod. Sic.* p. 297. Ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet *Κασσάρδρις* *Homer.* ubique. Item *Apollod.* XIII, pag. 210. etc. *REITZ.*

ead. 1. 12. Πολύβιος) *Voss.* prae aliis adeundus I, 29. ubi hoc confirmatur. *MAJUS.*

ead. 1. 15. Ἀμισηνός) *Phoenicii* *Hypsicratis* meminit *Ta-*

tianus pag. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde conjicit *Bochartus*, legendum hic *Ἐμισοίς*. Vid. Geogr. S. p. 862. A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 17. *Ῥοῦγλας*) Novem et centum tribuunt *Quintilianus* III, 1. p. 125. C. et *Suidas*. *Censorinus* cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. *Val. Max.* VIII, 14. CV *Pausan.* Ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. *Philostr.* in vitis *Sophistar.* I, 29. et *Olear.* p. 494. a. REITZ.

ibid. *Ἐτῇ*) Octavum et nonagesimum implevisse annum; a *Quintiliano* dicitur III, 1. p. 126. B. *Suidas* ad CVI. usque pervenisse ait. *Philostratus* fere centenarium obiisse pag. 506. *Pausanias* XCVIII. Att. I. qui et cetera confirmat. SOLAN. Inter senes collocatur ab *Aelian.* II, 35. *Fulgentio* pag. 171. *Cic.* in Cat. Maj. pag. 156. CV an. ei assignat *Pausan.* *Eliac.* poster. c. 17. f. CVII autem *Cic.* l. d. pag. 152. et *Val. Max.* VIII, 13. CVIII *Censorin.* c. 4. *Plin.* VII, 48, *Philostr.* pag. 494. Novem supra centum, *Suid.* v. *Ῥοῦγλας*, et *Quintil.* Inst. III, 1. MAJUS.

Pag. 122. l. 4. *Ἐννῆκοντα καὶ ἑξ*) Discrepat *Valer. Max.* qui L. VIII. c. 7. ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur Πενήκοντα καὶ ἑξ, quartum et octogesimum agens, ita ut ipse significat, composuit . . . neque hoc stylo terminos vitas suas clausit; namque admirationis ejus fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso *Isocrate* patet; quam veram esse scripturam, *Ciceronis* de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo *Luciano* in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse *Isocrates* diserte XCIV edidit? Dicam. Ex initio ejus libri XCIV. inceptum, ex fine autem ejusdem post exactum XCVI. editum esse, constat. SOLAN. Adi *Photium* Cod. CCLX. pag. 793. *Longinum* pag. 12. *Voss.* de imit. Poët. p. 96. *Periz.* ad *Aelian.* XIII, 11. MAJUS.

ead. l. 6. *Ἐνός ἀνοδῶντα ἑκατόν*) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti illo, qui jam nonagenarius mortem judicaret malorum extremum*, referente *Stob.* Serm. CXIV. fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit *Plut.* vit. decem orator. p. 837. Junge *Philostr.* vit. *Soph.* I, 17. p. 506. *ἀνέθαιρε — ἀπὸ τὰ ἑκατόν ἑτῇ*, let *Tollium* dicto libro, pag. 152. Solus *Suidas* CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset *Dan. Neeselius*, censuram experiri debuit *Reimmanni* in dissert. praeliminari ad *Commentarios Lambecii* contractos p. 97. MAJUS.

ead. l. 8. *Ευριπίδειον*) Versus hic etiam adducitur ab *Aristoph.* *Ran.* v. 1255. *Hesych.* v. *γλυκερῶ*, et *Plut.* T. II. p. 637. E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finisse, tradit *Plutarchus* in vita ejus; idemque non hunc versum tantum *Euripidis* ab eo tum prolatum, sed et duo alia fabularum ejusdem initia p. Ed. *Steph.* 1539. Exstat inter *Euripidis* fragmenta in *Phrix.* v. 1. Habetur etiam apud *Plut.* 1539. f. qui haec paulo aliter narrat. Adi etiam *Dionys.* SOLAN.

ead. l. 10. *Σιδώνιον*) Legitur *στιχος* ille *Euripideus* in fragmento fabulae, cui nomen *Phrixus*, p. 503. Ed. *Barnes.* Ad dantur ejusd. *Bacch.* 170. MAJUS.

ead. l. 12. *Ἀπολλύδαρος*) Vid. *Fabr. Bibl. Gr.* III. 27. pag. 670. MAJUS.

ead. l. 15. *Ποτάμων*) Multa scripsit, etiam *περὶ τελείων ῥήτορος*. Vid. *Suid.* *Hesychium Miles.* et *Senec.* *Suasor.* 2. p. p. 656. qui magni nominis declamatorem appellat. Cave, misceas illum cum Potamone Alexandrino philosopho, de quo in *Act. philos. Heumannianis* part. II. pag. 330. et part. V. p. 848. seqq. MAJUS.

ead. l. 16 et 17. *Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.)* Vid. *Marm. Ox.* 150. n. 78. ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur II, cujus latere uno oblitterato, facile ex quinario unitas facta est. V. *Plut.* 1405, 2. f. *Scaliger*, *Diodorum* secutus, XC solum tribuit not. ad *Euseb.* *Chron.* 108. b. Hoc modo observari velim ex *Plut.* l. c. I.V egisse annum Sophoclem, cum mortuus est Herodotus. *Val. Max.* VIII, 7. prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. *Sotadis* apud *Grot.* *Flor.* p. 399. SOLAN. *Anthol.* III, 25. p. 396.

Ἐσθίεσθης γηραιὲ Σοφοκλῆς, ἄνθος ἀοιδῶν,

Οἰωνῶν Βάκχου βότρυν ἱερπτόμενος.

Alii aliter narrant, et mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAJUS.

ead. l. 17. *Πέντε καὶ ἐνεήκοντα*) Annorum hunc numerum firmat *Faber* in vitt. poet. Graec. T. X. *Thes. Gron.* col. 775. MAJUS.

ead. l. 18. *Οὔτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντες τοῦ νιέος etc.)* Hujus Iophontis meminit *Comicus* in *Ran.* p. 214. (i. e. vers. 73.) ubi *Bacchus*, *δέομαι ποιητοῦ δεξιῶν. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.* Ad quae *Hercules*: *Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ἔη;* Illustrare possunt hunc *Luciani* locum, quae *Scholiales* vetus ibi habet de Iophonte: *Ἰοφῶν*, inquit, *νιός ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρῆγεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρήτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσῆγαγε δὲ ποιεῖ Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκα-*

Lucian. Vol. VIII.

H h

δοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρας παραφρονεῖν. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησὶν αὐτὸν εἶπεν· Εἰ μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἶμι· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. Bos. Conf. Cic. de Senect. p. 155. Val. Max. III, 7. et IX, 12. Camerar. prolegom. ad Sophocl. p. 16. et in commentar. ad ejusdem Oed. Col. p. 352. MAJUS.

Pag. 123. l. 1. Οἰδῖπου τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum superates est. SOLAN.

ead. l. 2. Τρεφθαυμάσια) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, et tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zeux. c. 3. f. Ver. Hist. I. c. 34. pr. Pro Imag. c. 18. f. Polyasn. VIII, 8. pag. 708. Achill. Tat. VIII. p. 503. Heliód. VII, 15. p. 531. MAJUS.

ead. l. 3. Μαντῶν) Camerarius in Sophocl. f. 40. hoc rejicit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κρατῖνος) Vid. Meurs. Bibl. Attic. II. col. 1471. MAJUS. Imprimis Aug. Meineke Quaestat. Scenic. Specim. I. p. 14. LEHM.

ead. l. 4. Ἐντῶ) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis Et ei tradi. SOLAN.

ead. l. 6. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV Suid. ait, et risu suffocatum obiisse, et mortuum in lectulo jacentem fuisse repertum. Posterius confirmat Apul. Florid. XVI. quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert Plut. tractatu, an seni sit gerenda Resp. pag. 785. MAJUS.

ead. l. 9. Παρασκευασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, θεασάμενος δὲ ὄντα τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ αὐτὰ κατεσθίοντα. Recte Basileensis παρασκευασμένα. JENS. Corruptissime omnes, praeter Bas. habere παρασχ — adpinxerat etiam Solan. Parvi igitur, quia facilis in eo librariorum aut editorum aberratio: et si integra augmenti syllaba abjecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata et crebra dedimus jam terque quaterque, vid. Indicem, tit. augmentum. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχάτου) Tan. Faber et Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari ejus mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis ejus, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem ejus tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐντῶνος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232. F. SOLAN. Asliano V. H. II, 34. πάνυ σφόδρα πρεσβύτης au-

dit. *Laërt.* VIII, '78. annos XC ei tribuit. Comoedias illius percrensset et *Meurs.* ad *Hellad.* Chrestom. col. 973. seqq. **MAJUS.**

ead. l. 14. *Ἀνακρέων*) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. mortisque ejus congestit praestantiss. *J. Barnes.* in ejus vita §. XL. **MAJUS.**

ead. l. 15. *Μέλων*) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in *Arrian.* Exp. Alex. l. c. 12. οὐτ' οὖν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδέ ἐν μέλει ᾤσθη Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit *Himerius* init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo *Uffenbachiano*, part. II col. 631. et ibid. col. 633. μέλος Τηϊόν, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte *Julian.* Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίηθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat *Plutarch.* vit. Lycurg. p. 41. Unde μελοποιός Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX. p. 26. ipsum Anacreontem, et statim appellat Stesichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu *Perizon.* ad *Aeliani* IV, 26. pag. 359. **MAJUS.**

ead. l. 16. *Σησιχορός*) Vid. de eo commentt. ad *Longin.* Sect. 13. *Meurs.* ad *Hesych.* Miles. p. 193. seqq. *Voss.* de poet. Graec. **MAJUS.**

ibid. *Σιμωνίδης*) Vide *Marm. Ox.* p. 168. Ep. 68. ubi XC tribuuntur. *Suidas* LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam *Strabo* X. et *Suidas*, et ipse *Simonides.* apud *Steph.* Lyr. p. 149. b. *B. Eusebius* inconstans esse videtur; vid. *Val. Max.* SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, et in eorum certamina descendit, *Val. Max.* VIII, 7. teste. Attigisse annum LXXXIX. scribit *Suidas.* **MAJUS.**

ead. l. 17. *Ἐπαροσθένης*) Praefuit hic Bibliothecae Alexandrinae post Zenodotum, unde et *Beta* audit, sive *secundus*; vid. *Prideaux.* an. ante Chr. 239. Longaeavorum exempla haec addenda suppeditat *J. de la Faye.* *Andreas Alciat.* Hist. med. col. 51. narrat, se in *Verbani* pago *Malcorabia* fabrum vidisse CXVI annos agentem, non integris solum sensibus, sed et tam vegetum, ut ferream quadrupedi solem parvo negotio apponeret; cujus rei etiam universa illa regio, inquit, testis est. *Johannes de temporibus*, qui Carolo Magno militasse dicitur, et CCCLX annos vixisse, anno Chr. 1139. obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. MDCCXXIII.) *Jo. Ernest. Scholts* eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter ejus Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII. anni 1608. Risvici prope Hagam comitum degens, ad ex-

tremum usque prospera usus valetudine, diē quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat et remeabat, ut sacra interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, et stipendio publico gaudens, ad CXIV. usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit *Censorinum* adire, qui c. 4. et Eratosthenis aetatem, et aliorum quorundam a Luciano hactenus expositorum enarrat. MAJUS.

ead. l. 18. *Οὐ μόνον γράμ.* etc.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille *Fabric.* Bibl. Gr. III, 18. p. 471. seq. plena manu collecta subministrat. MAJUS.

Pag. 124. l. 3. *Αυκούργος*) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim *Lycurg.* *Strabone* teste X, 464. cum *Homero* in Chio insula congressus est, ejus certe poëinata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut *Plut.* in ejus vita, et *Heraclid. Pont.* libello de politiis Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, secundum *Suid.* T. II. p. 472. Visae annos *Plutarchus* non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, qua et vivere et quiescere volentibus maturum est. MAJUS.

ead. l. 7. *Θεῶν βουλομένων*) *Xenoph.* frequenter usurpavit hanc formulam, indicante *Raphel.* ad Ep. S. Jacobi IV, 25. Item *Lucian.* Tim. *Heliod.* VI, 282. et VII, 5. p. 306. Plura *Grot.* ad 1. Corinth. XVI, 7. *Rittersh.* ad Salv. Massil. p. 262. et in sacr. lectt. I. c. 1. p. 5. ac *Brisson.* form. I. p. 69. MAJUS.

ead. l. 8. *Ἱερὸν*) *Ἱερὸν* etiam significare εὐσεβῆ, hic probat *Majus* ex Inscript. *Grut.* col. 680. 660. et 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, maxime *Quintille*, cum omne praeclarum quandoque vocetur *Ἱερὸν*. Vid. *Schol. minora* ad *Hom.* II. A, 366. Auctor *Etymol.* in *Ἱερὸν ἱερῶν*, ac *Fuchs.* ad *Nic. Myrepsium* de antidot. Sect. I. cap. 208. Contraxi ex diss. *Maji.* REITZ. *Belinus* ex hoc epitheto conjicit, *Quintillum* fortasse sacerdotio quodam ampliore, ut auguratu, aut pontificatu, ornatum fuisse. LEHM.

ibid. *Κυίντιλλε*) Hoc accentu Edd. omnes etiam supra, initio hujus Dial. Et sic *Περύλλος* ap. *Suid.* et *Harpocrat.* Mallem tamen *Κυίντιλλος*, ut *Πέρυλλος* ap. *Plutarch.* recte, de fortuna Rom. p. m. 315. med. REITZ. Correxī in utroque loco vitium, etiam a recentt. Editoribus toleratum. LEHM.

ibid. *Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ*) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet *Fabric.* Bibl. Gr. IV. part. I. c. 16. p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest *Phlegon Trallianus*, qui potissimum *μακροβίου* Romanos recensuit, nec non *Plin.* VII, 48. et *Val. Max.* VIII, 7. ac 13.

Ex recentioribus *Zwingerus* in theatro vitae humanae, Vol. XVII. L. 2. p. 2455. seqq. et *Jul. Barbaranus* in officina, sive promptuario rerum electarum, T. I. tit. 22. p. 297. ss. Ed. *Venet.*, an. 1569. MAJUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 125. l. 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam *Eur. Phoen.* 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat *Huet.* in praep. Evang. prop. IV, 51. p. 94. (monente *J. H. Majo*, in dissert. ad Luciani Macrobiani.) Additque, consulendum etiam *Athenagoram* in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari *Reitzium*, qui Patriae Entomium confundat cum Philopatride, probe monuit *Belinus*. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud *Athenagoram* l. c. neque *Huetius* ita de eo existimat, sed de Philopatride. En verba *Huetii*: — *Auctor dialogi, qui inscribitur Philopatris, et inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior etc.* Vidit idem illustr. *Wielandus*. BIR. En etiam *Maji* verba in Dissert. dicta p. 7. ad verba textus: τοῦτο συμφέρον νομίζων, καὶ σύμπαντι μέν κ. τ. λ.] „Non absimili ratione Noster in fine *Philopatridis* (si verus dialogi illius pater est *Lucianus*: quo sane antiquiorem arbitratur *Huetius* Demonstr. Evangel. propos. IV. §. LI. pag. 94.) Τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς πασιν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος. Adde *Athenagoram* in extremo legationis pro Christianis.“ Unde patet, a *Reitzio* seductum *Belinum* errorem tribuisse *Majo*, qui huic ne in mentem quidem venerat. Omnino vero vix, puto, unquam quisquam — e recentioribus autem etiam *Schmiederus* in hoc numero est — in dubitationem aliquam de hujus libelli authenticâ incidisset, nisi mirifica ista *Reitzii* levitate admonitus: adeo omnia ac singula per eum libellum propriam *Luciani* spirant naturam et orationem. Scriptus *Wielandio* videtur esse ab auctore seniore et reduce in urbem patriam Samosata, et specimen esse humanioris animi, quam venustioris ingenii. Et sic fere judicat etiam *Aug. Pauly* in Prolegg. ad Edit. *Somnii*, *Anacharsidis* et hujus libelli pag. XXVII. LEMM.

ead. l. 7. Οὐδὲν γλῆκιον) *Hom. Od.* IX, 28. 34. In posteriore cujus versu etiam est ἥς πατρίδος, ne putes γῆς forsan in Luciano legendum. REITZ.

ead. l. 9. Θεώτερον ἄλλο; μὴν ὅσα) Καὶ θεώτερον ἄλλο; ἄλλὰ μὴν ὅσα. MARCIL

ead. l. 13. Πατρίδας δὲ στέργουνσι) *Etsi Juntinas* lectio εὐ blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio

plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia τῶν στίχων accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10. ὄντα στίχοις. Nec a plurali abstinuit c. 5. bis, item 10. atque alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut *Diod. Sic. XI. c. 5. Herodian. VII, 6, 7. etc.* quare non auscultandum *Juntinae. REITZ.*

Pag. 126. l. 17. Νυώμενος) Subaudi τῇ στροφῇ. *GUYET.* Ad rem *Pauly* scite conferri jubet *Horat. Sat. I, 3, 43. etc. LEHM.*

Pag. 127. l. 14. Καὶ νῆσοι θεώτερας etc.) Conferendum jubet *Belinus Callimachi Hymn. in Del. ipso princ. BIF.*

Pag. 128. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non contemno, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instrumentumve notat, ut *Herodian. I, 3. 5. ὑβρεῖς τε καὶ βίας, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν παρήχυναν. Ptolem. Harm. c. 3. pr. δι' οὗ ἡ πλῆγῃ, per quem percussio facta.* Sed quia locum potissimum his significari credo, ubi didicerit, i. e. in patria, quod exemplis haud indiget: ideoque *Florent.* lectionem non recepi, etsi illa defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo patriae beneficio, ope, ut *Long. Past. II. p. 48. f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέοντες, i. e. per hunc Cupidinem flumina fluunt, sive, ille auctor est. Idem II, 77. διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, Nympharum beneficio vixisset.* Atticis autem frequens esse διὰ accusativum etiam pro genitivo addere, vid. apud *Kuster. ad Aristoph. Plut. 93. 130. et 143. δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ, per me (Plutum) ei sacrificant.* Ac plura de illa permutatione, in *Observatt. Eckhardi* ad ejusd. *Plut. p. 12, et 13. REITZ.*

Pag. 129. l. 3 et 4. Κακώσεως — γονέων) Conf. Bis Accus. cap. 29. ubi de injuria, quam uxor a marito passa est. Hic vero constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel reciproca, potestque tam significare injurias a parentibus commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes, posterius significari, patebit. *REITZ.*

ead. l. 15. Ἄνδρας) Sic etiam scribitur supra *Musc. cap. 5.* atque alibi apud *Nostrum, item Diod. Sic.* ut ibi, ni fallor, indico. Aliis ἀνδρεῖα, ut *Herodian.* plurimis locis, ac *Thucyd. II. c. 59. f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρας etiam.* Sed ἀνδρεῖας frequentius eidem; licet *III. c. 82. ἀνδρία* vicissim in textu, ubi *Cod. quidam ἀνδρεῖα. REITZ.* Cf. *De Salt. c. 12. Paras. 43. Omnino Hermot. c. 7. ibique in Varr. Lectt. Tom. IV. pag. 13. LEHM.*

Pag. 130. l. 10. Ἐντλας ἀλλοτρίους) Subaudi αἰτίᾳ, πρὸς. *GUYET.* Quae statim adduntur, καὶ μετὰ θάνατον, in *Geeneri* interpretatione plane omitta, recte *Prützschius* Quaest.

p. 204. cum prioribus potius, quam, ut vulgo in Edd. factum, cum sequentibus, jungenda esse monuit. LEMM.

Pag. 131. l. 4. Ἀλλὰ καὶ — ἀναιμῆνοις — ἐπαινοῦσι) Haec subditiua videntur. GUYET.

ead. l. 5. Πεδίοις ἀναιμῆνοις) Nescio, cur interquiescentes agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis; major virtus irrequieta fertilitas. Itaque *laxos* et quasi effusos; id est, amplissimos campos intelligere malui. GERN.

ibid. Ἀναιμῆνοις) Ἀναιμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis consecrata. GUYET.

ead. l. 7. Τὴν δὲ ἵπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦντες) Adscribam verba *L. Bos*. Obs. Crit. pag. 79. Pessime, ait, haec translata, *sed equorum juvenumque altricem suspicientes laudant*. Sensus enim est: *Spernunt autem equorum altricem (regionem), juvenumque altricem laudant*. Opposita sunt ὑπερορῶν et ἐπαινεῖν, quae interpretes pro synonymis sumsit. Ὑπερορῶν est *contemnere*, ὑπεριδεῖν. Similiter oppositae sunt regiones ἵπποτρόφος et κουροτρόφος; et dum dicit auctor ἵπποτρόφος, respicit ad ea, quae paullo ante dixerat, *σπρυννομένους πεδίοις ἀναιμῆνοις*. Sunt autem *πεδία ἀναιμένα*, *campi patentes*, equis pascendis habiles, non vero *agri interquiescentes*, uti vertit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ sic positum inter duo opposita pro *adversativa* valet. *Demosth.* Iuit. Or. pr. Coron. τὸ μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θιῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Quin et in aliis locutionibus recte *sed* vertitur. *Long.* Past. III, p. 87. πείσον — μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμῆν πάντως, persuade — *te nihil magni petere*, SED ducere velle Conf. eund. L. II, pag. 42. notasque *Mollii* p. 50. a. Sed quia *Gesneri* emendatio aequae est facilis, ei cedo. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ κουροτρόφον) *Homer.* Od. A, 601. et I, 27. SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἵπποτρόφος et κουροτρόφος; illud Argorum epitheton, et aliarum urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae, quae ab Ulysse suo vocatur Od. I, 27. Τρηχεῖ ἄλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. GESN.

ibid. Καὶ σπένδει) *Hom.* Od. E, 219. SOLAN.

ead. l. 12. Καπνός) Quo respexerit, satis indicat locus *Homeri* Odyss. A, 58. *Clementis Alex.* locus est huc apprime faciens προτ. p. m. 32. B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ, οἷα φύκια τινα ἐτάλοις πέτραις ἀθανασίας ὀλιγοῦσιν, καθάπερ ὁ Ἰθακήσιος γέρον, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πατρὶδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἰμειρόμενος φωτός, ἀλλὰ τοῦ κα-

πνοῦ. Alludunt et alii ad hunc *Homeri* locum, *Ovid.* de *Ponto* I. et *Philostratus* 786. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sensum quidem commodum sic exhibet, οὐδαίς, sc. ἐατὶ, ὅς τις ἀν' ἀκούσας — θίλῃ. Sed nec *Florentina* lectio displicet. Cum vero utrumque bonum, numerum sequimur majorem. REITZ.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 133. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλεῖ παρὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 9. Ἀκριβοῖς ἀκαρπός etc.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit *Diod. Sic.* L. III. c. 50. pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 134. l. 5. Ὑπανα τὸν θεὸν) Nota phrasin poëticam: ὕπερ μὲν ὁ Ζεὺς etc. GUYET.

ead. l. 6. Βατὰ) Mallem βατὸς, ut ad ψάμμος vel χάρμα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς Λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra α. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1. et mox ἡ ψάμμος δὺςβατος. SOLAN.

Pag. 135. l. 3 et 4. Ἀκίνα — παρατεθηγμένην) Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod desueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis augunt praecordia. GERN.

ead. l. 11. Φωλεύοντα ἐν μυγῷ τῆς ψάμμου) Credo, hic est, ille apud *Lucanum* IX, 715. Concolor exustis atque indiscretus arenis *Ammodytes*, quem in *Hammoditen* quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino *Troglodytis* analogus *Ammodytes*, ὑποδὺς τὴν ἄμμον. Quod ὀδλίην dicas, posteriore parte compositi, quasi viatorem arenae, nimis generale est, et omnibus commune harum regionum serpentibus. GERN.

ead. l. 13. Βουπρήστις) Βούπρηστις est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. *Nicand. Plin.* GUYET.

ead. l. 17. Ἰκτίς) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. viverris et cicadis, omnino legendum ταῖς ἀκρισι καὶ τέττιξι.

τέττις, locustis et cicadis, quod miror vidiſſe neminem. *Bochartus* de Animal. Sacr. script. part. 2. L. IV. cap. 29. *ALMEL.* Ίκτις, καὶ τέττις) Si ἰκτις non alius animalis, quam viverrae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. *Bocharti*, summi sane viri, ἀκρις, nimis a scriptura et sono vocis ἰκτις recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere *Plinius* X, 61. s. 81. *Vespertilioni membranaceae pinnae uni.* Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39. s. 94. *Membris volant (i. e. ὑμενόπτερα sunt) fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tecta vespertilio.* Nimirum *hirundines* illae in mari, et *pisces* alii plures volant et ipsi; vid. *Aelian.* de Animal. IX, 52. Πέτονται ἰχθύες ὅταν θείωσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τε τευθίδες καὶ οἱ ἰέρανες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πηλαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto *Lucianum* dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττις καὶ νυκτεροῖς. Corruptio contigisse potuit inter dictantem, qui adspiratas tenuius justo pronuntiaret, et excipientem. Tolle enim adspiratas, et ν pronuntia exilius, ut solent *Jotacistae*, et pro ἰχθύσι exsistet ἰκτις. Ita in *Diall. Merr.* VII. post med. ἀνεμύκτισσας legitur, quod ἀνεμύχθισσας fuisse, non sine caussa suspicatur *Jensius*. *GESN.* Ίκτις) *Viverris Bened.* verte *milvis*. *Guyet.* Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec *milvorum* alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. *REITZ.*

ibid. Ἀκρις) *Bochartus* recte emendat ἀκρις; vide omnino *Nostrum* supra *Musc. Encom.* c. 1. *KÜSTER.* In omnibus impr. et ipso *M.* legebatur ἰκτις. *SOLAN.* Dedi hoc *Solano*, et consuetudini ἀκρις ac τέττις conjungendi: nam ut ἰχθύσι non possim recipere, suadet, tam articulus τὰς, jam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam *Libyam*; quod de *piscibus* minime praedicari potest. *REITZ.* Nondum damnare possum *pisces* illos meos: certe non ea ratione, quasi *pisces* non possint comprehendi *avium* numero *Libyam* infestantium. Neque enim hoc dicit *Lucianus*, nisi de *scorpionum* genere volucris. *GESN. in Addend.* Cf. *Varr. Lectt. LEM.*

Pag. 136. l. 5. Παχὺς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego τὰχὺς; nec me movet, quod mox c. 5. diserte παχὺν dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. *SOLAN.* *Etsi* cap. seq. παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, et παχὺς etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti *Ovid.* de *Pythone* serpente

III. Met. 33. — *corpus tumet omne veneno*; tamen ταῦς hic praeferrem, propter adjuncta βλασος et εὐθύς, inter quae παῦς positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut Solanus π. jam deleat. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασθαι ποιεῖ) Conf. Jac. Elen. ad Act. Ap. XXVIII, 16. et L. Bos ad eadem Acta p. 90. REITZ.

ead. l. 16. Παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα) De dipsadibus, causam inextinguibilis sitis esse, quae ex morsu dipsadis oritur, ait Lucianus ex sententia medicorum, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δυνόμενον τοῦ ποιεῖ ὀξυκίνητον γίγνεσθαι, ὑγρότερον ὡς τὸ εἰκός καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλείστον διαχεόμενον. Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, et latissime diffusum. Sic interpretes, nec male. Sed pro ἔπειτα δυνόμενον, elegantius vetus Codex, ἐπιδαψιλεύμενον πόνῳ, abundanter potu irrigatum. Nam ἐπιδαψιλεύω est largiter et copiose praebere; GRAEV. Elegantissimam lectionem tanto minus reprobandam mihi censui, quum duobus Codicibus probis tertius Gori. accesserit. De verbo ἐπιδαψιλεύειν vero uberius egit Hemsterh. ad Diall. Moritt. fin. Tom. II. p. 658. sq. LEHM.

Pag. 137. l. 6. Ἐπὶ στήλης) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planities apta inscriptioni, quam planiciem Strabo lib. 14. vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURN.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ Αἰβύης) In M. omisum prius fuerat, sed additum est ὥς a recentiore manu, quod et impr. omnes praeferunt. Corrupte omnino; nam de sodali Luciani sermo est, non de viro morsu dipsadis confecto, unde ego ὥς reponendum duxi. SOLAN. "Ὡς ἐκ Αἰβύης) Recepissem ὥς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at cum ὥς sic satis commode intelligi queat, non statim cum Solan. ὥς rescripsi sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam ποιῆσθαι habeant, auspicio tamen subest, eosdem et ὥς voluisse: quodsi itaque ποιῆσθαι arripas, tum ὥς quoque necessario recipiendum erit. REITZ. Unice veram esse eam, quam recepi, lectionem, satis superque probat plurimorum et optimorum librorum consensus. Vocula ὥς ex ultimis praecedentis verbi ἀποθανόντος literis, et hinc jam necessario pro verbo ποιῆσθαι finitum ἐποιεῖτο ortum esse videtur. Reitzii iudicio nemo facile, qui Graece sapiat, subacripserit. LEHM.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ εἶναι) I. e. εἶναι, licere. GUYET.

ead. l. 15. Περισπειράσθαι) Περισπειράσθαι augmento deleto dederat in J. Solan. et sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum adserens; unde tamen minime cōficio, Stephanum

quoque ita corrigere, quia forsitan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem et κεκολλάσθαι praecessit, et mox γεγράφθαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2. f. ubi συνεσπειραμένος, et supra Philops. c. 22. ἐσπειραμένος. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Τοῖα) Interpres, dum legit υλοῦ pro ἰοῦ, nescio quem patrem Tanthli facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate vensni*. BOURN. Versus Bourdelotii in pravitate claudicat. REITZ.

ead. l. 6, Τοῖον πῖθον) W. Ταῖς τὸν πῖθον οὐκ ἀναπλήσαιεν ἐκπυλῶσαι· (sed exstitit puto in Ms. ἐκπυλῶσας· nam alia manus jota fecit, extrita alia litera.) Haec in serculo literario J. Jents. REITZ.

Pag. 159. l. 3. Νικάνθρον) Hujus opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cujus versiculi in Theriacis a 559. inde conferri cum hoc libello merentur, ut et *Lucani IX, 738. seqq.* Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poetas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GERN.

ead. l. 5. Φύσεις) Sic *Polyaen.* plur. num. *Strat. IV. pag. 267. B. W.* tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac *Diod. Sic.* centies. REITZ.

ead. l. 7 sqq. Ἀλλά μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχερῶντε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν, ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) *Benedictus: Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium juravit? Ms. optime et certissime πρὸς Φίλιν, per Deum amicitiae et amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζῆνα, cujus et alibi meminit, jurat, se illorum majore in dies flagrare studio; quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide *Suidam* in Φίλιος. At εἰκὼν θηριώδης est similitudo a feris sumpta. GRAEV. Φειδίου praeter Ms. Gr. L. et *Veneta* secunda. In M. et reliquis Edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in J. est Φελλίου. SOLAN.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 141. l. 9. Ἥολοδ) *Hesiod. Theog. 30.* SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ τῆς δαφνης) Vid. *Hesiod. Theogon. p. 30.* et seqq. de qua tamen, an Hesiodica sit, fuisse, qui dubitarent

(*Paus.* IX. p. 581.); sed genuinam probat *Clericus* ex *Herod.* II, 53. quem vide ad titulum operis, et v. 211. SOLAN.

ead. l. 14. *Κλείσις*) Hinc patet, Lucianum legisse *κλείσις* pro *κλύσις*; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit *Guyetus*. SOLAN. Apud *Hesiodum* legitur *κλύειν*, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere *Θεογ.* 30. seq.

*Καὶ μοι σκήπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθλέος ὄζον
Δρέψασθαι θηγτόν, ἐνέπνευσαν δὲ μοι αὐδὴν
Θέλην, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἐσόμενα, πρὸτ' ἔόντα*

Καὶ με κέλονθ' ὕμνῳ, κ. τ. λ. GERN. In *Hesiodo* v. 32. recte legi, *Θέλην, ὥς κλείομι*, Codicum jam auctoritate comprobatum. Certe Lucianum sic in suo libro legisse, satis est manifestum. Quare non erat, quod *Belinus* et *Schmiederus* Lucianum erroris et ignorantiae, *Wielandius* etiam fraudis cujusdam, quam dicit, palaestricae, damnarent. Ceterum *Wielandius* cum *Thoma Franklino* hunc dialogum pro fragmento habuit libelli, quem vel ipse auctor non perfecit, vel imperfectum casus nobis tradiderit. Quae conjectura ut non omnino improbabilis est, ita certe non necessaria videtur, ut exhaustam putes quaestionem, suis modo finibus circumscriptam. Nihil enim aliud, credo, voluit auctor, quam amicum vel amicos aliquos, cum quibus prius de eadem re Hesioidea jocando disputaverat, rationibus nonnullis probabiliter expositis ad suam perducere sententiam. Idque utcunque hoc dialogo factum esse ne *Wielandius* quidem ipse negavit. LERN.

Pag. 142. l. 2. *Ἰνναϊκῶν ἀρετὰς*) Significare videtur librum de mulieribus, de quo, ut omnino de scriptis Hesiodi, egit *Pausan.* IX, 31. ubi videndus *Siebelis* Tom. IV. p. 101 sq. LERN.

ead. l. 10. *Τήλεφον*) Quis unquam fando audivit, *Te-lephum* inter *vates* habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De *Polydo* vel ex Nostro constat, vaticinatum esse, vide De Salt. c. 49. De *Phineo* narrant etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro *Τήλεφον* *Valckenarius* ad *Herodot.* lib. V. p. 392. v. 51. Ed. *Wessel.* rescripsit *Τήλεμον*, assentiente *Belino*. De *Telemo* vid. praeter *Homer.* in *Od. Theocrit.* *Idyll.* VI. v. 21. ibique *Schol.* Add. *Ovid.* *Metam.* XIII. v. 771. BIR.

ibid. *Πολύιδον*) Conf. supra de Salt. c. 49. ubi quoque sic scribitur. RERTZ.

Pag. 143. l. 1. *Ὡς ὑποσχομένων*) Locus corruptus in impr. *οὐχ ὡς* . . . In W. deest *οὐχ*, et a recentiore manu super inductum *ὡς*. Donec aliquid melius inveniatur, dele illud *οὐχ*.

SOLAN. Οὐχ ὡς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὡς videtur, aut deficere post ὡς verbum εἶπας vel simile. GESN. Si οὐχ deleas, salvum erit ὡς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius adfirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, et sic forsitan adparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὡς οὐχ ὑποσχομένων. Idque jam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi Musae. Ἡ ὡς asseverat, non assimilat. GESN. in *Addend.* Certe simplicissimam hanc rationem amplexus ego sum. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 3. Ὑπὸ κόλπον) Et sic esse in *Fl.* aliisque, adscripserat Solan. Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κόλπον frequentius alibi, ut Alex. cap. 26. et 39. p. med. ac Hermot. c. 37. med. et 81. a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat. c. 36. etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20. Θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. *Alciph.* I. Ep. 38. p. 176. ὑπὸ τοῦτον ἡγάπα κοιμωμένη χλαυσίον. *Herodian.* III, 5, 11. μὴ τι ἔλπος φέροι ὑπὸ κόλπον. REITZ.

ead. l. 15. Δωτῆρες εἰών) *Hesiod.* *Θεογ.* 46. 633. SOLAN. Δωτῆρες est *Theogon.* 46. et *Homer.* *Od.* Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae *Dan. Heinsii*, qui in *Hesiodi* opp. et dies c. 15. p. 154. *Artem*, inquit, tradidit εἰς *Prometheus*. Ita dicuntur proprie in veteri *Theologia* Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quae alio nomine εἰά (id ipsum nempe est sua) dicuntur, et ipsi δωτῆρες εἰών. Non excogitasse hoc videtur *Heinsius*. Sic enim *Eustathius* ad II. Ω, 528. Ἔοικε γένους οὐδετέρου ἢ λέξις (εἰών) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ εἶον, τὸ ἴδιον. GESN.

ead. l. 14. Τμῖν τοῖς φίλοις) *Salm.* editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 144. l. 12. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — αἰτιολογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογία. PALM. *Palmerius* conjecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio *Florentina*: male in Ms. et editis αἰτιολογίας, ut recte doctissimus *Palmerius* vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc locum *Palmerius*; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supposebat. Quin et significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, et ejus efficaciam ex *Quintiliano* huc

compares. Gron. Jure ad hoc ἀστυλογίας offenderunt eruditi, quorum *Palmerius* conjecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto assecutus scripturam. Prorsus enim ita habet editio *Florentina*. JENS.

ibid. Ἀστυλογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄγε. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. et Ed. Fl. uti legendum conjecerat *Palmerius*. In reliquis ἀστυλογίας. Confer tamen cum Pic. c. 3. ubi ἀντιλογία scribitur. *Kusterus* αἰτιολογίας *Gronovii* probat. SOLAN.

ead. l. 15. Παραρρύν λάθη) *Hemst.* margini adleverat vidend. *L. Bos* ad N. T. p. 273. Is igitur ad *Hebr.* 2, 1. ubi legas, μήποτε παραρρύνωμεν, docet, id reddi non posse *persuere*, quod de garrulis dicitur, et quod verbo διαρρύνειν vel διαρρύνειν exprimi solet, ut *Plutarch.* habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc *Luciani* loco, εἴ τι — παραρρύνεν λάθη, i. e. si quid in poëseos cursu per imprudentiam omissum fuerit, alii- que, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν et παρακουεῖν, oppositum τῷ προσέχειν idque apud LXX, *Proverb.* III, 21. oppositi τῷ τηρεῖν, ubi legimus: υἱέ, μὴ παραρρύνῃς, τήρησον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 145. l. 5. Σκινδαλάμους) Alias σκινδαλάμους. GUYET. Σκινδαλάμους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi *Aristoph.* Nub. v. 130. E. et Ran. 250. D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμούς vocat *Aristoph.* Neph. 130. ubi docet *Schol.* proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Utitur etiam *Batrach.* 835. eadem orthographia et notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hio etiam σκινδαλμούς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit *Hesychius*; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in *Schol.* ad *Neg.* l. α. Τούτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμός) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλμός et σκινδαλμοί sed σκινδάλλον, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδαλμός et σκινδαλμός aliquid dicere voluerit *Scholias*, quod vel ipse male explicaverit, vel corruerit alius. Caeterum eadem leguntur apud *Suidam* h. v. GESN. *Solani* emendationi adversatur scriptura *Scholias*tae. Sed si et *Aristoph.* et ejus *Schol.* ad Nub. v. 130. inspicias, videbis, in *Aristoph.* σκινδαλμούς quidem ob metram recte legi, omisso altero α. Verum *Bisetus* indicat, ap. *Suid.* etiam σκινδάλαμοι legi; quod pro vulgata facit. *Hesych.* triplicem scripturam adfert, dicens: Σκινδάλαμος, σκόλοψ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος (σχινδάλομος Ed. Hag. male, credo)

ἄλλοι σπινδαλμός. Quare nil hic mutavi, εἰσι σπινδαλμούς usitatus. Habet nonnihil de hoc vocabulo L. Bos Obs. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 6. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ. MARCIL. Οὐ jam erat in Edd. nostris. REITZ.

ead. l. 11. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus SOLAN.

ead. l. 16. Οἴσεις etc.) Hesiod. Ἔργ. 480. SOLAN.

ead. l. 18. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαρτυρῇ νομίζοιτο. ATK. Τοῦτο μὲν οὖν etc.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Luciani his omnibus praeponatur, quippe cujus manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ATK. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν etc. Paulo ante etiam interpres vocem προδηλοῦντα vitiose accepit pro singulari accusativo cum praesignificavi, quae tamen est pluralis et referenda ad ὅσα. Obsopoeus, ad ipsum poëma qui retulit, poëmate successus manifestante laborum. GRON. Nihil mutandum esse circa interpunctionem hujus loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GERN.

Pag. 146. l. 13. Κενὸν εὖρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κενὸν (τὸν στάχυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενὸς καρπός, vanus, inanis, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem et teneritatem paullo post exarescens et corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GERN.

Pag. 147. l. 6. Μίνωι) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer De Salt. c. 49. unde conjecturam facere licet, praedictum hoc Minoi a Polyido. SOLAN.

ead. l. 7. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεννιγμένος) Ἔσται invenitur in W. et L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπεννιγμένος vero in W. et FL, melius, quam ut in impr. ἀποπεννιγμένος. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπόλλωνος ὀργῆς) Hom. Il. A, 93. Et ad statim sequentia conf. Il. B, 300. 332. SOLAN.

ead. l. 10 et 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάνοι κἄμὲ μάντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit? Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Obsopoeus: At si quis et ea, quae tu jactas, illi adscribere voluerit, et ille me quoque vatem rectissime dicere poterit. Est

enim omnino haec vis ejus locutionis, ut ipse novit; unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris*. Et rursus ibid. c. 26. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiare cuncteris*. In Symposio c. 2. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς, *itaque omnino nos excipies*. GRON.

ead. l. 11. Οὐκ ἂν φθάνοις) *Non effugiet me vatem dicen-*
i. e. *quin me vatem dicat*. GUYET.

Pag. 148. l. 4. Ἥδεις) In W. et Fl. ἦδεισθα· quod ob-
servatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπελιμπανεν) Si quis illam de divinandi facul-
tate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi
excutiendus ante omnia fuerit locus *Pausanias* Boeot. p. 306.
7. *Welch.* Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ
ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδαχθεῖη παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἐστὶν
ἐπὶ μαντικά, ὅποσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσας
ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GRON.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 149. l. 15. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut feci-
mus, interpungendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum
fuit. In *Ven.* 2. pro ἀπιέναι, παριέναι est. SOLAN.

ibid. Διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum et distinguendum vi-
detur: διὰ τὴν οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοικνος τὰ τοιαῦτα;
GUYET. Διὰ τοῦτο superioribus esse adjungenda, nec, ut ad-
huc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi
fallor, nostra facit interpretatio. GRON.

Pag. 150. l. 1. Ἐδεῖ καὶ ποιεῖν) Etsi commode abesse
potest καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepis-
sime abundat ap. Nostrum. Supra *Pseudol.* c. 8. f. οὐτ' ἂν
οὐσίην ποτὲ ὃ, τὲ καὶ λέγει. *Ibid.* c. 20. f. οἶσθα ὃ, τὲ καὶ
ποιοῦντα. Plura jam notata vid. ad *Quom. Hist.* c. 60. Adde
ibid. c. 46. Et *Paras.* c. 51. f. Item *Long. Past.* III, 106. καὶ
ἐξήτουν καὶ αὐτοί. *Aelian.* V. H. I, 2. *Phalar.* Ep. 8. οἰδοὺς
ἐγχυτήν — ὃ τὰχα ἂν καὶ ἐπελοθῇ. Et alia, quae *Hemst.* jam
dedit *T. I. Somn.* c. 7. ubi καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλῃ
εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Et sic virorum doctorum conjecturae
facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de *Calumn.* c. 30.
pr. pro τὴν οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τὴν οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo
mutatione ibi opus fuerit. REIZ.

ead. l. 4. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aegypto et tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Αἰβύη πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib. 1.

Quin et secundas tibi conferat Africa messes.

Sic Africa cum spicis, Claudian. lib. 2. de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13. et vitam Commodi a Wottons Anglice scriptam, 211. ubi de classe frumentariarum navium plura. SOLAN.

ead. l. 8. Εἶπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824. Ἔπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἔπου μοι, sequere me, non mecum. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet Hom. Il. K, 516. Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδείος υἱὸν ἔπουσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ et αὐτῶν in Apocal. VI, 8. item XIV, 13. quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἐπισθαι μετὰ τινος pro τινι, jam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ με) Pro ὃς με usurpari, pluribus monet J. Elsn. ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνυπόδητος) Alibi ἀνυπόδετος penult. brevī. Vid. ad Asin. c. 16. ubi utrumque probatur. REITZ. Id est, Tom. VI. p. 525. Cf. ad Catapl. c. 15. Tom. III. p. 613. sq. LEHM.

• Pag. 151. l. 2. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. et Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χάλρειν) Nondum probō illud μακράν. Vid. supra Bis Accus. c. 21. ibique adlegata. Adde Rhet. Praec. c. 10. ubi praeter cetera jam indicata, recte etiam μακρὰ χάλρειν legitur. REITZ.

ead. l. 7. Περιηγούμενον τὸ πλοῖον) Benedictus: navim circumagenti. Quod quis intelligat? et quanto melior Micyllus: per navigium circumcirca praeunte? GRON. Similis phrasis supra Calumn. c. 5. περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. Diall. Mortt. XX. ipso initio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισεισυρμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16. ubi junguntur ὑπέβητε μύχιον, et ἐχρέμπετο ἐπισεισυρμένον. Sine dubio ibi significat, de imo pulmone tractam pituitam emoliri: itaque hic etiam ad vocem

ex imo quasi recessu attractam et prolatam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπιτροχόν; Neque tamen confusionis notionem ausim excludere, cum videam in Diall. Merr. X. (§. 3.) ἐπισσευρμένα γράμματα, per festinationem varie tractas et sibi permixtas. GERN.

Pag. 152. l. 2. Συνεσπειραμένος) Confer supra hoc Tom. ad Dips. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλευθέρον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἔλευθέριον. De coma Atheniensium. SOLAN. Non librum, quem Micyllus, sed liberalem, quem Gesnerus reddidit, cogitare debebat Solanus noster. Sic facilis tuliaset vulgatam vocem. Mox quod sequitur Αἰγυπτίας intactum reliqui, quamquam ob αὐτοῖς fuerunt, qui mallerent Αἰγυπτίοις; ut Marclanu. Ep. ad Dorvill. post Marclandi Exercitt. p. 302. Schäfer. Melett. p. 67. et Jacob. ad Toxar. p. 136. Sed vide quae de hac orationis figura notavi ad Hermot. c. 45. Tom. IV. p. 429. LEMM.

ead. l. 5. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπάλιν ἢ) Genuina haec scriptura, quam Ven. Edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ, quod et interpreti et Bourdelotio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyaen. Strat. VII. p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam alebant, et ornabant, quod locus Thucydidis a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χειμῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσοῦν τεττίγων ἐν ἔρσει κραιβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸν ἑυγγενῆς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐνέρσει conjunctim legere jubet, ut apud Suidam legitur, et Etym. m. auctorem; quod etiam Hudsono placet, et confirmari luculenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58. A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Eustath. ad Homer. Il. Γ. De cicadis istis, et Meurs. lect. Att. I, 1. et de fort. Athen. p. 6. Philostr. 837. SOLAN. Ἐμπάλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime inter punctum esse; vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522. ubi caeteroquin aequae imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas

implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, *Thucydidis* I, 6. Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, δια τὸ ἀβροδαινον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς (observa hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσοῦν τέττιγαν ἐνέραςι κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἅφ' οὗ καὶ Ἰωνῶν τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ ᾗ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus etiam utcumque illustrant obscura sane *Luciani* verba, ἐν τοῖς Ἰωνσιν, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam assecutus sim, asseverato nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso *Thucydidis* loco. GERN. *Micyllus* reddidit: „Euge, Timolae, quod nos commonefacis *Thucydidis* commentariorum, quaeque in prooemio de veteri nostra luxuria dixit, ille in Ionibus, quando illi tum una cum ceteris in coloniam, missi fuere:“ satis quidem bene ad verba, sed ad intelligentiam minus clare. *Wielandius* sententiam *Gesneri* secutus vix cuiquam satisfecerit. *Belinus* vero, haud quidem injuria *Gesneri* iudicio reprobato, ipse tamen non magis commodam proponit rationem. Intelligens enim ad verba ἐν τοῖς Ἰωνσιν verbum εἶναι, sic totum locum interpretatur: „Tu nous rappelles fort à propos, Timolaus, l'histoire de *Thucydide* et ce qu'il dit dans sa préface sur notre ancien luxe, qu'il retrouve chez les Ioniens, dès le temps auquel ils firent émigration.“ Sic scilicet puto alia quaevis, etiam maxime depravata, arte sua haud operosissima contorqueri posse. Mihi vero, qui istam artem non profitear, liceat potius, ut nunc leguntur verba vulgata, de explicatione eorum, quae undique satisfaciat, post variam mentis intentionem modeste desperare. LEHM.

ead. l. 7. Κρωβύλλον) Crobylus crinium plexus in acumen desinens, de quo *Thucydides* in primo. *Plutarch.* in libello de tacento Pythia. *Tertull.* lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium *Greg. Nazianzen.* Κερρονίδαι τέττιγα πλόκων ὑπὲρ νεία γαλῆς Ἰγγενέας. — COGN. Legend. interpr. *Aristoph.* ad Nub. *Tzet.* histor. 301. Chil. 10. BOURD. Κρωβύλον, seu κρωβύλον, legendum. GUYET. De cicadis vide etiam *Aristoph. Equit.* v. 1336. *Dind.* ibiq. commentt. LEHM.

ead. l. 13. ATK.) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν βυσσῶν τὰς ἐπιβολὰς) Quo instructor navis, tanto plures habuit pelles et coria ad usum, quem *Pollucis* verbis licet describere I, 120. Τὰ δὲ ὅπλα τῆς νεὸς δέσφεις

καὶ διφθέραι — πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contrā tela varia) ἀντιστοιχοῦντο, βύρσας προσηλοῦντες πρὸς τὰ τευχίσματα τῶν νιῶν, ὅπως ὁ αἰθέρης ὀλισθάνη πρὸς τὸ ἀντίκτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit et aberrat a destinatione ferrum, cum irritum in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim videri et numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαί, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. — Quodsi cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῇ, non bellica: ille ἐπιβολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter injectiones vel impositiones coriorum, ipsaque adeo injecta et affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse *Micyllum* video. Sed neque dissimulanda *Schefferi* sententia de mil. nav. II, 5. p. 141. qui intelligit ipsa vela e pluribus pellibus consuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solennis illa in nautica re τῆς ἐπιβολῆς et ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam *Scheffer*. p. 235. GESN.

Pag. 153. l. 2. Τῶν κροιάκων) Hic certe κροιάκις non sunt extrema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum *Micyllo* in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas antennis, et eadem earum extrema comprehendere: quasi ta dicas funambulorum extrema ejus funis, per quem currit, manibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam *Lucanus* VIII, 177. et X, 495. Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab utroque suo cornu suspensa antenna libratur, et ad malum alligatur: quod videre licet apud *Schefferum* de mil. nav. lib. II, 5. p. 145. itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic significationi: neque enim ipsa tantum extrema s. cornua antennarum sunt οἷαξ quidam, clavus, s. gubernaculum; verum vel maxime ille transversus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte sic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cujus basis sit in ipsa antenna, angulus autem vehementer obtusus, unde brevissimum perpendicularum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφῇ *Schefferiana* ostendit. GESN.

ead. l. 7. Ἀποσοβοῦντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπινθόντα. Sic φεύγειν παρασείσαντα, scil. τὰς χεῖρας. *Casaub.* ad *Char. Theophr.* ГУГЕТ. Hic locus ostendit, apud *Suidam* non male legi ἀποτρέγωμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctissimus editor sentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus sit, etsi id in σοβεῖν, et in παρασεῖν interdum lateat. Nam ἀποσοβεῖν εἰς, pro facessere, abire, non infrequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde *Long. Past.* I.

pag. 73. f. Ed. Moll. ὅρᾳ τὸν Δία γιν' ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγρην, καὶ ἀποσοβεῖν ἔγνωκότα, quod recte ibi conversum, citato abire gradu decreverat. Mollius id rarum ait, et ex Suid. tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν. Μένανδρος. Adde Nostrum infra Sympos. et Thom. Mag. tria haec Luciani testimonia adferentem. exponentemque ἀποσοβῶ — θαρρόταλώς ἀπέρχομαι. Sed et σοβεῖται παῖς τοῖς ποτηρίοις συγχοῖς, prope- rat puer etc. aliaque de περισσοβεῖσθαι κύλικας habet Bergl. ad Alciph. I. p. 87. REITZ.

ead. l. 16. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) Plut. Dem. navem memorat CCLXXX. etc. (Baif. 42.) de qua et Athen. V. SOLAN.

ibid. Ἐλεγε) Ἐλαχεν corrigit Hasaeus in nov. Thea. Theol. Philol. T. II, p. 718. col. 2. (quod mihi humanissime indicavit clar. noster Jac. Ode) ac plane persuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non possit, cum navis haec esset Athenis, illa in Aegypto sit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῶ, sed cum ναυκλήρῳ et ναυτίς, sermocinetur, ut patet deinde. Jam igitur vertendum: sed interea, dum sermones caedimus, quanta navis? Longitudinem constituit (tribuit, dedit) navis fabricator viginti et centum cubitorum etc. Parisinae interpres Micyllus verba illa, agebat navis fabricator, plane omisit, forsā quia sensum non inesse vidit. REITZ. Sane c. 7. Timolaus narrat, cum navis patrono (ναυκλήρῳ) se egisse. At hoc qui impediāt, quo minus h. l. Samippus dicere possit, se sua a fabricatore navis (ναυπηγῶ), ad quem illa proxime pertinebant, accepisse? cf. c. 2. In formula μεταξὺ λόγων, de qua ad Diall. Mortt. X. 12. dictum, delevi, auctoribus optimis libris, et mōpente Luciani usu frequentato, articulum τῶν vulgo interjectum. LEHM.

Pag. 154. l. 4. Προτόνῳ) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti et restitui posset; sed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur κέχηρται καὶ. Sed neque Ox. nec Fl. agnoscunt. SOLAN. Omiserunt itaque Reitzius (quamquam retinens Gesneri versionem) et recentt., quasi re per se satis liquida. Mihi, suspicanti incuria illa facilius omitti, quam nimia curiositate intradi potuisse, videbantur potius patienter ferenda quam impatientius extrudenda esse. LEHM.

ead. l. 5. Χρυσοῦν χομίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est χηνίσκον. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro χομίσκον, quod plerique impr. praeferunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. χηνίσκον agnoscit, uti emendare jusserant bene

multi. Vid. *Salmas.* 404. C. *Plin.* Exerc. SOLAN. *Χηνίσκον*) Invitis Edd. sic, dudum edi volui; hae enim male, *χοινίσκον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2. Ver. Hist. cap. 41. Viderat jam *Brod.* vulgatam sic corrigendam, *Thes. Crit.* part. II. p. 457. Jam vero, cum et *χηνίσκον* in Ox. reperiatur, nullus haesitationi amplius locus. *Guyetus* adscripserat: i. e. ἡ ἐπικεῖται χρυσοῦς χηνίσκος. Sed de illa constructione nemo ambigit. REITZ

ead. l. 7. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεώς) In hac navi et tutela et παράσημον videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. *Salmas.* Exerc. *Plin.* p. 403. et de tutelis navium collecta a *Meursio* ad *Lycophr.* p. 131. seq. Sed omnium disertissime *Scheffer.* de mil. nav. III, 1. qui neque hunc locum praetermittit p. 175. pr. GERN.

ead. l. 8. Ἐχούσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρόρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt; unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, et quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino *Virg.* Aen. X, 156.

— Aeneia puppis

*Prima tenet, rostro Phrygios subjuncta leones;
Imminet Ida super profugis gratissima Teucris.*

SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγές) Salmuriensis, cetera enim. ornamenta, picturae, veli parasium flammeum. Quid παράσιον Graecis, Latinis parasium sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγές. Nam καρχήσιον fuit summa pars mali, per quam funes traducuntur teste *Servio*. Pauke post in hoc ipso dialogo: καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρη, Διοσκουρόων τὸν ἔτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχήσιῳ, stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio consedissee. Vide *Polluc.* lib. 9. *Macrob.* lib. 10. *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τράχηλον dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτέρῳ et καρχήσιον idem notavit *Pollux*, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἡλακάρη, et θωράκιον. Fuerant autem carchesia picta et minio illita, ut flammei essent splendoris. *Apul.* XI. *Metam.* *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic Edd. veteres. Sed recentiores: splendore sublimis, insigni carchesio con-

spicua. Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: splendore sublimi insignis, *carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum *carchesium* ferens. *Catullus*:

Lucida qua splendent summi carchesia mali.

GRAEV.

ibid. *Al γαργαί*) Adscripsit *Hemsterh.* vid. *Duk.* ad *Thucyd.* VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. *Thucydideum σημεῖοις* interpretetur *ναγαργαφαὶ τῶν τριηρῶν*, quod ex hoc *Luciani* loco confirmari, sed et de *παράσημοις* a tutelis navium cogitari possit. *REITZ.*

ibid. *Ἰστρον τὸ παράσιον*) Nomen ignorabile nobis *παράσιον*, nescio an satis cognitum *Scheffero*, qui *Parasiam* appellat de *Mil. Nav.* III, 1. p. 170. ac 175. quod alias *παράσημον* est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. *Παράσιον* ergo puto illud esse, quod alias vocatur *αἰφάριον*, supparum, velum minus, splendidi coloris, majori impositum, quo in portum *Puteolanum* invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, *Alexandrinis*. *Seneca* ep. 77. pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, et ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequae adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo jubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est. Convenit color suppari. Seneca Medea v. 325: Albo rubicunda tremunt suppara velo. Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, et ille alter *Lucani* V, 429. Summaque pandens Suppara velorum, ut hic *Ἰστρον τὸ παράσιον*. Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut antennam communem haberet, pede autem, h. e. extremo s. angulo uno, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin summam partem veli videtur appellare *Seneca* l. c.) sed illud quoque, quod *Isidorus* etym. 19, 3. unum illi pedem diserte tribuit, et *Scholiastes* ad *Lucani* l. c. describit suppara, vela minora in modum deltae literae. Hinc judicabunt viri maritimi, in quantum conveniat supparis cum *Topzeilen*. Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse *Schefferum*, ut *Parasiam* pro *παράσημον* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in supparo, ut hodie in vexillis s. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. *GRÆN.* *Τὸ παράσιον*) *Hasaeus* *Thes. Theol. Phil.* T. II. p. 719. *Græ-**

vium reprehendit, qui *Florentinas* *καρχήσιον* amplectatur, cum id sit glossina vocum τοῦ ἰστίου *παράσιον*, nec facile dici ἰστίον *καρχήσιον*, sed solum *καρχήσιον*, ut Lucian. ipse mox dicat, et nusquam sit in navi *καρχήσιον*, nisi ἐν τῷ ἰστίῳ. Adeoque pro vulgato *παράσιον*, docet legendum τὸ *παράσειον*, intellecto *μῆρος*, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ *καρχησίου*, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura *Hasaeo* adsentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a *Graev.* plane aberrante, in prodenda *Fl.* scriptura, quae non *καρχήσιον*, sed *παράσειον*, aequae ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine et partibus vid. apud laudatum *Hasaeum* l. d. REITZ. Nondum poenitet sententiae de *παράσιῳ* s. *παράσειῳ* nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de *Hasaei* sententia edoctus sum. *Ἰστίον* non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. *Παράσειον* neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: et si lubet omnino a verbo *παράσειῳ* derivare; quidni huc etiam referamus, quod e *Seneca* protulimus de *supparo*, *Nulla res aequae adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur*, promovetur, *παράσειεται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte *παράσιον*, unica vocali mutata, et transpositis litteris, fuerit *σιπαρίον*, aut *σύπαριον*. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Addend.*

ead. l. 10. *Στροφεῖα*) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, et ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video. SOLAN

ead. l. 12. *Στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν*) Nihili ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad *Plinii* Paneg. 31. 2. homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse *σιταγωγός*. GESN.

Pag. 155. l. 2. *Πηδάλια*) Plur. num. Confer supra *Toxar.* o. 6. REITZ.

ead. l. 3. *Ἀνακαλαντίας τις*) Omissam in Edd. voc. *τις* adscivimus ex Ms. Reg. 2956. BIR.

ead. l. 14. *Ἀκάμαντα*) Cypri promontorium. *Ptol. Ortel. GUYET.* Mons et promontorium Cypri occidentale, quod nunc *Italis* nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum et Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 16. *Χελιδονίας*) *Χελιδονίας πέτρας* *Stephanus* vo-

cat. GUYET. Insulas Chelidonias et Promontorium Sacrum, mox a nostro ἀκρωτήριον dictum, Pamphyliae et Lyciae fines fecisse, tradit *Strabo* compluribus locis, ut XIV, 2, 1. et 3, 8. Tom. V. Ed. *Tzschuck*. p. 588. et 664. Sed quid *Aulon* illi faciam, per quem navis Aegyptia ad Chelidonias venisse narratur, non mihi satis liquet. Dormitarunt plerique interpretes. *Conr.* quidem *Reitzius* Indic. h. v. Laconicam (mirabile dictu!) intelligit urbem; *Belinus*, quod aequè mireris, Aulonem illum regium, de quo *Strab.* p. 520. *Casaub.* qui in media erat Syriae continente situs prope Paradisum oppidum. Vid. *Mannert.* Geogr. Tom. VI. Vol. I. p. 426. *Micyllus* reddidit: per angustias illas; definitius *Wieland.* durch die Cilicische Meerenge. At nec novi ego fretum Cilicium, quod nescio an cum sinu Cilicio confuderit interpres vernaculus; nec *Αὐλῶνα* sic κατ' ἐξοχήν de illo, si quod fuit, freto dictum scio. Quodsi itaque genuina sunt verba διὰ τοῦ Αὐλῶνος — at vere sunt, et perperam ea omissa sunt in *Gorl.* Cod., quia necessario addere auctor debebat, qua via navis illa Sidone ad Chelidonias usque depulsa fuerit — videtur mihi ὁ αὐλῶν illius regionis esse angustia maris, quae erat Chelidonias inter et Promontorium sacrum; quod fretum mox cap. sq. ipse auctor describit satis convenienter cum iis, quae *Strabo* narrat Lib. XIV. p. 664. sq. Tom. V. Ed. *Tzschuck*. Hanc autem voci αὐλῶν vini esse, ut non solum convallem angustiozem, si de terra continente agitur, sed etiam, ubi de rebus maritimis sermo est, fretum maris significet, non est quod multis probem. Cf. *Tragopod.* v. 24. *LEHM.*

Pag. 156. l. 4. Κατ') Sic *L.* et *Fl.* optime. In reliquis impr. μετ'. *SOLAN.*

ead. l. 7. Ἀπόξυροι) Conf. supra *Prometh.* sub init. ubi ἀπότομοι τε — πέτραι Edd. Ἀπόξυροι vero *Codd.* A. P. L. quam varietatem *Hemsterh.* non retulit in suum locum; quia in nota *Solani* indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι esse in *Rhet.* c. 7. *REITZ.*

ead. l. 15. Διοσκούρων — ἐπικαθίσαι) Et supra hoc ridens, narraverat, pro *Merced.* c. 1. *REITZ.*

Pag. 157. l. 5. Τὸν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλέα. In O. vero, et *Fl.* τὸν Μαλέαν, quod secuti sumus. *SOLAN.* *Guyet.* Μαλέα legens adscripsit esse ab ὁ Μαλεύς. Ego Μαλέαν cum *Thucyd.* III, 4. et 6. servavi, quod indicat *Casaub.* ad *Strab.* XIII, 916. Apud *Strab.* Μάλλαν frequenter, interdum et Μαλέαν. *REITZ.*

ead. l. 8. Ἡ τοῦ Νηρέως ἡλ.) Mentem *Luciani* hic non satis assequor, aut cur *Nereum* hic adsciscat. *SOLAN.* Puto, ob senectutem vegetam et callidam, quam notionem veteres omnino

dile marinis tribuerunt, ut de Proteo supra vidimus cap. 6. extr. Ipse Nereus *εὐβουλος* audit *Pindar.* Pyth. III, 163. Et vatem habitum fuisse, vel ex *Horat.* Od. I, 15. constat. LEHM.

ead. l. 11. *Ἐμβοήσωμεν*) Ex Cod. Ox. qui *ἐμβοήσωμεν* praeferit, cum prave in omnibus impr. sit *ἐκβοήσωμεν*. Vid. Charon. c. 21. et De Luct. c. 15. SOLAN. In O. quidem *ἐμβοήσωμεν*, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi *ἐμβ.* saltem pro *ἐκβ.* inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, idque firmatur etiam locis Nostri ab *Solano* indicatis, quibus adde mox c. 11. *ἐμβοῶσιν*. REITZ.

ead. l. 14. *Ἡ δυσχεραίνει*) Infra Philopatr. c. 1. *δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἣ ἐκκεχώφωσαι*. REITZ.

Pag. 158. l. 2. *Ἐκείνου*) Glossema videtur. GUYET. Optime. Ejiciendum ergo. REITZ. Intercedam. Considera modo loquentis habitum et affectum, et omnis orationis formam; sic potius conservandum, quam in exilium mittendum, videbitur commodissimum pronomen. LEHM.

ibid. *Ἐν χρόνῳ ἡ κουρά*) Vid. notam ad Vit. Auct. c. 20. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἐμβοῶσιν*) Quod J. prae fixum *ἐμ* omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia *βοῶσιν* novum ibi versum inchoat. REITZ.

ead. l. 6. *Ὁ μικρόν — ἀνακυκλῶν*) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic *ἀνακυκλῶν πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα*, Nigrin. §. 6. f. REITZ.

ead. l. 13. *Ἐτελέσθημεν*) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi jocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 14. *Στέγειν*) Ms. Ox. *σέγ' ἄν*, pro *σιγᾶν*. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

Pag. 159. l. 7. *Κοινὸς Ἑρμᾶς*) *Phrunut.* cap. de Mercer. *Theoph.* Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120. Quoties aliquid inventi, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. Casaub. ad *Theophr.* Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. *Ἑρμᾶς*) Nil quoque Codd. variare video. Alias *Ἑρμῆς* postularetur. Casaub. ad *Theoph.* l. d. explicat quidem proverbum; sed haec Luciani adlegans *Ἑρμῆς* quoque scribit. Ego, etsi Doricum est *Ἑρμᾶς*, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 17. *Δώδεκα — Ἀττικὰ τάλαντα*) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

Pag. 160. l. 1. *Εἰ πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογιζοίτο*) *Benedictus, si quis ad minima usque supputarit.* Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque adscendere queant re-

ditus ejus, et, si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit *Micyllus*, qui vertit, *etiamsi quis communiora tantum computaret*: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum *communiora* intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur; sed rudius generaliusque ediderit. GRON.

ead. l. 14. *Ὀυ̅λο̅ρ*) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *ὀυ̅πε̅λο̅ρ*. SOLAN. *Ὀυ̅λο̅ρ* rescripsi, quia sic solet ap. alios, et ap. Nostrum. Supra r. Ver. Hist. c. 5. *ὀυ̅λο̅ρ ἀνέμω* etc. REITZ.

Pag. 161. l. 5. *Εἰ καὶ*) Vocula *εἰ*, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, hactenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὡς γὰρ*) *Ὡς* leg. videtur. GUYET. Et quia *Π* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod et vulgata suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 8. *Τριάρμενα*) I. e. *μεγάλα*. GUYET.

ead. l. 10. *Ἐν Πειραιῇ*) Sic et infra Dial. Meretr. VI. recte. Et *Aristoph.* Pac. 144. licet metri causa detracto *ιο̅τα*, *ἐν Πειραιῇ*. Est enim cas. rectus ὁ *Πειραιεύς*. Vid. *Strab.* IX. sub init. *Alciph.* I. p. 258. ne credas *Πειραιοῖ* legendum, ut *Ἰσθοῖ καὶ Πυθοῖ* c. 20. et alibi. Sed et *Πειραιῇ* sine praepos. *Alciph.* III. Ep. 7. f. καὶ *Πειραιῇ βαδιούμαι*. REITZ.

ead. l. 15. *Ἐν γέλωτι — ποιήσεσθε*) Sic supra Quom. Hist. c. 32. Tox. 22. etc. REITZ.

Pag. 162. l. 1. *Ἀποπλευσοῦμαι*) Fut. 1. circumflexum Attice, cujus exempla frequentia vide ap. *Maitt.* de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex *Thucyd.* et *Xenoph.* multa adfert. REITZ.

ead. l. 4. *ὑποστάντες*) I. e. *subsidentes*. An *ἐπιστάντες*; ut respondeat τῷ ᾧστε ἐπιστάς μικρόν. GUYET.

ead. l. 9. *Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν*) An sic legend. *ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτήσομεν* — ἀκμήτας δύνασθαι εἶν; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus ejusmodi nominativos non semel. Adde et infra *Gesnerum* ad *Philopatr.* c. 23. pr REITZ.

ead. l. 11. *Πρὸ τοῦ*) Legebatur antea in omnibus impr. *πρῶτον*. Sed scribendum est aut *πρὸ τούτου*, aut *πρὸ τοῦ*, ut c. 30. et *Necyom.* c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἐνὸς τελετήν*) Horum mysteriorum meminist *Pausan.* p. 72, 23. non quidem titulo *Ἐνὸς*, sed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαχῆς) *Th. Mag.* h. v. haec Luciani adferens habet: ὑπερμαχῆς γὰρ, ὃ Ἀδελμάντι. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer *Alciph.* I. Epist. 18. pr. REITZ.

ibid. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Pro Merc. Cond. c. 6. cum nota nostra, et *Theocrit.* Schol. VI. εἰώθασιν αἱ γυναῖκες . . . ἐς τὸν κόλπον πύτει τὸ νεμεσητὸν ἐκτενόμενας Vid. *Hartung.* 657. SOLAN. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6. f. notamque *Solani*, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

Pag. 163. l. 11. Τὸ ἐπιρρόειον) Subaudi πῦμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίους) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. *Diog. Laërt.* p. 138. C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis jam magnam partem emensos, antequam id consilium initum est. Triginta jam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 164. l. 13. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιληψ.) *Benedictus:* paullo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. *Micyllus:* paullo ante quam ad Dipylum perveniamus, circa extremum hemistadium. Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse et vagari; cum clare dicat, *vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum* erit nobis progredientibus reliquum, *adsumiam.* De Morte Peregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. GRON.

Pag. 165. l. 2. Ἐπιμετρήσω) Conf. *Philops.* c. 24. f. REITZ.

ead. l. 5. Εἴ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcunque suavissimum: nam εἴ τι comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ. Saepe εἴ τι in ὅτι vel ὅ, τι temere a librariis mutatum deprehendas. Nec h. l. est, quod a probissima vulgata deficiat. Quae sequuntur Lycini verba: Ἀέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηϊ, satis liquet hanc continere sententiam: *Inscius ipse illud (τὸ ἡδιστὸν κτημάτων ἀπάντων) jam habes in navi.* Quae ratio alias etiam apud nostrum scriptorem frequentissima *Gesnerum* in interpretando hoc loco adeo fefellit, ut falsa sua interpretatione: *Oblivisceris, te in navi esse* alios quoque interpretes vel in errores, ut *Schmiederum*, vel certe in aliquam dubitationem, ut *Belinum* et *Wielandium*, abstraheret. De Salt. in. Tom. V.

p. 117. λέληθας σεαυτὸν τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. Sed vereor ne γλαῦν ἐς Ἀθήνας. LEHM.

Pag. 166. l. 3. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα vos animae viles, in vobis jactura et periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, et pronominum horum solemnī fere confusione. GESN.

ead. l. 6. Κισθαργδὸν) Amphion hic est, ejus historiam habes Diall. Marr. VIII. Vid. etiam *Plut.* de delphinibus 282. f. et *Aelian.* de an. XH, 45. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. Diall. Marr. IX. et *Philostr.* in Herode p. 551. de statu Isthmi ab eo positus, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελεῖναι. Quia cum in ea ora appulisset Melicerta, in ejus honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. *Spanh.* qui haec et alia ex nummis illustrat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀνορωρύχθω θησαυρὸς) Respicit hic thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo *Philostr.* Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquet. SOLAN.

Pag. 167. l. 2. Ἡολόδον) Jubet *Hesiodus* *Erg.* 405. οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN.

ibid. Οἶκος) Οἶκον fors. legend. *Hesiod.* οἶκον μὲν πρώτιστα etc. GUYET. At quidni tum etiam πρώτιστα pro πρώτον? Lucianus enim textus saltē non adversatur vulgato casui recto. LEHM.

ead. l. 4. Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est. In Ox. Ms. καὶ λιθοῖ, sine Ἰσθμοῖ. In *Fl.* Ἰσθμοῖ quidem, sed etiam λιθοῖ pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis ejusmodi vulnera absque Mss. Codd. ope sanare possit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, et comprehendī possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacrata est. Si πλὴν superioribus adjicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλλῆα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere et secare nolim. GESN. *Belinus*, Mss. Regg. 2956. et 2959. auctoritatem secutus, ita hunc locum refinxit et interpunxit: πλὴν ὅσα θυμὸν καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. *Pai déjà acheté tout le territoire d'A-*

thènes (à l'exception du thym et des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme etc. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdum non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμων καὶ λίθοι, viderint alii. BIR. *Wielandii* locus et sanus, et planus esse videtur: optare Adimantum praedia Delphica et Isthmica, in quibus per tempus ludorum illorum commorari possit. Mihi vero, et si haec *Wielandii* non improbem, tamen jure haereri posse videtur, quomodo verba ὅσα ἱσθμοῖ et περὶ τὸν ἱσθμὸν ὀλίγα recte concilies. LEHM.

ead. l. 7. Ἐνυδρον) Forsan εὐνδρον, quod et Guyet. adscripsit, pro quo tamen crebro ἐνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Εὐ — tamen hic praefero propter additum εὐχαρπον. Ut recte εὐνδρος supra. Ver. Hist. c. 28. et Rhet. Praec. c. 7. Sed et alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ. Cf. Hermot. c. 26. Tom. IV. p. 37. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 168. l. 2. Καὶ τοὺς διακόνους αὐτοῦς) Notat *Wielandius*, alludi fortassis ad aureos illos adolescentulos in Alcinoi aula *Homer. Odys. VII, 100.* LEHM.

ead. l. 12. Δημοκράτης) Demonstratum innuere videtur Herodis inimicum, *Philostr.* pag. 554. et alibi, ut 559. . . (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

ead. l. 14. Εὐμεγέθεις βάρβαροι) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. apud *Athen.* lib. I. BOURD.

Pag. 169. l. 1. Τὴν ὥραν) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἦκειν κελύσω κατὰ τὴν ὥραν. GUYET. At vide eandem formulam sine κατὰ *Somn. s. Gall. c. 7. Tom. VI. p. 317.* LEHM.

ead. l. 6. Ἐλαιον) Antiphanes μέρον ἐξ Ἀθηνῶν apud *Athenaeum* 27. E. Melius conveniret ἀκαπνον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. *Athen.* l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto ditescat, curaturum, sibi ut in promptu sint salsamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretes, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est *Strabo* L. XI. qui id vocat ἀκάπνιστον, et *Plin.* L. XI, 15. Cum eximuntur mella, apes ab igni fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avide vorant etc. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum injuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter

genera servatur, quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt *mel sine fumo*, ut docuit *ὁ πάντων Reinseius* L. III. Var. Lectt. 4. hoc vero Nostro est *μέλι ἄνυρον*. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ λαγῶς) Λαγῶ scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. l. e. ubi νεῶ quoque pro νεῶς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταῦς, ἀλετριναί, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, et οὐς quoque in οὐς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, jam Guyeto adsentior. REITZ. Imo vero οὐς erat scribendum, quod vel vitiosa scriptura vulgata οὐς pro legitima οὐς arguit, et probatur etiam singulari numero λαγῶς, qui jam nullo modo in pluralem est mutandus. LEHM.

ead. l. 12. Ἀποφαιέω) Sic Vernus factitavit, teste *Capitolino*, in magno illo convivio, de quo c. 5. loquitur. SOLAN.

ead. l. 15. Διονίκος) Nominatur quidam Dionicus in Sympos. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Ὑπῆρχεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. et Fl. ὑπῆρχεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν δὲ διανομαί) Attici testamentum sugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritim distribuendam quotannua reliquerat. Vide *Philostr.* v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis et de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto: lectis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550. mecum, credo, senties. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπομεμαγμένην) Theocr. in Ἀδωνιάδ. οὐκ αἰέγω μὴ μοι πενεῖν ἀπομάξης, subaudi χολήκα. GUYET. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 253. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶσθα οὖν, ὃ Ἀδείμαντε, ὡς πάντῃ σοι ἀπὸ λεπτεῖς χρόνης ὁ παῖς οὐτοῖς πλούτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορράγῃ, πάντα οἴχεται) Interpres: ergo scis, *Adimante*, quam tenui de filo puer iste *Plutus* dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλούτος; Quis unquam fando audivit de *puero Pluto*? Nescio sane, quem sibi interpretes finxerint puerum *Plutum*, quem nemo poeta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, et necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus *Antonius Schultingius*, Juris Antecessor ordinarius, Collega mihi conjunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc

sensu, quam tenui de filo omnes has divitias pendeant. Atque sic sensus planus est et facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex Herodoto locum, qui est lib. III. c. 19. καὶ πῶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικός στρατός. Quam ineptum et ridiculum foret, si isthic legas πᾶς στρατός; sed aequè ridiculum est illud apud Lucianum πᾶς πλοῦτος. L. Bos. (Ο πᾶς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem et adscripserat Guyet. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὐτοσί πλοῦτες; adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoënsii libri haberem illud & intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicujus possessoris, obelo confixum videbam. GESK. in Addend. Formulam ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἀπήρηται illustrat imago, sub qua universa hominum vita proponitur Charon. c. 16. et 17. ubi legas ἡρτῆσθαι ἐκ λεπτῶν νημάτων, ἀπὸ λεπτοῦ κρέμασθαι, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῶ κρόκης ἐκρέματο. Omnino ipse locus adeundus. LEHM.

Pag. 171. l. 3. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ὅτι, ὦ ἄριστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ΑΤΚ. Ὅτι, ὦ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 5. Εἰ ἔτι) Ἄρτι legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro jam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significatu retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἄρτι tamen non respuerem, sicubi invenirem. Sed possis et ἤδη conjicere, quod dictantes ἴδε pronuntiabant. REITZ. Magis placet ἄρτι. Cf. e Charonis loco dicto c. 17. verba: ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροσφον ἄπεισι (moriatur), τῶ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς (τῆς οἰκίας) αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἐν αὐτῇ. LEHM.

ead. l. 14. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit J. Elsner. Obs. ad Galat. V, 4. REITZ. Cf. Charon. c. 14. ubi et de Polycrate, et paullo ante de Croeso agitur. LEHM.

ead. l. 7. Τό, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen adnexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ. Incommodiorem vocem vulgatam nolui tamen ideo cum alia incerta commutare. LEHM.

Pag. 172. l. 4. Οἶδα μετὰ) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

ead. l. 9. Χοινικίδα) Sic impr. plerique et Ox. quae vox

paullo insolentior editori *J.* visa est, adeoque *χολίνα* reposuit. SOLAN.

ibid. *Τῆς εὐχῆς*) *Ταῖς εὐχαῖς* legend. videtur. *Τὸ ἐπηρεάζω* dativo, non genitivo, jungitur. GUYET. Lando, et *εὐχῆς* ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. REITZ. Potest etiam *τὴν εὐχὴν* scripsisse auctor. Quare satius duxi servare vulgatam, licet, ut opinor, vitiosam. LEHM.

Pag. 173. l. 11. *Ἄλλος ἐπ' ἄλλω*) Sic edidi hanc formulam ex Ox. Vulgo enim legebatur *ἄλλος ἐπ' ἄλλους*, contra Luciani usum, qui solet *ἄλλος ἐπ' ἄλλους*, quod parum aberat quin scriberem, nisi Codicis auctoritas praevaluisset. Cf. Alex. c. 30. Gall. c. 24. Epist. Sat. c. 37. et qui locus huc maxime facit Epigramm. 12. Varii autem hujus formulae Lucianae modi conspiciuntur olim in Indice. LEHM.

ead. l. 13. *Πεντάκιστους*) *Quingenta millia* pro *quinque m.* dederat Bened. REITZ.

ead. l. 14. *Ἀρχῶν*) Interpunctionem mutavi, cum legeretur *προκριθεῖς, ἀρχῶν ἀριστος* etc. REITZ.

Pag. 174. l. 4. *Ὁμοιον*) *Ἀν ὁμοίως*; GUYET. *Ὁμοίως*) In omnibus scriptum est *ὁμοιον*, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Prometh. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἀνέρας*) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud *Homerum* invenio *Iliad. B, 554.* SOLAN.

ead. l. 13. *Ἐξ Ἀρκαδίας*) Asini nempe, Arcadiae pecunia Persio. LA GROZE. Nimium hac observatione respecta *Wielandius* reddidit: Nun bin ich doch begierig, was du mit einer so grossen Menge arkadischer — Thiere anfangen wirst; cogitans nempe de asinis, de quibus h. l. vix existimo cogitare Lucianum potuisse. LEHM.

ead. l. 19. *Ἐς τὸ Περσικόν*) *A la Persane.* GUYET. Sic *εἰς τὸ κρεῖττον*, optimo modo. Et sic fere *Aelian.* IV, 4. *εἰς τὸ σχῆμά τινος*, vel *εἰς ἑλὸν τινος ποιεῖν*, ad imitationem, figuram, modum quandam quid facere, *Herodiano* frequens. REITZ.

Pag. 175. l. 1. *Περίαγαγών — τὸ χεῖρε*) Vid. *Xenoph.* *Cyrop.* VIII, 127. 20. et *Ἑλλ.* II. p. 266. 30. quo alludere videtur; et *Brisson.* *Persic.* I. Hunc autem morem aperuit mihi *Jo. Chardinus*, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege, vidit hodiernos Persas manus ita manicis inserentes, ut altera alteri applicetur. Non assecutus est *Lydiat.* *Marm.* Ox. p. 68. SOLAN. De *tiara recta* regum Persarum, *σφραῖδα* proprie dicta, vid. idem *Brisson.* de reg. Pers. princ. l, 10, 2. Conf. *Aristoph.* *Avv.* v. 490. LEHM.

ead. l. 4. *Οὐδὲ ὅλως*) Mirum sane, in tot peregrinationi-
Lucian. Vol. VIII. Kk

huc equo nunquam usum. SOLAN. Ad haec *Belinus*: *Dusoul*, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que dans tant de voyages *Lucien* ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement! BIP.

Pag. 176. l. 1. Ὁ Ἀδελμάντε) In Ms. Reg. 2954. ὁ Σάμπεππς unde *Belinus* personam Adimanti huc inserendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ADEIM. Πάντες, ὡς ὀρές, ἡ Σάμπεππς, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ. BIP. Hanc *Belini* emendationem quum confirmaverit Codex Gori, non poteram non ut probissimam sequi. LEHM.

ead. l. 6. Συμπαρεδρεύειν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cujus hanc vim esse sentio. Forte jam adscripsit hunc locum vir doctissimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opusculi sui de *Dis παρέδρους*. GERN. Reddiderat autem *Gesperus*: cum sibi legatos adesse, fastigio fere aequato, voluit aliquos. Satis contorta, vel potius plane inepta sententia. Quare facile admisi optimam Codicis Gori. lectionem συμπαρῶσι, praeunte jam *Schmiedero*. LEHM.

ead. l. 9. Τὰ ὄπλα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 12. Κεγχρεαῖς) Sic Edd. Κεγχρεαῖς emendat SOLAN. vid. ejus rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κεγχρεαῖς sine diphthongo adfert *Wass.* ad *Thucyd.* VIII. c. 10. ex *Polyb.* ubi sic semper. Quamvis ap. *Thucyd.* *Scylac.* *Sirab.* et *Philostr.* ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam scripturam, quia et supra l. d. in Quom. Hist. Κεγχρεῶν cum vulgo librorum servavi, et *Th. Mag.* indicante ibid. *Jensio*, utrovīs more scribi, etiam observat REITZ.

ead. l. 14. Διαβάσωμεν) Corrige διαβάλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. et Ox. erat. SOLAN. Vel διαλάσωμεν, l. διαπεράσωμεν, l. διαπλεύσωμεν, malit *Belinus*. BIP. Haud pravum corollarium est *Jacobi* conjectura διαβαίνωμεν proposita ad *Toxar.* p. 159. quamquam locus collatus c. 33. σὺ πρῶτος — διαβαίνε (scil. τὸν *Ευφράτην*) non magnam habet vim probandi. LEHM.

Pag. 177. l. 1. Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις εὐχιστοὺς λαβόντες, ῥαδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque *Benedictus*, captis civitatibus immunitis, et praefectis ibidem facile relictis: cum *Micyllus* pariter dedisset, ac civitatibus nullo defendente captis, praefectisque ibidem facile relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, et distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim et solent scriptores loqui, et sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλλοῦ καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, utramque *Cilicias*

oram, maritimam videlicet et montanam. Si enim ὁρεῖνῃ non est παράλιος, non potest ferri ora: et cur non simpliciter maritimamque ac montanam Ciliciam? GRON.

ead. l. 14. Ἀποδιδράσκεις — τὸν κατάλογον) Hanc phrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλογον legit interpres. GUYET.

Pag. 178. l. 1. Οἱ δὲ) Pro alii vero usitatum esse, permultis docet J. Elsn. Obs. ad N. T. I. p. 347. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἰθύνοντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἰθύνοντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex Hom. II. Θ, 110. Τρωσὲν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰθύνοντες, et ex Aeschyl. Agam. 61. ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7. aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68. 69. REITZ.

ead. l. 15. Εἵκοσιν) Μυριάδας scil. GUYET.

Pag. 179. l. 1. Τῶν πλησίων) Etsi οἱ πλησίον alibi rectius et usitatius, ut supra Necyom. c. 16. med. μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16. hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστέλων. REITZ. Atvero ex hac ipsa vicinia natum esse videtur vitium scribendi, quod in Luciano quidem vix amplius ferendum erat. LEM.

ead. l. 2. Κατέλεξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἄγνυμι aliter (quam) frangendi intellectu positam, memini. Sollicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, conscripsit, delegit, quod solenne in hac re verbum est, unde paullo ante κατάλογον dixerat. A facile in E transiit, post quod E sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex KATEAEΞE, KATEAEΞE. GESN.

ead. l. 16. Τριάκοντα) Aberat Piraeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres jam emensierant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16. et notam nostram. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἐπὶ τῆς ἀναγερ.) Ἐπὶ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, et sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Lege quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, et quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, columella, cippus, altum magis opus, quam longum aut latum? et quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T' et Γ'

litteras: viderat idem literata eaza frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. *Columella*, cippus, pila, cum stant, scriptis servandis, et ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa jacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. GERN.

ead. l. 3. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ὁδοῦ. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. An παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὑγιές. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, et πρὸ τοῦ, pro παρὰ τό. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, Tu es apud ferendam sententiam, i. e. tuum est jam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, tibi ades, ad te venit ordo etc. nec τὸ περὶ damnaverim. GERN. Cf. Var. Lectt. LEHM.

ead. l. 10. Καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, et simil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellipsis. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 181. l. 17. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Ms. Ox. et Ven. 2. habemus, vulgata προσκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 182. l. 9. Προσκυνέωσαν ἡμῖν) Προσκυνέωσαν ὑμῖν. MARCIL. Προσκυνέωσαν ὑμῶν) Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω conjunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἄρξω moris autem, quem tangit, illustrare habet apud Xenophontem exemplum, quod vid. Αναβ. I. pag. 154. 17. SOLAN. Relinquo Marcilio suum προσκυνέωσαν, etsi προσκυνέωσαν forsitan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi scriptum invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei adsentior, modo ὑμῶν de disset. REITZ.

ead. l. 10. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio apadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω. GERN.

ead. l. 13. Αἶ ἄν) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, conicio tamen αἶ delendum. REITZ.

ead. l. 14. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III. p. 151. f. Hom. Il. Θ, 12. et alibi. et compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsitan patebit ex Indice, ne alios addam, qui

nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam *Th. Mag. v. ΑΠΕΛΕΙΣΙΝ*, aliquanto meliore jure; vid. *Hemst. T. I. p. 181. sq. REITZ.*

*Pag. 183. l. 1. Ἐκστάδιος) Extra stadia tua jam es, stadia imperii tui peracta sunt. Male interpres cum ἑξαστάδιος confundit, sex stadiorum vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκστάδιος, uti recte scribitur in Ven. 2. Bas. 1. et 2. et Par. ut ἐκπονοδος, ἐκπρόθεσμος etc. In L. Schol. et Fl. ἔστ— In O. vero et reliquis ἐστ— neque Graece, neque vere, cum unicuique decem stadia, ex ratione supra ad c. 16. inita, assignari oporteat; et re ipsa assignata ex 35. pateat, cum Luciano remanserint decem. SOLAN. Non verò narrant Solanus et Reitzius et cum his Frittschius, in Bas. 1. legi ἐκστάδιος, quum illic vox legatur adspirata. Sed Bas. 2. et 3. genuinam habent vocem, quam etiam recte reddidit *Micyllus: extra praescriptum stadium*. Itaque *Guyetus*, interpretem vituperans, Parisiensem significasse videtur. LEHM.*

ead. l. 15. Ταῦλα λευκή) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. SOLAN.

*Pag. 184. l. 13. Νεώς) Νεώ plurale corrigit Guyet. certiore jure, quam supra c. 23. λαγῶ pro λαγῶς. Nam cum οὓς hic addatur, facile suspiceris, etiam νεώ plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale οὓς per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso εἰκόνες, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin *Guyeti* emendationem, invitis Edd. recipiam. REITZ. Cf. Pro Merc. Cond. c. 13. Tom. III. p. 300. ubi similia leguntur: καὶ εἰκόνες δὲ, καὶ νεώ, καὶ τεμένη, ὁπόσα κ. τ. λ. Pro νεώ autem, quod vulgo ediderant νεώ sine jota, in M. illic νεώ (i. e. ΝΕΩΙ) legi notatum a *Reitzio*. Et sic fortassis etiam h. l. ΝΕΩΙ corruptum olim est in ΝΕΩΣ. Quapropter nullo modo dubitabam certissimam *Guyeti* emendationem recipere. LEHM.*

Pag. 185. l. 1. Ἐπὶ πλεῖστον) Glossema videtur τοῦ ὅτι μάλιστα. GUYET.

ead. l. 4. Ἀπαλλαγὴν) Mutationem dederunt. Redde decessum. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπες, et simil. GUYET. Habuimus supra c. 36. pr. REITZ.

ead. l. 14. Δακτυλλούς) Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas et miras virtutes inesse putarent; vid. et Philops. SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Μηδένα) In L. ἴσως μηδέν. Quocunque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego μηδένα

οὕτως εἶναι ἀνέραστον ὅτῳ etc. existimo a Luciani manu pro-
fectum. Quamvis enim raro ἀνέραστος active ponatur, sic etiam
usurpari monent grammatici. SOLAN.

ead. l. 14. *Εἶναι*) Non adderem, si in pluribus abesset.
Jam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi,
ut Necyom. §. 16, τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε. Confer et
de Calumn. cap. 16, ac 20. et Pseudol. c. 6. ubi ὄν, οὐσα, et
εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

ead. l. 16. *ὑπὲρ τῶν ῥάκινθον*) His utitur Jac. *Elena*.
ad exponenda D. Apostoli verba in 2. Ep. ad Corinth. XI, 2.
ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦς. Sed ut ellipsis
ista rarior, ita Lucianeum illud ubique obvium. REITZ.

Pag. 187. l. 5. *Δεήσει με ταῦτα ἔχοντα*) Corrupta sunt
haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece acit, inde
eliciat, quod dici oportuit, *hoc enim unum superest, cum aliis
suppetant omnia?* SOLAN. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα)
Conf. μηδὲν δὲγ' ad Rhet. Praec. c. 18. f. Et οὐδὲν δεήσει Dial.
Meret. 2. *Aelian.* V. H. II. c. 14. κατέμεινεν οὐδὲν το δέόμενος.
commoratus est sine ulla necessitate, structura quidem ab hac
diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2.
ante med. est, οὐδὲν δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Nondum enim
persuadet *Solan.* vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini,
dies deficit me, id est, destituit, aequae dicunt, ac *tela nostris
deficiunt* apud *Caes.* legimus, ita δεῖ et δεῖσθαι quoque inter-
dum cum accusativo personae construi, non ἀδύνατον videtur.
Sensus certe ex analogia perspicuus, *nihil me destituet haec
habentem*. Cum accusativo person. *Steph.* ex *Eurip.* notavi,
δεῖ σε μακροῦ λόγου, et accus. rei, ex eod. ἐν δεῖ μόνον μοι.
Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3. pr.
σοι δεήσει. *Amor.* cap. 3. f. Ἀλλὰ σοὶ — δεήσει et δεῖ τοῖς
γάμοις *Alciph.* III. Ep. 49. f. *Lys.* pag. 53. Ed. Lond. οὐδὲ
ἐκείνοις δεήσειεν χιλίων νεῶν Quodsi quis igitur hic legat, με
ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia et accus.
pers. et accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat,
hic utrumque conjungi. REITZ.

ead. l. 11. *Γρύψ*) De gryphis supra dictum est ad ultima
verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II. p. 464. sq. *ΕΞΗΜ.*

Pag. 188. l. 2. *Αὐθημερόν ἀγγεῖλας ἐς Βαβυλῶνα*) Τὸ
βούλομαι repetendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 3. *Εἰ τύχοι*) Sic Ms. Ox. uti conjeceram; reliqui
εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἄν ἐξῇ*) Legendum ἐξῇν. GUYET.

Pag. 189. l. 7. *Γέροντα*) Non ergo a juniore Luciano hoc

scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. SOLAN.

ead. l. 13. Κατὰ δάκτυλον ἔνα) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 16. Ὃς περιθήμερόν σε παύσει μωραίνοντα) Nescio, quid velit *Benedictus*, qui obductus te a stultitia cohibeat. Interim probo *Micyllum*, qui te indutum a stultitia cohibeat. GRON.

ead. l. 17. Κόρυζαν ἀποξύσας) Vid. ad *Indoct.* cap. 21. et de ἀποξύσας notata *Hemsterh.* in *Ed. minore Dial. Lucian.* p. 26. quae in maiore non repetiit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstineo. REITZ. Inserta huic Editioni inveniis *Tom. II.* p. 495. In proximis ἡ τοῦτο μὲν etc. ἡ interrogative redditum ab interpretibus Latinis. Rectius corrective capias, aut potius, doch; de qua particulae vi, olim non satis agnita, egimus in *Adnot. ad Toxar. c. 62. Tom. VI.* p. 502. sq. LEHM.

Pag. 190. l. 2. Ἀνεπλήρητα) Hoc *Luciani*, item ex ejusd. *Pseudom.* et *Reviv.* et ex *Xenoph.* atque *Simpl.* in *Epict.* idem adjectiv. adfert *Elsn.* quo probet, id in 1. ad *Timoth.* 2, 15. significare cum *Hesych.* ἀμέμπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 8. Καὶ σταδίοις) „An δέκα σταδ. Bene monuit *J. J. Wetstenius.*“ Melius καὶ alterum prorsus expunxit *Fritschius.* LEHM.

ead. l. 9. Τηνέμιον) Metaphora ab ovis subventanciis. GUYET.

ead. l. 12. Οἰήται) *Hom. II. B.* 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 192. l. 9. ΓΑΥΚ.) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιλέησαι) *Th. Mag. v. ἐπιλ.* SOLAN.

Pag. 193. l. 1. Ἐν τοῖς Ἀλώοις) Ἀλῶα festum Atheniensium agricolarum, dictum, quod in arcis hac die convivium personabat, ἐορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit (*Dial. Mer. VII. f.*) Caetera hujus Dialogi diligenter exposui ad *Petron.* *BOURD.* Vide Scholia ad *Dial. VII.* Fece-
rat *Euripides* fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. *Grot. Flor.* 54. SOLAN. De hoc festo, mysteria *Cereris*, *Proserpinæ* et *Bacchi* complectente, vid. *Scholias*, ad *Dial. Mer. VII.* Et *Alciph.* II.

Ep. 3, p. 224. — ἐν ἅσται μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota *Bergleri* laevigatur ἀλῶα, in exemplis autem ab eodem adlatis adspiratur, non addita ibi varietatis causa. Verum cum etymon a Scholiaste traditum, quod homines tunc in arcis, περὶ τὰς ἄλως, commorarentur, adspirationem requirat, et apud Nostrum Dial. Mer. VII. aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex Luciani Edd. prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab *A* quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad *Alciph.* I. Ep. 33. *Bergler.* ἀλῶα δ' ἦν, haec bene jam monuit, dicens: *Festum Cereale.* Ἀπὸ τῆς ἄλω, ab area horrei. Tunc ubi venerabantur *Cererem* Ἀλωάδα de qua *Theocr.* in *Thalysiis*, quae sunt itidem *Halos*, v. 155. Βωμῶ παρ' Δάματρος Ἀλωάδος. Meminit Noster (*Alciph.*) aliquoties hujus festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe et alibi. REITZ.

Pag. 194. l. 9. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν) Sic *Aristoph.* in fine *Pacis*, Τρυγῆσωμεν αὐτήν, τρυγῆσωμεν αὐτήν. L. Bos. *Gallice plumer.* SOLAN.

Pag. 195. l. 10. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἰχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 196. l. 8. Οὐδέν — δεήσει) Confer de hac structura *Rhet. Praec.* c. 18. f. et *Navig.* c. 44. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad *Demosth.* περὶ Ἀλονήσου. BOURD.

Pag. 197. l. 4. Συνέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συνέθεικας. REITZ.

ead. l. 11. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praesidet λοχείαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 200. l. 12. Ἀνακλάσας) De potestate hujus verbi, interdum non bene intellecta, vid. supra ad *Gymn.* c. 7. Adde hic *Alciph.* I. Ep. 28. ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι, ibique *Bergl.* p. 115. docentem errasse *Budaeum* et *Stephanum*, quia ἀνακλάσας apud *Athenaeum* pro ἀνακλασθεῖς poni putarint. REITZ.

Pag. 201. l. 15. Τυραννεῖν τὸ συμ) *Ter. Adelph.* Αἰν', quaeaso, *Aeschine*, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 202. l. 17. Ἀπορρήξωμεν) Idem proverbium ap. *Aristaenet.* Ep. I. lib. 2. BOURD. Simul memineris illius dicti *Terentiani*: *Amantium irae, amoris integratio.* *Andr.* III, 3, 26. LEHM.

Pag. 204. l. 12 Κεραμεικῶ) Duo Athenis fuisse *Ceramica*, docet *Meursius*: unum intra urbem, de quo hic sermo, in quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri solebant, qui in bello occubuissent, idem, cum *Academia* de pop. Att. et alibi de *Ceramico*. SOLAN. Bene *Belinus* notavit, male

in interpretatione Latina se habere illud ignominiae causa, quam contra amoris causa nomina fuerint columnis inscripta. Et conferri hanc in rem jubet *Aristoph. Vesp.* v. 99. LEHM.

Pag. 205. l. 17. Ἄλλ' εἴ τινα εὖροιμι — γραῦν) Non opinor, ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, sed si quam anum invenire possem, aut, ut alter, habere, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum, sed utinam invenirem vetulam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano sumitur. In *Prometheo*: εἰ γὰρ γένοιτο, ὃ Προμηθεῦ, ταῦτα. GROS.

Pag. 206. l. 1. Ὁ, τὴ χρησίμῃ) Ita distincte ex praecepto Grammaticorum scribere jubemur. Phrasis est cum superlativo tritissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡμῇ ἐστὶ) Vide notam nostram ad *De Merc. Cond.* cap. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπιτεῖσθαι) Forsan ὑποτεῖσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θεῖον) Sic *Fl.* uti *Barthius* emendare jubet *Advers.* p. 316. laudato loco, qui occurrit in *Philops.* c. 12. In reliquis libris θύον. SOLAN. Conf. supra *Philops.* cap. 12. et infra f. hujus *Dial.* REITZ.

Pag. 207. l. 2. Ῥόμβον) Ad hoc verb. *Schol. Ms. Reg.* 2954. Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μνημονεύμενον. Quam interpretationem, utpote falsam, recte rejicit *Belinus* BIP. Cf. *Theocr. Idyll.* II, 30. quod carmen ut omnino recte *Belinus* cum hoc dialogo comparari jussit, ita tamen minus bene versatus est in singulis quibusdam rebus magicis inter se conciliandis. Est autem ῥόμβος in re magica rota illa rhombi staminea, quae etiam ap. *Propert.* IV, 5, 26. (s. III, 6, 26.) occurrit. Ceterum vide an in scholio Parisiensi in voce βιβλίου vitium insit scribendi, quod tamen ego nunc, quomodo sit corrigendum, non habeo in promptu. LEHM.

ead. l. 6. Αἰτούσης) Αἰτιώσης legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic αἰτούσης, aut certe aliqua vox excidit: nam πολλὰ αἰτούσης est Graece magna petere; cum dicere debuerit, *enixe, ut apud sese maneret, orante.* SOLAN. Hanc autem sententiam etiam in ista dictionis vulgatae brevitate agnosci posse arbitror. LEHM.

ead. l. 8. Μισήθρον) Aliud odii poculum est apud *Origenem* lib. 7. contra *Celsum*. De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἄφρον, καὶ τὸ θύον) *Casp. Barthius* putat legendum esse θεῖον, et sulphur capiendum, quod in lustrationibus et incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus etc. vid. cap. 3. L. VII. *Adversar.* ALMEL. Θεῖον *Fl.* etc. SOLAN.

Pag. 208. l. 11. Πρὸς τῆς κουροτρόφου) *Per Cererem. Hesych.* in κουροτρόφος, ὡς ἐτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ. MENAG.

ead. l. 17. Ἑταιρίστρια) *Hesych.* Ἑταιρίστριαι, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Πότον) Πότος ὁ, *compotatio: potus potulentus, potabilis: ποτόν, τὸ, πόμα potius.* GUYET. Πότον — συγκροτούσα) Supra Gall. c. 12. ὁ πότος συνεκροεῖτο, ubi et de differentia nonnihil dictum. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον) Haec et cetera hujus Dialogi interpretata sunt ad *Petronium* ad haec verba: *commovebat valgiter labra.* BOURD.

ead. l. 3. Μαστοὺς ἔθλιβον) *Plaut. Pseud. Teneris labelis molles morsiunculas Papillarum horridularum oppressiunculas.* Ovid. 1. Amor. *Forma papillarum, quae fuit apta premi.* BOURD.

ead. l. 4. Καὶ ἔθαπνε) *Plaut. loc. cit.* BOURD.

ead. l. 6. Τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφυῆς· καὶ ἐν χρόνῳ ᾤφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένη) Auctoris mentem minime percepit interpret in his verbis, quae sic Latina fecit: *galericulum quidem a capite removit, ipsa autem incumbebat similis et aequiparanda athletae alicui vehementer virili et robusto, et cute ad vivum detonsa.* Deceptus fuit verbis, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφυῆς, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de ejus coma adscititia sint intelligenda, et parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demisit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem et aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa. L. Bos.

ibid. Πηνήκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Junge *Alexand. Paed. lib. II. cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1. lib. I. Vide Herald. ad Martial.* BOURD. Πηνήκην, la perruque. GUYET. Ut *Junt. πηνήκην*, ita *Lexicogr.* vicissim etiam adferunt πηνίκη, hoc sensu; sed et πηνήκη infra *Dial. Mer. XII. ad fin. in plurimis, et recte, ut credo, scribitur.* Et sic ap. *Pell.* bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 7. Ὅμοια) Ἡ πηνίκη scilicet. GUYET.

Pag. 211. l. 1. Ταύτην τὴν Δημῶνασσα) Ex Ms. Reg. 2955. admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab Edd. Bir.

ead. l. 5. Τὸ ἀνδρεῖον) *Catullus: Et quaerendum unde, unde foret nervosius illud.* MENAG. Idem habet *Guyet.* ex quo omnia surripuisse *Menagium* video. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια,

non facile est divinare; ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me exspectes: conjecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφέστρις ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. *Suidas* μανδύαν et βλῆρον interpretatur, et ὕφασμα ἐξ αἰγίων τραχῶν, alii χλαμύδα, alii χλανίς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texi solitas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, et laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt *les contes du veilleri*. At forte mendosa est ea vox, et legendum vel ἐφ' ἑστία, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἡφαίστεια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme narrantur, nam (ut notum est) Ἡφαίστος saepe pro igne sumitur: et erant Ἡφαίστεια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem assidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἡφαίστεια, ut ex *Andocide* patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam et nobis impertiaris! PALM. Vide, an festum notet. SOLAN. Marg. Parisinae: *Ephestria vestimenti genus militaris est, unde Ephestria derivari videntur. Utrum autem poema, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest.* REITZ. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in *Βοιωτῶν* comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad ἐφέστρια adjunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ ἐφέστια, et intelligere *domestica, patria, memorabilia et singularia patriae suae.* Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eosdem lares, penates etc. habeat, notum. GERN.

Pag. 212. l. 7. Πάρει) *Aristophan. Κακῶς παρέξω, καὶ οὐχὶ προσκινήσομαι.* MENAG.

ead. l. 15. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII. init.) θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα· τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

Pag. 213. l. 7. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legatur hic ὦ, quod necessario sic mutandum fuit. SOLAN. Ὡς ἐνόμιζες) Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac *ceu putasti*, eoque magis rectum, cum tam prope ὥς praecedat. REITZ.

ead. l. 12. Μαννάριον) Α μάννα, i. e. μέμμη, ut videtur,

ductum est *μαννάριον*. Τὸ μάννα autem cognatum videtur τοῖς νάννας, νάννη, ἀννίς. *Hesych.* Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφήν. Νάννη μητρὸς ἀδελφή. Ἀννίς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη et ἀννίς κυρίως *matrem* notare videtur, et νάννας *patrem*, ut et νάννος, unde *Italicum Nonno*. GUYET. Sic iterum *Dialog. VII.* usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποστροφῇ) Ex utraque *Ven.* Reliqui libri impressi corrupte ἀποτροφῇ. Sic *Dem. Phil. I.* 104. C. SOLAN.

Pag. 214. l. 6. Σφύραν) Σφύρας forte. GUYET.

ead. l. 8. Κρόκην κατάρχουσα) *Lanam trahens*, unde *tractum τολύπη*. Gl. Ph. GUYET.

ead. l. 9. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phrasin probaturus *L. Bos* in *Epist. ad Hebr.* 2, 13. et haec *Luciani* adferens, παραμένειν ἔλπιστα, scribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, et si παραμένουσα legi voluisset, id indicasset. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν μνᾶν) Τὸ πρῶτον μίσθωμα. GUYET.

Pag. 215. l. 5. Δάφνιστα) Δαφνίδα scribendum videtur. GUYET. Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἢ Δαφνίς vult formari, uti ἡ δαφνίς, *laurea*, vel *bacca lauri*; quod probo, licet ob consensum *Edd.* nil mutarim. Alias Δάφνη *Nymphae* nomen ubique obvium, Δαφνίς minus frequentatum: sed solent illa mulierum in ις esse oxytona, ut *Θρῡαλλίς*, *Θαῖς*, *Βαχχίς*. Vid. *Alciph.* l. *Epist.* 59. Quare *Guyeto* omnino adsentior, ut res sit parvi. REITZ. Non certe tantilli est res, ut eodem loco Δάφνιδος et Δαφνίδα scribere liceat, quod revera *Schmiederus* l. l. fecit. Ego vero, qui nomina maris Δάφνιδος et feminae Δαφνίδος bene distinguenda putarem, vel contra librorum auctoritatem in utroque loco *Guyeti* subtile iudicium secutus sum; praesertim quum etiam supra c. 1. *Philaenidis* meretriculae nomen in omnibus libris editis falso scriptum legatur. Non enim sonabat illud *Φιλαίνις*, sed *Φιλαίνις*. Cf. supra *Pseudol.* c. 24. et *Amorr.* c. 28. ubi libri omnes in recta scriptura consentiunt. LEHM.

ead. l. 15. Προπέμψει) Μετάπεμψει fors. GUYET. Μεταπέμψει videtur voluisse. Sed longe praestat vulgata. De regibus dictum confer *Somn.* s. Gall. c. 24. De funeribus *Diall.* *Mortt.* VI, 5. LEHM.

Pag. 216. l. 1. Ἐπιλαμβανομένη) An prensans? GUYET.

ead. l. 15. Ταῦτα γάρ) Subaudi διά. GUYET.

ead. l. 17. Παραπολύ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδέν) *Aposiopesis* est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum De-

phnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abrumpit orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἄλλ', id est ἄλλὰ. Sed non multum refert. GESN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλέον αὐτῆς, s. πλέονα ἔχεις ἢ αὐτή. GUYET. Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: et ab comparativo illo pendet genitivus; alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo junctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, spe minus, vid. Viger. de Idiotism. p. 520. vel potius Bud. Comm. p. 129. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ἄν ἐτι τοιοῦτον) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36. L. I. Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160. seqq. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Πανδῆμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus et Urania. Ἀμφοτέραι πόρναι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἢ τινι Οὐρανία τετέμιστο ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδῆμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζώου συνταστικόν (συνουσιαστικόν Ms. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφετον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίσσεται συζυγίαν. ὡς πλουτοδοτεῖρα δὲ ἤδη ἐστίν. Sic ad oram Ms. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφερές, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad Pseudolog. c. 11. et Demon. Vit. cap. 13. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐρανίᾳ) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. Τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Imagg. c. 4. et 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. et 2955. τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ etc. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις et ἐκείρα post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem Belino, nec aliter legisse videtur Guyetus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219. l. 7. (ad Dial. V. f.) BIR.

ead. l. 9. Πλουτοδοτεῖραν) An Aphroditen? GUYET. Immo Cererem. Vid. Hemsterh. Γ. I. Tiim. c. 21. ubi id ex Orphēi H. 39. addito et hoc Luciani, probat. REITZ. Junonem nescio qua ratione ductus Gesnerus interpretationi inseruerat. Cererem jam ego substituendam putabam. LEHM.

ead. l. 14. Ἐὰν ὁ πατήρ) Subaudi θνητοί, θάνοι. GUYET.

Pag. 219. l. 1. Κατὰ ταῖν θεαῖν) Ad oram Ms. Regii scriptum erat: κόρη καὶ Δήμητρι αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὅρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων αἱ Διοσκούροι,

οἱ καὶ ὁμνίουσιν, νῆ τοῖ Σιῶ. BOURD. Cererem et Proserpinam intelligi, idque mulierum, non virorum, iusjurandum fuisse, docet *Spanh.* ad *Callim.* p. 658. f. et seq. Sic οὐ μὰ τοῖ θεῶ, non, per Cererem et Proserpinam, Chorus mulierum ap. *Aristoph.* in *Thesm.* v. 725. REITZ.

ibid. Ταῖν θεαῖν) Vide *Spanh.* ad *Callim.* 655. SOLAN.

ead. l. 2 Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste Minervam faciemus? V. 16. *Spanhem.* Ego malletm Κωλιάδος. Vide tamen *Conviv.* cap. 32. neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra *Conviv.* c. 32. REITZ.

ead. l. 4. Καταθεῖναι συμβολήν) Hac de re copiose *Isaacus Casaubonus* ad *Athen.* BOURD.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi δέδωκας, ἀπὸ κοινού. GUYET.

ead. l. 7. Ὁ Χῖος) Deest in Ms. BOURD.

ead. l. 8. Ποιησάμενος) Πριάμενος legit interpretes. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαιρέας. GUYET. Scilicet *debebat coenam — dependere, dederat Micyll.* Sed non abit inde *Gesn.* Neque video, quin ἔδεῖτο hic eodem redeat. Si enim *indigebat* (scil. his donis) *ad coenam reddideris, vel simpliciter, indigebat conferre, i. e. opus ei erat symbolam conferre, quid intererit?* Et si ἔδει legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 9. Ὁθόνας γὰρ) Subaudi οὓς δέδωκας, ut supra. GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu jam dixit γὰρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 17. Διδραχμὸν) Vide *Dial.* XIV. ubi bis pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 18. Ὀλίγας) Deest in Ms. BOURD.

Pag. 220. l. 5. Ταρυνιδίων) Vid. rursus, si operae existimas, *Bergl.* ad *Alciph.* I. p. 160. REITZ.

ead. l. 11. Προσῆ) Pro προσέσας Attice. GUYET.

ead. l. 12. Ἀχαρνενὺς) Ἀχαρνὺς omnino leg. videtur. GUYET. et MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀχαρνάνια adspirare scribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀχαρνᾶνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit *Strabo* X. p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνενὺς volunt hunc vocari ab Atticae δῆμῳ vel oppido Ἀχαρναῖ dicto, unde certe Ἀχαρνενὺς formandum; vid. *Cellar.* Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte judicant *Guyet.* et ejus compilator *Menagius*, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνεμύχθισας) Nondum, puto, alias observatum verbum. Suspiscatur *Jensius* legendum esse ἀνεμύχθισας cum μυχθίξω sit apud *Hesychium*, μυκτίξω nusquam compareat. Ita ἰχθύσι ταῖς ἰκτίσιν substitutum ivimus supra in *Dipsadd.* c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομυγεῖν, non dubito, et significare *superbe et cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem rejicere.* *GEAN.*

Pag. 221. l. 1. Κινάβρας) *Hesych.* κινάβραν, δυσωδίας τῶν τράγων. *GUYET.*

ibid. Αἰὸς μοι) De hoc proverb. *Erasm.* *BOURD.* *Vid.* *Diction. Baylii* T. I. p. 41. col. 1. *LA CROZE.*

ead. l. 2. Ἀκαρνάνιος) Ἀχαρνεύς forte. *GUYET.*

ead. l. 4. Ἀποπνῖ) Ἀποπνέω legendum. *GUYET.*

ead. l. 10. Σωφρονήσεις) Sic *Pell.* quocum conspirare videmus *Ms. Reg.* 2955. Vulgo σωφρονήσης, minus bene. *BIP.*

ead. l. 11. Θεσμοφόρου ἱέρεια) I. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; *vid. Spanh. ad Callim.* pag. 662. *REITZ.*

ead. l. 12. Ἀλῶα) *Conf.* supra *Dial. Meretr.* I. p. *REITZ.*

ead. l. 14. Μαννάριον) *Leg.* fort. *ναννάριον*, ut *supr.* (*Dial.* VI.) An *μαννάριον* est α μᾶν, μάννω, μάννα; quod idem est τῷ μᾶμμα. *GUYET.*

Pag. 222. l. 6. Οἷς) In *Ms.* ἔτι. *BOURD.*

Pag. 223. l. 6. Περιέκεινεν) *Vid. Hemsterh. ad T. I. Tim.* §. 4. *REITZ.*

Pag. 224. l. 1. Ἐρᾷ γε) Ἐρα γε legend. videtur. *GUYET.*

ead. l. 4. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuendum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. *SOLAN.* Nec nomen ipsum hoc facile esse potest, quoniam mox πλούσιοι appellative dicuntur, et vere agitur de opulentioribus aemulis; nec excidisse nomen proprium probabile est, quia ex initio colloquii patet, de eo jam antea fuisse aliquam mentionem injectam. *LEHM.*

ead. l. 6. Ἐπὶ πλουσίων — σπουδάξῃσθαι) Pluribus hanc phrasin probat *Bergl. ad Alciphr.* I. Ep. 29. p. 120. persuadetque, et illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, *Rhet. Praec.* cap. 23. ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδᾶξῃσθαι. *REITZ.*

ead. l. 11. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba censeo. *SOLAN.* *Belinus* vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes; ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι.* *BIP.*

ead. l. 15. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum censeo. *Fl.* quidem πείθειντο habet, sed neque sic sana erant omnia.

SOLAN. *Μεγαλόδαροι ἔρωτες γίγνονται, εἰ καὶ* etc. legit *Belinus*. BIP.

Pag. 225. l. 3. *Σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκάτης, οἷμαι, ἢ ἑλαττω οὖσα τυγχάνεις*) Perspicue legendum *ὀκτωκαιδεκάτης*. Fit sermo ad meretricem. JENS. Recte monuit *Jensius*, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem *Jensii* firmat Ms. Reg. 2955. BIP.

ead. l. 7. *Ἦρα δέ*) *Ἦρα μου* esse in *Fl.* additum erat in marg. *Ald.* Falso; nam *Fl.* *ἦρα δέ* diserte habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versa praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex jam praemisso *ἦρα μου Δημόφ.* Cui *μου* iterato subjicere minus hic elegans, quam *δέ*. REITZ.

ead. l. 11. *Ἀπέκλεισα*) *Olear.* ad *Philostr.* I. pag. 20. n. 20. REITZ.

ibid. *Καλλιόδης*) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo Adv. Indoct. c. 2. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἀναφλέγεται*) Sic excludendo et aemulatione languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix ap. *Alciph.* I, 37. p. 168. ubi de hoc artificio plura *Bergl.* REITZ.

Pag. 226. l. 2. *Ἀπαντα ἐποίη*) De irrito conatu; ut apud *Martialem*, omnia cum fecit. BOURN.

ead. l. 22. *ΔΟΡΚΑΣ*) Cum quatuor tantum illas, quas exhibemus, personas habeant Edd. optimaе, et in ipso Dialogo non adpareat, duas ancillas *ΔΟΡΙΑ* et *ΔΟΡΚΑΔΑ* adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 227. l. 5. *Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε*) Lege *ὑμῖς*. GUYET. Tu nihil mutabim, lector, si illud *μοι* et *ἡμῖν* ferme *πλεονάζον*, sed tamen familiaritatis signum, et creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui *πράττειν* pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter *Bud. Comm.* et *Kust.* ad *Aristoph.* *Plut.* 341. etiam *J. Elan.* ad *Epist.* ad *Eph.* VI, 21. REITZ.

ead. l. 6. *Τῶν πολέμων*) Conjiceres forte *πολεμίων*; ut sit, num quid ab hostibus reportastis spoliolorum. At nihil est mutandum: nam *ἄξιον* cum *πολέμων* recte cohaeret; aegre jungeretur cum *πολεμίων*. REITZ.

ead. l. 9. *Ἀθηνᾶ στρατεία*) Hujus cognominis *Pausanias*, qui ultra triginta alia passim adfert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 15. *Πρὸς γε Παρμένωνα*) Sed scribendum *Παρμένωνα*, ut recte pag. 730. (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus et Grammaticus canon postulat. JENS. Bene emendat, sed *Πολέμωνα* altero illo loco legas, non *Παρμένωνα*. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Jensus sic recte scribere jussit, cum in libris omnibus esset Παρμένωνα. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐβόμβει τὰ ὦτα) Vides, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes insidet. SOLAN.

Pag. 228. l. 11. Ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μεθ' ἡμῶν τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii et Petronii interpretes. BOURD.

ead. l. 16. Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud Herodot. et Diodor. Sic. BOURD.

Pag. 229. l. 2. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cujus compendio forsitan πάντων est natum. Neque mihi quisquam, de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, et περὶ τῶν ὅλων tum potius dixisset. Sed de praesenti rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videbitur. Responsum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam priore loco legi. REITZ. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955. Bir.

ead. l. 5. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si Jo. Jensus credas (de Script. Hist. Philos. I, III. c. 13. p. 279. et 283.), celebris est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδημονῶ. Leg. Aristasn. Epist. 28. lib. I. BOURD.

Pag. 231. l. 6. ΠΑΝ.) Pro Pannychide inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

ead. l. 12. Τοὺς Θράκας) Subaudi ἄγε, aut quid simile; an ὦδε, i. e. huc age, adduc. Ἐνέχω. GUYET. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel πάλε intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ᾧ Παρμ. invenirem ὦδε. Verum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ᾧ sic abesse possit, non jam, cum adsit, peccaverit, qui ὦδε pro eo legat. REITZ.

ibid. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hio requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committendum est. FL. novam personam non inducit. Par. et Salm. quod mireris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN. Mihi potior videbatur ratio Florentinae esse, qua sermo Polemonis cum gloriosae irae affectu continuatur.

Sic magis haec ridicula et cum iis, quae deinceps Philostratus dicit, convenientia evadent. *Pelleti* commentum *ἡκέτωσαν* et *Schmiederi* *ἡκόντων* non displicent quidem, sed non sunt certe necessaria. LEHM.

Pag. 232. l. 3. *Διμοιρίτης*) Sic Cronos. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλὸν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur et *διμοιριστής* καὶ *διμεραῖος*. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Paris. additum: *διμοιρίτης* a *διμοιρία*, quam eandem et *ἡμιλογίαν* Suidas vocat. *Guyetus* autem sic: subaudi *στρατιότης*, i. e. cui duplex annona datur, *διπλὴ μοῖρα*. REITZ.

ead. l. 5. *Ἐπὶ δόρυ*) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad praelium. Non ignoro *ἐπὶ δόρυ* illud, quod est inter *παραγγέλματα* s. imperia militaria, v. g. apud *Arrian*. *Tact.* pag. 71. seq. ubi *ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ' ἀσπίδα in sinistram!* significat. Sed huc convenire non arbitror. GRSN.

ead. l. 7. *Τίβυς*) Cognatum videtur esse τοῦ τίβυς, a τίβυς, τίβυρ. *Tibur Argeo positum colono*. GUYET. *Τίβιος*) Sic *Fl.* optime. In reliquis *Τίβυς*. Vide, de eo nomine quid ad *Timon*. cap. 14. dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 30. *Πολὺς*) Alibi fere πολὺν χρόνον. SOLAN. *Πολὺς ἤδη χρόνος*) Nihil analogiae repugnat, nam *ἐστὶ* intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. *Ἔστι* autem additur deinde *Dial.* XI. ante med. *πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἔρῳντι*. REITZ. *Belinus* emendabat: *ἐξ οὗ γὰρ ἐώρασα, πολὺς ἤδη χρόνος* etc. Haud male. BR. Nihil videtur mutandum. Habeo hanc formulam communis vitae, quae tanquam adverbialiter inseritur sententiis, ut Francogallorum illud, quod *Belinus* comparare potuisset, il y a déjà long tems. Similiter *De Merc. Cond.* c. 12. *μέσος ἐν τοσοῦτῳ χρόνος, καὶ* etc. Fortassis etiam *Necyom.* init. ad vestigia quatuor *Mss.* *Parisiensium* rectius, quam nos cum vulgo scripsimus, legatur: *πολὺς γὰρ χρόνος, οὗ πέφνηας ἐν τῇ πόλει*. LEHM.

Pag. 234. l. 1. *Νευρίδα*) *Νεβρίδα* scribendum videtur. GUYET. et MENAO.

ead. l. 2. *Ποικίλη*) In *Par.* quae *palaestra* converterat, haec glossa *Micylli* addita: alias *porticu*, *παιδικῇ* enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursum *ποικίλῃ* vel *παλαιστρῇ* legendum puto. Cumque *Solan.* in marg. quoque indicarit, se *ποικίλῃ* edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσταθέντου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrum; vide Dial. II. et Conviv. c. 1. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι) Deerant in Ms. BOURD.

ead. l. 12. Ἐστρεφον) Subaudi κατὰ τοῦν. Animo versabam. GUYET. et MENAG. Habuimus idem supra Alex. §. 8. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιστευμένα) Ms. περισ. BOURD.

Pag. 235. l. 10. Μὴ ὠρασθῇ ἵκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea Casaub. ad Athen. BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laërt. in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI. f. cum nota Hemsterh. Ac de Salti cap. 5. f. REITZ.

ead. l. 19. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. BOURD.

Pag. 256. l. 1. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσις) Conf. AG. X. Praef. p. 14. et Athen. 524. E. Quia crudeles in captivos. Aliam hujus proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26. E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀλος) Forsan ὄλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutari, vid. nos ad Herc. Gall. §. 1. Jans. ad Hermot. cap. 2. Cum ἔσθῃ tamen ὄλος frequentius. Alciphr. I, 13. p. 54. ὄλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Item III, 11. pr. ὅλη εἰ τοῦ ἄστεως. Ib. Ep. 12. ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adjective, enuntiarī. REITZ.

ead. l. 13. Γαστρίῳ) Γαστρίῳ, explorare ventrem, saturare, ventrem saturare. Exponitur et laute accipere. Sed hic τὸ saturare placet. GUYET. Pro saginare, Alciphr. III. p. 374. Sed et pro ventrem percutio interdum accipi, vid. Gesner. ad Rhet. Praec. c. 24. REITZ.

ead. l. 15. Κένισται) In margine Ms. Cod. κένισται, ἀντιῖρωτικῶς ἔχει· εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρωῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετρυχθῆαι. BOURD. Cf. Theocrit. Idyll. IV, 59. et Misc. Observ. Vol. VI. p. 302. sq. LEHM.

ibid. Νεβρίδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 17. Κερματικῶ) Intra urbem. V. Meurs. AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 239. l. 12. Ἄ εἶδες Φιλημάτιον) Insititia videntur et inepta. GUYET. In ora Ms. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετρώρισταί ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus Belinus ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκρεβῆς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερά ἂν εἰ εἶδες

(sic Fl.) Φιληματιον . . . : καὶ (sc. εἶσιν nisi pro καὶ malis legere αὐτὴν) ὡς ἔχον etc. à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philémation . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante - cinq ans. BUR. Haec Belini emendatio etsi tum Scholio, tum Florentinae lectione, nonnihil confirmari videatur, tamen magnam non solum vulgatae lectioni, sed etiam ipsi orationi, vim infert. Nec tamen ipse, licet non carens qualibuscunque conjectura, quidquam in textu mutare volebam. LXXII.

Pag. 240. l. 10. Παρδάλες εἰσιν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς αἰφύσιν, inferius. GUYET.

Pag. 241. l. 3. Τὴν σορὸν) Capularem senem. GUYET.

Pag. 242. l. 5. Θρύπη) Ex eo Aristaeon. Epistol. 16. lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuum suspicatur Bergh. fere eadem habet I. Ep. 36. p. 162. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphus amasius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conducta sunt ad Sapph. n. 124. seq. GREN.

Pag. 243. l. 14. Μῆλου ἀποδακνὼν) Conf. supra Tox. c. 13. Sed et malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III. vit. Plat. 8. 32. pag. 183. seq. Long. Past. I. p. 19. REITZ.

Pag. 244. l. 1. Τῶν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223. Καὶ μαστῶν νόθοις σοῖς ἐπέσχον. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511. et 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoenix. 313. etc. At supra Amor. cap. 41. μαστῶν etiam de mammis muliebribus; quod nonnemo mutabat in μαστῶν, quia μαστοὶ virorum, μαστοὶ mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, Μαστὸς μαστοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαστὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος. Idque ex Hom. II. Δ, 123. probari putat, ubi μαστῶν πέλαιον de viro dicitur. Possem et alia similia Homeri addere, ut II. Θ, 121. ubi Eniopeus vulneratur παρὰ μαστῶν. Item ibi. 318. Ac Δ, 490. et 537. etc. Eandem differentiam statuunt Thom. Mag. et Suid. Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam μαστοὺς ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significato ratione non abhorruisse.) Immo Long. in Past. θηλή semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam θηλή de mulieribus quoque dici? Sed μαστοὺς, quod agimus, et feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I. p. 4. qui de

virgine Europa, *μαζοὶ δὲ στέρνων ἡρέμα προκύντοντες ἢ συνάγουσα, ζώνη τοὺς μαζοὺς — ἐκλειν.* Rursus p. 15. generaliter de omnibus recens natis: *τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἷδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὔσαν τὴν τράπεζαν.* Callim. Hymn. in Del. 274. de Apolline nutricis mammam sugente, — *ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.* Item in Dian. 214. de Nympha, — *καὶ γυμνὸς αἰεὶ παραφαίνεται μαζός.* Aelian. XII, 1. med. de Cyro Aspasiam amante: *ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο.* Ne plura congeram. Verum et vicissim *μαστουὺς* de puero, Noster supra, Amor. c. 53. f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. J. 2. Ἀποδέσμῳ) Intellige vinculum mammillarum. KUSTER. Vid. omnino Amor. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐστὶ τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια) Catull. BOURD.

Pag. 245. l. 1. Ἄθλος οὐκ ἄνθρωπος) Proverb. BOURD. Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — *ὄντες λίθοι*, Terentiumque in Heaut. V, 1. *Quid stas lapis?* addito et hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obs. Crit. p. 75. 76. Sed res nimis nota. REITZ.

ead. l. 15. Καταγιγνώσκης) Emaculavi mendam omnium impressorum, qui hic καταγιγνώσκεις habent. SOLAN.

ibid. Ἀτεγκτός) Sic sola J. Ed. optime. Reliquae ἔγκυρος. Ven. 2. quae J. fere κατὰ πόδα sequitur, venustatem hujus scripturae non assecuta, neglexit. Lege Alex. cap. 25. et plaud. SOLAN.

Pag. 246. l. 7. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 13. Τὴν αὖλειον) Sic Edd. non hic modo, sed et infra Dial. XV. sive Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὖλειος ἡράσσειο. Conf. et supra Tox. cap. 17. Nam aliis αὖλειος vulgo scribitur. REITZ. In horum locorum numero etiam est Toxar. c. 17. ubi vulgatam lectionem restituerunt recentt. Editores. H. I. scripturae αὖλειος favet Cod. Par. et infra Dial. XV. eadem stabilitur sua auctoritate et ratione. LEHM.

Pag. 247. l. 4. Οὐχ ἑώρων) Mallem οὐχ εὖρον. SOLAN. Praestat haud dubie vulgatum ἑώρων, quod verbum de quovis sensu dici satis constat. LEHM.

ead. l. 7. Ἐν χρόῳ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc sit docet, cum ait, morbo defluente coma, caput eam rasisse. Disce etiam hic morem fuisse, ut juvenes ἐν χρόῳ κεκαρμένους essent, cum juvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐ ἴστε) Reddidit Gesnerus: jam scitis. Rectius

imperative acceperat *Micyllus*, in cujus sententiam jam correxi hanc *Gesneri* interpretationem. LEHM.

Pag. 248. l. 4. Πηνήκην) Conf. supra Dial. Mer. V. med. ubi cum πηνήκην dederim, et hic ita scribendum erat. Πηνήκην vult *Guyet.* cum Lexicograph. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεινὸν) Τὸ δεινὸν scribendum videtur. GUYET. Imo vide notulam nostram ad Vit. Anct. c. 19. Tom. III. p. 522. quam consulto ignoravit *Fritsch.*, dum eadem notat Quacata, p. 30. LEHM.

Pag. 249. l. 7. Ἐν δέ) Illud δέ initio Dialogi, sine apparen- te relatione, vid. etiam Dial. VII. et VIII. pr. REITZ.

ead. l. 10. Οὐθείς) Etsi frequentius οὐδείς scriptum invenio apud Nostrum, nihil tamen obstat, quin et οὐθείς hic servem, quia et promissione apud alios, ut satis dictum ad Paraz. cap. 3. REITZ. Hujus Ed. Tom. VII. p. 431. sq. Unde patuerit, credo, in Luciano saltem nostro rectius scribi οὐδείς et οὐδέν. LEHM.

ead. l. 11. Διέπειρα) Conf. *Alciph.* III. Ep. 36. pag. 352. Item pag. 350. et 351. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς πλάσιον) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: πλάσιον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅποτε ὀλγοὶ πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem *Pollux*, *Hexych.* BOURD.

Pag. 251. l. 15. Σάριση) Ita scribenda haec vox Diall. Mortt. XXVII. Quae tamen hic, et duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN, *Bergler.* ad *Alciph.* III. pag. 351. recte quoque adfirmat, usitatius gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum et in *Pol.* L. I. et X. σάρισα recte quidem editum; sed *Jungerm.* ad l. S. 138. testetur in Ms. σάρισαν legi. Quin vel σισάρας apud *Alciph.* l. d. edi passus est *Bergl.* quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII. §. 3. σάρισαν, et §. 4. σαρίση Edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi et hic ita edere. REITZ.

Pag. 252. l. 1. Ἀπεθοροτόμησα) Ita scribendum cum *Bas.* 2. et *Salm.* ut apud *Hesiod.* *Θεογ.* non ut in plerisque scribitur ἀπεθοροτόμησα. SOLAN.

Pag. 253. l. 4. Ἐς δύο) De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graeciss. p. 459. Et supra *Tox.* c. 54. ac *J. Elsner.* ad *Div. Marc.* XV, 38. qui et alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κεϊμένους) Laudatus modo *Elsn.* ad *Evang. Luc.* XXIII, 53. τοὺς κεϊμένους interdum simpliciter de mortuis dici

probat, ex *Aristoph. Neb.* 550. *Eur. Rhes.* 670. et *Heliod.* II. pag. 66. Sed a Luciano hoc loco conjungi, quod posterius tamen nihil mirum, et in enarratione ejusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. *Λημνιάδας*) De his dictum est ad *Amor.* cap. 2.

SOLAN.

ead. l. 13. *Φονεῦ*) Mallem *φόνευσ*, si per sequentia liceret; certe in *Fl.* *ὀπόσον* est. SOLAN. Si olim *φόνει* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φονεῦ*, quam ut *ε* imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνει* a *φονέω*, an *φόνευσ* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὀπόσον* cum *Fl.* legas, At neutrum plane egebit mutatione; cum *φονεῦ* vocativus sit ab substantivo *φονεύς*, et *ὀπόσων* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. *Ὀπόσων*) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευσ* tum simul legas: nam etsi vocativus *φονεῦ* cum *ἄριστε* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἐρῶσο* jungendus. REITZ.

Pag. 255. l. 22. *Βιθυνὸν ἔμπορον*) *Thyna merce beatum.* HOR. GUYET. et MENAG.

Pag. 256. l. 4 et 5. *ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος*) *Γυναικεῖα* haec *ὑποδήματα*, ut vult *Hesych.* De his *Cic.* I. de Orat. *Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles et apti ad pedem, quia non essent viriles.* In Memmiano Cod. erat: *Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, οἷς καὶ αἱ ἱκικρατίδες, ἀπὸ τοῦ Ἰφικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλλίαν ἐπιθεδευμένον.* Dicuntur hi calcei etiam *ἱφικρατῆρες*. BOURD. *Hesych.* *Σικυῶνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ψέλλια.* *Cic.* L. I. de Or. MENAG.

ead. l. 7. *Ἀλάβαστρον*) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. *Evang. Matth.* XXVI, 7. *γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα.* *Luc.* VII, 37. etc. REITZ.

ead. l. 12. *Παρ' ἐμοὶ*) *Spatium vacuum* J. hic reliquit, *ἀποσιωπήσεως* notam, quam imitati sumus. REITZ.

ead. l. 15. *Σαπέρδας*) Quid *saperdae*, notum ex interprete *Aristophanis*, *Polluce*, *Suid.* *Hesych.* et interpretib. *Persii.* In Cod. Memmiano *saperdae* sunt *ἀφύαι τεταριχευμένα διεργμένα καλάμῳ, ἢ ὕβια τεμάχη τεταριχευμένα.* BOURD.

ibid. *Καὶ πέρας*) In eodem Memmii Cod. *πέρας* *εἶδος ἰχθύος τεταριχευμένου.* BOURD.

ead. l. 18. *Βίκον*) *Hesych.* *Βίκος* *στάμνος ὅλα ἔχων.* MENAG.

Pag. 257. l. 1. *Τυρόν*) Casei ex *Cythera* meminuit *Epictetus ap. Diog. Laërt.* p. 269. E. F. Vid. *Men.* not. p. 263. SOLAN.

Τυρόν — ἐκ Γυθίου) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κύθιος τυρός celebratur a *Stephano Byzantino*, imprimis cum ter idem nomen repetatur, nec varietatis quidquam adnotatum videam. Γύθειον et Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus etc. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad *Laërtii* Epicurum, *Menag. Luc. Holsten.* in nott. ad *Stephanum* de Urb. in voce Γύθιος emendat hunc *Luciani* locum, docetque hoc et mox in seq. binis locis legendum esse Γύθιον. *Almelov.* Conf. mox ad Γυθίων. REITZ.

ead. l. 6. Τολχον ἄρχω τοῦ δεξιού) *Turnebus* XXVIII, 43. de nautis intelligit. *Potterus* de remigibus. Videndus etiam *Pollux*, qui τοίχαρχον appellat. *Baif.* 118, 1. Meminit Noster etiam *Jov. Trag.* cap. 49. sed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡμῶν ὑπεροπῆς) Sic antea ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γινόνται. Sic apud *Petronium*, postquam *amari se sensit*, *supercilium altius tulit.* BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. *Plut.* 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἐκέντρο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra *Philops.* c. 20. quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν dativi casus sit, cui πρὸς adjunctum significare *apud*, *ad*, nihil opus erit exemplis docere. Non spernerem πρὸ, sed non ita necessarium ducerem, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 258. l. 6. Τὸ ἐνολιον) Sic in *Cronosol. Plutarch. Theophrast.* Dico cetera ad *Pausan.* BOURD.

ead. l. 7. Γυθιακόν) In exemplari *Aldino* haec omnia cum *Peregrini* morte amputata esse, adscripsit *Solan.* At in mea Ed. *Ald.* 1. qua beneficio *P. Wesselingi* nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακόν, tam hic, quam ἐκ Γυθίου paullo supra, et rursus infra versu hujus *Dial.* ultime, aequae ac in ceteris. Sed Γυθιακόν vult etiam *Almelov.* REITZ.

ead. l. 10. Ἐγνημεν) Lege εἴη μὲν. SOLAN.

ead. l. 12. Διοσχόρῳ) Sic libri omnes nostri, uti et *Alex.* c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis Διόσκουροι aliter vulgo audirent; ut *Navig.* c. 9. et *Alex.* c. 4. SOLAN. Διοσχόρῳ) Constans Edd. lect. ut supra *Gall.* c. 20. pr. ubi *Coll.* tamen Διοσχούρῳ, quod usitatius, ut illic indicatum. Sic Διοσχούρων, *Navig.* c. 9. Διοσχούροις, Pro

Merced. c. 1. etc. Sed quia et alias utrumque invenitur, nihil mulo. REITZ.

Pag. 259. l. 5. Γυθλου) Leg. Γυθνιου, *Cythnio*. ALMEL.

Pag. 260. l. 2. Ἐπεισπαισας) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπεσών, ab aliis rursus ἐπεισπέσας legi. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡ Κοχλ) De his meretricum nominibus, et quam aliquando recte personis conveniant, dictum alibi a me; Ige interim doctissimum interpretem *Aristaeneti*; nam *Aristaenetus* Epistolarum suarum nomina mutuatus est a *Luciano*, quod *Alciphron*, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 261. l. 2. Τπέκρεκόν τι τῶν Αὐδλων) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέκρεκον, ἀντὶ τὰς χοδρὰς διεψηλάφω, ἀναβαλλομένη τὴν Αὐδλίαν ἀρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἀλλων καὶ πότῃ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a lanificio, ut apud *Sapphon*. γλυκῆα μάτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. BOURD. *Aristoph.* AVV. v. 776. *Dind.* (κύκνοι) συμμυγῇ βοῇ ὁμοῦ πτερεῖσι κρέκοντες ἰαχὼν Ἀπόλλω. ubi vid. Commentt. LEHM.

ibid. Αὐδλων) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Qui fit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ αὐλῖος) Ἡ αὐλῖος dicitur, vel ἡ αὐλῖος θύρα. Τὸ αὐλῖος non placet. GUYET. Sic et supra Dial. XII. post med. Solanus addit: Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim more Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitiosis hominibus rescissa est. In mea Aldina 1. nihil deesse, jam dixi ad Dial. XLV. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπεισπαισαν) Ab ἐπεισπαίω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπεισπαισας. Confer etiam infra p. 638. (Ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris ἐπεισπέσων legebatur, sed Kusteri emendatio placuit. SOLAN. Ἐπεισπαισαν) Dedi hoc Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, et nil facilius, quam αἰ, η et s, inter dictantem et excipientem confunditur; et supra Tox. c. 61. διεκπαισας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκπέσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato adferri, εἰσπίπτω tamen et pro irruere dici, ut apud *Diog. Laërt.* invenio, L. I. S. 46. στεφάνωσάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud *Herodian.* IV, 4, 12. ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, et non male ibi versum, castra attingit. Confer et infra Sympos. cap. 12. ubi forsitan similiter ἐπεισπαισαν dabimus pro vulg. ἐπεισπέσων, cum εἰσπαίω et ἐπεισπαίω

aptissimum, Lucianoque proprium, *Aristophani* aliisque hoc aensu usitatum sit. Vid. tamen *παρεσκευεῖν* probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ. Eadem plane, qua h. l. vi *ἐπισκεύω* vulgo legitur Anach. c. 33. nec minus constans est librorum lectio *ἐπισκεύω* Conviv. c. 12. Loco autem Toxar. c. 39. jam ex optimis Codd. compluribus a recentt. Editoribus restituta est lectio *ἐπισκευάζω*. Quamobrem etiam h. l. religioni duxi a vulgata librorum lectione recedere. Quamquam non neglexi ea, quae ad locum Convivii laudatum a viris elegantissima doctrina imbutis monita sunt; de quibus tamen suo loco. LEHM.

ead. l. 6. *Ὁ Μεγαρεὺς*) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit *Μεγανεύς*; certe in literis majusculis quam facile confundantur *ΜΕΓΑΡΕΤΣ* et *ΜΕΓΑΙΗΤΣ*, dextro crure literae *π*, ut solemne est, correpto, cuivis apparet. Porro *οἱ Μεγαρεῖς* sunt sine dubio notiores, quam *οἱ Μεγανεῖς*. Sed nec hi plane ignoti, *Polybii* opera et *Stephani*: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut jam observatum *Berkelio*. GERM. Nomine *Μεγαρεῖς* non solum notari civem Megarensem, sed et apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum et inhumanum, contra *Gesnerum* contendit ad hunc locum *Belinus*, laudans *Stephanum* in *Μέγαρα*, qui sic dictam putat urbem propter asperitatem regionis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Sic sane mutatione nil opus. BIR. In proverbio fuisse Megarenses, non solum ipsum verbum *μεγαρίζω* arguit, de quo largus est *Suidas*, cf. Scholiast. ad *Aristoph.* Acharn. v. 822. sed etiam lepida illa *Aelian.* V. H. XII, 56. narratiuncula de Diogene Sinopensi, qui ibi Megarensium τὴν ἀμαθίαν καὶ ἀπαιδευσιν irridet, i. e. incitiam et rusticitatem, quae ita in Aetolum nostrum, praesertim in ore Atticarum muliercularum, cadit, ut neque de *Gesneriana*, neque omnino de ulla nominis vulgati mutatione cogitandum esse videatur. Diligenter admodum de hac re agit *Herm. Reinganum* in libello: das alte Megaris. Berol. 1825. LEHM.

ead. l. 10. *Ἐξ ὁρίων*) *Facesse hinc, abi in malam rem*. Vid. *Bergl.* ad *Alciph.* I. p. 57. 62. 66. et 142. ubi et *προς ὁρίζεται, abit ad* — in mal. partem. Conf. Nostrum supra *Asin.* cap. 56. REITZ.

Pag. 262. l. 2. *τὴν σύνταξιν*) Quid sit *σύνταξις*, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est *εἰς ὅρα ἣν τοῖς στρατιώταις δίδωμεν περιμένον τὴν σύνταξιν*, Gallis, *Je vous payerai à la monstre*. BOURD.

ead. l. 8. *Ψόφοι*) *Alciph.* II, 3. pag. 236. *συμβιοῦν Πτολεμαῖον καὶ Σατραπῆας καὶ τοιοῦτοὺς ψόφοις*, quod *Bergler.* convertit, *Satrapas et ejusmodi inania nomina*, et hoc *Luciani*,

alterumque ex *Athen.* exemplum adfert. Sed forsan hic ψόφος præferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quæ sunt inanes sonitus: at potest stare ψόφος relatum ad εὔρος, ut ipsi Thrasones dicantur ψόφος esse, veluti et apud *Alciphr.* de personis dicitur. REITZ. Cf. *Judic. Vocal.* c. 2. ibique Adnott. Tom. I. p. 326. ЛЕХМ.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 263. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΒΑ.) *Athenagoras* Apologia pro Christianis. *A. Gellius* cap. 11. L. XII. *Ammian.* *Marcellin.* L. XXIX. MARCILL. Peregrinus, cognomento Proteus, cujus insignem λιμοδοξίαν tam facete exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit (si tamen hujusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari), imperante M. Antonino desiit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum judicia: nam laudatur ab his, culpatur ab illis. Hujus meminerunt *A. Gellius*, *Athenagoras* *Tertullianus*, et *Ammianus Marcellinus*. At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γυναικῶν Περὲγρου masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescentem vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id conjecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici (id quippe constat), non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfunderit. Itaque merae nugæ; neque id vero dixeris, ubi a te libellas hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed et in libello πρὸς ἀναδευρον cap. 14. ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis cap. 21. ubi hæc leguntur: Περὲγρου τοῦ Πρωτέως ἐπισιμῶντος αὐτῷ etc. Ubi interpretes, *Peregrino autem Protei filio ipsum objurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim et Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FABER. (Invenio apud *Reginonem* in *Chron.* ad ann. Chr. 125. inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cujus tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, et circumstantia fata ejus consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) *Suid.* εἰς τὸν Περὲγρινον βίον καθ' ἡμέρας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Cave autem, lector, cre-

das *T. Fabro*, hic asserenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11. ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, et a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret (vide *Pauli Vindingii* etc. p. 3.). Absurde. *V. A. Gell.* VIII, 3. et XII, 11. Natus erat in oppido Hellesponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum *Gellius* l. c. tum *Maximus Tyrius* Diss. III. V. et *Tertull.* ad Martyr. cap. 8. *Euseb.* in Chron. Olymp. CCXXXVI. *Tatian.* serm. ad Graec. Ad hunc Protenam respexisse *Pollucem* apud *Philostratum* pag. 593. vir dubitò. Peregrinum quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenseri in *Reginonis* Chronico, testatur *Vindingius* p. 4. Vid. apud *Xiph.* in Adr. 206. C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. *Stephano Le Moyne* in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10. videtur *Lucianus* illudens voluisse hoc libello martyrio *Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque eo tantum fine et consilio traducendum suscepisse Peregrinum, ut Christianos eodem argumento traduceret, qui ad martyrium sponte ruere videbantur, et qui de martyrum suorum, *Polycarpi* praesertim, fortitudine gloriabantur et triumphabant. Hunc Peregrinum non minus, quam *Simonem Magum*, *Apollonium Tyanensem*, *Satanæ* artibus suscitatum, qui invidiam Christianis faceret etc. Nescio, quantum tribui debeat conjecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere *Lucianum*. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini* cum *Polycarpi columba* comparato. GERN. Fidem hujus narrationis historicam certis argumentis probavit *Wielandius* in singulari excursu, interpretationi adjecto, Tom III. p. 93. — 110. De consilio autem auctoris a. 1789. in programmate scholastico egit *J. C. S. Germar*, inscripto illo: *Symbolae ad Luciani Samos. de Morte Peregrini libellum rectius aestimandum contra b. Walchium* potissimum, nuper *Gotttingensem*; i. e. contra hujus Explicationem rerum Christianarum apud *Lucianum* de Morte Peregr. in *Commentt. Societ. Gotting.* Tom. VIII. p. 1. sq. quod *Germari* opusculum cum aliis ejusdem viri docti nuper recusum prodiit in *Meletematis Thorunensibus*. Hal. 1822. Id autem agit ibi *Germarus*, ut ostendat *Luciani* proximum consilium in conscribendo illo libello non fuisse, ut Christianos, sed ut *Cynicos* potissimum et *Peregrini* defuncti praestigiatoris admiratores peteret et irrideret; Christianos nonnisi obiter tangi et quatenus id opus fuerit ad vitam et mores *Peregrini* satis illustranda. Cf. quae infra ad ipsum locum de Christianis agentem c. 11. sq. notata sunt. LEHM.

ead. l. 20. *ΛΟΤΚΛΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΣ* etc.) Hinc cuius apparet, epistolam esse *πραγματεία* hanc. In Ms. tamen *λόγος* dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum *Herodotus* libros suos *λόγους* vocat: lib. V. *ὡς δεδήλωται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ*. Ita et lib. VI. *Hecataeum* citans. Ita et alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mss. Reg. adscriptum est: *Ἐνταῦθα παρῆσθη ἐκόντι ὄπερ ἔστι Περὶ γένου τελευτῆς λόγος, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκοπεῖν εἰς τὸν Χριστιανισμόν*. Consulto scilicet omissum fuisse hunc tractatum, quod in eo *Lucianus* derideat *Christianismum*. Sed *Musis Graecis* et bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes majores nostri fatui et muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra (ad c. 11.), non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. FABER. *ΚΡΟΝΙΣ*) Graecus hic, Epicureus, *Luciano* familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem sit *Cronius* philosophus, quem *Numenii ἑταῖρον*, et allegoriarum *Homeri* interpretem, laudat *Porphyrus* de antro *Nymph.* pag. 119. *Barnes.* poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paullo accuratius definiri. GERN.

ead. l. 21. *Περὶ γένου*) De hoc impostore multi *Christiani* et profani scripserunt. *Bouan.* In marg. A. 1. adscriptum: meminit *Peregrini* huius *Tertullian.* in libello ad martyres. RARITZ.

ead. l. 22. *Πρωτεύς*) *Apollonius* etiam *Tyaneus*, *Proteus* haberi voluerat. Vid. *Philostat.* I. pag. 6. De hoc A. *Gellius* XII, 11. *Proteus* audit apud *Philostat.* pag. 563. τὰ πρὸς τὸν κύνα *Πρωτεῖα λεχθέντα*. Deinde addit et ejus mortem. Inter *Philostati* primi opera apud *Suidam* legitur *Πρωτεῖα*. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unicus sit liber, *Πρωτεῖα κύνα, ἢ σοφιστήν*· uti mox a *Meursio* in *Νέρωνα θεατὴν* feliciter factum est, prave antea disjunctis. Unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quod sententia *Olearii* juvabitur, eliminantis illud *γεγονώς ἐπὶ Νέρωνος*. Vid. Praef. ad *Philostr.* p. 11. SOLAN.

ibid. Ὀμηρικοῦ *Πρωτεύς*) Eos versus respicit, qui leguntur *Od.* A.

Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
ἔρπειτ' ἔχονταί, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖς πῦρ.

Fabulam explicat *Diodorus* sane *ευφυῶς*, ut et *Lucianus* in libello de Saltatione (c. 19.), neque sane infeliciter *Eustathius*, qui illum censet *θανματοποιὸν* fuisse, quales olim accepimus *Callisthenem Phliasium*, *Scymnum Tarentinum*, *Xenophontem* quendam, *Philispidem*, atque alios, quorum meminit *Athenaeus* lib. I. FABER.

ead. l. 23. Ἀκούσα — γινόμενος) Diceret traduci verba Apostoli 1. Cor. IX, 23. τοῖς πάνσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. RITZ.

ead. l. 24. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Diall. Marr. IV. Tempus vide infra ad cap. 35. Et Homer. Odyss. A, 418. SOLAN.

ead. l. 26. Ἐμπροδοκία) Quod ait hoc loco Lucianus, Empodoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis item et Graeci et Latini nominis scriptoribus asseritur; verum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros τραγωδοῦναι illum et sua sapientia, et Lucretii, praestantissimi philosophi et poetae, testimonium facile tutantur, cum praesertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso diem suum obiisse, et Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapsum orus sibi perfregisse, contractoque ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur et crateres Aetnae, et crepidarum altera? γυργάθος λήρων. De Pythagora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem et Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam possit, nisi et otio suo abutatur, et τὸ ἐν παρδείᾳ ὁψιμαθές prodāt. FABER.

Pag. 264. l. 1. Παρ' ὅσον) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.

ead. l. 2. Κρατῆρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχώρας. FABER.

ead. l. 6. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem respiciat, c. 32. videbis. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύνη) Malim verti *dementiam et stoliditatem*, quam *arrogantiam*. Ita Mortt. Diall. XX. cap. 4. dixit, κροδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυφα. Et in Pseudomanti (c. 20.), ἐμώτης καὶ κορύνης μεστός τὴν εἶνα. FABER. Quid proprie significet, disce ex Diall. Mortt. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX. c. 4. et Alex. c. 20. locis a T. Fabro allatis; quibus adde Quom. Hist. Gonac. c. 31. ubi πόλιν κορύνης συγγραφικῆς γέμουσαν pronuntia urbem ab insulso historico conditam; et Adv. Indoct. c. 21. ἐπαινεῖν αὐτὸν τῆς κορύνης. SOLAN.

ead. l. 11. Παρα τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato habitam a quodam refert capite 7. et sequentibus. SOLAN.

ead. l. 17. Τοῦ πραγματος διασκευή) Corrig. δράματος. Metaphora enim perpetua a theatris, et artificibus scenicis, ducta utitur; quippe subjungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα, et mox, ἐτραγῶδες ὑπὲρ Σοφοκλῆα, et inferius paulo, καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία, et sub finem libelli (c. 37.) αὐθις ὅρῳ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δρά-

ματος. Itaque adeo non est, quod quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. Δράματος) Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est πρᾶγματος. Vid. cap. 37. SOLAN. Hemsterhusius quoque favit huic emendationi ad Necyom. c. 16. Tom. III. p. 407. Sed Anonymus, quem dixi, Parisiensis notavit: „Nulla tamen necessitate (correctum), quum πραγματεία idem sit; quamvis ingeniosa correctio.“ LEHM.

Pag. 263. l. 4. Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν) Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτοῦ pro ἐκεῖ. Sic inferius pag. 741. ἀπῆλιν ὀφόμενος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. Illorum gymnasium illectus, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Jupiter, ἢ τὴν ἀνακίδα. Sed fallitur μανικὸν ὅσον. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, per Eleorum gymnasium transisse. Pausanias in Eliacis (p. 201, 44.) inter ea, quae ἄξια μνήμης putat, huius gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait. mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητάς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δὲν καθίστηται. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, seu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male est. expressa, aut ex Ed. desumpta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, et τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec ἐκτρώματα σοφίας. Inde est, quod in Timone (cap. 9. f.) Jupiter perquam facetissime dicit, ὥστε ἡ ἐπιβυσάμενον χερὶ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἡ ἐπατριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) APETHN TINA, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φωνὴ ξυναιρόντων. Quo loco vocula haec TINA innuit tritum quid et tralatitium. Ita et in Gallo (cap. 11.) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: καὶ APETHN TINA πρὸς μὲ διεξιὼν καὶ διδάσκων etc. Nisi quod non lubet ἐν οὐ δέοντι σοφίεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine hactenus intellectus est, possem emendare: — conferunt sermones inter sese drapetae, Obstant, obsistunt, incedunt cum suis sententiis; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — conferunt sermones inter sese de arete. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Bis Acc. cap. 11. ἀκούω γε αὐτῶν αἰὲ κενταγόνων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἔμοι καὶ ξένα ὀνόματα. Pan autem loquitur. SOLAN.

Arétalogos ejusmodi dixere. ANONYM. Non debebat *Faber* verba ἐκ τριόδου ad ἀρετὴν referre, sed ex antecedd. articulum τὰ supplere. Conjunguntur enim τὰ συνήθη καὶ ἐκ τριόδου, tralatitia et vulgaria illa de virtute. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 16. — καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Quare post τριόδου comma *Jacobsii* monitu ponendo simplicissimam loco laboranti medeleem attulisse mihi videor. LEHM.

ead. l. 10. Σὺ δὲ γνωρίεις) Interpres, tu vero haec plane ita se habere cognosces. Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit *Lucianus*, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur: id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγτο, additque, quam orationem facile agnosces, qui hujusmodi canes saepe latrantes audieris. Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὡ γῆ καὶ ἦλιος) Ridet *Lucianus* τὴν ὀγκρεὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατρὸς Ἡρακλῆος) Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, sequē veluti Ἡρακλιστικούς τινὰς jactitabant. FABER. Cf. *Juvenal.* Sat. 2. — qui talia verbis

Herculis invadunt, et de virtute locuti, qualis illa ἀρετὴ ἐκ τριόδου, de qua supra. Plura *Lucianus* alibi ad hanc Cynicorum sectam, qui se Herculis sectatores jactabant. ANON.

ead. l. 13. Διθέντα) Ob Christianismum. V. c. 11. et 12. SOLAN.

ibid. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15. et veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, millionem librarum Anglicanarum, id est, decies centena milia. SOLAN.

ead. l. 14. Πεντακισχλῖα τάλαντα) Ἐπιτραγοῦδεϊ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, XV talenta non exsuperabant. FABER. Τετραβολικῶς. Inferius *Lucianus* c. 14. πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. GUYET.

ibid. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. SOLAN.

Pag. 266. l. 2. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διί. GUYET.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum jam mori decrevisset. *Nicolaus Damascenus* et philosophus et historicus scribit, a se visum Zarnanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset; in cujus tumultu ita inscriptum fuit, Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργῆος κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν αὐτὸν ἀποθανάτινας κῆται. COGN.

ead. l. 5. Διώνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule et Baccho:

— οἱ δ' ἀπὸ γαλῆς

* Ἠλθον ἐς ἀθανάτους ἐν πυρὸς ἀμφοτέροι.

FABER. De Aesculapio vid. Diall. Deor. XIII. De Baccho quid afferat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Jove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ibid. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic et Long. Past. II. p. 74. Ed. Jung. et IV, 112. Ed. Moll. Item Alciphr. III. pag. 406. REITZ.

ead. l. 11. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum et jam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino designata essent et promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae serviat, haec nunc quaerit, ut res tota melius et plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod et adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπήκουον οὖν τὰ λόγια) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret*. Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, et deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna et aspera, gravate verba, et non nisi magno cum labore nisuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sio *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison. et *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III. Argonaut. v. 158. εὐροια λόγων apud Aelian. lib. VIII. c. 12. ποιεῖν. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, *exaudiebam cum magno conatu reliqua dicentem*. Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γέλοισ. Et pag. 43. ἐγὼ δ' αἰψὲς αὐτὸν διαρρήγνυμενον, *ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat*. Adde, quod ἐξανέλω semper de re molesta et gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79. Ἀπωλόμεθ' ἄρ' εἰ πακὸν προσόλοομεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τὸ δ' ἐξηντηκέναι, *priusquam illud malum exhaustum sit*. Et Alcest. v. 354. — ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοῖην ἄν. Quomodo exhaurire dolorem, et alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. l. III. cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam et amplissimus vir, ut patet ex ejus nota Amst. editioni p. 562. allita, videtur

Lucian. Vol. VIII.

M m

in Luciano legiasse *ἐξαντλοῦντος*, cujus causam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in *ἐξαντλέω* est posita. At *ἐξαντλέω* et *ἐπαντλέω* sunt diversissima: illud est *exhaurio*, hoc *infundo*. Id quod patet ex tritissimo proverbio, *ἐς Δαναίδων πλῆθον ἐπαντλεῖν*, quo et utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18. ait Plutus, *ὥστε ἐς τὸν Δαναίδων πλῆθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος*, quare in Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, et incassum infususurus, fundo non continente. Male quoque culpatur hic interpres, qui *ἐπαντλοῦντος* αὐτοῦ vertit, cum *verba fundere*t. Interpretem satis defenderit Budaeus, ex Synthesis proferens *ἐπαντλεῖν τῶν λόγων*, idque cum Ciceronis *funderet*, cum Plauto *funditare verba* interpretans. Caeterum nimis crebro haec loquendi forma, *ἐπαντλεῖν λόγους*, *verba fundere*, copiose de re quapiam dicere, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Iove Tragoedo c. 50. *Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἐνπερίτρωπα πάντα ἐπαντλεῖ*, Timocles *vulgaria haec et quotidiana, alia super alia, omnia refutatu neutiquam difficilia, ingerit*. Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus Homeri, dicitur *πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν*, in Contemplantibus cap. 23. Pro *ἐπαντλέω* eodem usu posuerunt Graeci et *καταντλέω*. In Demosthenis Encomio cap. 16. *ἢ πῶ γε διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὥτων, ὥσπερ βαλανεύς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον*; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens? In Lexiphane cap. 17. *τοσαύτης βόρβορον συνεκρίσας, κατήντησάς μου μηδὲν σε δεινὸν εἰργασμένου* (male in Salinuriensi hic *εἰργασμένου* excusum), *Tantum coeni undique corrasum in me, qui nullam tibi intuli injuriam, effudisti*. Paullo ante pro eo dixerat *κατασκεδάσας*: ait enim illic, *Καὶ ἦν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὅποσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβεβούμενος, ὅφ' εἰς κατασκεδάσας μου ὀνομάταις*, ac nisi quamprimum omnia illa, quas recitasti, evomuerō, certo scias, videor mihi mox insaniam fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quas in me modo effudisti. Sic in Eunuchō cap. 2. *ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων*, *integra convitiōrum plaustra invicem in se effuderunt*. Caeterum τὸ *ἐπαντλέω* verbum restitnendum est Scholiastae Anonymo Homeri: apud quem cum ad Il. A. v. 176. *ἀφύξειν* exponitur per *ἀπαντλήσειν*, lege *ἐπαντλήσειν*: idque congruens est cum verbo sequenti *πρασσωρεύσειν*, *accumulaturum esse*, quod ab Scholiasta expositionis causa additur. JENS.

ibid. Ἐπαντιούτος) Ἐπαντιῶν contrarium est τοῦ ἔξαντιῶν. Aliibi εἰς Δυνατῶν πλῶν ἐπαντιῶν. GUYET.

ead. l. 15. Συνωπία) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 16. Σωκράτη) Nihil variare Edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quæsiuit? Ut supra Paras. cap. 19. (ubi tamen Fl. etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 267. l. 1. Δα τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebore et auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 3. Τὸ αἶγλημα τοῦτο) Nota dūriorem metaphoram, sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem cum Jovis Olympii simulacro comparavit. Ita et mox. FABER.

ead. l. 4. Ὀρφανούς ἡμᾶς καταλιπ.) Respondent haec verbis Evang. Joan. XIV, 18. οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ad quae Elsner. ὀρφανούς tam parentes, quam liberos orbos dici probat. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς τρίχας ἐκίλλετο) Th. Mag. v. κίλλω. SOLAN.

ead. l. 8. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκαλος, Peregrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 10. Ἀλλὰ ἐν αἰθομένους) Metaphora a sacris ducta: non poterat χαριέστερον hic noster. FABER.

ibid. Ἐν αἰθομένους) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damnaverim repetitionem praepositionis, ἐν αἰθομένους ἐπέχει· sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si legeretur mutatione tenuissima ἐν αἰθομένους GESN. Ἐν αἰθομένους ἱερείοις alludunt ad Homericum versum Iliad. XI, 775. Nolebam itaque praepositionem delere; praesertim quum duplicatas praepositiones amaverit scriptor noster; quod observatum ad Tox. c. 37. ETI autem, etsi facile in ΕΠ' corrumpi potuit, facile tamen etiam absens in ejus generis sententiis mente suppletur. LEHM.

ead. l. 11. Ἐνὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐνὶ. Ego nondam, nisi auctoritas accesserit; etsi ἐνὶ πολὺ, diu, hic revera minus placet, quam simplex πολὺ, multum, id est, effuse risit. REITZ. Mox iterum ἐγγὺς ἐνὶ πολὺ, quod non attendit Solanus. Bene autem monet Frittsch. Quaestst. p. 205. LEHM.

ead. l. 12. Νεώθει) Homericum. BOURD. Poëtica vox est. Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K. Νεώθει ἐκ κραδίης — FABER. Homer. Il. K, 10. SOLAN.

ead. l. 14. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Juvenalis X. de Democrito et Heraclito:

Jamne igitur laudas, quod de sapientibus alter

*Ridebat, quoties de limine moverat unum
Protuleratque pedem; flebat contrarius alter?*

FABER.

Pag. 268. l. 4. Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα) Iterum ridet φορτακῆν illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 9. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν. Ἐπεὶ Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπιλ. MARCIL. Plinius XXIV. Idem (Polycle- tus) et Doryphorum viriliter puerum fecit, et quem Canona ar- tifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege qua- dam. Hujus canonis meminit quoque in lib. de Saltatione (c. 75.) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἥδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. FABER.

ead. l. 12. Παφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium deprehensorum in adulterio. Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ραφανίσιν ἤλαν- von κατὰ τὰς ἑδρας. *Hesych.* Huic supplicio insuper addit depilationem et cineris calidi aspersionem Scholiast. *Aristophan.* ad nubes. *BOURD. Catullus: At tum te miserum, malique fati, Quem attractis pedibus, patente porta* (hoc loco idem est ac πρῶτος) *Percurrent raphanisque mugilesque.* Sed rem omnem optime describit *Aristophanis* Schol. in νεφέλαις ad hunc ver- sum, τί δ' ἦν ραφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τέφρα γε τιλθῇ; Οὕτω γάρ, αἰτ οὔτος etc. Neque enim vacat transcribere. Ce- terum mihi obiter monendus est lector, versum illum corru- ptum esse. Qui pote, inquires, cum ita planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulum sui generis ex- cedit? Lege itaque: τί δ' ἦν ραφανιδωθῇ γε πεισθείς σοι, τέ- φρα γε τιλθῇ; FABER.

ead. l. 13. Τριςχιλλῶν) Subaudi δραχμῶν. *GUYET.* Ver- tunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem se- cundam subducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit in- telligi τριςχιλλῶν δηναρίων. Et merito. Cum manifeste sic in- telligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI. ubi Char- mides ait, καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπε- δὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδοναι, ubi interpretes simpliciter mille petenti, cum intelligat δραχμάς, quomodo vertit in Pseu- dologista cap. 30. πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἑξέτις, septingen- tas et quinquaginta drachmas: et ex Asini loco manifestiore, καὶ πικρᾶσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν, ubi idcirco ver- tere etiam potuerunt quinque et viginti drachmis Atticis. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8. in Saturnalibus, περὶ ταλάντων γε καὶ μυριάδων, ubi vertunt, talentis et decem nummum mil- libus. *GRON.*

ead. l. 14. Ἐπὶ τὸν ἀρμωστήν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας) Vox

ἀρμοστής olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicujus urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem desierat usus ejus magistratus et vocis; nam *ἀνθυπάτος* a Graecis, *Proconsul* a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Neo video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat jus gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconsulem. *Diodorus Siculus* lib. XIII. existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: *ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμῶν (ὅν οἱ Λάκωνες ἀρμοστήν ἐκάλουν)* etc. At ego de Laconibus dici *ἀπλῶς* non puto. *Xenophon* enim de Thebanis lib. VII. *Ἑλληνικῶν* usurpavit, ut et *Plutarchus* in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait *ἐπιμελητὴν καὶ ἀρμοστήν* Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur *ἀρμοστήρες*. *Xenoph.* lib. IV. alibi autem *ἀρμόζοντες*, quemadmodum *ὁ πειράζων* pro *πειραστής*, et sexcenta alia. FABER. Proconsulem Asiae Romanum non minus h. l. quam *Toxar.* c. 17. intelligendum esse, jam clarissime patebit ex iis, quae ad illum locum *Tom.* VI. p. 469. sq. dicta sunt. LEHM.

ead. l. 16. *Πηλὸς*) Legend. *Casaub.* ad illud *Persii*, *udum et molle lutum es.* BOURD.

Pag. 269. l. 5. *Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων*) Id aliter Graeci dicunt, *γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι.* FABER.

ead. l. 6. *Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαθε*) *Athenagoras* Apologia. MARCIL. *Εἰρωνικῶς* FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut *Tacitus*, *per flagitia invisos*, et odio humani generis novissima meritos, dicit (*Ann.* XV, 44.), aut *exitabilem superstitionem*. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud *Chrysostomum* passim, aliosque Patres, videre est. SOLAN. Ab hoc inde loco usque ad verbum *ἐγγανῶν* cap. 13. extr. disseruit *Andr. Christian.* *Cleemannus* in singulari commentatione historico — philologica de Luciano, Christianae veritatis teste. *Dresd.* 1753., de quo libello vide quae in fronte hujus Editionis p. LXXII. judicata sunt. In quo si quid alicujus pretii esse videbitur, suo loco ea excerpentur. Et hoc quidem loco monet, Judaica sacra et Christiana frequenter a scriptoribus profanis confusa esse; quod idem dicit observatum esse a *Lipsio* ad *Tacit.* *Annal.* L. V. ejusque rei causam inde repetiisse *Sulpicium Severum* *Hist. Sacr.* II, 31., quod Christianos ex Ju-

daeorum natione provenisse arbitrati essent. Quae autem Tob. Krebsius, Henr. Müchius, et alii, de Luciano rerum Christianarum censore aut adversario scripserunt, commemorata legis in Prolegomenis nostris Tom. I. p. LXXII. sq. Nunc hoc tantum addo, egregie Aug. Neandrum in libro: Allgemeine Geschichte der christl. Religion u. Kirche, Tom. I. P. I. p. 248. sq. de Luciano, iniquo Christianorum, et maxime disciplinae Christianae, censore judicasse. Equidem quod bonus Lucianus instituti Christiani praestantiam vere divinam non ceperit, plane non miror, quippe memor verborum illorum Pauli: 1. Cor. 1. 23. ἡμῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίους πρὸς σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ (in his Luciano) μωρίαν. Omnino omnis ille locus Paulinus clavis est optima ad verum, justum, pium, humanum, de Luciano Antichristo iudicium ferendum. LEHM.

ead. l. 7. Ἱερῶσι καὶ γραμ.) Christianorum Doctores Iudaeorum titulis vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, Vit. Auct. c. 14. Philops, 34, et Maorob. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis Presbyteri, vel Episcopi tantum audiebant. SOLAN. Adde locis Lucianis De Sacrifi, c. 14. LEHM.

ead. l. 8. Καὶ τὸ γὰρ) Non vidit interpret harum voculorum venustatem. FABER.

ead. l. 9. Παῖδας αὐτοῦς ἀπέφηνε) Ita Xenophon in loculentissima illa de Agesilao rege oratione, παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τεσσαφρόνην τῇ ἀπάτῃ. FABER. De hac formula, Luciano maxime frequentata, vide notata ad Hermot. c. 13. Tom. IV. p. 391. LEHM.

ibid. Προφ. καὶ θιασάρχης, καὶ συνάγ.) Et hi, excepto secundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos Prophetarum genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere datur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quoniam, cum secundo loco θιασάρχης dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non satis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen θίασος de suis conventiculis non respuerint, principem Ecclesiae, sive Episcopum voluisse, vero absimile non est. Συνάγωγος idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN. Συνάγωγος, synagogae princeps. Et illud

notandum, ubi de Christianis agit, qui initio fere indiscreti a Iudaeis. ANON.

ead. l. 10. Πάντα μόνος) Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. *Alciph.* II, 3. pag. 236. ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in Tyrannic. c. 4. REITZ.

ibid. Τῶν βιβλίων) Hinc discite, quanta veneratione sacros tum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De sacris enim cum veteris, tum novi Testamenti libris, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquit, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, et ab eo multos scriptos. Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem et sensuri fuissent, et, ut par erat, respituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, rejectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ὡς θεὸν αὐτ. ἐκ. ἡγοῦντο) Ultima vox ex Ms. R. G. est: omnes enim impressi ἐδιηγούμετο, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignara, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem ejus Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum et conjectura mirum quantum fecellit. SOLAN.

ibid. Ἐκείνοι ἐδιηγούμετο) Restitue ad fidem Ms. R. ἡγοῦντο. Res per se patet. FABER.

ead. l. 13. Προσάτην ἐπέγραφον) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox προσάτης, conceptum credo Lucianum προσάτην audivisse, quem illi προσεῶτα dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si genuinam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem προσάτης Rom. XVI, 2. et apud Cyrillum Cat. 6. Petrus et Paulus, τῆς Ἐκκλησίας προσάτας, dicuntur. SOLAN. Προσάτην, idem διδάσκαλον. ANON.

ibid. Τὸν μέγαν γούρ) Istae vocula γούρ, et sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a majoribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat *Suidas*, Lucianum καθ' ἁπλῆσθα τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ (melius dixisset ἐν τῇ τοῦ Περεγρίνου τελευτῇ), hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstat Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Josephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, et tamen hodie laudat. Quis factum? Nil enim facilius. In locum *κακηγορίας* sufficere *ἐγκόμιον*. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYER. De hujus loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cujus notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula γούρ, nexam orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula γούρ. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae sibi jure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; et sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis γούρ usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (De Sacriff. c. 1. Somn. s. Gall. c. 14. et Saturn. c. 4. et alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An et sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem succedere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic infit: τότε δὴ καὶ συλλήφθεις ἐπὶ τοῦτο etc. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τοῦτο referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narrasset, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitiose piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male seriatim hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut man-

ca, immo et quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐν τούτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si Christiani deferrentur; seu quod adeo invaluissent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, et adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, *Min. Felicem*. De quaestionibus vero, *Plinii* epistolas. Ἐν τούτῳ ergo et hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus et Christianorum doctor maximi nominis: quod per se jam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est. *Solan.* Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commodè lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere *Lucianus* voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Caeterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit *Lucianus*, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. *Gesn.* His nihil admodum habeo quod addam. Liquidum enim esse puto, sententiam a verbis τὸν μέγαν γοῦν — ἐς τὸν βλον tanquam parentheticam esse, et explicationis quidem causa insertam, ita, ut narratio ab ἐπίγραφον ad Τότε δὲ καὶ οὐλλήφθεις ἐπὶ τούτῳ bene procedat. Quod autem lectionem τὸν μέγαν attinet, acerrime vellem eam loco moveri. Salsa enim quasi petulantia est, vere illa *Lucianea*, in dissimilibus imaginibus junctis, magni illius hominis et cruci affixi. Praeterea ὁ μέγας clarius reddit discrimen huius, qui κατ' ἐξοχὴν sic dicitur, et Peregrini modo dicti νομοθέτου, προστάτου etc. Sic deinde loco suo ὁ πρῶτος νομοθέτης, qui idem est Christus ipse, discernitur ab iis, qui subsecuti sunt, coetus Christiani doctoribus ac praesidibus, in quibus quod etiam Peregrinus fuisse, traditur, haud sane id honorificum fuit illius aevi fratribus Christianis. Sic certe illi, ut cum *Neandro* venerabili loquar, simplicitati suae columbinae nesciebant jungere anguinam prudentiam. Quippe columbas constat facile decipi posse. *Lehm.* Pag. 270. l. 4. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποσ. τὸ πρ.) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad *Hebr.* XIII, 3. verbis, μνησθε τῶν δεσμιῶν, αἵ συνδεδεμένοι, dedit, luculentissimo hic *Lucianum* declarare testimonio, monet *J. Elsn.*

in Oha, Philol. ad h. l. N. T. Confer. et pag. 16. hujus narrationis. REITZ.

ibid. Πάντα εὐλοῦν) Subaudi λέγον. GUYET. Nam πᾶν λέγον et πᾶν κίλει esse proverb. a Graecis ortum, vid. in *Erasmii Chiliad.* pag. 120. Sed et κίλει pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κίλει τέχνην, *artem adhibere*, *Aphthon.* Fab. 4. Pro admonere Noster Asin. cap. 48. Κεῖν μαδαντήν, *magistrum urgere*, *Liban.* Epist. 18. REITZ.

sad. l. 8. Γουῖδια, χήρας τινάς) Duplex hic, et utrumque saepe insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitio mentes excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipso Lucianus officia ejusmodi amicis praestita in suo *Toxari* laudibus extulerit! Qui fit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant et exsibilent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut majora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas ejusdem farinae calumnias, hanc operi suo inseruerunt, *Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissae* videntur fuisse, de quibus consule *G. Cavum* in libro, quem *de primis Christianis* scripsit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde *Orig. c. Cels.* II, pag. 141. et 144. SOLAN.

sad. l. 11. Δείψα ποικίλα) Quas coenas vocat varias? an dapsiles, opiparas, et quas *Terentianus* parasitus, et, post illum, *Horatius*, dubias appellat? Nil tale. Δείψα ποικίλα nil aliud sunt, quam quod primi Christiani ἀγάνας vocitabant: coenas sacras recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subjungit, καὶ ἐπεὶ λόγος αὐτῶν ἐλέγοντο, *sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero *Baronius*, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. FABER. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito, si simul obsc-

vetur, oratorem illum Lucianum, seu Lucianum ipse sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Arrepta ergo *spularum* occasione, in *commessiones* mox, qui carpendi erat animus, vertit; et nimis laute habitum ab his Peregrinum palam narrat. Quod a *Baronio* rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frangi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevi illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etiam falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri inanimaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficias, ut ille pudicam castamque dixerit. *Tertullianus* (ad *Martyr.* cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin *Julianus* ipse Apostata (apud *Soxom.* V, 16.) Epistola ad Arsacium Sacerdotem Galatiae, αἰσχροὺν γὰρ, εἰ τῶν μὲν ἰουδαίων οὐδεὶς μεταστῇ, τρέφουσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Ἰουδαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους. (Cit. *Vinding.* p. 12.) SOLAM. Agapas, adferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc *νοκίλα*, non a luxu. GESN. Forte *νοκίλα* dixit, quia a Christianis certatim mittebantur, ut illius victui et eorum qui cum illo in carcere versabantur, subveniretur, qui et ipsi eorundem suam inferebant, neque hoc ad luxum. ANON.

ibid. Λόγοι ἡγεὶ αὐτῶν) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant (V. de Dea Syr. c. 11. ubi *mysteriosum*). De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alant, patientiam, fortitudinemque his dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, caeteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa vinctos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo factitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis et maiora, quae ille in hanc rem diserebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus et Socratem, et Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi et scelesti homines?

Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN. *Λόγοι ιεροί* sacra scriptura vocabatur a Christianis. ANON.

ead. l. 12. *Ἐπεὶ γὰρ τοῦτο ἐκάλειτο*) Postea enim Proteus pro Peregrino dici coeptus, et adoptivo cognomine venerabilior factus, et quodammodo *θεϊότερος*. FABER.

ead. l. 13. *Καὶ τὸς Σωκράτης*) Vix quisquam factum crederet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confessorave longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro aliquin erudito et eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cujus comparatione apud Ethnicos homines hand magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN. *Σωκράτης*, apud gentiles nimirum, apud quos Socrates quasi pro deo habitus. ANON. Id est, non inter se Christiani cum dixerunt *novum Socratem*, quod nimis foret absurdum, sed ad gentiles usi sunt nomine isto, quo magnam illius venerationem probarent. LEHM.

ead. l. 14. *Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων*) In Syria erat Peregrinus in vincula coniectus, ut liquido patet ex cap. 4. et 11. et mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate et in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἀπὸ τοῦ κοινού βοηθ.*) Nihil sane magnificentius de Christianorum charitate praedicari potuit, cujus cura ac sollicitudo non corpori tantum, etiam corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione et consolationibus adversus mala instruit et armat. Quin, quod majus est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum jocumque habeat. *Pausanias* in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236. Ed. Ox. *Corn. Nep.* cui ea vita subjuncta est. *Ἀνδρας δὲ τῶν ἐν πόλεσι πέμπονσι παραμυθίσθαι Μεσσηνίους* etc. *praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur.* SOLAN.

ead. l. 16. *Ἀμύχανον*) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum praestudio detrectandi, ut fit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, eximium imprudens Christianorum decus praedicat; et ut *sapere videatur, coelum ipsum*, ut ait ille, *vituperat.* SOLAN.

ead. l. 17. *Γένηται, δημόσιον*) Commato haec distinxit *Solan.* quod aberat ab Edd. REITZ.

ead. l. 18. *Ἐν βραχεὶ γὰρ ἀπεδοῦσι πάντων*) Illico enim nulli rei parcunt. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: *Nam,*

ut paucis absolvam, nulli rei parcunt. Id *παιδαγωγὸν ἔνεκα* monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ. Ἐν βραχὺ, int. λόγῳ. Gallice: en un mot. ὡς συνελόντι εἰπῆν. ANON.

Pag. 271. l. 1. Πρόσδοτον οὐ μακρὰν ταύτην ἐποίησαντο) Corruptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποίησαντο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum charitate *lucrum uberrimum fecit*; cujus causam mox affert, *πενήκασι γὰρ* etc. Cum haec scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: vertit enim, *neo vulgarem rerum proventum lucrifaciebat*. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποίησαντο. GUYET. Ἐποίησαντο) Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praeferunt, ἐποίησαντο; SOLAN.

ead. l. 2. Πενήκασι γὰρ etc.) Christianorum dogma. GUYET. Christianos hucusque levi quasi armatura adortus, totis jam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido et nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit jam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum insectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus et eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem ideo contempsisse*. Non id agam sane nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide jacta sint, ostendam: majoris id, quam harumce notarum, est molis, neque hujus instituti, id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt, quae huius veritatis extorsit vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent*. (Hujus constantiae meminit et Plinius ad Trajanum X. et Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. Vinding. p. 13.) SOLAN. Sic etiam Pauli Apostoli oratio de ἀναστάσει νεκρῶν offensioni fuit Atheniensibus philosophis assutulis Act. XVII, 32., quod video etiam a Neandro moneri l. 1. LEHM.

ead. l. 4. Ἐκόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδόασιν) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ ἔθους; quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV. cap. 7. FABER. Ἐκόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, et ipsi grayiores

philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque superterritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciatur, non ex sermonibus orationibusve ad pompam fere et a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana et impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta seminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices atrociter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtraheretur; verum reperti etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cujus rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non paucas; unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore (anno uno aut altero ante hoc opus edita), *Justinus Martyr*, quem vide. De eodem argumento consule etiam *M. Aurelium Anton.* XI, 3. et in eum locum *Gatakeri* notas, qui ex *Clemente Alex.* allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, judicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut hereticam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapiunt. SOLAN.

ead. l. 5. *Entita*) Quemnam voluerit primum Christianorum legislatorem esse, qui verba hic facit, aut sub ejus persona *Lucianus*, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos legislatores agnovere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. *Moses* enim pro fratribus habendos eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis jam abrogatos ritus, insititii essent; *Christus* autem hujus dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde et nonnullis Paulum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, charitatis mutuae jactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri absit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis. SOLAN.

ibid. *Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος*) Quis hic primus legislator

Christianorum? Ipsemet Christus, inquit. At non ita sentit Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνεσκολοπισμένῳ ἀνδρὶ, quod sane in primis considerandum videtur. Paulum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, haec etiam non leviter commotus, quod toties apud Paulum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, et aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. FABER. Νομοθέτης ὁ πρῶτος refertur, ut jam supra monui, ad doctores religionis Christianae posteriores, e quorum numero etiam Peregrinus νομοθέτου nomine vocabatur cap. 11. Christus igitur ipse est, auctor novi illius praecepti de fratribus ita amandis, ut ipse eos amaverit ad mortem adeo sponte pro illis suscipiendam. Idem autem prorsus est cum eo, qui postea dicitur *sophista cruci affixus*. Quod ut facilius intelligas, quamquam vel sic, ut verba leguntur, intelligi potest, auctor sim, ut legiingas, αὐτὸν δὲ τὸν ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον etc. Distinguitur enim cultus Graecorum deorum et sophistae illius cruci affixi. Sic etiam Mückius, Neander et si qui alii recte capiunt. Nam de Mose, aut de Paulo plane non video, qui unquam quisquam bene sapiens cogitare potuerit. LXXII.

ead. l. 7. Παραβάτης) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio cujus persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνεσκολον. — σοφιστήν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod ut *maleficus crucifixus*. At prius quod attinet; toto coelo, quod ajunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo affingat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave sacundia spectandus noster Jesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem jam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam invexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illu-

strat et trahit. Haec Gelsus; alii quoque, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, et a rebus ipais refutati SOLAN.

ead. l. 10. Κοινὰ ἡγοῦνται) Etsi verti potest, eo significato accipiendo κοινός, quo locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κοινὰ ἡγοῦνται, vana et futilia esse existimant. Neque enim Graeci, quod quidem commemorerim, ita usurpant κοινός. FABER. „Imo, praecipue in locis quos agnoscit in novo foedere; unde Latinum coenum. — Sed de communione bonorum revera intelligi debet, quo sensu πάντα τὰ ὅλων κοινὰ. Tamen ἐπέχω.“ Haec Anonymus Paris. in marg. Commentarii Fabr. Sed idem ad textum adscripsit: „Impura. Odiose haec et falso Christianis objicit propter τὰ εἰδωλόθυτα, quibus tum etiam Christiani ut plurimum abstinebant, et debiliores etiam in fide pluribus aliis cibis in lege Mosis prohibitis, contra Apostoli praeceptum.“ Sio parum sibi constitit vir doctus. LEHM. Hujus loci sensum, scripturaeque hujus veritatem jam pridem in dissertatiuncula asserui, quam de stylo novi Testamenti in Academia Franequerana editam, aliis ejusdem argumenti adsuere dignatus est Jac. Rhenferdius in eo syntagmate, quod ejus opera an. 1701. prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fusius illis a me sunt jam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis adsequor: nihil enim huic loco voce κοινός convenientius. Misso namque priore illo accusationis capite, ad posterius se jam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo pro fratribus habere. IDCIRCO, inquit jam, omnia contemnunt (sua bona, scilicet, suas facultates), et eadem illa omnia COMMUNIA habent vel ducunt, (ut inter fratres decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, et ab insensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis jam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apost. II, 44. omnia habuisse communia legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τὰ τῶν ὅλων esse pronuntiavit, et reapse inter suos comprobavit. Vide Porphy. No. 33.) At in sequiorem id mox partem insector trahit Noster, cum continuo ait: si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat uti et suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, et simplicibus. Quae cum ita sint, et omnia usque adeo liquida et aperta, quid emendatione opus fuit, quae depravatur textus, non juvatur? Fuit etiam repertus, qui

vocem *κοινός* hoc in loco de impuritate contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, *κοινά* impura. Hujus discipulus *Pföcher* arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide *Just. Mart. dial. cum Tryph.* 308. SOLAN. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, et *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referantur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινού, h. e. *profani*, vel de emendatione in *κενά*, in mentem venire nobis debeat. GREN. Sententiarum ordo et ratio mutua haec est: Multas Peregrinus in carcere collegit e collationibus Christianorum opes. Contulerant autem illi sua primum ob contemptum mortis et spem immortalitatis (*πενηθίας γὰρ — οἱ πολλοί*); deinde (*ἐντρα δὲ — βιώσει*) ob praeceptum de amore fraterno. „His igitur de causis vilipendunt cuncta pariter bona et communia habent,“ quibus aequo jure quilibet uti possit. Amplexi autem hanc sententiam de contemptu rerum et de communione bonorum ideo auctori videntur, quia sine ulla ratione idonea talibus placitis et praeceptis (τὰ τοιαῦτα enim non sunt bona, quae proxime praecesserant, quae falsissima *Wielandii* explicatione unice tenuis ejusdem nititur vocis *κενά* defensio, sed omnia Christianorum propria dogmata, superius commemorata) fidem habent et obsequium praestant. Sic patet *κοινά* optime habere, neque ab hac omnium omnino librorum lectione, quam ne ipse quidem *Faber* in textu deseruit, ad aliam quamcunque transfugiendum esse. LERN.

ead. l. 11. *Ἄνευ τινός ἀπο. πλοτ.*) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satia sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. *Act.* VI. V. *Cels.* apud *Orig.* l. 8. et *Cav. Praef.* a 3. SOLAN.

ead. l. 14. *Αὐτίκα μάλα ἐν βραχὺ*) Nemo non videt, istud ἐν βραχὺ posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα sed ut Graeci dicunt αὐ πάλιν, et βραχὺ ἴδι etc. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ibid. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἑγγανόν) *Simplicibus hominibus*.
Lucian. Vol. VIII. N n

bus inhians, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita *Aristophanes ἐν Νεφέλαις*, Μάρτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγγανὼν τεθνήξει: quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit *Nicodemus Frischlinus*, tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti. Bis peccat. Verte: frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris. Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset *H. Stephanus*, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, imo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab *Aristophane* usurpata, sed in Ἰππεῦσι quoque tribus ante act. V. versibus: — ἐγγανέται τῇ πόλει, — urbem illuserit; ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξίν· Κ' οὐκ ἐγγανέται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγγάσκειν arbitror. Locum non suocurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. Quippe qui, ait, hominum idiotarum simplicitate abuti queat. Eat nunc juvenus, et speciosae librorum fronti credat. FABER.

ead. l. 15. Ἐγγανὼν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo Diall. Mortt. VI. ἄλλοτρίοις ἐπιχαλντε dixit, et hic ἐπιχανὼν scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex *Aristophane* ad eam rem attulerit *T. Faber*, et confer De Merc. Cond. cap. 14. ἀπεισὶ σοι πλὰρὺ ἐγγανὼν, emuncta scil. pecunia. SOLAN.

Pag. 272. l. 2. Οὐδὲ τῆς κλάσεως) Humanitati Praesidis tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule *Euseb.* IV, 13. qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 3. Οἰκίαν) In Ms. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκίαν, patriam, scil. γῆν. FABER. Οἰκίαν) Ex Ms. Reg. G. In impressis enim omnibus erat οἰκίαν. Vid. cap. 30. SOLAN. Vid. *L. Bos* Ellipsis. p. 78. *Schäff.* LEHM.

ead. l. 11. Παριανὼν πόλις) Στέφανος· Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντι etc. τὸ ἐθνικὸν Πάριος. ὁ πολίτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod et *Athenagoras* confirmat, quem vid. p. 72. et 73. et *Scaligeri* notas ad *Euseb.* Chron. p. 220. et 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio et L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. *Alex.* cap. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus ejus census octo ad summum millia efficeret. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Παριανῶν) Πάριον urbs in Hellesponto; vid. Stephan. περὶ πόλεων. LA CROZE.

ibid. Ἐξόμα δὲ ἤδη) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa coma abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem caetera huic simili ἐν γρῶν κουρας diserte dicitur, Fugit. cap. 27. cui statim additur ἐν γενειῶν βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28. additur ἐξόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο· sed ego levi mutatione scrupulum illum austuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐξόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομᾶν simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. Ed. Steph. 516. l. 15. πρὶν αὖ τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσης. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine Mss. ope ut conjicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia conjunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπειναί — τὴν οὐραν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, itidem interdum relinquere suas opes solitos, quod et discipuli Christi factitarunt, ad Ev. Matth. XIX, 27. compluribus exemplis, non omisso hoc Luciani, probat J. Elsner l. d. p. 90. 91. REITZ.

ead. l. 5. Εἶναι) Ἀπειναί εἶναι. Hunc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de Calam. cap. 20. et 16. Et Pseudol. cap. 6. et 25. Necyom. §. 16. Eustath. ad Hom. Il. A, 20. Hemst. ad Judic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat. p. 168. φάναι — ἰατροῦς εἶναι. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ὅδια τοὺς Χριστ. ἐχθόν) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium Juliani et Luciani testimoniis apparere, tradit J. Elsn. in Ep. ad Hebr. XIII, 2. REITZ.

ead. l. 12. Δορυφορούμενος) Ut Nigrin. c. 14. et Diall. Mortt. VI. Sic etiam usus est Philostr. V. Soph. p. 582. in Aristid. SOLAN.

ibid. Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17.) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιούντας· leg. ἀφθόνοις. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19. ἐν οἷς εἶην. REITZ.

ead. l. 13. Εἰτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ᾧφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius Lucianus, et qui Christianos saepe suggillat, licet eos et eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Judaeos ritus cum Christianorum lege. Judaei enim erant ii, qui

offendebantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc et scelestum hominem deprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic Tan. Faber (imo vero Palmerius. *Lehm.*) auctorem, quod Christianorum legem non noverit, et confuderit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπορρήτα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ederit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόθῳτα, aut αἶμα, aut πνευόν· quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπορρήτα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Justinus, Minutius Felix, Tertullianus, aliique, ab εἰδωλοθύτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. Bos. Cf. de illo Apostolorum decreto *Act. Apostol.* XV, 20. et 29. *LEHM.*

ead. l. 18. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 274. l. 2. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cuius in Demonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. *Euseb.* A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 3. Ξυρόμενος) *Plut.* 627. f. SOLAN.

ead. l. 4. Χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: διὰ πηλίνης ὕψεως δαμονῶντα. Sordidi enim erant Cynici. L. Bos. Meminit et Tatianus πηλίνης ὕψεως de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis assequor; non enim sordes tantum notant. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice laeva utuntur, ut ait hominum omnium impudentissimus *Martialis*. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit joco *Aristophanis* ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, παλῆς. Quod equidem non video cur *Meursio* displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans (id enim est ἐπιδεικνύμενος), hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocitantur. Quod autem in Ms. Reg. legitur ἀδιάφορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scri-

bendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμε-
τος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipien-
dum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152. Καὶ παρ' ἡμῶν μὲν τὸ
μοιχεύειν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας εἶδει
παρὰδεδοσθαι. Caeterum foedissimum illud ἀναφλῆν ipsi habi-
tum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit Dio ille
hac parte πομπόστομος, non Chrysostomus, Orat. VI. s. de Ty-
rannide p. 96. GESN.

ead. l. 7. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae
Epitaphio: nec mirum si in plateis et in foro rerum venalium
fictus arctolus stultorum verberet nates. Sed hoc prorsus diver-
sum. SOLAN.

ibid. Νεανιώτερα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi
vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51. s. Papin.
lectt. I, 32. itemque a Jo. Andr. Bosio Diss. ad 2. Tim. II, 22.
s. νεωτερικὰς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 8. Θαυματοποιῶν) Adi Casaub. ad Athenaeum et
Theophr. Id vocat θαυμασιουργεῖν Xenophon ἐν Συμπόσει.
FABER.

ead. l. 10. Βασιλεῖ, πρότερον) Temporis ratio, de M.
Aurelio ut intelligatur, non sinit, cui haec alioquin optime
convenient; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum
duas ante hanc Olympiades memoret praeter tempus, quod
Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium de-
signat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πρότερον) Designat Imperatorem Marcum. Alii
Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 13. Φιλοσοφίαν ὑποδύμενον) I. e. induentem, susci-
pientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 14. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari.
De phrasi vide De Merc. Cond. c. 30. De Salt. 9. et 21. SOLAN.
Bene his locis usus est Fritzscheius Praef. ad Edit. Alex. etc.
p. XXVI. ut probaret in verbis τέχνην τινὰ — πεποιημένον
vocem τινὰ suspectam esse; praesertim quum probabile sit eam
e superiore versu iterum se in hunc locum insinuassee. LENH.

ead. l. 16. Ἀπόνοια) Astutiam interp. pessime, alioqui
esset περινοία. FABER. Hoc in loco ἀπόνοια nihil aliud quam
βδελυγία, aut ejus species, propter ea, quae de illo notantur
supra, quae sunt viri βδελυγίας characteres (sic). ANON.

ead. l. 17. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) Reipublicae Pro-
curator, interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, Prae-
fectus urbis. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Mu-
ciano loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. Τὴν πόλιν).
Romanam rempubl. fortasse. Nam τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος,

urbis praefectus, GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat, SOLAN.

Pag. 275. l. 4. Καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) *Et tunc temporis profectus est ad Musonium etc.* interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελαύνειν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: κατὰ τοῦτο (scilicet τῆς πόλεως ἐκβληθῆναι, id est, exsilium, de quo loquitur) προσήλανε τῷ Μουσωνίῳ etc. *hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii (qui sub Nerone pulsus in exsilium fuerat) accessisset, aut pervenisse videretur*, vel, si ita mavis, *hac re adaequabat Musonios, Dionas etc.* Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exulem non fuisse. Testem si vis, *Xiphilinum* dabo, qui nominatum Musonium excipit, Καὶ πάντα αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν. FABER. Gallice dicimus: *il marchoit du pair*. προσελαύνειν, adaequare. ANON. Germanice: *Sonach kam er mit Musonius u. s. w. in Ein Linie*, ut fere *Wieland*. Id autem vi quadam et invito factum significat jocosa allusio verborum cognatorum ἐξελαύνειν et προσελαύνειν. Dativos patet a πρὸς pendere; quare *Guyeti* conjecturae κατὰ ταῦτο non est locus. LEHM.

ibid. Κατὰ τοῦτο) Ταῦτο scribend. videtur, i. e. et eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, et si quis alius etc. eodem, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ibid. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coaetaneus. Vid. infra Neron. c. 1. et *Philostr.* p. 125. cum potis, et 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa *Tacit. Arrian. Stob. J. J. WETST.*

ibid. Αλων) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exulasse dicatur a *Philostr.* p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπιτήρη) Cujus etiamnum scripta supersunt SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄνδρα) Herodem Atticum designat. Adi omnino *Philostratum* vit. Soph. p. 551. ubi inter alia ejus opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ: unde huic loco lux magna affulget. Ex *Aeliano* etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vultus spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18 Idem *Philostratus* disertis verbis ait, ἐπεχολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN.

Herodes Atticus. Vid. *Philostr.* vit. Sophist. L. II. §. 5. p. 551, 13. it. ibid. §. 13. p. 563. Vide notas *Olearii*, LA CROIX.

ead. l. 10. "Τὼς ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, *adduxit aquam in Olympiam*, poterant illi eadem ratione dicere, *venit in Romam, in Athenas ivit*,⁴ Delicias et lautitias hominum! FABER.

Pag. 276. l. 1. Τετάρων ἐτῶν) Bene; neque enim plurimum annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. *Plutarchum* in apoph. τί δὲ ποιοῦσαι θαυμαστὸν, εἰ δὲ ἐτῶν τετάρων μᾶ ἡμέρᾳ etc. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἡ θαυμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἔτεσι πέντε μᾶ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνη χρῶνται; Ita et *Pindarus* Olympia vocavit πενταετηῖρα ἐορτήν, quae tu facile conciliabis, si *Scaligerum* in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem et lustrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 2. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ etc. FABER. Lege τοῦ, τό. GUYET. Τοῦ τό) Emendationem *T. Fabri* secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

ead. l. 13. Δεινὴν τινα καρτηρίαν ὑπισχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem *T. Fabro* obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutantur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Φιλοκίτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

ead. l. 4. Μόνον οὐκ ἐπὶ ἀκτῆς ὀπτήσῃ ἑαυτὸν) Solum non in tabernaculo torrebit se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae imposeret. Cur non in solitudine potius, et in remoto aliquo saltu, ut infra dicet *Lucianus*? Quid enim aliud facit *Peregrinus*, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 6. Καὶ κατὰ τοῦτο) Hoc modo, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceret, et en cette qualité il devoit être brûlé il y a long temps. Sensus est; Cremari debuisse *Peregrinum*, non sponte et ultro in flammam insilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos et in parentem. FABER. Κατὰ τοῦτο h. l. ut supra cap. 18. expr. est: ad hanc normam si exigas, hactenus, sonach, insofern. Ceterum in praecedentibus atheos vocari

Christianos, ideoque et Peregrinum, miratur *Wielandius*. Sed ἄθεος tum temporis a gentilibus orthodoxis aequo jure vocari solebant, ac gentiles a Christianis, ut Ephesii a Paulo apostolo in Epist. ad *Ephes.* II, 12. priusquam quidem illi ad Christiana sacra accessissent. Omnino videndus, qui accurate et docte de vocabuli ἄθεος vi et usu vario egit, *Sturzius* in *Beckii* Commentt. Soc. philol. Lips. Vol. II. Part. I. p. 64. LEHM.

ead. l. 9. Χανόντα) *Hom. Odyss. M, 350.* SOLAN.

ead. l. 11. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsam scripserit ταχύτερος, vide Fugit. c. 22. Nam ὀξύς quidem usurpant *de tempore*, ὀξύς vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen Neron. cap. 5. Sed et quid ὀξεία ἡδονή tibi velit Amor. c. 25. memento. SOLAN. Non opus erat ὀξύτερος emendare; quandoquidem ὀξύς celeritatem saepissime notare novimus omnes. *Hippocr. Aphor. I, 1. ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς.* Noster Amor. c. 25. ὀξεία γὰρ ἡδονὴ παραπτάσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαισμένη. Ne plura, in re, cujus exempla ὅσα κενος nobis obvia. At forsam quia et dolor ὀξύς acutus Graecis dicitur, i. e. *vehemens*, ideo αἰνὺς hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus est, cum seqq. satis declarant, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὄσιον) Itidem olim apud Delum factum accepimus. *Thucydides* lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. *Pausan.* 202, 5. ubi nominatim ibi locus quidam λεγόμενος dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. *Clem. Alexandrinus* p. 18. C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse viro-
rum insigniam. SOLAN.

ead. l. 15. Πάλαι) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrare hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴς ἐνδοξοῦς γενέσθαι) Herostratum innuit, cujus nomen oblivione fuisset obrutum, nisi *Theopompus* in historias suas illud retulisset. *Strabo. Plin. Agell.* FABER.

ead. l. 18. Τσοῦτος ἔως τῆς ἐλδοῦς ἐνέτρεν αὐτῷ) Adeo *inexpiabili* amore gloriae tenebatur. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat *Lucianus*. Dein, quod *inexpiabili* amore dixit, fugit illum ratio; debuit enim *inexplebili* dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, et interpretem corrumpit. Verte: *Tantus ei gloriae amor inest*. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 278. l. 5. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακίστου) Interpolator, et mortis contemptum et aerumnam, et id genus

metus non horrere disceretis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres et dominos sunt referenda, verum ad liberos et servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: Vos ego, viri Graeci, libens perconter, non παμπλαρον illum Peregrinum, velitiens, sceleratos homines, qui usquam sint, hujusmodi praeceptori tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in jugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterriti. Quid autem? an et ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere hujusmodi magistro? etc. Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos et facinorosos, ejus discipulos fieri cupiatis in ejusmodi tolerantia perdiscenda et morte contemnenda? Paene omiseram, legi in Ms. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Ms. R. G. quod arripio, quia nulli κακώσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Etsi κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ. Κάκωσις hic pro tormentis. ANON. De singulari quodam tormentorum genere agi puto, et praefero καύσεως. Nam τὰ τοιαῦτα δειμάτα univrsum genus denotat. LEHM.

ead. l. 10. Τὸ πρᾶγμα) Τὴν καῦσιν. GUYET.

ead. l. 11. Δέξασθ') Ἄν δέξαισθ'; placet. GUYET. Δέξαισθ' ἄν) Εὐξαισθ' ἄν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξασθ', ego Bas. 2. secutus δέξαισθε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξασθ' ἄν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, et legere εὐξαισθ' s. εὐξαισθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum de et eu in Mss. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis adnotatum, et exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξαισθε, ut modo βοίλοισθε. GERN.

ead. l. 16. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπιώντι) In tribus verbulis bis peccat interpolator: Ad Herculem, ut ajunt. profecto. Pessime. Vertendum enim fuit, ut ipse ait, proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi ajunt. Praeterea proficiscenti, non profecto; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπιώντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum et

ratio et Ms. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis *πανευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς*, ejiciam istud *καὶ*, et emendem versionem, *posset brevi felicissimus evadere*, ac in ignem cum ipso praecipitem mittens. FABER.

Pag. 279. l. 1. *Συμπεσὼν*) Dele *καὶ*, ante *συμπεσὼν*. SOLAN.

ead. l. 5. *Σικύων*) Corrige *συκίων*. GUYET. *Συκίων*) Corrupte antea legebatur *συκίων*, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola Bas. 2. Alex. c. 47, et translate Adv. Ind. c. 6. Apud *Aristophanem* Vesp. 146... p. 291, 1. *δριμύτατος καπνός* dicitur. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο*) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse et interpretes et lectores, quibus haec placerent. Legendum est non *ὑμῶν*, sed *κυνῶν*, id est, *κυνικῶν φιλοσόφων*. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. *Κύνες* enim passim sunt *κυνικοί*. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, et, quod de illo ait *Eunapius Sardianus*, *ἀνὴρ σπονδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι*), hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui *διὰ καπνοῦ* pereant; videlicet Attici *τοὺς ἀλαζόνας καὶ οὐδαμινούς*, quales hic describuntur Cynici, *καπνοὺς* vocabant. Id docebit Scholiastes *Aristophanis* ad *Σφήκας*, et *Suidas* in *καπνός* inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, *Aristophanem*. FABER. *Τμῶν μόνων*) An sumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum *ἴδιον γὰρ καὶ κυνῶν μόνων ἂν γ.* GUYET. *Καὶ κυνῶν*) T' Fabri emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris *ὑμῶν* aut *ἡμῶν* pro *κυνῶν* exstet. SOLAN. *Τμῶν μόνων*) Quod *κυνῶν* legi vult *Faber*, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, et Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophēn quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem et Protea? Caeterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet *Suidas*, *ἐκαλεῖται δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνόμενος οὐδὲν ἐτέλει*. Quod si hic *Suidas* Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne interimat. GESN. Nihil hic mutandum, cum sub persona Theagenis omnes Cynicos alloquatur et Peregrini fautores. Ita enim loqui solemus, quum unum etiam alloquimur. *Καπνοὺς* Latini vocabant *nebulones*, quo sensu *Horat.* Ep. 2. lib. 1. *nebulones Alcinoique*. Unde *Horat.* de Maenio Lurcone et nepote, Verterat in fumum et cinerem. ANON.

ead. l. 11. *Κενταυρίου αἵματος*) Intelligit cruorem Nessi Centauri. FABER.

ead. l. 13. *Ἐμβάλλει φέρον*) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) *Hemsterh.* ad Dial. Mort. VI. §. 3. REITZ.

ead. l. 14. *Καθάπερ οἱ Βραχμῶνες — Κάλανον καόμενον*) *Cic.* Tusc. D. V. c. 27. Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, et Caucasi nives hiemalemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur. Consule ibi *Davis*, pag. 360. qui et *Valer. Max.* III, 3, 6. ext. et *Luciani* hunc locum, item de Fugit. c. 6. ac *Plutarch.* T. II. pag. 499. cum *Philone* pag. 680. aliosque similia confirmantes adducit. REITZ.

ibid. *Βραχμῶνες*) De Calano vide, quid *Cicero* scripserit Tusc. II, 21. et *Davisii* not. et de Brachmanis c. 27. Adde et Fugit. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. *Jambl.* No. 154. et *Diog. Laërt.* 2, D. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰκάζειν*) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule et Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet, Emenda *ἐκείνοις γὰρ αὐτόν*. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, a quo hic locus ita fuerat conversus: *illis enim praeceptorem suum assimilare contendit*. FABER. Imo vero non corruptus interpres (*Obsopoeus*) recte perspexit auctoris sententiam: dum enim reddit *praeceptorem suum*, manifesto cogitavit de αὐτόν, non de ἑαυτόν. Hoc enim a librariis per errorem videtur scriptum ob praecedentem vocem eandem, LEHM.

ibid. *Ἐαυτὸν ἡξίου*) Αὐτόν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

Pag. 280. l. 1. *Ὀνησιβετος*) Is est, quem in hac narratione secutus est *Plutarchus* et *Strabo* in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελφὰ sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυψάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν etc. Id est, Ita cum esset locutus, decubuit, seque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed eum servans habitum, quo decubuerat etc. quem *Plutarchi* locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc *Luciani* velit, κατὰ σχῆμα καίοντα, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi

uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, cremantur immoti et corporis habitu servato; quod *Plutarch.* dixit de Calano, ἐν ᾧ κατελλέθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀκούω δὲ, inquit (c. 7.), τὰ τε ἅλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐν πυρὶν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχοντα καίόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FABER. Egregias hic agnosce interpretationes. *Obsopoeus*: veluti *Onesicritus* classis *Alexandrinae* gubernator ait, cum *Indum ardentem*, sicut fama est, conspexisset. *Benedictus*: at *Onesicritus Alexandri* gubernator, cum *Calanum*, ut ajunt, conflagrantem vidisset. Vidit ergo *Benedictus*, *Obsopoeum* largiorem esse, quam patiuntur *Graeca*, et verbum *φησὶν* notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel sicut fama est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro ut ajunt, pravo sane iudicio. Non enim magis ajunt, *Calanum* conflagrasse, quam *Onesicritum* id vidisse. Sed et vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit *Benedictus*: illi enim non insiliunt in ignem, ut *Onesicritus Alexandri* gubernator, quasi vero et *Onesicritus* insilisset. Quin immo *Lucianus* *Onesicritum* unum auctorem hujus historiae oitat, et ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, et plane sufficere debet, si veritas, ut *Onesicritus Alexandri* gubernator viso *Calano* ardente refert. Maxime miror, *Benedicti* istam versionem placuisse *Tan. Fabro*, tam minute singula haec quondam recognoscenti. GRON.

ead. l. 2. *Φησὶν*) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus *Onesicriti* doceri hic affirmat not. ad *Diog. Laërt.* p. 151. B. SOLAN.

ead. l. 3. *Ἐπειδὴν νήσωσι*) *Ἐπειδὴν πυρὶν νήσωσι*, ut supra, legend. videtur. Τὸ νήσωσι solitarium non placet. GUYET.

ead. l. 4. *Ἐπὶ ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καλοντας*) Aliena videntur et insititia, ut ex praecedentibus et seqq. videre est. GUYET. Mihi contra hiulca et languida videtur fore oratio verbis illis omissis. LEHM.

ead. l. 5. *Ἐκτρέψαντες*) Ex iis, quae modo attulimus, legendum *ἐκτρέψαντες*. FABER. *Ἐκτρέψαντες*) I. e. immutantes. An *ἐκτρέψαντες* legendum? Infra *Fugitiv.* c. 7. de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. GUYET. Ego cum *Tan. Fabro* malim *ἐκτρέψαντες*, ut *Fugit.* c. 7. in omnibus recte scribitur. SOLAN. *Ἐκτρέψαντες*) Ita quoque correctum inveni in marg. *Bas.* 1. Sed et firmatur emendatio, quod *Dial. seq. Fugit.* c. 7. οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 6. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἐμπεισὼν οὐ τεθνήσκειται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὢν ἀναπηδήσεισθαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος. GUYET. Commato adposito sensum adjavi, ut intelligatur, *quid magni scil. est, veluti τί θαῦμα; quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. ποιεῖ infercire. Sed nec in reliqua ejus emendatione acquiesco; nec Gronovianum μεταναπηδήσεισθαι satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exiliendi* requiri, et negationem abundare; nisi μὴ hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exilire possit.* Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 7. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεισθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) *Non a spe non resiliturum ipsum et semiustum.* Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiustus quoque* (aut, *quin vel semiustus*) *ex igne sit resiliturus.* Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ οὐκ ἀναπηδήσεισθαι. FABER. Certe *Benedictus*, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cujus versio plane par foret. Graecis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπηδήσεισθαι αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliturus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπηδήσεισθαι. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, et pro μὴ ἀναπηδήσεισθαι, reponendum μεταναπηδήσεισθαι. Nam in sententia verbi μεταβάλλεσθαι idem Faber toto caelo errat, cum rectissime *Benedictus* reddiderit. GRON.

ibid. Μὴ ἀναπηδήσεισθαι) Δὴ ἀναπηδήσεισθαι. GUYET. Μὴ ἀναπηδήσεισθαι) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. De Merc. Cond. cap. 33. οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταῦτόν συμβαλῇ. SOLAN. Hoc vult auctor: *Iste vero quid grande* (faciet, solenni ellipsi) *ubi illapsus morietur, correptus a flammis? Non enim est exspes, fore ut* (sive: non timendum, ne non) *resiliat vel semiustus, nisi forte, ut ajunt, profundum et in fossa construat rogam.* Sic, ni fallor, omnia ut sana sunt, ita et plana. Nam μὴ post formulam ἀπ' ἐλπίδος εἶναι, etsi pro rei natura paullo insolentioris est usus, facile tamen ad similitudinem verborum negandi, dubitandi, desperandi, revocari potest. LEHM.

ead. l. 9. Μεταβάλλεσθαι) *Mutatum iri.* Interpolat. male.

Vertendum fuit, *mutare sententiam*. De re praesenti loquitur: jam enim tergiversabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 10. *Διηγείσθαι*) An scribendum *διηγούντας*; GUYET. Placet conjectura. REITZ. Non nisi levissime locum intuenti tale commentum vel excogitari, vel arridere, potuit. Imo Infinitivum unice postulat res et vis sententiae. LEMM.

ead. l. 12. *Ἡ μὴν*) Lege *ἡμὴν*. GUYET. Nihil muto: nam disjunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas (vid. supra Toxar. c. 50.), et pro lubitu scribas modo *ἡ μὴν*, modo junctim *ἡμην* dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne *ὀξύτωνος* quidem, ut *Guyetius* voluit, apud Nostrum alibi reperio. *Periz.* ad *Aelian.* II, 7. ridet eos, qui jungunt, et ab Hebraeo *āmēn* derivant, exempla-que τοῦ ἡ μὴν, in jurandi formulis usitati, quaedam adfert. Apud *Hom.* II. I, 57. *Ἡ μὴν καὶ νέος ἔσσι*, recte Edd. licet *Seber.* *ἡμην* indicet. REITZ.

ead. l. 14. *Ἀποθάνοι*) Sic plerique impressi. *Hag.* et *Par.* *ἀποθάνει* prave. SOLAN.

ibid. *Ἀναδύναι*) *Emergere*, interpol. Non potuit pejns: hoc enim loco *ἀναδύναι* est *subterfugere*, *tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel *Homerus* docuisse potuit *Iliad.* H. ἀλλ' οὐπως ἔτι εἶχεν ὑποτρίσαι; οὐδ' ἀναδύναι ἀπλαῶν ἐς ὄμιλον. — Ita in *Odyss.* ἀπλῶς· μὴ τις μοι ἀναδύη. — Itaque dixit *Eustathius*, τὸ, ἀναδύναι, ἐν ἴσῳ εἶναι τῷ, ἀναποδίσαι, εἶπουν, ὑποχωρῆσαι, idem esse, ἀτque ἀναποδίσαι seu ὑποχωρῆσαι. *Hesychius* autem vertit μεταβουλεύειν, *consilium mutare*. Ceterum interpolator corripit interpretem, qui sic verterat: *Neque promptum jam illi est a proposito regredi.* Est itaque corrector, quo dignus est. FABER.

Pag. 281. l. 1. *Συνόντες κύνεις*) *Cynici*, quod supra dicebam. FABER.

ead. l. 8. *Παλαιούς δὴ*) Τὸ γέλοιον est in hac particula δὴ· innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed *εἰρωνικῶς*. FABER.

ead. l. 9. *Δαίμονα νυκτοφύλακα*) Haud dnbie adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra etc. Est quidem apud *Plautum* Deus Nocturnus in *Amphitryone*, et passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER. Forte *νοσοφύλακα* probant sequentia. Quae de nocturnis sacris sequuntur, errorem hunc induxerunt. Atqui pervigilia in ejusmodi τελεταῖς observari solita nemo nescit, neque eorum hic *Lucianus* quicquam praetermittit *Satyricae*, eorum quae ἐν φρικτοτάτοις μυστηρίοις fiebant. — Tamen propter oraculum sequens, quod non legeram, ἐπέχω. — Et in sequentibus *νοσοφύλακα* reponen-

dum: per quietem enim credebantur apparere, cujus rei exempla ap. *Petron.* et passim, ideoque in templis cubabant. *Serv.* ad illud Aen. Pellibus incubuit stratis. *ANON.* Mirum hoc *Anonymi* commentum idem etiam supervacaneum habebit, si quis ingenue omnem locum et accurate perlegerit. Omnino autem fateor me ne satis quidem notam illam intelligere, siquidem eam, de quo paene dubitaverim, recte descripsi: literarum enim ductus non admodum faciles erant distinctu. *LEHM.*

ead. l. 10. Βαμῶν — χρυσοῦς) Ex *Athenagora* patet, statuas ei erectas; cujus locum infra adduximus ad c. 41. *SOLAN.*

ibid. Χρυσοῦς ἀναστήσεται ἐπὶ τῶν) Et aureas sibi erectum iri, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυσοῦς esse casus quarti, quod εὐθείας est. *Sperat Peregrinus, fore ut aureus stet*, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita tritum est, et tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre. Sed a *Luciano* ipso non abibo: in *Tim.* circa med. δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τοῦ δήμου χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωννα, Senatui populoque placuit aureum *Timonem* statuere, id est, auream *Timoni* statuam ponere. *Virgilius*: Nos te marmoreum pro tempore fecimus. Et *Horatius*: Albanos prope, te, lacus Ponet marmoream. Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam peritiam aperuerit. *FABER.*

ead. l. 16. Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa *Luciani* facetia est. Debuerat dicere, *Proteus* ille *Deus προπάτωρ* fuit nostri *Protei*; sed quia ille *Sophistes κυρίως* vocabatur *Peregrinus*, non *Proteus*, maluit dicere προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit propater, ignorare me fateor. *FABER.*

ead. l. 18. Μυστήτων) Ut *Cybeles* galli. *Καυρητῶν* autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inustam hederæ folii figuram statuunt a *Ptolemaeo* *Judæis*. Quae de re vide nostram notulam ad *Humphredi Prideaux* Gallicam versionem T. III. p. 178. et seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere vellent, *Lucianum* aliquid novi cruciatusque talis herois sacerdotibus dignos comminisci; et aliunde firmitiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a *Palmerio* si non eversa, certe concussa graviter et ruinam minata. *SOLAN.*

Pag. 282. l. 2. Ἀδούχλων) Quae de futuro oraculo jam dicta sunt, *Alexandri Abonotichitæ* oraculum respicere mihi videbantur: nunc dum ἀδούχλων etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solenne. Vide *Alex.* c. 38. *SOLAN.*

ead. l. 4. *Σιβύλλαν*) Sibyllina oracula vides jam obtrudi coepta, quae pro re nata ex sua jam obscuritate a callidis hominibus eruebantur, aut potius fingeantur, quae quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; et a viris jam doctissimis abunde praestitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis aequam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane et superstitiosi homines, adhibeant. Consule eruditissimi *H. Prideaux*, quae post haec scripta prodii, Historiam toto jam Christiano orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 13. *Βάκιδος*) Tres Bacides fuisse, docet *Aelianus* V. H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quae fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllae oraculum, et hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum jam tum expromi. SOLAN.

ibid. *Ὁ Βάκας*) Hujus *χρησμολόγου* meminit aliquoties *Aristophanes*, ut *ἐν ὄρνισιν* et *ἐν πτεῦσιν*. Scholiastes tres ejus nominis commemorat, ut et *Suidas*, qui Scholiastae locum in sese transtulit. Ejusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex ejus praedictionibus apud *Herodotum* legas in VIII. Sed multo plures apud *Pausaniam*. FABER. In affligendis Bacidi oraculis sequitur noster exemplum *Aristophanis*, ut modo *Faber* monuit, c. g. Equitt. v. 1009. sq. cf. v. 123. sq. Avv. v. 959. sq. LEHM.

ead. l. 17. *Κυνάλωπεκας*) Convicium Aristophanicum. Intelligit *Lucianus* impostores. FABER. Vide *Aristophan.* Equitt. v. 1073. Hoc loco lepide alluditur ad Canes Cynicos. LEHM.

Pag. 283. l. 5. *Ἐν καλαῖς Πατραισιν*) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36.) designat, *ὁ γεννάδας, ὁ ἐς Πατρῶν* inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. *Ταῦτ' ἐπὶ πότος*) Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera *Lucianus* veluti ex sese. FABER.

ead. l. 11. *Κατέβη*) Ut supra de eodem concionem habituro dixerat *ἀνέβη*, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. *Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ*) Locus ex *Homero* ad Theagenem translatus. Est autem primus versus *τῆς ἑὲς παρὰ φῶδας*. Hujus loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter *ἀκροτελεύτιον*, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: *Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ πίνοντά περ ἔμπης*, id est, etiam si biberet Nestor, cum tamen clamor non latuit. FABER. Sed hic in parodia *Lucianus* consulto prosodiae legem non servat, quod maxime spectat ad τὸ γελοιοποιῶν. ANON.

ead. l. 14. *Ὁὐ γὰρ οἶδα*) Miror sane, rem hujusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub ejus persona latere voluisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 17. *Ἑλλανοδίκαι — Ὀλυμπίαν*) Consulendus hic Pausanias in Eliacis, ut topographiam hujus Dramatis recte assequens. SOLAN.

ibid. *Πεθρίω*) Circo, interp. Retinendum fuit, in *Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias: (202, 6.) *ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλέθριον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς etc.* FABER.

ibid. *Ταῦτα μὲν σοι*) *Leg. ταῦτα μέντοι.* FABER. Vulgatam contra *Fabrum* multis exemplis, ubi *σοι* sic abundat, defendit Jens. in Lectt. Lucian. pag. 62. occasione verborum in Timone T. I. c. 52. *τουτὶ μὲν οὖν σοι.* At vix mihi persuadeo, vulgatissimum illum pleonasmum latuisse *Fabrum*; sed *τοι* hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas Codd. accesserit; sed cum et vulgatum probum est, quod recte contendit Jensius, nihil movendam. REITZ.

Pag. 284. l. 2. *Ὀπισθόδομος*) Credibile est, fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale, Jovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est Lucianus alibi (Herod. c. 1.). Caeterum *ὀπισθόδομος* et *προναὸς* opponuntur. Diodorus XIV. *οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προναοῖς καὶ τοῖς ὀπισθόδομοις τῶν ἱερῶν etc.* Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7.) ubi historiam hanc *ἐκπορευοῖ*. Ibi de Cynicis dicitur: *καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλησσωσιν ὑλακτοῦντες.* FABER. I. e. posterior pars templi Jovis Olympici. GUYER.

ead. l. 6. *Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος*) Qui sint *κήρυκες* et *Εὐμολπίδαι*, norunt omnes praeter illum, qui Luciani Pseudomantim (cap. 39.) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, *Ceryces et Eumolpidae*, (quemadmodum passim, praecipue autem apud *Aemil Probum* in Alcibiade) homo meus *praecones et egregios cantores* esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum ejusmodi *κήρυξιν*. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui *ἐν κύκλοις κηρύττουσιν*, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit *retro praeconum certamen*? Verum quidem est, *ἀγών* significare non *certamen* tantum, sed et *locum certaminis*, apud *Homerum*, notante *Eustathio*: quemadmodum *οἶνος* vinum, et *locum*, in quo venditur; *ἐλαιον* oleum, et *locum*, in quo venundatur, ex *Polluce*, et *χορὸς* apud *Homerum* in Od. Θ. pro loco *τῆς χορείας*, ita

δείγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τοῦ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Audi, quae so, *Pausaniam* in Eliacis: τῇ στοᾷ δέ, ἐνθα οἱ Ἕλληνοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοᾷ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυῖά μία· ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἠλείοι. Nemo non videt, quam recte huic Luciani loco conveniant, quae in *Pausania* dicuntur. In huiusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum etc. quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. FABEL. Hunc locum sollicitavit vir doctus, et contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendi suspicionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat, ubi praecones de artis excellentia et vocis contentione certabant. Testis *Diodorus* lib. XVIII. ubi de epistola regis Alexandri, quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικησαντος κήρυκος ἀναγνώσθηναι, id est, eam autem iussit in publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinuisset. *Julius Pollux* lib. IV. c. 12. πρότερον δ' Ὀλυμπιαστῶν ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἡγωνίσσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ἰβλαῖος· καὶ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκη, καὶ Πυθοῖ δὲ ἐνίκη, καὶ εἰκὼν τις ἦν αὐτοῦ Πυθική· καὶ ἐπίγραμμα

Ἰβλαῖος κήρυκε τόδ' Ἀρχία Εὐκλείος υἱὸς
Δέξαι ἄγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνη,
Ὅς τρεῖς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα
Οὐθ' ὑπὸ σαλπύγγων, οὐτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id est, *Primum autem Olympiae, cum soli ejus regionis praecones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus exterorum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continus Olympiadas vicit, et Delphis etiam Pythia vicit, et exstat ejus quaedam imago Pythica:*

*Hyblaei praeconis hano Archiae Euclei filii
Accipe statuam lubens, Phoebe, ob ejus incolumitatem,
Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,
Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.*

Ex his patet, praecones etiam de voce certasse, et inde sequitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus *Georgius Syncellus* pag. 208.

post Olympiadem 88. ubi inveniuntur haec verba ex Africano: *σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἁγῶν προσετέθη ἐν Ὀλυμπιά, id est, tubicinium et praeconum certamen aliis certaminibus adlitum est Olympias*. Videsis *Josephi Scaligeri* epistolam numero 448. Caeterum de interpretatione vocum ὑποσαλπικτῶν et ἀναδείγματα non contendam, si quis certiora docuerit: nam ex sola nostra conjectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod *Hesychius* habet ἀναδείγματα ἥντας περὶ τραχήλοις, quod satis firmat nostram interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriae, et ut sonus vocis elatior fieret. De voce ὑποσαλπικτῶν, quam ex sola conjectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. *Hesychius* in voce Σαλπικτῆς haec habet: *σιγηνοσαλπικτῆς ἀντὶ τοῦ πῆρυξ*. Unde conjeci, praecones usos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam tuba, ut eorum vox major et clarior audiretur. PALM. Notavit pater quoque hic conjecturam liberam et indoctam *T. Fabri*, et ut ab ea caveretur, jussit inspici *Ciceronis* epistolam ad Luccejum. In schedis notavit videndum *Scaligerum* in Graeca *Eusebii* pag. 420. *Fabrum* priorem in *Agonistico* pag. 293. et 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo *Demonacte*, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, *Λήγει μὲν ἁγῶν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίης, Καίρὸς δὲ καλεῖ μὴκέτι μέλλειν*; GRON. *Οπισθόδομον* Jovis Olympii fuisse auditorium, vel ex *Herodoti* *Luciani* principio itemque *Fugit. cap. 7.* satis apparet. Neo ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγῶν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατοπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque post agonem praeconum significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, et parum ad sententiam refert. GERN. In *Luciano* κατοπιν potius ad locum, quam ad tempus, referas. Locus autem, ubi Olympiae praecones certamina sua habebant, describitur a *Pausania* *Eliacorum* cap. 22. in. LEHM.

ibid. Κηρύκων ἁγῶνος) Non satis firma et liquida *T. Fabri* mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a *Palmerio* ex *Pol-luce* allata legendum videri ἀναδήματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praeconum vid. Nostrum *Demon. Vit. c. 65.* SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τόπου τινός. GUYET.

ead. l. 12. Μακρὰ χαλκῆν) Cur hoc praeseram, vid. ad

Navig. cap. 2. Rhet. Praec. cap. 10. Bis Accus. cap. 21. Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 14. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) *Tunc magnum hoc audiui*, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο *magnum hoc* significat, et qui ita existimant, nae illi haud dūm etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, et, καὶ ταῦτα εἰς ἐπέσχε, et τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανῆλθα, et *Joseph.* in II. ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτον δεησόμεθα etc. sub finem cap. 111. quomodo verteres? Videsis, haec una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil esse aliud in hujusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cujus rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi *Suidam* et *Stephanum*. Interpretem corrumpit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, et opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 15. Χρυσῷ βλεῖ) Ita *Pindarus* χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita *Catullus aureolos pedes* puellae, et alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum et ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpres *Homeri*, quem ineruditum vulgus *Didymum* vocat. FABER.

ead. l. 17. Ἀναμικθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dixerat ἐξαερωθῆναι. FABER.

Pag. 285. l. 6. Προήσεσθαι τῷ πυρὶ) *Nec cum in ignem mitterent.* Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permissuros unquam, ut sese in ignem sponte et ultro conjiceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 7. Δεδογμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Ms. B. δεδογμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ etc. FABER.

ead. l. 8. Ὀχρίαν μᾶλλον) Rectius et elegantius in Cod. Ms. Bibl. Reg. ὠχρίαν ἐτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 13. Τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται) *Hac poena exagitantur.* Interp. Sed vertendum fuit, *hac Furia exagitantur.* Ποιῇ enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit *Lucianus* (c. 30.) δόξης ἐριννύϊ. FABER.

ead. l. 18. Τετράκις) *Olympias*, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. *Euseb.* Chron. cum *Scaligeri* notis. Quartam eandem viderat *Lucianus*. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appuleris post annum Chr. CL. si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero propius abest, malis; paucis ante CL^m annis in Graeciam primum venit. Juniores autem, necdum

clarum, venisse constat ex Bis Accus. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX. natum colligo; Rhetoricae CLX. valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

Pag. 286. l. 3. Νύκτα — προειρήξει) Noctu praemonuit. Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νύκτωρ; sed προειρήξει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum *Juvenalis*, de Statio, opinor, *promisitque diem*. Apud *Ciceronem* est, et apud *Varronem* et *Livium*, *prodixit* seu *praedixit diem*. Interpres proxime ad verum, *noctem ei rei destinavit*. FABER.

ead. l. 5. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit *Pausanias* in Eliacis. FABER. *Pausaniae* locus est Eliac. 2. p. 200. 18. *Wechel*. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπιννάτης καλούμενος ποταμὸς καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ θεῖσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Eadem *Stephanus*, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta et Pisae et Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter Ἀρπίνᾳ et Ἀρπίνῃ. Etiam *Straboni* esse restituendam pro Ἐπίνα, videre *Casaubonus*, et *Berkelius* ad *Steph.* GEBN.

ead. l. 9. Ἐξ ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, s. dimensione a solo ad auras adsurgente, (ut *Obsop.* convertit) aeque dici ac de profunditate, nihil quidem est novi: sic βάθος αἴρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, *Eurip.* Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde adridet. Interim βάθος de latitudine, s. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον *Homer.* Il. B, 147. atque alibi passim, de segete densa, et βαθεῖα ὕλη. Il. E, 555. Et *Aelian.* V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ θάμνοι βαθεῖαι, gramina ac frutices profundae convertit in *Diod. Sic. Rhodom.* L. II. c. 49. satis ad verbum, cum densae potuisset; licet et *Virgil.* nemus profundum eodem significatu dixerit, ut notavi in *Ambiguis*. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, *Arrian.* Exp. Al. I. p. 7. ac *Thucyd.* frequenter. REITZ.

ibid. Ἀῖδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam et materiam describit. Putavit interpres, δᾶς non aliud significare, quam fax. Sed est arboris species, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua *Plinius* passim, et ideo vertendum erat, e taeda ut plurimum constabat. PALM. An δᾶδες ἐστῆσαντο πολλαί; sic certe mallet:

nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

ead. l. 11. *Ἡ σελήνη ἀνέρ.*) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XIum lunaris mensis diem coeptae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solennitati concedas necesse est; quorum neutrum a viris doctis facile impetrabam, quos *Potterus* secutus est. SOLAN.

ead. l. 14. *Ὁ ἐκ Πατρῶν*) *Ille Patranus*, interp. *Stephanus*, seu *Hermolaus* ἐν τοῖς ἐθνικοῖς agnoscit *Πατρὺς* at *Πατρανός* non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usurpavit *Cicero*. Ceterum locus hic de *Theogene* est intelligendus. FABER.

Pag. 287. l. 1. *Ῥόπαλον*) Alibi docet, quanti postea venerit; *Adv. Ind. cap.* 14. quem locum, si non memineris, omnino adi SOLAN.

ibid. *Ἔστι ἐν ὁθόνῃ*) Pontius in passione *Cypriani*. LA CROZE.

ead. l. 5. *Ἡ μεσημβρία*) Versus meridiem nempe *Zodiacus*, solis et Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irritandi. Vid. *Theocr.* *Idyll.* I, 15. et illa *μεσημβρινὰ ἀσυχία* apud *Callim.* in *Lav. Pall.* 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαιμόνιον, quod dederunt οἱ ὁ, ψ. 91, 6. GESN.

ibid. *Δαίμονες μηρῶν καὶ πατρῶν*) Deme Tragicam magnificentiam, et erunt, quos invocat, Daemones, ipsi *Mam* animae felices majorum *Hierocles* ad A. C. 3. pag. 58. *Needh.* *Τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθεῖα καὶ ἀρετὴ κοσμηθεῖσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ.* Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. GESN.

ead. l. 6. *Δέξασθέ με*) Sic apud *Sophoclem* *Orestes* in *Electra* p. 66.

*Ἄλλ', ὦ πατὴρ γῆ, θεοὶ τ' ἐγγύρωι,
Δέξασθέ μ' εὐτυχούντῃ ταῖςδε ταῖς ὁδοῖς,
Σὺ τ', ὦ πατρῶν δῶμι.*

SOLAN.

ead. l. 7. *Περισχέσθη*) *Περισχέσθη* a *περιέχομαι*, ut *ἐσχέσθη* ab *ἐχομαι*, sine litera serpentina in medio usitatus, quam *ἐσχέσθη*, quod tamen cum ab *σχήθω* possit esse formatum, expungere non sustinui contra Edd. optimas. REITZ. Manifestum vitium, jam a *Tun. Fabro* tacite emendatum, non debebat sic ut a *Reitzio* factum, defendi, nec post talem defensionem amplius relineri. *Περισχέσθη*, quod *Dorvill.* ad *Char.* pag. 443. conjicit, ejusmodi omnino est, ut facile eo careamus. LEHM.

ead. l. 15. Ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς) *Odore malo affectus*, interpres; sed nil tale. Ubi enim, quaeso, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάνας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres, quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνθρώπων, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud *Aristophanem*, et *Demosthenem*, et, (quis interp. indiligentiam non mīretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis *ἐταιρικοῖς*. Est autem ἀποπνίγεται ἐπὶ τοῦτω πράγματι, quod Latini dicunt, *ea res me urit, me enecat*. Terent. *uro hominem*. Horat. *uror seu tibi candidos* etc. *Aristophanes* κῶμας. Sed in re ita perspicua sit φειδῶ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλῆθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic Faber disputat, dubitatione carent: et tamen malim hic dixisse Lucianum caussam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam profitetur; vix ergo est, ut eodem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνιγῆναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' ἀτμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam *ea res* potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus et nidor ustulati Protei. GERN. Sic distinguendum: ἀποπνίγεις, ἐπ' αὐτοῖς ἀπλωμεν φ. ὡ μ. i. e. *post haec, his peractis*. GUYER. Non inepta videtur *Guyeti* distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppedient libri. Ἀποπνίγεις autem sine effectu recte intelligitur, pro *paene suffocatus sum*, ut in fab. *Aesop.* 41. μύρμηξ ὑπὸ τοῦ θεύματος ἀπεννίγειο, mox addito ἰσώθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. *Phalar.* Epist. 21. ὅτι καὶ θνήσκοντά μὲ — ἔσωσεν. Iterum Epist. 52. ὅτι πρότερον τοῖς ὑμῶς ἀποθνήσκοντάς ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα. Cic. 2. de Divin. cap. 66. cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig Tit. Facio. Addo *Diod. Sic.* IV. cap. 63. pag. 307. m. ubi μετέπειθαι ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu. REITZ. Cf. imprimis locum Gall. c. 28. Tom. VI. pag. 349. LEHM.

Pag. 288. l. 6. Ἐπὶ τὰς βακτηλάς ἦξαν) *Ad fustes venerunt*, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἦξαν, *irruerunt, involarunt* etc. Estque Attica syncope ab αἰσσω, ut apud *Aristophanem* linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ. Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντι ἐκ

τοῦ νεώ, *Exsiluerunt e templo dracones duo.* Ita alibi *Aristophanes*, et ei synchronos *Euripides*. Atque ita legisse interpretem, fidem fecerit ejus versio. Sic enim habet: *A nonnullis quoque eorum ad fustes concursus est.* Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpret. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? *FABER.* Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦσαν) Sic edidi ex *J.* et *Fabr.* Nam est ab αἰδῶσι. Conf. supra Bis Accus. c. 6. ἐπὶ τὴν πῆραν αἰδῶντες. Nam et vulgatum ἦσαν, quod verterant, *ad fustes concursus est*, omnino defendi potest, et *venire ad manus, tela*, Latinis ac Græcis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦσα ab ἦκω mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. Ἦκον et praeterit. ἦα frequentissimo quidem in usu, at ἦσα nondum notavi. Taceo, quod majorem impetum atque iracundiam significet αἰδῶσι, quam ἦκω, adeoque hic aptius. Eandem ob causam *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III. c. 42. f. ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν recte praetulit ex Ms. cum alii quoque ἦσαν ab ἦκω haberent. Confer infra *Fugit.* c. 6. Supra *Demon.* c. 4. pr. ἀπ' αὐτοῖς γε ποσὶ πρὸς ταῦτα ἦσαν, ubi certe ἦσαν locum vix haberet. Sed punctum subscript et illic operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. *REITZ.*

ibid. Ἡσαν) *T. Fabri* emendationem lubens amplector, mendose in *Amst.* Ed. impressam: cum enim in omnibus suis *Luciani* impressis ἦσαν inveniret, ἦσαν restituit ab αἰδῶσι quod in *J.* Ed. nisi me oculi fallunt, etiam exstat. Vid. apud *Nostrum* ipsum Bis Acc. cap. 6. ἐπὶ τὴν πῆραν αἰδῶντες et *Ner.* c. 3. quin *Fugit.* 6. ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam nostram. *SOLAN.*

ead. l. 16. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica *προσανίσχοντα*, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. Προσανέχω et προσανίσχω, orior. Prius illud apud *Suidam*, qui προσανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a *Port.* male intellectus est. Vertendum enim fuerat *προσανίσχοντι*, id est, *orienti*, ut ἐξέχ' ὃ φίλ' ἦλει. Apud eundem *Suidam* linea sequenti lego unica voce, *προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα.* Quem locum esse *Luciani* puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. *FABER.* Jubebat *Solan.* conferre *Necyom.* cap. 7. ubi quidem lego, — ἔωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ἦσαν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque Edd. nonnullas *προσανατέλλοντα* conjungere; sed male profecto. Utrum vero hic *προσανίσχοντα* cum *Fabro* connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasis hic paullo alia, et ἀσπασάμεναι πρὸς ἥλιον sine subjecto, quod quis adorat, salutave, in-

solentior videtur; tamen *προσανόχων* aequè hic incommodum videtur ac *προσανατέλλον*, dum ratio duplicis compositionis nulla adparet; alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia *ἀσπάζεσθαι πρὸς τινὰ* minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cujus exempla non habeo; sed analogà *προσ-ἀναπίπτω* et similia obvia. REITZ.

Pag. 289. l. 7. *Χαρίεντα*) *Gratum*, interp. Satis prodit, nescire se, quid sit *χαρίεις*. Est enim praeter significationes vulgares *doctus*, *peritus*, *eruditus*. Id fuse ostendit *Casaubonus* in commentariis ad *Athenaeum*, doctis, Jupiter, et laboriosis. Sed, ne *ἀσύμβολος* abeam, addam loca aliquot. *Lucianus* in libello, cui titulus est, *πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν*, ita scribit (cap. 16.) *πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν ἀντίκα δῆλος ὢν ὁλος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς*. Vide, τὸν *χαρίεντα* et τὸν *ἰδιώτην* inter se opponi. Sed is locus *Luciani* pessime conversus est. Apud *Plutarchum* cum *Periander* quidam, medicinae artē clarus, laudaretur, verum mala poëmata scriberet, ei *Archidamus*, τί δὴ ποτε, inquit, ὦ *Περικλῆδες*, ἀντὶ χαρίεντος ἱατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς; Ubi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi *χαρίεντι ἱατροῦ*. Hunc locum male intellexit *Raphaël Regius*. FABER. Conf. supra *Jov. Trag.* cap. 48. et *Quom. Hist.* c. 16. quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros *litteratos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores* et *gratiosos*, quo sensu ap. *Diod. Sic.* frequens, ut *L. XI.* cap. 86. f. *χαρίεστατοι τῶν πολιτῶν*, atque alibi non semel. REITZ.

ibid. *Ψιλά ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμενη*) *Eorum*, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponēbam. Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hisce licere hominibus bonos scriptores attingere? et quae optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane et diserte. *interpres*: *illi rem omnem nude et simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam*. FABER.

ead. l. 8. *Βλάκας*) *Hos Dial. Alex. s. Pseudom.* vocabat *παχεῖς*. BOURD.

ead. l. 12. *Γυνὴ ἀναπτάμενος*) Non opus est, ut cum *Leomonio* proleg. ad *Var. Sac.* fol. 11. suspicemur, rideri hic *Christianorum*, de columba e *Polycarpi* rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo *Polycarpum* eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter et petulanter insultat *Christianis*: nec caussa, cur nomini parceret a se contentissimo. Quid erat porro vulgati, quam aquilam emitti in consecratione *Romana*? Vultur

canis instar inter aves, ut inter homines Cynici. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? s. gratis conficta, s. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur *Lemonius*? GESN. Motu terrae *Belinus* putat ridiculum reddere Lucianum voluisse simile prodigium, quod in Jesu Christi morte evenerit. Grati scilicet tales ingenii lusus. LEHM.

ead. l. 14. Ἐλεπον γὰρ) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰρ potius, quam γῆν; Facit ea res πρὸς τὸ σεμνόν, novaeque apotheosi magis convenit. Somnium, iniqua. At audi *Eustathium* ad Iliad. Quo loco ait Athenienses praetulisse τὸ, ὃ Δάματερ Doricum, τῷ, ὃ Δῆμητερ, quod commune erat et Atticum etiam. Locum ipsum praestat apponere: Ἀθηναῖοι δὲ προελόμενοι τοῦ, ὃ Δῆμητερ, κοινου ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὃ Δάματερ, Δωρικόν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Possem addere *Hermogenis* locum lib. 1. περὶ ἰδεῶν, cap. 6. ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος sed non vacat transcribere. FABER.

pag. 290. l. 6. Ἐπταφώνῳ στοᾷ) *Pausanias* in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην (cave cum Attica eandem esse putes), et a nonnullis Ἠχοῦς Στοᾶν appellatam. Rationem addit, βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἐπτάκις ὑπὸ τῆς ἠχοῦς ἡ φωνὴ ἐπὶ τὰδε καὶ ἐπὶ πλέον ἔτι ἀποδίδεται. p. 170. Editionis *Sylburgianae*. FABER. Addit *Belinus* *Plutarchum* de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ στοᾶν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανεκλάσεις ποιοῦσαν, ἐπταφώνον καλοῦσι. BIR.

ibid. Κοτίνῳ) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 8 et 9. Ὅν ἐγὼ μικρὸν ἐμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι) *Quem ego paulo ante volare omisi*, interpol. quo quid potest esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam. Dixerat supra χαριέστατος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam et κεκηνόσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγωδῆσαι inter cetera autem evolasse vulturem e rogo etc. Quae res cito in plures sparsa est, ut est *humanum genus avium auricularum*, ait *Lucretius*. Itaque adeo hic senex, credulus et religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; et tamen, ait *Lucianus*, memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendaciolum illud deridendis istis fungis asperseram etc. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: *Quem ego paulo ante volantem dimiseram*. FABER.

ead. l. 9. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶν τῶν, alioqui διὰ ἀχήματος dictus fuerit vultur καταγελᾶν τῶν ἀνοήτων.

FABER. *Καταγελῶντα*) *Καταγελῶν*. GUYET. *Καταγελῶν τὰ*) *Καταγελῶν* necessario cum *Fab.* legendum duxi; sed ne periret syllaba (risum teneatis amici), *καταγελῶν τὰ* meliore jure mihi conjicere licere, dein cogitabam; cumque conjecturam meam a *Fl.* adjuvari deinde cognoscerem, quae *καταγελῶν τὰ* dispescuit, etsi accentu in *τὰ* omisso (quod seqq. Edd. occasionem prae-buit ea connectendi), nil dubitavi aio edere. Nam licet non absurdum sit *καταγελῶντα* ad vulturem referre, qui fin. c. 39. etiam humana voce loquens inducitur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse *Solan.* qui adjecerat, *Flor. lect.* malam esse, et *Fabro* semel obsecutus forsitan obnubilata mente invenire non potuit, qui *τὰ τὸν τρόπον* cohaererent. Sed non opus ista connectere, cum *τὰ τῶν ἀνοήτων* scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλακικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur *καταγελῶν* etiam accusativo jungitur? GESN. in *Addend.* Jungitur accusativo apud LXX. Syr. (*Siracidem*, credo, dicit. *Lehm.*) VII, 12. *μὴ καταγέλα ἄνθρωπον ὄντα ἐν πικρίᾳ*. Sic multa similia a κατὰ composita et genitivo et accusativo junguntur, ut observat etiam *Abresch.* in anim. ad *Aeschyl.* Sed quia *Lucian.* alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex Indice majore, jam nihil muto; sed veniam oro, quod *Solani* mentem festinans non viderim, et recte sentientem castigari. REITZ. *ibid.* Mutaverat tamen in textu; et erat profecto, quod etiam hujus rei veniam oraret; praesertim quum etiam recentiores Editores in culpaе suae communionem abstraxerit. Sanissimus autem h. l. vultur deridens hominum stuporem; non minus certe sanus, quam ipse auctor vulturem evolare faciens. Male sana autem, in *Luciano* quidem, junctura verbi *καταγελῶν* cum quarto casu; quod et ipse *Reitzius* postea, quamquam sero, sensit. LEHM.

ead. l. 13. *Τίνας δὲ κορώνας οὐκ*) *Ae. Menagius* in animadversionibus ad *Diogen. Laërtium* (p. 148.) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse *τίνας χελιδόνας*, quae verissima et maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, monet *Kuhnus* ad *Pausan.* p. 787. quem vide. SOLAN. Si *Menagius* ad *Laërt.* 6, 78. ex libro, quod non indicat tamen, protulit *χελιδόνας*, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum *Hesiodi* congregarit: ac videtur totum hoc ἅπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum *κορώνη*, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longae-vitatis porro et famae loquacis symbolum esse possit. Quid si etiam lusit hic *Lucianus*, et rapaces volucres voluit *Cynici* se-

pulcro addere? quid si ad *συντροφύλακα* retulit? noctuis certe noctem turbantibus et terrentibus, infestae cornices. Quidquid ejus sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo fabellam percerebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 14. *Τὸν Ἡσιόδου τάφον*) De loco vide *Thucyd.* III, 96. Vid. *Men.* ad *Diog. Laërt.* pag. 148. F. qui pro *πορώνας, χελιδόνας* reponit. SOLAN.

ibid. *Εἰκόνας*) Luciani conjecturam eventus comprobavit. *Athenagoram* audi, p. 72. D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκών. Deinde parentatum ei docet hoc titulo, *ἐπηκόῳ θεῷ*, p. 73. *Τὶ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτίως (Τρωᾶς) Νερυλλίνου εἰκόνας ἔχειν, ὡς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς.* An et alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte conjecit Lucianus. *Athenagoras* Legat. p. 107. *Δεchair.* Ἀνδριάς τοῦ Πρωτίως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε (alloquitur M. Philosophum, ejusque L. Verum fratrem) ὅλψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 15. *Οἷς καὶ ἐπιστολικάναι*) Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat *Pearsonus* Vindic. Ignat. P. I. c. 2. p. 261. Ed. *Cler.* Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas. dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum *νεκρογγέλους καὶ νερτεροδρόμους*, quos cum *θεοδρόμοις* illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio *Erdm. Rud. Fischéri* edita Coburgi 1718. de *θεοδρόμοις* veteris ecclesiae legatis, ubi nec hujus loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 16. *Ἐλεγον*, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

Pag. 291. l. 1. *Διαθήκας*) *Testamenta*, interp. *Διαθήκας καὶ παραινέσεις*, verte, *praecepta et admonitiones*. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad *καινὴν διαθήκην* Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per *testamentum* debere. Nam *ἡ καινὴ διαθήκη* significat novum foedus, quemadmodum *ἡ παλαιὰ διαθήκη* vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cujus ea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 2. *Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτων πρεσβευτὰς*) Legendum est *ἐπὶ τούτοις* finem enim et *προαίρεσιν* designat istuc *ἐπὶ*. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in *Cod. Reg.* legi *ἐπὶ τούτῳ*. Cujus lectionis sententia eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Ms. R. et G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De voce ἦκον monendus es, nostram esse J. Edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἤκων. SOLAN.

ead. l. 15. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores et παιδικὰ Socratis, ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuere, hominum optimus et sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ἐπομνημονεύματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, et linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere: Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, et grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. FABER.

ead. l. 16. Ἰνόςφου καταβάτης καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγελπαντος) Caligine oborta et fluctum ingentem excitante. Interpol. pessime. Ἰνόςφος enim hoc loco turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeso fieri possit, ut caligo attollat mare, quod diceret Lucianus, καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγελπαντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐνεφλας, de quo Apulejus in libello de Mundo, et alii. Eustathius enim vocem hanc (γνόςφος) deducit a νέφος. Plerisque omnibus dici videtur δνόςφος, quasi παρὰ τὸ δνεῖν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies: neque juvat transcribere. FABER.

Pag. 292. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur et plane abjicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, s. victor mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. §. 19. f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12. f. Et φθόνου κρείττων, *ibid.* c. 76. etc. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἐλλείψει, *Etymol.* in νεαρὸν. A νεαρὸν est Νερό Graecorhomaicum. GUYET. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide *Etymologicum Magnum* in νεκρὸν. A νεκρὸν, et Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forsan καὶ γε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: Ἐγὼ αὐτὸς οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum: Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ. etc. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert *Benedictus* et sequitur *Faber*? caeterum ego neque ipse ante paucos dies vidi. Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius et rectius *Obsopoeus*, caeterum ego quoque illum non ita multos ante dies conspexi. GRON. Emendationem *Guyeti* non rejicerem, si auctoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19. ἐπειδὴν ἐντὸς ἅπαξ τειχῶν γέρονται; item Philops. c. 22. Parasit. c. 16. et 2. Bis Accus. c. 34. Rhet. Praec. c. 18. de Imag. c. 11. sic tamen pro labitu transponere negandi particulam, periculosum est: verum et infra *Tragopod.* v. 313. Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φολβῶ Σάτυρος Μαρσύας. Et *Homer.* Il. E, 150. Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατο ὀνείργους, ubi οὐκ ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένοις, et *Scholias*t, atque *Eustathius* amphibolian pronuntiant. *Clarkius* vertit, quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia, sive, quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, interpretatus est somnia. Eoque minus, cum et in *Dial. Meretr.* XII. §. 4. οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ εἰδῶν τὸ ἄσθμα ἐν· ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse adfirmat. Propter talia jam nihil mutarem. Confer et infra *Sat.* cap. 8. pr. REITZ.

Pag. 293. l. 1. Τῷ δακτύλῳ) Τοῦ ποδός. GUYET.

ead. l. 2. Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος) Hujus loci venustatem corrumpit interpolator. Quid tibi, inquit, videtur facturum fuisse *Democritus*, si haec vidisset? merito virum irrisisset. Interpretes autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? Quid tibi, inquit, facturum fuisse videtur *Democritus*, si horum spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisisset? Sensus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censent tu, Croni, satis unquam et κατ' ἀγίαν δοξάριον τοῦ ἀνθρωπίνου derisurum fuisse *Democritum*? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut diceret *Terentius*, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 3 et 4. Πόθεν εἶχεν ἐκείνος τοσοῦτον γέλωτα) Quod de risu *Democriti* dixit *Lucianus*, idem de lacrimis *Heracliti* scripserat *Juvenalis*: Mirandum est, unde ille oculis suffecerit humor. FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 294. l. 1. *ΑΠΑΝΕΤΑΙ*) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARGIL. *Lucianeum non videtur*. Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stylum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur *Bourdelotius* et *Marcilius* dubitent, eum esse Luciani. KUSTER. De authenticia hujus libelli ipse *Hemsterhusius* obiter dubitationem aliquam pronuntiavit in not. ad Prometh. in Verbb. c. 5. T. I. hujus Ed. p. 226. sed re haud dubie nondum satis perspecta. *Wielandius* quidem nullum dialogum, sive ingenium, sive facetias, sive orationem spectes, magis quam hunc Lucianeum haberi posse luculentissime probavit. Nec alius sententiae fuit *Belinus*. LEMM.

ead. l. 19. *ΑΠΟΛΛΩΝ*) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *Bas.* 1. quae *Ἀπόλλωνος, Ζηνός* etc. Latina adscivi ex *Par.* Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ. Non accurate satis ac plene narrat *Reitzius*. Quare cff. Varr. Lectt. LEMM.

Pag. 295. l. 11. *Ὀπτομένων ἀνθρώπων σωμάτων*) Corrige *ὀπτωμένων*. Est enim ab *ὀπτάω, asso.* Recte id observatum in *Epist. Saturnalib.* c. 23. καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτωμένων etc. In *Necyomant.* cap. 14. οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων. JENS. *Ὀπτομένων* recte scribitur in sola *Ven.* 2. ut *Necyom.* c. 14. *Ver. Hist.* II, 29. *Sat.* 23. et 35. In reliquis enim prave est *ὀπτωμένων*. SOLAN.

ead. l. 16. *Τὴν κηλῖδα*) *Foeditatem*. GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? SOLAN.

Pag. 296. l. 4. *Ἡ τί τὸ ἀγαθόν*) Scribendum vel puer videat, etsi *Ms.* sileret, ἢ τί τὸ ἀγαθόν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; quid prodest in pyram insilientem conflagrare? In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones ἐμπεσών. GRAEV.

ibid. *Ἐμπεσών*) An ἐμπεσόντ' εἰς; etc. GUYET. *Ἐμπεσόντα* legendum vel puerum videre, ait *Graevius*. Fateor, ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra *Jov. Conf.* c. 7. f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. *Gall.* cap. 26. ἐμοί — αἰμαῖαι ἐντεμόντα. Ibid. c. 4. ἡσβεθῆναι φαγόντα. *Rhet. Praec.* c. 1. ὡς ἄμαχον εἶναι, scil. σε. Et *Evang. D. Marc. IX, 47.* δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς. *Herodian.* L. II. c. 8. f. (Νίγρος) ἡμίλει — δεόν ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκείωσάμενον αὐτά. Verum et similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quid-

quam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, et exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso, vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusd. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνον τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2. f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo *Polyb.* (notante *Jensio* in marg. Lect. Lucian.) p. 655. Ed. *Amst.* ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν. Et sic p. 1434. nec non p. 963. ἐτόλμως εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς υποχείριος γενηθῆναι. At in his *Polybii*, nominat. personae praecedit, ad quem etiam referri dicetur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι, — καὶ μοιχεύουσι, docuit *Jens.* in *Prometh.* T. I. c. 16. pr. (qui multa de infinitivi structura, in *Lectt. Lucian.* p. 72. — 83.) adsentiente *Hemsterhusio*, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inserente, et frustra improbante *Gesnero* ad *Philopatr.* nam non modo κακοῦργοί τινες improbat *Jensius*, per se, sed εἶναι pro εἶναι requiri, bene monuerat, propter illico adjunctum καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι etc. Sed *Homeri* locus II. B, 350. quem *Gesn.* adfert, ubi φημὶ καταγεῦσαι — Κρονίωνα Ἀστράπτων etc. huic nostro *Fugitivor.* probando convenit, aeque ac infra *Philopatr.* c. 4. ἀλλ' ὑποβεβρηγμένος καθεδιῖσθαι. At quod *Gesn.* etiam adfert ex *Dial. Marin.* IX. ὥσαι δέησαι χαρισάμενος, id jam nihil probat; nam χαρισάμενους ex *Codd.* ibi restituit *Hemsterhusius*. Verum addi posset *Dion. Halic.* VII. p. 473, 10. quem jam adduxi ad *Rhet. Praec.* c. 24. δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρον — ὄνειράτα ἐκφέρειν. Et *Xenoph.* p. 458. οἶονται δὲ φρόνιμοι καὶ μέτριοι γαίνεσθαι, aliaque, quae adferuntur a *Maittaire* de *Dial.* p. 82. quae cum *Polybianis* modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia et in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum et accusat. simul infinito adjunctum alibi jam dedimus, ex *Ep. ad Ephes.* IV, 1. et 2: ubi παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἁγίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, ubi et *Elser.* duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud *Xenophontis*, πρὸς τὸ ἀγαθὸν γαίνεσθαι et ex eodem, Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππίας μὲν ἄξιον, pro τὸν δὲ Ἀσσύριον. Addo rursus *Aret. Capp.* vera. fin. L. I. p. m. 92. καὶ τότε μέντοι προευκρινήσας — πρήσσειν, pro προευκρινήσαντα δὲ πρήσσειν cum tamen ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέειν ibid. paullo ante dixerit. Iterum

L. II. c. 4. p. 104. *λοῖτος γὰρ αἰνὺς — ὡς φησὶ δῖος χυθεις ἐρῶσθαι*, pro *χυθέντα* in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc *Herodiani* I, 10, 8. *φήθη δὲν μέγα τι θράσας κατορθῶσαι*. Sed *Luciani* vulgatae propius accedit hoc *Diod. Sic.* XII. c. 25. f. *ἐὰν δὲ οἱ δῆμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον* ubi κύριοι pro κυρίους. Sed *Gronovii* in *Polyb.* exempla ad L. V. p. notar. 430. paullo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum *Luciani* non temere movendum; etsi nec diassimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in *Dial. Meret.* XII. §. 3. Plura ad *Fugit.* c. 2. REITZ. Haec plura, ne alibi quaeras, habes jam hoc ipso loco. LEM.

ead. l. 7. *Ἥλατο*) *Adspirare ἥλατο* in *fab. Aesop.* CXV. et *Homer.* *Batrach.* 248. Cumque ἄλλομαι certe adspiretur, ut patet ex compositis *ἐπαλλομαι*, *καθαλλομαι*, adspirationem contra Edd. vett. adsumai. REITZ.

Pag. 298. l. 15. *Ἐπιμελόμενος ἐπιμεληθῆναι*) Verto, dato negotio, ut eos curarem, vel sanarem. Verbum enim *ἐπιμελεῖσθαι*, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui saucios curant et sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo *ἰάσασθαι*. Sic etiam in *Symposio* cap. 47. *Διώνικος ἐπιμελεῖτο* de quo paullo ante dixerat, *ἀνισαμένου τὸ τραῦμα*. Hinc *ἐπιμέλεια* et *ἰασις* ut synonymae ponuntur *Proverb.* III, 8. *Τότε ἰασις ἐστὶ τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου* et v. 22. *ἔσται δὲ ἰασις ταῖς σαρκὶ σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ποῖς ὀστέοις*. L. Bos.

Pag. 299. l. 4. *ἰάσασθαι*) Vid. supra dicta ad *Gall.* c. 28. REITZ.

ead. l. 10. *Ἡῖξα*) Sic *Ven.* 2. nisi quod jota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, *ἦξα*. Confer *Demon.* Vit. c. 4. SOLAN. Conf. paullo supra *Mort. Peregr.* c. 37. f. Nec dubitabis et ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic et mox *ὀρμήσασα* utitur. REITZ.

ead. l. 13. *Ἐργάσασθαι*) *Ἐργάσασθαι* hic legendum, non, ut Edd. *εἰργάσασθαι*, alia occasione monet *Jens.* scilicet ad *Hermot.* c. 71. pr. ubi e contrario vulgatum *ἐργάσω* in *εἰργάσω* recte mutat, et Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἰργᾶν prohibeo, hic locum habet, neque si haberet, *εἰργάσασθαι*, sed *εἰργασθαι* in aor. dicendum foret. REITZ. *Jensii* emendationem firmat Ms. R. 3011. BIF.

ead. l. 15. Τῷ (ὅγῳ) Λίγειν ζυγὸν pro doctrina mandati-
que observandis poni tradit *J. Elsner.* in *Evang. Matth.* XI, 29.
ubi et haec Lueiani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς) Erudita et verissima haec
philosophiae historia est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐν τῷ βίῳ) I. e. in mundo. GUYET. Confer
supra Tim. §. 25. Amor. c. 20. pr. et c. 33. Gall. c. 5. Et
Gen. ad Icarom. f. *Berglerum*que ad *Alciph.* l. p. 120. REITZ.

Pag. 300. l. 1. Οἱ Βραχμᾶνες) *Steph.* περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. Βραχμᾶνες — πῦρὰν μεγίστην ἀναβάντες) Confer su-
pra notata ad *Mort. Peregr.* c. 25. REITZ.

ibid. Νεχραιούς) Quanam ista gens? Quid si Arachonios
reponas? SOLAN. Νυσσαλοῖς conjiciebat *Belin.* BIR.

ead. l. 8. Ἡ τῆς καθέδρας) Καθέδρα hic ipse sedentis
habitus atque situs, ut κατὰκλις supra de morte *Peregr.* c.
25. f. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam
alias καθέδρα non ipsam sedem, s. id, in quo sedetur, notat,
sed sessionem, moram desidendi etc. V. g. *Thucyd.* II, 18. ἐν
τοιαύτῃ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχε,
propter moram. Ostendit ibi *Wassius*, synonymon esse καθέ-
δραν ἐπιμονῆς, ἐπιστάσεως, ἔδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μνή-
κ. τ. λ. Neque obliviscitur loci *Plutarchi*, Camillo p. 260.
H. Stephan. ἤτε πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γυν-
μνήη χρόνιος. GESN.

ead. l. 15. Τὸν ὀπισθόδομον) Ne cui forte Scholiastae
auctoritas imponat, non est hic sermo de illo Palladis in arce
Athenarum opisthodomus, sed de postico templi Joyis Olympii,
quod auditorium fuisse praeconibus, philosophis, et qui agere
cum multitudine vellent, ad superiorem de morte *Peregrini*
libellum satis ostensum est. Vid. ad c. 32. GESN.

Pag. 301. l. 2. Αἰθιοπίας) Quinam ibi philosophi memo-
rantur? SOLAN. Respondet *Wielandius*, esse hos *Gymno-*
sophistas illos *Aethiopicos*, qui e *Philostrati* Vit. *Apollon.*
satis sint noti. LEHM.

ead. l. 13. Ἐταίρους καὶ μαθητὰς) Honestiores discipulos
ἑταίρους vocari, vid. apud *J. Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXVI,
50. ubi et Judae ait Servator: ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; sed hoc in
vulgo notum. REITZ.

ibid. Καὶ ἄλλον) Ephesius ille Heraclitus est, Abderita-
nus Democritus, quem et Milesium quidam tradidere. V. *Diog.*
Laërt. In Scholiis impressis perturbatissima haec antea erant
omnia. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. Ἄν. οἱ δὲ) Sic forte legendum: ἡ σκιάν ἰσότης ἰδόντες, φῶντι ἅν ἀκριβῶς etc. vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis in vett. libris invenio, nec desidero. Οἱ δὲ enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανόδω inservit. Vid. Asin. c. 30. sub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28. ὃς δέον — παταροξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μῆρινθον ἔεμε. *Herodian. II. c. 8. f. (Νίγρος ἡμέλει τοῖς τε Ἀλκυριοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τε αὐτοῖς ἐδίδου.* REITZ. Nihilominus in textu ipso *Reitzius* contra suam ipsius sententiam imprudens graviolem post ἰδόντες ἅν distinctionem, olim fere in Edd. expressam, servavit; quod merito vituperat *Fritsch.* Quaestst. p. 48. Caeterum in *Bas. 1. et 3.* lenius illic comma reperitur. Cf. *Philops. c. 32. Varr. Lectt. Tom. VII. p. 273. LEMM.*

ead. l. 16. Ὀφελον) Ὀφελον *Th. Mag.* Nosterque ὦφ ὄφελον *Amor. c. 41.* Et alii ubivis, item *Homer.* frequentissime, prima correpta, sive potestate interjectionis, sive augmento verbi ὄφελω abjecto dicas, porinde erit; sed quia re vera est aor. 2. verbi ὄφελω, nihil prohibet ὦφελον etiam scribere, et ita *Stephan. T. II. p. 1560. ex Demosth. παθόντων, ἃ μὴ ποτ' ὦφελον,* aliaque ita scripta exhibet. Quare in vulgato *Luciani* nihil mutassem. REITZ. Nec mutavit, ne notavit quidem quidquam, hujus ejusdem *Dialogi* initio, ubi ὡς ἡν ποτε γενέσθαι ὦφελον constanter, ut debebant, omnes libri. Omnino vide *Matthiae Gramm. maj. §. 513. not. 3. LEMM.*

Pag. 303. l. 7. Ἐκείνας στρ.) Filer de la trame au rouet. GUYET.

Pag. 304. l. 1. Τέχναι δὲ γλασχαί) l. e. *tenuēs, jejunae, egenae.* GUYET.

ead. l. 4. Ἀγκύραν ἱερὰν) Proverb. de quo in *Jove* *Tragedo.* BOURD.

ead. l. 6. Ἀμαθίαν) Vid. supra *Rhet. Praec. c. 15. KUSTER.*

ead. l. 11. Αὐτοῦς εὖ μάλα) Lege αὐτοῦς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμέ) Intellige ποιοῦναι. GUYET.

ead. l. 13. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra *Piscat. c. 32.* ubi eandem fabulam tangit, uti et *Pseudol. c. 3. SOLAN.*

Pag. 306. l. 4. Ἐθελῆς) Praeunte *Ms. Regio 3011.* ita emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐθελῶς. Sic mox ante ἦν — ζητῆς. BIP.

ead. l. 5. Ἐμπέλησαι — ἐαδιουρύλας) *Th. Mag. v. Παδιουρύλας* haec adferens, πᾶσα omittit (saltem in *Ed. Blankardi*), qui hinc emendandus, si quid opus. REITZ.

ead. l. 8. *Οἱ* — *οἶον*) L. *οἱ* illud habet, quod recte a *Salm.* erat pro vulgato ἢ restitutum. *Οἶον*, quod sequitur, ex *Fl.* est, quod etiam recte habet *Salm.* cum ante eam editionem omnes, excepta *Fl.* οἶ habuerent. SOLAN. *Οἱ* illud, quod in Cod. L. est, castigatius modo scribendum erat οἶ. Sic lege: οἶ τὸ μὲν χρήσιμον — οὐδ. ἐξηλώκασιν. Articula vides locum non esse. LEHM.

ead. l. 11. *Λυχνίαν*) Sic scribi satius est, quam quod in omnibus impressis antea erat *λυνίαν*. SOLAN.

Pag. 307. l. 3. *Ἀφθόνοις*) Sic jam emendare iusserat ad De Mort. Peregr. c. 16. T. Faber, quod in omnibus hic reperitur ἀφθότως. SOLAN. Peregr. cap. 16. ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις; ἦν REITZ. Ἀφθόνοις Ms. Reg. 3011. teste Belino. Br.

ead. l. 7. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ αἰόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Christiano Judaeove scriptum dicas, qui de Manna cogitaverit. Mellis quidem rivos fontesve apud hunc (ut Saturn. c. 7.) et alios legitimus; sed hiace similia nullibi. SOLAN. Non negat Wielandius, adlusionem his inesse ad Manna illud Judaeorum de caelo delapsam; quam narrationem Lucianum, utpote Syrum, facile vel audire vel legere potuisse sit consentaneum. LEHM.

ead. l. 15. *Πλάτωνός τε δόγμα*) Plat. Πολ. V. pag. 459. E. SOLAN.

Pag. 308. l. 6. *Γναθωνίδην — Στρουθίαν*) Insignium adsentatorum nomina GUYET.

ead. l. 17. *Χρυσάον μὲν etc.) Μίμησις.* GUYET.

Pag. 309. l. 2. *Οὐκ ὀβολοὺς — ἀλλὰ πλούτους*) Sic apud Heliod. lib. 11. καὶ ἐμοὶ δοκτεῖτε τοιοῦτε ὄντες οὐκ ἀνόλους, ἀλλ' ἄοράς τε καὶ λέβητας αἰτήσαιεν. BOURD.

ead. l. 5. *Ἀλλὰ πλούτους*) Plurale πλοῦτοι frequentius occurrit, quam initio putaram ad Hermot. c. 9. Sed conf. ad Icarom. c. 4. ubi plura dedi. Adde Diod. Sic. V. c. 20. πλοῦτους μεγάλους ἤθροισαν. REITZ.

ead. l. 4. *Πλήσειεν*) Corrupta vox, pro qua forte reponendum πλουτήιεν, vel pro τοσούτων, legendum τὴν ναῦν. SOLAN. Πλουτήσειεν legend. videtur. Guyet. Parum abest, quin sic edam. Sed quia et Scholiast, vulgatum habet, et aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui. REITZ. Succurrit jam Codex Gori. probitate sua, exhibens ἐμπολήσειεν, quod per compendium alicubi forte scriptum corruptelae ansam praebuisse videtur. LEHM.

ead. l. 8. *Συνουκίας*) Vicos. GUYET.

ead. l. 13. *Πολλοῦ*) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ τῆς Πηνελόπης) Homer. Od. B, 94. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅποιον γὰρ δὴ ἔγωγ ἐξυφάνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αἰθέρι ἀναλύεται) Opinor, Lucianum scripsisse τοσοῦτο. Ratio clara est. JENS. At argutior, quam subtilior ratio. LEHM.

Pag. 310. l. 15. Παρά — δοκεῖ) Displicet utrumque: nam et παρά καιρὸν alienum ab ejus mente est, et δόξει dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. SOLAN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 311. l. 14. Πενίας) De paupertate Atheniensium insignis est locus Nigrin. c. 12. sq. Tom. I. p. 35. sq. cujus loci etiam Wielandius mentionem facit. LEHM.

Pag. 312. l. 7. Ἰποπταμένον) Ita solet praeteritum πέπταμαι pro πεπέταμαι formari Homero; vid. Il. Φ, 531. ubi πεπταμένας πύλας Scholiast, interpretatur ἀνεσχημένους, et saepe alibi ap. eundem. REITZ.

ead. l. 16. Ἐβρος μὲν οὗτος etc.) Cum paullo supra dixerit de eadem hac urbe, καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae et Trimontium, et antea Poneropolis, et Pulpudena, et Eumolpiae, sita ad Hebrum inter Haemum et Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

Pag. 313. l. 4. Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eget locus emendatione, et recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auct. c. 26. et Gron. ad Diss. cum Hes. c. 8. Infra Conviv. c. 2. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστῶν ἡμᾶς. Sed cum et ipse Guyetus lectionem prioris istius loci isthic probavit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cujus nullam necessitatem video. Verum et alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ.

ead. l. 11. Κηήσωνας) Posidonios... aut possifundos Gron. AG. X, 220. E. SOLAN.

Pag. 314. l. 1. Καὶ τινὰ γυναῖκα ἐν χορῷ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακ.) Exposuit hunc locum Meursius Miscellan. L. I. c. 16. ALMEL. Vid. Meurs. in Misc. Lac. I, 16. p. 76. (Respexit ad Laconum morem, quo et virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem usque, sicut viri, radebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad Vit. Auct. 20. et Diall. Merett. XII.) SOLAN.

ibid. Εἰς τὸ Λακωνικόν) Σχῆμα aubaudi, aut simile quid. GUYET. Ἐθὺς commodè intelligitur, Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30. εἰς τὸ Περσικόν. REITZ.

ead. l. 4. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δρανέται γὰρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δρανέται γὰρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραν.) Perturbata hic erant omnia, et, ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes adsignantur. Medicinam aliquam fecit *Marcilius*, dum ΦΙΛ. ponit ante Δρανέται, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi *Salm.* editorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter *Par.* admittere nolui. Et sane contra quam *Marcilius* sentio. Melius enim cohaeret, eodem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum jus in suos sit fugitivos, quam alium haec subicere: idque ex addito γὰρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. ejiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit *Birkheimer.* REITZ.

ead. l. 7. Εἰσεθε δὲ καθόρα) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter adpositae sunt: quod ut intelligatur, scopus et oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur *Lucianus* aliquem de Peregrini s. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contentim *Jupiter* loquitur. Supervenit *Philosophia*, ac de *Pseudophilosophorum* injuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium et philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum *Mercurio* atque *Hercule*, ad perquirenda illa debonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in *Thraciam* auriferam, nominatim *Philippos* Macedoniae urbem ire comites suos jubet *Philosophia*, et praeconio citare aliquem, qui a πρῆστ vel πρῆματι nomen habeat. (Substituimus habendi nomen in conversione nostra). Credibile est igitur, *Clesiam*, *Clesonem*, *Clesiclem*, *Clesibium*, *Clesippum*, *Philoctetum*, *Polycetum*, *Euctemonam*, aut simili nomine fuisse, quem perstringit *Lucianus*: nam de *Epicteto* illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in *Thraciae* exegerit *Nicopoli*; licet sub *Antoninis* adhuc illum vixisse, *Themistius* Orat. 5. pr. s. pag. 63. D. et *Suidas*, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab *H. Dodwello* diss. 5. ad Geogr. minores *Hudsoni* §. 9. sqq. Quare illud forte non absurdum fuerit conjicere, fuisse tum, et hic peti, *Epictetum* alium juniorem, simiam forte illius majoris, servilis conditionis hominem et ipsum, sed principum virorum amicitiiis opes consecutum majores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere

vellet Lucianus. Hunc forte posterius miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus *Dodwelli* argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Heroules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, et ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimur. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, et suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) εἰσεσθε δὴ (non δέ) inquit: *Statim sciatis, καθότι*, quo respectu, quo nomine et nos illos quaeramus, nostrosque esse dixerimus. *Jam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peti, et longe illum aliter describit. Nempe legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὐτός, ὁ κηρύττεις: sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, et miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ἀπαντας ἀνευρήσομεν, personam ΑΝΔΡῶν ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis Ἐρηῆς, EP. coaluisse possunt cum literis εἰ, a quibus incipit εἰσεσθε: ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. GESN.

ead. l. 10. Ἐν χρῶ κοιραν) Emendavimus antea interpretationem hujus loci. BOURD. A nominativo ἐν χρῶ κοιρας. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ.

ead. l. 12. Λαίδοραν) Τὸ αὐτόνομον post τὸ λαίδορον subjungendum videtur. Interpres ita legisse videtur. GUYET.

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2. seq. it. c. 3. extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ hanc puto sententiam,

quam indicat versio: promittitur generatim, accepturnum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ὅπῃ, de quo dictum vel conductum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo, GERN.

ibid. Ἐνὶ ὁρίῳ αὐτόνομῳ) Pro αὐτόνομῳ legendum μηνύ-
τρω. Aliter, qui sit, ut mox Ὀρφεύς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forté legere malis τῷ τοῦ νό-
μου. SOLAN.

ead. l. 14. ΔΕΞΙ. Οὐ νόῳ) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, ΔΕΞ. οὐ νόῳ legit librarius ΔΕΞ. νόῳ. Quanta similitudo sit in Mss. quibusdam inter π literam, et inter υ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Pseudol. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GERN.

ibid. Νοῶ οὐτος) Νοῶ, ὃ οὐτος. GUYET. Idque admiſi, cum invenirem in Bas. Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia; addendam tamen, Genaro maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὅν κηρίτεις) Etsi ὃ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte habet; melius tamen ὄν, quia nova haec persona cum nomine masculino incipit appellare, ut vides ex Καθηρὸς et καθήμενος etc. REITZ.

Pag. 315. l. 1. Ἐκόμα) Vid. Vit. Auct. c. 20. ubi Cynicus philosophus ἐν χρῶ κυρίας dicitur, et quae illic adnotata sunt. Hic vero, ut supra Peregrin. c. 15. κομῶν cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, et aliquid excidisſe videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἐκόμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicentur, cap. ult. Mirabitur forsā aliquis, qui factum sit, ut qui barbā radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ita rō certum est, quibus morosa ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 4. Περιττὸν τοῖς ἡματίαις) Legend. Casaub. ad Theophrast. cap. de adulat. BOUND.

ead. l. 5. Ἐκείνος αὐτός) Hoc interrogative pronuntian-
dum fortasse: ἐκείνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός; an legendum, ἐκείνος αὐτός ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός: talis erat servus tuus antea, sed nunc etc. sine interrogatione. GUYET. Ut in his verbis, ita per totum locum, torpet Guyeti alioquin haud contemnendum acumen. Vid. Varr. Lectt. LERN.

ead. l. 9. Ἀμίλει ἀπαντας) Literae ἀν. quae Ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμίλει, et sic omittant, ut panllo ante ἐρ. ante εἰ. GESN. Bas. 4. sic! ἈΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. EPM. Ἀμίλει ἀπαντας ἀνερ. — ὡς φησιν, αὐτῇ. BIP. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ibid. Ἀπαντας ἀνερῶσομεν) An ἀπαντας ἀν. εὐρῶσομεν, et subaudito τοὺς δραπέτας. GUYET.

ibid. Συνήσας γὰρ ὡς φησιν αὐτῇ) An συνήσας, i. e. simul sunt? Locus obscurus, nec integer videtur. Sed insititia et spuria videntur. GUYET. Graviter etiam h. l. errat Guyetus. LEHM.

ead. l. 12. Ὁ τὴν καθάραν;) Suabaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. GUYET. O Guyetus! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, et probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac apud alios. Vid. supra notata ad Mort. Dial. X. §. 4. Et Gall. c. 14. ὁ τὰ πινάρη, Bis Accus. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. Ibid. c. 20. ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis adlegata, REITZ.

Pag. 316. l. 13. Ἐκποδῶν) Bas. 1. habere ἐκ ποδῶν adpinxit Solan. male. Nam et illa, aequae ac Fl. et aliae, habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more jungitur in vett. Edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuunt alii, vid. supra ad c. 29. pro Imag. Adde Jov. Trag. c. 24. ubi ἐκποδῶν ποιήσασθαι, e medio tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146. m. ἐκποδῶν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Sed et καὶ ἐκ ποδῶν forsitan legendum, ejecto ὑμῖν, adjecerat idem. At quae necessitas, quaeso? REITZ.

ead. l. 16. Τῶν Ὀμήρου Iliad. I, 312. Od. Ξ, 156. SOLAN.

ead. l. 18. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9. Cactera sunt ex Iliad. 1. 2. et 5. BOURD.

ibid. Ἀνῆρ) Τὸ ἀνῆρ ejiciendum, ut versus stet. GUYET.

Pag. 317. l. 2. Κάνθαρόν σοι μισητέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ῥαψωδοῦσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 3. Ξεινοδόκον) Il. I, 354. SOLAN.

ead. l. 4. ΤΠΟΔ.) Maritum vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΤΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχεύς. GUYET. Immo ὑπόδικος, si inscriptio Dialogi vera. REITZ. At, ut absurda, vera esse non potest. Vid. Varr. Lectt. ad Inscr. LEHM.

ead. l. 6. Οἰνοβαρεῖς) *Homer.* II. A, 225. Caetera sunt ex II. B, 202. 246. et 214. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰνὶ) Quia sic metrum constat, servavi lectionem *Parisinas*. Sed posses apostropho neglecta legere: Οὔτε ἐν. Sed in *Hom.* B, 202. legitur Οὔτε πύτ' ἐν πολέμῳ. REITZ.

ead. l. 9. Πανάριστε) Πανάριστε ἐριζέμεναι. GUYET. Bene. Itaque ut haec jungenda adpareat, punctum post κολοιῶν sustuli. REITZ.

ead. l. 11. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἐπη) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versus, quos cantillat, Homericus. Nempe introducit Lucianus ῥαψωδοῦντα, et convicia Homerica meditantem Fugitivum Cynicum, quasi usurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; et quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera jaculatur Lucianus. GESN.

ead. l. 12. Πρόσθε κύων, ὀπίσθε δὲ λέων, μέσθ' δὲ χίμαιρα etc.) Versus hic ita legendus: Πρόσθε κύων, ὀπίσθεν δὲ λέων, μέσθ' δὲ χίμαιρα. JENS. Depravate antea in omnibus praeter *Par.* legebatur ὀπίσθε pro ὀπίσθεν, et μέσθ'. Exstant etiam hi versus apud *Hesiod.* Θ. 323. quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: Πρόσθε λέων, ὀπίσθεν δὲ δράκων, μέσθ' δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. SOLAN. *Homer.* II. Z, 181. paullo aliter, scil. Πρόσθε λέων, ὀπίσθεν δὲ δράκων, μέσθ' δὲ χίμαιρα. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. REITZ.

ead. l. 14. Τρίτου κυνός) An τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβεῖρου. Τὸ τρίτου hic non placet. GUYET. Mihi τριπλοῦ non placet. Certe de Cerbero h. l. non cogitandum, sed de triplici monstro, cujus tertia pars canis, τρίτος κύων. Nec magis admittendam duxi *Gesneri* conjecturam ὁδμήν pro ὄρμην, licet per se haud contemnendam. At non opus saltem erat. Quapropter etiam in interpretatione *Gesneri* duplici illi conjecturae accommodata verbum *Horridum olens*, triplicisque canis silvestris odorem, ad vestigia *Birckheimeri* mutavi, qui ita reddiderat: *Impetum exhalans graviter trini canis acris.* LEHM.

Pag. 318. l. 1. ΤΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contracte ΤΠΟΔ. SOLAN. Contractam exhibui vocem, ut cetera nomina. Et in titulo praetuli substantivum Ἀποδοχέως, quoniam Participium Aoristi eo quidem loco aegre videbatur ferri posse. Vid. Varr. Lectt. ad inscr. LEHM.

ead. l. 12. Τοιγαροῦν — μιὰρὸς ὦν) Frigida sunt ista, et

suspecta videntur. GUYET. Nullum jocum video in voce *Κλεάνθην*, nec ullam adlusionem ad vocem *κρεμήσεται*. Ideo suspi-
cor, non ita scripsisse Lucianum, et forte *Χρέμητα* scripserat,
ad quod adludebat *κρεμήσεται*, ut paullo supra, eo quod multum
auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ *Χρυσόππεον* eum vocavit.
PALM. *Χρεμάντην* emendabat *Belinus*. BIR.

ibid. *Κλεάνθην*) Clarus hic Stoicus. At in eo errare au-
ctor hujus opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum in-
edia vitam finisse ab aliis tradatur. Vid. Macrob. cap. 19.
SOLAN. Clarum nomen huic voci subesse, vel e comparatione
Chrysiippi conjici potest. Quare obscura ista; vel potius ficta;
partim etiam monstruosa *Chremetis*, *Cremanthas* vel *Creman-
tas*, nomina vix licebit admittere. Nec magis adsentior *Wis-
landio*, qui putavit Lucianum errabundum *Cleanthem* Stoicum
pro ejus magistro *Zenone* arripuisse. Etsi enim sunt, qui nar-
rent Zenonem laqueo sibi mortem conscivisse, quod tangit eti-
am Scholiastes ad Macrob. c. 19. ipse tamen Lucianus in illo
Macrobiorum loco aliud mortis genus, inediam scilicet ei tri-
buit; adeo ut magnopere sibi ipse contradicere videretur, si
h. l. de Zenone cogitasset. Nolo tamen ipse quidquam decer-
nere. LHHM.

Pag. 319. l. 5. *Προσάθρων*) I. e. vetulus, senex; vetu-
state putridus, marcidus. GUYET.

ead. l. 7. *EPM.* *Ἥρακλεις — τὸ μετὰ τοῦτο*) Haec omnia
inepta et obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At
si hoc non est urere et secare, quidvis licet amputare. Et si
sic grassari velimus in scriptoribus vett. quid tandem sani re-
linquetur? REITZ. Omnino *Guyetus* per totum hunc dialogum
morosior fuit, cujus rei causa in levitate quadam et impatien-
tia legendi quaerenda esse videtur. Alias acies ejus propria
facilius Lucianea agnoscere potuisset. LHHM.

ad. l. 12. *Τρικάρανος*) Hujus nominis drama fecerat *Varro*,
in quo Julius, Crassus, Pompejus. BOURD. *Τρικάρανος βιβλίου*)
Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo
conscriptum, quo tendat non adsequor. Vid. Pseudol. cap. 29.
SOLAN. Est inter Theopompi Comoedias deperditas *Τρικάρα-
νος*. Ac vix dubito, quin *Varro*, cujus inter titulos *Tricipiti-
ta* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GERN.

ead. l. 13. *Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἰς*) Si haec verba be-
ne habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nus-
quam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur,
sed libri. Porro *τριφάλλης, ητος*, fabulae *Aristophanicae* no-
men celebre, saepius laudatum *Athenaeo*, *Polluci*, aliis. *Τρι-*

φαίλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter et in quibusdam *Pollucis* libris vitiosum puto: sive capitis, aut coni ideo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τρικάρων accedat; sive cum *phallo* cognatum putes, qui etiam φαίλης est. Sic Schol. *Aristoph.* *Lysistr.* 772. itemque *Eustath.* ad *Od. A.* pag. 50, 52. τὸν φάλῃτα interpretantur αἰδοῖον ἀνδρός. Quo sensu *Τριφάλῃτα* acceperit *Aristophanes*, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae *Varronianae*, ab ipso forte *Aristophane* acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud *Non. Marc.* p. 131, 29. (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Triphalo*) περὶ ἀρ-
 φροσύνης. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt *Scal.* in *Priap.* pag. 211. et *Scioppius*. Hoc manet, *Τριφάλλης*, s. *Τρι-
 φαίλης* potius, non est τῶν *Κωμικῶν* εἰς. Superest, ut aut in-
 telligamus τῶν *Κωμικῶν* λόγων εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus
 ἐστὶ, eadem sententia. Prius in interpretaudo sum secutus.
 GREN.

ead. l. 15. *ΗΡΑΚ*) Nomen Herculis reposui pro *Δρακ.*
 quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

Pag. 320. l. 3. *Τὸν Ληκυθίωνα*) Atqui fullonis mercena-
 rius aut servus Cantharus c. 28. ergo cum Gallico interprete,
 viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. ῥ.
 τ. ὁ τὸν *Λ.* δὲ αὐθις α. τ. ἰ. τ. δ. etc. nec opus est, ut *Myro-
 pnus* nominetur, nisi Codices meliores praeant; satis enim per
 καὶ τοῦτον intelligetur. SOLAN. Rectius multo *Guyetus* τοῦτον
 intelligit Cantharum, ultimo loco appellatum, quia gravissima
 omnium poena adficiendus videbatur, et omnino is erat, quem
 prae caeteris Cynicis petebat auctoris flagellum. *Schmiederi* ra-
 tio (vid. *Varr. Lectt.*) quid sibi velit, nemo facile dixerit. LXIII.

ead. l. 6. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς) Adtigi hanc poenam
 supra ad *Mort. Peregr.* c. 9. ex *Interp. Aristoph.* ad *Nubes*.
 Coniunxit haec omnia *Lapith.* c. 32. καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχί-
 τα ἐπαθεῖς. BOURD.

ead. l. 7. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν
 πρῶκτον admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subse-
 quuntur προσέτι et εἰτα, quibus τὰ πρῶτα bene respondet, ni-
 hil immuto. Caeterum res ipsa satis nota. *Conf.* cap. 9. de mor-
 te *Peregr.* atque de adulterorum hac poena *Voss.* ad *Catull.*
 p. 41. REITZ.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspicio,
 scriptum fuisse τὸν πρῶκτον. De παρατιλλομαι dictum est ad
De Merc. Cond. c. 33. SOLAN. Τὸν πρῶκτον etiam per se in

hoc verbo intelligi posse, ubi de adultero agatur, ita judico, ut omissum non equidem desiderarim. LEHM.

ibid. *Ἰνναμελα τῇ πλετῇ*) Nondum inveni *πλετῶν γυναικῶν*, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus masculum* est praestantius, neque apud *Dioscoridem*, neque apud *Plinium*, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae jam adhibita est ad turpes usus in semina. GESN.

ead. l. 11. *Τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων*) Videtur ad librum et locum ejus, quem traducit, respicere, tragicis ejusmodi lamentationibus ridiculum. GFSN.
